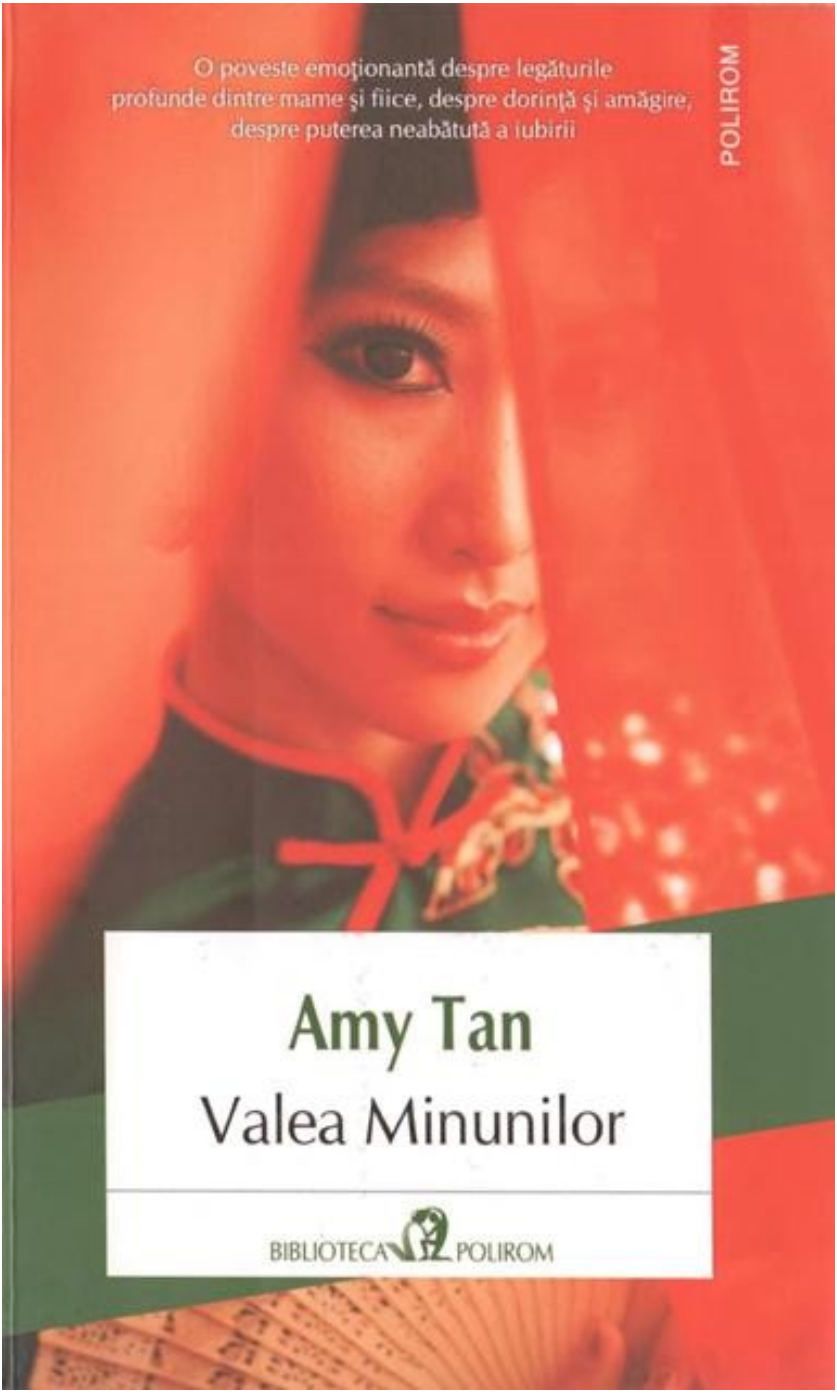
O poveste emoționantă despre legăturile profunde dintre mame și fiice, despre dorință și amăgire, despre puterea neabătută a iubirii
POLIROM
Amy Tan
Valea Minunilor
BIBLIOTECA POLIROM

Shanghai, 1912. Violet Minturn este fiica privilegiată a patroanei celei mai exclusiviste case de curtezane din oraş. Dar, când dinastia Qing e răsturnată de la putere, Violet se vede despărţită de mama ei în urma unei înşelătorii, fiind obligată să devină „curtezană virgină".
Pe jumătate chinezoaică, pe jumătate americancă, Violet se zbate să-şi găsească locul în lumea orientală ori în cea occidentală. Abia în clipa în care va reuşi să-şi armonizeze cele două identităţi se va transforma într-o curtezană abilă, neîntrecută în arta seducţiei şi a amăgirii, deşi încă se luptă să înţeleagă cine este cu adevărat.
Înapoi în timp, în 1897, la San Francisco, pe când avea doar şaisprezece ani, Lucia, mama lui Violet, se îndrăgosteşte de un pictor chinez şi viaţa i se schimbă pentru totdeauna. Silită să plece în Shanghai, va descoperi cu groază că iubitul ei nu este dispus să încalce tradiţia chineză pentru a-şi uni destinul cu al ei. Deşi trădate, cele două femei refuză să se plece în faţa sorţii şi aşteptărilor societăţii, luptând cu îndârjire pentru a redobândi ceea ce le-a fost luat cu forţa: respect, un viitor sigur şi, mai presus de toate, dragostea pentru părinţii lor, pentru iubiţii lor şi pentru copiii lor. Întinzându-se pe mai bine de patruzeci de ani şi pe două continente, *Valea Minunilor* reînvie lumea de mult pierdută a vechiului Shanghai prin evocarea intrigilor din casele de curtezane şi a destinelor străinilor din Concesiunea Internaţională.

AMY TAN

Valea Minunilor

Traducere din limba engleză şi note
de ANA-MARIA MAN

Colecţia „Biblioteca Polirom”
Editura POLIROM

2015

Titlul original:

Amy Tan
The Valley of Amazement
(2013)

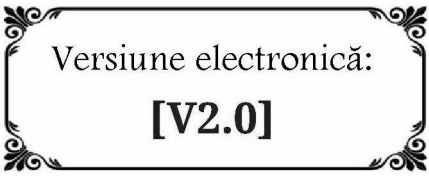

Corectură [V1.0]: aprilie 2016
Corectură [V2.0]: mai 2016

Pentru
Kathi Kamen Goldmark
şi
Zheng Cao,
spirite înrudite

Ani ca nisipuri mişcătoare, care mă atrag în vâltoarea lor nu ştiu încotro,

Intrigile voastre, politica, un eşec, rândurile cedează, înţelesurile îşi râd de mine, mă amăgesc,

Doar tema pe care o cânt, marele, puternic înstăpânitul suflet, nu mă amăgeşte,

Propriul sine nu cedează nicicând – e înţelesul cel de pe urmă dintre toate, certitudinea,

Dintre toate, politică, triumfuri, bătălii, viaţă, ce rămâne până la urmă?

Când spectacolul s-a terminat, ce altceva decât Propriul Sine există cu certitudine?

Walt Whitman, „Ani ca nisipurile mişcătoare”

Mulţumiri

Numeroşi prieteni şi membri ai familiei m-au susţinut în timpul celor opt ani cât mi-a luat să scriu această carte. Voi încerca să vă răsplătesc pe toţi, oferindu-vă la rândul meu sprijinul în anii ce vor veni.

Pentru că ne-a ţinut în viaţă, pe mine şi povestea de faţă, îi mulţumesc soţului meu, Lou DeMattei, care mi-a respectat într-atât nevoia de-a mă închide singură undeva, încât mi-a adus micul dejun, prânzul şi cina în camera mea, de unde nu mai ieşeam tot încercând să nu-mi depăşesc termenul de predare. Agenta mea, Sandy Dijkstra, m-a salvat încă o dată de propriile gafe şi griji, oferindu-mi astfel posibilitatea să scriu cu mintea limpede. Îi mulţumesc lui Molly Giles, întotdeauna prima mea cititoare, care a observat starturile greşite şi m-a împins cu răbdare de la spate, cu sfaturile ei abile. Ce n-aş da să le fi ascultat pe toate de la bun început.

Pentru informaţiile generale despre cultura curtezanelor şi fotografii ale Shanghaiului la începutul secolului XX, sunt profund recunoscătoare faţă de trei persoane care mi-au împărtăşit, în nenumărate e-mailuri, propriile lor cercetări: Gail Hershatter *(The Gender of Memory),* Catherine Yeh *(Shanghai Love)* şi Joan Judge *(The Precious Raft of History).* Îmi cer scuze pentru orice distorsiuni ale muncii lor provocate de imaginaţia mea.

Pentru cercetări în privinţa diverselor decoruri ale naraţiunii, îi mulţumesc lui Nancy Berliner, fostă curatoare la Peabody Essex Museum, departamentul de artă chineză, care a aranjat ca Lou şi cu mine să putem sta într-o casă veche de patru sute de ani în satul Huangcun. Surorii mele, Jindo (Tina Eng), care ne-a condus din Shanghai în satul respectiv pe ruta cea mai potrivită, cu trenul şi cu maşina. Fiindcă a trebuit să vorbesc numai chineză cu ea timp de patru zile, abilităţile lingvistice mi s-au îmbunătăţit considerabil, până în punctul în care eram în stare să înţeleg multe dintre bârfele de familie, lucru necesar pentru orice poveste. Lisei See, care ne-a însoţit în călătoria noastră înfruntând curajoasă frigul, în ciuda previziunilor că vom avea parte de vreme plăcută, şi împreună cu care m-am distrat ticluind detalii istorice şi drame umane. Tot ea a

insistat cu generozitate să folosesc în cartea mea numele iazului din sat, chiar dacă Iazul Lunii ar fi fost un nume perfect pentru un sat din romanul ei. Cecilia Ding, din partea proiectului Yin Yu Tang, mi-a oferit informaţii extinse despre istoria satului Huangcun, despre casa cea veche, străzile din vechiul centru Tunxi din Huangshan şi Muntele Galben.

Muzeele au jucat întotdeauna un rol important în cărţile mele ca sursă de inspiraţie şi de documentare. Expoziţia de artă din Shanghai organizată la Asian Art Museum din San Francisco mi-a deschis ochii în privinţa felului în care curtezanele au influenţat introducerea culturii occidentale în Shanghai. Maxwell Hearn, curator al departamentului Asia la Metropolitan Museum of Art din New York, mi-a oferit informaţii despre gândirea estetică şi romantică a învăţatului şi deopotrivă poetului cu ochi verzi care a scris despre fantomele pe care susţinea că le vede. Tony Bannon, fost director al George Eastman House din Rochester, New York, mi-a pus la dispoziţie arhivele de fotografii cu femei din China la începutul secolului trecut şi mi-a arătat, de asemenea, un film rar, restaurat, cu o fată de la oraş obligată să se prostitueze. Dodge Thompson, şef al departamentului expoziţii la Naţional Gallery of Art din Washington, D.C., mi-a oferit un tur special pentru a admira picturile realizate de artiştii Şcolii Hudson River, inclusiv cele semnate de Albert Bierstadt. Inspiraţia pentru pictura *Valea Minunilor* mi-a venit în timpul unei vizite făcute pe fugă la Alte Nationalgalerie din Berlin, în urma căreia mi-am amintit un tablou tulburător cu acelaşi titlu, al cărui autor mi-a scăpat, dar este vorba, cel mai probabil, de Carl Blechen, un pictor de peisaje fantastice; lucrările sale sunt expuse mai ales la Alte Nationalgalerie. Dacă descoperă cineva pictura, vă rog să-mi spuneţi. Am senzaţia că am ratat ceva prin faptul că n-am mai reuşit s-o găsesc.

Pentru cercetările despre Shanghai: Steven Roulac mi-a prezentat-o pe mama sa, Elizabeth, care mi-a povestit despre perioada în care a locuit în Shanghai, în anii 1930, alături de ceilalţi străini din Districtul Internaţional. Orville Schell, director al Centrului de Relaţii SUA-China din cadrul Asia Society din New York, mi-a oferit informaţii despre mai multe perioade din istoria Chinei, inclusiv apariţia noii republici şi revolta împotriva străinilor. Bill Wu, care acum nu mai este printre noi, mi-a prezentat concepţiile estetice ale cărturarilor – obiectele de studiu, casa, grădina şi

plăcile de pe pereţi inscripţionate cu poeme, toate existând în casa sa din apropiere de Suzhou. Duncan Clark a descoperit hărţi din vechime ale Shanghaiului, ajutându-ne să stabilim unde s-ar fi aflat vechile cartiere ale curtezanelor. Shelley Lim şi-a petrecut ore nesfârşite plimbându-mă prin Shanghai şi arătându-mi case ale unor familii vechi, case bântuite şi locuri unde ţi se oferea, în miez de noapte, cel mai bun masaj la picioare. Producătoarea Monica Lam, operatorul David Peterson şi sora mea, Jindo, m-au ajutat cu ocazia primei mele vizite la reşedinţa familiei de pe insula Qongming, unde a crescut mama mea şi unde s-a sinucis bunica mea. Joan Chen mi-a tradus, cu mult umor, expresii ciudate din dialectul vorbit în Shanghai, deseori dintre cele deocheate, pentru care a fost nevoită, la rândul ei, să apeleze la prieteni.

Multe persoane m-au ajutat să vizitez diverse locuri care au avut influenţă asupra spaţiilor în care se desfăşoară povestea: Joanna Lee, Ken Smith, Kit Wai Lee şi Naţional Geographic Society mi-au oferit de trei ori ocazia de-a locui într-un sat îndepărtat, Dimen, în munţii din Provincia Guizhou. Kit („Unchiul”) şi-a petrecut ore, zile şi săptămâni întregi împreună cu mine, oferindu-mi informaţii despre obiceiurile şi istoria satului, tot el mi-a făcut cunoştinţă cu mulţi săteni, dintre care unii îşi pierduseră casele într-un incendiu de proporţii ce distrusese o cincime din sat. Emily Scott Pottruck a călătorit cu mine, fiindu-mi prietenă, asistentă, organizatoare şi, în general, omul care te scoate din necazuri. Mike Hawley a făcut demersuri ca să putem ajunge în Bhutan şi călători către colţuri îndepărtate ale ţării, lucru care a servit de asemenea ca sursă de inspiraţie pentru locul de desfăşurare a anumitor secvenţe, inclusiv pentru Muntele Ceresc şi cei Cinci Fii ai săi.

Printre cei care m-au ajutat cu diverse detalii ale romanului se numără: Marc Shuman, care mi-a oferit informaţii despre ciuperca nemuririi, *ganoderma lucidum*, cea care în cele din urmă mi-a făcut şi mie bine la sănătate. Michael Tilson Thomas mi-a arătat partituri compuse pentru mâna stângă, fapt care m-a inspirat să creez un personaj care este pianist şi cântă numai cu mâna stângă, Joshua Robison mi-a ţinut lecţii despre Lindy Hop şi muzica din anii 1920. Dr. Tom Brady şi dr. Asa DeMatteo mi-au prezentat profilul psihiatric al unor copii răpiţi la vârstele de paisprezece, respectiv trei ani. Mark Moffett mi-a adus la cunoştinţă lucruri ce se pot învăţa din evoluţia viespilor descoperite în chihlimbar. Walter Kirn m-a îndemnat să scriu o scurtă povestire, care a devenit ceva mai

lungă, pentru *Byliner,* iar personajul de acolo s-a strecurat în romanul de faţă, căpătând un rol important.

Pentru că m-a ajutat să nu-mi ies din minţi, îi mulţumesc asistentei mele, Ellen Moore, care m-a ferit de multe lucruri ce ameninţau să mă distragă şi mi-a servit drept conştiinţă în privinţa termenelor-limită. Lui Libby Edelson de la Ecco, cea care a demonstrat un tact extraordinar ori de câte ori trimiteam cu întârziere fişierele sau trimiteam unele greşite. Redactorului Shelly Perron, care a trebuit să lucreze în condiţiile unor termene-limită absolut înfiorătoare şi care nu numai că m-a salvat de mii de ori să nu mă fac de râs, dar mi-a spus şi ce altceva şi-ar dori să mai afle de la mine o cititoare. Le sunt recunoscătoare multor persoane de la biroul lui Sandy Dijkstra şi, de asemenea, de la Ecco, oameni care au primit această carte şi pe mine ca şi cum aş fi fost de-a lor. Nici nu ştiţi cât de vinovată mă simt, văzându-vă entuziasmul, că nu am terminat mai repede.

Mă simt atât de norocoasă că acest roman, vraişte cum era la început, a căzut în mâinile primitoare ale lui Daniel Halpern, redactorul şi editorul meu de la Ecco, care nu şi-a manifestat niciun moment teama când a văzut primele pagini ale cărţii, ci doar entuziasmul şi încrederea sa absolută, lucru care mi-a dat şi mie încredere. M-a împins uşurel de la spate să termin cartea, fără vreo urmă de exasperare, deşi aceasta ar fi fost mai mult decât justificată. Comentariile sale, analizele critice, înţelegerea poveştii în întregul ei şi în detaliu au fost în deplină concordanţă cu propriile mele intenţii şi cu felul în care îmi doream, în adâncul meu, să iasă cartea. Neajunsurile cărţii, însă, mi se pot imputa doar mie.

Capitolul 1
Tăinuita Cale de Jad

Shanghai
1905 – 1907
Violet

Când aveam şapte ani, ştiam exact cine sunt, o adevărată americancă, după rasă, maniere şi exprimare, a cărei mamă, Lulu Minturn, era singura femeie albă matroană a unei case de curtezane din Shanghai, una de prima mână.

Mama m-a botezat Violet, după o floare delicată care îi plăcea în copilărie, pe vremea când trăia în San Francisco, oraş pe care eu îl cunoşteam numai din cărţile poştale. Am ajuns să-mi urăsc numele. Curtezanele îl pronunţau precum cuvântul în dialect din Shanghai *vyau-la* – pe care-l foloseşti când vrei să scapi de ceva. „V*yau-la! Vyau-la!”*, aşa eram întâmpinată peste tot.

Mama îşi luase un nume chinezesc, Lulu Mimi, care suna asemănător cu numele ei american, iar casa ei de curtezane a ajuns să fie cunoscută drept „Casa lui Lulu Mimi”. Clienţii occidentali o recunoşteau după traducerea în engleză a caracterelor care îi compuneau numele: „Tăinuita Cale de Jad”. Nu existau alte case de curtezane de primă mână care să servească şi chinezi, şi occidentali, mulţi dintre aceştia numărându-se printre cei mai bogaţi oameni din lumea comerţului internaţional. Astfel, într-o manieră oarecum extravagantă, mama încălcase tabuurile ambelor lumi.

Casa aceea plină de flori reprezenta pentru mine întreg universul. Nu aveam tovarăşi de joacă sau prieteni americani de vârsta mea. Când am împlinit şase ani, mama m-a înscris la Academia de Fete a Domnişoarei Jewell. Nu erau decât paisprezece eleve, nişte fiinţe pline de cruzime. Unele dintre mamele lor obiectaseră faţă de prezenţa mea acolo, iar respectivele fiice le cooptaseră şi pe restul fetelor într-un demers menit să ducă la exmatricularea mea. Spuneau că trăiesc într-o casă a „pierzaniei” şi nimeni n-ar trebui să mă atingă, ca să nu se întineze la rându-i. I-au mai spus profesoarei că înjuram tot timpul, când eu nu făcusem aşa ceva decât o singură dată. Dar cea mai rea ofensă a venit din partea unei eleve mai mari, cu nişte cârlionţi ridicoli. În cea de-a

treia mea zi acolo, imediat cum am ajuns la şcoală, fata asta s-a apropiat din senin de mine pe culoar şi, în timp ce profesoara mea şi fetele din clasele inferioare se aflau la o distanţă la care să ne poată auzi, mi-a zis:

— Ai vorbit în chineză cu un cerşetor chinez şi asta te face şi pe tine chinezoaică.

Se umpluse paharul, n-aş fi putut suporta încă o insultă din partea ei. Am apucat-o zdravăn de cârlionţi. Ea a început să ţipe şi m-am trezit cu o ploaie de pumni lovindu-mă în spate, iar un alt pumn mi-a umplut buza de sânge şi mi-a scos un dinte care deja se clătina. L-am scuipat afară şi, pentru o secundă, am rămas cu toatele holbându-ne la colţul acela strălucitor, după care mi-am încleştat mâinile la gât, aşa, de efect, şi-am urlat: „M-aţi omorât!” înainte de a mă prăbuşi la podea. Una dintre fete a leşinat, moment în care conducătoarea atacului şi haita ei şi-au luat tălpăşiţa tulburate la chip. Mi-am luat dintele de pe jos – o parte din mine care până cu câteva clipe înainte trăia – şi învăţătoarea mi-a pus repede o batistă înnodată pe faţă ca să oprească sângele, apoi m-a trimis acasă într-o ricşă, fără să-mi arunce măcar un cuvânt de alinare. Mama a hotărât pe loc că voi studia acasă, cu profesor.

Încă derutată, i-am povestit ce îi spusesem bătrânului cerşetor: *„Lao huazi,* lasă-mă să trec”. Până să-mi explice ea că *lao huazi* însemna în chineză „cerşetor”, habar n-avusesem că vorbeam o amestecătură de engleză, chineză şi dialect din Shanghai. Şi apoi, de ce aş fi ştiut cuvântul englezesc pentru „cerşetor”, că doar nu văzusem niciodată vreun tataie de-ăsta american prăbuşit lângă un zid, care să mă roage, articulând cu greu cuvintele, să am milă de el. Până să merg la şcoală, vorbisem limba mea neobişnuită doar acasă, adresându-mă celor patru curtezane ale noastre, slujnicelor lor şi servitorilor. Îmi intrau în urechi şi îmi ieşeau pe gură vorbele lor când bârfeau sau flirtau, îşi exprimau nemulţumirile sau se jeleau, iar în conversaţiile pe care le aveam cu mama nu mi se spusese niciodată că e ceva în neregulă cu exprimarea mea. Ca să fie şi mai mare încurcătura, mama vorbea şi chineza, iar servitoarea ei, Porumbiţa de Aur, vorbea şi engleza.

Acuzaţia fetei reuşise să mă tulbure. Am întrebat-o pe mama dacă în copilărie vorbea chineză şi ea mi-a spus că Porumbiţa de Aur îi dăduse lecţii cu scrupulozitate. Apoi am întrebat-o dacă eu vorbeam chineză la fel de bine precum curtezanele. „Din multe puncte de vedere, vorbeşti mai bine”, mi-a spus ea. „Mai frumos.”

Deja eram intrigată. L-am întrebat pe noul meu profesor dacă un chinez vorbea în mod natural chineză mai bine decât ar fi putut vreodată să înveţe un american. Mi-a spus că forma gurii, a limbii şi a buzelor fiecărei rase erau anume adaptate pentru limba pe care o vorbea, la fel cum erau şi urechile, care conduceau cuvintele până la creier. L-am întrebat de ce credea că eu puteam să vorbesc chineză. Mi-a zis că am învăţat cu sârg şi că mi-am exersat gura până la un asemenea grad, încât reuşeam să-mi mişc limba diferit.

Vreo două zile am fost îngrijorată, până când logica şi puterea de deducţie mi-au permis să-mi recâştig rasa de care aparţineam. Întâi şi întâi, mi-am zis, mama era americancă. Apoi, deşi tata era mort, cu siguranţă fusese şi el american, din moment ce eu aveam pielea deschisă la culoare, păr şaten şi ochi verzi. Purtam haine occidentale şi pantofi obişnuiţi. Nu avusesem picioarele zdrobite şi tasate ca aluatul de găluşte pentru a încăpea într-un pantof minuscul. Totodată, avusesem parte de educaţie, ba chiar studiasem materii dificile, precum istoria şi ştiinţele naturii – „şi fără alt scop mai important decât cunoaşterea în sine”, după cum spunea profesorul meu. Majoritatea chinezoaicelor învăţau doar cum trebuie să se comporte.

Mai mult, nu gândeam ca un chinez – nu mă închinam la statui, nu aprindeam tămâie şi nu credeam în stafii. Mama îmi spusese: „Fantomele sunt superstiţii, născute din propriile frici ale chinezilor. Chinezii se tem de o groază de lucruri şi astfel au ajuns să aibă multe superstiţii”. Eu nu mă temeam. Şi nu făceam lucrurile într-un anume fel doar fiindcă aşa fuseseră făcute timp de o mie de ani. Aveam ingenuitatea unui yankeu şi o minte independentă – tot mama îmi spusese şi asta. Fusese ideea mea, de pildă, să le dăm servitorilor să folosească furculiţele moderne în locul beţişoarelor lor antice. Mama, totuşi, le poruncise servitorilor să pună la loc tacâmurile de argint. Spunea că un singur dinte al unei furculiţe făcea mai mult decât câştiga un servitor într-un an întreg, astfel încât aceştia puteau fi tentaţi să le vândă. Chinezii aveau o concepţie diferită despre cinste faţă de americani. Am fost de acord. Dacă aş fi fost chinezoaică, oare aş mai fi spus aşa ceva despre mine?

După ce am părăsit Academia de Fete a Domnişoarei Jewell, le-am interzis curtezanelor să mă strige *Vyau-la.* De asemenea, nu mai aveau voie să mă dezmierde folosind apelative chinezeşti precum „surioară”. Trebuiau să mă strige Vivi, le-am zis eu. Singurii

care puteau să-mi spună Violet erau cei capabili să-mi rostească numele corect, adică mama, Porumbiţa de Aur şi profesorul meu.

După ce mi-am schimbat numele, mi-am dat seama că puteam să fac una ca asta ori de câte ori aveam chef sau mi se părea necesar. Şi, la scurt timp, mi-am ales o primă poreclă în urma unui accident. Dădeam ture prin salonul principal şi m-am ciocnit de un servitor care ducea o tavă cu ceai şi gustări, iar aceasta a ajuns zăngănind pe podea. Omul a exclamat că sunt o *biaozi*, o „mică tornadă”. Ce cuvânt încântător. Eu eram Tornada care se abătuse în Tăinuita Cale de Jad, cu un nor de păr negru şi zbârlit şi pisica alergând în urma mea să înhaţe panglica desfăcută cu care mi-l prinsesem. De atunci încolo, servitorii au trebuit să mă strige Tornada, care în engleza lor suna de parcă ar fi zis „uuu-uuu”[1].

O adoram pe pisica mea aurie ca o vulpe. Ea îmi aparţinea mie, eu îi aparţineam ei – şi ăsta era un sentiment pe care nu-l împărtăşeam cu nimeni altcineva, nici măcar cu maică-mea. Îmi ţineam pisicuţa în braţe şi ea îşi înfigea gheruţele în corsajul meu, deşirând dantela şi lăţindu-i ochiurile până ajungea să arate ca plasele de pescuit. Avea ochii verzi, ca ai mei, şi blăniţa cu pete cafenii şi negre avea un superb luciu auriu. Scânteia în lumina lunii. Mama mi-o adusese, fiindcă i-am spus că vreau să am şi eu un prieten. Pisica aparţinuse pe vremuri unui pirat, mi-a povestit ea, care o botezase Carlotta, după numele fiicei unui rege portughez răpite de el. Nimeni altcineva nu mai avea o pisică de pirat, în timp ce oricine putea să aibă un prieten. Şi o pisică era întotdeauna loială, spre deosebire de prieteni. În privinţa asta nu exista nicio îndoială, mi-a zis mama.

Aproape toată lumea din casă se temea de pisica mea pirat. Zgâria pe oricine încerca să o gonească de unde se aşeza pe mobilă. Urla a jale, ca o stafie, de câte ori se trezea închisă în vreun şifonier. Dacă simţea teamă la cei care încercau să se apropie de ea, se zbârlea toată ca să le fie clar că aveau de ce să se teamă. Porumbiţa de Aur îngheţa în loc când o vedea pe Carlotta venind ţanţoşă în direcţia ei. O atacase rău o pisică sălbatică atunci când era mică şi aproape că murise din cauza febrei şi a rănii din care curgea puroi verde. Dacă îmi lua cineva în braţe pisicuţa, muşca fulgerător şi zdravăn, iar dacă o mângâia cineva fără permisiunea mea, îi zbura o gheară de nu se vedea. Omorâse un băiat de

[1] În original, *Whirlwind* – „vârtej, bulboană, tornadă”. În limba engleză, litera „w” se pronunţă „u”.

şaptesprezece ani, pe nume Fang cel Loial, care venise la noi împreună cu tatăl lui. Eu o căutam de ceva vreme pe Carlotta şi tocmai o zărisem sub canapea. Am dat să mă îndrept spre ea, dar băiatul mi-a tăiat calea şi a început să-mi îndruge ceva într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Înainte de-a apuca să-l avertizez că nu trebuie să pună mâna pe Carlotta, s-a aplecat şi a prins-o de coadă, iar ea şi-a înfipt ghearele în braţul lui, jupuindu-i patru fâşii însângerate de piele şi carne. Băiatul s-a făcut alb la faţă, şi-a încleştat dinţii şi a leşinat, rănit de moarte. Tatăl lui l-a dus acasă, iar Porumbiţa de Aur a zis că o să moară fără doar şi poate, şi mai târziu una dintre curtezane a spus că a murit şi ce păcat că n-a apucat niciodată să se bucure de plăcerile budoarului. Chiar dacă băiatul era de vină, mie mi-a fost teamă că mi-o vor lua pe Carlotta ca să o înece.

Cu mine, Carlotta se comporta diferit. Când o duceam în braţe, era tandră şi se lăsa toată moale. Noaptea îmi torcea în braţe, iar dimineaţa mieuna subţirel la mine. Aveam bucăţele de cârnat în buzunarul de la şorţ special pentru ea, precum şi o pană verde de papagal legată cu o sforicică, cu care o atrăgeam afară de sub multele canapele din salon unde se ascundea de obicei. Lăbuţele i se iţeau pe sub franjuri, lovind pana. Ne întreceam prin labirintul de mobile, iar ea sărea pe mese şi pe scaune, se căţăra pe perdele şi pe buza lambriurilor de pe pereţi, mergând oriunde voiam eu. Salonul era terenul de joacă al Carlottei şi al meu, iar acest teren de joacă se afla într-o fostă casă bântuită de stafii pe care mama o transformase în Tăinuita Cale de Jad.

De mai multe ori am auzit-o spunându-le unor ziarişti din Occident că obţinuse clădirea pe mai nimic. „Dacă vrei să faci bani în Shanghai”, zicea ea, „trebuie să profiţi de fricile oamenilor”.

Lulu

Această casă, domnilor, a fost construită cu patru sute de ani în urmă pentru a-i servi drept locuinţă de vară lui Pan Ku Xiang, un învăţat avut şi un poet de renume, deşi despre meritele sale lirice nu se mai ştie nimic, căci consemnările gândurilor lui au dispărut în fum. Fundaţia şi cele patru aripi iniţiale ale reşedinţei se întindeau pe un hectar şi jumătate, de două ori mai mult decât în prezent. Zidul gros de piatră este cel original. Însă aripa de vest şi cea de est au trebuit reconstruite după ce au căzut pradă unui incendiu

misterios – aceleaşi flăcări care au mistuit şi reflecţiile lirice ale învăţatului. O legendă veche de patru sute de ani s-a transmis până la noi: una dintre concubinele învăţatului din aripa de vest a stârnit focul, iar nevasta sa din aripa de est a murit urlând, înconjurată de flăcări. Cine poate şti dacă o fi adevărat sau nu? Dar legendele nici nu merită inventate dacă la mijloc nu e vorba de o crimă-două. Nu sunteţi de acord?

După ce a murit poetul, fiul său cel mare a angajat cei mai buni meşteri pietrari să cioplească o stelă, tronând pe o broască-ţestoasă şi având deasupra un dragon, cele două simboluri ale onorurilor rezervate doar înalţilor funcţionari – deşi nu exista niciun act oficial care să ateste că poetul fusese aşa ceva. Până la vremea când strănepotul său a ajuns capul familiei, din stelă nu mai rămăsese decât o ruină care abia se mai vedea de după buruienile înalte şi ţepoase. Cu timpul s-au şters numele învăţatului şi onorurile, transformându-se în nişte amprente ilizibile. Nici urmă de eternul respect pe care şi-l închipuise acesta. Şi când urmaşii săi au vândut locul, acum vreo sută de ani, la un preţ de nimic, a început blestemul. La o zi după primirea banilor, respectivul urmaş a căzut pradă unei dureri de parcă l-ar fi ars focul şi a murit. Un hoţ l-a omorât pe cel de al doilea fiu. Copiii acestor fii au murit la rândul lor tot aşa, de una sau de alta, dar cu siguranţă nu de bătrâneţe. Următorii cumpărători au suferit de maladii bizare: ruină, infertilitate, demenţă şi aşa mai departe. Când am ajuns eu aici, te durea sufletul să te uiţi la casa abandonată, o junglă de buruieni crescute la voia întâmplării şi de viţă de vie care sufoca totul, adăpostul ideal pentru câini sălbatici. Am cumpărat proprietatea la preţul de un *song.* Şi străinii, şi chinezii mi-au zis că fac o prostie să o achiziţionez, indiferent de preţ. Niciun tâmplar, zidar sau culi nu va trece pragul acela blestemat.

Aşa că, domnilor, în locul meu ce aţi fi făcut? V-aţi fi dat bătuţi şi v-aţi fi numărat pagubele? Eu am angajat un actor italian – un iezuit excomunicat, cu trăsături severe ca asiaticii, care au devenit şi mai pronunţate când şi-a strâns părul la spate, asemenea cântăreţilor de operă chinezi care-şi fac ochii să pară migdalaţi ca să le dea un aer dramatic. S-a îmbrăcat ca un maestru *feng shui*, iar noi am angajat nişte băieţi să împartă fluturaşi care anunţau că va avea loc un târg pe terenul din imediata apropiere a casei bântuite. Am pregătit tarabe cu mâncare, acrobaţi, contorsionişti şi muzicanţi, fructe exotice şi un automat de dulciuri care oferea caramele moi.

Când a sosit maestrul nostru *feng shui,* purtat într-o lectică, alături de asistentul său chinez, deja se strânsese un public de sute de oameni – copii şi bone, servitori şi trăgători de ricşă, curtezane şi matroane, croitori şi mulţi alţi furnizori de bârfe.

Maestrul de *feng shui* a cerut să i se aducă un vas cu foc. A scos un papirus făcut sul şi l-a aruncat în flăcări, apoi a rostit o incantaţie într-o păsărească tibetană, în timp ce stropea focul cu vin de orez ca să facă flăcările să se înalţe.

— Acum voi pătrunde în casa blestemată, a spus actorul în faţa mulţimii, şi îl voi convinge pe Pan, Poetul Fantomă, să plece. Dacă nu mă întorc, vă rog să vă amintiţi de mine ca de un om bun care şi-a dat viaţa pentru semenii săi.

Prorocirea unui pericol de moarte dă întotdeauna bine dacă vrei să-i faci pe oameni să creadă în născocirile tale. Publicul l-a privit intrând în casa căreia nimeni nu îndrăznea să-i calce pragul. După cinci minute, s-a întors şi publicul a scos un murmur de admiraţie. Bărbatul a anunţat că dăduse peste Poetul Fantomă într-o călimară din biroul său. Au avut o conversaţie deosebit de plăcută despre poezia şi faima sa din trecut. Lucru care l-a făcut pe poet să se plângă de faptul că urmaşii săi l-au condamnat la uitare înainte de vreme. Căci din monumentul pe care i-l închinaseră nu mai rămăsese decât o lespede plină de muşchi pe care urinau câinii. Maestrul *feng shui* i-a promis atunci Poetului Fantomă că îi va fi ridicată o stelă minunată, chiar mai falnică decât cea de dinainte. Poetul Fantomă i-a mulţumit şi a părăsit pe loc reşedinţa bântuită ca să se alăture soţiei sale ucise.

Şi cu asta am înlăturat primul obstacol. Apoi a trebuit să înfrâng scepticismul celor ce erau de părere că un astfel de club social nu va reuşi niciodată să le satisfacă şi cerinţele occidentalilor, şi pe cele ale chinezilor. Cine avea să vină la noi? După cum ştiţi, majoritatea occidentalilor îi considerau pe chinezi inferiori – din punct de vedere intelectual, moral şi social. Părea destul de improbabil să împartă vreodată cu aceştia trabucurile şi coniacul.

Chinezii, la rândul lor, urau aroganţa cu care străinii tratau Shanghaiul de parcă era portul lor şi îl guvernau după propriile tratate şi legi. Străinii nu au încredere în chinezi. Îi jignesc imitându-le engleza stricată, chiar şi când vine vorba de câte un chinez a cărui engleză este la fel de rafinată ca a unui lord britanic. Aşa că de ce ar face chinezii afaceri cu oameni care nu-i respectă?

Simplu: pentru bani. Comerţul este interesul lor comun, limba lor

comună, iar eu îi ajut să o vorbească într-o atmosferă relaxantă, în care să poată renunţa la orice rezerve.

Clienţilor noştri din Occident le pun la dispoziţie un club unde să se bucure de plăcerile cu care sunt deja obişnuiţi: mese de biliard, jocuri de cărţi, cele mai fine trabucuri şi cel mai bun coniac. În colţul acela vedeţi un pian. La sfârşitul fiecărei seri, toţi rătăcitorii prin lume se înghesuie în jurul lui şi cântă imnurile naţionale şi cântece sentimentale de prin ţările lor de baştină. Avem câţiva care îşi imaginează că sunt veri cu Caruso. Iar oaspeţilor noştri chinezi le ofer plăcerea curtezanelor dintr-o casă de lux. Respectând tradiţia, clienţii le fac curte fetelor noastre. Aici nu este un loc unde se practică prostituţia, cum sunt învăţaţi occidentalii. Dar şi oaspeţilor chinezi le punem la dispoziţie atracţiile la care se aşteaptă occidentalii într-o casă de curtezane de prima mână: mese de biliard, jocuri de cărţi, cel mai bun whisky, trabucuri (pe lângă opiu) şi cântăreţe drăguţe care interpretează melodii chinezeşti vechi şi răsuflate, încurajându-i pe bărbaţi să li se alăture. Mobilierul şi obiectele decorative sunt mult superioare faţă de ce vezi în alte case. Diferenţa constă în detalii, iar cum eu sunt americancă, se pare că am în sânge această ştiinţă.

Şi acum am ajuns în punctul în care Orientul se întâlneşte cu Occidentul, şi anume Salonul Mare, terenul comun pentru oamenii de afaceri din cele două lumi. Închipuiţi-vă freamătul de care avem parte în fiecare noapte. Multe averi s-au făcut aici şi totul a început cu prezentările mele şi o primă strângere de mână. Domnilor, iată o lecţie pentru toţi cei care doresc să facă avere în Shanghai. Când oamenii spun că o idee este imposibilă, atunci chiar devine imposibilă. Cu toate astea, în Shanghai nimic nu e imposibil. Trebuie să aduci laolaltă vechiul şi noul, să rearanjezi mobila prin casă, cum s-ar spune, şi să le iei ochii. Amăgeşte şi căpătuieşte-te. Oportuniştii sunt bine-veniţi. Între aceste uşi, calea către înavuţire se deschide tuturor celor care au un minimum de zece mii de dolari de investit sau a căror influenţă valorează mai mult de atât. Avem şi noi standardele noastre.

Apropiindu-te de porţile clădirii, îţi dădeai seama dintr-o privire că eşti pe cale să intri într-o casă frumoasă, cu o istorie onorabilă. Arcada încă susţinea lespedea de piatră cu însemnele învăţaţilor din dinastia Ming – rămăseseră chiar şi câteva urme de licheni pe la colţuri, ca o dovadă a autenticităţii. Se vedea că lacul roşu de pe

poarta cea groasă era împrospătat cu regularitate, iar balamalele de bronz străluceau de cât fuseseră lustruite. Pe fiecare coloană se afla câte o placă inscripţionată cu cele două nume ale casei: TĂINUITA CALE DE JAD în partea dreaptă şi CASA LUI LULU MIMI, în chineză, în partea stângă.

Odată ce pătrundeai pe poartă şi în curtea din faţă, aveai senzaţia că te-ai întors în trecut, la zilele în care Poetul Fantomă era stăpânul casei. Grădina simplă, respecta proporţiile clasice, de la heleşteiele cu peşti până la pinii noduroşi. Dincolo de ea, se înălţa o casă mai degrabă austeră: cenuşiul mat al tencuielii care acoperea zidul de piatră al faţadei, ferestrele ascunse de grilajele dantelate, care urmau un model simplu, aducând cu gheaţa crăpată. Acoperişul cu ţigle cenuşii avea cornişa curbată în sus, nu în mod excesiv, dar suficient cât să semene cu aripile unor lilieci aducători de noroc. Iar în faţa casei trona stela poetului, readusă la locul ei de drept, cocoţată pe carapacea unei broaşte ţestoase, cu un dragon în vârf şi proclamând că învăţatul va rămâne în amintirea lumii încă zece mii de ani.

În clipa în care intrai în vestibul, dispăreau, în sfârşit, toate semnele dinastiei Ming. La picioare ţi se întindea un model colorat de gresie maură cerată şi erai întâmpinat de un perete format din draperii roşii de catifea. Când erau trase într-o parte şi în alta, aveai senzaţia că te naşti încă o dată în „Palatul Plăcerilor Divine”, cum îi spunea mama. Acesta era Salonul Mare, pe de-a-ntregul occidental. Aşa era moda în casele de curtezane mai răsărite, însă gustul mamei în privinţa modei occidentale era autentic şi totodată îndrăzneţ. Patru sute de ani de ecouri reci erau înăbuşite de tapiserii colorate, covoare groase şi o supraabundenţă de divane joase, canapele tari, meridiane şi otomane. Suporturile de flori susţineau vaze cu bujori mari cât capul unui bebeluş, iar măsuţele rotunde de ceai erau dotate cu lămpi care confereau salonului strălucirea blândă, de chihlimbar, a apusului. De pe birouri, bărbaţii puteau scoate trabucuri din humidoare de fildeş, menite să menţină temperatura potrivită, sau se puteau servi cu ţigarete din vase de email filigranate în tehnica *cloisonné.* Fotoliile cu ţinte erau umflate aşa de tare cu câlţi, încât reţineau forma fundurilor celor care se aşezau pe ele. Unele obiecte decorative erau amuzante pentru chinezi. Vazele bleu şi albe importate din Franţa, de exemplu, aveau pictate pe ele desene cu chinezi ale căror feţe semănau cu Napoleon şi Josephine. Draperii grele de mohair

acopereau grilajele dantelate ale ferestrelor, împovărate de canafuri verzi, roşii şi galbene şi de franjuri groşi cât degetele, jucăriile preferate ale Carlottei. Candelabrele şi lămpile de perete luminau picturile unor zeiţe romane cu obrajii îmbujoraţi şi cu trupuri albe, musculoase, care ţopăiau pe lângă cai albi la fel de musculoşi – siluete groteşti, i-am auzit pe chinezi spunând, ce reprezentau, după părerea lor, zoofilia.

În stânga şi în dreapta Salonului Mare erau uşi care dădeau în camere mai mici şi mai intime, iar dincolo de acestea se întindeau coridoare acoperite ce străbăteau curţile interioare, ducând la fosta bibliotecă a învăţatului, la atelierul său şi la templul familiei, toate transformate ingenios în încăperi unde oamenii de afaceri puteau să dea câte o petrecere pentru prieteni şi să se lase vrăjiţi de curtezanele noastre cu purtări alese, care ştiau să cânte cu atât de mult sentiment, că ţi se rupea inima.

În partea din spate a Salonului Mare, mama construise o scară în spirală, acoperită de un covor, cu o balustradă de lemn dată cu lac roşu, ducând spre trei balcoane, tapetate cu catifea, după modelul celor pe care le vezi la operă. Acestea tronau deasupra Salonului Mare şi de acolo urmăream eu deseori festivităţile care se desfăşurau dedesubt, în vreme ce Carlotta se plimba încolo şi încoace pe balustradă.

Petrecerile începeau după apusul soarelui. Toată noaptea vedeai sosind trăsuri şi ricşe. Ou Crăpat, portarul nostru, deja memorase numele celor care ne vizitau şi aceia erau singurii lăsaţi să intre. Din locul unde stăteam cocoţată, îi vedeam pe bărbaţi dând buzna de dincolo de draperiile roşii în încăperea aceea somptuoasă. Îmi dădeam imediat seama dacă vreunul dintre ei era nou-venit. Îşi rotea ochii prin încăpere, uitându-se la cele ce se petreceau în jurul său, fără să-i vină a crede că vede chinezi şi occidentali salutându-se unii pe alţi şi discutând civilizat. Occidentalul avea ocazia să vadă pentru prima dată curtezanele în mediul lor natural. Poate că până atunci le zărise doar trecând pe stradă, în trăsuri, cu hainele de blană şi pălăriile lor. Dar aici se aflau în imediata lui apropiere. Putea să vorbească cu una dintre ele, să-i zâmbească admirativ, deşi învăţa destul de repede că nu i se permitea să pună şi mâna. Eu eram încântată să văd cum mama le inspira veneraţie unor bărbaţi de naţionalităţi diferite. Poseda puterea de a-i lăsa muţi de admiraţie încă din momentul în care păşeau în încăpere.

Curtezanele noastre se numărau printre cele mai populare şi

talentate dintre fetele care lucrau în casele de prima mână din Shanghai – elegante, sfioase doar cât să fie seducătoare, cu purtări evazive, care le făceau să pară şi mai ispititoare, şi pricepute la cântat sau la recitat poeme. Erau cunoscute drept Frumuseţile Norilor. Fiecare avea cuvântul *Nor* în nume, astfel putând fi identificată casa de care aparţineau. Când părăseau respectiva casă – fie ca să se mărite, fie ca să se retragă la mănăstire sau să meargă să lucreze într-o altă casă mai puţin de lux –, norul din numele lor se evapora. Curtezanele care locuiau la noi când aveam şapte ani se numeau Nor Trandafiriu, Nor Învolburat, Nor de Zăpadă şi, favorita mea, Nor Fermecat. Toate erau isteţe. Împliniseră, cele mai multe, treisprezece sau paisprezece ani când veniseră la noi şi vor avea douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru când va fi venit momentul să plece.

Mama stabilea regulile pe care ele trebuiau să le respecte atunci când negociau cu oaspeţii şi a câta parte din câştigurile lor şi din cheltuieli urma să revină casei. Porumbiţa de Aur se ocupa de purtările şi înfăţişarea curtezanelor şi veghea la menţinerea standardelor şi a reputaţiei unei case de lux. Porumbiţa de Aur ştia cât e de uşor să-ţi pierzi reputaţia. La vremea ei, fusese una dintre cele mai populare curtezane până în clipa în care patronul ei a luat-o la pumni, scoţându-i dinţii şi sfărâmându-i jumătate din oasele feţei. Până când s-a vindecat, deşi faţa i-a rămas uşor asimetrică, îi luaseră locul alte frumuseţi – şi oricum n-ar fi reuşit să alunge bănuielile că trebuie să fi făcut ceva deosebit de rău ca să-şi provoace patronul, un om atât de paşnic, să se dedea la asemenea violenţă.

Oricât de atrăgătoare erau aceste curtezane, fiecare oaspete, chinez sau occidental, spera să întâlnească o femeie anume – pe mama mea. De sus, de la locul meu, era uşor de zărit după claia săltăreaţă de bucle castanii, care îi cădeau graţios şi neglijent pe umeri. Părul meu semăna mult cu al ei, doar că era mai închis la culoare. Pielea ei avea o nuanţă uşor întunecată. Spunea lumii cu mândrie că avea câteva picături de sânge indian. Nimeni nu ar fi descris-o pe mama mea ca fiind frumoasă, nici chinezii, nici străinii. Nasul lung, coroiat arăta de parcă ar fi fost sculptat grosolan cu cuţitul de decojit fructe. Avea fruntea înaltă şi lată – semn clar al unei firi cerebrale, spunea Porumbiţa de Aur. Bărbia îi era pronunţată, ca un pumnişor bătăios, iar obrajii ei aveau pometii ascuţiţi ca nişte lame. Avea irişii neobişnuit de mari, iar ochii

păreau înfundaţi în orbitele adânci, întunecate, umbrite de gene negre. Dar era fascinantă, toată lumea ar fi fost de acord, mai mult decât o femeie cu trăsături regulate de o nespusă frumuseţe. Totul la ea era fascinant – zâmbetul, vocea răguşită şi melodioasă, mişcările provocatoare şi languroase ale trupului. Scânteia. Strălucea. Dacă îi arunca o singură privire a ochilor ei pătrunzători, orice bărbat era înrobit. Am văzut-o de nenumărate ori. Pe fiecare în parte îl făcea să se simtă special.

Avea şi un stil fără pereche. Hainele ei erau făcute după propriile ei modele, foarte reuşite. Preferata mea era o rochie de culoare lila, dintr-un organzin aproape transparent, care plutea pe deasupra mătăsii sălbatice de un roz pal. Avea brodată pe ea nişte frunzuliţe care se învârtejeau ca o viţă de vie. Iar la capătul viţei, i se căţărau pe piept doi bobocei roz. Şi dacă credeai că boboceii sunt tot din mătase, n-aveai decât pe jumătate dreptate, căci unul dintre ei era un boboc adevărat de trandafir, care îşi pierdea petalele şi îşi răspândea mireasma pe măsură ce noaptea se scurgea.

De la balconul meu, o pândeam pe mama cum mergea încolo şi-ncoace prin încăpere, târând după sine trena foşnitoare a rochiei şi trezind admiraţia bărbaţilor. Am văzut-o aplecându-şi chipul într-un fel anume ca să vorbească cu un chinez, apoi într-un alt unghi ca să vorbească cu un american. Îmi dădeam seama că fiecare din ei se simţea privilegiat fiindcă ea îi acorda atenţie. Ceea ce îşi doreau toţi aceşti bărbaţi de la mama mea era unul şi acelaşi lucru. Era vorba de *guanxi*-ul ei, cum ar fi spus chinezii, sau de relaţiile ei influente, cum le-ar fi numit americanii. Cu alte cuvinte, faptul că îi cunoştea pe mulţi dintre cei mai puternici şi de succes americani şi chinezi din Shanghai, Canton, Macao şi Hong Kong. La care se adăugau cunoştinţele ei în privinţa afacerilor pe care le desfăşurau şi a oportunităţilor pe care le prezentau, precum şi a celor pe care nu le prezentau. Magnetismul ei consta în abilitatea de a aduce oameni şi perspective la un loc, astfel încât toată lumea să iasă în câştig.

Matroanele invidioase ale altor case de curtezane spuneau că mama le cunoştea secretele acestor bărbaţi fiindcă se culcase cu toţi – sute de bărbaţi cu pielea în toate nuanţele posibile. Sau, spuneau ele, îi şantajase aflând mijloacele ilegale prin care făcuseră bani. Se putea să fie şi din cauză că îi droga noapte de noapte. Cine ştie cum de reuşise să scoată de la bărbaţii ăia informaţiile de care avea nevoie?

Adevăratul motiv al succesului repurtat de afacerea mamei i se datora în bună parte Porumbiţei de Aur, din câte îmi povestise mama de nenumărate ori, însă pe căi atât de ocolite, încât nu reuşisem să adun decât nişte frânturi care, puse laolaltă, căpătau un aer prea fantastic ca să fie adevărat. Ea şi Porumbiţa de Aur se cunoscuseră, din câte se părea, cu vreo zece ani în urmă, pe vremea când trăiau într-o casă de pe Aleea Floralã de Est. La început, Porumbiţa de Aur avea o ceainărie frecventată de marinarii chinezi. Apoi mama a deschis un birt pentru piraţi. Porumbiţa de Aur a deschis o ceainărie şi mai pretenţioasă, pentru căpitanii de vapoare, aşa că mama a deschis un club privat pentru proprietarii acestor vapoare şi s-au tot întrecut aşa până când mama a construit Tăinuita Cale de Jad şi cu asta basta. În tot timpul ăsta, mama a învăţat-o pe Porumbiţa de Aur engleză, iar Porumbiţa de Aur a învăţat-o pe mama chineză şi împreună practicau un ritual care se numea *momo* şi de care se foloseau pe vremuri hoţii, dacă voiau să fure secrete. Porumbiţa de Aur mi-a zis că *momo* nu înseamnă nimic altceva decât să taci din gură. Dar eu n-am crezut-o.

Uneori coboram din locul unde stăteam cocoţată împreună cu Carlotta şi mă aventuram pe jos, croindu-mi drum prin labirintul de bărbaţi înalţi, în costume închise la culoare. Puţini mă băgau în seamă. Mă simţeam de parcă eram invizibilă – asta dacă n-ar fi fost servitorii, cărora, când am împlinit şapte ani, nu le mai era teamă de Mica Tornadă, ci mă tratau mai degrabă ca pe un ghem de buruieni luat de vânt.

Eram prea scundă să zăresc ceva dincolo de grupurile de bărbaţi, dar auzeam vocea limpede a mamei apropiindu-se sau depărtându-se, întâmpinându-l pe fiecare client de parcă ar fi fost vreun prieten de mult pierdut. Îi certa cu blândeţe pe cei pe care nu-i mai văzuse de ceva vreme, iar ei se simţeau flataţi că le dusese lipsa. O urmăream cum îi îmbârliga pe toţi acei bărbaţi făcându-i să încuviinţeze orice ar fi spus ea. Dacă doi oameni din încăpere aveau păreri opuse, mama nu ţinea partea nimănui, ci îşi exprima o opinie cumva mai presus de a lor, pentru ca apoi, ca o zeiţă, să le armonizeze părerile într-una comună. Nu le traducea cuvintele cu exactitate, ci ajusta uşor frazele, încercând să redea intenţiile şi interesele fiecăruia, în spiritul cooperării.

De asemenea, le trecea cu vederea gafele, care nu se putea să nu apară între două naţiuni. Îmi amintesc o după-amiază în care

stăteam alături de mama în timp ce îl prezenta pe proprietarul britanic al unei fabrici, domnul Scott, unui bancher chinez, domnul Yang. Domnul Scott s-a apucat imediat să povestească cum câştigase la curse în ziua aceea. Din nefericire, domnul Yang vorbea engleza perfect, astfel încât mama nu a fost în stare să ajusteze conversaţia, în vreme ce domnul Scott îi dădea înainte plin de entuziasm despre după-amiaza pe care şi-o petrecuse pariind pe cai.

— Calul ăla era cotat cu doisprezece la unu. Pe ultimii cinci sute de metri, picioarele parcă îi biciuiau aerul, lansându-se într-o viteză de neoprit spre potou. Domnul Scott şi-a mijit privirea de parcă ar fi revăzut cursa cu ochii minţii: A câştigat cu o diferenţă de cinci lungimi! Domnule Yang, vă plac cursele de cai?

— Nu am avut plăcerea, domnule Scott, şi nici nu cunosc vreun chinez care s-o fi avut, a răspuns domnul Yang, cu diplomaţie, însă fără să zâmbească.

Domnul Scott a replicat imediat:

— Atunci trebuie neapărat să mă însoţiţi. Poate mâine?

Domnul Yang a explicat pe un ton grav:

— Conform legilor dumneavoastră occidentale din Concesiunea Internaţională, ar trebui să mă luaţi în chip de servitor.

Domnului Scott i-a îngheţat zâmbetul pe buze. Uitase de interdicţie. I-a aruncat tulburat o privire mamei mele, moment în care ea a spus pe un ton plin de umor:

— Domnule Yang, poate ar trebui să îl inviţi pe domnul Scott dincolo de zidurile Oraşului Chinezesc în chip de trăgător de ricşă şi să îl încurajezi să o ia la picior până la poartă precum calul său câştigător. Asta ca să-i plăteşti cu aceeaşi monedă.

După ce au râs cu toţii în hohote, mama a zis:

— Toată discuţia asta despre grabă şi viteză îmi aminteşte că trebuie să ne punem cu toţii rapid pe treabă, astfel încât să facem rost de aprobarea pentru ruta de transport prin Yokohama. Cunosc pe cineva care ne poate fi de ajutor în această privinţă. Să-i trimit un mesaj în cursul zilei de mâine?

Săptămâna următoare au sosit trei cadouri în bani, unul de la domnul Yang, altul mai generos de la domnul Scott şi al treilea de la funcţionarul care le înlesnise calea către aprobări şi care avea, de asemenea, interesul său în afacere.

Vedeam cât de vrăjiţi erau bărbaţii aceia. Se purtau toţi de parcă ar fi fost îndrăgostiţi de ea. Cu toate acestea, nu-i puteau face

niciun fel de declaraţii pasionale, indiferent cât de reale ar fi fost. Erau avertizaţi de la bun început că ea nu le va vedea ca pe nişte sentimente sincere de dragoste, ci ca pe un tertip menit să obţină vreun avantaj incorect. Le promitea că dacă încearcă să-i câştige afecţiunea, le va interzice accesul la Tăinuita Cale de Jad. A încălcat această promisiune doar cu un singur bărbat.

În spatele balcoanelor se întindeau două holuri, iar între ele era o sufragerie unde luam toţi masa. De cealaltă parte a unei arcade rotunde exista o încăpere mai mare, căreia noi îi ziceam Salonul Familiei. Erau acolo trei măsuţe de ceai, cu garnitura lor de scaune, precum şi alte mobile occidentale. Aici mama se întâlnea cu croitorul sau cu pantofarul, cu funcţionarul de la Fisc, cu bancherul şi alţii asemenea, cu afacerile lor plictisitoare. Din când în când, avea loc acolo câte o nuntă de formă între o curtezană şi patronul ei care încheiase un contract pentru cel puţin două sezoane. Când salonul nu era folosit, ceea ce se întâmpla adesea, Frumuseţile Norilor îşi luau ceaiul acolo, ronţăind seminţe dulci în timp ce stăteau leneşe la taclale despre vreun pretendent pe care nimeni nu şi-l dorea, un restaurant străin, la modă, deschis de curând, sau despre decăderea vreunei curtezane dintr-o altă casă. Se purtau unele cu altele ca nişte surori, legate între ele de circumstanţele ce le aduseseră în această casă şi în acest moment din scurta lor carieră. Se consolau şi se încurajau reciproc, asta când nu se dondăneau din cauza unor probleme mărunte, precum cheltuielile pentru mâncare pe care le împărţeau. Erau geloase unele pe altele, dar totodată îşi împrumutau brăţările sau acele de păr. Şi deseori spuneau aceleaşi poveşti, cum fuseseră smulse de lângă familiile lor, totul culminând cu un plâns zdravăn în grup, vădind că toate erau la unison în privinţa asta. „Nimeni n-ar trebui să aibă o astfel de soartă” era refrenul lor obişnuit. „Pizda mamii lui de jegos” era încă un refren.

Un alt hol ducea către o curte flancată de două dintre aripile mari ale casei, ale căror ziduri, dispuse în formă de patrulatere, formau o curte interioară mai mică. La stânga, în aripa de sud-vest, locuiau Frumuseţile Norilor. O galerie acoperită se întindea pe toate cele patru laturi şi astfel fiecare dintre curtezane putea ajunge la camera ei. Curtezana cu rangul cel mai de jos avea camera cea mai apropiată de hol, care îi oferea o minimă intimitate, din moment ce toate celelalte curtezane trebuiau să treacă pe lângă uşa şi

fereastra camerei ei ca să ajungă la odăile lor. Curtezana cu rangul cel mai înalt avea camera cea mai îndepărtată de hol, lucru care îi oferea deplină intimitate. Fiecare dintre camerele acelea lungi era împărţită în două. De o parte a unui paravan înalt din şipci Frumuseţea Norilor lua cina cu oaspetele său. În spatele paravanului era budoarul ei. Dispunea de o fereastră ce dădea spre curtea interioară, un loc ideal de unde puteai admira luna. Cu cât o frumuseţe era mai populară, cu atât se bucura de o cameră mai bine plasată, de multe ori ticsită de cadouri primite de la pretendenţi sau patroni. Budoarele erau decorate într-un stil ceva mai chinezesc în comparaţie cu mobilierul din Salonul Mare. Niciun patron nu dorea să-şi bată capul pe ce divan să se întindă ca să fumeze o ţigară, unde anume putea să se uşureze sau unde să tragă un pui de somn după ce rămânea fără vlagă sau era pe punctul de-a o face.

Mama mea, Porumbiţa de Aur şi cu mine locuiam în aripa de nord-est. Mama avea camere separate în două dintre aripile clădirii. Una dintre ele era dormitorul ei, iar cealaltă, biroul, unde se întâlnea cu Porumbiţa de Aur ca să discute despre oaspeţii din seara respectivă. Întotdeauna o însoţeam la prânzul ei târziu şi apoi rămâneam cu ea în timp ce se pregătea, în dormitor, pentru seara ce avea să urmeze. Era momentul cel mai fericit al zilei pentru mine. În ora aceea de răgaz, mama mă întreba despre materiile pe care le studiam, de multe ori adăugând câte o informaţie interesantă. Mă întreba apoi despre toate relele mele care i se aduseseră la cunoştinţă: ce făcusem de una dintre servitoare mai avea puţin şi se omora, dacă fusesem neobrăzată cu Porumbiţa de Aur, cum de îmi rupsesem încă o rochie. Iar eu îmi exprimam părerea despre vreo curtezană venită de curând sau despre o pălărie nouă de-a mamei, dacă nu despre cele mai recente năzbâtii ale Carlottei sau alte subiecte asemănătoare pe care le consideram importante pentru bunul mers al gospodăriei noastre.

Lângă biroul mamei exista încă o cameră. Cele două încăperi erau separate de un glasvand acoperit de o perdea groasă ca să confere intimitate. Încăperea aceea se numea Bulevardul, fiindcă ferestrele sale dădeau în Bulevardul Nanking, iar camera în sine servea mai multor scopuri. În timpul zilei, acolo făceam lecţiile împreună cu profesorii mei americani. Dacă totuşi mama sau Porumbiţa de Aur aveau oaspeţi din alt oraş, vizitatorilor li se dădea camera aceea. Uneori se mai întâmpla ca o curtezană să îşi facă

planurile greşit sau să dea dovadă de o popularitate excesivă, primind doi clienţi în aceeaşi noapte. Avea să-l întreţină pe unul în budoar, iar pe celălalt în Bulevard. Cu puţină grijă, niciunul dintre clienţi nu i-ar fi ghicit duplicitatea.

Camera mea era în capătul de nord al aripii estice şi, fiind plasată în apropierea holului principal, aveam ocazia să le ascult pe cele patru servitoare, care se aflau practic după colţ faţă de fereastra camerei mele, bârfind în timp ce aşteptau să fie chemate să aducă ceai, fructe, prosoape calde sau altele asemenea. Câtă vreme le serveau pe curtezane, aveau la rândul lor şansa să afle la prima mână cât de bine se descurcau acestea cu vreun nou admirator. Întotdeauna m-am întrebat oare de ce considerau curtezanele că servitoarele lor erau surde.

— Să-i fi văzut faţa când i-a arătat colierul ăla care valora mai puţin de jumătate din cât ar fi sperat ea. Nici nu e de mirare.

— E într-o situaţie urâtă rău. Într-o lună o să ajungă în stradă. Vai de mine, biata fată. Nu merita asemenea soartă.

Înainte de căderea serii, cel puţin una dintre Frumuseţile Norilor îşi conducea patronul către curtea cea mare ca să poarte conversaţii romantice despre natură. Eu mă postam în galerie şi ascultam murmurele acelea, atât de des exersate, încât aş fi putut să le recit şi eu cu acelaşi alean precum curtezanele noastre. Luna era unul dintre subiectele pe care le aduceau mereu în discuţie.

Ar trebui să mă bucur când văd luna plină, dragostea mea. Dar îmi face rău, fiindcă nu-mi amintesc decât că îndatoririle mele faţă de tine cresc, în timp ce pasiunea ta scade. Din ce alt motiv nu mi-ai mai oferit niciun cadou în ultima vreme? Devoţiunea pe care ţi-o port oare trebuie răsplătită cu sărăcie?

Nu conta cât de generos era patronul. Frumuseţea avea să-i ceară mai mult şi mai mult. Şi deseori patronul cel răbdător ofta, apoi îi cerea curtezanei sale să-şi şteargă lacrimile, acceptând orice formulă a fericirii ar fi reuşit să înăbuşe reproşurile fetei.

Aşa mergeau lucrurile de obicei. Dar într-o noapte, am ascultat încântată cum unul dintre patroni a spus:

— Dacă ar fi după tine, am avea lună plină în fiecare zi. Niciodată să nu mă mai baţi la cap cu prostiile astea cu luna.

Dimineaţa târziu, le auzeam pe fete stând de vorbă în curte.

— Calicul ăla s-a prefăcut că e surd.

— La mine a fost de acord pe loc. Ar fi trebuit să-l întreb de-acum câteva luni.

— Iubirea pe care mi-o poartă e sinceră. Mi-a zis că nu semăn cu alte frumuseţi-flori.

În lumina zilei, descopereau alte înţelesuri pe cer. Cât de schimbători erau norii aceia, la fel ca soarta. Vedeau semne de rău augur în dârele subţiri din înaltul cerului, băgând însă de seamă că se află atât de departe. Se bucurau când norii deveneau dolofani ca funduleţele bebeluşilor şi le apuca groaza când bebeluşii ăia se rostogoleau dând la iveală nişte straturi de burţi întunecate. Multe dintre Frumuseţile Norilor îşi văzuseră soarta schimbându-se de pe o zi pe alta. Fuseseră avertizate de celelalte surori flori că popularitatea dura cam cât o pălărie la modă. Dar pe măsură ce le creştea reputaţia, majoritatea uitau avertismentul. Credeau că ele vor fi o excepţie.

În nopţile răcoroase, deschideam puţin fereastra şi le ascultam pe servitoare. În nopţile călduroase, lăsam fereastra larg deschisă şi stăteam cuminte pe întuneric în spatele storurilor. Carlotta mi se suia pe umăr şi împreună le ascultam pe servitoare vorbind despre cele ce se petreceau în camerele curtezanelor. Uneori rosteau cuvinte pe care le auzisem folosite şi de Frumuseţile Norilor când erau doar între ele: „Să Bagi Aţa În Ac”, „Să Intri în Pavilion”, „Răscularea Războinicului” şi alte multe expresii care le făceau să râdă.

Cum să nu fie curios un copil auzind râsetele acelea? Mi-am satisfăcut curiozitatea în vara aceea, când împlineam şapte ani. Trei dintre servitoare şi o curtezană s-au îmbolnăvit din cauză că mâncaseră ceva stricat şi aşa mi s-a ivit ocazia. Servitoarea care rămăsese a fost chemată să se ocupe de curtezana care vomita. Am văzut-o pe Nor Trandafiriu trecând împreună cu un client spre dormitorul ei. După câteva minute, am luat-o la goană spre aripa vestică şi m-am ghemuit sub fereastra ei. Nu eram destul de înaltă cât să pot vedea în cameră, astfel că mare parte din ce auzeam erau doar nişte schimburi plicticoase de politeţuri.

Arăţi bine şi pari fericit. Afacerile trebuie că merg bine. Îmi imaginez că soţia dumitale e veselă ca o păsăruică.

Exact în clipa în care eram pe punctul să renunţ şi să mă întorc în camera mea, am auzit un icnet ascuţit de surpriză, urmat de vocea tremurătoare a lui Nor Trandafiriu mulţumindu-i pretendentului ei pentru cadou. La scurt timp după aceea, au răsunat nişte mormăieli, după care din nou icnetele de surpriză, repetate de nenumărate ori.

În noaptea următoare, m-am bucurat să aflu că femeile încă boleau. Îmi venise ideea să mă sui pe un lighean răsturnat, lucru care mă făcea suficient de înaltă cât să pot arunca o privire în cameră. La lumina lămpii, am zărit profilurile întunecate ale lui Nor Trandafiriu împreună cu pretendentul ei, în spatele perdelelor subţiri de mătase care ascundeau patul. Se mişcau ca nişte marionete într-un spectacol cu umbre, foarte preocupaţi. Contururile unor picioare prea mici au părut să ţâşnească direct din capul bărbatului şi au lovit perdelele, depărtându-le. Bărbatul era gol şi se izbea de corpul fetei cu o asemenea violenţă, încât au căzut din pat. Nu m-am putut abţine să izbucnesc într-un hohot de râs.

Nor Trandafiriu i s-a plâns a doua zi Porumbiţei de Aur că o spionasem şi că râsul meu aproape că i-a tăiat elanul pretendentului ei. Porumbiţa de Aur i-a povestit mai departe mamei, iar mama mi-a zis la rândul ei, pe un ton foarte discret, că trebuie să le respect frumuseţilor intimitatea şi să nu le deranjez de la treabă. Eu am înţeles atunci că data viitoare trebuie să fiu mai grijulie şi să nu-mi fac simţită prezenţa.

Când s-a ivit din nou ocazia, am profitat. La vârsta aceea, ce vedeam nu mi se părea incitant din punct de vedere sexual. Era vorba mai degrabă de senzaţiile pe care le încercam făcând ceva ce ştiam că le-ar fi stânjenit pe victimele mele, în caz că ar fi aflat. Făcusem şi alte mici răutăţi: îl spionasem pe un bărbat în timp ce urina în oala de noapte, întinsesem nişte pomadă unsuroasă pe costumul unei curtezane care mă luase la rost şi alte câteva pozne. O dată am înlocuit clopoţeii de argint care atârnau deasupra patului matrimonial cu nişte cutii de tinichea şi, în timp ce bărbatul se bâţâia din ce în ce mai repede, făcând patul să tremure, cuplul a putut auzi nişte zăngănituri în loc de clinchete. De fiecare dată eram conştientă că fac ceva rău, însă mă simţeam vitează, astfel încât mă stârnea să comit micile mele fapte reprobabile. Şi ştiam de asemenea ce simţeau cu adevărat Frumuseţile Norilor faţă de pretendenţii şi patronii lor. Iar faptul că ştiam îmi dădea o putere secretă – una care nu-mi folosea la nimic în mod special, dar era totuşi o putere, la fel de valoroasă ca toate celelalte fleacuri din cutia mea cu comori.

Oricât de neastâmpărată eram, nu mi-am dorit niciodată să o văd pe mama împreună cu amanţii ei. Îmi stârnea repulsie şi să-mi imaginez că ar fi îngăduit vreunui bărbat să o vadă fără hainele ei

frumoase. Cu frumuseţile-flori, nu aveam nicio ezitare. Le priveam zvârcolindu-se pe divan. Am văzut bărbaţi holbându-se între picioarele lor. Am văzut curtezane îngenunchind dinaintea penisului unui client. Într-o noapte am văzut o matahală de bărbat intrând în camera lui Nor Învolburat. Numele lui era Yang cel Prosper şi avea câteva fabrici, unele care făceau maşini de cusut şi altele în care femei şi copii erau puşi să muncească la acele maşini. Bărbatul a sărutat-o cu tandreţe, iar ea a început să tremure de sfială. El i-a zis cu blândeţe câteva cuvinte, iar ei i s-au mărit ochii şi i-au dat lacrimile în timp ce îşi scotea hainele. El şi-a urnit din loc trupul masiv, rămânând deasupra ei ca un nor întunecat, iar ei i se citea teama pe chip, de parcă dintr-o clipă în alta urma să fie strivită. El s-a împins în ea şi corpurile lor au început să se mişte ca nişte peşti care se zbat. Ea se zbuciuma lipită de el şi se văicărea cu o voce disperată. Apoi membrele li s-au încolăcit ca nişte şerpi. El scotea sunete guturale, animalice. Iar ea, nişte ţipete stridente ca o păsărică. Apoi el i-a sărit în spate cu picioarele răşchirate şi a început să o călărească de parcă ar fi fost un căluţ la trap, până când a căzut lat. A lăsat-o zăcând nemişcată pe o parte. În lumina lunii care pătrundea pe fereastră, corpul ei căpătase un luciu alb, încât am crezut că a murit. Am privit-o timp de aproape o oră până când în sfârşit s-a trezit din somnul ăla ca de moarte, căscând şi întinzându-şi un braţ.

În dimineaţa aceea, în curte, am auzit-o pe Nor Învolburat cum îi spunea altei surori flori că Yang cel Prosper i-a declarat că o preţuieşte, că îi va fi patron şi că, într-o bună zi, poate o va lua chiar de soţie.

Ceea ce văzusem eu a devenit dintr-odată periculos şi dezgustător. Mama şi Porumbiţa de Aur îmi spuseseră de câteva ori că într-o zi s-ar putea să mă mărit la rândul meu. Şi până atunci înţelesesem căsătoria ca fiind unul dintre multele privilegii americane de care mă bucuram şi, spre deosebire de curtezane, presupuneam că va fi după voia mea. Nu mă gândisem niciodată că va include toată călăreala aia la care asistasem urmărind-o pe Nor Învolburat şi pe amantul ei. Acum nu-mi mai puteam scoate din minte scenele acelea. Mă copleşeau fără voia mea şi îmi dădeau o senzaţie de rău. Câteva nopţi la rând am avut nişte vise înfiorătoare, în toate îi luasem locul lui Nor Învolburat şi stăteam întinsă pe burtă, aşteptând. Prin perdelele transparente se vedea silueta întunecată a unui bărbat care, după câteva clipe, se repezea

la mine – era Yang cel Prosper –, îmi sărea în spate şi începea să mă călărească ca pe un ponei, zdrobindu-mi oasele unul câte unul. Când termina, rămâneam nemişcată, rece ca marmura. Aşteptam să mă pot mişca, cum făcuse Nor Învolburat. Însă în loc de asta, deveneam din ce în ce mai rece, fiindcă eram moartă.

După povestea asta, nu le-am mai spionat pe Frumuseţile Norilor.

Dintre toate surorile flori, cel mai tare o plăceam pe Nor Fermecat. Acesta era motivul pentru care pe ea o spionasem doar o singură dată în timp ce era cu patronul ei. Mă făcea să râd fiindcă se lăuda cu raritatea mobilierului ei în moduri dintre cele mai bizare. Patul matrimonial din lemn, spunea ea, era sculptat din trunchiul unui singur copac de esenţă tare, gros cât casa. Mie povestea mi se părea cusută cu aţă albă. Ţesătura de brocart ce acoperea patul pentru fumat opiu era un cadou din partea uneia dintre concubinele imperiale, despre care pretindea că ar fi sora ei vitregă. I-am zis că nu o cred şi ea s-a prefăcut ofensată. Plapuma ei era, chipurile, umplută cu nori de mătase şi se înălţa şi plutea la cel mai mic oftat. Am oftat de n-am mai putut ca să-i arăt că nici nu se clinteşte. Mai avea, de asemenea, o masă simplă din dinastia Ming pe care tronau comorile învăţaţilor, accesorii ale literaţilor pe care toţi clienţii le apreciau, în ciuda faptului că nu făceau parte din rândurile celor peste măsură de educaţi. Aceste piese, mi-a spus curtezana, îi aparţinuseră Poetului Fantomă. Nimeni nu îndrăznise să le ia de acolo. Eu nu credeam în fantome şi totuşi m-au trecut fiorii când mi-a sugerat să examinez obiectele: călimara din piatră *duan* de culoare violetă, cele mai fine pensule din păr de oaie şi tocurile de cerneală, având gravate pe ele scene din grădina unui învăţat. Nor Fermecat a ridicat sulurile de papirus şi a spus că absorbeau o cantitate exactă de cerneală şi reflectau calitatea exactă a luminii. Am întrebat-o dacă ea era capabilă să scrie poezie şi mi-a răspuns: „Desigur! Altfel de ce aş avea toate obiectele astea?”.

Ştiam că şi ea, la fel ca majoritatea curtezanelor, ştia să citească şi să scrie ca vai de lume. Porumbiţa de Aur le ceruse curtezanelor să aibă în camere comorile învăţaţilor. Era un mijloc de-a consolida reputaţia casei, aşezând-o mai presus de celelalte. Nor Fermecat mi-a spus că Poetul Fantomă aprecia în mod special comorile ei, mai mult decât pe celelalte din restul budoarelor.

— Ştiu ce-i place, fiindcă mi-a fost soţ într-o viaţă anterioară, a zis Nor Fermecat, iar eu eram concubina lui favorită. Când a murit, m-am omorât ca să pot fi împreună cu el. Dar chiar şi în ceruri, societatea ne-a separat. Soţia lui nu-i permitea să mă vadă şi a aranjat în aşa fel încât el să fie reîncarnat înaintea mea.

Nu credeam în stafii, însă deveneam din ce în ce mai neliniştită ascultând-o pe Nor Fermecat cu poveştile ei nebuneşti.

— A venit la mine în prima noapte când m-am mutat aici. Am simţit un suflu răcoros pe obraji şi am ştiut că era Poetul Fantomă. Altădată, aş fi luat-o la goană lepădându-mi şi pielea de pe mine. De data asta, însă, în loc să-mi clănţăne dinţii de frică, am simţit cum mi se răspândeşte prin vine o căldură minunată. Simţeam o iubire mai puternică decât am fost vreodată în stare să ofer sau să primesc de la oricine altcineva. În noaptea aceea, am visat despre viaţa noastră din trecut şi m-am trezit mai fericită ca niciodată.

Poetul Fantomă o vizita cel puţin o dată pe zi, susţinea ea. Îl simţea când se ducea în fostul lui atelier de pictură sau când stătea în grădină lângă stela sa. Indiferent cât de tristă, dezamăgită sau supărată ar fi fost, se simţea imediat uşoară şi fericită.

Când Frumuseţile Norilor au aflat de iubitul ei fantomatic, s-au supărat pe ea, le era teamă să nu fi stârnit stafiile. Dar nu-şi permiteau să o certe prea tare, ca nu cumva fantoma, fostul stăpân al casei, să se răzbune pe ele fiindcă îi bârfeau iubita.

— L-ai văzut? I-ai simţit mirosul? întrebau surorile flori ori de câte ori o surprindeau pe Nor Fermecat afişând un aer mulţumit fără vreun motiv aparent.

— Astăzi, chiar înainte să se însereze. I-am văzut umbra şi am simţit-o trecând cu blândeţe pe deasupra mea, răspundea ea plimbându-şi două degete pe braţ în sus.

Atunci vedeam şi eu, la rândul meu, o umbră şi îmi simţeam pielea străbătută de fiori.

— Ah, şi tu l-ai simţit, zicea Nor Fermecat.

— Nu, nu l-am simţit. Eu nu cred în fantome.

— Atunci de ce ţi-e teamă?

— Nu mi-e teamă. De ce să-mi fie? Nu există fantome.

Şi, parcă în chip de răspuns la asemenea minciună, mi se făcea şi mai frică. Îmi aminteam cum mama îmi spusese că fantomele sunt manifestări ale fricii oamenilor. Altfel de ce i-ar necăji numai pe chinezi? În ciuda raţiunii mamei mele, eu credeam că Poetul Fantomă încă trăia la noi în casă. Iar frica aceea subită era un semn

că tocmai venise. Dar de ce să mă viziteze pe mine?

Poetul Fantomă a luat parte la pseudonunta dintre Nor Învolburat şi Yang cel Prosper, care a semnat un contract pentru trei anotimpuri. Am aflat că Nor Învolburat avea şaisprezece ani, iar el, vreo cincizeci. Porumbiţa de Aur a consolat-o spunându-i că s-ar putea să fie destul de generos, cum au tendinţa bărbaţii mai în vârstă. Iar Nor Învolburat a zis că Yang cel Prosper o iubeşte, prin urmare se simte norocoasă.

Mama era renumită pentru faptul că organiza cele mai frumoase nunţi dintre toate casele de curtezane. Era o nuntă occidentală, spre deosebire de cele tradiţionale chinezeşti, ţinute pentru miresele virgine, o categorie căreia curtezanele nu i-ar fi putut aparţine. Miresele curtezane purtau chiar şi o rochie albă, occidentală, iar mama avea câteva dintre care Frumuseţile Norilor să poată alege. Rochiile erau după moda americană – cu corsaje decoltate şi fuste voluminoase, împodobite cu mătăsuri lucioase, creponate, şi cu dantele, broderii şi mici perle. Rochiile acelea n-ar fi putut să fie confundate cu hainele chinezeşti de înmormântare, din pânză albă de sac.

O nuntă occidentală prezenta avantajele ei, după cum avusesem ocazia să aflu ducându-mă şi la una dintre nunţile pentru curtezane în versiune chinezească de la o altă casă. Pentru început, nu exista un moment de celebrare a strămoşilor, care cu siguranţă şi-ar fi renegat urmaşele dacă acestea ar fi fost curtezane. Prin urmare, nu existau ritualuri plictisitoare, cu nesfârşite îngenuncheri şi plecăciuni. Ceremonia era scurtă. Se renunţase şi la rugăciuni. Mireasa spunea „Da”, apoi mirele spunea şi el „Da”. După, lumea se punea la masă. Mâncarea la un banchet occidental era de asemenea deosebită, fiindcă toate felurile arătau occidental, însă aveau gust de mâncare chinezească.

În funcţie de cât plăteau, patronii puteau să aleagă stiluri diferite de muzică. Muzica americană, interpretată de o fanfară, era printre cele mai scumpe şi potrivită doar dacă era vreme frumoasă. Un violonist american era cea mai ieftină alegere. Apoi se punea problema alegerii pieselor. Era important să nu te laşi păcălit de titlul unui cântec. Una dintre curtezane îi ceruse violonistului să cânte: „O Promise Me”, gândindu-se că durata cântecului îi va întări patronului ei fidelitatea şi poate îl va face să lungească şi durata contractului. Însă cântecul a durat aşa de mult, încât oaspeţii şi-au pierdut interesul şi s-au apucat să vorbească despre alte alea până

când s-a terminat. Acesta a fost motivul pentru care contractul nu s-a mai reînnoit, din câte povesteau apoi surorile flori. Tuturor le plăcea „Auld Lang Syne”, ale cărui acorduri răsunau răscolitor interpretate la un instrument chinezesc arătând ca un violoncel în miniatură, cu două corzi. Deşi se cânta de obicei în momente de tristeţe, precum înmormântările sau petrecerile de adio, melodia încă era foarte populară. Versurile conţineau doar câteva cuvinte englezeşti uşor de învăţat şi tuturor le plăcea să o cânte ca să arate că puteau să vorbească englezeşte. Mama schimbase versurile ca să le facă să semene cu o făgăduială a monogamiei. Dacă o curtezană încălca făgăduiala, asta ar fi dus la încheierea contractului, precum şi la distrugerea reputaţiei sale, fapt care ar fi fost greu de trecut cu vederea. Dacă, însă, patronul era cel care încălca promisiunea, curtezana s-ar fi simţit umilită. De ce a dezonorat-o? Trebuie să fi existat un motiv.

Yang cel Prosper, care se credea un Caruso chinez, cânta cu toată ardoarea.

„Foştii iubiţi să fie uitaţi,
Şi niciodată în amintire căutaţi!
Foştii iubiţi să fie uitaţi,
Pentru o vreme îndelungată.
Să sune clopotele din nou, dragi şi vechi prieteni,
Să sune clopotele încă o dată,
Foştii iubiţi să fie uitaţi,
Şi niciodată în amintire căutaţi!”

În mijlocul cântecului, am văzut-o pe Nor Fermecat cum îşi ridică privirea către arcadă. Şi-a atins uşor braţul, s-a uitat iarăşi în sus şi a zâmbit. O clipă mai târziu, am simţit înfiorarea obişnuită de-a lungul braţului şi pe şira spinării. M-a luat tremuratul şi m-am dus la mama.

Yang cel Prosper a răcnit o ultimă notă, lăsând aplauzele să curgă mult prea mult timp, apoi a strigat să fie aduse cadourile pentru Nor Învolburat. Întâi i s-a oferit cadoul tradiţional pe care îl primea fiecare curtezană: o brăţară de argint şi un val de mătase – şi un toast în cinstea lor! Oaspeţii şi-au ridicat cupele, şi-au lăsat capetele pe spate şi au dat pe gât vinul dintr-o singură înghiţitură. Apoi a venit rândul unui mic divan tapiţat în satin roz – încă două toasturi! Au urmat alte cadouri. În sfârşit, Yang cel Prosper i-a

înmânat lui Nor Învolburat ceea ce îşi dorea ea cel mai mult, plicul cu bani, primul ei stipendiu lunar. Fata a văzut suma şi a scos un suspin, rămasă fără cuvinte, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu aveam să aflăm decât mult mai târziu dacă lacrimile erau din cauză că primise mai mult decât se aşteptase sau mai puţin. A urmat încă un toast. Nor Învolburat a insistat că nu mai poate bea încă un pahar. I se umpluse faţa de pete roşii şi zicea că simte tavanul mişcându-se într-o direcţie şi podeaua în cealaltă. Însă Yang cel Prosper a apucat-o de bărbie şi a forţat-o să dea pe gât paharul de vin, urmat imediat de încă unul, la îndemnul prietenilor săi. Brusc, Nor Învolburat a scos un gâlgâit şi a vomitat înainte să cadă lată pe jos. Porumbiţa de Aur i-a făcut repede semn muzicantului să treacă la un ultim cântec, astfel încât oaspeţii să părăsească în grabă încăperea, iar Yang cel Prosper a plecat împreună cu ei fără să-i mai arunce nici măcar o privire lui Nor Învolburat, care zăcea pe podea, bâlbâind nişte scuze. Nor Fermecat a încercat să o ridice, dar fata a căzut la loc moale, fără simţire, ca un peşte mort.

— Ce ticăloşi, a zis Porumbiţa de Aur. Bag-o în cadă şi ai grijă să nu se înece.

Am asistat la multe nunţi. Frumuseţile mai tinere aveau contracte unul după altul, abia dacă prindeau o săptămână de pauză între ele. Dar pe măsură ce îmbătrâneau şi ochii lor îşi pierdeau scânteierea, nu mai aveau parte de atâtea nunţi. Apoi venea ziua în care Porumbiţa de Aur îi spunea unei frumuseţi că este momentul „să ia lectica”, acesta fiind un mod politicos de-a o anunţa că este dată afară. Îmi amintesc ziua în care a venit rândul lui Nor Trandafiriu să primească vestea cea proastă. Mama şi Porumbiţa de Aur au chemat-o în birou. Eu învăţam în Bulevard, în camera de cealaltă parte a glasvandului. Am auzit-o pe Nor Trandafiriu ridicând vocea. Porumbiţa de Aur pomenea sume de bani şi rezervări din ce în ce mai puţine. De ce oare auzeam toate astea atât de clar? M-am dus până la uşă şi am observat că nu era închisă de tot, ci crăpată un deget. Am auzit-o pe Nor Trandafiriu implorând s-o lase să mai stea o vreme, susţinând că un anumit pretendent era pe punctul de a se oferi să-i fie patron. Dar cele două se ţineau ferm pe poziţii, arătându-se lipsite de înţelegere. I-au sugerat o altă casă unde ar fi putut să se ducă. Supărată, Nor Trandafiriu a început să facă gălăgie. O jigneau cu propunerea lor, le-a zis, ca şi cum ea ar fi fost o curvă ordinară. Apoi a ieşit în

goană. După câteva minute, a scos un urlet, la fel cum făcea Carlotta când îşi prindea o labă în uşă, de parcă vocea i-ar fi izbucnit deopotrivă din inimă şi din rărunchi. Mi s-a făcut rău auzind-o.

I-am povestit lui Nor Fermecat ce se întâmplase cu Nor Trandafiriu.

— Acelaşi lucru o să ni se întâmple fiecăreia dintre noi. Într-o bună zi soarta ne aduce aici, a spus ea. Şi în altă zi ne duce de aici. Poate că viaţa ei următoare va fi mai bună. Dacă suferi mai mult acum, suferi mai puţin mai târziu.

— N-ar trebui să sufere deloc, am zis.

În trei zile, o curtezană pe nume Nor Pufos se instalase în fostul apartament al lui Nor Trandafiriu. Nu ştia nimic din câte se petrecuseră în camera aceea – nici bâţâiala, nici oftaturile, lacrimile sau urletele.

După câteva săptămâni, mă aflam în budoarul lui Nor Fermecat, spre sfârşitul după-amiezii. Mama fusese prea ocupată ca să-şi ia micul ei dejun târziu împreună cu mine. Trebuise să se repeadă până într-un loc necunoscut ca să se întâlnească cu o persoană care nu avea nume. Nor Fermecat îşi dădea cu pudră pe faţă, pregătindu-se pentru o noapte lungă – trei petreceri, una la Tăinuita Cale de Jad, altele două la nişte case aflate la câteva străzi distanţă.

Eu aveam de pus o groază de întrebări.

— Alea sunt perle adevărate? Cine ţi le-a dat? Cu cine te vezi în seara asta? O să-l aduci aici, în cameră?

Mi-a spus că perlele erau nişte dinţi de dragon şi i le făcuse cadou un duce. Avea să o onoreze cu prezenţa lui în seara aceea şi, firește, îl va aduce în camera ei să ia ceaiul şi să stea de vorbă. Eu am izbucnit în râs şi ea s-a prefăcut ofensată că nu o credeam.

În dimineaţa următoare, nu am găsit-o la ea în cameră. Am ştiut imediat că trebuie să fie ceva în neregulă, fiindcă lipseau obiectele pentru scris şi plapuma ei de mătase. Am aruncat o privire în şifonier. Era gol. Mama dormea încă, la fel şi curtezanele şi Porumbiţa de Aur. Aşa că m-am dus la Ou Crăpat, portarul nostru, iar el mi-a zis că a văzut-o plecând, dar nu ştia unde se dusese. Am aflat răspunsul când le-am auzit pe două servitoare vorbind între ele.

— *Era cu cel puţin cinci sau şase ani mai în vârstă decât zicea ea. Ce altă casă o să primească o floare îmbătrânită cu o stafie*

înţepenită în sufletul ei?

— Am auzit-o pe Lulu Mimi zicându-i patronului că era doar o superstiţie prostească. El a zis că nu contează dacă e o stafie sau un bărbat în carne şi oase, fata nu-i fusese fidelă şi el îşi voia înapoi banii pe contract.

M-am repezit în biroul mamei şi am găsit-o discutând cu Porumbiţa de Aur.

— Ştiu ce a făcut şi îi pare rău. Trebuie să o laşi să se întoarcă, am zis eu.

Mama a spus că nu se putea face nimic. Toată lumea ştia regulile şi, dacă făcea o excepţie pentru Nor Fermecat, toate frumuseţile şi-ar fi închipuit că pot să facă şi ele la fel fără să fie pedepsite. Apoi mama şi Porumbiţa de Aur au revenit la discuţia lor – puneau la cale o petrecere mare şi se gândeau de câte curtezane în plus ar fi fost nevoie.

— Mamă, te rog, am implorat-o eu. Cum nu mă băga în seamă, am izbucnit în plâns şi am strigat: Era singura mea prietenă! Dacă nu o aduci înapoi, n-o să mai am pe nimeni care să mă placă.

Mama a venit şi m-a tras lângă ea, mângâindu-mă pe cap.

— Prostii. Ai mulţi prieteni aici. Nor de Zăpadă…

— Nor de Zăpadă nu mă lasă să intru în camera ei, cum făcea Nor Fermecat.

— Fiica doamnei Petty…

— E prostuţă şi plictisitoare.

— O ai pe Carlotta.

— E pisică. Nu vorbeşte cu mine şi nu-mi răspunde la întrebări.

A pomenit numele mai multor fete ale prietenelor ei – şi despre fiecare pretindeam acum că nu-mi place şi că mă dispreţuia, fapt pe jumătate adevărat. I-am dat înainte cu lipsa mea de prieteni şi pericolul de-a fi nefericită pe vecie. Până când am auzit-o pe mama zicând pe un ton rece, de neînduplecat:

— Încetează, Violet. N-am dat-o afară din motive care pot fi trecute cu vederea. Aproape că ne-a ruinat afacerea. A fost necesar să luăm o asemenea hotărâre.

— Ce a făcut?

— Ne-a trădat, fiindcă s-a gândit numai la ea.

Nu ştiam ce înseamnă *trădat*. Aşa că am izbucnit, poticnindu-mă de supărare:

— Cui îi pasă că ne-a trădat?

— Mamei tale aici de faţă îi pasă.

— Atunci o să te trădez şi eu întotdeauna, am ţipat.

M-a privit cu o expresie stranie şi am avut senzaţia că e gata să cedeze. Aşa că am bravat, amenințând-o încă o dată:

— O să te trădez.

Pe chip i-a apărut o grimasă.

— Încetează, Violet, te rog.

Dar nu mă puteam opri, deşi eram conştientă că sunt pe punctul de-a dezlănţui un pericol neştiut.

— O să te trădez întotdeauna, am mai spus o dată şi imediat am văzut o umbră coborând peste chipul mamei.

Îi tremurau mâinile şi trăsăturile îi împietriseră, încât părea alt om. Nu mai spunea nimic. Şi cu cât dura mai mult tăcerea aceea, cu atât mi se făcea mai frică. Acum aş fi dat înapoi dacă aş fi ştiut ce să fac sau să spun. Aşa că am aşteptat.

În sfârşit, mi-a întors spatele şi, în timp ce se îndepărta, mi-a zis pe un ton amar:

— Dacă mă trădezi vreodată, n-o să mai vreau să am de-a face cu tine. Ia-o ca pe o promisiune.

Mama avea o frază pe care o folosea în cazul oaspeţilor, fie ei chinezi sau occidentali. Se ducea ţintă la câte un bărbat şi îi şoptea pe un ton exaltat: „Chiar pe dumneata speram să te văd”. Şi urma înclinarea capului către urechea celui vizat pentru a-i şopti cine ştie ce secret care îl făcea pe om să dea la rândul lui energic din cap. Unii dintre ei îi sărutau mâna. Această frază repetată mă obseda. Observasem totodată că mama era deseori prea ocupată ca să-mi mai acorde vreo atenţie. Nu ne mai jucam de-a ghicitul şi nici nu mă mai trimitea la vânătoare de comori. Nu ne mai cuibăream una lângă alta la ea în pat, în timp ce citea ziarul. Era prea ocupată şi pentru asta.

Toată veselia şi zâmbetele erau hărăzite de-acum bărbaţilor care luau parte la petrecerile ei. Ei erau cei pe care sperase să-i vadă.

Într-o noapte, traversam salonul cu Carlotta în braţe când am auzit-o pe mama strigând:

— Violet! Eşti aici. Chiar pe tine speram să te văd.

În sfârşit! Fusesem aleasă. Şi-a cerut mii de scuze bărbatului cu care discuta, explicându-i că fiica ei avea nevoie urgentă de atenţia ei. Ce era atât de urgent? N-avea nicio importanţă. De abia aşteptam să aud secretul pe care mi-l rezervase.

— Hai să mergem acolo, mi-a zis mama, înghiontindu-mă să o

iau către un colţ întunecat al camerei.

M-a luat de braţ şi am pornit-o în pas alert. Tocmai îi povesteam ultimele pozne ale Carlottei, ceva care să o amuze, când mi-a dat drumul braţului şi a zis:

— Mulţumesc, draga mea.

Apoi s-a îndreptat către un bărbat care se afla în colţul acela al încăperii, spunând:

— Fairweather, dragul meu, scuze de întârziere.

Iubitul ei brunet a ieşit din umbră şi i-a sărutat mâna cu falsă curtoazie. Ea i-a zâmbit făcând încreţituri la colţul ochilor, cum mie nu-mi zâmbise niciodată.

Mi se tăiase respiraţia, strivită de fericirea care se evaporase într-o clipă. Mă folosise ca pe un pion! Mai rău, o făcuse pentru Fairweather, un bărbat care o mai vizita din când în când şi de care mie nu-mi plăcuse niciodată. Odată crezusem că sunt cea mai importantă fiinţă din viaţa ei. Dar în ultimele luni, această părere se dovedise neîntemeiată. Apropierea noastră specială nu se mai baza pe nimic. Mama era întotdeauna prea ocupată ca să stea la taclale cu mine în timpul meselor ei de la amiază. În loc de asta, discuta cu Porumbiţa de Aur planurile pentru seara respectivă. Rareori mă mai întreba despre lecţii sau ce citeam. Îmi spunea „dragă”, dar aşa li se adresa şi multora dintre bărbaţi. Mă săruta pe obraz dimineaţa şi pe frunte seara. Dar săruta mulţi bărbaţi şi pe unii dintre ei chiar pe gură. Îmi spunea că mă iubeşte, însă nu distingeam niciun semn clar că aşa ar fi. Simţeam în inima mea că îi pierdusem dragostea. Se schimbase faţă de mine şi eram sigură că asta se întâmplase din ziua în care ameninţasem că o voi trăda. Încet-încet nu voia să mai aibă de-a face cu mine.

Porumbiţa de Aur a dat într-o zi peste mine plângând în Bulevard.

— Mama nu mă mai iubeşte.

— Prostii. Mama ta te iubeşte foarte mult. Altfel, cum de nu te pedepseşte pentru toate obrăzniciile pe care le faci? Ieri, de pildă, ai stricat un ceas învârtindu-i limbile în sens invers. Ai distrus o pereche de ciorapi transformându-i în şoarece de jucărie pentru Carlotta.

— Asta nu e iubire, am zis. Nu s-a supărat fiindcă nu-i pasă de lucrurile astea. Dacă mă iubea cu adevărat, mi-ar fi demonstrat-o.

— Cum? m-a întrebat Porumbiţa de Aur. Ce e de demonstrat?

Am fost aruncată într-o stare de confuzie mută. Nu ştiam în ce

constă iubirea.

Tot ce ştiam era că mă rodea nevoia de-a avea parte de toată atenţia şi asigurările mamei. Voiam să simt, fără urmă de îndoială, că eram mai importantă decât oricine altcineva din viaţa ei. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că le consacra mai multă atenţie frumuseţilor decât mie. Petrecea mai mult timp cu Porumbiţa de Aur. Se trezea înainte de amiază ca să ia prânzul cu prietenele ei, cântăreaţa de operă cu pieptul enorm, văduva voiajoare şi o spioană franţuzoaică. Se arăta mult mai atentă cu clienţii ei decât cu oricine altcineva. Ce fel de dragoste era aceasta de care aveau parte cu toţii, în timp ce mie îmi era refuzată?

În noaptea aceea, am auzit-o pe o servitoare spunându-i alteia pe hol că era foarte îngrijorată fiindcă fetiţa ei de trei ani făcuse febră mare. Noaptea următoare, a povestit bucuroasă că fiica ei îşi revenise. În după-amiaza zilei următoare, ţipetele femeii au răsunat în toată curtea. Venise o rudă să o anunţe că fiica ei murise.

— Cum e posibil? Azi-dimineaţă o ţineam în braţe. I-am pieptănat părul, se jelea ea.

Printre suspine, descria ochii cei mari ai fiicei ei, felul în care întorcea mereu capul ca să o asculte, cât de melodios era râsul ei. Bolborosea că strânsese bani să-i cumpere o haină şi că luase nişte napi ca să facă o supă bună. Mai târziu, a început să geamă că vrea să moară ca să fie împreună cu fiica ei. Pentru cine altcineva să trăiască? Am plâns pe ascuns ascultându-i durerea. Dacă eu aş fi murit, oare mama ar fi simţit la fel în privinţa mea? Am plâns şi mai cu foc, ştiind că n-ar fi făcut-o.

La o săptămână după festa aceea pe care mi-o jucase mama, m-am trezit că vine în camera unde învăţam cu profesorul meu. Era abia unsprezece, cu o oră mai devreme decât se scula ea de obicei din pat. Am afişat o mutră îmbufnată. M-a întrebat dacă mi-ar plăcea să merg la prânz cu ea la noul restaurant franţuzesc de pe Marele Bulevard de Vest. Simţeam nevoia să fiu precaută. Am întrebat-o cine o să mai vină cu noi?

— Doar noi două mergem, mi-a răspuns. E ziua ta.

Uitasem. Nimeni nu-şi sărbătorea ziua de naştere în casă la noi. Nu era un obicei chinezesc, iar mama nu-l respecta. Ziua mea pica în general de Noul An Chinezesc şi asta sărbătoream cu toţii. Am încercat să nu mă arăt prea încântată, dar eram năucă de bucurie. M-am dus în camera mea să-mi pun o rochie drăguţă, una care să nu fi fost deşirată de ghearele Carlottei. Am ales o haină albastră şi

o pălărie asortată. Mi-am pus o pereche de pantofi de om mare din piele lucioasă, cu o cureluşă în jurul gleznei. M-am privit în oglinda cea înaltă şi ovală. Arătam diferit, eram emoţionată şi îngrijorată. Acum aveam opt ani, nu mai eram fetiţa cea inocentă, stăpână pe propriile-i sentimente. Mă aşteptasem să fiu fericită, însă în ultimul timp n-avusesem parte decât de dezamăgiri, una după alta. Prin urmare, şi acum mă aşteptam la o dezamăgire şi mă rugam să mă înşel.

Când m-am dus în biroul mamei, am găsit-o punând la cale treburile zilei împreună cu Porumbiţa de Aur. Umbla de colo-colo îmbrăcată în halat, cu părul despletit.

— Azi vine moşul ăla de la Fisc, zicea mama. Mi-a promis că un pic de atenţie în plus l-ar face să treacă cu vederea taxele pe care le avem de plătit. Să vedem dacă hodorogul se ţine de cuvânt de data asta.

— Carmin, curtezana de la Casa Păcii Verzi, îmi datorează o favoare, a zis Porumbiţa de Aur, o s-o chem pe ea. În ultima vreme nu-i dă mâna să refuze o afacere. O s-o sfătuiesc să poarte culori închise, albastru-închis. Rozul nu mai e atractiv pentru cineva trecut de prima tinereţe. Ar trebui să ştie şi singură. O să-i spun şi bucătarului să pregătească peştele care îţi place, dar fără condimente americane. Ştiu că vrea să-ţi facă pe plac, însă nu-i iese niciodată şi trebuie să pătimim cu toţii.

— Ai lista cu oaspeţii din seara asta? a întrebat mama. Nu mai vreau să vină importatorul ăla de la Smythe and Dixon. Niciuna dintre informaţiile lui n-a fost de încredere. Ne-a dat târcoale doar ca să profite. Să-i transmitem lui Ou Crăpat numele lui ca să nu mai treacă de poartă…

Până când au terminat ele două, se făcuse aproape ora unu. Mama m-a lăsat în birou şi s-a dus în camera ei să-şi pună o rochie. Eu mă fâţâiam prin birou cu Carlotta după mine, frecându-se de piciorul meu oriunde aş fi stat. Pe o masă rotundă se găseau o grămadă de fleacuri, genul de cadouri pe care i le făceau admiratorii mamei, neştiind că ea prefera bani. Porumbiţa de Aur le vindea pe cele pe care mama nu le voia. Am luat pe rând fiecare obiect să mă uit la el şi Carlotta sărea să le adulmece. Un ou de chihlimbar cu o insectă înăuntru – ăsta cu siguranţă o să dispară. O păsărică din ametist şi jad – s-ar putea să o păstreze. O casetă de sticlă cu fluturi din diferite locuri ale lumii – asta n-o să-i placă deloc. O pictură cu un papagal verde – mie îmi plăcea, dar

singurele picturi pe care le punea mama pe pereţi erau nuduri de zei şi zeiţe greceşti. Am răsfoit paginile unei cărţi ilustrate care se numea *Lumea apelor* şi am dat peste nişte ilustraţii ale unor creaturi hidoase. Am găsit o lupă cu care am citit, mărite, titlurile cărţilor din bibliotecă: *Religiile Indiei*, *Călătorii în Japonia şi China, Frământări în China.* Apoi am dat peste o carte cu copertă roşie care avea imprimată în relief silueta întunecată a unui băiat în uniformă trăgând cu puşca. *Sub steagurile aliaţilor: Povestea unui boxer.* Între paginile cărţii am descoperit un bileţel, scris cu o caligrafie grijulie de şcolar.

Dragă domnişoară Minturn,
Dacă veţi avea vreodată nevoie de un flăcău american care ştie să îndeplinească ordinele, permiteţi-mi să-mi ofer de bunăvoie ajutorul.
Aş fi încântat să mă fac util în orice fel veţi dori.
Al dumneavoastră servitor credincios,
Ned Peaver

Oare mama îi acceptase oferta de a-i fi servitor credincios? Am citit pagina unde fusese ascuns bileţelul. Era despre un soldat pe care îl chema Ned Peaver – aha! – din timpul Revoltei Boxerilor. Aruncând o privire scurtă asupra paginii, am tras concluzia că Ned era un băiat pedant, plicticos, care întotdeauna executase zelos ordinele. Iar mie îmi displăcuse întotdeauna orice avea de-a face cu Revolta Boxerilor. În 1900, anul de vârf al revoltei, eu aveam doi ani şi cred că aş fi putut să mor în toiul violenţelor. Citisem o carte despre tinerii care depuneau jurăminte ca să facă parte din frăţia Boxerilor, când milioane de ţărani din partea centrală a Chinei mureau de foame, ba din cauza inundaţiilor într-un an, ba din cauza secetei în următorul. Când s-a zvonit că străinii le vor lua pământurile, au omorât vreo două sute de misionari albi împreună cu copiii lor. Se vorbea despre o fetiţă curajoasă care cânta frumos în timp ce părinţii ei priveau cum este trimisă la ceruri cu o lovitură de sabie. Ori de câte ori îmi imaginam scena, simţeam nevoia să-mi ating pielea moale de la gât şi înghiţeam cu greu.

M-am uitat la ceas. Acele sale proaspăt reparate arătau că se făcuse ora două de-acum. Aşteptam deja de trei ore de când mă anunţase că o să luăm prânzul împreună. Am simţit că îmi explodează şi capul, şi inima. Am făcut bucăţi scrisoarea lui Ned

Peaver. M-am dus la masa unde era înşirată prada mamei şi am azvârlit pe podea caseta cu fluturi. Carlotta a zbughit-o din calea mea. Am aruncat pe jos pasărea de ametist, lupa, oul de chihlimbar. Am făcut bucăţi şi coperta de la *Lumea apelor.* Porumbiţa de Aur a dat buzna pe uşă şi s-a uitat îngrozită la dezastrul din jur.

— De ce vrei s-o răneşti pe mama ta? mi-a zis pe un ton trist. Ce-i cu toanele astea?

— E ora două. A zis că mă duce la restaurant de ziua mea. Iar acum nu mai vine. A uitat. Ca de fiecare dată. Uită până şi că exist. Aveam ochii înceţoşaţi de lacrimi. Nu mă iubeşte. Îi iubeşte pe toţi bărbaţii ăia.

Porumbiţa de Aur a luat de pe jos lupa şi oul de chihlimbar.

— Astea erau cadourile tale.

— Astea sunt lucrurile pe care i le dau bărbaţii şi ea nu le vrea.

— Cum poţi să crezi una ca asta? Le-a ales special pentru tine.

— De ce nu s-a întors să mă scoată la prânz?

— *Ai-ya!* Ai făcut tot tămbălăul ăsta pentru că ţi-era foame? Nu trebuia decât să-i ceri servitoarei să-ţi aducă ceva de mâncare.

Nu ştiam cum să-i explic ce însemnătate avusese pentru mine ieşirea aceea la restaurant. Am început să zic de-a valma ce mi se nimerea la gură:

— Le tot spune bărbaţilor cum tocmai pe ei vrea să-i vadă. Mi-a zis şi mie la fel, dar era o păcăleală. Nu-i mai pasă că sunt tristă sau singură…

Porumbiţa de Aur s-a uitat la mine încruntată.

— Mama ta te răsfaţă şi uite rezultatul. N-ai pic de recunoştinţă. Imediat te-apucă năbădăile dacă nu ţi se face pe plac.

— Nu şi-a ţinut promisiunea şi nici n-a zis că îi pare rău.

— Era supărată. A primit o scrisoare…

— Primeşte multe scrisori.

Am dat cu piciorul în bucăţelele de hârtie rămase din biletul lui Ned.

— Scrisoarea asta e diferită, mi-a zis, uitându-se la mine ciudat. E despre tatăl tău. A murit.

În prima clipă n-am înţeles ce mi-a spus. Tatăl meu. Cum adică? Aveam cinci ani când am întrebat-o prima dată pe mama unde era tatăl meu. Toată lumea avea unul, aflasem eu, până şi curtezanele aveau un tată care le vânduse. Mama îmi spusese că eu n-am tată. Când am insistat, mi-a zis că a murit înainte să mă nasc. În

următorii trei ani, o băteam la cap din când în când să-mi spună cine era tatăl meu.

— Ce contează? îmi zicea întotdeauna. E mort şi a trecut aşa de mult timp, că am uitat şi cum îl cheamă, şi cum arată.

Cum putea să-i fi uitat numele? Dacă muream, mi-ar fi uitat şi mie numele? Am continuat s-o înnebunesc cu întrebările. Când tăcea şi începea să se încrunte, simţeam că e periculos să mai continui.

Însă acum adevărul ieşise la iveală. Era în viaţă! Sau fusese. Sentimentul de confuzie a făcut loc furiei, atât de puternică, încât mă apucase tremuratul. Mama mă minţise tot timpul ăsta cât fusese în viaţă. Tatăl meu m-ar fi putut iubi şi, trecând sub tăcere că e în viaţă, mama mi-l furase. Iar acum chiar murise şi era prea târziu.

Am fugit în biroul mamei urlând:

— N-a fost niciodată mort. L-ai ţinut departe de mine.

I-am trântit toate acuzaţiile care îmi treceau prin minte. Nu-mi spusese adevărul despre niciunul dintre lucrurile care contau pentru mine. M-a minţit atunci când mi-a spus că tocmai pe mine voia să mă vadă. M-a minţit în privinţa prânzului… Mama rămăsese mută de uimire.

Porumbiţa de Aur a dat buzna înăuntru.

— I-am spus că tocmai ai primit o scrisoare care te anunţa că tatăl ei a murit.

Mama s-a uitat lung la ea. Oare era supărată? Ne va trimite la plimbare pe amândouă, cum făcea cu persoanele care o deranjau? A pus jos scrisoarea aia îngrozitoare. M-a condus spre canapea şi m-a aşezat alături de ea. Şi apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse de o groază de vreme: m-a mângâiat pe cap, şoptindu-mi cuvinte de alinare care m-au făcut să plâng şi mai tare.

— Violet, draga mea, chiar am crezut că era mort în toţi anii ăştia. Era mult prea dureros să mă gândesc la el, să spun orice despre el. Şi acum, să primesc scrisoarea asta…

În ochi i-au strălucit lacrimi, însă a reuşit să-şi ţină în frâu emoţiile care o potopeau.

Când am putut din nou să respir, i-am pus întrebare după întrebare şi la fiecare a dat din cap şi mi-a răspuns că da. Era drăguţ? Era bogat? Îl plăcea toată lumea? Era mai în vârstă decât ea? Mă iubise vreodată? Se jucase vreodată cu mine? Îmi rostise numele? Mama a continuat să mă mângâie pe păr şi pe umeri.

Eram atât de tristă şi nu voiam să se oprească din mângâieri. Am continuat să-i pun întrebări până mi s-a golit mintea. Şi mi se făcuse foame. Porumbiţa de Aur a chemat o servitoare să aducă prânzul în Bulevard.

— Mama ta are nevoie să fie singură acum.

Mama m-a sărutat şi s-a dus la ea în dormitor.

În timp ce mâncam, Porumbiţa de Aur mi-a povestit cât de greu i-a fost mamei să se descurce fără un soţ.

— Toată munca ei, micuţă Violet, este pentru tine, a zis ea. Trebuie să fii recunoscătoare, trebuie să te porţi frumos cu mama ta.

Înainte de a pleca, mi-a sugerat să mă pun pe învăţat şi să mă fac deşteaptă ca să-i arăt mamei cât o preţuiesc. În loc să învăţ, totuşi, m-am întins pe patul din Bulevard ca să mă gândesc la tatăl meu de curând decedat. Începusem să-i recompun în minte imaginea: avea părul şaten. Ochii erau verzi, la fel ca ai mei. În scurt timp, am adormit.

Eram încă ameţită şi îmi simţeam capul greu când am auzit pe cineva certându-se. Mi-am dat seama că nu sunt la mine în cameră, ci rămăsesem în Bulevard. M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară pe hol ca să aflu de unde venea totul scandalul. Cerul era de un cenuşiu-închis, la ceasul acela suspendat între noapte şi dimineaţă.

Holurile erau pustii. Ferestrele de jur împrejurul curţii erau întunecate. M-am întors şi am zărit un firicel cald de lumină strecurându-se printre perdelele uşor depărtate care acopereau glasvandul. Vocea mânioasă era a mamei. M-am uitat printre perdele şi i-am zărit ceafa. Îşi desfăcuse părul şi stătea aşezată pe canapea. Se întorsese de la o petrecere. Mai era cineva în cameră? Mi-am lipit urechea de geam. Mama blestema pe cineva pe un ton gutural, straniu, care semăna cu mârâitul acela al Carlottei din fundul gâtlejului.

„N-ai pic de curaj... o maimuţă care se bâţâie... fix atâta caracter cât un hoţ mizerabil...” Apoi a aruncat pe jos o foaie de hârtie îndoită, care a aterizat lângă şemineul stins. Era scrisoarea pe care o primise? S-a dus la biroul ei şi s-a aşezat, a înşfăcat o coală de hârtie şi a început să o sfâşie cu peniţa de pe care picura cerneală. Apoi a mototolit pagina scrisă pe jumătate şi a aruncat-o pe jos.

— Mai bine erai mort de-adevăratelea! a strigat.

Tatăl meu era în viaţă! Mă minţise din nou! Era cât pe ce să dau

buzna înăuntru şi să întreb unde e tata. Dar apoi mama şi-a ridicat privirea şi aproape că am ţipat de spaimă. I se schimbaseră ochii. Irisurile verzi i se întorseseră pe dos şi păreau la fel de lipsite de luciu ca nisipul. Avea ochii cerşetorilor morţi pe care îi văzusem zăcând prin rigole. S-a ridicat brusc în picioare, a stins lămpile şi s-a dus la ea în dormitor. Trebuia să văd scrisoarea. Am deschis glasvandul cu mare precauţie. Era întuneric şi înaintam orbeşte, dând din mâini ca să nu mă lovesc de mobilă. M-am lăsat în genunchi. Dintr-odată am simţit o atingere şi am scos un icnet. Era Carlotta, care se împingea cu capul în mine torcând. Am nimerit în fine plăcile de faianţă ale şemineului. Am pipăit în jur. Nimic. Am găsit picioarele biroului şi m-am ridicat încet. Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul, dar nu vedeam nimic care să semene cu o scrisoare. M-am strecurat afară din cameră, mai dezamăgită ca niciodată.

A doua zi, mama s-a purtat ca de obicei – energică şi cu mintea limpede în timp ce planifica treburile zilei. Seara a fost fermecătoare şi comunicativă, zâmbindu-le ca întotdeauna clienţilor ei. În timp ce ea şi Porumbiţa de Aur erau ocupate cu petrecerea, m-am strecurat iarăşi în Bulevard, am deschis glasvandul suficient cât să pot trage perdelele la o parte şi să intru în biroul mamei. Am aprins lampa cu gaz. Am deschis sertarele de la birou şi unul dintre ele era plin de scrisori ale căror plicuri aveau imprimate pe ele diverse nume de companii. M-am uitat sub perna mamei, în dulăpiorul de lângă pat. Am ridicat capacul cufărului ei de la picioarele patului şi am simţit miros de terebentină. Provenea de la două pânze de tablou făcute sul. Am desfăcut unul dintre ele şi am rămas uimită să descopăr un portret al mamei de când era o fetiţă. L-am întins pe podea şi l-am netezit. Se uita drept în faţă, de parcă m-ar fi privit pe mine. Peste piept avea doar o pânză cafenie. Spatele palid îi strălucea precum luna. Cine pictase aşa ceva? Şi de ce era aşa de sumar îmbrăcată?

Tocmai când voiam să mă uit şi la cealaltă pictură, am auzit râsetele lui Nor Pufos apropiindu-se. Uşa de la Bulevard s-a deschis, iar eu am sărit în partea cealaltă a biroului, unde nu ar fi avut cum să mă vadă. I-a gângurit unui client să se simtă ca acasă. Dintre toate nopţile, fix atunci se găsise să fie populară nevoie mare! Nor Pufos a închis glasvandul. Eu am pus în grabă tablourile la loc în cufăr şi eram gata să sting lampa şi s-o şterg de acolo, când a intrat în cameră Porumbiţa de Aur.

Amândouă am icnit în acelaşi timp. Înainte de-a apuca să deschidă gura, am întrebat-o dacă a văzut-o pe Carlotta. Şi, de parcă m-ar fi auzit, Carlotta a scos un vaiet puternic din spatele uşilor de la Bulevard. Apoi s-a auzit vocea lui Nor Pufos beştelind-o:

— Am crezut că e vreo fantomă fără cap pisica asta blestemată! M-am dus spre glasvand şi am deschis uşor, iar Carlotta a ţâşnit afară.

Cu Carlotta în braţe, m-am dus repede jos, la petrecere, sperând să-mi văd tatăl furişându-se printre oaspeţi. Dar apoi mi-am dat seama că tatăl meu n-ar fi îndrăznit să se arate pe acolo. Mama i-ar fi scos ochii. M-am uitat la invitaţi şi am început să mă joc, prefăcându-mă că fiecare dintre bărbaţii aceia era, pe rând, tatăl meu. Alegeam trăsăturile care îmi plăceau – cei care râdeau uşor, care purtau cele mai bune haine, care erau cei mai respectaţi, care îmi făceau cu ochiul. Apoi privirea mi-a poposit asupra unui individ cu o expresie chinuită, neprietenoasă şi asupra altuia cu faţa atât de rozalie, încât părea că mai avea puţin şi explodează.

Întinsă în pat, în fiecare noapte, înainte de-a adormi, îmi imaginam diferite versiuni ale tatălui meu: chipeş sau urât, respectat sau dispreţuit de toţi. Îmi închipuiam că mă iubise tare mult. Îmi închipuiam că nu mă iubise niciodată.

La o lună după ce împlinisem opt ani, am coborât în sufrageria comună să-mi iau micul dejun împreună cu Frumuseţile Norilor şi slujnicele lor. M-am dus să mă aşez la locul meu obişnuit. Dar am descoperit că noua noastră curtezană, Nor de Ceaţă, îşi plasase fundul pe scaunul meu. I-am aruncat o căutătură urâtă, iar ea mi-a răspuns cu o privire indiferentă. Avea o faţă durdulie, rotundă, cu nişte trăsături miniaturale, lucru pe care bărbaţii îl găseau atractiv dintr-un motiv sau altul. Pentru mine, era o faţă urâtă de bebeluş, aplicată pe o lună galbenă.

— Ăsta e scaunul meu, am zis.

— *Oyo!* Scaunul tău? Are numele tău încrustat pe el? Există un decret oficial? S-a prefăcut că îi inspectează braţele şi picioarele. Nu văd niciun sigiliu cu numele tău pe el. Toate scaunele sunt la fel.

Simţeam că-mi zvâcnesc tâmplele, nu alta.

— E scaunul meu.

— *Anh?* Ce te face să crezi că eşti singura care poate să şadă aici?

— Lulu Mimi e mama mea, am adăugat, şi sunt americancă, la fel ca ea.

— Şi de când au bastardele americance corcite aceleaşi drepturi ca toată lumea?

Eram şocată. Mi se strânsese toată mânia în gâtlej. Două dintre frumuseţi şi-au dus palmele la gură. Nor de Zăpadă, pe care o plăceam mai mult decât pe celelalte, ne-a rugat să ne potolim. A sugerat să stăm cu rândul pe scaun. Eu sperasem că îmi va ţine partea.

M-am răstit la Nor de Ceaţă:

— Nu eşti decât un vierme în curul unui peşte mort.

Servitoarele au izbucnit în râs.

— *Wah!* Ce gură spurcată are corcitura, a zis Nor de Ceaţă. Apoi s-a uitat de jur împrejurul mesei la celelalte fete. Dacă nu e corcitură, atunci de ce arată ca o chinezoaică?

— Cum îndrăzneşti să spui una ca asta? am ţipat. Sunt americancă. Nu există nimic de chinezoaică la mine.

— Şi atunci de ce vorbeşti chineză?

N-am putut să răspund în primele clipe, fiindcă dacă o făceam, ar fi însemnat să vorbesc în chineză din nou şi să-i dau apă la moară.

Nor de Ceaţă a cules o alună mică, uleioasă cu beţişoarele ei subţiri şi ascuţite.

— Ştie vreuna dintre voi cine e tatăl ei chinez? a întrebat, zvârlindu-şi aluna în gură.

Îmi tremurau mâinile de nervi şi eram revoltată văzând-o cu cât calm mânca.

— Mama o să te pedepsească fiindcă ai spus asta.

M-a îngânat în bătaie de joc, apoi şi-a vârât o ridiche murată în gură şi a ronţăit-o fără să se deranjeze să-şi acopere gura.

— Dacă tu eşti albă get-beget, atunci şi noi suntem albe, nu-i aşa, surorile mele?

Celelalte frumuseţi şi servitoarele lor au încercat cam fără tragere de inimă să o reducă la tăcere.

— Eşti o gaură murdară! i-am zis.

Fata s-a încruntat.

— Care-i problema, răsfăţato, ţi-e atât de ruşine să fii chinezoaică, încât nu eşti în stare să-ţi recunoşti chipul în oglindă?

Celelalte fete şi-au coborât ochii. Două dintre ele îşi aruncau priviri piezişe. Nor Învolburat şi-a pus mâna pe braţul lui Nor de

Ceaţă şi a implorat-o să înceteze.

— E prea mică să-i vorbeşti despre toate astea.

De ce se purta Nor Învolburat cu atâta compasiune faţă de mine? Asta însemna că şi ea credea de fapt tot ce spusese Nor de Ceaţă? Mă simţeam de parcă căzusem într-o căldare de furie şi am împins-o pe Nor de Ceaţă jos de pe scaun. A rămas prea uluită ca să reacţioneze pe moment, apoi m-a apucat de glezne şi m-a pus jos. Eu am început să-i car pumni în umeri. Ea m-a apucat de păr şi m-a îmbrâncit cât colo.

— Eşti o corcitură şi o bastardă, fetiţă nebună. Nu eşti cu nimic mai bună decât oricare dintre noi!

M-am repezit la ea şi i-am tras una cu podul palmei peste nas. I-a ţâşnit sângele pe o nară şi, când s-a şters şi şi-a văzut degetele stacojii, s-a aruncat peste mine şi m-a mânjit de sânge pe toată faţa. Eu am făcut-o în toate felurile şi am muşcat-o de mână. Ea a ţipat, cu ochii holbaţi de mai aveau puţin şi îi ieşeau din orbite. M-a apucat şi m-a strâns de gât să mă sufoce. Mă chinuiam să respir şi, în disperarea mea să scap cu viaţă, i-am tras un pumn în ochi. A sărit în sus şi a ţipat îngrozită. Făcusem unul dintre lucrurile cele mai rele care i se pot întâmpla unei fete – din cauza mea, se alesese cu un ochi vânăt. N-o să poată să mai apară la petreceri cât timp vânătaia era vizibilă. Nor de Ceaţă a început să ţipe şi a sărit la mine, plesnindu-mă peste faţă şi jurându-se că mă omoară. Fetele celelalte şi servitoarele au strigat la noi să ne oprim. Apoi servitorii bărbaţi au dat buzna în sufragerie şi ne-au despărţit.

Dintr-odată, toată lumea a tăcut, iar singurele sunete care se auzeau erau blestemele lui Nor de Ceaţă. Intraseră mama şi Porumbiţa de Aur. Am crezut că mama venise să mă salveze. Dar, o clipă mai târziu, i-am observat ochii, cenuşii ca nişte cuţite.

Nor de Ceaţă a scos un ţipăt prefăcut:

— Mi-a nenorocit ochiul…

Eu am dus o mână la gât, de parcă eram rănită:

— Mai că nu m-a sufocat!

— Vreau să fiu despăgubită pentru ochi! a ţipat Nor de Ceaţă. Făceam mai mulţi bani pentru tine decât restul şi dacă nu pot să muncesc până nu mi se vindecă ochiul, vreau banii pe care i-aş fi câştigat.

Mama a privit-o fix.

— Dacă nu ţi-i dau, ce-o să faci?

— O să plec şi o să spun tuturor că plodul tău e o corcitură!

— Ei bine, nu te putem lăsa să-mprăştii minciuni în stânga şi-n dreapta doar fiindcă eşti supărată. Violet, cere-ţi scuze.

Nor de Ceaţă mi-a aruncat un rânjet victorios.

— Şi banii mei? a întrebat-o pe mama.

Mama s-a întors şi a ieşit din cameră fără să-i răspundă. Am urmat-o, fără să înţeleg de ce nu îmi luase apărarea. Când am ajuns în camera ei, am ţipat:

— Mi-a zis că sunt o bastardă şi o corcitură.

Mama a înjurat în barbă. De obicei râdea la insultele oamenilor. Dar de data asta, tăcerea ei mă înspăimânta. Voiam să-mi alunge temerile.

— E adevărat? Sunt pe jumătate chinezoaică? Am un tată chinez?

S-a întors către mine şi mi-a zis pe un ton periculos.

— Tatăl tău e mort. Ţi-am mai zis. Nu mai vorbi despre asta cu nimeni.

Eram îngrozită de vocea ei seacă şi de multele spaime pe care mi le vârâse în suflet. Era adevărat? Şi ce oare era mai rău?

A doua zi, Nor de Ceaţă dispăruse. Fusese dată afară, din câte spuneau ceilalţi. N-am mai simţit gustul victoriei, doar o senzaţie de greaţă, din cauză că făcusem mai mult rău decât intenţionasem. Ştiam motivul pentru care fusese dată afară. Fiindcă spusese adevărul. Oare acum avea să-l împrăştie pe oriunde s-ar fi dus?

L-am întrebat pe portar dacă ştia unde plecase Nor de Ceaţă.

Ou Crăpat curăţa nişte balamale ruginite.

— Era prea ocupată să o ocărască pe mama ta ca să se oprească din drum şi să-mi lase adresa noii sale case. Cu ochiul ăla învineţit, s-ar putea nici să nu aibă unde să se ducă o vreme.

— Ai auzit cum m-a făcut?

Aşteptam cu nerăbdare răspunsul care avea să-mi spună cât de departe ajunsese minciuna.

— *Ai-ya.* N-o asculta. Ea e cea cu sânge amestecat, mi-a zis. Crede că partea albă din ea o face să fie la fel ca tine.

Albă? Nor de Ceaţă avea ochii negri şi părul negru. Nimeni n-ar fi luat-o drept altceva decât o chinezoaică.

— Crezi că arăt pe jumătate ca o chinezoaică? l-am întrebat încetişor.

Portarul s-a uitat la mine şi a început să râdă.

— Nu arăţi deloc ca ea.

Apoi s-a întors la balamalele lui.

Eram uşurată.

După care mi-a spus:

— Cu siguranţă nu pe jumătate. Poate doar câteva picături.

Un fior rece m-a străbătut din tălpi şi până în creştetul capului.

— Ei, glumeam doar.

Mi-o spusese pe un ton blând, mult prea liniştitor.

— Mama ei era pe jumătate suedeză, l-am auzit pe Ou Crăpat povestindu-i unei servitoare ceva mai târziu. S-a măritat cu un chinez din Shanghai care a murit la scurt timp şi a lăsat-o singură cu un copil. Familia soţului a refuzat să o recunoască drept văduva lui şi, cum ea era fără familie, n-a avut de ales decât să-şi vândă trupul. Apoi, văzând că bărbaţii se arătau interesaţi de Nor de Ceaţă când fata n-avea decât unsprezece ani, a vândut-o unei case de curtezane de prima mână unde măcar ar fi avut şansa să ducă o viaţă mai bună decât ea. Asta e tot ce-am aflat de la portarul de la Casa lui Li, unde a lucrat Nor de Ceaţă înainte să vină aici. Dacă n-ar fi făcut o criză de nervi, blestemând-o pe matroană în toate felurile, ar fi putut să se întoarcă acolo.

Mai târziu, la mine în cameră, am stat pe pat timp de o oră, cu o oglindă în poală, fără să fiu în stare să o ridic în faţa ochilor. Şi când în sfârşit am făcut-o, mi-am văzut ochii verzi şi părul şaten şi am oftat uşurată. Am pus jos oglinda. Teama însă mi-a revenit în scurt timp. Mi-am dat părul pe spate şi l-am legat cu o fundă ca să-mi pot vedea faţa în întregime. Mi-am ţinut respiraţia şi am apucat oglinda. Nici acum nu vedeam nimic de origine chineză la mine. Am zâmbit şi, în clipa în care am făcut asta, obrajii durdulii mi-au împins colţurile ochilor în sus, iar această schimbare instantanee mi-a făcut inima să bubuie. Desluşeam foarte clar semnele tatălui meu necunoscut: nasul uşor rotund, nările cu vârfurile în sus, grăsimea de sub sprâncene, rotunjimea fină a frunţii, obrajii bucălaţi şi buzele. Mama nu avea niciuna dintre aceste trăsături.

Ce mi se întâmpla? Îmi venea să o iau la goană şi să las în urmă acest chip nou. Îmi simţeam mădularele grele. M-am uitat în oglindă iar şi iar, sperând ca faţa să-mi revină la imaginea cu care eram obişnuită. Prin urmare, acesta era motivul pentru care mama nu mai simţea niciun fel de afecţiune specială faţă de mine. Partea chinezească a tatălui meu chinez mi se întindea pe chip ca o pată. Dacă îl ura suficient cât să-şi dorească să nu fi existat, trebuie că simţea acelaşi lucru şi faţă de mine. Mi-am desfăcut părul şi mi-am scuturat capul ca să-mi simt pletele căzându-mi peste faţă ca o

perdea întunecată.

Am simţit o suflare răcoroasă de-a lungul braţelor. Poetul Fantomă ştiuse dintotdeauna că eram chinezoaică şi venise să mi-o spună.

Cu ajutorul unui binoclu, îi studiam pe chinezii care veneau la Tăinuita Cale de Jad. Erau bărbaţii educaţi, înstăriţi şi puternici din oraş. Tatăl meu se număra oare printre ei? O urmăream pe mama să văd dacă se poartă cu vreunul dintre ei mai afectuos decât cu ceilalţi sau, dimpotrivă, dacă vreunul îi stârneşte furia. Dar, ca de obicei, păreau s-o intereseze toţi în aceeaşi măsură. Le dăruia zâmbetul ei special, râsul ei plin de intimitate, cuvintele ei sincere, pe un ton bine jucat, astfel încât fiecare să simtă că îi erau destinate doar lui şi nimănui altcineva.

Mi-am dat seama că există un singur chinez pe care ea chiar îl trata cu sinceritate şi respect: Ou Crăpat, portarul nostru. Se vedeau în fiecare zi, ba chiar luau şi ceaiul împreună jos. Ou Crăpat era la curent cu ultimele bârfe despre bărbaţii aflaţi pe lista invitaţilor. Portarii tuturor caselor vedeau şi auzeau totul şi schimbau între ei informaţiile. Mama îi pomenise deseori Porumbiţei de Aur cât de loial şi ascuţit la minte era Ou Crăpat.

Însă cum de se alesese cu asemenea nume, nu puteam să-mi imaginez. Cu greu ai fi putut spune că era un om prost. Era în stare să ţină minte orice i-ar fi spus mama despre afacerile lor. Nu ştia nici să citească, nici să scrie mai mult de câteva cuvinte, dar se pricepea să descifreze caracterul oamenilor. Avea ochi ageri în privinţa oaspeţilor noştri, recunoscându-i pe cei care trebuiau să fie întâmpinaţi, inclusiv poziţiile lor în societate. Îi identifica imediat pe fiii acestor oameni printre feţele stingherite de la poartă şi îi făcea să se simtă în mod special bine-veniţi, ştiind că vizita aceea avea să constea în iniţierea lor în lumea plăcerilor masculine. Reţinea numele tuturor persoanelor înstărite şi influente care încă nu vizitaseră casa. După nerăbdarea care se citea pe chipul unui bărbat sau al altuia în clipa în care se prezentau la poartă, Ou Crăpat îşi dădea seama ce şi-ar fi dorit să se întâmple în seara aceea – dacă venise să o curteze pe una dintre Frumuseţile Norilor sau pe un partener de afaceri – lucru pe care apoi i-l raporta mamei. Studia înfăţişarea bărbaţilor – de la cât de aranjat le era părul până la tălpile pantofilor, croiala hainelor şi cât de bine ştiau să le poarte. Ştia să distingă între persoanele care se bucuraseră o

viaţă întreagă de prestigiu şi cei care abia şi-l cuceriseră. În rarele sale zile libere, Ou Crăpat îşi punea un costum elegant, lăsat în urmă de vreun client. După ani întregi de observaţie, era în stare să imite manierele unui gentleman, chiar şi în vorbire. Întotdeauna arăta îngrijit: părul tuns la frizer, unghiile curate. După ce mi-a spus că am câteva picături de sânge chinezesc, am luat în considerare şi posibilitatea să fie el tatăl meu. Deşi îmi plăcea de el, mi-ar fi fost ruşine dacă aşa ar fi stat lucrurile. Iar dacă era tatăl meu, probabil că şi mamei i-ar fi fost prea ruşine să-mi spună. Dar cum ar fi putut ea să şi-l aleagă de iubit? Nu era cultivat, nici chipeş, precum ceilalţi iubiţi ai ei. Avea o faţă lunguiaţă, nasul prea cărnos şi ochii foarte depărtaţi. Era mai în vârstă decât mama, la vreo patruzeci de ani. Pe lângă mama, părea cam pirpiriu. Şi mai ales, slavă Domnului, nu semănam cu el în niciun fel.

Dar ce dacă ar fi fost tatăl meu? Avea un caracter destoinic, asta era tot ce conta. Întotdeauna se arăta bun la suflet. Persoanelor de pe listă care veneau la poartă şi nu se ridicau la standardele lui le explica scuzându-se că veniseră, pe neaşteptate, un număr prea mare de invitaţi pentru o petrecere de amploare. Pe studenţii tineri şi pe marinarii străini îi sfătuia ca un unchi: „Treceţi Podul Câinelui Bătut şi încercaţi la casa de flori de opiu, pe nume Clopoţei de Argint. O femeie minunată de acolo, pe numele ei Pană, o să vă lase să vă faceţi de cap cu ea dacă cumpăraţi câteva pipe”.

Ou Crăpat avea o simpatie anume faţă de Pană, care lucrase pe vremuri la Tăinuita Cale de Jad, până când a ajuns prea bătrână. Era ca o fiică pentru el, din câte spunea. Încerca să le protejeze pe toate fetele, iar ele îşi exprimau recunoştinţa povestind şi altora despre eforturile lui de-a le ocroti. Ou Crăpat se prefăcea că nu le ascultă şi fetele strigau din când în când: „Nu aşa ai făcut?”, iar el le arunca câte o privire cu totul nedumerită.

Dacă tatăl meu era cu adevărat chinez, mi-aş fi dorit să fie cineva precum Ou Crăpat. Dar apoi am auzit-o pe Nor de Zăpadă povestind o întâmplare, cam la o lună după scandalul cu Nor de Ceaţă. Ne luam cu toatele micul dejun în sufrageria comună.

— Ieri a apărut un beţiv la poartă, povestea ea. Eu stăteam în grădina din faţă, ascunsă vederii. Îmi dădeam seama după hainele lui ieftine şi lucioase că era un individ care cunoscuse succesul peste noapte, arunca vorbe lipsite de carne, doar grăsime galbenă plutind într-un borş răcit. Nu se număra printre clienţii invitaţi şi, în mod normal, nu i s-ar fi permis să facă un pas dincolo de prag. Dar

ştiţi ce politicos este Ou Crăpat cu toată lumea. Omul ăsta a întrebat: Hei, curvele voastre se pricep la acrobaţii? Şi şi-a mângâiat punga groasă. Ou Crăpat şi-a luat o faţă îndurerată şi i-a zis că toate fetele din Tăinuita Cale de Jad foloseau o tehnică pe nume „cadavrul ţeapăn”. În continuare, i-a arătat cum stăteam cu membrele înţepenite de *rigor mortis* şi gurile îngheţate într-o strâmbătură. Pentru asta, i-a zis apoi individului, cerem de trei ori mai mult decât fetele cu membre mlădioase de la Salonul Rândunelelor Cântătoare de pe Aleea Seninătăţii. Aşa că bărbatul a pornit-o încântat către bordelul ăla de ultima speţă, unde am auzit că a izbucnit şi o epidemie de sifilis.

Toată lumea a râs în hohote.

— Pană mi-a spus că a trecut pe la ea săptămâna trecută şi a fumat câteva pipe, a adăugat fata. A rugat-o să nu plângă, asigurând-o că e încă foarte drăguţă. Iar ea i-a plâns în braţe. Întotdeauna e grijuliu şi generos faţă de ea. De fiecare dată când fac sex, zicea ea, insistă să o plătească de două ori mai mult.

De fiecare dată când fac sex. Mi l-am imaginat pe Ou Crăpat târându-se de-a lungul corpului meu, uitându-se cu mutra lui lunguiaţă la faţa mea speriată. Nu era tatăl meu. Era portarul.

Am întrebat-o pe mama dacă am putea să vizităm un orfelinat pentru fete cu sânge amestecat. Fără să şovăie, mi-a zis că e o idee bună. A început să-mi bată inima de tulburată ce eram. S-a apucat să strângă nişte rochii mai vechi şi jucării de-ale mele. Ajunse la orfelinat, am dus lucrurile într-o sală plină cu fete de toate vârstele. Unele păreau chinezoaice, iar altele albe pe de-a-ntregul – până când zâmbeau şi colţurile ochilor li se ridicau oblic.

Acum, ori de câte ori mama era prea ocupată să mă vadă, o luam ca pe o dovadă a faptului că nu-şi dorise niciodată să mă aibă. Eram copilul ei pe jumătate american, pe jumătate detestat şi bănuiam motivul pentru care nu-mi putea spune adevărul: ar fi fost nevoită să admită că nu mă iubea. Tot timpul dădeam s-o întreb de tatăl meu, dar întrebarea îmi rămânea înţepenită în gât. Noile lucruri pe care le aflasem îmi ascuţiseră mintea. Observam rânjetele curtezanelor sau ale servitoarelor ori de câte ori se uitau la mine. Când vizitatorii îmi aruncau mai mult de o privire fugară, bănuiam că se întreabă de ce arătam pe jumătate chinezoaică. Pe măsură ce creşteam, devenea tot mai evidentă această parte din mine şi mi-era teamă că, odată cu trecerea timpului, nu voi mai fi

tratată ca o americancă, ci la fel ca oricare dintre aceste fete chinezoaice. Şi astfel încercam să scap de orice ar fi putut sugera că sunt o corcitură.

Nu mai vorbeam chineză cu Frumuseţile Norilor sau cu servitorii. Foloseam numai engleză *pidgin*[2]. Dacă mi se adresau în chineză, mă prefăceam că nu le înţeleg. Le spuneam iar şi iar că sunt americancă. Îmi doream să admită că nu suntem la fel. Voiam să mă urască, pentru că asta ar fi fost o dovadă că nu aparţineam lumii lor. Şi câteva dintre ele chiar au ajuns să mă urască. Ou Crăpat, totuşi, râdea de mine şi îmi spunea că pe el îl trataseră mult mai rău şi chinezii, şi străinii. Continua să-mi vorbească în dialectul din Shanghai şi eu trebuia să recunosc că îl înţelegeam, fiindcă el era cel care mă anunţa că mama se întorsese, că voia să-mi vorbească sau că ceruse să fie adusă trăsura ca să ieşim la prânz la un restaurant nou.

Indiferent ce-aş fi făcut, îmi era teamă de tatăl cel străin din sângele meu. Oare şi caracterul lui o să iasă la iveală, făcându-mă să par şi mai chinezoaică? Şi dacă avea să se întâmple una ca asta, cărei lumi aş fi aparţinut? Ce mi s-ar fi permis să fac? Va iubi vreodată cineva o fată pe jumătate detestată?

[2] *Pidgin* este un mod simplificat de a comunica, construit prin convenţie între mai mulţi indivizi sau grupuri, din cuvinte, sunete şi gestică aparţinând mai multor limbi şi culturi.

Capitolul 2
Noua Republică

Shanghai
1912
Violet

La 12 şi jumătate, în ziua în care am împlinit paisprezece ani, în faţa casei au izbucnit urale şi s-au auzit petarde pocnind prin curte. Carlotta şi-a tras urechile în spate şi a dispărut sub patul meu.

Nu ne stătea în fire să sărbătorim cu fast zilele de naştere, dar poate că era o vârstă specială. Am fugit s-o caut pe mama. Stătea în Bulevard, la fereastră, cu privirea aţintită spre Bulevardul Nanking. La fiecare câteva secunde, petardele răpăiau în depărtare. Apoi se auzea şuieratul rachetelor despicând aerul, urmat de bubuiturile din pieptul meu. Uralele creşteau în intensitate şi deveneau mai ascuţite, apoi scădeau şi tot aşa. Aşadar, până la urmă, zarva asta nu avea legătură cu ziua mea de naştere. M-am dus lângă mama şi ea, în loc să mă salute, mi-a spus:

— Uită-te la proştii ăştia!

Ou Crăpat a dat buzna înăuntru fără să mai bată la uşă.

— S-a întâmplat, a anunţat cu o voce răguşită. S-a aflat vestea peste tot. S-a terminat cu dinastia Qing. Yuan Shi-kai o să devină curând preşedintele noii Republici Chineze.

Avea o expresie sălbatică pe chip.

Era 12 februarie 1912, iar împărăteasa Dowager Longyu tocmai semnase abdicarea în locul nepotului ei de şase ani, împăratul Puyi, cu condiţia să poată rămână în palat şi să-şi păstreze averile. Domnia manciuriană se terminase. Aşteptasem ziua aceasta încă din octombrie, când Noua Armată organizase o răzmeriţă în Wuchang.

— De ce ai avea mai multă încredere în Yuan Shi-kai decât în oricare dintre oamenii împăratului? l-a întrebat mama pe Ou Crăpat. De ce nu l-au păstrat pe doctorul Sun preşedinte?

— Yuan Shi-kai a convins guvernul chinez să cedeze puterea, aşa că a câştigat dreptul de a prelua preşedinţia.

— A fost comandantul armatei chineze, a spus ea, e posibil să nu renunţe la rădăcinile sale imperiale. I-am auzit pe unii dintre clienţii

noştri spunând că, în timp, o să se comporte exact ca un împărat.

— Dacă Yuan Shi-kai se dovedeşte corupt, nu va mai trebui să aşteptăm alte două mii de ani şi cu republicanii ca să nu ne mai strângă de coaie.

Cu luni întregi înainte de abdicare, casa fusese cuprinsă de frenezie la gândul iminentei răsturnări a dinastiei Qing. Musafirii de la petrecerile mamei nu s-au mai reunit în salonul din mijloc timp de mai multe zile. Străinii rămâneau în club, iar chinezii, în încăperile curtezanelor. Vorbeau necontenit, separaţi unii de alţii, despre schimbarea care avea să vină şi dacă aceasta va fi în favoarea lor sau dimpotrivă. Prietenii lor influenţi s-ar putea să nu mai fie atât de influenţi curând. Erau necesare noi asocieri. Trebuiau puse la punct planurile încă de pe-acum, în caz că va fi vorba de taxe noi sau de tratate vizând comerţul exterior care puteau să se dovedească sau nu în avantajul lor. Mama încercase să-i ademenească înapoi pe teren comun cu promisiuni ale unor oportunităţi lucrative ce urmau să înflorească din haosul schimbării.

Şi servitorii fuseseră cuprinşi de febra schimbării. Recitau litanii întregi despre tragediile conducerii imperiale: pământul familiei lor fusese confiscat, nu mai aveau unde să-şi îngroape morţii. Supunerea strămoşilor lor fusese pedepsită pentru a hrăni corupţia dinastiei Qing. Străinii se îmbogăţiseră făcând negoţ cu opiu. Opiul le transformase bărbaţii în nişte morţi vii.

— Şi-ar vinde şi propria mamă pentru nişte opiu! l-am auzit spunând pe Ou Crăpat.

Unele dintre servitoare se temeau de revoluţie. Voiau pace, nu îşi doreau noi schimbări, noi griji. Nu credeau că vor duce o viaţă mai bună sub un nou guvern militar. Cu toate cele prin câte trecuseră, ştiau că orice schimbare aducea noi suferinţe. După ce s-au căsătorit, vieţile li s-au înrăutăţit. Când soţii lor au murit, vieţile li s-au înrăutăţit din nou. Se petreceau schimbări înăuntrul casei şi ele erau singurele care vor avea de suferit.

Cu o lună în urmă, pe 1 ianuarie, am aflat că Republica fusese oficial proclamată şi că doctorul Sun Yat-sen fusese numit preşedinte interimar. Iubitul linguşitor al mamei, Fairweather, trecuse pe la noi neanunţat, ca de obicei. Dintre toţi bărbaţii pe care îi primise în pat, acesta era cel care rămăsese în viaţa ei, persistent ca un neg. Îl uram şi mai mult decât atunci când mama mă folosise ca pe un pion ca să se întâlnească cu el. Fairweather

şedea în fotoliul din salon, cu un pahar de whisky într-o mână şi un trabuc în cealaltă. Printre sorbituri şi pufăituri, se lansase în nişte consideraţii pe un ton sentenţios.

— Servitorii din casa ta sunt într-o stare de exaltare ca nişte păgâni proaspăt convertiţi de misionari. Mântuiţi! Doctorul Sun o fi el creştin, dar servitorii tăi chiar cred că poate să înfăptuiască o minune dumnezeiască şi să le schimbe culoarea pielii lor gălbejite? Apoi m-a zărit şi a rânjit la mine: Tu ce părere ai, Violet?

Probabil că mama îi spusese că tatăl meu era chinez. Nu mai rezistam, mi se făcea rău de la stomac uitându-mă la viermele ăla, aşa că am părăsit încăperea, aproape orbită de furie. Am mărşăluit pe Bulevardul Nanking. Tramvaiele britanice fuseseră tapetate cu ziare, care acum fluturau în vânt ca nişte solzi. Nesupunerea civică devenise o modă în ultimul an, un soi de patriotism îndrăzneţ care trăgea palme simbolice imperialiştilor. Sângele meu chinezesc clocotea şi îmi venea să îi dau un pumn în faţă lui Fairweather. Străzile fuseseră pline de studenţi alergând dintr-un colţ în altul pentru a lipi noi pagini cu ştiri pe zidurile clădirilor publice. Mulţimea se năpustea într-acolo, iar cei care erau în stare citeau cu voce tare articolul despre noul preşedinte Sun Yat-sen. Cuvintele sale vizionare şi promisiunile făcute îi îmbătaseră pe oameni de optimism.

— Este tatăl noii Republici, am auzit pe cineva spunând.

Am căutat să văd pe perete o poză a acestui tată revoluţionar. Porumbiţa de Aur îmi spusese la un moment dat că poţi recunoaşte caracterul unui om doar examinându-i chipul. Am privit portretul doctorului Sun şi mi s-a părut un om cinstit, bun, calm şi inteligent. Auzisem şi că vorbeşte perfect engleza pentru că crescuse în Hawaii. Dacă doctorul Sun ar fi fost tatăl meu, aş fi fost mândră să spun tuturor că sunt pe jumătate chinezoaică. Acest ultim gând mă luase prin surprindere, aşa că mi l-am îndesat la loc în minte.

N-am fost capabilă să vorbesc niciodată cu mama despre ce însemna pentru mine să am un tată chinez. Nu puteam recunoaşte una dinaintea celeilalte ceea ce ştiam. Iar în aceste zile, mama prefera să-şi reprime adevăratele sentimente faţă de aproape orice. China trecea printr-o revoluţie, iar ea se purta ca un spectator la curse – gata să parieze pe un probabil câştigător. Susţinea încrezătoare că noua republică nu se va amesteca în treburile Concesiunii Internaţionale, unde trăiam noi.

— Concesiunea este ca o oază, atrăgea ea atenţia clienţilor, cu

propriile sale legi şi propria administraţie.

Însă îmi dădeam seama că aparenta ei lipsă de griji era menită să-i mascheze neliniştea. De fapt, chiar ea mă învăţase să recunosc adevăratele sentimente observând eforturile deosebite pe care le depuneau oamenii pentru a le ascunde. Auzisem de multe ori, fără să vreau, discuţiile pe care le avea cu Porumbiţa de Aur în legătură cu clienţii lor: lăudăroşenia care acoperea frica, o curtoazie exuberantă mascând o trădare, indignarea confirmând o faptă reprobabilă.

Şi eu încercasem cu multe eforturi să-mi ascund trăsăturile de chinezoaică şi eram întotdeauna în alertă, gândindu-mă că n-am izbutit să disimulez această parte din mine. Iată cât de uşor cedasem în faţa spiritului meu ereditar. Doar îmi dorisem ca doctorul Sun să fi fost tatăl meu! Considerasem înflăcărarea studenţilor admirabilă. Devenea din ce în ce mai dificil să-mi tot sucesc inima şi mintea pentru a părea o străină sută-n sută. De multe ori mă studiam în oglindă pentru a învăţa să zâmbesc fără să-mi încreţesc pleoapele şi ochii să-mi capete o înclinare orientală. Am copiat ţinuta dreaptă a mamei mele, felul în care mergea cu siguranţa omului care-şi ştie locul său în lume, specifică străinului. La fel ca ea, îi salutam pe oameni privindu-i ţintă în ochi şi spunându-le: „Mă numesc Violet Minturn şi mă bucur foarte mult să vă cunosc”. Mă foloseam de engleza stricată când voiam să-i laud pe servitori pentru obedienţa şi rapiditatea lor. Mă purtam mai politicos cu frumuseţile decât atunci când eram mai mică, dar nu le vorbeam în chineză decât dacă uitam, ceva ce mi se întâmpla mai des decât mi-ar fi convenit. Nu eram înfumurată, însă, cu Ou Crăpat şi cu Porumbiţa de Aur. Nici nu mă arătam distantă cu servitoarea lui Nor de Zăpadă, Pietate, care avea o fiică, Ocean Mic, pe care o plăcea Carlotta.

De la încăierarea mea cu Nor de Ceaţă din urmă cu şase ani, nimeni din casă nu mai menţionase nimic care să sugereze că aş avea sânge amestecat. Pe de altă parte, nici n-ar mai fi îndrăznit cineva s-o facă după ce păţise Nor de Ceaţă. Totuşi eram conştientă că exista în continuare pericolul să mă rănească cineva cu groaznicul adevăr. De fiecare dată când întâlneam o persoană străină, mă tulbura orice remarcă în privinţa înfăţişării mele.

Se întâmplase de altfel cu puţin timp în urmă, când am cunoscut-o pe o nouă prietenă de-a mamei, o sufragetă din Anglia, care era fascinată să se găsească într-un „Palat al Plăcerii”, cum numise ea

Tăinuita Cale de Jad. Când i-am fost prezentată, mi-a lăudat culoarea neobişnuită a ochilor.

— Nu am mai văzut niciodată o asemenea nuanţă de verde, mi-a spus. Parcă e de şarpe. Se schimbă în funcţie de lumină.

Oare îmi remarcase şi forma ochilor? Am evitat să zâmbesc. M-a cuprins neliniştea când, după câteva momente, i-a zis mamei că se oferise voluntară să strângă bani pentru un orfelinat de fete cu sânge amestecat.

— Nu vor fi niciodată adoptate, a spus ea. Dacă n-ar exista orfelinatele şi femei generoase ca tine, ar ajunge pe străzi.

Mama şi-a desfăcut poşeta şi i-a înmânat femeii o donaţie.

În ziua abdicării, m-am bucurat să mă număr printre străinii urâţi de toată lumea. Chinezii n-au decât să mă dispreţuiască! Am luat-o la fugă spre balconul din aripa de est ca să văd artificiile şi bucăţelele de hârtie colorată plutind prin aer. Hârtia era galben imperial, nu roşul obişnuit pentru festivităţi, de parcă ar fi vrut să dea de înţeles că dinastia Qing fusese sfărâmată în mii de bucăţele.

Mulţimile se adunau văzând cu ochii, o mare de oameni cărând pancarte ce proclamau victoria, ridicându-şi pumnii spre cer, etalând banderole negre pictate cu sloganuri xenofobe. „Jos cu tratatele portuare!” Un cor de urale a izbucnit şi a repetat cuvintele. „Jos cu tra-la-la Boom-dee-ay!”[3] Un hohot de râs a străbătut mulţimea. „Afară cu iubitorii de străini!” Au urmat fluierături.

Cine ne mai iubea? Porumbiţa de Aur? Oare ne iubea suficient încât să rişte să fie expulzată din China?

Străzile erau atât de pline, încât trăgătorii de ricşă nu mai puteau înainta. De sus, de unde eram eu, puteam să văd o ricşă cu un cuplu de străini care dădeau înnebuniţi din mână, indicând celui care îi trăgea să-i calce pe oamenii care le blocau calea. Omul a dat drumul braţelor ricşei, iar aceasta s-a răsturnat pe spate, aproape azvârlindu-i afară pe cei doi. Apoi bărbatul şi-a ridicat pumnii în aer, iar cei doi străini au ţâşnit afară din ricşă. Nu le puteam vedea feţele, dar ştiam că probabil îi cuprinsese groaza, aşa înghiontiţi şi îmbrânciţi de mulţime cum erau.

[3] *Ta-ra-ra Boom-de-ay* – refren de cancan englezesc cunoscut în epocă (într-o reclamă de pe vremuri, actriţa de vodevil Lottie Collins cântă *Ta-ra-ra Boom-de-ay* după ce este vindecată miraculos de medicamentul Bromo-Seltzer, ale cărui efecte o fac să cânte şi să danseze).

M-am întors spre mama.

— Suntem în pericol?

— Sigur că nu, mi-a retezat-o ea. Avea o cută între sprâncene. Minţea.

— Ăia hrăpăreţi n-au aşteptat prea mult ca să schimbe tabăra, a spus Ou Crăpat. Îi auzi peste tot prin piaţă. *Două sticle de vin Noua Republică la preţ de una!* Apoi glumesc: *Două sticle de vin Qing la preţ de trei!* S-a uitat la mine şi mi-a spus: Nu eşti în siguranţă afară, să nu pleci nicăieri. Să mă asculţi, da? I-a înmânat mamei un pacheţel cu scrisori şi ziarul *North China Herald.* Am reuşit să le iau de la poştă înainte să se blocheze străzile. Dar dacă o să continue revoltele, s-ar putea să treacă multe zile până când mai primim ceva.

— Încearcă şi tu cum poţi să faci rost de ziare, în engleză şi în chineză. Probabil că o să fie aruncate pe străzi mai târziu. Vreau să văd ce caricaturi şi poveşti apar în presa subterană. O să ne putem face o idee despre ce ne aşteaptă înainte să se aşeze lucrurile.

Am dat o tură prin casă să văd dacă mai este cineva îngrijorat. Trei dintre servitori împreună cu bucătarul stăteau în curtea din faţă şi fumau. Pe jos zăceau împrăştiate confetti din hârtie galbenă. Ei aruncaseră petardele, iar acum se bucurau de cât de neajutorat ajunsese micul împărat manciurian şi eunucii lui ţanţoşi. De-acum, împărăteasa şi pechinezii ei nu vor fi mai importanţi decât poporul înfometat!

— Unchiul meu s-a alăturat Boxerilor după ce jumătate din familia mea a murit de foame, a spus unul dintre servitori. Avusese loc cea mai gravă inundaţie din ultima sută de ani – sau poate chiar două sute. S-a pornit la fel de repede cum se lasă ceaţa deasupra mlaştinii. Apoi a urmat un an de secetă. Nicio picătură de ploaie. Dezastrele s-au ţinut lanţ.

Şi-au trecut unul altuia un chibrit pentru a-şi aprinde pipele.

Bucătarul şi-a dat cu părerea:

— Când un bărbat nu mai are nimic de pierdut, luptă fără frică.

— Am alungat dinastia Qing, a spus alt bărbat, mai urmează străinii.

Bucătarul şi servitorii mi-au aruncat priviri arogante. Am rămas uluită. Bucătarul se arătase întotdeauna prietenos, întotdeauna mă întreba dacă doresc să-mi pregătească un prânz sau o cină în stil american. Iar servitorii fuseseră tot timpul politicoşi sau, cel puţin, răbdători cu mine când le dădeam bătăi de cap. Îmi amintesc cum

mă dojeniseră cu blândeţe odată, când eram mai mică, pentru că le răsturnasem platourile cu mâncare în timp ce le cărau. Toţi copiii sunt neastâmpăraţi, îi spuseseră mamei mele. Nu s-au plâns niciodată în mod făţiş. Dar îi auzeam uneori pe holul din dreptul ferestrei mele, noaptea târziu.

Astăzi se purtau de parcă eram o străină. Aveau o expresie urâtă şi era ceva straniu şi în înfăţişarea lor. Unul dintre ei s-a întors şi s-a întins după o sticlă de vin. Îşi tăiaseră cozile! Numai unul n-o făcuse, Răţuşcă, servitorul care deschidea uşa casei şi anunţa vizitatorii după-amiaza. Avea coada în continuare strânsă la ceafă. Îl rugasem la un moment dat să-mi arate cât de lungă era. În timp ce şi-o desfăcea, îmi spusese că era cea mai mare mândrie a mamei sale. Aceasta zicea că lungimea cozii reprezenta măsura respectului faţă de împărat.

— Îmi venea până aproape de brâu când mi-a spus asta, a zis el. A murit înainte să crească atât de lungă.

Acum îi ajungea aproape până la genunchi.

Bucătarul a pufnit în direcţia lui Răţuşcă.

— Ai rămas loial împăratului?

Ceilalţi au râs, provocându-l să şi-o taie. Unul dintre ei i-a dat cuţitul cu care îşi tăiaseră propriile cozi.

Răţuşcă s-a uitat la cuţit, apoi la bărbaţii aceia care rânjeau. Avea ochii holbaţi, de parcă i-ar fi fost frică. Apoi a luat-o repede spre zidul de lângă o fântână părăsită. Şi-a desfăcut cocul şi şi-a privit coada lui preaiubită, după care a retezat-o. Ceilalţi bărbaţi au strigat. „Drace!” „Bravo lui!” „*Wah!* Arată de parcă tocmai şi-a tăiat coaiele şi a devenit eunuc!”

Răţuşcă avea pe faţă o grimasă atât de dureroasă, de ziceai că îşi omorâse mama. A ridicat capacul fântânii, lăsându-şi fosta mândrie să atârne deasupra ei. Tremura aşa de tare, încât coada se unduia ca un şarpe viu. În cele din urmă, i-a dat drumul, apoi s-a uitat în fântână după ea s-o vadă cum se scufundă. O clipă, am crezut că se va arunca după ea.

Ou Crăpat a apărut în curte în fuga mare.

— Ce se petrece? Ce se întâmplă cu mâncarea? De ce nu e fiartă apa? Lulu Mimi îşi doreşte ceaiul.

Bărbaţii stăteau nemişcaţi, fumând.

— Ei! Când v-aţi retezat cozile, v-aţi tăiat şi o bucata de creier? Pentru cine lucraţi? Unde o să mergeţi dacă o să-şi închidă porţile casa asta? N-o s-o duceţi mai bine decât cerşetorul ăla cu un singur

picior de lângă zid.

Au mormăit şi s-au ridicat.

Ce se întâmpla? Ce avea să se întâmple în continuare? M-am plimbat prin casă şi am văzut bucătăria abandonată, cu apa din cuve răcită, legumele pe jumătate tăiate şi hainele aruncate în cazanele de rufe, atârnând pe jumătate afară de parcă nişte oameni căzuseră înăuntru şi se înecaseră.

Le-am găsit pe Porumbiţa de Aur şi pe Frumuseţile Norilor aşezate în salon. Nor de Vară jelea cu lacrimi sfârşitul dinastiei Qing, de ziceai că murise propria familie.

— Am auzit că legile Noii Republici ne vor interzice în scurt timp să mai muncim, a spus ea.

— Politicienii vor să arate că au standarde morale mai înalte decât Qing şi decât străinii.

— Noua moralitate. *Pah!* a spus Porumbiţa de Aur. Sunt tot cei care ne vizitau şi erau mulţumiţi că străinii ne lăsau să ne vedem de treabă.

— Ce o să ne facem? a întrebat Nor de Vară pe un ton tragic. Şi-a ridicat mâinile moi şi albe şi le-a privit cu tristeţe. Va trebui să-mi spăl singură hainele ca o spălătoreasă amărâtă.

— Gata cu aiurelile astea, a spus Porumbiţa de Aur. Republicanii nu au niciun control asupra Concesiunii Internaţionale. Nici dinastia Qing nu a avut, iar acest lucru nu se va schimba.

— De unde ştii? a ripostat Nor de Vară. Trăiai tu pe vremea când a fost răsturnată dinastia Ming?

Am auzit-o pe mama cum mă striga.

— Violet! Unde eşti? S-a apropiat de mine: Aici erai. Vino în biroul meu. Vreau să stai lângă mine.

— Suntem în pericol?

— Nu. Doar că nu vreau să te plimbi pe străzi. Sunt prea mulţi oameni care aleargă aiurea şi e posibil să te rănească.

Biroul ei era plin de ziare.

— Acum că nu mai e împăratul, am spus, o să avem de suferit? O să ni se închidă casa?

— Vino aici, mi-a zis, luându-mă în braţe. E sfârşitul dinastiei. N-are prea multe de-a face cu noi. Dar chinezii trec printr-un moment de agitaţie. Se vor potoli în curând.

Cam prin a treia zi, pe străzi se putea din nou circula, iar mama dorea să-i viziteze pe unii dintre clienţi pentru a-i încuraja să se întoarcă. Ou Crăpat a spus că este periculos pentru o femeie

străină să fie văzută pe afară. Bântuiau pe străzi patrioţi beţi cu foarfeci în mâini ca să taie coada oricărui bărbat care încă mai avea aşa ceva. Tunseseră cu această ocazie şi câteva femei albe, doar ca să se distreze. Mama, însă, nu era genul de om care să cedeze de frică. A pus pe ea o haină grea de blană, a chemat o trăsură şi, împreună cu Porumbiţa de Aur, s-a înarmat cu nişte crose de crochet ca să aibă cu ce crăpa capetele oricui le-ar fi abordat cu nişte foarfece în mână şi un rânjet pe mutră.

Toţi clienţii ei s-au ţinut departe în prima săptămână după abdicare. A trimis mesaje prin servitori în care anunţa că dăduse jos firma în engleză, cea pe care scria TĂINUITA CALE DE JAD. Dar oamenii încă şovăiau. Tăinuita Cale de Jad era un nume prea cunoscut, cum era şi Casa lui Lulu Mimi. Clienţii străini nu doreau să-şi arate feţele. Cei chinezi nu doreau să ştie nimeni că fac comerţ cu occidentalii.

Pe optsprezece, duminică, a fost Anul Nou Chinezesc, ocazie cu care s-a reaprins nebunia din săptămâna anterioară şi, de data asta, era de două mai multă gălăgie, o adevărată cacofonie de petarde, gonguri, tobe şi cântece. Când şuierau rachetele în zbor, mama se oprea din vorbit, îşi încleşta fălcile, apoi tresărea la auzul inevitabilelor bubuituri şi pocnituri. Îi sărea ţandăra şi se răstea la oricine se nimerea, chiar şi la Porumbiţa de Aur. Era furioasă din cauza temerilor stupide de care dădeau dovadă clienţii ei. Aceştia începuseră să se întoarcă încet-încet, cinci într-o noapte, apoi zece în alta, deşi în mare parte erau peţitorii chinezi care primiseră scrisori pline de dor din partea curtezanelor lor favorite. Nimeni însă nu avea prea mare chef de frivolităţi. În saloane, bărbaţii stăteau în grupuri separate, străinii într-o parte, chinezii în cealaltă. Vorbeau pe un ton sumbru despre protestele naţionaliste considerându-le un indicator al viitorului în privinţa afacerilor cu străinătatea. Unul dintre ei s-a plâns:

— Am auzit că mulţi dintre liderii studenţilor au învăţat în Statele Unite. Administraţia lui Qing le-a oferit nenorocitele alea de burse, apoi s-au întors ştiind cum să facă o revoluţie.

Mama luneca prin cameră radiind încredere, deşi cu numai o oră în urmă, în timp ce citea ziarele, nu avea nicio fărâmă de speranţă. Zâmbea, împărţind asigurări în stânga şi în dreapta.

— Ştiu cu siguranţă dintr-o sursă de încredere, care se află într-o poziţie înaltă, că noua Republică se foloseşte doar temporar de toată această agitaţie antioccidentală pentru a facilita unificarea

ţării. Gândiţi-vă la următorul aspect – oficialii care au lucrat sub dinastia Qing îşi vor păstra poziţiile sub regimul republican. Acest lucru a fost deja anunţat. Aşa că vom avea în continuare prieteni bine plasaţi. Pe lângă asta, de ce să-şi dorească Republica să renunţe la afacerile cu străinii? De ce şi-ar tăia singuri craca de sub picioare, ca să nu se mai poată servi din hârdăul de bani la care ţin atât de mult? Toată situaţia asta va trece curând. S-a mai întâmplat. Uitaţi-vă cum au decurs lucrurile în trecut după genul ăsta de frământări. Comerţul extern cu Occidentul revine şi mai în forţă, cu profituri şi mai mari decât înainte. Toate se vor aşeza în matca lor cât de curând. Dar mai întâi va fi necesară o combinaţie – curaj şi viziune.

Câţiva bărbaţi au murmurat aprobator. Dar cei mai mulţi păreau sceptici.

— Calculaţi câţi bani aduc în China afacerile cu străinătatea, a continuat ea. Cum ar putea noul guvern să ne fie ostil? Eu aş prezice că, după ce o să ne ţină o vreme pe loc vasele cu mărfuri, ne vor primi înapoi cu braţele deschise şi vor face în aşa fel încât tratatele şi tarifele să ne fie şi mai favorabile. Dacă au de gând să scape de tiranie, vor avea nevoie de bani. Şi anume de ai noştri.

Au urmat mai multe mormăieli. Mama stăruia în atitudinea ei optimistă.

— Cei care rămân vor putea să culeagă de pe străzi aurul pe care toţi acei Toma Necredinciosul îl vor lăsa în urmă. Şi se va găsi la tot pasul, numai să-ntindeţi mâna. Asta e o perioadă plină de oportunităţi, nu de temeri şi de scrupule inutile. Domnilor, faceţi planuri pentru un viitor bogat. Noul drum se-ntinde înaintea noastră. Trăiască noua Republică!

Afacerea, însă, continua să meargă greu. Aurul din stradă zăcea în locuri de unde nimeni nu îndrăznea să-l ridice.

Peste încă o zi, mama şi-a întrerupt toate eforturile de a revigora afacerea. Sosise o scrisoare, chiar înainte să sărbătorim, cu întârziere, ziua mea de naştere printr-o masă de prânz la un restaurant. Când m-am apropiat de uşa ei, am auzit-o vorbind pe ton supărat. M-am uitat în jur, dar nu am văzut pe nimeni. Vorbea singură. Când eram mai mică, mă apuca spaima auzind-o bolborosind aşa. Dar niciodată nu se întâmplase nimic groaznic când o apucau pandaliile. Era ca şi când cineva ar fi bătut un covor. Se purifica pe dinăuntru, apoi apele deveneau din nou liniştite.

— Blestemată să-ţi fie inima! a spus. Laşule!

Am crezut că era supărată din cauza celor petrecute cu împăratul.

— Mamă, am zis încet.

A tresărit şi s-a întors spre mine, ţinând scrisoarea strâns la piept. Nu era scrisă cu caractere chinezeşti.

— Violet, draga mea, nu putem merge la prânz chiar în clipa asta. A intervenit ceva.

Nu a zis nimic de scrisoare, dar ştiam că avea legătură cu ea. Îmi făcuse fix la fel când împlinisem opt ani. De data aceasta, însă, nu eram supărată, doar îngrijorată. Era din nou o scrisoare din partea tatălui meu, mai mult ca sigur. Ultima, primită cu şase ani în urmă, conţinea vestea morţii lui recente, ocazie cu care aflasem atunci că fusese viu în toţi acei ani în care ea îmi spusese că nu exista. De fiecare dată când aduceam vorba de tatăl meu, mi-o tăia scurt cu acelaşi răspuns: „Ţi-am mai spus – e mort şi, indiferent de câte ori o să mă întrebi, asta n-o să se schimbe”. Întrebarea o făcea întotdeauna să-i sară ţandăra, dar nu reuşeam să mă abţin, fiindcă răspunsul, totuşi, se mai schimbase şi înainte.

— Putem să ieşim la prânz mai târziu?

Ştiam deja ce o să zică, însă voiam să văd cu câtă grijă va răspunde.

— Trebuie să plec şi să mă văd cu cineva, mi-a spus.

Nu aveam de gând s-o las să scape aşa uşor.

— Trebuia să luăm prânzul de ziua mea azi, m-am plâns eu. Tot timpul eşti prea ocupată ca să-ţi ţii promisiunile faţă de mine.

Pe chip i s-a citit doar o vagă urmă de remuşcare:

— Îmi pare foarte rău, a spus. Trebuie să fac ceva urgent şi foarte important. O să te scot mâine la un prânz cu totul special. O să bem şampanie.

— Şi eu sunt importantă, am răspuns.

M-am dus în camera mea şi am recapitulat în minte cele întâmplate. O scrisoare. Încă un prânz aniversar amânat. Cine era mai important?

Imediat după ce am auzit-o plecând, m-am furişat în Bulevard şi am intrat în camera ei de dincolo de glasvand. Scrisoarea nu era în sertar, nici sub saltea, nici ascunsă în faţa de pernă, nici în cutiile în care îşi ţinea dulciurile. Chiar când eram gata să renunţ, am văzut un colţ al scrisorii ieşind dintr-un volum de poezii de pe masa rotundă din mijlocul camerei, la care ea şi cu Porumbiţa de Aur stăteau când treceau în revistă treburile zilei. Plicul, dintr-o hârtie

albă şi ţeapănă, era adresat în chineză „Doamnei Lulu Mimi”. Dedesubt, în engleză, scria caligrafic: „Lucretia Minturn”. *Lucretia.* Nimeni nu folosise vreodată acest nume în prezenţa ei. Chiar era numele ei? Scrisoarea conţinea încă un nume pe care nu auzisem s-o mai strige cineva:

Draga mea Lucia,

M-am eliberat de obligaţii şi am posibilitatea, în sfârşit, să-ţi ofer ce-ţi revine de drept.

Mă întorc curând în Shanghai. Pot să te vizitez pe data de 23, la prânz?

Al tău,

Lu Shing

Cine era acest bărbat chinez care scria în engleză? I se adresase pe două nume diferite: Lucretia şi Lucia. Şi ce avea să-i ofere care era al ei de drept?

Până s-apuc să mă uit mai bine la scrisoare, în cameră a intrat Porumbiţa de Aur.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Caut o carte, am răspuns repede.

— Dă-o-ncoace, mi-a spus. A aruncat o privire către scrisoare şi mi-a spus: Să nu-i zici mamei tale că ai văzut-o. Să nu spui nimănui, altfel o s-o regreţi tot restul vieţii.

Suspiciunile mele se adeveriseră. Avea ceva de-a face cu tatăl meu. Pe data de 23, mă temeam eu, viaţa urma să mi se schimbe în rău.

Pe data de 23, toată casa era cuprinsă de agitaţie la vestea că avea să sosească la prânz un anumit musafir. Eu mă ascunsesem în balconul din mijloc, privind balamucul de dedesubt. Trebuia să-mi văd de lecţii în camera mea, nu în Bulevard, şi primisem ordine stricte de la mama să nu ies de acolo până când nu îmi spunea ea. Îmi ceruse, de asemenea, să mă îmbrac cu rochia verde, pe care o purtam doar la zile mari. Am presupus că asta însemna că urma să-l cunosc pe bărbatul respectiv.

Amiaza a venit şi a trecut, minutele se scurgeau greoi. Am ascultat atentă să aud când va fi anunţat. Nimic. M-am furişat în Bulevard. Dacă mă surprindea cineva acolo, aveam să spun că îmi căutam un manual. Am vârât unul sub birou, pentru orice

eventualitate. După cum sperasem, mama era în biroul ei, chiar în dreptul uşilor duble de sticlă. Stătea împreună cu Porumbiţa de Aur. Mama era supărată, vocea îi suna la fel de ameninţătoare precum huruiturile ce precedă fulgerele. Porumbiţa de Aur îi răspundea pe un ton blând şi liniştitor. Nu auzeam cuvintele întregi, doar crâmpeie de sunete. Riscasem mult furişându-mă în cameră. A trecut o oră înainte să îmi adun curajul de a-mi lipi urechea de geam.

Vorbeau în engleză. De cele mai multe ori, prea încet ca să desluşesc cuvintele. Curând, însă, mama a ridicat tonul, cuprinsă de furie:

— Nenorocitul! ţipa ea. Auzi, datoria faţă de familie!

— E un laş şi un hoţ, nu cred că ar trebui să crezi nimic din ce-are să-ţi zică, i-a spus Porumbiţa de Aur. Dacă te vezi cu el, n-o să facă decât să-ţi sfâşie inima din nou.

— Avem vreun pistol în casă? Îl împuşc în boaşe. Nu râde. Vorbesc serios.

Aceste frânturi de fraze îmi sporeau confuzia.

S-a înserat şi am început să aud vocile servitorilor care cereau apă fiartă. Un servitor a ciocănit la uşa mamei, anunţând că sosise un musafir care o aştepta în holul de la intrare. Mama nu a ieşit din cameră preţ de încă zece minute. Imediat cum a făcut-o, am deschis glasvandul cu un deget şi am dat un pic perdeaua la o parte. Apoi m-am întors repede în ascunzătoarea mea din balconul care dădea spre Salonul Mare.

Mama a coborât câteva trepte, apoi s-a oprit şi i-a făcut un semn lui Răţuşcă – acesta aştepta în dreptul draperiilor de catifea.

Răţuşcă a tras draperiile şi a anunţat: „Domnul Lu Shing a sosit în vizită la Doamna Lulu Mimi”. Numele era acelaşi cu al bărbatului care trimisese scrisoarea. Mi-am ţinut respiraţia când a păşit peste prag. În scurt timp, urma să aflu dacă acest bărbat era cine credeam eu că e.

Mi-a lăsat imediat impresia că ar fi un gentleman al zilelor noastre, având însă alura celor născuţi într-o familie bună, o ţinută dreaptă şi totuşi relaxată. Purta un costum bine croit de culoare închisă şi pantofi atât de lustruiţi, încât puteam să-i văd cum lucesc de la balcon. Avea părul des şi tuns cu grijă, netezit cu briantină. Nu reuşeam să-i disting prea bine trăsăturile, dar am apreciat că este mai în vârstă ca mama – nu părea nici tânăr, dar nici prea bătrân. Pe un braţ îşi ţinea împăturit paltonul lung şi, peste el, o

pălărie, care i-au fost apoi luate rapid de un servitor.

Domnul Lu şi-a rotit nonşalant privirea prin încăpere, fără să-şi arate uimirea asemenea majorităţii celor care vizitau pentru prima dată casa mamei. Stilul occidental devenise standardul în cele mai multe case de prima mână, chiar şi în locuinţele respectabile ale celor înstăriţi. Dar casa noastră avea obiecte decorative care nu se mai găseau nicăieri altundeva: picturi şocante, canapele voluptoase cu tapiţerie din piele de tigru, o sculptură înfăţişând un phoenix care părea viu, aşezată lângă un palmier gigantic, care ajungea până la tavan. Bărbatul a zâmbit uşor, de parcă nimic din ce vedea nu-l surprindea.

Nor Pufos a venit lângă mine şi s-a lăsat pe vine.

— Cine-i ăla? a şoptit.

I-am spus să se ducă de-acolo. Nu s-a mişcat. Eram gata-gata să aflu cine era bărbatul acela şi nu-mi doream ca Nor Pufos să se afle lângă mine în momentul respectiv.

Mama şi-a reluat coborâtul treptelor. Alesese o rochie neobişnuită pentru această ocazie. Nu o mai văzusem îmbrăcată cu ea până atunci. Probabil că o cumpărase cu o zi în urmă. Rochia, nu încăpea îndoială, era după ultima modă – mama nu purta altceva –, însă forma nu părea potrivită pentru obiceiul ei de-a pluti prin casă. Era croită pe corp, dintr-o stofă albastră ca penele de păun, şi îi accentua şoldurile şi bustul plin. Rochia era prinsă în talie şi încă o dată la nivelul genunchilor, lucru care o împiedica să meargă altfel decât cu paşi lenţi, regali. Bărbatul aştepta răbdător, fără să-şi ia ochii de la ea în tot acest timp. Când a ajuns în dreptul lui, mama nu l-a întâmpinat radiind de bucurie, cum făcea cu alţi bărbaţi. Nu am putut desluşi cuvintele, dar avea o voce plată şi uşor tremurătoare. Bărbatul s-a înclinat discret, într-un fel care nu era nici occidental, nici chinezesc, iar când s-a îndreptat încet, privind-o solemn, ea s-a întors brusc şi a luat-o înapoi spre trepte cu pasul ei împiedicat. Bărbatul a urmat-o. Chiar şi de la distanţa la care mă găseam, îmi puteam da seama că expresia ei era exact aceea pe care o dispreţuia când o vedea pe chipul frumuseţilor. Bărbia niţel ridicată. Arogantă. Ochii pe jumătate închişi şi privirea peste vârful nasului. Dispreţ. Bărbatul se comporta de parcă nu observase că mama nu se arăta tocmai prietenoasă. Sau poate că se aştepta la asta, astfel încât era pregătit.

— *Wah!* a făcut Nor Pufos. Cultivat. Are şi bani mulţi.

I-am aruncat o privire furioasă pentru a o face să tacă, iar ea,

mai în vârstă ca mine cu şapte ani, s-a îmbufnat, cum făcea de obicei când o apostrofam.

Nu puteam să-i disting cu claritate chipul, dar mi s-a părut că există ceva familiar în trăsăturile lui şi aproape că-mi venea să leşin de emoţie. Oare acest bărbat era tatăl meu?

Când au luat-o în sus pe scară, m-am îndepărtat şi eu pe furiş. M-am grăbit să ajung în Bulevard şi m-am ascuns sub pat. Trebuia să mai rămân acolo încă un sfert de oră, câtă vreme lumina amurgului se preschimba în întuneric, apoi nu m-ar fi observat nimeni dacă stăteam în dreptul deschizăturii dintre perdele. Pardoseala era rece, am regretat că nu îmi trăsesem pe mine o pătură. Am auzit uşa biroului deschizându-se, apoi vocea mamei şi cea a Porumbiţei de Aur. Porumbiţa de Aur o întreba pe mama ce aperitive să aducă. De obicei, în funcţie de invitat, erau ori fructe asortate, ori prăjituri englezeşti şi ceai. Mama a spus că nu este nevoie de nimic. Această lipsă de politeţe m-a lăsat perplexă.

— Îmi cer scuze că am întârziat, a spus bărbatul. După cum vorbea, ziceai că-i englez. Mulţimile dărâmă zidurile în Oraşul Vechi şi drumurile sunt blocate. Mi-am lăsat trăsura şi am venit pe jos, ştiind că mă aştepţi. Mi-a luat aproape trei ore să ajung la bulevardul Paul Brunat.

Mama nu părea să aprecieze eforturile pe care le făcuse ca să ajungă aici. S-au retras împreună spre celălalt capăt al încăperii. Chiar şi cu glasvandul întredeschis, cuvintele lor se auzeau acum prea încet pentru a le putea înţelege. Vocea lui joasă curgea lin. A mamei era încordată şi îi trăda agitaţia. Din când în când, lăsa să-i scape câte un comentariu sonor: „Mă îndoiesc foarte tare”. „Eu nu le-am primit.” „Nu s-a întors.” La un moment dat, din senin, a început să strige: „Acum de ce vrei să o vezi? Cât timp a trecut de când te-ai interesat ultima oară? Nu ne-ai trimis niciun cuvânt şi niciun dolar. Nu ţi-ar fi păsat nici dacă muream amândouă de foame”.

Ştiam că vorbeşte despre mine. Omul acela nu se interesase niciodată de mine, nu mă iubise niciodată. Nenorocitul. L-am urât imediat.

A murmurat câteva cuvinte repezi pe care nu le-am putut desluşi. Părea frenetice. Apoi vocea i-a răsunat tare şi mai clar.

— Am fost devastat, m-am chinuit în ultimul hal. Dar nu mi s-a dat voie.

— Laşule! Laş nenorocit! a ţipat mama.

— Lucra la Ministerul Afacerilor Externe…

— A, da, datoria faţă de familie. Tradiţia. Obligaţia. Străbuni şi jertfe arse. Admirabil.

Vocea ei se auzea mai aproape de uşă.

— După toţi anii ăştia în China, a spus el, tot nu înţelegi cât de puternică este familia aici? Atârnă greu cât zece mii de pietre funerare, iar tatăl meu le-a folosit pe toate împotriva mea.

— Înţeleg foarte bine. Am cunoscut mulţi bărbaţi la viaţa mea, iar caracterul lor este la fel ca al tău, în mod previzibil. Dorinţă şi datorie. Trădarea amândurora. Aceşti bărbaţi previzibili m-au transformat într-o femeie de mare succes.

— Lucia, a zis el întristat.

— Nu-mi spune aşa!

— Trebuie să mă asculţi, te rog.

Am auzit cum se deschide uşa biroului, apoi vocea Porumbiţei de Aur întrerupându-i.

— Mă scuzaţi, a spus în chineză. Este o situaţie urgentă. Lu Shing a dat să se prezinte în chineză, însă Porumbiţa de Aur i-a tăiat vorba: Ne-am cunoscut, s-a răstit ea. Ştiu prea bine cine eşti şi ce ai făcut. I s-a adresat din nou mamei mele, pe un ton mai calm: Trebuie să-ţi vorbesc. Are legătură cu Violet.

— Deci e aici, a spus bărbatul încântat. Te rog, lasă-mă s-o văd.

— O să te las s-o vezi după ce-o să mori, a venit răspunsul mamei.

Eram în continuare supărată, dar mă însufleţise faptul că dorea sa mă vadă. Dacă ar fi venit la mine, l-aş fi respins. Acum era suficient de întuneric în cameră încât să mă pot strecura până în dreptul glasvandului. Voiam să-i văd faţa. Ieşisem pe jumătate de sub pat când le-am auzit pe mama şi pe Porumbiţa de Aur închizând uşa biroului şi păşind pe hol. Deodată, s-a deschis uşa dinspre Bulevard, iar eu m-am băgat la loc sub pat, trăgându-mă la perete, şi mi-am ţinut respiraţia.

— Ţi-e prea greu să înduri totul singură, a spus Porumbiţa de Aur în engleză, cu voce joasă. Ar trebui să fiu şi eu acolo.

— Prefer să mă ocup doar eu de chestia asta.

— Dacă ai nevoie de mine, să suni din clopoţel după ceai. Voi aştepta aici, în Bulevard.

Mi-a stat inima de teamă. Curând n-aveam să mai fiu decât un cadavru îngheţat.

— Nu-i nevoie, a spus mama. Du-te şi cinează cu ceilalţi.

— Măcar lasă-mă să o pun pe servitoare să-ţi aducă puţin ceai.

— Da, mi-ar prinde bine. Mi s-a uscat gâtul.

Au plecat. Am răsuflat adânc.

Am auzit-o pe servitoare intrând, apoi clinchetul ceştilor şi câteva cuvinte politicoase. Am ieşit uşurel de sub pat, tremurând de frig şi de emoţie. Mi-am frecat braţele şi am tras o pătură de pe pat, cu care m-am învelit. Când dinţii au încetat să-mi mai clănţăne, m-am apropiat de uşile de sticlă şi am tras cu ochiul printre perdele.

Mi-am dat seama imediat că bărbatul era tatăl meu după ce mi-am recunoscut pe chipul lui propriile trăsături: ochii, gura, forma feţei. M-am resemnat cuprinsă de o senzaţie de greaţă. Eram pe jumătate chinezoaică. Ştiusem acest lucru dintotdeauna şi totuşi preferasem să mă scald în ambiguitate. Nu îmi voi găsi niciodată locul în afara acestei case. Încercam şi un alt sentiment: o stranie victorie că avusesem dintotdeauna dreptate să cred că mama mă minţea. Tatăl meu exista. Dădusem întrebarea cea chinuitoare pe răspunsul îngrozitor. Dar de ce îl ura mama atât de mult, încât să refuze să mă lase să-l văd în toţi aceşti ani? De ce alesese să-mi spună că murise? În definitiv, o întrebasem la un moment dat dacă el mă iubise şi îmi spusese că da. Acum susţinea că nu o făcuse niciodată.

Domnul Lu şi-a pus mâna pe braţul mamei, iar ea s-a smucit violent şi a strigat: „Unde e? Doar atât spune-mi şi dispari!”

Unde era *cine?*

Bărbatul a mai încercat o dată să-i atingă braţul, iar ea i-a tras o palmă peste faţă, apoi l-a lovit cu pumnii în umăr izbucnind în plâns. Bărbatul nu s-a ferit, ci a rămas perfect nemişcat, ca un soldăţel de lemn, lăsând-o să se descarce.

Părea mai degrabă disperată decât furioasă, iar asta m-a înfricoşat, pentru că nu o mai văzusem niciodată astfel. Pe cine încerca să găsească, cine era atât de important pentru ea?

În cele din urmă, s-a oprit şi a spus cu o voce pierită:

— Unde e? Ce-au făcut cu băieţelul meu? E mort?

Mi-am dus mâna la gură ca să nu mă audă plângând. Avea un fiu şi îl iubea atât de tare, încât plângea pentru el.

— E viu şi nevătămat. Bărbatul a făcut o pauză, apoi a continuat: Şi nu ştie nimic din toate astea.

— Nu ştie nimic despre mine, a spus mama sec.

S-a dus în celălalt capăt al camerei şi a început să plângă de i se

scuturau umerii. Bărbatul a dat să se apropie, iar ea i-a făcut semn să rămână unde e. Nu o mai văzusem niciodată pe mama plângând aşa de tare. De parcă suferise o pierdere imensă când, de fapt, tocmai aflase contrariul.

— Mi l-au luat, a spus bărbatul. Tatăl meu a dispus acest lucru. Nu voiau să-mi spună unde l-au dus. L-au ascuns şi mi-au spus că n-o să mă mai lase niciodată să-l văd, dacă făceam ceva care să întineze reputaţia tatălui meu. Cum aş fi putut să vin la tine? Tu te-ai fi luptat. Cum ai făcut-o şi înainte, iar ei ştiau că vei continua să o faci. În ochii lor, tu n-aveai pic de respect faţă de tradiţiile noastre. N-aveai cum să le înţelegi poziţia, ce înseamnă reputaţia pentru ei. Iar eu nu puteam să-ţi comunic nimic, pentru că până şi acest gest în sine ar fi însemnat să nu-l mai văd niciodată pe fiul nostru. Ai dreptate. Am fost un laş. Nu m-am luptat cum ai fi făcut-o tu. Şi mai rău este că te-am trădat şi mi-am căutat justificări pentru faptul că am făcut-o. Mi-am zis că dacă mă supun voinţei lor, s-ar putea să ai o şansă de a-l primi curând înapoi. Deşi ştiam că e o minciună. În schimb, distrugeam tot ce era pur şi plin de încredere în inima ta. Lucrul ăsta m-a chinuit. În fiecare zi mă trezeam cu gândul la tine şi la ce ţi-am făcut. Pot să-ţi arăt jurnalele mele. În fiecare zi, în aceşti ultimi doisprezece ani, începeam cu una şi aceeaşi frază. „Pentru a mă salva, am distrus un alt om şi, făcând acest lucru, m-am distrus pe mine”.

— O frază, a spus mama sec. Eu am scris mai multe. S-a întors pe canapea şi s-a aşezat cu privirea pierdută, epuizată. De ce te-ai decis să-mi spui în cele din urmă? De ce acum şi nu mai devreme?

— Tatăl meu a murit.

Mama a tresărit.

— Nu pot să spun că-mi pare rău.

— I s-a făcut rău în ziua abdicării şi a mai dus-o doar şase zile după aceea. Ţi-am scris imediat ce a murit. Am simţit cum mi se ia o greutate de pe inimă. Dar trebuie să te avertizez, mama mea are la fel de multă voinţă ca şi tatăl meu. El s-a folosit de-a lui pentru a obţine ce îşi dorea. Ea şi-o foloseşte pentru a-şi proteja familia. Fiul nostru este nu doar singurul ei nepot, ci reprezintă generaţia următoare şi tot ceea ce aceasta trebuie să ducă mai departe de la începuturile familiei noastre. Poate că nu respecţi tradiţiile familiei mele. Dar ar trebui să le înţelegi suficient de bine încât să te temi de ele. Lu Shing i-a înmânat mamei un plic: Am scris aici tot ceea ce sunt sigur că vrei să ştii.

Mama a apropiat cuţitaşul de scrisori de marginea plicului, însă mâinile îi tremurau atât de puternic, încât a scăpat scrisoarea. Lu Shing a ridicat-o de jos şi a deschis-o în locul ei. Mama a scos din plic o fotografie, iar eu am încercat să găsesc un unghi potrivit pentru a o putea zări.

— Unde semăn cu el? a întrebat mama. Asta chiar e Teddy? Iar mă păcăleşti? O să te împuşc…

Bărbatul a murmurat ceva şi a făcut un semn cu degetul spre fotografie. Chipul ei îndurerat s-a înseninat şi a zâmbit:

— Are aşa o expresie serioasă… Chiar aşa arăt eu? Seamănă mai mult cu tine. Arată ca un băieţel chinez.

— Are doisprezece ani de-acum, a spus Lu Shing. E un băieţel vesel, chiar puţin răsfăţat. Bunica lui îl tratează ca pe un împărat.

Vocile lor au scăzut din nou, transformându-se într-un murmur uşor. Bărbatul şi-a pus mâna pe braţul ei, iar ea nu l-a mai respins. Îl privea cu o expresie rănită. A mângâiat-o pe faţă, iar ea s-a prăbuşit plângând la pieptul lui şi el a îmbrăţişat-o.

M-am întors cu spatele şi m-am prăbuşit la podea, privind în întunericul beznă al neantului, al tuturor temerilor posibile. Totul se schimbase atât de repede. Acesta era fiul lor pe care ea îl iubea mai mult decât pe mine. Mi-am repetat în cap tot ce spusese. Îmi răsăreau în minte noi şi noi întrebări, una mai răscolitoare decât cealaltă, îmbolnăvindu-mă pur şi simplu. Fiul ei avea şi el sângele amestecat, dar arăta ca un chinez. Iar acest bărbat, tatăl meu, de la care moştenisem ochii şi obrajii, nu se obosise să mă prezinte familiei lui. Nu mă iubise niciodată.

Am auzit pe cineva foindu-se în biroul mamei şi m-am întors să mă uit prin deschizătura perdelei. Mama stinsese deja lămpile. Nu mai puteam vedea nimic. Uşa de la birou s-a închis, apoi, o clipă mai târziu, am auzit uşa dormitorului deschizându-se şi închizându-se la loc. Oare Lu Shing şi fotografia lui Teddy au urmat-o în cameră? M-am simţit abandonată, singură cu întrebările mele chinuitoare. Voiam să mă duc în camera mea şi să-mi plâng singură de milă. Îmi pierdusem rostul în lume. Eram pe locul doi în ochii mamei şi o paria în ochii lui Lu Shing. Dar nu puteam să plec din birou, acum că servitorii roiau pe holuri. Dacă mă vedea Porumbiţa de Aur furişându-mă afară din cameră, mi-ar fi cerut explicaţii, iar eu nu voiam să discut cu nimeni despre ce simţeam. M-am întins în pat, înfăşurată în cuvertură. A trebuit să aştept până s-a făcut ora petrecerii, când s-au dus cu toţii la parter, în Salonul Mare. Şi

atunci, acolo, am început să jelesc de una singură.

Câteva ore mai târziu, m-a trezit zgomotul îndepărtat al unei uşi deschizându-se. M-am repezit la fereastră şi m-am uitat prin grilaj. Cerul era de un cenuşiu întunecat. Curând avea să răsară soarele. Am auzit uşa biroului deschizându-se şi închizându-se, aşa că m-am apropiat de glasvand. Mama stătea cu spatele la mine, iar faţa ei era doar parţial vizibilă dincolo de umărul lui. El vorbea încet, tandru. Ea îi răspundea cu o voce subţire, ca de fetiţă. M-a durut inima. Avea în suflet atâtea sentimente faţă de ceilalţi, atâta blândeţe şi bucurie. Lu s-a aplecat, iar ea şi-a înclinat fruntea pentru a-i primi sărutarea. El i-a ridicat chipul şi a mai spus câteva dintre cuvintele acelea tandre care au făcut-o să zâmbească. Mai că ziceai că-i timidă. Nu o mai văzusem niciodată în asemenea posturi noi, atât de rănită, atât de disperată, iar acum, atât de sfioasă.

A îmbrăţişat-o, a ţinut-o strâns şi, când i-a dat drumul, în ochii ei străluceau lacrimi, aşa că s-a întors cu spatele. El a părăsit camera în tăcere. M-am repezit iar la fereastra cu grilaj dantelat, la timp pentru a-l vedea cum se îndepărta cu o expresie mulţumită, care mi-a stârnit furia. Pentru el totul ieşise bine.

Am ieşit din birou ca să mă întorc în camera mea şi Carlotta a alergat imediat la mine şi mi s-a frecat de picioare. În ultimii şapte ani, se îngrăşase şi îşi pierduse agilitatea. Am ridicat-o de jos şi am îmbrăţişat-o. Era singura care mă dorea alături de ea.

Nu am reuşit să dorm sau cel puţin aşa am avut senzaţia, până când am auzit-o pe mama vorbind cu un servitor şi cerându-i să aducă sus un cufăr. Nu era nici zece dimineaţa. Am găsit-o în dormitor întinzându-şi toate rochiile pe pat.

— A, Violet, ce bine că te-ai trezit. Avea o voce veselă, plină de vioiciune. Vreau să-ţi alegi patru rochii, două pentru seară, două de zi, pantofi şi haine asortate. Să-ţi iei şi colierul cu granate şi medalionul de aur, stilourile, caietele şi manualele. Şi tot ce ştii că-ţi mai e de trebuinţă. Nu pot să ţi le înşir pe toate, gândeşte-te şi singură. Am pus deja să fie adus un cufăr în camera ta.

— Fugim?

Şi-a dat capul pe spate, un gest pe care îl făcea când un invitat venea cu vreo idee nouă pe care ea o considera nepotrivită. A zâmbit.

— Plecăm în America, la San Francisco, a spus. O să-i vizităm pe

bunicii tăi. Bunicul tău e bolnav... Am primit o telegramă... e ceva destul de grav.

Ce minciună stupidă! Dacă într-adevăr era bolnav, atunci ea de ce era atât de veselă până cu o clipă în urmă? Nu voia să-mi spună adevăratul motiv, anume că plecam să-l vedem pe scumpul ei fiu, aşa că eram hotărâtă să i-l smulg cu forţa.

— Cum îl cheamă pe bunicul meu?

— John Minturn, a spus ea liniştită, continuând să-şi întindă rochiile pe pat.

— Bunica mea mai e în viaţă?

— Da... sigur. Ea a trimis telegrama. Harriet Minturn.

— Plecăm curând?

— Poate mâine sau poimâine. Sau poate peste o săptămână. Totul e cu susul în jos şi nu mai poţi să ai încredere în nimeni zilele astea, chiar dacă plăteşti la greu. Aşa că s-ar putea să nu reuşim să aranjăm traversarea chiar cu următorul vapor. Mulţi străini încearcă să plece. Poate că până la urmă o să trebuiască să ne mulţumim cu un trauler care o ia pe la Polul Nord!

— Cine era bărbatul care te-a vizitat ieri?

— Cineva cu care făceam afaceri mai demult.

— Ştiu că e tatăl meu, am spus cu un firicel de voce. I-am văzut faţa când urcaţi scara. Semănăm. Şi mai ştiu că mergem la San Francisco pentru că ai un fiu care trăieşte acolo. I-am auzit pe servitori vorbind.

M-a ascultat tăcută, copleşită.

— Nu poţi să negi, am adăugat.

— Violet, draga mea, îmi pare rău că eşti rănită. Am păstrat secretul numai fiindcă nu voiam să ştii că amândouă am fost abandonate. Mi l-a luat pe Teddy chiar după ce s-a născut, nu l-am mai văzut de atunci. Există o şansă să-l pot recăpăta şi trebuie să fac tot posibilul, pentru că este fiul meu. Dacă cineva te-ar fi furat pe tine, m-aş fi luptat la fel de tare să te găsesc.

Să se lupte pentru mine? Mă cam îndoiam.

Dar apoi a venit şi m-a luat în braţe.

— Ai fost mai preţioasă pentru mine decât îţi închipui.

O lacrimă i s-a format în colţul ochilor, iar acea licărire a inimii ei a fost suficientă ca să o cred. Mă liniştisem dintr-odată.

În camera mea, însă, mi-am dat seama că nu spusese nimic despre sentimentele lui Lu Shing faţă de mine. Iar eu îl uram. N-aveam de gând să-i spun niciodată „tată”.

Tot restul dimineţii şi o parte din după-amiază, în timp ce ne umpleam cuferele, mi-a povestit despre noua mea casă din San Francisco. Până în ziua aceea, nu mă gândisem aproape deloc la trecutul mamei. Trăise în San Francisco. Era tot ce ştiam. Aflând acum despre toate acestea, mă simţeam de parcă ascultam un basm – treptat furia mi s-a preschimbat în încântare. Mi-am imaginat Oceanul Pacific: apele sale albastre, limpezi, cu peşti argintii săgetând printre valuri şi balene împroşcând apa ca nişte fântâni arteziene. Mi-a spus că bunicul meu era profesor de istoria artei, iar eu mi-am închipuit un domn distins cu părul alb, stând în faţa unui şevalet. Mi-a spus că mama ei era naturalistă, studia insectele, precum cele din bucăţelele de chihlimbar pe care încercasem să le sfărâm. Mi-am închipuit o încăpere unde mărgeluţe de chihlimbar atârnau din tavan şi o femeie cu o lupă care le examina. În timp ce vorbea, acum destul de liniştită, reuşeam să-mi zugrăvesc în minte oraşul San Francisco: micile dealuri din apropierea apei. Parcă mă vedeam căţărându-mă şi privind în zare golful şi insulele sale. Urcam pieptiş trotuare în pantă flancate de case în stil occidental, ca acelea din Concesiunea Franceză, mereu pline de tot soiul de oameni din toate clasele şi de toate naţiile.

— Mamă, sunt şi chinezi în San Francisco?

— Destul de mulţi. Cei mai mulţi, însă, sunt servitori sau muncitori, spălătorese şi alte de-astea.

S-a dus la şifonier şi a început să se gândească ce rochii de seară să-şi ia cu ea. A ales două, apoi le-a pus la loc şi a ales alte două. A luat nişte pantofi albi din piele de ied, apoi a remarcat o mică zgârietură pe toc şi i-a pus la loc.

— Sunt şi curtezane străine sau doar chinezoaice?

A râs.

— Oamenii de acolo nu sunt numiţi străini decât dacă sunt chinezi sau italieni tuciurii.

M-am simţit umilită. Aici eram străini după înfăţişarea noastră. M-a străbătut un fior de gheaţă. O să arăt ca o străină chinezoaică în San Francisco? Dacă oamenii vor afla că Teddy este fratele meu, atunci şi-ar da imediat seama că sunt chinezoaică.

— Mamă, oamenii se vor purta frumos cu mine când or să bage de seamă că sunt pe jumătate chinezoaică?

— N-o să se gândească nimeni că eşti pe jumătate chinezoaică.

— Dar dacă vor afla, o să mă ocolească?

— Nu va afla nimeni.

Mă deranja că putea să fie atât de sigură în privinţa unui lucru atât de nesigur. Trebuia să mă arăt la fel de sigură pe mine ca ea pentru a putea păstra secretul că avea o fiică pe jumătate chinezoaică. Numai pe mine mă va chinui mereu grija că aş putea fi descoperită. Pe ea n-o s-o preocupe aşa ceva.

— O să locuim într-o casă frumoasă, a continuat mama.

Nu o mai văzusem niciodată atât de fericită, atât de afectuoasă. Părea mai tânără, aproape o altă persoană. Porumbiţa de Aur spusese că atunci când spiritul vulpii pune stăpânire pe o femeie, poţi să-ţi dai seama după ochi. Sclipesc prea tare. Iar ochii mamei sclipeau. Nu era în apele ei, nu de când îl văzuse pe domnul Lu.

— Bunicul meu a construit casa chiar înainte să mă nasc, a spus ea. Nu e la fel de mare precum asta de aici, a continuat, dar nici nu e la fel de rece sau zgomotoasă. E făcută din lemn atât de solid, încât chiar şi după ce întreg oraşul a fost îngenunchеat de un cutremur foarte puternic, casa a rămas în picioare, fără să se clintească nici măcar o cărămidă de la locul ei. Stilul arhitectonic este destul de diferit de casele străinilor din Concesiunea Franceză şi din cea Britanică. În primul rând, este mai primitor, fără ziduri înalte ca de fortăreaţă şi fără portari. În San Francisco, nu avem nevoie să ne protejăm intimitatea. Acolo ne bucurăm de ea pur şi simplu. Mai mult de un gard viu în faţă şi o portiţă joasă din fier nu ne trebuie, chiar dacă avem garduri pe laturile casei şi în spate. Dar acelea sunt acolo pentru a nu lăsa să intre câini vagabonzi şi a susţine spalierele pentru plante căţărătoare. Avem şi un gazon micuţ, ca un covor de iarbă de-o parte şi de alta a aleii. De-a lungul unuia dintre garduri se întind tufe de rododendron. Iar în cealaltă parte, straturi de crini africani, trandafiri parfumaţi, crini sălbatici şi, desigur, violete. Le-am plantat chiar eu, şi nu din alea comune, ci violete dulci care au un iz minunat – seamănă cu parfumul cu care mă dădeam pe vremuri, unul franţuzesc. Aveam multe haine de culoarea aia şi mâncam bomboane făcute din violete dulci stropite cu zahăr. Sunt florile şi culoarea mea preferate, de unde ţi-ai luat şi tu numele, Dulce Violet. Mama le zicea „Trei fraţi pătaţi”.

— Erau şi preferatele ei?

— Ea le dispreţuia şi se plângea că creşteam buruieni, mi-a răspuns râzând, fără să dea semn că mi-ar fi băgat în seamă consternarea. După ce treci pragul, te afli în vestibul. Într-o parte este o scară, la fel ca asta de aici, doar că un pic mai mică. În

partea cealaltă este o draperie groasă, de culoarea caramelelor, atârnată de o galerie din alamă, nu la fel de lată ca a noastră. Dacă treci dincolo de ea, te găseşti în salon. Mobila este probabil de modă veche, adusă de bunica mea. Printr-o uşă largă, dai în sufragerie…

— Eu unde o să dorm?

— O să ai un dormitor drăguţ la etajul doi, cu pereţi galbeni ca soarele. Pe vremuri era camera mea.

Camera ei. Îmi venea să strig de bucurie. Însă încercam să mă manifest cât mai puţin.

— Aveam un pat înalt lângă ferestrele mari. Una dintre ele dădea fix în dreptul unui stejar bătrân şi puteai să deschizi fereastra şi să te prefaci că eşti o gaiţă stând pe o cracă – nişte păsări gălăgioase, din câte-mi aduc aminte, care ţopăiau până la mine ca să le dau o alună. Sunt foarte multe păsări, bâtlani, şoimi şi sturzi cântători. Poţi să cauţi informaţii despre ele în cărţile de ornitologie pe care le aduna mama mea. Tatăl bunicii tale era botanist şi ilustrator de lucrări de istoria naturii. Am şi o colecţie frumoasă de păpuşi, nu din alea ca nişte bebeluşi pe care îi plimbi cu căruţul. Sunt aşa de frumos pictate. Şi toată casa e plină de cărţi, din podea până-n tavan. O să ai de citit cât pentru tot restul vieţii şi dacă dai gata două cărţi pe zi. Poţi să-ţi iei cărţile sus, în turnuleţ, şi să stai să citeşti. Când eram mică, am decorat turnul cu şaluri, pernuţe şi covoare persane ca să arate ca un serai. Îi ziceam Palatul lui Paşa. Sau poţi să te uiţi pe geam printr-un telescop şi să vezi până pe chei, până în golf şi spre insule – sunt mai multe şi poţi să numeri goeletele şi bărcile pescarilor…

A continuat să vorbească, amintirile înflorindu-i. Vedeam în minte casa ca prin nişte diapozitive care preluau culoarea şi mişcarea din viaţa reală. Eram fascinată la gândul camerelor nesfârşite, tapetate cu cărţi, şi al dormitorului cu geamurile care dădeau spre un stejar.

Acum mama era ocupată să-şi scoată casetele cu bijuterii dintr-un dulăpior cu cheie. Avea cel puţin zece, pline fiecare cu coliere, brăţări, broşe şi agrafe – cadouri pe care le primise de-a lungul anilor.

Vânduse mare parte dintre bijuterii, iar cele pe care le păstra erau preferatele ei, şi totodată cele mai valoroase. A pus toate casetele în valiza ei. Oare n-aveam să ne mai întoarcem?

— După ce îl găseşti pe Teddy, o să ne întoarcem cu toţii la

Shanghai?

Din nou a urmat o pauză un pic stingheră.

— Nu ştiu. Nu pot să prezic ce o să se întâmple. Shanghaiul s-a schimbat.

Un gând îngrozitor mi-a fulgerat prin minte.

— Mamă, Carlotta vine cu noi?

Mama a început să-şi facă de lucru cu cutiile de pălării, aşa că am intuit răspunsul.

— Nu plec fără ea.

— Ai rămâne aici de dragul unei pisici?

— Refuz să plec, dacă nu pot să o iau cu mine.

— Ei haide, Violet. Ţi-ai irosi viitorul pentru o pisică?

— Da. Sunt aproape om mare şi pot să decid singură în ce mă priveşte, am spus pe negândite.

Toată afecţiunea i s-a şters de pe chip.

— În regulă. Rămâi dacă doreşti.

Planul îmi fusese dejucat.

— Cum poţi să mă pui să aleg? am spus cu o vocea tremurătoare. Carlotta este copilul meu. Ea înseamnă pentru mine ce înseamnă Teddy pentru tine. Nu pot să o părăsesc. Nu pot să o trădez. Are încredere în mine.

— Nu te rog să alegi, Violet. Nu este nimic de ales. Trebuie să plecăm, iar Carlotta nu poate veni cu noi. Nu putem schimba regulile de pe vapor. La ce trebuie, însă, să te gândeşti este că s-ar putea totuşi să ne întoarcem. Odată ajunse în San Francisco, voi şti mai bine ce e de făcut. Dar nu şi până atunci…

A continuat cu explicaţiile, însă durerea deja pusese stăpânire pe mine. Simţeam un nod în gât. Nu puteam să-i explic Carlottei de ce plecam.

— Cât timp suntem plecate, am auzit-o pe mama prin amărăciunea care se lăsase peste mine ca o ceaţă, Porumbiţa de Aur poate avea grijă de ea.

— Porumbiţei de Aur i-e frică de ea. Nimeni nu o iubeşte pe Carlotta.

— Fiica servitoarei lui Nor Pufos, Ocean Mic, o iubeşte foarte tare. O să se bucure să aibă grijă de ea cât suntem plecate, mai ales dacă îi dăm ceva bani.

Era adevărat. Dar grijile mele persistau. Oare Carlotta o iubea pe fetiţa aia mai mult ca pe mine? S-ar putea să mă uite şi să nu-i pese dacă mă mai întorc vreodată. M-a cuprins o tristeţe

îngrozitoare.

Deşi mama nu mă lăsase să-mi iau decât patru rochii, devenea rapid tot mai generoasă în privinţa propriilor bagaje. Se hotărâse că cele două cufere pe care le avea nu erau suficient de mari şi că, din cauza capacului lor bombat, nu puteau fi puse unul peste celălalt, fapt ce limita numărul de bagaje pe care le putea lua cu ea. De asemenea, erau vechi, de pe vremea când venise din San Francisco. A chemat-o pe Porumbiţa de Aur şi a pus-o să-i cumpere patru cufere noi, unele mai mari.

— Domnul Malakar mi-a spus luna trecută că a adus prin contrabandă un transport imens de cufere Louis Vuitton care trebuia să ajungă din Franţa la Bombay. Aşa ceva îmi doresc, cu capac plat. Mai am nevoie şi de două valize, din alea mai mici. Şi să-i spui să nu cumva să-şi imagineze că nu o să-mi dau seama dacă îmi trimite din cele contrafăcute…

Şi-a aruncat rochiile alese pe pat. Lua cu ea atât de multe, încât mi-am zis că o s-o ţină numai într-un bal din clipa în care coboară de pe vapor. Dar apoi a chemat-o pe Porumbiţa de Aur şi i-a spus să îi zică sincer care rochii o făceau să arate cel mai bine, care îi puneau în evidenţă ochii, pielea, părul şaten ca mahonul, pentru care dintre ele o vor invidia americancele şi care le-ar face să creadă că este o femeie imorală.

Porumbiţa de Aur nu a fost de acord cu niciuna dintre alegerile ei.

— Ai comandat aceste rochii pentru a şoca şi pentru a atrage bărbaţii. Americancele pe care le-am văzut chiorându-se la tine în parc nu pot să spun că te aplaudau de admiraţie.

În loc să aleagă, mama a luat cu ea majoritatea rochiilor de seară, precum şi a rochiilor mai noi, paltoanelor şi pălăriilor. Mi-a promis că mă aşteptau multe rochii frumoase, mai bune decât cele pe care le aveam acum. Nu era necesar să-mi car nici cărţile mele favorite, nici manualele, acestea putând fi înlocuite cu unele mai bune în San Francisco, unde urma să am şi profesori mai buni decât cei din Shanghai. Ideea era să mă bucur pur şi simplu de o mică vacanţă de la învăţat în această călătorie a noastră.

În valiza mea, a pus o cutie maro cu bijuteriile mele, alte două cutii pe care le scosese dintr-un sertar, două suluri înfăşurate în mătase şi alte câteva lucruri de valoare. Peste acestea, şi-a pus gulerul din blană de vulpe, gândindu-se, îmi închipui, că s-ar putea să aibă nevoie de un pic de farmec cât o să stăm pe punte şi o să

privim Shanghaiul dispărând la orizont.

În sfârşit, am terminat. Acum mama nu mai trebuia decât să găsească în clica ei de străini influenţi pe cineva care să ne ajute să obţinem biletele pentru America. I-a dat lui Ou Crăpat zeci de scrisori pe care să le trimită.

A trecut o zi, apoi o săptămână. Ochii ei de vulpe fermecată au dispărut şi revenise la firea ei dintotdeauna, agitată şi răstită. I-a mai dat lui Ou Crăpat un vraf de scrisori. Două paturi, doar de atât aveam nevoie. Ce putea să fie aşa de dificil? Toate răspunsurile pe care le primea sunau la fel: compatrioţii ei americani erau de asemenea nerăbdători să părăsească Shanghaiul, descoperiseră şi ei că alţii îşi rezervaseră fiecare pat disponibil pe vapoarele care plecau în următoarea lună.

Câtă vreme am aşteptat, i-am arătat lui Ocean Mic cum să-i facă un culcuş Carlottei din cuverturile mele de mătase. Ocean avea opt ani şi în timp ce o mângâia pe Carlotta, i-a şoptit „O să fiu servitoarea ta preaplecată”. Carlotta a început să toarcă şi s-a rostogolit pe spate. Mi se pusese un junghi în piept s-o văd cât de fericită era Carlotta deja.

După unsprezece zile de aşteptare, Fairweather a intrat nonşalant pe uşa dormitorului mamei mele, fără să se anunţe. Avea veşti bune.

Ştiam de ce mama îl iubise odată pe Fairweather. Se pricepea să-i alunge proasta dispoziţie. Era amuzant, un leac pentru orice griji. O făcea să râdă şi să se simtă minunată. Spunea că o adoră pentru toate trăsăturile şi gesturile ei neobişnuite. Îi arunca ocheade de amor exagerate. Îi vorbea despre sentimente sincere, pe care nu le mai avusese niciodată pentru nicio altă femeie. Şi asculta plin de înţelegere toate micile ei necazuri. Îi punea capul pe umărul lui şi îi spunea să plângă până când inima i se elibera de durerea otrăvitoare. Îi împărtăşea indignarea atunci când clienţii se foloseau neonest de informaţiile pe care le aflau de la ea, trădându-i încrederea.

Se împrieteniseră cu mai bine de nouă ani în urmă, iar el îi oferise atunci orice avusese ea nevoie. Evocau amândoi momente din viaţa ei când suferise o trădare, când îşi pierduse încrederea sau când avea necazuri cu banii. Ştia despre succesele ei din tinereţe, despre moartea bărbatului care o primise la el în casă atunci când abia venise în Shanghai. Nu uita, nu uita, nu uita,

spunea el, şi ea îşi amintea emoţiile dureroase din trecut, iar el o putea astfel consola.

Uram faptul că o trata pe mama cu atâta familiaritate. Îi spunea „Lu”, „Drăguţa mea Lulu”, „Luminiţa” şi „Luxurianta”. Când îi sărea ţandăra, el îi readucea buna dispoziţie, purtându-se ca un elev pedepsit sau ca un cavaler rătăcitor. Îi spunea bancuri idioate, iar ea râdea. O făcea să se simtă stânjenită de faţă cu alţii, revărsând asupra ei atâtea complimente, că te apuca şi greaţa. La cină, l-am urmărit cum îşi rotea buzele şi limba într-un mod obscen şi susţinând că i s-a lipit ceva de cerul gurii. „Şterge-ţi rânjetul ăla de cimpanzeu de pe buze”, obişnuia ea să-i spună. Iar el râdea mult şi zgomotos înainte să se ridice şi să-şi ia adio de la ea, făcându-i caraghios cu ochiul. Apoi o aştepta în dormitor. În prezenţa lui, mama părea slabă, nu mai era aceeaşi persoană. Se purta deseori ca o biată prostuţă, bea prea mult şi râdea prea tare. Cum putea să fie atât de naivă?

Toţi servitorii din Tăinuita Cale de Jad îl plăceau pe Fairweather, pentru că îi saluta în dialectul din Shanghai şi le mulţumea pentru fiecare fleac. Erau obişnuiţi ca alţii să-i trateze de parcă erau nişte apendice ale tăvilor de ceai. Toată lumea încerca să ghicească de unde reuşise Fairweather să le înveţe limba. De la o doică? O curtezană? O amantă? În mod evident, o chinezoaică îi dăruise inima lui bună de chinez. Printre bărbaţii chinezi, dobândise titlul afectuos de „demnitar străin de stil chinezesc”. Şi deşi toţi cădeau pradă farmecului său, în rest nimeni nu ştia mare lucru despre el. De unde din Statele Unite se trăgea? Era, într-adevăr, american? Poate un fugar american? Nu îi ştiau nici numele adevărat. Spunea în glumă că nu-şi folosise numele adevărat de atâta timp, încât îl şi uitase. I se spunea pur şi simplu Fairweather[4], o poreclă pe care i-o dăduseră colegii din frăţia lui de la universitate, tot una fără nume, despre care spunea că era „una dintre instituţiile acelea venerate”.

— Vremea bună mă urmărea oriunde mergeam, spunea el, aşa că dragii mei prieteni mă primeau cu braţele deschise pretutindeni.

În Shanghai, era invitat la petreceri peste tot în oraş şi era întotdeauna ultimul care pleca, asta dacă nu rămânea peste noapte. Totuşi, în mod ciudat, nimeni nu vedea o problemă în faptul că nu dădea şi el petreceri la rândul lui.

Popularitatea lui, spunea una dintre curtezane, se datora faptului că era în stare să falsifice cu talent orice fel de documente. Acest

[4] „Vreme bună” (engl.).

individ dibaci producea vize, certificate de naştere sau de căsătorie şi o serie întreagă de documente preţioase, purtând ştampila oficială a consulului, pe care scria în chineză şi engleză diverse declaraţii de tipul „prin prezenta” sau „prin urmare”, conform cărora persoana cu numele înscris pe foaie îl impresionase pe consulul american prin „caracterul său deosebit”. Fairweather vindea aceste documente „prietenilor săi chinezi speciali”, cum le spunea, atât de speciali, încât le cerea de cinci ori mai mulţi bani decât îi plătise traducătorului. Iar aceştia erau mai mult decât fericiţi să plătească. Orice persoană de origine chineză, fie că era vorba de un afacerist, o curtezană sau o matroană putea să-şi fluture certificatul fermecat care atesta caracterul lor deosebit la orice tribunal din Concesiunea Internaţională şi să îşi aibă onoarea apărată de Unchiul Sam. Niciun birocrat chinez nu şi-ar pierde timpul contestând o decizie americană, pentru că în acele tribunale chinezii pierdeau întotdeauna. Cum certificatul era valabil numai pentru un an, Fairweather putea să aprecieze cât de speciali erau cu adevărat prietenii lui într-un mod regulat şi profitabil.

Eu eram singura care nu se lăsase impresionată de farmecele lui slinoase. Suferisem mult văzând-o pe mama cum prefera să se afle în compania lui decât în a mea. Iar această suferinţă îmi îngăduise să îmi dau seama cât de fals era acest om. Recurgea la cuvinte deja folosite pentru a-şi comunica îngrijorarea, întotdeauna aceleaşi, avea aceleaşi gesturi sau moduri de a-şi oferi ajutorul ca un gentleman. Pentru el, oamenii erau nişte prăzi uşor de biruit. Ştiam asta pentru că-şi încercase trucurile şi farmecele şi cu mine, chiar dacă ştia că pot să văd dincolo de amăgirile lui. Mi-a aruncat câteva cuvinte linguşitoare în glumă, ridicându-mi în slăvi părul în dezordine, exprimarea slabă sau cartea puerilă pe care alesesem s-o citesc. Nu îi zâmbeam. Dacă trebuia să vorbesc, eram concisă. Mama mă certa deseori pentru că eram nepoliticoasă cu el. El râdea pur şi simplu. Îi dădeam clar de înţeles prin expresia de pe chip şi prin postura mea ţeapănă că îl consideram obositor. Oftam sau îmi dădeam ochii peste cap. Nu-mi trădam repulsia pe care mi-o stârnea, fiindcă asta ar fi însemnat să-l las să câştige. Cadourile pe care mi le făcea le lăsam pe masa din biroul mamei. Şi de fiecare dată când mă întorceam mai târziu, vedeam că dispăruseră.

La scurt timp după Anul Nou, Fairweather şi mama mea s-au certat. Aflase de la Porumbiţa de Aur că împărţise patul cu Nor Pufos înainte *şi* după ce fusese cu ea. Mama nu avea nicio pretenţie

de monogamie. În definitiv, şi ea avea alţi iubiţi din când în când. Dar Fairweather era favoritul ei şi îşi imaginase că iubiţii ei nu-şi vor face de cap cu angajatele din propria ei casă. Am auzit-o Porumbiţa de Aur când i-a spus mamei cum stăteau lucrurile, începând cu o remarcă usturătoare:

— Ţi-am zis acum nouă ani că bărbatul ăsta te ia de proastă. Dorinţa te orbeşte mult timp şi după ce ţi-a luat minţile în pat.

Porumbiţa de Aur obţinuse de la servitoarea ei toate detaliile şi spusese că nu o va menaja deloc pe mama, astfel încât să-l alunge în sfârşit pe Fairweather din patul ei.

— De-a lungul ultimului an, a făcut-o fericită cu vârf şi îndesat, toate servitoarele au auzit-o ţipând de extaz, de credeau că are cine ştie ce client sadic. Toate au auzit. Toate ştiu – celelalte curtezane, servitoarele şi servitorii. L-au văzut lunecând pe coridoare. Şi ghici cum a obţinut Nor Pufos bani de la el. Erau banii pe care i-ai dat tu pentru „nişte cheltuieli mărunte pe care trebuia să le facă, iar sumele pe care le avea de încasat întârziau”, după cum a zis el.

Mama a ascultat fiecare cuvinţel care îi dezvăluia tot adevărul dezgustător. Cred că a simţit ceea ce mă rănise şi pe mine adesea: când cineva iubit preferă pe altul în locul tău. Îmi părea bine că o chinuia acum această durere. Voiam să ştie ce suferinţă îmi provocase. Voiam să-mi ofere la fel de multă dragoste câtă îi dăruise acelui escroc.

Îmi luasem deja locul în Bulevard când a sosit Fairweather pentru a fi executat. Fremătam de bucurie. Mama îşi pusese o rochie neagră, sobră, de parcă purta doliu. A ajuns la prânz – cu siguranţă proaspăt ieşit din patul lui Nor Pufos –, surprins că mama nu dormea, ci şedea în biroul ei, purtând ceea ce el a numit „o rochie nepotrivită”. S-a oferit imediat să o ajute să şi-o dea jos.

— Ţine-ţi-l pe micul tău prieten în pantaloni, am auzit-o cum i-a spus.

Eram încântată că în sfârşit exprimase răspicat acelaşi dezgust pe care îl simţisem şi eu întotdeauna faţă de el. S-a luat de priceperea lui în afaceri. L-a ridiculizat pentru că nu era nimic altceva decât un lingău plătit. I-a spus că e un parazit care trăieşte pe datorii pe care nu şi le achită. În sfârşit putea să vadă cine era cu adevărat, i-a zis, un bărbat ale cărui „farmece ieftine ţâşnesc în jeturi din furtunaşul său în gura doritoare a lui Nor Pufos”.

La rândul său, el a spus că păcatele săvârşite cu Nor Pufos se

datorau unei dependenţe de opiu. Fata îl sedusese cu pipa ei, nimic mai mult. Timpul petrecut cu ea era la fel de memorabil ca o ceaşcă de ceai călâu. Mi-am dorit să-l poată auzi Nor Pufos. Acum că ştia cât de mult o rănea, a spus el, va încerca să se lecuiască, se va lepăda atât de obiceiul său de a fuma opiu, cât şi de Nor Pufos. Mama n-a spus nimic. Eu m-am bucurat. Apoi a început să vorbească de-a valma, să-i aducă aminte de dragostea lui şi de faptul că ea ştia foarte bine cum el nu-şi declarase niciodată dragostea altei femei.

— Suntem o singură inimă şi nimic nu ne poate despărţi.

A făcut apel la ea să-şi caute în adâncul inimii şi să-l afle acolo. Mama a mormăit ceva, exprimându-şi serioase îndoieli, dar o vedeam deja cum se înmoaie.

El continua să susure:

— Draga mea, draga mea, scumpa mea Lu.

Oare o atingea? Îmi venea să strig că o păcăleşte iarăşi. Îi servise otrava farmecelor sale. Tonul vocii ei era sfâşietor când i-a spus cât de mult o rănise. Nu-şi dăduse pe faţă durerea dinaintea nimănui până atunci. El i-a îndrugat mai departe cuvinte dulci. Deodată, vocea ei s-a auzit mai tare.

— Ia-ţi mâinile de pe sânii mei. Mi-ai furat inima, nenorocitule, şi ai dat-o unei curtezane din propria mea casă. Ai făcut o proastă din mine şi nu voi mai lăsa niciodată să se întâmple una ca asta.

El şi-a declarat din nou dragostea şi i-a spus că este mai înţeleaptă decât el. Dar că greşelile lui nu sunt atât de infame pe cât susţinea ea. Era vorba de prostie, nu de hoţie. Nu voise să compromită dragostea lor acceptând favoruri financiare. Ea era cea care îi oferise atât de multe, iar el a fost copleşit de recunoştinţă, dar şi rănit în orgoliul său că nu era în stare nici să refuze un dar din dragoste, nici să-l răsplătească. Din acest motiv, era hotărât să nu-i ceară noul împrumut, pe care tot ea i-l promisese cu câteva zile în urmă.

Mama a început să bombăne şi să înjure. Nu fusese de acord cu niciun împrumut, nici măcar de zece cenţi. El susţinea că da şi i-a adus aminte de o conversaţie în care, conform versiunii sale, îi spusese că fabrica de clei în care investise avea nevoie de utilaje noi.

— Nu-ţi aduci aminte? a întrebat-o. M-ai întrebat cât ar costa, iar eu am spus că două mii de dolari, la care tu ai spus: „doar atât?”.

— Cum poţi să insinuezi că discuţia aia a fost o promisiune? a

spus ea. Nu aş fi acceptat niciodată să-ţi împrumut bani pentru altă şmecherie de-a ta – întâi o plantaţie de cauciuc şi acum o fabrică de clei.

— Plantaţia a fost profitabilă, a insistat el, până să ne pună un taifun arborii la pământ. Fabrica de clei nu vine cu astfel de riscuri. Dacă ştiam că n-ai avut niciodată intenţia să-mi împrumuţi banii, n-aş mai fi acceptat şi alţi investitori, dintre care unii sunt clienţii tăi, îmi pare rău să-ţi zic. Putem să ne pierdem cu toţii şi cămaşa de pe noi, sper doar să nu creadă că ai şi tu vreo vină în chestia asta.

Cred că aş fi dat buzna prin uşile alea de sticlă, dacă mama ar fi consimţit să-i dea bani. În schimb, am auzit-o spunând cu o voce foarte limpede:

— Ei bine, nu voi mai avea de-a face cu clienţii ăia când voi pleca din Shanghai. Şi nici pe tine nu te voi mai vedea decât în amintirile mele, ca pe un mare şarlatan.

Din gura lui s-a auzit atunci un şir de sudălmi, printre cele mai groaznice alăturări de cuvinte pe care le auzisem vreodată. Nu mai puteam de fericire.

— Nici măcar în pat nu eşti cine ştie ce, a spus la final.

Apoi a trântit uşa în urma lui, continuând să înjure în timp ce se îndepărta pe hol.

Porumbiţa de Aur s-a dus imediat la mama. Mamei îi tremura vocea când i-a relatat pe scurt cele petrecute.

— Îl iubeşti în continuare pe bărbatul ăsta?

— Dacă dragostea te tâmpeşte, atunci da. De câte ori m-ai avertizat? De ce n-am fost în stare să-l văd aşa cum e de fapt? Parcă m-a hipnotizat, de am picat aşa de rău pradă farmecelor lui. Toată casa râde de mine pe la spate şi totuşi, dacă ar intra acum iarăşi pe uşă… Nu ştiu. Sunt atât de slabă în prezenţa lui.

Bârfe şoptite lunecau pe coridoare. Noaptea, le ascultam de la fereastra mea. Servitorilor le părea rău să-l vadă pe Fairweather plecând. Nimeni nu o învinovăţea pe Nor Pufos. De ce îl merita Lulu Mimi mai mult pe bărbatul ăsta? În plus, Fairweather o iubea pe Nor Pufos şi i se dăruise. Fata le arătase tuturor inelul cu sigiliul familiei lui, care era înrudită cu regele Scoţiei. Servitorii şi-au dat verdictul: nicio femeie nu putea fi stăpână pe fidelitatea unui bărbat sau pe nevoile fireşti ale virilităţii sale. Nor Pufos a părăsit casa înainte ca mama să o poată da afară. A luat cu ea câteva cadouri de adio – mobilă şi lămpi din camera ei, care nu îi aparţineau.

Am crezut că terminaserăm cu escrocii sentimentali. Dar la puţin

timp după ce mama s-a decis că plecăm din Shanghai, Fairweather s-a înfăţişat în biroul ei. Mama m-a rugat să mă duc în camera mea să învăţ. M-am dus în Bulevard şi mi-am lipit urechea de glasvand. Cu o voce frântă, i-a spus cât de trist este s-o vadă părăsind Shanghaiul. Avea să plângă după ea – ea, o fiinţă atât de rară, pe care nicio femeie n-ar fi putut să o înlocuiască vreodată, o femeie pe care ar fi adorat-o şi la sărăcie, şi la bătrâneţe. Nu dorea nimic, doar să-i spună câteva cuvinte sincere pe care să le poată lua cu ea şi de care să-şi aducă aminte în vremuri de restrişte. A plâns destul de convingător, apoi a plecat, cu siguranţă copleşit de propriu-i teatru de doi bani.

Mama i-a povestit Porumbiţei de Aur ce se întâmplase. Îi tremura vocea.

— Te-a ispitit? a întrebat Porumbiţa de Aur.

— Nu m-a atins, dacă asta vrei să spui.

— Dar ai fost ispitită?

A urmat o tăcere. Porumbiţa de Aur a continuat:

— Data viitoare când mai vine, o să stau fix aici, în cameră.

Nu a trebuit să aştepte prea mult. A apărut cu cearcăne adânci sub ochi, cu părul şi hainele în dezordine.

— N-am închis un ochi de când te-am văzut ultima dată. Sufăr groaznic, Lu. Cuvintele tale m-au rănit profund şi pe bună dreptate, pentru că ceea ce simt acum este adevărul dureros. Tu nu ai fost niciodată crudă, cel puţin nu intenţionat. Dar ura ce mi-o porţi este mai mult decât pot suporta. O simt aici, aici şi aici. O simt zi şi noapte, ca pe nişte cărbuni încinşi sau nişte cuţite. Eram singurul care ştia că ai fost trădată de Lu Shing şi că meritai mai mult de-atât. Meritai ce era mai bun din mine şi asta ţi-am şi dăruit. Ţi-am fost necredincios cu trupul, este adevărat, însă inima mea şi sufletul meu au rămas ale tale, numai ale tale, în fiecare clipă. Lu, draga mea, nu-ţi cer nimic decât să înţelegi şi să accepţi că te iubesc cu adevărat. Te rog, spune-mi că mă crezi. Voi înceta să mai consider că viaţa merită trăită dacă refuzi.

Mama a râs la vorbele lui. Iar el a ieşit în fugă din camera ei. Mai târziu, i-a povestit Porumbiţei de Aur ce se petrecuse şi îi părea bine să poată spune că îl respinsese fără ajutorul ei.

S-a înfiinţat a doua zi, proaspăt ferchezuit şi îmbrăcat elegant.

— Plec din Shanghai, mă duc în America de Sud. Nu mă mai ţine nimic aici, acum că pleci şi tu. Vocea lui era tristă, dar calmă. Am venit doar să-ţi spun că nu te voi mai deranja. Pot să-ţi sărut mâna

de rămas-bun?

A îngenuncheat. Mama a oftat şi i-a întins mâna. A sărutat-o scurt, apoi şi-a apăsat mâna ei de obraz.

— Va trebui să-mi ajungă pentru tot restul vieţii. Ştii foarte bine că nu aveam cum să vorbesc serios când am zis ce-am zis de talentele tale de iubită. Numai tu ai fost în stare să mă porţi pe culmi ale plăcerii de care nici nu ştiam că există. Ne-am simţit atât de bine împreună, nu? Sper că o să poţi într-o zi să uiţi toate lucrurile astea urâte şi să-ţi aduci aminte de momentele când eram atât de epuizaţi de plăcere, încât nu mai puteam rosti o vorbă. Îţi aduci aminte? Ah, Dumnezeule mare, Lu, cum poţi să-mi răpeşti această frumuseţe? Nu vrei să-mi mai laşi o ultimă amintire? Nu te mai poate răni, nu-i aşa? Nu mi-aş dori nimic mai mult decât să-ţi ofer încă o dată plăcere.

Şi-a ridicat ochii spre ea, aşa cum stătea în genunchi, iar ea nu a spus nimic. A mângâiat-o pe genunchi şi mama tot nu zicea nimic. I-a ridicat fusta şi a sărutat-o pe genunchi. Ştiam ce urma să se întâmple. Puteam s-o văd în ochii ei. Se prostise. Am plecat din cameră.

Porumbiţa de Aur a certat-o a doua zi dimineaţă.

— Îmi dau seama că ţi s-a lipit iar de trup şi de inimă ca o lipitoare ce e. Se vede în ochii ăştia strălucitori şi în colţurile gurii uşor ridicate. Încă ţi se mai învârte prin cap ce aţi făcut azi-noapte, nu? Omul ăsta trebuie să posede farmecele a o mie de bărbaţi de-ţi provoacă atâta poftă între picioare şi-ţi scoate creierul din cap în acelaşi timp.

— Noaptea trecută nu a însemnat nimic pentru mine, a spus mama. Am cedat în faţa unei vechi tentaţii. Ne-am destrăbălat ca de obicei între aşternuturi, iar acum am terminat-o cu el.

Trei săptămâni mai târziu, Fairweather a intrat nonşalant în sufrageria comună cu zâmbetul lui de cimpanzeu şi s-a îndreptat spre mama cu braţele larg deschise.

— Aţi face bine să-mi daţi un sărut, domnişorică Minturn, pentru că tocmai am rezervat două cabine pe un vapor care pleacă în două zile. Nici asta nu-i o dovadă a dragostei mele?

Mama a făcut ochii mari, dar a rămas nemişcată. El s-a grăbit să-i spună că auzise de rugămintea ei în cercurile de afaceri din Shanghai şi, chiar dacă era supărată pe el, şi el pe ea, a simţit că poate să-i redobândească încrederea şi să-i recâştige inima făcându-i rost de lucrul de care avea disperată nevoie.

Au părăsit împreună sufrageria şi s-au dus în biroul ei. Mi-am terminat iute micul dejun şi m-am dus în Bulevard, unde mi-am aranjat cărţile şi hârtiile în dezordine pe masă ca să dea impresia de studiu, apoi mi-am lipit urechea de glasvandul rece. I-am auzit declaraţiile greţoase de amor despre chinurile inimii şi despre viaţa lipsită de noimă, şi cum avea ea iarăşi o noimă când a descoperit o cale de a o ajuta. I-a îndrugat o sumedenie de cuvinte afectuoase, alături de obişnuitele mărturisiri ale nepieritoarei sale dureri. Apoi a schimbat placa.

— Lu, draga mea, ne-am distrat aşa de bine în noaptea aceea, nu-i aşa? Doamne, Dumnezeule! Nu te-am mai văzut niciodată arzând aşa de dorinţă. Simt un foc în vintre numai când mă gândesc la asta, tu nu?

A urmat o tăcere lungă, speram să nu fie vorba de un sărut – sau mai mult.

— Dă-te de pe mine, a spus ea cu duritate. Întâi aş vrea să aud mai multe despre noua ta ofertă de pace.

El a izbucnit în râs.

— În regulă. Doar să nu uiţi de recompensa mea. Şi când o să auzi ce ţi-am găsit, poate o să iei în considerare dublarea premiului. Eşti gata? Două cabine rezervate pe un pachebot – doar trei escale – Hong Kong, Haiphong şi Honolulu. Douăzeci şi patru de zile până în San Francisco. Cabinele nu sunt la clasa întâi. Nu sunt chiar Dumnezeu să pot înfăptui miracole. Dar sunt cabine decente, la babord. Nu am nevoie decât de paşapoartele voastre. Nu-ţi face griji. Am făcut rezervările, însă mâine trebuie să arăt paşapoartele călătorilor pentru înregistrare.

— Ţi-l dau pe al meu. Dar un copil care călătoreşte împreună cu mama lui nu are nevoie de unul.

— Agentul de bilete mi-a spus că se cere paşaport pentru toţi călătorii – bărbaţi, femei şi copii. Dacă Violet nu are paşaport, atunci nu trebuie decât să prezentăm certificatul ei de naştere la Consulatul American pentru a i se elibera unul. Are certificat de naştere, nu-i aşa?

— Sigur că da. Îl am chiar aici.

Am auzit hârşâitul picioarelor unui scaun, zgomotul unei chei în broască, apoi scârţâitul unui sertar tras afară.

— Unde o fi? a exclamat ea.

— Când l-ai căutat ultima dată?

— N-am avut niciun motiv să caut. Toate documentele mele

importante sunt aici, le ţin sub cheie.

A început să înjure, deschizând şi trântind alte sertare.

— Calmează-te, i-a spus el. Nu e mare lucru să-ţi emită consulatul încă unul.

Nu am reuşit să aud prea bine ce spunea mama. Mai mult vorbea în barbă... ceva în legătură cu ordinea în care îşi ţinea biroul... cum nu a rătăcit niciodată nimic.

— Îţi pierzi minţile, Lulu, a spus Fairweather. Vino-ncoace. Putem s-o rezolvăm, nu e o problemă.

Mama continua să mormăie, dar n-am desluşit decât cuvântul *furat.*

— Ei, haide, Lu dragă, fii raţională. De ce ar fura cineva certificatul de naştere al lui Violet? N-are niciun sens. Scoate-ţi din minte asta. Pot să obţin şi certificatul de naştere, şi paşaportul de la consulat, mâine. Ce nume ai trecut pe certificatul de naştere? Doar atât trebuie să ştiu.

Am auzit-o spunând numele „Tanner”apoi „soţ” şi „american”.

— Căsătoriţi? a întrebat Fairweather. Ştiu că l-ai iubit şi că aţi trăit împreună. Dar chiar ai făcut orice de dragul lui Violet. În fine, sunt veşti bune. Înseamnă că e americancă şi e născută legitim, prin urmare are cetăţenie. Gândeşte-te doar ce dificil ar fi fost dacă ai fi folosit numele tatălui ei adevărat, al chinezului.

Cuvintele lui m-au izbit ca un pumn. De ce ştia acest om detestabil atât de multe despre mine?

Spre seară, Fairweather s-a întors cu o faţă abătută. A urcat împreună cu mama în biroul ei. M-am dus la locul meu obişnuit în Bulevard. Mă îngrijisem mai devreme să las uşile de sticlă întredeschise şi trăsesem un pic draperiile.

— Nu există nicio înregistrare a naşterii lui Violet, a spus el.

— Nu se poate. Eşti sigur că ai folosit numele corect?

A scris ceva furioasă pe o bucăţică de hârtie şi i-a arătat-o.

— Am folosit exact acest nume şi l-am scris corect, cum l-ai scris tu aici. Nu au nicio înregistrare cu numele lui Violet, niciun copil care să-i aparţină lui Lulu Minturn. Am fost atent şi am verificat şi asta.

— Ce prostie din partea mea, a spus mama. Am folosit prenumele meu, Lucretia, şi pe certificatul de căsătorie, şi pe cel de naştere. Uite, ţi-l scriu aici.

— Lucretia! Trebuie să recunosc, numele ăsta nu te prinde deloc. Ce ai mai păstrat secret faţă de mine? Alt soţ? Mai ai şi alte nume

ca să mai fac investigaţii?

— Nu fi absurd. Mă duc acolo imediat şi îmi iau singură blestematul de certificat.

— Lulu, dragă, nu are niciun rost să faci asta. Probabil că or fi pierdut o cutie de dosare şi, oricât i-ai presa, tot n-o să le găsească la timp pentru plecarea ta din Shanghai.

— Dacă nu putem să-i facem rost de un paşaport, a spus mama, nu mai plecăm. Pur şi simplu o să trebuiască să mai aşteptăm.

Vrea să mă aştepte. Mă iubeşte. Iată dovada de care nu avusesem parte înainte.

— Bănuiam că asta o să spui, aşa că m-am gândit singur la o soluţie potrivită. Am găsit pe cineva sus-pus, un adevărat Pooh-Bah[5], care a acceptat să ne ajute. Nu pot să-ţi spun cine – într-atât de importantă este persoana. Dar i-am făcut la un moment dat un favor, pe care l-am ţinut secret în toţi aceşti ani – o indiscreţie care îl implică pe fiul unui bărbat al cărui nume l-ai recunoaşte imediat, un zeu pentru mulţi. Aşa că Pooh-Bah şi cu mine suntem prieteni foarte buni. Mă asigură că putem obţine actele necesare care îi vor permite lui Violet să intre în Statele Unite. Trebuie doar să declar că eu sunt tatăl.

Aproape că am scos un strigăt de scârbă. Mama a izbucnit în râs.

— Ce noroc că nu e adevărat.

— De ce-l insulţi pe salvatorul fiicei tale? M-am chinuit, nu glumă, ca să vă ajut.

— Aştept să-mi spui şi cum vei face una ca asta, şi ce doreşti în schimb pentru paternitatea ta inventată. Nu mă voi amăgi să cred că doar pasiunea noastră explozivă de noaptea trecută e suficientă pentru a-ţi compensa eforturile.

— Mi-ajunge încă o tură, atât. Nu vreau să profit. Am nevoie doar de banii pentru cheltuieli.

— Apropo, cum tot jucăm cu cărţile pe faţă, care este numele tău real, cel pe care propui să i-l dai lui Violet?

— S-ar putea să nu mă crezi, dar e chiar Fairweather, Arthur Fairweather. L-am transformat într-o glumă înainte s-o poată face alţii.

Falsul tată şi-a înfăţişat planurile. Mama va trebui să-i dea bani pentru cele două cabine de pe vapor şi pentru a-l plăti pe Pooh-Bah. El va aduce biletele dimineaţa şi mă va duce repede la

[5] Personaj din opera comică *The Mikado* de W.S. Gilbert şi Arthur Sullivan (1885).

consulat. La prânz, ea ar trebui să trimită cuferele pe vapor şi să se îmbarce din timp pentru a păzi cabinele de intruşi. Fairweather vorbea prea liniştit, cuvintele păreau prea bine repetate ca să fie sincere. Voia banii ei.

— Te îndoieşti că pot duce toate astea la bun sfârşit?

— De ce să nu mă duc eu la consulat, de vreme ce sunt mama ei?

— Scuză-mă că o spun aşa, direct, Lulu dragă, dar guvernul american nu este dispus să arate noului guvern chinez că oferă favoruri speciale celor ale căror localuri se ocupă cu plăcerile trupeşti. Brusc, au devenit cu toţii adepţii unei moralităţi fără pată. Eşti prea celebră, prea notorie. Nu cred că amicul meu Pooh-Bah ar fi dispus să abuzeze de funcţia sa într-o asemenea măsură. Violet o să fie înregistrată cu numele meu şi pot să spun că mama ei este soţia mea decedată, Camille – da, am avut o soţie, dar nu voi vorbi despre ea acum. Odată ce avem certificatul ei de naştere şi paşaportul, Violet şi cu mine ne vom îmbarca pe vas ca un tată şi scumpa lui fiică, apoi ne vom reuni cu toţii fericiţi. De ce te încrunţi? Sigur că vin şi eu cu voi, draga mea. De ce crezi că depun toate aceste eforturi? Tot nu mă crezi că te iubesc sincer şi că vreau să fiu pentru totdeauna alături de tine?

A urmat o tăcere lungă, iar eu mi-am imaginat că se sărută. De ce îl credea fără să-i pună nicio clipă intenţiile la îndoială? Oare câteva sărutări îi goliseră din nou creierul atât de repede? Avea de gând să-l prezinte fiului ei pe acest escroc drept „scumpul şi devotatul tată al surorii tale”?

— Violet şi cu mine vom împărţi una din cabine, a spus mama în cele din urmă, iar tu te vei bucura în întregime de cealaltă – din respect pentru răposata doamnă Fairweather şi pentru notorietatea mea, cum te-ai exprimat tu.

— Vrei să-ţi fac curte tot drumul până la San Francisco, asta e ideea?

A urmat o tăcere. Se sărutau din nou, eram sigură.

— Hai să ajungem la aspectul financiar al întregii afaceri, a spus mama. Cât îţi datorez pentru această dovadă a afecţiunii tale?

— E destul de simplu. Costul cabinelor, recunoştinţa bănească faţă de Pooh-Bah şi preţul, umflat de el însuşi, al mitei pe care a trebuit să o dea cuiva. Influenţa de acest gen nu se câştigă ieftin sau în chip onest. Când o să vezi suma, s-ar putea să crezi că e vorba de cabine aurite. Este o sumă usturătoare, care trebuie

plătită la vechiul curs de referinţă al dolarilor mexicani din argint. Nimeni nu ştie cât o să reziste noua monedă.

S-a lăsat iarăşi tăcerea. Mama a tras o înjurătură. Fairweather a trecut din nou în revistă toate detaliile. Ea l-a întrebat direct cât din respectiva sumă reprezenta profitul lui, la care el a bombănit ceva, supărat de lipsa ei de recunoştinţă pentru toate câte făcea. Nu numai că avea să se folosească de toate favorurile lui, a afirmat el, dar părăsea şi Shanghaiul sărac lipit. Trebuia să-i revină o sumă substanţială în două săptămâni. Dar pentru ea, avea de gând să lase totul în urmă, inclusiv datoriile neplătite, ceea ce însemna că erau slabe şanse să-şi mai arate faţa în Shanghai vreodată. Asta dovedea cât de mult o iubea.

A urmat iarăşi tăcerea. Aveam emoţii că va ceda în faţa minciunilor lui.

— Când o să fim la bord, a spus mama în cele din urmă, o să-mi arăt recunoştinţa. Şi dacă mă păcăleşti, vei afla că răzbunarea mea nu cunoaşte limite.

A doua zi dimineaţa, m-am certat cu ea în legătură cu planul acela jalnic. Mama era deja îmbrăcată în ţinuta aleasă pentru călătorie: o fustă albastră şi o jachetă lungă. Pălăria, pantofii şi mănuşile ei erau crem, din piele de ied. Arăta de parcă urma să meargă la curse. Eu trebuia să port o bluză de marinar ridicolă şi o fustă pe care le trimisese Fairweather. Zicea că mă făcea să arăt ca o fetiţă americancă patriotă, o ţinută care era necesară pentru a adormi orice suspiciuni că n-aş fi fost albă cum e zăpada. Eram sigură că voia să port ţinuta aceea ieftină doar ca să mă umilească.

— Nu am încredere în el, am spus eu, în timp ce Porumbiţa de Aur mă ajuta cu hainele.

Mi-am expus argumentele. A mers cineva la consulat să verifice dacă ceea ce spunea era adevărat? Poate că totuşi exista un certificat de naştere. Şi cine era acest om influent pe care susţine că îl cunoaşte? Singurul motiv pentru care făcea toate astea era banul. Cum putea mama să fie sigură că n-o să se facă nevăzut cu banii?

— Chiar crezi că nu m-am întrebat acelaşi lucru de cinci ori? mi-a răspuns prefăcându-se enervată.

Însă i-am văzut ochii iscodind în jur, căutând pericolul în ungherele întunecate. Era speriată. Avea îndoieli. A continuat pe un ton repezit:

— Am întors povestea asta pe toate părţile, căutând să aflu dacă

pune la cale vreo escrocherie.

Mi-a înşirat mai departe suspiciunile ei. Ou Crăpat trimisese mai mulţi oameni să afle dacă biletele erau reale. Erau într-adevăr rezervate, plătite de cineva care se aştepta să-şi primească banii înapoi dublu, nu triplu, cum spusese Fairweather. Asta era lăcomia lui obişnuită, pe care mama putea s-o treacă cu vederea, atâta timp cât primea biletele. A primit confirmarea că paşapoartele erau într-adevăr necesare. Iar Porumbiţa de Aur se dusese deja până la consulat să vadă dacă era adevărat că certificatul meu de naştere nu putea fi găsit. Din păcate, nu aveau voie să dea asemenea informaţii decât părinţilor americani.

— De ce s-ar deranja Fairweather să facă toate astea? a întrebat mama şi, după o clipă, şi-a dat singură răspunsul. Joaca lui preferată este să tragă sfori, aşa cum e şi să le înnoade, să le treacă una prin alta. Tu ce părere ai? a întrebat-o mama pe Porumbiţa de Aur. Să am încredere în el?

— Niciodată când vine vorba de dragoste, a spus aceasta. Dar dacă vine cu biletele, atunci înseamnă că e capabil să facă ce a spus. Dacă nu aduce biletele, atunci Ou Crăpat o să aducă înapoi banii şi o parte din nasul lui.

— De ce trebuie să plecăm imediat? m-am plâns eu. Dacă aşteptăm un pic, nu vom mai avea nevoie de ajutorul lui. Toate astea sunt pentru Teddy. Pentru Teddy, trebuie să mă prefac că Fairweather este tatăl meu. Pentru Teddy, trebuie să renunţ la Carlotta şi să mă doară sufletul.

— Violet, nu începe cu isteriile. Toate astea sunt pentru noi – mi-a răspuns făcându-şi de lucru cu mănuşile. Şi ea avea emoţii. A continuat: Dacă nu putem să facem rost de actele tale, concluzia e una singură: nu plecăm nicăieri până când nu le obţinem.

De pe una din mănuşi a sărit un nasture. Şi le-a scos şi le-a aruncat pe birou.

— Dar de ce trebuie să ne grăbim aşa? Teddy o să fie tot în San Francisco.

Stătea întoarsă cu spatele la mine.

— Shanghaiul se schimbă. S-ar putea să nu mai fie loc şi pentru noi aici. În San Francisco, ne vom lua viaţa de la zero.

M-am rugat ca Fairweather să nu vină. Să dispară cu banii şi să-şi arate adevăratul chip. Dar s-a înfăţişat prompt la ora nouă, în timp ce Porumbiţa de Aur şi cu mine ne aflam în biroul mamei. S-a aşezat şi i-a dat mamei un plic.

Ea s-a încruntat.

— Ăsta e un bilet pentru o cabină şi un pat.

— Lulu dragă, de ce continui să n-ai încredere în mine? Dacă ambele bilete ar fi la tine, cum ne-am mai putea îmbarca eu şi cu fiica mea, Violet? A scos din buzunarul de la piept celelalte bilete şi le-a ridicat în aer. Nu trebuie decât să ciocăneşti la uşa cabinei mele de trei ori pentru a verifica că fiica ta şi preaplecatul tău servitor sunt acolo. S-a ridicat şi şi-a pus pălăria pe cap. Violet şi cu mine ar trebui să ne grăbim la consulat, altfel tot efortul ăsta va fi în zadar.

Totul se petrecea prea rapid. M-am uitat insistent la mama. *Nu, nu-l lăsa să mă ia,* am vrut să o implor. M-a privit resemnată. Îmi bătea inima atât de tare, încât mă apucase ameţeala. Am luat-o de pe jos pe Carlotta, care dormea sub masă, şi am început să bocesc, umplându-i blana de lacrimi. Un servitor a coborât cu valiza mea.

— Eu nu primesc nicio lacrimă? a spus Porumbiţa de Aur.

Nicio clipă nu-mi trecuse prin cap că ea nu venea cu noi. Evident că nu venea. Ea şi cu mama erau ca două surori. Pentru mine era ca o mătuşă. M-am dus şi mi-am aruncat braţele pe după gâtului ei, mulţumindu-i pentru toată grija pe care mi-o purtase. Nu puteam concepe că, din ziua aceea, n-aveam s-o mai văd o vreme, poate chiar niciodată.

— O să vii curând la San Francisco? am întrebat printre lacrimi.

— N-am nici cea mai mică dorinţă să merg acolo. Aşa că o să trebuiască să vă întoarceţi voi în Shanghai ca să mă vedeţi.

Porumbiţa de Aur şi mama m-au însoţit pe scară în jos. Am strâns-o pe Carlotta atât de tare, încât a început să se agite. La poartă, curtezanele şi servitoarele lor se adunaseră deja pentru a-şi lua rămas-bun. I-am mulţumit lui Ou Crăpat pentru că a avut grijă de mine. A zâmbit, dar în ochi i se citea tristeţea. Ocean Mic, care o iubea pe Carlotta, se afla prin preajmă. Mi-am îngropat faţa în blana Carlottei: „Îmi pare rău! Îmi pare rău!”. I-am promis că o voi iubi întotdeauna şi că mă voi întoarce după ea. Dar ştiam că probabil n-o s-o mai văd vreodată. Ocean Mic şi-a întins braţele, iar Carlotta s-a cuibărit în ele. Nu a părut deloc deranjată de faptul că plecam, şi asta m-a durut. Dar în clipa când mama şi cu mine ieşeam pe poartă, am auzit-o pe Carlotta mieunând. M-am întors şi am văzut cum se răsucea, încercând să vină la mine. Mama mi-a cuprins mijlocul cu braţul şi m-a condus cu fermitate înainte. S-a deschis poarta şi un cor de frumuseţi a început să strige: „Să te

întorci!”, „Nu ne uita!”, „Să nu te îngraşi prea mult!”, „Să-mi aduci o stea norocoasă!”

— Nu o să dureze mult, m-a asigurat mama. Am remarcat o cută de îngrijorare pe fruntea ei. M-a mângâiat pe faţă. L-am rugat pe Ou Crăpat să te aştepte la consulat şi să-mi trimită un mesaj imediat ce vezi paşaportul. Nu mă îmbarc până nu primesc mesajul. O să vii cu Fairweather direct la navă şi ne căutăm în spatele vaporului, aşa o să fim împreună când o să se pornească vasul.

— Mama… am protestat eu.

— Nu plec până nu te am lângă mine, a spus ferm. Promit. M-a sărutat pe frunte. Nu-ţi face griji.

Fairweather m-a condus la trăsură. M-am întors şi am văzut-o pe mama făcându-mi cu mâna. I-am văzut cuta de pe frunte.

— La cinci fix, în spatele vaporului! a strigat.

Peste cuvintele ei care se pierdeau în depărtare, am auzit-o pe Carlotta urlând.

Capitolul 3
Casa Seninătății

Shanghai
1912
Violet – Vivi – Zizi

Când am coborât din trăsură, am văzut poarta unei case mari şi o plăcuţă pe care scria cu caractere chinezeşti „Casa Seninătăţii”. M-am uitat într-o parte şi-n alta a străzii după o clădire cu steagul american.

— Nu suntem unde trebuie, i-am spus lui Fairweather.

Mi-a răspuns cu o privire mirată şi l-a întrebat pe vizitiu dacă era adresa corectă, iar acesta ne-a confirmat. Fairweather a cerut ajutorul celor care stăteau în dreptul porţii. Două femei zâmbitoare au făcut un pas în faţă. Una dintre ele mi-a spus:

— E prea frig să stai afară, surioară. Hai înăuntru să te încălzeşti.

Înainte să mă dezmeticesc, mă apucaseră de coate şi mă împingeau. M-am împotrivit, încercând să le explic că eram pe drum către consulat, dar nu mi-au dat drumul. Când m-am întors să-i spun lui Fairweather să mă ia de aici, am văzut doar praful răscolit plutind în razele soarelui. Trăsura se îndepărta repejor pe stradă. Nenorocitul! Avusesem dreptate de la bun început. Era o păcăleală. Până să-mi dau seama cum ar trebui să reacţionez, cele două femei m-au prins şi mai zdravăn de braţe şi m-au forţat să înaintez. M-am luptat şi am ţipat, avertizându-i toţi cei din jur – oameni de pe stradă, portarii, servitorii, servitoarele – că dacă nu îmi dau ascultare, mama va pune mai târziu să fie aruncaţi în puşcărie pentru că m-au răpit. Mă priveau cu nişte feţe impasibile. De ce nu mă ascultau? Cum îndrăzneau să trateze o străină în asemenea hal!

În holul principal, am văzut pancarte roşii atârnate de pereţi. „Bine ai venit, surioară Mimi”. Caracterele pentru *mimi* erau aceleaşi folosite în numele mamei mele şi însemnau „tăinuit”. M-am repezit la una dintre pancarte şi am tras-o jos. Inima îmi bătea nebuneşte şi simţeam cum mă sufoc de spaimă.

— Sunt străină, am zbierat în chineză. Nu aveţi voie să-mi faceţi aşa ceva…

Curtezanele şi servitoarele se holbau la mine.

— Ce straniu că vorbeşte chineză, a spus una dintre servitoare.

— Să vă ia dracu' pe toţi! am ţipat în engleză.

Mintea îmi duduia, gândurile mi se învălmăşeau, însă îmi simţeam membrele inerte. Ce mi se întâmpla? Trebuia să îi spun mamei unde sunt. Aveam nevoie de o trăsură. Trebuia anunţată poliţia cât mai curând posibil. I-am spus unui servitor:

— Îţi dau cinci dolari dacă mă duci la Tăinuita Cale de Jad.

O clipă mai târziu, mi-am dat seama că nu aveam niciun ban. Neputinţa m-a făcut să devin şi mai confuză. Am bănuit că aveau de gând să mă ţină aici până la cinci, când vaporul părăsea portul.

O servitoare i-a şoptit alteia că, din câte avea ea impresia, curtezanele virgine de la casele de prima mâna purtau haine mai drăguţe decât un costum prăpădit de yankeu.

— Nu sunt o curtezană virgină! am spus.

O femeie scundă şi îndesată la vreo cincizeci de ani s-a apropiat de mine, iar după privirile prudente de pe chipurile celorlalţi, mi-am dat seama că ea era matroana. Avea o faţă lată şi de o paloare nesănătoasă. Ochii îi erau negri ca de cioară şi îşi împletise părul de la tâmple în nişte şuviţe strânse care îi trăgeau pielea înapoi, conferind ochilor o formă ovală ca de pisică. Din gura ei lipsită de buze am auzit cum mi-a spus:

— Bine ai venit în Casa Seninătăţii!

M-am strâmbat când am auzit cât de mândră a spus acel nume. *Seninătate!* Mama îmi zisese că numai casele de mâna a doua foloseau astfel de nume care sunau bine, astfel încât să creeze aşteptări false. Unde era seninătatea? Toţi păreau terorizaţi. Mobila occidentală era bătătoare la ochi şi ieftină. Draperiile erau prea scurte. Toate obiectele decorative erau imitaţii ale unor lucruri inaccesibile. Nu era loc de îndoială: Casa Seninătăţii nu era nimic mai mult decât un bordel cu o reputaţie în declin.

— Mama mea e o americancă foarte importantă, i-am spus matroanei. Dacă nu mă laşi să plec în clipa asta, o să aibă grijă să fii condamnată într-un tribunal american, iar casa ta o să fie închisă pentru totdeauna.

— Da, ştim totul despre mama ta. Lulu Mimi. O femeie atât de importantă.

Matroana le-a făcut semn celor şase curtezane să vină să facă cunoştinţă cu mine. Erau îmbrăcate în culori aprinse, roz şi verde, de parcă am fi fost la Festivalul Primăverii. Patru dintre ele păreau să aibă şaptesprezece sau optsprezece ani, iar celelalte două erau

mult mai mari, de cel puţin douăzeci şi cinci de ani. O servitoare care nu avea mai mult de zece ani a adus prosoape aburinde şi un bol cu apă şi petale de trandafiri. I-am dat peste mână, iar vasul de porţelan a căzut pe pardoseală şi s-a spart cu un zgomot puternic, de parcă ar fi răsunat o mie de clopoţei. În timp ce culegea cioburile de pe jos, servitoarea speriată i-a cerut scuze matroanei, însă bătrâna nici gând să o liniştească, să-i spună că paguba nu era din vina ei. O servitoare mai în vârstă mi-a oferit un bol de ceai de măsline dulci. Deşi îmi era sete, am luat bolul şi l-am aruncat spre pancartele cu numele meu. Lacrimi negre s-au prelins din caracterele mânjite.

Matroana mi-a oferit un zâmbet indulgent.

— *Ayo!* Ce mai temperament.

Le-a făcut un semn curtezanelor, iar acestea, una după alta, împreună cu servitoarele lor, mi-au mulţumit politicoase pentru că am venit şi le-am sporit prestigiul casei. Nu păreau însă să fie cu adevărat bucuroase de prezenţa mea. Când matroana m-a luat de cot pentru a mă conduce spre o masă, mi-am smucit braţul.

— Nu mă atinge.

— *Şşş-şşş*, m-a liniştit matroana. În curând o să te simţi mai în largul tău aici. Spune-mi „mamă”, iar eu o să te tratez exact ca pe o fiică.

— Curvă ieftină!

Zâmbetul i-a dispărut, iar atenţia i s-a mutat asupra celor zece farfurii cu delicatese speciale aşezate dinaintea noastră, pe măsuţa joasă.

— Te vom hrăni încă mulţi ani de acum încolo, a spus, continuând să turuie alte şi alte cuvinte nesincere.

Mi-au căzut ochii asupra unor chifteluţe şi m-am decis că aş putea să nu las mâncarea să se irosească. O servitoare mi-a turnat nişte vin într-o ceşcuţă şi a pus-o pe masă. Am luat beţigaşele şi m-am întins după o chifteluţă. Matroana mi-a atins beţigaşele cu ale ei şi a dat din cap.

— Trebuie să bei din vin înainte să mănânci. Aşa e obiceiul.

Am înghiţit rapid o gură din lichidul acela scârbos, apoi m-am întins din nou după chifteluţă. Matroana a bătut de două ori din palme şi a fluturat din mână, cerând astfel fără cuvinte ca mâncarea să fie luată. Am crezut că doreşte să mănânc în altă cameră.

S-a întors spre mine şi mi-a spus cu acelaşi zâmbet pe buze:

— Am investit destul de mult în tine. O să munceşti din răsputeri ca să-ţi meriţi hrana?

M-am încruntat ameninţător şi, înainte să apuc să o fac în fel şi chip, mi-a aplicat o lovitură cu pumnul într-o parte a capului, lângă ureche. Forţa cu care m-a izbit aproape că mi-a zburat capul de pe gât. Mi-au dat lacrimile şi au început să-mi ţiuie urechile. Nu mai fusesem niciodată lovită până atunci.

Chipul femeii se schimonosise, iar ţipetele ei se auzeau slab, îndepărtat. Mă asurzise de o ureche. M-a pălmuit peste faţă, astfel încât am simţit cum mi se adună în ochi alte lacrimi care mă înţepau.

— Înţelegi? m-a întrebat cu vocea ei care parcă venea de la distanţă.

Nu am putut să-mi vin în fire suficient de repede, încât să reacţionez înainte să urmeze şi alte palme. M-am aruncat asupra ei şi i-aş fi stâlcit faţa, dacă braţele unor servitori nu m-ar fi tras de pe ea.

Femeia m-a pălmuit iar şi iar, înjurând. M-a înşfăcat de păr şi mi-a smucit capul pe spate.

— Fetiţă răsfaţată, o să bat la tine de o să-ţi iasă pe nas firea asta îndărătnică, chiar şi de-ar fi să crăpi.

Apoi mi-a dat drumul şi m-a împins atât de tare, încât mi-am pierdut echilibrul şi m-am prăbuşit pe podea, într-o beznă adâncă.

M-am trezit într-un pat străin, învelită cu o pătură. O femeie a venit grăbită spre mine. Temându-mă să nu fie matroana, mi-am acoperit capul cu braţele.

— În sfârşit, te-ai trezit, mi-a spus ea. Vivi, nu-ţi aduci aminte de vechea ta prietenă?

De unde-mi ştia numele? Mi-am desfăcut braţele şi am deschis ochii. Avea o faţă rotundă, ochi mari şi un aer interogativ, cu una dintre sprâncene ridicată.

— Nor Fermecat! am strigat.

Era acea Frumuseţe a Norilor care îmi tolerase năzbâtiile când eram mică. Se întorsese să mă ajute.

— Acum mă cheamă Dovlecelul Fermecat, a spus. Sunt curtezană aici.

Avea o faţă obosită, cu tenul lipsit de strălucire. Îmbătrânise destul de mult în cei şapte ani care trecuseră.

— Trebuie să mă ajuţi, am spus eu într-o suflare. Mama mă

aşteaptă în port. Vaporul pleacă la ora cinci şi, dacă nu sunt acolo, o să plece fără noi.

S-a încruntat.

— Niciun cuvânt de bucurie că ne-am reîntâlnit? Tot un copil răsfăţat ai rămas, doar că acum ai mâinile şi picioarele mai lungi.

Ce-o apucase de-mi critica manierele când eram într-o asemenea situaţie?

— Trebuie să ajung în port imediat sau…

— Vaporul a plecat deja, mi-a spus. Mama Ma ţi-a pus o poţiune de adormit în vin. Ai dormit cea mai mare parte din zi.

Am rămas năucă. Mi-am imaginat-o pe mama cu noile ei cufere stivuite pe chei. Biletele fuseseră irosite. Cât de furioasă va fi când o să afle cu câtă iscusinţă o păcălise Fairweather cu cuvintele lui scârboase de amor. Aşa îi trebuie dacă a fost atât de nerăbdătoare să-şi vadă fiul din San Francisco.

— Trebuie să te duci în port, i-am spus Dovlecelului Fermecat, şi să-i spui mamei mele că sunt aici.

— *Oyo!* Nu sunt servitoarea ta. Oricum, nu mai e acolo. E pe vapor, în drum spre San Francisco. Nu se mai poate întoarce.

— Nu-i adevărat! N-ar pleca nicăieri fără mine. Mi-a promis.

— Un mesager i-a spus că erai deja la bord şi că Fairweather te căuta.

— Ce mesager? Ou Crăpat? Dar nu m-a văzut când am intrat sau când am ieşit din consulat.

Orice îmi spunea Dovlecelul Fermecat, eu o contraziceam fără să judec: „A promis. Nu m-ar minţi”. Şi cu cât repetam aceste cuvinte, cu atât eram mai puţin sigură.

— Mă duci înapoi la Tăinuita Cale de Jad?

— Micuţă Vivi, ce ai păţit este mult mai grav decât crezi. Mama Ma a plătit prea mulţi dolari mexicani Bandei Verzi[6] ca să îţi lase fie şi cea mai mică portiţă de scăpare. Iar Banda Verde a ameninţat pe toată lumea de la Tăinuita Cale de Jad. Dacă Frumuseţile Norilor te ajută, vor fi desfigurate. L-au ameninţat pe Ou Crăpat că-i taie toţi muşchii de la picioare şi că-l lasă în stradă să fie călcat în picioare de cai. I-au spus Porumbiţei de Aur că o să-i pună o bombă în casă şi că tu îţi vei pierde ochii şi urechile.

— Banda Verde? Ei n-au avut nimic de-a face cu asta.

— Fairweather a făcut un târg cu ei în schimbul datoriilor pe care

[6] Cunoscută organizaţie criminală din Shanghai, de la începutul secolului XX.

le avea la jocurile de noroc. A convins-o pe mama ta să plece astfel încât ei să poată pune mâna pe Tăinuita Cale de Jad fără amestecul consulatului american.

— Du-mă la poliţie.

— Ce naivă eşti. Şeful poliţiei din Shanghai este membru al Bandei Verzi. Oamenii ăia ştiu totul despre situaţia ta. M-ar omorî în chipul cel mai dureros posibil dacă te-aş scoate de aici.

— Nu-mi pasă, am strigat. Trebuie să mă ajuţi.

Dovlecelul Fermecat m-a privit cu gura căscată.

— Nu-ţi pasă dacă sunt torturată şi omorâtă? Ce mai fată ai ajuns şi tu?! Eşti aşa de egoistă!

A părăsit încăperea.

Mi s-a făcut ruşine. La un moment dat, fusese singura mea prietenă. Nu puteam să-i explic că îmi era teamă. Nu mă arătasem niciodată speriată sau slabă în faţa nimănui. Eram obişnuită ca problemele să-mi fie rezolvate pe loc de mama. Voiam să-i mărturisesc Dovlecelului Fermecat tot ce simţeam – că mamei nu-i păsase suficient de mine, în schimb se lăsase prostită şi îl crezuse pe mincinosul ăla. Aşa făcea întotdeauna, pentru că îl iubea pe el mai mult decât pe mine. Oare era cu el pe vapor? Mai avea să se întoarcă? Doar îmi promisese.

Mi-am rotit privirea prin temniţa mea. Camera era mică. Toată mobila era de proastă calitate şi atât de paradită, încât nici nu mai putea fi restaurată. Ce fel de bărbaţi erau clienţii acestei case? Am inventariat toate lipsurile camerei ca să-i pot povesti mamei cât am suferit. Rogojina era subţire şi plină de cocoloaşe. Draperiile de la fereastră erau decolorate şi pătate. Măsuţa joasă avea un picior strâmb, iar pe blat se vedeau pete de apă şi urme de arsură, numai bună de pus pe foc. Vaza cu model ca nişte crăpături micuţe chiar avea o crăpătură adevărată. Pe tavan era jupuită tencuiala, iar lămpile de pe pereţi stăteau câş. Covorul era portocaliu cu albastru-închis, din lână, şi avea ţesute simbolurile obişnuite ale învăţaţilor din dinastia Ming, jumătate din ele tocite sau mâncate de molii. Fotoliile în stil occidental păreau şubrede, iar tapiţeria era zdrenţuită la marginea şezutului. Mi s-a pus un nod în gât. Chiar era pe vas? Chiar era îngrijorată de moarte?

Încă purtam costumaşul acela de marinar albastru cu alb pe care-l uram, „dovada patriotismului meu american”, cum spusese Fairweather. Fiinţa aceea diabolică mă făcea să sufăr pentru că îl uram.

În dosul şifonierului, am descoperit o pereche de pantofiori brodaţi, însă atât de roşi, încât se vedea mai mult căptuşeala murdară de sub mătasea roz cu albastru. Tocurile erau complet tocite. Fuseseră făcuţi pentru picioare mici. Fata care-i purtase probabil că îşi chircise degetele şi mersese pe vârfuri ca să pară că are picioarele la fel de mici precum chinezoaicele cu picioare legate. Oare îşi odihnea călcâiele pe partea din spate a pantofilor când nu o vedea nimeni? De ce-i lăsase fata aici în loc să îi arunce? Nu mai puteau fi reparaţi. Mi-am imaginat-o, o fată cu un chip trist şi picioare mari, păr subţire şi ten cenuşiu, uzată la fel ca pantofii, o fată care era pe punctul de-a fi aruncată la gunoi pentru că nu mai era de folos. Am simţit cum mă ia cu rău de la stomac. Pantofii fuseseră plasaţi acolo ca un semn. Eu aveam să ajung ca acea fată. Matroana nu mă va lăsa niciodată să plec. Am deschis geamul şi i-am aruncat afară, pe străduţă. Am auzit un ţipăt şi m-am uitat în jos. O puştoaică jerpelită se freca în creştet, apoi a luat pantofii şi i-a strâns la piept. Mi-a aruncat o privire vinovată, apoi a luat-o la goană ca o hoaţă.

Am încercat să-mi aduc aminte dacă văzusem pe faţa mamei vreo expresie vinovată pe când mă îndepărtam de ea. Dacă da, ar fi fost dovada că acceptase planul lui Fairweather. Când o ameninţasem că rămân în Shanghai împreună cu Carlotta, s-ar fi putut folosi de asta drept scuză pentru a pleca. Şi-o fi spus că poate preferam să rămân. Am încercat să-mi amintesc şi alte crâmpeie de conversaţie, alte ameninţări pe care le proferasem, promisiuni pe care mi le făcuse ea şi vociferările mele de protest în clipa în care mă dezamăgise. Printre fragmentele acelea se găsea motivul pentru care mă aflam unde mă aflam.

Am tras cu ochiul la valiza aşezată lângă şifonier. Ce se afla înăuntru urma să-mi dezvăluie adevăratele ei intenţii. Dacă erau haine pentru noua mea viaţă, atunci voi şti că fusesem abandonată. Dacă hainele erau ale ei, atunci voi şti că fusese trasă pe sfoară. Mi-am scos de la gât lănţişorul de argint cu cheia valizei. Mi-am ţinut respiraţia. Am oftat recunoscătoare când am văzut o sticluţă cu preţiosul ei parfum din ulei de trandafir himalayan. I-am mângâiat gulerul din blană de vulpe. Sub acesta era rochia ei favorită, una de culoarea liliacului, pe care o purtase la Clubul Shanghai, unde intrase curajoasă şi se aşezase singură la masa unui bărbat care era prea bogat şi prea important încât să i se spună că femeile nu au voie acolo. Am agăţat această rochie

impertinentă de uşa şifonierului şi am aşezat dedesubt o pereche de pantofi de-ai ei cu toc înalt. Dădeau impresia stranie a unei fantome fără cap. Sub aceste lucruri, în valiză, era cutia mea din sidef în care aveam bijuteriile: două brăţări norocoase, un medalion de aur, un colier şi un inel din ametist. Am mai deschis o cutiuţă unde erau bucăţi de chihlimbar, darul pe care îl refuzasem când împlinisem opt ani. Am scos de acolo două suluri, unul scurt, celălalt lung. Am desfăcut hârtia care le învelea. Până la urmă s-a dovedit că nu erau suluri, ci picturi în ulei pe pânză. Am întins-o pe cea mai mare pe podea.

Era portretul mamei din tinereţe, pictura pe care o găsisem când am împlinit opt ani. Căutasem prin camera ei o scrisoare pe care o primise şi care o supărase foarte tare. Atunci n-apucasem decât să-i arunc o privire înainte de a-l pune la loc. Acum, în vreme ce îl examinam cu atenţie, m-am simţit ciudat de stânjenită, de parcă mă holbam la un secret teribil al mamei, ceva ce era periculos să ştiu – sau poate era un secret despre mine. Îşi dăduse capul pe spate, cu nările la vedere. Stătea cu gura închisă, fără să zâmbească. Arăta de parcă cineva o provocase să pozeze pentru un portret, iar ea acceptase fără să ezite. Chiar dacă în acelaşi timp poate că îi era frică să facă aşa ceva şi încerca să o ascundă. Avea ochii larg deschişi şi pupilele atât de mari, încât irisul verde parcă devenise negru. Privirea unei pisici speriate. Era înainte de-a învăţa să-şi ascundă sentimentele afişând o falsă încredere în sine. Cine era pictorul care se bucura de ipostaza aceasta temătoare a ei?

Pictura era asemănătoare ca stil cu portretele europene comandate pentru noutatea lor de către locuitorii înstăriţi din Shanghai, care trebuiau să aibă cele mai la modă articole de lux de care se bucurau şi străinii, chiar dacă era vorba de reproduceri ale strămoşilor altora în peruci pudrate, împreună cu odraslele lor pline de panglici, înconjurate de spanieli şi iepuri. Asemenea obiecte decorative erau foarte populare în saloanele hotelurilor şi în casele de flori de prima mână. Mama îşi bătuse joc de picturile astea spunând că sunt snoabe şi prost executate.

— Un portret, spusese ea, ar trebui să fie al unei persoane care respiră în momentul când e pictată. Ar trebui să surprindă tocmai una dintre acele răsuflări.

Ea îşi ţinuse respiraţia când fusese făcut acest portret. Cu cât mă uitam la chipul ei, cu atât mai multe vedeam, şi cu cât vedeam mai multe, cu atât devenea mai contradictorie. Vedeam curaj, apoi

teamă. Recunoşteam vag ceva din firea ei şi puteam să-mi dau seama că era vorba de o trăsătură pe care o avusese încă de mică. Apoi am realizat despre ce era vorba: aroganţa ei, faptul că credea că este mai bună decât ceilalţi şi mai deşteaptă. Că are întotdeauna dreptate. Când ceilalţi nu erau de acord cu ea, îşi arăta dezaprobarea faţă de persoanele lor. Dădeam peste tot soiul de oameni care ne priveau dezaprobatori când ne plimbam prin parc. O recunoşteau: „Matroana cea albă”. Mama îi măsura încet din cap până-n picioare, apoi pufnea dezgustată, iar eu aproape întotdeauna începeam să chicotesc fără să mă pot opri când îi vedeam cum se pierd, retrăgându-se fără un cuvânt sub privirile ei critice.

De obicei nu-şi pierdea vremea cu oameni care o insultaseră. Dar în ziua în care primise ultima scrisoare de la Lu Shing, era măcinată de o supărare sfredelitoare.

— Ştii ce înseamnă moralitatea, Violet? Înseamnă regulile altor oameni. Dar o conştiinţă ştii ce este? Libertatea de a-ţi folosi propria inteligenţă pentru a hotărî ce e bine şi ce e rău. Ai această libertate şi nimeni nu ţi-o poate lua. De fiecare dată când alţii nu sunt de acord cu tine, trebuie să nu ţii seama de ei şi să fii singura care să-şi judece propriile decizii şi acţiuni…

Mi-a vorbit aşa la nesfârşit, de parcă încă o chinuia o rană veche care supura şi trebuia să o cureţe cu venin.

M-am uitat îndeaproape la pictură. Ce conştiinţă avea ea? Noţiunile ei de bine şi de rău erau ghidate de egoism, făcea orice era în interesul ei. „Biata Violet”, mi-am imaginat-o spunând. „În San Francisco, lumea şi-ar fi bătut joc de ea că e o copilă de o rasă îndoielnică. Mai bine să rămână în Shanghai, unde poate să trăiască fericită alături de Carlotta!” M-am înfuriat. Întotdeauna găsise o cale de a-şi justifica deciziile, indiferent cât de greşite erau. Când o curtezană era obligată să părăsească Tăinuita Cale de Jad, mama susţinea că era o necesitate. Când nu putea lua cina cu mine, îmi spunea că e vorba de o necesitate. Timpul pe care-l petrecea împreună cu Fairweather era întotdeauna o necesitate.

O necesitate. Asta spunea pentru a-i servi propriului scop. Era o scuză pentru egoismul ei. Îmi aduceam aminte de un moment în care mi se făcuse greaţă de lipsa ei de conştiinţă. Se întâmplase cu trei ani în urmă, într-o zi memorabilă, fiindcă fusese atât de neobişnuită în mai multe feluri. Ne aflam cu Fairweather la Hipodromul din Shanghai ca să ne uităm la un francez care urma să

treacă în zbor cu avionul pe deasupra pistei. Tribunele erau pline ochi. Nimeni nu mai văzuse un avion în zbor, cu atât mai puţin unul chiar deasupra capetelor noastre, iar când acesta s-a înălţat pe cer, publicul a scos un murmur la unison. Mie mi s-a părut un număr de magie. Cum altfel s-ar fi putut explica aşa ceva? Am privit avionul cum plana şi intra în picaj, înclinându-se dintr-o parte în cealaltă. I s-a desprins o aripă, apoi încă una. Am crezut că aşa trebuia să se întâmple, până când avionul s-a îndreptat spre centrul pistei şi s-a făcut praf şi pulbere. S-a ridicat un fum negru, oamenii au ţipat şi când aviatorul sfârtecat a fost târât afară dintre rămăşiţe, câţiva bărbaţi şi femei au leşinat. Eu aproape că am vomat. Cuvintele *mort*, *mort*, *mort* răsunau ca un ecou prin tribune. Bucăţile de avion au fost cărate de acolo şi peste balta de sânge s-a presărat pământ proaspăt. La scurtă vreme, caii au intrat pe pistă şi au început cursele. Îi auzeam pe cei care plecau afirmând furioşi că era imoral să continui cursele şi că era o ruşine să se bucure cineva de ele. Credeam că şi noi o să plecăm. Cine mai putea să rămână după ce tocmai văzuse cum e omorât un om? Dar, spre uluiala mea, mama şi Fairweather nu s-au ridicat de pe scaune. În timp ce caii bătătoreau pista, mama şi Fairweather aclamau, iar eu priveam pământul reavăn care fusese împrăştiat pentru a ascunde sângele. Mama nu vedea nimic rău în faptul că asistam la cursă. N-aveam de ales decât să stau acolo, şi totuşi mă simţeam vinovată când mă gândeam că ar fi trebuit să le spun ce părere am.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, în timp ce ne întorceam spre casă, o fetiţă chinezoaică, probabil de aceeaşi vârstă cu mine, a ieşit în fugă dintr-un intrând întunecat şi i-a spus lui Fairweather, în puţinele cuvinte englezeşti pe care le ştia, că era virgină şi că avea trei găuri pentru un dolar. Toate fetele sclave erau nişte fiinţe demne de milă. Trebuiau să aibă cel puţin douăzeci de bărbaţi pe zi, altfel riscau să fie omorâte în bătaie. Ce altceva să le oferim mai mult decât milă? Şi chiar şi asta era dificil de făcut, pentru că erau atât de numeroase. Alergau de colo-colo ca nişte găini speriate, trăgeau oamenii de haine, se rugau de bărbaţi până când deveneau o pacoste. Trebuia să grăbim pasul când treceam pe lângă ele, fără să le aruncăm nicio privire. În ziua aceea, mama a reacţionat diferit. Când ne-am îndepărtat de fata respectivă, a murmurat printre dinţi:

— Nenorocitului care a vândut-o ar trebui să i se taie puţa aia mică a lui cu ghilotina de tăiat trabucuri.

Fairweather s-a amuzat.

— Chiar tu, draga mea, ai cumpărat fete de la cei care le vând.

— E o diferenţă între a vinde o fată şi a o cumpăra.

— Rezultatul e acelaşi, a spus Fairweather. Fata devine o prostituată. Vorbim de o complicitate între vânzător şi cumpărător.

— E mult mai bine să cumpăr eu o fată şi să o iau în casa mea decât să ajungă o sclavă ca fata asta şi să moară la cincisprezece ani.

— Dacă e să judecăm după florile din casa ta, înţeleg că numai cele drăguţe merită salvate.

Mama s-a oprit în loc. Această observaţie o iritase în mod evident.

— Acest lucru nu e un reflex al conştiinţei mele. E pragmatism. Sunt o femeie de afaceri, nu sunt o misionară care conduce un orfelinat. Ceea ce fac eu reprezintă o necesitate în condiţiile de faţă. Numai eu ştiu care sunt acelea.

Din nou apărea cuvântul acela: *o necesitate.* Şi imediat după ce l-a rostit, s-a întors brusc şi a luat-o spre pragul uşii unde stătea proprietăreasa fetei. I-a dat femeii nişte bani, apoi a luat-o pe fată de mână şi a revenit lângă noi. Fata rămăsese împietrită. S-a uitat peste umăr la fosta ei stăpână.

— Măcar ochii ei nu au privirea aceea ştearsă pe care o au cele mai multe sclave.

— Deci ţi-ai mai cumpărat o curtezană micuţă, a spus Fairweather. Încă una salvată de pe străzi. Bravo ţie.

Mama s-a enervat.

— Această fată n-o să fie curtezană. Nu am nevoie de una şi, chiar dacă aş avea, ea n-ar fi potrivită în veci. Este deja distrusă, deflorată de o mie de ori. N-ar face decât să stea întinsă pe spate cu o mutră resemnată. O iau drept servitoare. Una dintre servitoare se mărită şi pleacă în satul soţului.

Am aflat mai târziu că nu pleca nicio servitoare. Pentru o clipă, am crezut că o luase pe fată pentru că era bună la suflet. Dar apoi mi-am dat seama că o făcuse din aroganţa ei de a arăta oricui o contrazicea că nu are dreptate. Aceeaşi aroganţă o făcuse să rămână şi la cursele de cai. Iar pe fată o cumpărase pentru că Fairweather glumise pe seama conştiinţei ei.

Am examinat din nou pictura în ulei, remarcând fiecare trăsătură de pensulă care îi zugrăvise chipul tânăr. Oare când era de vârsta mea, simţise mai multă compasiune faţă de semenii ei? Oare

simţise aşa ceva faţă de pilotul mort sau faţă de mica sclavă? Era o fire contradictorie, iar aşa-zisele ei necesităţi nu aveau nicio noimă. Putea la fel de bine să fie loială sau neloială, o mamă bună sau una rea. Poate că mă iubea câteodată, dar dragostea ei nu era constantă. Când îmi dovedise ultima dată că mă iubea? M-am gândit că atunci când îmi promisese că nu mă va părăsi.

Pe spatele picturii se puteau citi următoarele cuvinte: „Pentru domnişoara Lucretia Minturn, cu ocazia împlinirii a şaptesprezece ani”. Nu ştiam data de naştere a mamei mele sau vârsta ei. Nu sărbătoream niciodată zilele de naştere, prin urmare nu avusesem niciodată motiv să o aflu. Eu aveam paisprezece ani, iar dacă ea mă născuse la şaptesprezece, atunci asta ar fi însemnat că acum avea treizeci şi unu de ani.

Lucretia. Acesta era numele trecut şi pe plicul scrisorii lui Lu Shing. Cuvintele de sub dedicaţie fuseseră şterse întru uitare de mina neagră a unui creion. Am întors pictura cu faţa şi am găsit iniţialele „L.S.” în colţul din dreapta jos. Lu Shing era pictorul. Eram sigură.

Am desfăşurat pictura mai mică. Iniţialele „L.S.” apăreau şi în josul acesteia. Era un peisaj cu o vale văzută de pe marginea unei faleze. Privitorul stătea cu faţa la priveliştea de dedesubt. Culmile muntoase de pe ambele părţi se vedeau ca nişte zimţi, iar umbra lor se proiecta pe fundul văii. Norii grei aveau nuanţa unei vânătăi mai vechi. Jumătăţile superioare erau rozalii, în timp ce norii din fundal erau învăluiţi în auriu, iar la capătul îndepărtat al văii, o deschizătură între doi munţi strălucea ca intrarea în paradis. Părea să fie la răsărit. Sau era oare un amurg? Nu puteam să-mi dau seama dacă venea o ploaie sau dacă se limpezea cerul, dacă voia să transmită bucuria de a ajunge acolo sau uşurarea de a părăsi locul acela. Oare pictura trebuia să sugereze speranţa sau dezolarea? Stăteai pe stânca aceea mânat de vitejie sau tremurând de teama a ceea ce te aştepta? Sau poate pictura era despre prostul care-şi urmărise visul, iar acum avea în faţă căldarea de aur a diavolului, în locul acela strălucitor, inaccesibil. Pictura îmi aducea aminte de iluziile acelea optice care se schimbau când le întorceai cu susul în jos sau într-o parte, transformând un om cu barbă într-un copac. Nu puteai să vezi pictura în ambele feluri în acelaşi timp. Trebuia să decizi care dintre ele reprezenta intenţia originală. Şi cum ai fi putut să ştii răspunsul corect, decât dacă nu erai tu cel care o pictase?

Pictura mi-a provocat o senzaţie neplăcută. Era un semn, la fel ca pantofii purtaţi. Îmi fusese scris să o descopăr. Ce urma să mi se întâmple era fie salvarea, fie pierzania mea. Eram sigură acum că pictura reprezenta sosirea în valea aceea, nu plecarea. Începea ploaia. Era la amurg, se întuneca şi în curând nu vei mai putea să-ţi găseşti drumul de întoarcere.

Cu mâini tremurânde, am întors-o pe dos. *Valea Minunilor* scria acolo, iar dedesubt erau iniţialele: „Pentru L.M. din partea lui L.S.”. Data abia dacă se mai distingea. Din câte desluşeam, era ori „1897”, ori „1899” Eu mă născusem în 1898. Oare mama primise această pictură în acelaşi timp cu portretul ei? Oare ce făcea ea înainte să mă nasc? Dar în anul următor? Dacă Lu Shing pictase tabloul în 1899, însemna că încă era cu mama când eu aveam un an.

Am aruncat ambele picturi în capătul celălalt al camerei. După o clipă, m-a copleşit un sentiment de teamă că o parte din mine urma să fie azvârlită la gunoi şi distrusă, iar eu nu voi putea şti niciodată ce era cu adevărat. Mama îl ura pe Lu Shing pentru că o părăsise, aşa că probabil a avut un motiv foarte bun ca să păstreze aceste tablouri. M-am repezit să le recuperez. Plângând, le-am strâns la loc sul şi le-am vârât la fundul valizei.

Dovlecelul Fermecat a intrat în cameră. A aruncat pe un scaun două pijamale din bumbac – nişte cămăşi largi şi nădragi verzi cu dungi roz genul de haine purtate de copiii mici.

— Mama Ma s-a gândit că hainele astea te vor împiedica să încerci să scapi. A spus că eşti prea înfumurată ca să fii văzută în public îmbrăcată ca o servitoare chineză. Dacă nu renunţi la aroganţa asta occidentală a ta, o să te bată mai rău decât a făcut-o deja. Trebuie să îi respecţi regulile şi o să ai mai puţin de suferit. De tine depinde câtă durere vrei să înduri.

— Mama o să vină să mă ia, am declarat sus şi tare. Nu va trebui să mai rămân mult timp aici.

— Chiar de-ar fi aşa, n-o să se-ntâmple prea curând. Durează o lună să ajungi din Shanghai în San Francisco şi încă o lună să te întorci. Şi dacă te încăpăţânezi, o să fii moartă înainte să treacă două luni. Fă cum îţi spune matroana. Prefă-te că eşti dispusă să înveţi orice te învaţă. N-o să mori dacă faci asta. Te-a cumpărat ca să fii curtezană virgină, iar deflorarea ta nu va avea loc timp de cel puţin un an. N-ai decât să-ţi plănuieşti scăparea între timp.

— Nu sunt o curtezană virgină.

— Nu lăsa mândria să te tâmpească, mi-a spus. Ai noroc că nu te pune să treci la muncă din prima.

S-a dus la valiza mea şi şi-a îndesat mâinile înăuntru, apoi a scos gulerul din blană de vulpe cu lăbuţele ei atârnând.

— Nu te atinge de lucrurile mele.

— Violet, trebuie să ne mişcăm rapid. Matroana o să ia ce vrea de aici. Când a plătit pentru tine, a plătit pentru tot ce-ţi aparţine. Şi o să vândă orice nu-i convine – inclusiv pe tine, dacă nu te porţi frumos. Hai, grăbeşte-te. Ia doar ce e mai preţios. Dacă iei prea multe lucruri, o să-şi dea seama.

Am refuzat să mă urnesc din loc. Iată unde mă adusese egoismul mamei mele. Eram o curtezană virgină. De ce să vreau să mai păstrez vreun lucru de-al ei?

— Bine, dacă tu nu vrei nimic, a spus Dovlecelul Fermecat, iau eu câteva lucruri pentru mine.

A desprins rochia de culoarea liliacului de pe uşa şifonierului. Mi-am înăbuşit un ţipăt. A împăturit-o şi şi-a băgat-o sub jachetă. A deschis cutia cu bucăţile de chihlimbar.

— Astea nu sunt de calitate bună, au o mulţime de imperfecţiuni. Şi mai sunt şi murdare pe dinăuntru – *aiya!* – insecte. De ce să păstrezi aşa ceva? Americanii sunt aşa de ciudaţi.

A mai scos un pachet învelit în hârtie. Era un costum micuţ de marinar, o cămaşă albastru cu alb şi pantalonaşi, alături de o beretă, ca acelea purtate de marinarii americani. Probabil că le cumpărase pentru Teddy când era bebeluş şi plănuia să i le arate drept dovadă a iubirii ei nemuritoare. Dovlecelul Fermecat a pus costumul de marinar înapoi în valiză. Matroana avea un nepot, a spus. A ridicat de jos gulerul din blană de vulpe cu lăbuţele atârnând. A privit-o melancolic şi a aruncat-o înapoi în valiză. Din caseta cu bijuterii, a scos doar un lănţişor cu un medalion de aur. I l-am luat, l-am deschis şi am dezlipit dinăuntru fotografiile minuscule de pe ambele părţi, mama într-una, eu în cealaltă.

Apoi a început să scormonească şi mai adânc şi a scos cele două picturi făcute sul. A desfăşurat-o pe cea a mamei mele şi a pufnit în râs. „Ce obrăznicătură!” A întins-o şi pe cea cu peisajul sumbru. „Ce realist e. N-am mai văzut niciodată un apus atât de frumos.” Apoi a pus picturile în grămada ei.

În timp ce mă îmbrăcam, ea recita numele curtezanelor. Mugur de Primăvară, Frunzuliţă de Primăvară, Petală de Floare, Floare de Camelie şi Kumquat.

— Deocamdată nu trebuie să le ţii minte numele. Poţi să le zici pur şi simplu surorile flori. O să le cunoşti suficient de repede şi după firea lor. A continuat să flecărească: Frunzuliţă de Primăvară şi Mugur de Primăvară sunt surori adevărate. Una este deşteaptă, cealaltă, mai prostuţă. Ambele au suflet bun, dar una este tristă şi nu-i place de bărbaţi. Nu-ţi spun care e una şi care cealaltă, te las să ghiceşti. Petală de Floare se preface că este amabilă, dar de fapt e şireată şi ar face orice ca să fie favorita matroanei. Floare de Camelie este foarte isteaţă. Ştie să scrie şi să citească. În fiecare lună cheltuieşte câţiva bănuţi ca să-şi cumpere vreun roman sau hârtie pe care să-şi scrie poeziile. Pana ei este plină de îndrăzneală. O plac fiindcă e foarte sinceră. Kumquat este de o frumuseţe clasică, un chip în formă de piersică. E însă ca un copil care acţionează fără să se gândească. Acum cinci ani, când era la o casă de prima mână, şi-a găsit un iubit şi a rămas fără un sfanţ. Asta-i ceva obişnuit printre cele ca noi.

— Din cauza asta a trebuit să pleci, nu-i aşa? am întrebat. Aveai un iubit?

A pufnit supărată.

— Asta ai auzit tu? A tăcut şi privirea i-a devenit visătoare. Am avut mulţi iubiţi de-a lungul anilor – câteodată îmi deveneau patroni. Unuia dintre ei i-am dat prea mulţi bani. Dar ultimul meu iubit nu m-a păcălit şi nu mi-a luat niciun ban. M-a iubit din toată inima. Apoi s-a uitat la mine: îl cunoşti. Pan Poetul.

Am simţit o adiere răcoroasă pe piele şi m-am înfiorat.

— Bârfa a ajuns la urechile patronului meu, şi anume că făcusem sex cu o stafie şi că era înţepenită în corpul meu. Patronul n-a mai vrut să mă atingă şi a cerut să-i dau înapoi banii de pe contract. Nor Pufos a împrăştiat zvonul ăla. Fata aia trebuie că e bolnavă la suflet. În fiecare casă găseşti câte una ca ea.

— Chiar era în corpul tău Poetul Fantomă?

— Ce întrebare tâmpită! Nu am făcut sex. Cum am fi putut? Dar era o stafie. Ne-am împărtăşit doar spiritul, ceea ce a fost mai mult decât suficient. Multe fete care practică meseria asta nici nu trăiesc dragostea adevărată. Îşi iau iubiţi şi patroni sperând că vor ajunge concubine şi să poată fi numite A Doua Nevastă, A Treia Nevastă sau chiar A Zecea Nevastă, dacă sunt disperate. Dar asta nu e dragoste. E încercarea de a-şi găsi o soartă mai bună. Cu Pan Poetul am simţit numai dragoste, iar el a simţit acelaşi lucru pentru mine. Nu urmăream să obţinem ceva unul de la celălalt. Aşa am

ştiut că este un sentiment real. Când am plecat din Tăinuita Cale de Jad, el a trebuit să rămână pentru că făcea parte din casă. Fără el, am simţit că nu mai am viaţă în mine. Voiam să mă omor ca să fim împreună… Crezi că sunt nebună. O văd pe chipul tău. *Hm.* Domnişorica Americancă Educată. Nu ştii nimic. Trebuie să te îmbraci. Dacă nu eşti gata la timp, matroana o să-ţi mai facă o nară pe faţă. Mi-a ţinut pijamalele şi a spus: Matroana vrea ca toate fetele să îi spună mamă. Mama Ma. Sunt doar nişte sunete, nu înseamnă nimic. Spune-le întruna până când poţi să le înghiţi fără să te îneci. Mama Ma, Mama Ma. Pe la spate noi îi zicem bătrâna dropie.

Dovlecelul Fermecat a imitat un păsăroi care cârâie şi dă din aripi în timp ce se năpusteşte în toate părţile pentru a-şi apăra cârdul. Apoi m-a anunţat:

— Mamei Ma nu i-a plăcut numele tău, *Vivi*. A spus că n-are nicio noimă. Pentru ea, nu erau decât două sunete. I-am sugerat să folosească cuvântul chinezesc pentru „violetă”, adică *zizi.*

L-a pronunţat cum se aude ţiuitul unui ţânţar. *Zzzzz! Zzzzz!*

— Nu e decât un cuvânt, a continuat ea. Mai bine să-ţi spună toţi aşa. Nu e nevoie să şi fii acea persoană. Poţi să ai un nume secret care să-ţi aparţină doar ţie – porecla ta americană, Vivi, sau numele de floare pe care ţi l-a dat mama ta. Numele meu de curtezană este Dovlecelul Fermecat, dar în inima mea sunt Comoara de Aur. Mi-am dat singură acest nume.

La micul dejun, am făcut aşa cum mă sfătuise Dovlecelul Fermecat.

— Bună dimineaţa, Mama Ma. Bună dimineaţa, surori flori.

Bătrâna dropie s-a bucurat să mă vadă în noile mele haine.

— Vezi, când îţi schimbi hainele, ţi se schimbă şi soarta.

Folosindu-se de degete ca de nişte cleşti, mi-a întors capul când la stânga, când la dreapta. Faptul că mă atingea îmi provoca greaţă. Degetele ei erau reci şi cenuşii ca ale unui cadavru.

— Am cunoscut o fată din Harbin care avea pielea şi părul de aceeaşi culoare ca ale tale, a spus. Şi aceiaşi ochi. Avea sânge manciurian. În vremurile de demult, aceşti manciurieni erau ca nişte câini care violau orice fată – rusoaică, japoneză, coreeană, cu ochi verzi, albaştri, căprui, păr blond sau roşcat, mare sau micuţă –, pe orice puteau pune mâna când treceau valvârtej pe poneii lor. Nu m-ar mira dacă pe undeva se află o herghelie de ponei cu sânge pe jumătate manciurian. M-a apucat din nou de faţă: Oricine o fi fost

tatăl tău, avea în el sângele manciurian, asta-i sigur. Îmi dau seama după forma maxilarului, după ochii mai alungiţi la capete, ca ai mongolilor, şi după culoarea lor verzuie. Am auzit că una dintre concubinele împăratului Qianlong avea ochii verzi. O să spunem că te tragi din ea.

Pe masă fuseseră aranjate mâncăruri apetisante, dulci şi picante – muguri de bambus şi rădăcină de lotus în miere, ridichi murate şi peşte afumat – atâtea feluri gustoase. Îmi era foame, dar am mâncat puţin, cu manierele delicate pe care le văzusem la curtezanele de la Tăinuita Cale de Jad. Voiam să-i arăt că nu mai are ce să mă înveţe. Am cules o alună mititică cu beţişoarele mele din fildeş, am dus-o la buze şi mi-am aşezat-o pe limbă de parcă era o perlă pe o pernă din brocart.

— Se vede că ai avut parte de educaţie bună, a spus bătrâna dropie. Peste un an, când o să-ţi faci debutul, o să înnebuneşti bărbaţii cu farmecele tale. Ce zici de asta?

— Mulţumesc, Mama Ma.

— Vedeţi, le-a spus celorlalte cu un zâmbet mulţumit. Acum îmi dă ascultare.

Când Mama Ma şi-a luat de jos beţigaşele, i-am privit mai atentă degetele. Semănau cu nişte banane putrezite. Am urmărit-o cum a ciugulit restul de mâncare din farfuria ei. Curtezana cea şireată, Petală de Floare, s-a ridicat şi a servit-o rapid pe matroană cu încă nişte muguri de bambus şi peşte, dar nu s-a atins de ultimele bucăţele de rădăcină de lotus în miere. A aşteptat până când Mugur de Primăvară a luat ultima bucată mai mare, apoi a spus pe un ton mustrător:

— Lasă-i-o Mamei. Ştii ce mult îi plac dulciurile.

Apoi a făcut un întreg spectacol punând propriile ei bucăţi de rădăcină de lotus pe farfuria matroanei. Aceasta a lăudat-o pe Petală de Floare pentru că o trata ca pe o mamă adevărată. Pe faţa lui Mugur de Primăvară nu se putea citi nimic, nu şi-a ridicat privirea. Dovlecelul Fermecat s-a uitat la mine cu fereală şi mi-a şoptit:

— E furioasă.

Când Mama Ma s-a ridicat de pe scaun clătinându-se, Petală de Floare a sărit să o ajute. Nemulţumită, matroana a dat-o la o parte cu evantaiul.

— N-am ajuns o bătrână neputincioasă. E din cauza picioarelor. Pantofii ăştia sunt prea strâmţi. Roagă-l pe cizmar să ne facă o

vizită.

Şi-a ridicat fusta. Gleznele îi erau umflate şi cenuşii. Am bănuit că labele picioarelor, legate în feşi, trebuie să fie şi mai rău.

Cum a plecat matroana de la masă, Floare de Camelie i-a spus Dovlecelului Fermecat, pe un ton excesiv de politicos:

— Colega, nu mă pot abţine să nu îţi spun că noua ta jachetă în nuanţa aceasta de piersică ţi se asortează de minune cu tenul. Un client nou ar crede că eşti cu cel puţin zece ani mai tânără.

Dovlecelul Fermecat a înjurat-o. Floare de Camelie a rânjit superior şi s-a îndepărtat.

— Aşa ne tachinăm tot timpul, a spus Dovlecelul Fermecat. Eu îi laud părul subţire. Ea îmi laudă tenul. Râdem în loc să ne plângem de vârsta noastră. Trec anii.

Am fost tentată să-i spun Dovlecelului Fermecat că nuanţa nu îi venea bine deloc. O femeie mai în vârstă care poartă culori de femei mai tinere arată fix atât de bătrână pe cât pretinde că nu este.

I-am urmat sfatul Dovlecelului Fermecat. Am făcut ce se aştepta de la mine matroana. O întâmpinam cu linguşeli, răspundeam politicoasă când îmi vorbea. Mă arătam respectuoasă faţă de surorile mele flori. Cât de uşor era să fii nesincer. La început, mai primeam câteva palme când afişam o expresie pe care Mama Ma o considera americană. Nu ştiam care anume erau acestea până nu simţeam loviturile, iar ea ameninţa că o să-mi şteargă cu forţa orice trăsătură care îi aduce aminte de străini. M-a pălmuit şi pentru că am fixat-o cu privirea când mă certa. Am aflat astfel că expresia pe care o dorea era aceea de respect plin de teamă.

Într-o dimineaţă, la vreo lună de când mă aflam în Casa Seninătăţii, Dovlecelul Fermecat mi-a spus că urma să mă mut într-o cameră nouă în câteva zile. Cea veche avea doar rostul de a mă învăţa minte. Era un loc unde se depozita mobila veche.

— O să primeşti budoarul meu, a spus. E aproape la fel de drăguţ precum cel pe care-l aveam la Tăinuita Cale de Jad. Eu mă mut în altă parte.

Ştiam ce înseamnă asta. Pleca într-un loc mai rău. Iar eu aş fi rămas fără nicio aliată, dacă se întâmpla aşa ceva.

— O să împărţim camera, am spus.

— Cum pot să îmi seduc clienţii cu tine în cameră, jucându-te cu păpuşile? A, nu-ţi face griji pentru mine. Ştiu pe cineva în Concesiunea Japoneză. Închiriem un *shikumen* cu etaj şi o să avem

o casă de flori de opiu, noi două, fără nicio matroană care să ne ia profitul şi să ne ceară bani pentru fiecare farfurioară de mâncare…

Avea de gând să se coboare într-atât încât să devină o prostituată obişnuită. O să fumeze câteva pipe, apoi o să se culce pe spate şi o să-şi desfacă picioarele pentru bărbaţi ca Ou Crăpat.

Dovlecelul Fermecat s-a încruntat, dându-şi seama la ce mă gândeam.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine. Nu mi-e ruşine. De ce mi-ar fi?

— E Concesiunea Japoneză, am spus.

— Şi ce-i rău în asta?

— Îi urăsc pe chinezi acolo.

— Cine ţi-a zis asta?

— Mama. De-aia nu accepta clienţi japonezi în casa ei.

— Nu-i accepta fiindcă ştia că o să-i sufle cele mai bune oportunităţi de afaceri. Dacă oamenii îi urăsc, o fac doar pentru că sunt invidioşi pe succesul lor. Dar ce-mi pasă mie de asta? Prietena asta a mea mi-a spus că nu sunt mai răi decât alţi străini şi că le e o frică de moarte de sifilis. Verifică pe toată lumea, chiar şi la case de prima mână. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Trei zile mai târziu, Dovlecelul Fermecat nu mai era de găsit – dar dispăruse numai pentru trei ore. S-a întors şi mi-a aşezat la picioare un cadou, care a aterizat pe podea delicat, cu un zgomot familiar. Era Carlotta. Am izbucnit în lacrimi şi am apucat-o strâns, aproape strivind-o în îmbrăţişarea mea.

— Cum? Mie nu-mi mulţumeşti? a spus Dovlecelul Fermecat.

I-am cerut scuze şi am numit-o adevărata mea prietenă, un suflet bun, o nemuritoare secretă.

— Ajunge, ajunge.

— O să trebuiască să găsesc o cale să o ascund, am spus.

— Ha! Când o să afle matroana că am adus-o aici, nu m-ar surprinde să văd cum atârnă pancarte roşii şi aprinde o sută de petarde pentru a o întâmpina cum se cuvine pe această zeiţă a războiului. Acum două nopţi, am dat drumul la doi şobolani în camera bătrânei dropii. Ai auzit-o cum ţipa? Una dintre servitoare a crezut că luase foc camera şi a fugit să cheme pompierii. M-am prefăcut uluită când am aflat motivul ţipetelor. I-am spus: „Păcat că nu avem o pisică. Violet avea una, o prădătoare micuţă şi aprigă, dar femeia care este acum matroană la Tăinuita Cale de Jad nu vrea să o dea”. Bătrâna dropie m-a trimis imediat să-i spun

Porumbiţei de Aur că a plătit pentru tine şi tot ce era al tău, inclusiv pisica.

Porumbiţa de Aur renunţase bucuroasă la animal, mi-a povestit Dovlecelul Fermecat, iar Ocean Mic a plâns cu lacrimi necontenite, dovadă că se purtase bine cu Carlotta. Însă Dovlecelul Fermecat se întorsese cu ceva mai mult decât pisica. Venea cu ştiri despre Fairweather şi despre mama.

— Avea obiceiul jocurilor de noroc, îi plăcea opiul şi făcuse un munte de datorii. Nicio surpriză. Lua banii pe care îi investeau oamenii în companiile lui şi paria cu ei, gândindu-se că astfel va putea să compenseze pierderile din afacerile anterioare. Cu cât datoriile creşteau, le spunea investitorilor ba că fabricile suferiseră avarii provocate de un taifun sau de un incendiu, ba că i le rechiziţionase nu ştiu ce comandant militar. Întotdeauna venea cu un răspuns de genul ăsta, câteodată chiar folosea aceeaşi scuză pentru companii diferite. Nu ştia că unul dintre cei care investiseră într-una dintre companiile lui era membru al Bandei Verzi, iar investitorul altei companii făcea la rândul său parte din Banda Verde. S-au interesat câte taifunuri avuseseră loc în ultimul an. Una e să tragi pe sfoară un gangster şi alta e să-i iei de proşti. Aveau de gând să-l atârne de picioare şi să-i bage capul în cărbuni aprinşi. Dar Fairweather le-a spus că descoperise o metodă prin care putea să le returneze banii – făcând-o să plece pe matroana americancă de la Tăinuita Cale de Jad.

Ai-ya. Cum poate o femeie atât de inteligentă să se dovedească atât de proastă? De slăbiciunea asta suferă mulţi oameni – chiar şi cei mai bogaţi, cei mai puternici şi cei mai respectaţi. Sunt în stare să rişte totul mânaţi de dorinţa trupească şi să creadă că sunt cei mai speciali oameni de pe pământ doar fiindcă le-o spune un mincinos.

Odată ce a plecat mama ta, Banda Verde a întocmit un act fals potrivit căruia ea vânduse Tăinuita Cale de Jad unui bărbat, de asemenea membru al bandei. Au înregistrat actul la o autoritate competentă din Concesiunea Internaţională, o persoană care făcea şi ea parte din bandă. Ce putea să facă Porumbiţa de Aur? Nu avea cum să se ducă la Consulatul American. Nu avea niciun act pe numele ei, fiindcă mama ta urma să i-l trimită cu poşta după ce ajungea în San Francisco. Una dintre curtezane i-a spus Porumbiţei de Aur că Nor Pufos se lăudase că ea şi cu Fairweather erau acum bogaţi. Fairweather schimbase biletele de vapor către San

Francisco cu două bilete la clasa întâi pentru Hong Kong. Urmau să se prezinte drept două persoane mondene care veniseră în Hong Kong pentru a investi în companii noi, în numele unor staruri de cinema din Occident!

Porumbiţa de Aur era atât de supărată când mi-a spus toate astea. *Oyo!* Credeam că o să-i iasă ochii din cap – şi chiar a umflat-o plânsul. Zicea că bandele noi din Triadă nu dădeau doi bani pe standardele unei case de prima mână. Oamenii ăia deţineau un cartel cu vreo zece case, care obţineau profituri mari cu cheltuială puţină. Curtezanelor nu li se mai face curte pe îndelete, nu se mai bucură de flecuşteţe, numai banii contează. Frumuseţile Norilor ar fi plecat, dar gangsterii le-au momit cu bani în plus ca să stea, iar acum sunt prinse într-o capcană a datoriilor. Ou Crăpat a ajuns un simplu servitor, iar noii clienţi sunt funcţionari mărunţi care se dau mari sau indivizi recent îmbogăţiţi de la nişte companii insignifiante. Aceşti bărbaţi se bucură de atenţia fetelor care erau curtate odată de oameni mult mai importanţi. Nu există o metodă mai rapidă de a arunca pe geam reputaţia unei case decât să permiţi trepăduşilor accesul la aceleaşi păsărici ca şi şefii lor. Apa curge repede la vale.

— N-aveau niciun drept, spuneam eu întruna.

— Numai americanii cred că au drepturi, a spus Dovlecelul Fermecat. Ce legi divine crezi tu că îţi oferă mai multe drepturi şi te lasă să le deţii? Sunt doar nişte cuvinte scrise pe hârtie de oameni care le inventează şi apoi le revendică. Într-o zi le poate lua vântul uite-aşa.

Apoi mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Violet, a continuat, trebuie să-ţi povestesc de fapt despre nişte hârtii care au circulat înainte şi-napoi între Shanghai şi San Francisco. Cineva a trimis o scrisoare mamei tale, susţinând că este din partea Consulatului American. Scria în ea că ai murit într-un accident – călcată pe stradă sau ceva în genul ăsta. Au adăugat şi un certificat de deces plin de ştampile. Avea numele tău real trecut pe el, nu cel pe care voia să ţi-l dea Fairweather. Mama ta i-a trimis o telegramă Porumbiţei de Aur să o întrebe dacă era adevărat. Iar Porumbiţa de Aur a trebuit să aleagă dacă să-i spună adevărul mamei tale, anume că certificatul de deces era un fals, sau să se asigure că frumuseţile, tu şi cu ea nu veţi fi torturate, mutilate sau chiar omorâte. Nu a fost o alegere în adevăratul sens al cuvântului.

Dovlecelul Fermecat a scos din mânecă o scrisoare, iar eu am

citit-o cu respiraţia tăiată. Era de la mama. În scrisoare vorbea dezordonat despre sentimentele ei atunci când a primit mesajul, despre neîncrederea care o măcina, despre chinurile cumplite prin care trecea în timp ce aştepta veşti de la Porumbiţa de Aur.

Mă sfâşie gândul că Violet ar fi putut crede înainte să moară că am părăsit-o intenţionat. Că acele gânduri nefericite ar fi putut să fie ultimele!

Clocoteam de mânie. A ales să creadă că eram pe vapor, fiind atât de dornică să o pornească spre noua ei viaţă, una alături de Teddy şi de Lu Shing. Am rugat-o pe Dovlecelul Fermecat să-mi aducă hârtie pentru a-i putea scrie o scrisoare. Voiam să îi spun mamei că nu mă păcăleau minciunile ei, jalea ei prefăcută. Dovlecelul Fermecat mi-a spus că nicio scrisoare din partea mea nu va părăsi vreodată Shanghaiul. Nicio telegramă nu va fi trimisă. Gangsterii aveau să se asigure de asta. Tocmai de-aia scrisoarea primită de mama din partea Porumbiţei de Aur conţinea minciunile care îi fuseseră dictate.

Am devenit o altă fată, o fată pierdută, fără mamă. Nu eram nici americancă, nici chinezoaică. Nu eram nici Violet, nici Vivi, nici Zizi. Trăiam acum într-un loc invizibil, alcătuit din propria mea respiraţie din ce în ce mai slabă, şi pentru că nimeni nu putea să-l descopere, nici n-ar fi reuşit să mă smulgă de acolo.

Cât timp stătuse mama în partea din spate a vaporului? Era frig pe punte? Simţea lipsa gulerului din blană de vulpe pe care-l pusese în valiza mea? A aşteptat până când i s-a făcut pielea de găină înainte să se ducă înăuntru? Cât i-a luat să-şi aleagă o rochie pentru prima cină pe mare? A ales-o pe cea din tul cu dantelă? Cât a aşteptat în cabină înainte să-şi dea seama că nu o să bată nimeni la uşa ei? Cât timp a stat în pat trează privind ţintă în bezna de nepătruns? Mi-a zărit chipul acolo? A văzut ce era mai rău? A aşteptat să răsară soarele sau a rămas în pat până după prânz? Câte zile a zăcut cuprinsă de disperare, dându-şi seama că fiecare val o purta tot mai departe de mine? Cât i-a luat vaporului să ajungă în San Francisco, noua ei casă? Cât timp, pe ruta cea mai scurtă? Dar pe cea mai lungă? Cât a trebuit să aştepte înainte ca Teddy să se afle în braţele ei? Câte nopţi m-a visat dormind în camera ei cu pereţii galbeni ca soarele? Patul era în continuare

lângă fereastra din dreptul copacului cu multe ramuri? Câte păsări a numărat ştiind că tot atâtea ar fi trebuit să văd şi eu?

Cât timp i-ar fi luat vaporului să se întoarcă? Cât timp, pe ruta cea mai scurtă, pe cea mai lungă?

Cât de lent au trecut zilele acelea în timp ce aşteptam să aflu pe ce rută a luat-o. Cât de multă vreme trecuse de când veniseră şi plecaseră cele mai lente vapoare?

A doua zi, m-am mutat în budoarul Dovlecelului Fermecat. Mă abţineam să plâng când şi-a strâns lucrurile. A luat rochia mamei mele şi cele două picturi făcute sul şi m-a întrebat dacă poate să le păstreze. Am dat din cap. Apoi s-a făcut nevăzută. Nu-mi mai rămânea din trecutul meu altceva decât Carlotta.

După o oră, Dovlecelul Fermecat a dat buzna în cameră.

— Nu mai plec, până la urmă, mi-a dat de ştire, mulţumită degetelor negre ale bătrânei dropii.

De două zile născocea un plan şi mi-a povestit mândră cum fusese înfăptuit. Chiar înainte să plece, s-a văzut cu Mama Ma în sufragerie pentru a-şi achita datoriile. Când Mama Ma a început să facă socoteli pe abac, Dovlecelul Fermecat a dat alarma.

— *Ai-ya!* Degetele tale! i-am spus. Văd că s-au înrăutăţit. Groaznic. Nu meriţi să suferi aşa de rău cu sănătatea.

Bătrâna dropie şi-a ridicat mâinile şi a zis că aveau culoarea asta din cauza pastilelor pentru ficat pe care le lua. I-am spus că îmi părea bine să aud asta, deoarece crezusem că avea de-a face cu altceva şi că tocmai voiam să-i spun să încerce tratamentul cu mercur. Desigur, ştia la fel de bine ca oricine că mercurul se foloseşte în tratarea sifilisului. Aşa că mi-a spus: „N-am avut niciodată sifilis şi să nu te-apuci să lansezi zvonuri că aş avea”.

„Linişteşte-te”, i-am spus. „M-a luat gura pe dinainte, dar asta doar pentru că tocmai am auzit ce a păţit Curmală Japoneză. A lucrat la un moment dat în Casa Seninătăţii. Asta se întâmpla înainte să ajung eu aici, acum vreo douăzeci de ani, dar tu erai deja aici. Unul dintre clienţi i-a dat sifilis, iar ea a reuşit să scape de ulceraţii, dar apoi i-au reapărut, iar degetele i s-au înnegrit, ca ţie acum”.

Mama Ma a spus că nu ştia nicio curtezană pe nume Curmală Japoneză care să fi lucrat în Casa Seninătăţii. Nici n-avea cum, de vreme ce o inventasem eu. În continuare i-am spus că era o servitoare, nu o curtezană, aşa că nu e de mirare că nu o ştia pe

nume. Am descris-o ca având o faţă în formă de curmală japoneză, ochi mici, nas lat şi o gură mică. Bătrâna dropie insista că memoria ei era mai bună decât a mea. Dar apoi norii s-au risipit. „Era o fată cu pielea negricioasă, grăsuţă, care vorbea cu accent din Fiji?”

„Ea e!” am spus eu şi am continuat să-i povestesc cum unul dintre clienţi obişnuia să intre pe uşa din dos pentru a profita de ea pe bani puţini. Avea nevoie de bani pentru că soţul ei era dependent de opiu, iar copiii îi mureau de foame. Mama Ma şi cu mine am bombănit puţin despre servitoarele intrigante. Apoi i-am spus că şi clientul Curmalei Japoneze era un intrigant. Îşi spunea Administratorul Li şi era iubitul secret al uneia dintre curtezane. Asta i-a captat atenţia bătrânei dropii. Era un secret ştiut de toate curtezanele veterane că bătrâna dropie îl avusese drept iubit pe administrator.

„A, îţi aduci aminte de el?”, am întrebat-o. A încercat să se poarte ca şi cum nu era deranjată.

„Era un bărbat important”, a spus. „Toată lumea îl cunoştea.”

Am mai împuns-o un pic. „Îşi spunea administrator”, am zis, „dar unde lucra?”

Iar ea a spus: „Ceva legat de băncile străine, primea o groază de bani pentru a le consilia”.

Aşa că am spus: „Ce ciudat. Ţi-a spus doar ţie şi nimănui altcuiva”.

La care ea a zis: „Nu, nu. Nu el mi-a spus. Am auzit de la altcineva”.

Mi-am luat o expresie un pic neîncrezătoare înainte să continui: „Mă întreb cine o fi zis asta. După cum se zvonea, toată lumea credea că era prea important ca să-l contrazici. Una dintre curtezanele cu experienţă mi-a spus că dacă ar fi susţinut că are zece metri înălţime, nimeni n-ar fi îndrăznit să-l corecteze. Stătea la masă cu picioarele răşchirate, aşa, şi avea pe faţă o privire ameninţătoare, de parcă el era stăpânul cerului şi al munţilor”. Aşa stăteau toţi bărbaţii importanţi, prin urmare, nu-i era greu să şi-l imagineze.

Bătrâna dropie a întrebat: „De ce mi-aş aduce aminte de asta?”

Şi atunci am declanşat capcana. „Se pare că era un impostor, nu era nici pe departe administrator.”

„*Wah!*” A sărit de pe scaun, apoi, imediat, s-a prefăcut că vestea nu o afecta nicicum. „M-a pişcat o insectă”, a spus. „De asta am sărit în sus.” Şi a început să se scarpine ca să facă minciuna

mai plauzibilă.

Aşa că i-am dat mai multe motive de scărpinat: „Nu venea niciodată cu prietenii ca să dea petreceri. Îţi aminteşti? Imediat cum sosea, se aştepta de la oameni să-l invite la petrecerile lor. Ce onoare! Toată lumea voia să-i facă pe plac. De fapt, una dintre curtezane era aşa de impresionată de titlul său, încât i-a dat tot ce avea de dat pe gratis, în speranţa că o să facă din ea Doamna Administrator. L-a primit în budoarul ei şi n-a ştiut niciodată că, înainte să o viziteze pe ea, îşi făcuse deja de cap cu Curmală Japoneză”.

Bătrâna dropie a făcut ochii cât casa când am spus asta. Începuse să-mi fie un pic milă de ea, dar trebuia să-i dau înainte. „Ba e mai rău de atât”, am continuat, povestindu-i tot ce auzisem despre Administratorul Li, lucruri pe care ea şi le amintea cu siguranţă. „De fiecare dată când împărţea patul cu această curtezană, îi spunea să treacă o plată întreagă de trei dolari pe nota lui – o plată pentru o petrecere, chiar dacă el nu dăduse nicio petrecere. Spunea că nu voia ca ea să piardă bani pentru că îşi petrecea aşa mult timp cu el în locul altor peţitori. Oricine şi-ar fi închipuit că este incredibil de generos. Până de Anul Nou, datora aproape două sute de dolari. După cum ştii, se obişnuieşte ca toţi clienţii caselor să-şi regleze conturile în ziua aceea. El n-a făcut-o. Era singurul. Nu şi-a mai arătat niciodată chipul pe-aici. Futaiuri de două sute de dolari.”

Am văzut cum gura bătrânei dropii se încleştează într-o grimasă de amărăciune. Cred că se abţinea să îl blesteme. Am spus cu voce tare ce ştiam că trebuie să gândească: „Bărbaţilor de genul ăsta ar trebui să li se usuce sula şi să le cadă pe jos”. A dat energic din cap. Eu am continuat. „Oamenii zic că singurele daruri pe care i le-a făcut au fost ulceraţiile de la sifilis. Au presupus că aşa s-a întâmplat, de vreme ce servitoarea era bolnavă – un şancru în gură, apoi unul pe obraz, şi cine ştie câte altele, în locuri unde noi nu puteam să le vedem.”

Bătrânei i s-a scurs sângele din obraz. A spus: „Poate că soţul servitoarei i-a dat sifilis”.

Nu mă aşteptam să zică asta, aşa că a trebuit să gândesc repede. „Toată lumea ştia că babalâcul ăla drogat abia dacă putea să se întoarcă în pat ca să se pişe. Era numai piele şi os. Dar ce contează dacă el avusese boala primul sau ea? Până la urmă, ambii au avut boala, aşa că toată lumea s-a gândit că trebuie să i-o fi dat

şi curtezanei, iar ea probabil nici nu ştia. Curmală Japoneză bea toată ziua ceai *mahuang*, dar degeaba. Când a început să-i picure puroi din sfârcuri, şi le-a uns cu mercur şi s-a îmbolnăvit foarte tare. Ulceraţiile s-au uscat, aşa că ea a crezut că s-a vindecat. Acum şase luni i s-au înnegrit mâinile, după care a murit”.

Bătrâna dropie arăta de parcă îi căzuse un ghiveci în cap. Serios, îmi părea rău de ea, dar nu trebuia să am nicio milă. Trebuia să mă salvez. În fine, n-am mai spus nimic, chiar dacă mă gândisem să adaug că cineva aflase că Administratorul Li murise de aceeaşi boală a mâinii negre. I-am zis că acesta era motivul pentru care mă speriasem când i-am văzut mâinile. A mormăit că nu era nicio boală, ci blestematele alea de pastile pentru ficat. I-am aruncat o privire plină de înţelegere şi i-am spus că ar trebui să îşi roage doctorul să-i vindece *chi*-ul pentru a scăpa de afecţiune, din moment ce pastilele acelea nu păreau bune de nimic. Apoi am continuat: „Sper să nu creadă nimeni că ai sifilis. Minciunile se răspândesc mai repede decât poţi să le opreşti. Iar dacă oamenii o să te vadă că le atingi pe frumuseţi cu degetele tale negre, s-ar putea să se teamă că toată casa e contaminată. Apoi o să apară funcţionarii de la sănătatea publică, toată lumea va trebui examinată şi se va închide casa până când ajung ei să verifice dacă suntem curate. Cine vrea aşa ceva? Eu nu vreau să vină unul să mă examineze şi să tragă cu ochiul la mine fără să-l coste nimic. Şi chiar dacă eşti curată, nenorociţii ăia sunt atât de corupţi, încât o să trebuiască să le dai bani doar ca să nu tergiverseze raportul”.

Am lăsat-o să rumege bine veştile pe care i le dădusem, apoi am spus în sfârşit ce dorisem să-i zic de la bun început. „Mama Ma, tocmai mi-a venit în minte că aş putea să te ajut să nu se răspândească zvonul ăsta. Până când ţi se restabileşte echilibrul în ficat, lasă-mă pe mine să fiu îndrumătoarea şi servitoarea lui Violet. O s-o învăţ tot ce ştiu. După cum îţi aduci aminte, am fost una dintre primele Zece Frumuseţi la vremea mea.”

Bătrâna dropie a picat în plasă. A dat din cap, slab. Ca o compensaţie, am zis: „Poţi să fii convinsă că dacă mucoasa aia o să aibă nevoie de câte o scatoalcă, o să şi-o ia imediat. De fiecare dată când o s-o auzi ţipând şi cerând îndurare, o să ştii că progresez mulţumitor”.

Ce părere ai de asta, Violet? Am fost deşteaptă, ă? Tot ce trebuie să faci este să stai pe lângă uşă o dată sau de două ori pe zi şi să ţipi cerând iertare.

Nu a existat un moment anume în care am acceptat că devenisem o curtezană. Pur şi simplu m-am împotrivit din ce în ce mai puţin ideii. Eram ca un condamnat care îşi aştepta execuţia. Nu îmi mai aruncam hainele care mi se dădeau pe podea. Le purtam fără să crâcnesc. Când am primit jachetele de vară şi pantalonaşi dintr-o mătase uşoară, m-am bucurat că erau haine confortabile şi răcoroase. Dar nu îmi plăceau câtuşi de puţin culoarea sau stilul lor. Lumea era un loc opac. Nu ştiam ce se petrecea în afara acestor ziduri, dacă mai erau sau nu protestatari pe străzi, dacă toţi străinii fuseseră alungaţi. Eram o americancă răpită, captivă într-o poveste de aventuri din care fuseseră smulse ultimele capitole.

Într-o zi în care ploua tare, Dovlecelul Fermecat mi-a spus:

— Violet, când erai mai mică, te prefăceai că eşti curtezană. Flirtai cu clienţii, îi ademeneai pe favoriţii tăi. Iar acum spui că nu ţi-ai imaginat niciodată că ai să devii una?

— Sunt americancă. Fetele americance nu devin curtezane.

— Mama ta a fost matroana unei case de curtezane de prima mână.

— N-a fost curtezană.

— De unde ştii? Toate matroanele chinezoaice au fost la început curtezane. Cum altfel să înveţe meseria?

Mi s-a făcut rău la gândul ăsta. Poate că fusese curtezană – sau mai rău, o prostituată ordinară, pe unul dintre vapoarele din port. Cu greu putea fi numită virtuoasă. Avusese mai mulţi iubiţi.

— Şi-a ales singură drumul în viaţă, am spus în cele din urmă. Nimeni nu i-a spus ce să facă.

— De unde ştii că ea a ales să intre în această viaţă?

— Mama n-ar fi îngăduit niciodată nimănui să o oblige să facă ceva, am spus.

Apoi m-am gândit: *Uite ce m-a obligat pe mine să fac.*

— Îi dispreţuieşti pe cei care nu pot să-şi aleagă drumul în viaţă?

— Mi-e milă de ei, am spus.

Refuzam să mă consider ca făcând parte din grupul acela demn de milă. Eu aveam să scap.

— De mine ţi-e milă? Poţi să respecţi pe cineva de care ţi-e milă?

— Tu ai grijă de mine şi îţi sunt recunoscătoare.

— Ăsta nu e respect. Crezi că suntem egale?

— Noi două suntem diferite… prin rasa şi ţara de care aparţinem. Nu putem avea aceleaşi aşteptări de la viaţă. Aşa că nu suntem

egale.

— Vrei să spui că trebuie să am aşteptări mai mici decât tine.

— Nu eu sunt de vină pentru asta.

Deodată, s-a înroşit la faţă.

— Nu sunt mai prejos decât tine. Sunt mai presus. Pot să am aşteptări mai mari. Iar tu o să ai aşteptări mai mici. Ştii cum o să te vadă oamenii de-acum înainte? Uită-te la faţa mea şi gândeşte-te că e a ta. Noi două nu suntem mai breze decât actorii, cântăreţii de la operă sau acrobaţii. Asta e noua ta viaţă. Soarta te-a făcut la un moment dat americancă. Tot soarta ţi-a şi luat acest privilegiu. Eşti jumătatea bastardă a tatălui tău – han, manciuriană, cantoneză, orice o fi fost el. Eşti o floare căreia i se vor smulge petalele iar şi iar. Ai ajuns acum la fundul societăţii.

— Sunt americancă şi nimeni nu poate schimba asta, chiar dacă sunt ţinută aici împotriva voinţei mele.

— *Oyo!* Ce groaznic, biata de Violet. Ea e singura de pe lumea asta a cărei situaţie s-a schimbat împotriva voinţei ei.

Dovlecelul Fermecat s-a aşezat şi a continuat să pufnească aruncându-mi priviri dezaprobatoare:

— Împotriva voinţei ei… Nu puteţi să mă obligaţi! *Oyo!* Ce ai mai suferit. Eşti la fel ca toate de aici, pentru că acum ai aceleaşi griji. Poate că ar trebui să fac ce i-am promis Mamei Ma şi să te bat până o să-ţi cunoşti lungul nasului.

S-a cufundat în tăcere, iar eu am fost recunoscătoare că tirada se terminase.

Dar apoi a vorbit din nou, de data asta cu o voce blândă şi tristă, de parcă era un copil. Cu ochii pierduţi în zare, şi-a adus aminte de împrejurările mereu schimbătoare ale propriei existenţe.

Dovlecelul Fermecat

Aveam cinci ani, eram doar o fetiţă când unchiul meu m-a luat de lângă familie şi m-a vândut soţiei unui negustor ca să-i fiu sclavă. Unchiul mi-a spus că nu face altceva decât ce i-au cerut părinţii mei. Nici în ziua de azi nu cred că ăsta era adevărul. Dacă aş crede, inima mi-ar îngheţa, înecată de amărăciune. Poate că tata voia să scape de mine. Dar mama trebuie să fi fost zdrobită de durere când a descoperit că dispărusem. Sunt sigură că aşa a fost. Amintirea-mi spune că aşa s-a întâmplat. Deşi cum aş putea să ştiu asta, dacă nu am mai văzut-o niciodată după ce am fost răpită? M-

am gândit la asta mulţi ani. Dacă mama nu mă mai voia, atunci de ce m-a luat nenorocitul ăla în mijlocul nopţii? De ce să fi făcut totul pe ascuns?

Am plâns tot drumul până la casa bogătaşului. Iar unchiul s-a târguit şi m-a vândut de parcă eram un purceluş care trebuia îngrăşat ca să fie gustos. Negustorul avea o soţie dintr-o căsătorie aranjată, precum şi trei concubine. Concubina cea mijlocie era numită cea de-a Treia Soţie, însă în inima lui ea era pe primul loc. Ea a fost soţia care m-a luat drept servitoare. Negustorul, aveam eu să descopăr curând, găsea motive să intre în camera ei mai des decât în ale celorlalte. Privind în urmă, pare straniu că avea atât de multă putere asupra lui. Era cea mai bătrână dintre neveste. Avea sânii şi buzele mai mari decât era considerat ideal. Nici trăsăturile nu-i erau fine. Dar avea un fel de a fi care îl fermecase pe soţ. Vorbea înclinându-şi un pic capul şi pe un ton blând, melodios. Ştia ce trebuia să spună ca să-i liniştească mintea şi să-l reconforteze. Le-am auzit pe celelalte concubine spunând că dusese o existenţă de prostituată într-un bordel din Soochow, unde îşi încolăcise picioarele în jurul a mii de bărbaţi cărora le supsese creierele şi judecata. Erau geloase pe stăpâna mea, aşa că cine ştie dacă bârfa era adevărată.

La fel ca stăpâna mea, nu mă născusem cu o frumuseţe nemaivăzută. Trăsătura mea cea mai reuşită erau ochii mari, iar cea mai nereuşită, picioarele mari. Le avusesem legate, însă mi-au plesnit legăturile după ce am ajuns în casa negustorului şi, pentru că mergeam pe vârfuri, nimeni nu şi-a dat seama, aşa că nu mi-au mai fost înfăşurate. Spre deosebire de celelalte servitoare, nu eram doar supusă, ci şi dornică să fac orice pentru a-mi mulţumi stăpâna.

Eram mândră să fiu servitoarea soţiei favorite, cea mai preţuită dintre soţiile lui. Îi aduceam flori de prunişor ca să şi le pună în păr. Întotdeauna aveam grijă să-şi primească ceaiul cât mai fierbinte. Îi aduceam alune fierte şi alte gustări de-a lungul zilei.

Pentru că eram atât de atentă, stăpâna mea a decis că într-o zi aveam să fiu o concubină potrivită pentru unul dintre fiii ei mai tineri – nu ca a Doua Soţie, dar poate a Treia. Încearcă să-ţi imaginezi ce-ar fi însemnat pentru mine să fiu cea de-a Treia Soţie! Din acel moment, m-a tratat cu mai multă blândeţe şi mi-a dat mâncare mai bună. Am început să port haine mai frumoase şi jachete şi pantaloni mai lungi şi mai bine croiţi. Ca să mă ajute să devin o concubină adecvată, mi-a reproşat manierele şi felul în care

vorbeam. Şi asta aş fi ajuns dacă stăpânul, găozarul ăla bătrân, nu îmi poruncea într-o zi să-mi dau jos hainele ca să poată fi el primul care să mă defloreze. Aveam nouă ani. Nu puteam refuza. Aşa era viaţa mea, trebuia să mă supun stăpânului pentru că şi stăpâna mea i se supunea lui. Când am scăpat, sângeram şi abia mai puteam să stau în picioare, durerea era atât de puternică, încât mă luase cu leşin. Mi-a spus să îi aduc prosoape fierbinţi. M-a pus să-l curăţ, să şterg orice urme lăsasem.

De fiecare dată când îmi vizita stăpâna, eu stăteam în picioare în faţa uşii, aşteptând. Auzeam cum îl ademenea cu vocea ei înaltă, apoi el murmura cu voce joasă: „Aşa, aşa. Pliurile tale umede sunt ca un lotus alb”. Vorbea tot timpul despre organele lor sexuale. El grohăia şi ea scotea nişte mici ţipete, ca şi cum i-ar fi fost teamă şi în acelaşi timp s-ar fi bucurat ca o fetişcană. După care făceau amândoi linişte, iar eu mă repezeam să aduc prosoapele fierbinţi, astfel încât atunci când le cerea stăpâna, eu să pot intra imediat cu ele.

Mă prefăceam că nu îl văd pe stăpân după perdelele transparente ale patului. Îi vedeam umbra stăpânei mele în timp ce îl spăla. Arunca prosoapele murdare pe podea, iar eu mă grăbeam să le iau de acolo, îngreţoşată de mirosul amândurora. Apoi trebuia să mă întorc şi să aştept. Când pleca stăpâna mea, intram eu, iar el mă întindea pe spate sau pe burtă şi făcea ce dorea cu mine, iar câteodată leşinam de durere. Aşa că asta a devenit parte din existenţa mea: să-mi desfac picioarele, să-i aduc prosoape fierbinţi şi să-mi înlătur mirosul de pe el, să mă întorc în camera mea şi să mă frec până scăpăm eu de mirosul lui.

La unsprezece ani am rămas însărcinată, astfel încât stăpâna mea a aflat că soţul ei se împreuna cu mine. Nu m-a învinovăţit şi nu şi-a învinovăţit nici soţul. Mulţi soţi făceau la fel cu servitoarele lor. Pur şi simplu a spus că nu mai sunt potrivită pentru a fi concubina fiului ei. Altă servitoare a adus o fiertură şi a turnat-o într-un tub lung din sticlă pe care l-a vârât în mine. Habar n-aveam ce face până când am simţit cum mă străpunge, aşa că am ţipat şi am tot ţipat în vreme ce eram ţinută de ceilalţi servitori. După asta, am avut crampe teribile timp de două zile, apoi a căzut din mine un ghem plin de sânge, iar eu am leşinat. Când m-am trezit, aveam febră şi dureri groaznice. Eram răscolită pe dinăuntru şi atât de umflată, încât am crezut că bebeluşul nu ieşise, ci creştea în burta mea. Am aflat mai târziu că servitoarea mă cususe la loc cu păr din

coadă de cal ca să mai pot fi deflorată o dată ca o virgină. Doar că acum creştea puroi în locul unde trebuia să fie un bebeluş.

Câte zile am avut febră, nu m-am putut da jos din pat. Îi auzeam câteodată pe unii şi alţii cum spuneau că eram verde la faţă şi că urma să mor în curând. Văzusem la un moment dat un cadavru verzui şi mi-am imaginat că aşa arăt şi eu. Îmi era frică de mine însămi. „Stafie verde, stafie verde”, spuneam întruna. Stăpânul a venit să mă vadă, l-am zărit printre pleoapele întredeschise şi am tras un ţipăt de spaimă. Credeam că vrea să mă violeze din nou. Părea agitat şi-mi spunea cuvinte de alinare, îmi zicea că încercase întotdeauna să aibă grijă de mine şi că ar trebui să-mi aduc aminte că nu mă bătuse niciodată. Credea că sunt atât de proastă, încât îi voi fi recunoscătoare şi nu mă voi întoarce să-l bântui ca stafie. Îmi promisesem deja că aşa o să fac. A venit un doctor, iar mâinile şi picioarele mi-au fost legate înainte să îmi introducă mai multe săculeţe de medicamente pe care le simţeam ca pe nişte pietre fierbinţi. I-am implorat să mă lase mai bine să mor. Febra mi s-a domolit după o săptămână, iar stăpâna mea m-a lăsat să mai rămân o lună până când măruntaiele mi s-au aşezat la locul lor şi cusăturile din păr de cal nu s-au mai văzut. Apoi m-a vândut unui bordel. Din fericire, era casa de prima mână unde lucrase şi ea înainte să o ia negustorul de concubină. Matroana m-a inspectat din cap până în picioare şi mi-a pipăit deschizătura vaginului. Era mulţumită că fusesem pătrunsă.

M-au numit Picătură de Rouă. Toţi îmi spuneau că sunt foarte isteaţă, pentru că am învăţat rapid să cânt şi să recit poezii. Bărbaţii mă admirau, dar nu se atingeau de mine. Spuneau că sunt de preţ, o floricică – tot soiul de expresii care mă făceau să fiu fericită pentru prima dată în viaţă. Fusesem atât de lipsită de afecţiune, încât nu mă mai săturam de ea. Când am împlinit treisprezece ani, un învăţat bogat a plătit ca să mă defloreze. Mi-a fost teamă că ar putea descoperi adevărul despre virginitatea mea. Dacă îşi dădea seama că fusesem cusută? S-ar supăra şi m-ar snopi în bătaie, iar matroana ar fi şi ea furioasă, apoi m-ar snopi şi ea în bătaie. Însă ce puteam să fac?

Învăţatul m-a apucat de şolduri şi eu mi-am strâns picioarele de teamă că dintr-o clipă în alta o să descopere adevărul. Dar când a rupt în cele din urmă cusătura din păr de cal, a fost la fel de dureros ca prima dată, am ţipat şi am plâns cu lacrimi adevărate. Mi-a curs sânge. Mai târziu, învăţatul a inspectat daunele pe care le

provocase şi a scos afară firul din păr de cal dezlegat. „A, iată-te din nou”, a spus. Deci nu era prima oară când i se jucase această festă. Am tremurat şi am plâns, spunându-i că stăpânul din vechea mea casă îmi poruncise să-i aduc prosoape fierbinţi când aveam nouă ani, apoi că stăpâna mea m-a cusut după ce a căzut afară copilul. Am bolborosit ceva despre febră şi despre cum aproape ajunsesem o fantomă.

Bărbatul s-a ridicat şi s-a îmbrăcat. Servitoarea a adus prosoape fierbinţi, iar el a spus că se va curăţa singur. Părea întristat. După ce a plecat, am aşteptat să intre matroana în cameră şi să mă bată. Mi-am închipuit că o să mă alunge din casă. În schimb, a venit şi s-a uitat îndeaproape la sângele de pe pat. „Ce mult!”, a exclamat încântată. Mi-a dat un dolar şi mi-a spus că învăţatul îmi făcuse acest cadou pe lângă suma care mi se cuvenea. Era un bărbat foarte amabil şi mi-a părut rău să aud că a murit câţiva ani mai târziu de o febră mare.

Prin urmare, asta înseamnă să fii răpită, apoi dusă în lumea de jos a celor vii. Nu eşti singura. Iar într-o zi, indiferent dacă deflorarea ta se va petrece aici sau în braţele unui iubit ori ale unui soţ, probabil că n-o să ai nevoie de o coadă de cal în patul tău nupţial.

La o lună după ce Dovlecelul Fermecat i-a spus Mamei Ma povestea cu sifilisul, sănătatea bătrânei s-a înrăutăţit şi toată lumea a căzut de acord că s-ar putea să nu o mai ducă până la Festivalul Primăverii. Nu numai că degetele i-au rămas negre, dar şi picioarele au căpătat aceeaşi culoare. Din cauza poveştii inventate de Dovlecelul Fermecat, femeia chiar se temea că are sifilis. Nu ştiam ce avea în realitate. Poate că era de la pastilele de ficat. Sau poate chiar era sifilis.

Dar apoi servitoarea bătrânei dropii a venit în sufrageria comună când luam micul dejun. În timp ce ducea oala de noapte a stăpânei sale, ne-a povestit ea, s-a împiedicat şi nişte pipi i-a sărit pe mâini şi i-a intrat în gură. Era dulce la gust. O altă servitoare îi spusese că o fostă stăpână de-a ei avea urina dulce la gust şi i se înnegriseră mâinile şi picioarele. Aşa că ne-am dat seama că problema este zahărul din sânge.

A venit un doctor şi, în ciuda protestelor Mamei Ma, i-a desfăcut legăturile de la picioare. Erau negre-verzi, puroiul curgea din ele. A refuzat să meargă la spital. Aşa că doctorul i-a tăiat labele

picioarelor pe loc. Nu a ţipat. Însă şi-a pierdut minţile.

Trei zile mai târziu, m-a chemat să stau cu ea în grădină în timp ce-şi aerisea picioarele ei ciuntite. Auzisem că se revanşa faţă de toată lumea. Credea că boala îi fusese cauzată de karma ei şi că nu era prea târziu să îi întoarcă cursul.

— Violet, ah, a spus pe un ton suav, am auzit că ai învăţat bunele maniere. Să nu mănânci prea multe mâncăruri cu grăsimi. O să îţi strice tenul. Mi-a mângâiat faţa cu blândeţe. Eşti aşa de tristă. Să ai speranţe deşarte înseamnă să-ţi prelungeşti durerea. O să ajungi să urăşti totul şi pe toţi, şi mai mult ca sigur o să înnebuneşti. Am fost cândva ca tine. Eram fiica unei familii de învăţaţi şi am fost răpită când aveam doisprezece ani şi dusă la o casă de prima mână. M-am împotrivit, am plâns şi am ameninţat că mă omor cu otravă de şobolani. Apoi s-a întâmplat să am clienţi foarte drăguţi, amabili. Am fost favorita multora. Mă bucuram de multe libertăţi. Când aveam cincisprezece ani, familia mea m-a găsit. M-au luat de acolo şi, pentru că nu mai eram neprihănită, m-au dat drept concubină unui bărbat drăguţ cu o mamă diabolică. Era mai rău decât să fii sclavă! Am fugit de acolo şi m-am întors la casa de curtezane. Eram atât de fericită, atât de recunoscătoare că revenisem la viaţa mea cea bună. Până şi soţul meu s-a bucurat pentru mine. A devenit unul dintre cei mai fideli clienţi ai mei. Aceasta este povestea frumoasă pe care într-o zi o s-o poţi spune la rândul tău unei tinere curtezane.

Cum ar fi putut o fată să creadă că asta însemna o viaţă plină de noroc? Şi totuşi, dacă aş fi fost chinezoaică şi aş fi comparat această viaţă cu toate celelalte posibilităţi, atunci şi eu aş ajunge să cred în timp că am mare noroc să mă aflu aici. Dar nu eram chinezoaică decât pe jumătate şi mă ţineam cu dinţii de jumătatea cealaltă, cea americană, care era de părere că am şi alte opţiuni.

Doctorul s-a întors câteva zile mai târziu. I-a tăiat Mamei Ma un picior, apoi, a doua zi, i l-a tăiat şi pe celălalt. Nu se mai putea mişca prin casă şi trebuia să fie purtată pe un palanchin micuţ. După o săptămână, şi-a pierdut degetele negre, apoi mâinile, bucată cu bucată, până când nu a mai rămas nimic din ea decât trunchiul şi capul. Spunea tuturor că nu are de gând să moară. Spunea că vrea să rămână în viaţă ca să se poarte mai frumos cu noi, ca să ne trateze ca pe nişte fiice. A promis că ne va răsfăţa. Pe măsură ce o lăsau puterile, devenea tot mai bună. Lăuda pe toată lumea. I-a spus Dovlecelului Fermecat că are talent muzical.

A doua zi, Mama Ma nu şi-a mai amintit cine sunt. Nu-şi mai aducea aminte nimic. Totul se volatilizase, asemenea cuvintelor odată rostite. Vorbea în somn şi ţipa că au venit fantoma Curmalei Japoneze şi a Administratorului Li să o ducă în lumea de dincolo.

— Au spus că sunt aproape la fel de neagră ca ei şi că vom trăi toţi trei împreună şi ne vom ţine de urât. Aşa că sunt pregătită să mă duc.

Dovlecelului Fermecat i-a părut foarte rău că Mama Ma a crezut minciuna ei până la sfârşit.

— *Şşş,* spunea ea, o să îţi aduc o supă care o să-ţi înălbească pielea la loc.

Dar până dimineaţa, bătrâna murise.

— Greutăţile pot să-l înrăiască şi pe omul cel mai bun din lume, a spus Dovlecelul Fermecat. Să ţii minte asta, Violet. Dacă ajung şi eu la fel, să-ţi aduci aminte lucrurile bune pe care le-am făcut pentru tine şi să uiţi suferinţele pe care ţi le-am provocat.

În timp ce îi spăla corpul Mamei Ma, pregătind-o pentru lumea de dincolo, spunea:

— Mamă, întotdeauna o să-mi aduc aminte cum m-ai lăudat că ştiu să cânt deosebit de bine la ţiteră.

Porumbiţa de Aur a venit la noi după o săptămână de la moartea Mamei Ma. Trecuseră cinci luni de când o văzusem ultima oară şi totuşi părea să fi îmbătrânit foarte mult. În primele momente, m-a cuprins un val de furie. Avusese ocazia să-i spună mamei mele că eram încă în viaţă. Mi-a răpit şansa de-a fi salvată. Eram gata să-i cer să-i scrie mamei din nou, apoi mi-am dat seama că mă purtam ca un copil egoist. N-avusese niciodată nici cea mai mică şansă să mă salveze. Am fi suferit cu toţii. Auzisem multe poveşti de când venisem în Casa Seninătăţii despre oameni omorâţi fiindcă se împotriviseră dorinţelor Bandei Verzi. M-am prăbuşit în braţele Porumbiţei de Aur şi nu a trebuit să spun nimic. Ştia cum arăta viaţa pe care o dusesem înainte, alături de mama. Ştia cât de mult suferisem când fusesem mică, crezând că mama nu mă mai iubea deloc.

Ne-am aşezat să luăm ceaiul şi ea ne-a povestit cum casa îşi pierduse toată strălucirea. Prin colţuri se adunase mizeria, candelabrele se umpluseră de praf. Şi după numai câteva luni, mobila se stricase şi tot ce era neobişnuit şi îndrăzneţ în casa mamei mele arăta pur şi simplu nelalocul lui. Mi-am imaginat

camera mea, patul meu, cutia mea de comori, cu pene şi peniţe, şirurile mele de cărţi. Am revăzut în minte camera de lecţii, de unde mă uitasem printr-o deschizătură între perdelele uşilor duble de sticlă şi o văzusem pe mama vorbind în şoaptă cu Lu Shing, încercând să decidă cum să procedeze.

— Plec din Shanghai, a spus Porumbiţa de Aur. Mă duc în Soochow, unde viaţa e mai blândă cu cei care îmbătrânesc. Am pus deoparte nişte bani. Poate o să-mi deschid un magazin. Sau poate n-o să fac nimic decât să beau ceai cu prietenii şi să joc Mahjong, ca matroanele de pe vremuri.

Un lucru ştia sigur: nu voia să devină matroana altei case.

— În vremurile astea, o matroană trebuie să fie rea şi fără scrupule. Trebuie să-i facă pe ceilalţi să se teamă de ea. Dacă nu e severă, poate la fel de bine să deschidă larg uşile şi să lase şobolanii şi derbedeii să intre şi să ia ce vor.

Mi-a dat veşti despre Fairweather. Era un subiect favorit la petreceri, printre clienţi şi curtezane. După ce a păcălit-o pe mama, şi-au adus toţi aminte cât de viclean şi chipeş era. Nimeni nu considera că făcuse ceva reprobabil. Era un american care trăsese pe sfoară un alt american. M-a rănit să aud cât de lipsiţi de solidaritate erau oamenii faţă de mama mea. Nu ştiusem până atunci cât de mult o antipatizau.

În Hong Kong, el şi cu Nor Pufos au trăit într-o vilă, la jumătatea Colinei Victoria. Într-o singură lună, din cauza patimii lui pentru jocurile de noroc şi a dependenţei de opiu a lui Nor Pufos, au rămas fără bani. Nor Pufos s-a întors la viaţa de bordel, iar Fairweather a încercat din nou să escrocheze un om de afaceri, un mahăr care era membru al altei Triade.

— Fairweather nu a reuşit să-i fure mahărului banii. În schimb, a furat inima şi virginitatea fiicei sale. Toate zvonurile sunau la fel: Fairweather a fost vârât cu capul înainte într-un sac mare de orez, apoi, cu picioarele agitându-i-se în aer, a fost aruncat în apele portului, unde s-a scufundat rapid.

Mi s-a făcut un pic rău când mi-am imaginat scena, dar în acelaşi timp nu-mi părea rău că avusese parte de o moarte atât de înspăimântătoare.

Când Dovlecelul Fermecat a plecat să comande nişte ceai şi gustări, Porumbiţa de Aur mi-a vorbit în engleză ca să nu le dea prilej de bârfă celor care poate trăgeau cu urechea.

— Te ştiu din ziua în care te-ai născut. Semeni cu mama ta atât

de mult. Vezi deseori prea mult, prea clar şi câteodată vezi chiar mai mult decât există în realitate. Dar uneori vezi mult prea puţin. Nu eşti niciodată satisfăcută de cantitatea sau calitatea dragostei pe care o ai. Vrei tot mai mult şi suferi fiindcă nu poţi avea niciodată suficient. Şi chiar dacă s-ar putea să ai toată dragostea la nas, n-o vezi. Acum suferi foarte mult pentru că nu poţi scăpa din această închisoare. Într-o zi, o să găseşti o cale să evadezi de aici. Acesta este un loc al suferinţei vremelnic. Dar sper că nu vei suferi pentru totdeauna din cauza dragostei pe care nu o vei lăsa să-ţi intre în inimă în urma celor petrecute. Asta i s-ar fi putut întâmpla şi mamei tale, dar tu ai salvat-o după ce a fost trădată. Toată dragostea pe care a simţit-o s-a datorat naşterii tale şi felului în care tu i-ai deschis inima zăvorâtă. Într-o zi, când vei pleca din locul ăsta, să vii să mă vizitezi în Soochow. O să te aştept.

— Dă-ţi jos pantofii, mi-a poruncit Dovlecelul Fermecat. Şi ciorapii. S-a încruntat: întinde-ţi degetele.

A oftat şi a clătinat din cap, uitându-se în continuare la ele de parcă ar fi putut să le facă să dispară doar prin forţa minţii.

Noua matroană a casei sosea în două zile, iar Dovlecelul Fermecat îşi făcea griji dacă voi fi lăsată să rămân, astfel încât să poată şi ea să fie mai departe servitoarea mea. L-a pus pe cizmar să îmi facă o pereche de papuci tari care mă forţau să mă sprijin doar pe partea din faţă a tălpii. A adăugat nişte margini pentru a-mi ascunde călcâiele şi mi-a înfăşurat fundiţe roşii în jurul gleznelor. Papucii lăsau impresia unor picioruşe împiedicate.

— Mergi prin cameră, a ordonat.

Am ţopăit ca o balerină. După cinci minute, şchiopătam puternic, ca o raţă fără labe la picioare. M-am aruncat într-un scaun şi am refuzat să mai încerc. Dovlecelul Fermecat m-a ciupit zdravăn de braţ ca să mă oblige să mă ridic. Cum am făcut un pas, m-am prăbuşit şi am răsturnat un suport de flori cu tot cu vaza de pe el.

— Durerile tale de acum nu se compară cu ce a trebuit eu să îndur. Pe mine nu mă lăsa nimeni să stau jos. Nici să-mi scot pantofii. Am căzut şi m-am lovit la cap şi la braţ. Şi în zadar.

Şi-a ridicat unul din picioarele ei diforme. Era aproape la fel de mare ca picioarele mele naturale. Căputa arăta ca o cocoaşă.

— Când am fost vândută familiei negustorului, nimeni nu s-a obosit să-mi ţină picioarele înfăşurate, ceea ce la vremea respectivă m-a bucurat. Mai târziu, mi-am dat seama că n-aveam

noroc cu picioarele mele din două puncte de vedere – erau urâte şi tot mari. Când am intrat eu în meseria asta, era important să ai picioarele delicate. Dacă aveam picioarele mai mici, aş fi putut să fiu votată cea mai frumoasă din Shanghai. În schimb, am purtat papuci precum cei din picioarele tale răsfăţate şi n-am ieşit decât pe locul şase. A tăcut câteva clipe, apoi a continuat: Desigur, numărul şase nu e chiar aşa de rău.

După-amiază, mi-a vopsit părul negru, l-a dat cu ulei şi mi l-a strâns tare de tot, astfel încât să stea lipit. În timpul ăsta am tot vorbit.

— Nimeni nu se află aici ca să-ţi facă pe plac. Să nu te aştepţi la asta din partea mea. Tu eşti aici ca să faci altora pe plac. N-ar trebui să pricinuieşti supărări nimănui – nici bărbaţilor care te vizitează, nici matroanei, nici surorilor tale flori. Desigur, nu este nevoie să le faci pe plac servitoarelor şi servitorilor. Însă nici nu-i face să te antipatizeze. Dacă le faci celorlalţi pe plac, o să ai o viaţă mai uşoară. Şi invers. Trebuie să-i arăţi noii matroane că înţelegi acest lucru. Trebuie să te dovedeşti o fată pe care să vrea să o păstreze. Te asigur că dacă eşti trimisă la altă casă, viaţa o să fie mai grea. Nu vei urca pe scara popularităţii şi a confortului, ci o vei lua în jos, în jos, în jos. Sus şi jos – asta-i viaţa noastră. Te urci pe scenă şi îţi dai toată silinţa ca să-i faci bărbaţii să te iubească. Mai târziu îşi vor aduce aminte de acele momente petrecute alături de tine. Dar nu vor fi amintiri despre tine, ci despre sentimentul pe care l-au avut ei, sentimentul de-a fi nemuritori, fiindcă tu i-ai transformat în nişte zei. Ţine minte asta, Violet, când te urci pe scenă, nu eşti iubită pentru ceea ce eşti. Când cobori de acolo, s-ar putea să nu mai fi iubită deloc. M-a dat cu pudră pe faţă şi nori de praf alb s-au ridicat în aer. S-a uitat la expresia de pe chipul meu. Ştiu că acum nu mă crezi. Mi-a trecut pe sprâncene o pensulă cu kohol şi mi-a înroşit buzele. O să trebuiască să-ţi spun lucrurile astea de foarte multe ori.

Se înşela. O credeam deja. Ştiam că viaţa putea să fie crudă. Văzusem multe curtezane căzând în dizgraţie. Credeam că şi mamei mele i se întâmplase ceva crud. Din acest motiv nu era iubită şi nu mai putea iubi pe nimeni cu adevărat, nici măcar pe mine. Nu mai putea să fie altfel decât egoistă. Indiferent ce mi s-ar fi întâmplat în viitor nu voiam să ajung ca ea.

Dovlecelul Fermecat mi-a adus o cordeluţă.

— Am purtat-o când eram de vârsta ta. Nu sunt decât nişte

perluţe, dar în timp, o să le ai pe ale tale şi poate că atunci vor fi nişte perle adevărate.

Mi-a petrecut cordeluţa în jurul gâtului şi mi-a împins-o în sus, peste faţă, băgând la loc şuviţele desprinse.

— E prea strânsă, m-am plâns. Mă trage la colţul ochilor.

Mi-a tras o palmă uşoară peste creştet.

— *Oyo!* Nu poţi să înduri nici măcar *atât* de puţină durere? S-a dat un pas înapoi, privind severă rezultatul, apoi a zâmbit. E bine. Ochi de phoenix, cea mai atrăgătoare formă. Uită-te în oglindă. Ochi migdalaţi, cu colţurile ridicate. Oricât de mult mi-aş trage eu părul din părţi, nu pot să îmi fac ochi de phoenix. Ochii ăştia i-ai moştenit din partea familiei tatălui tău.

Nu mă puteam abţine să mă holbez la mine în oglindă, îmi întorceam capul, închideam şi deschideam gura. Faţa mea, unde era faţa mea? Mi-am atins obrajii. De ce arătau mai mari? Cordeluţa forma un V pe fruntea mea, transformându-mi chipul într-un oval lunguieţ. Şi sprâncenele se arcuiau în sus la capete. Centrul buzelor îmi era dat cu ruj, făcându-le să pară ţuguiate, şi aveam faţa palidă de la pudra albă. Doar câteva tuşe, şi jumătatea occidentală din mine dispăruse. Am plescăit din buze şi mi-am ridicat sprâncenele. Aveam faţa unei curtezane. Nici frumoasă, nici urâtă, pur şi simplu o persoană necunoscută. Noaptea mi-am şters noul chip şi, când m-am uitat în oglindă, am văzut cât de negru îmi era părul. Adevărata mea faţă era la locul ei şi tot acolo fuseseră dintotdeauna ochii aceia de phoenix.

A doua zi, Dovlecelul Fermecat m-a învăţat să mă dau cu pudră şi ruj. Masca aceea chinezească a apărut iarăşi. De data asta am fost surprinsă, dar nu mi se mai părea uluitor. Mi-am dat seama că toate curtezanele arătau diferit după ce îşi pregăteau feţele pentru seară. Purtau măşti, la rândul lor, şi toată ziua am stat cu oglinda în mână ca să mă uit la a mea. Am mai adăugat nişte pudră şi mi-am strâns cordeluţa, astfel încât colţurile ochilor să fie trase şi mai mult în sus. Nimeni, nici măcar mama nu m-ar fi recunoscut.

Noua matroană se numea Li şi a adus cu ea o curtezană pe care o cunoştea de când avea patru ani. Sub tutela lui Madam Li, Vermilion devenise o faimoasă curtezană de prima mână, acum în vârstă de nouăsprezece ani. Câştigase afecţiunea matroanei, care îi spunea „fiica mea”. Veniseră din Soochow, unde Madam Li avea o casă de curtezane de prima mână. În general, curtezanele din

Soochow erau considerate cele mai bune. Aceasta era opinia tuturor, nu numai a celor din lumea noastră. Fetele din Soochow aveau un fel de a fi mai blând, se mişcau tacticos şi vorbeau cu glas dulce şi liniştit. Multe dintre florile Shanghaiului pretindeau că sunt din Soochow. Dar în prezenţa uneia care chiar era de acolo, se vedea că mint. Madam Li a crezut că ar putea să aibă şi mai mare succes în Shanghai, unde curgeau banii de peste ocean, aşa că după ce a cumpărat Casa Seninătăţii, conform tradiţiei de a numi casele de prima mână după matroană sau după atracţia principală, a redenumit-o, în onoarea fiicei sale: Casa lui Vermilion. Era, de asemenea, o reclamă bună. Toate curtezanele au fost date afară. Eu încă nu eram curtezană, aşa că nu trebuia să scap de reputaţia că lucrasem într-o casă de mâna a doua. S-a plâns şi s-a blestemat la greu printre surorile flori de care ne despărţeam, în timp ce cuferele lor erau inspectate pentru ca matroana să se asigure că nu luau cu ele blănuri şi rochii aparţinând casei. Petală de Floare mi-a aruncat o privire încărcată de ură.

— Dar pe tine de ce te ţine? O corcitură care ar trebui să fie pe străzi, nu într-o casă de prima mâna.

— Dar de curtezana Briză ce zici? am ripostat eu.

Dovlecelul Fermecat îmi povestise recent despre Briză pentru a mă încuraja. Era în parte chinezoaică, în parte americancă.

— Nu se ştie cât sânge are de fiecare parte, a spus Dovlecelul Fermecat. Şi mai sunt şi alte zvonuri – că a fost nu numai curtezană, ci la început o prostituată obişnuită. Oricum ar fi stat lucrurile, a înaintat pas cu pas, astfel încât la fiecare câteva luni să ajungă într-o poziţie mai bună. Urmându-şi planul, a câştigat afecţiunea unui străin bogat din Vest, care a luat-o de nevastă. Şi acum are prea multă putere ca să mai vorbească cineva pe faţă despre trecutul ei. Asta ar trebui să faci şi tu. Pas cu pas, tot mai sus.

Madam Li a invitat trei curtezane de la cele mai bine cotate case, atrase de un aranjament prin care puteau să păstreze orice ban făceau în primele trei luni fără să împartă suma cu casa.

— Foarte inteligentă mişcarea lui Madam Li, mi-a spus Dovlecelul Fermecat. Fetele acelea vor munci din răsputeri ca să beneficieze cât mai mult de pe urma înţelegerii, iar Casa lui Vermilion o să aibă un debut în forţă.

Mobila ieftină şi obiectele decorative din salon au fost înlocuite din prima zi cu unele după ultima modă. Iar dormitoarele

curtezanelor au fost renovate opulent, cu mătase şi catifea, lămpi din sticlă pictată, scaune cu spătar înalt, sculptat şi cu ciucuri, alături de paravane din dantelă care ascundeau privirii toaleta şi cada.

Camera mea a rămas la fel.

— Tu n-o să primeşti musafiri în camera ta pentru cel puţin încă un an, a spus Dovlecelul Fermecat, şi trebuie în continuare să plătim chirie. De ce să ne mărim datoria?

Am remarcat că spusese „datoria noastră”, lucru prin care era limpede că înţelegea şi „banii noştri”.

— Lucrurile pe care le am în această cameră, a continuat ea, sunt mult mai drăguţe decât ce au celelalte fete. Toate sunt plătite integral şi încă la modă.

Mobila era de prost gust şi uzată.

A doua zi, ne aflam la masă cu Madam Li şi Vermilion. Dovlecelul Fermecat mă avertizase deja să nu scot un sunet, altfel o să mă ciupească de pulpă de o să-mi facă o gaură.

— Ştii de ce o păstrez? a întrebat-o matroana pe Dovlecelul Fermecat.

— Din mărinimie pentru o biată orfană şi pentru că v-aţi dat seama că are potenţial. Vă suntem foarte recunoscătoare.

— Mărinimie? *Pah!* O păstrez ca o favoare pentru bătrâna mea floare soră Porumbiţa de Aur, ăsta e singurul motiv. Întotdeauna i-am fost datoare pentru ceva ce s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă şi m-a rugat să-i întorc favoarea înainte să se mute în Soochow.

Prin mine îşi plătea acum datoria faţă de Porumbiţa de Aur. Madam Li m-a privit insistent.

— Ai face bine să te porţi cum trebuie. Nu i-am promis că o să te ţin pentru totdeauna.

Dovlecelul Fermecat i-a mulţumit în cuvinte exagerate. A spus că o să fie un tutore şi o servitoare destoinică. A bătut câmpii despre experienţa ei de curtezană de prima mână şi despre cum fusese cotată drept una dintre primele Zece Frumuseţi din Shanghai.

Matroana a întrerupt-o.

— Scuteşte-mă de toată lăudăroşenia asta. Nu o să schimbe faptul că este de rasă amestecată. Şi nu vreau ca Violet să se dea mare în faţa musafirilor că este fiica lui Lulu Mimi. Toată lumea râde de matroana americancă picată în capcana unui iubit american fără să ştie că individul nu era decât un puşcăriaş evadat din închisoare înainte să vină în Shanghai.

Fairweather era puşcăriaş?

— De unde ştii… m-am trezit întrebând înainte ca Dovlecelul Fermecat să mă ciupească de picior. Apoi i-a spus matroanei:

— După cum vedeţi, nu mai arată deloc ca o străină. Nimeni nu o va recunoaşte. I-am dat numele Violet.

Madam Li s-a încruntat.

— Şi poţi să-i vopseşti şi ochii ăia verzi? Ce explicaţie o să dăm pentru aşa ceva?

Dovlecelul Fermecat avea un răspuns pregătit.

— Poate să fie un avantaj literar, a spus pe o voce exagerat de rafinată. Se spune despre marele poet-pictor Luo Ping că avea ochii verzi şi că vedea cele mai profunde calităţi ale spiritului.

Madam Li a pufnit.

— Vedea şi fantome din lumea de dincolo. A făcut o pauză. Nu vreau picturi cu strigoi să atârne prin camera ei. Ar băga în sperieţi orice bărbat.

Vermilion s-a amestecat în discuţie.

— Mamă, propun să spunem pur şi simplu că tatăl ei era manciurian şi că familia lui era originară din nord. Mulţi dintr-ăia de la graniţă au sânge străin şi ochi deschişi la culoare. Şi putem adăuga că tatăl ei era un înalt funcţionar la Ministerul Afacerilor Externe, care a murit. E destul de aproape de adevăr, oricum.

Madam Li mi-a privit cu atenţie chipul de parcă încerca să vadă cum mi se potriveşte minciuna.

— Nu-mi aduc aminte să ne fi spus Porumbiţa de Aur asemenea lucruri, a spus Madam Li.

— De fapt, a spus că mama tatălui ei avea sânge manciurian şi că bunicul ei a fost funcţionar. Tatăl ei n-a fost decât o mare dezamăgire pentru familie. Întregul adevăr nu ne avantajează.

Sânge manciurian! O dezamăgire pentru familia sa! Eram uluită că Porumbiţa de Aur le povestise despre tatăl meu. Mie nu îmi dezvăluise niciodată aceste detalii.

— Să nu spui că a lucrat la Ministerul Afacerilor Externe, a adăugat Madam Li. Oamenii o să glumească zicând că fata asta e rezultatul unor afaceri cu un străin. Ţi-a spus vreodată numele lui?

— Nu am putut să obţin această informaţie de la ea, a spus Vermilion. Totuşi avem deja o explicaţie satisfăcătoare pentru a transforma datoria ta faţă de Porumbiţa de Aur într-o oportunitate. Unii dintre clienţii noştri sunt în continuare loiali dinastiei Qing. Şi cum împăraţii şi împărătesele Qing erau de neam manciurian,

povestea cu sângele ei manciurian s-ar putea să se dovedească utilă. De asemenea, cum femeile manciuriene nu îşi leagă picioarele, asta poate explica lesne de ce nu are picioarele mici.

— Tot avem nevoie de o poveste despre mama ei, a spus Madam Li, în caz că mai e cineva care să nu fi aflat adevărul.

— Ar putea la fel de bine să aibă şi ea sânge manciurian, a spus Vermilion.

— Putem să zicem că s-a omorât după ce a murit soţul ei, a spus Dovlecelul Fermecat. O văduvă onorabilă, o orfană inocentă.

Vermilion a ignorat-o.

— Motivele obişnuite vor fi suficiente. După moartea tatălui, fratele mai mic a pierdut toată averea familiei la jocurile de noroc şi le-a lăsat pe văduvă şi pe fiica ei sortite unei vieţi în mizerie.

Madam Li a mângâiat-o pe mână.

— Ştiu că încă e dureros pentru tine. Dar îmi pare bine că mama ta mi te-a vândut mie. Apoi Madam Li s-a întors spre mine: Ai auzit tot ce am spus despre părinţii tăi? Ai băgat bine la cap?

Dovlecelul Fermecat a spus repede.

— Pot să o verific şi să mă asigur că ştie pe dinafară fiecare detaliu, fără greşeală.

— Într-o lună trebuie să fie gata să participe la prima ei petrecere. Nu o să fie un anunţ oficial că este curtezana noastră virgină, îşi va face doar apariţia ca să se ducă vorba.

M-am simţit de parcă ar fi spus că o să mor în curând.

— Nu vă faceţi griji, a spus Dovlecelul Fermecat. Este o fată bună şi o să-i scot eu cu bătaia din cap orice gărgăuni i-ar mai fi rămas.

Madam Li ne-a privit pe amândouă cu severitate, apoi s-a relaxat.

— Puteţi să-mi spuneţi Mama Li.

După ce a plecat, Dovlecelul Fermecat m-a ciupit de braţ.

— Nu e nimic mai important decât un început bun. Vrei să ai parte de o viaţă bună? Vrei să fii de prima mâna? Mâine începem lecţiile şi, într-o zi, când o să fii cunoscută şi o să sclipeşti toată de bijuterii, o să-mi spui „Dovlecelule Fermecat, ai avut dreptate, îţi mulţumesc că mi-ai oferit şansa unei vieţi fericite”.

Capitolul 4
Eticheta Frumuseţilor Budoarului

În care Dovlecelul Fermecat o învaţă pe tânăra Violet cum să devină o curtezană bine-cunoscută, evitând în acelaşi timp cărpănoşii, dragostea falsă şi sinuciderea.

Shanghai
1912
Dovlecelul Fermecat

Vrei să ajungi sleită toată pe dinăuntru înainte să faci şaisprezece ani? Sigur că nu. Atunci învaţă bine aceste lecţii.

Cât încă eşti o curtezană virgină, trebuie să înveţi artele seducţiei şi să stăpâneşti echilibrul dintre anticipaţie şi reticenţă. Deflorarea ta nu va avea loc înainte de Anul Nou, când vei împlini cincisprezece ani, şi mă aştept să ai o mulţime de pretendenţi înflăcăraţi înainte ca matroana să fie gata să-ţi vândă bobocul.

Poate că te gândeşti: *Ce ştie servitoarea mea, bătrâna Dovlecel Fermecat*, *despre idilă?* Când aveam nouăsprezece ani, eram una dintre primele Zece Frumuseţi din Shanghai. Şi nu sunt prea multe curtezane care să reziste până la treizeci şi doi de ani. Aşa că, vezi tu, ştiu mai multe decât majoritatea.

Reputaţia

Întotdeauna să ţii minte, micuţă Violet, că tu creezi o lume a idilei şi a iluziei. Strunele ţiterei tale trebuie să însoţească cu durerea sau veselia lor poemele pe care le cânţi. Cântă-i pretendentului tău de parcă nu mai există nimeni altcineva în încăpere, de parcă soarta v-a adus împreună în acel moment, în acel loc. Nu poţi pur şi simplu să ciupeşti coardele de mătase sau să laşi cuvintele învăţate pe de rost să-ţi iasă pe gură. Altfel mai bine nu cânţi deloc şi iei lectica până la bordel, unde nimeni nu se mai deranjează cu iluziile sau preludiile.

Cele mai multe frumuseţi învaţă numai zece poeme muzicale de-a lungul carierei. Tu nu vei fi precum cele mai multe. Tu vei fi neobişnuită. În anul următor, vei învăţa trei melodii despre refugii

în munţi, trei balade rustice despre fecioare şi tineri flăcăi care se întâlnesc în munţi, trei poeme muzicale clasice despre întoarcerea de la război şi omorârea tigrilor, un cântec vorbit pentru a-ţi face musafirii să râdă, un cântec popular şi vioi pentru petreceri pline de veselie şi un imn de adio despre prieteni care ne vor părăsi curând, care creează o atmosferă caldă spre finalul unei petreceri şi invită oaspeţii să mai vină şi altă dată ca să beţi împreună.

Eşti o fată educată, ştiu că poţi să înveţi repede dacă eşti disciplinată. Ca să devii una dintre cele Zece Frumuseţi ale Shanghaiului, repertoriul tău trebuie să fie suficient de larg încât să îi poţi alege o melodie diferită fiecărui pretendent care oferă o cină în onoarea ta. Când îi cânţi lui, va uita de orice altă femeie. Şi atunci când va veni momentul în care clienţii caselor de prima mână le vor numi pe cele Zece Frumuseţi, ghici care frumuseţe o să primească cele mai multe voturi? În fiecare lună, o să înveţi altă melodie şi fiecare trebuie să sune firească şi sinceră, ca şi cum ar veni din inima ta. Te voi acompania la ţiteră până când trilurile tale n-o să mai sune ca două pisici care se bat pe acelaşi şoarece mort.

O să-ţi alegem poemele muzicale cu grijă. Uită de poeziile cu munţi pe timp de iarnă, pentru că dau întotdeauna o senzaţie de frig şi de pustiire. Dar cele despre dezgheţul primăverii sunt potrivite, pentru că vorbesc despre trezire la viaţă şi abundenţă, opusul morţii şi al singurătăţii. Melodiile despre vara care lasă loc toamnei sunt acceptabile, mai ales dacă evocă şi savurarea fructelor care îi fac plăcere pretendentului tău. Să ai grijă ca fructul să nu fie prea copt, însă, pentru că asta ar sugera faptul că urmează să apară viermii. Zgomotul rândunicilor care-şi fac cuibul aduce cu el o promisiune, dar evită orice cântec care pomeneşte sosirea coţofenelor sau plecarea phoenicşilor, de vreme ce aduc veşti proaste sau prevestesc retragerea vieţii.

Mai târziu, când se apropie momentul deflorării, o să înveţi câteva poeme muzicale despre moartea unei fete frumoase. Ştiu că par o alegere stranie cântecele triste, dar tragedia deschide inima îndurerată şi creşte dorinţa, pasiunea şi disperarea. Un bărbat ar face orice pentru a scăpa de regrete şi a-şi simţi iubita din nou în braţele sale. Chiar dacă în realitate nu a pierdut niciodată o fiinţă iubită, tot va dori să se prefacă şi să se întindă lângă tine, să devină una cu spiritul tău rătăcitor, să se desfete încă o dată pe culmile pasiunii. Servitoarele primesc nişte bacşişuri grase când melodiile sunt triste, ca să nu mai pomenim de darurile ce îţi vor fi

aşezate la picioarele tale de zeiţă.

În timp, vom adăuga repertoriului tău genul de poeme muzicale care se potrivesc cu ideea fiecărui bărbat despre propria însemnătate. Este un învăţat, un afacerist sau un politician? Acestea vor fi melodii pe care să le interpretezi pentru gazda ta în faţa prietenilor săi şi, cu cât ştii mai multe, cu atât mai bine poţi să proslăveşti nu doar un învăţat, dar şi pe preşedintele unei universităţi, nu doar un afacerist, ci şi pe directorul de la Renji. Sunt mulţi industriaşi influenţi – trebuie să cunoşti natura acelor industrii. Când şi când s-ar putea să-l primeşti pe stareţul unui templu. În cazul ăsta e simplu: îi plac imnurile închinate zeilor. Când sunt cântate în şoaptă, intim, cuvintele sună sincer, iar lui i se va umfla pieptul, ştiind că se află şi alţii acolo pentru a auzi aceste laude sincere. Efectul o să fie acelaşi în cazul tuturor bărbaţilor: fiecare se va simţi mai puternic, mai viril şi într-o dispoziţie mai generoasă, de cuceritor, cu atât mai mult dacă este ameţit după ce a băut vin din belşug. Trebuie să ai mare grijă să umpli la loc bolul pe jumătate gol.

Matroana a spus că vei participa la prima ta serată într-o lună. Nu este debutul tău oficial. Matroana te vrea acolo doar ca să ajungă bârfele în presa de scandal. Oamenii vor vorbi despre cine a fost la petrecere şi îi vor face pe alţii dornici să găzduiască petreceri de debut noapte de noapte. Dar nu trebuie să faci nimic care să dea naştere unor bârfe murdare. De ce crezi că se numeşte presa de scandal? Fiecare petrecere va naşte şi mai multe articole în *Societatea Shanghaiului.* Felul cum te comporţi în următoarea lună îţi poate decide cariera. Nu vreau să te porţi nici ca o fetiţă, nici ca o vampă. Şi să nu-ţi etalezi educaţia ta occidentală de fiţe sau să faci pe deşteapta. Dacă râzi, să-ţi acoperi gura. Niciodată nu ţii minte să faci asta. Niciun bărbat de la petrecere nu doreşte să vadă ce-ai în gură. Dacă bărbaţii mai în vârstă devin impertinenţi, spune-le „tataie”. Unii dintre bătrânii ăştia vor încerca să te tragă în poala lor. Nenorociţii. Dacă se întâmplă aşa ceva, o să vin repede la tine să îţi spun „Ne aşteaptă domnul Wu din Strada Prosperităţii de Est”. Voi spune întotdeauna asta când va fi cazul să te scot dintr-o situaţie neplăcută. Să nu fii proastă şi să mă întrebi cine e domnul Wu.

Prima petrecere este dată în cinstea unui bărbat important pe nume Fang cel Loial. Dacă este important, înseamnă că e şi foarte bogat. Găzduieşte un banchet mare şi vrea două curtezane pentru

fiecare dintre cei opt invitaţi. Asta îţi va spune cât de important este. E bine pentru tine să-ţi faci debutul la petrecerea unui bogătaş. O să vezi exact cât de aprigă o să fie competiţia. Toate cele patru frumuseţi ale casei vor fi acolo, împreună cu alte douăsprezece de pe la alte case. Bărbatul a întrebat dacă nu cumva casa noastră are o curtezană virgină, iar matroana s-a bucurat să-i poată spune că are una nouă, proaspătă şi naivă. A fost mulţumit şi a spus că îşi dorea o varietate de vârste, ca să fie mai interesant. Poate că are un ochi format pentru virgine. Chiar şi aşa, nu încerca să-l farmeci – matroana a pus ochii pe el şi l-ar dori de soţ pentru Vermilion. Dacă faci mici greşeli de etichetă prima dată, toată lumea o să te ierte. O vor lua drept dovadă a purităţii şi inocenţei tale. Dacă eşti deosebit de stângace, te porţi prosteşte sau te arăţi arogantă, o să pierzi orice şansă la o viaţă confortabilă. Ai noroc dacă matroana te lasă să rămâi în continuare servitoare ca să-ţi poţi acoperi datoria.

S-ar putea să nu fii rugată să faci nimic special, dar să nu crezi că asta înseamnă că nu trebuie să faci chiar nimic. În primul rând, trebuie să urmăreşti şi să îmi înveţi semnele. Îi întâmpini pe invitaţi, îl întrebi pe clientul în spatele căruia o să stai dacă mai doreşte ceai sau vreun fel anume de mâncare, apoi îmi spui mie. Eu voi aduce ce a comandat. Mă îndoiesc că gazda te va ruga pe tine să îi întreţii, din moment ce vor fi prezente alte frumuseţi cu experienţă, renumite în saloane ca povestitoare, dar s-a mai întâmplat să fiu luată prin surprindere şi n-a fost bine. Pentru orice eventualitate, am pregătită o poveste pe care să o înveţi în cursul săptămânii viitoare. O vei spune în timp ce eu te acompaniez la ţiteră.

Povestea este una despre tinereţea eternă. Dacă este spusă cum trebuie, orice bărbat care o aude va dori să se molipsească de tinereţea ta. Molipsirea propriu-zisă, desigur, nu se va întâmpla înainte de deflorare. Prin această poveste creezi promisiunea unui viitor. Nemurirea. Povestea asta promite nemurirea de peste o mie de ani. Se numeşte „Primăvara Florii de Piersic” şi până şi un ţânc poate să-ţi recite o variantă a ei.

Pentru că este o poveste spusă deseori, trebuie să ai un talent special atunci când o interpretezi. Multe expresii ale chipului – tristeţe, uluire, surpriză, regret sincer şi aşa mai departe. Faci o pauză, te uiţi într-un punct, priveşti pieziş ca să sporeşti aşteptarea. În tinereţea mea, mulţi bărbaţi mi-au spus că nu s-au simţit niciodată mai aproape de nemurire ca atunci când mă

ascultau pe mine. Chiar şi celelalte curtezane mi-au spus asta şi ele nu obişnuiau să flateze o altă frumuseţe decât din făţărnicie.

Versiunea mea era mai mult sau mai puţin după cum urmează: un pescar sărac adoarme în barca lui, care pluteşte până pătrunde într-o grotă secretă. Se trezeşte de cealaltă parte într-un mic port unde locuitorii se îmbracă şi vorbesc ca într-o epocă trecută. Oamenii nu sunt chinuiţi de război şi griji, ură şi invidie, boală şi bătrâneţe. Nu există decât un singur anotimp, primăvara. Fecioarele sunt întotdeauna virgine, vinul e tot timpul dulce, bujorii, întotdeauna înfloriţi. Fiecare deal este plin de copaci cu crengile îndoite de piersici pârguite.

„Ce e locul ăsta?” o întreabă pescarul pe o tânără fecioară, iar aceasta răspunde: „Primăvara Florii de Piersic”, apoi îi oferă plăceri pe care pescarul nu le credea posibile. („Cu cântece şi vin”, ar trebui să adaugi cu inocenţă. Toţi vor râde pe săturate la gluma asta.) Timpul nu se scurge deloc în acest rai pe pământ. Se reînnoieşte, la fel ca pofta pescarului, care nu poate fi potolită. În cele din urmă, îşi vine în fire şi îşi dă seama că cei de acasă probabil sunt foarte îngrijoraţi de absenţa lui. Porneşte spre casă încărcat cu cărnuri şi fructe delicioase pentru părinţii şi soţia lui. Le va spune prietenilor să-l însoţească în acest loc ideal. Până ajunge la destinaţie, însă, barca este o epavă plină de găuri. Jumătate din sat a ars, pagoda s-a năruit, iar oamenii sunt speriaţi de barba şi părul lui lung şi încâlcit. Află că au trecut două sute de ani, au fost pierdute trei războaie civile, iar familia şi prietenii lui sunt morţi de mult. Întristat, se întoarce la barcă şi o porneşte din nou spre grotă. Trec mulţi ani, iar el încă mai pluteşte, nereuşind să găsească Primăvara Florii de Piersic.

Aşa ştiu toţi povestea, dar mie îmi place să adaug un final fericit. Sună cam aşa: pescarul este pe punctul de a se îneca, când o zăreşte pe aceeaşi fecioară fermecătoare pe mal, mâncând o piersică atât de mare, încât trebuie să se folosească de ambele mâini ca să o ridice la buzele ei ca nişte cireşe. Fecioara îi face cu mâna şi, împreună, trec cu barca prin grotă şi ajung la Primăvara Florii de Piersic. Nimic nu s-a schimbat. Fecioarele. Piersicii. Anotimpul. Mulţumirea. Pescarul este din nou tânăr şi chipeş – şi, desigur, seamănă foarte mult cu gazda petrecerii. Fecioara arată ca tine.

Când am recitat acest final, am menţionat plăcerile erotice de care urma să se bucure norocosul bărbat. Cu toţii le cunosc. Înoată

cu Peştişorul Auriu, Gustă Pepenele, Urcă Mai Sus în Piersic. Deseori sunt cele despre care ştiu deja că gazda le îndrăgeşte. Dar, desigur, tu nu ar trebui să incluzi aceste detalii cât timp eşti încă o curtezană virgină. Poate la anul. În timp ce te acompaniez la ţiteră, interpretarea mea te va ajuta să ştii ce trebuie să spui mai departe: puţin glissando pentru a semnala o surpriză iminentă, un tremolo pentru pasiunea care se amplifică, un arpegiu care se întinde pe toate cele douăzeci şi unu de corzi din mătase reprezintă întoarcerea în trecut. Pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, te voi învăţa să pronunţi fiecare cuvânt alături de expresii punctuale ale feţei şi mişcări ale trupului, arătându-te în continuare dezinvoltă şi spontană de parcă povestea se desfăşoară chiar sub ochii tăi şi toate sentimentele tale sunt reale şi neaşteptate. Vei învăţa să vorbeşti cu vocea melodioasă a unei fete inocente, cu trilurile ei dulci suind şi coborând, ritmul ei şovăitor sau iureşul tot mai năvalnic până la momentul plăcut al eliberării.

O interpretare superioară mai are o calitate. Unele fete interpretează doar cu pricepere, dar fără sentiment. Poate că stăpânesc tehnica, dar afişează încruntarea concentrării. Numesc acest stil „Privitul la săgeată şi nu la ţintă”. E aşa de plictisitor. După trei minute, bărbaţii speră ca povestea să se termine curând, astfel încât să se poată întoarce la seara lor, care era mai plină de viaţă decât până atunci.

Un alt stil se cheamă „Să-ţi cânţi amorul propriu”. În cazul ăsta, frumuseţea închide ochii şi pare prinsă în altă lume. Faţa i se luminează de plăcere, poate că îşi ridică o sprânceană un pic şi zâmbeşte pentru sine ca să arate cât de mulţumită este de felul în care interpretează muzica. Câtă îngâmfare.

Numesc al treilea stil „Plutind împreună fermecaţi”. Pe acesta îl vei învăţa. Gândeşte-te la poveste în timp ce-ţi spun ce să faci. Vei începe ţinându-ţi ochii întredeschişi, pleoapele încă grele de povara viselor, şi în timp ce privirea îţi alunecă dintr-un colţ în altul al încăperii, ochii tăi îi întâlnesc pe cei ai gazdei tale. Încearcă să faci asta acum. Nu, nu, mişcă ochii *încet.* Dacă îi mişti aşa de repede, pari circumspectă. Apoi te vei uita direct în ochii lui cu o privire plină de dor. După care îţi laşi pleoapele să cadă din nou pe jumătate grele – dacă le laşi prea mult, o să arăţi ca şi când ţi-ar fi somn. Trebuie să arăţi de parcă aţi intrat împreună în paradis. Lasă-ţi gura să se relaxeze, buzele să ţi se întredeschidă – nu atât de mult. Acum ţine-ţi privirea aţintită asupra lui în timp ce faţa ţi se

umple de o plăcere de nestăpânit. Deodată, începi să respiri întretăiat – *încet,* cu plăcere, nu de teamă – şi privirea ta exprimă o îndoială – nu, nu, nu te încrunţi – o privire întrebătoare, care se schimbă odată cu acceptarea destinului. În ochi ţi se citeşte visul în care îţi apare el, simţi cum eşti luată pe sus. Eşti o fată inocentă, un pic speriată, pentru că nu ştii unde eşti dusă. Închide ochii, respiră repede, scoate câteva triluri necontrolate care să se armonizeze cu tremoloul ţiterei. Apoi închizi din nou ochii şi spui „ah!” cu un extaz care îţi devastează simţurile. Asta înseamnă că ar trebui să-ţi iei o expresie uşor îndurerată, de parcă ai murit, dar este o durere slabă, o moarte temporară, aşa că nu te mişti câteva secunde. Să nu scrâşneşti din dinţi. Durerea o simţi în inimă. În cele din urmă, lasă-ţi chipul să se relaxeze, apoi când ochii tăi visători îi întâlnesc pe ai lui, n-o să ştie cum să-şi deschidă punga mai repede, în speranţa că va putea să-ţi câştige deflorarea.

Trebuie să înţelegi că povestea „Primăverii Florii de Piersic” nu este doar despre aspiraţia spre nemurire. Este de asemenea şi despre un loc secret din trecutul unui bărbat care acum îi scapă, locul unde se simţea cel mai viu. Când se gândeşte la el, îşi dă seama că viaţa lui a fost una deşartă şi singuratică. Este sentimental, plin de regrete şi profund conştient de anii care au trecut.

Ţinta nostalgiei lui s-ar putea să fie un episod intens din tinereţe. Aşa se întâmplă de obicei. Vreo aventura iniţiată de o verişoară căsătorită. Sau poate că l-a sedus o femeie mai în vârstă. Ce a zărit când şi-a umezit degetul şi a făcut o gaură în fereastra de hârtie a tinerei lui mătuşi? A văzut-o cu unchiul lui, cu tatăl lui sau cu un băiat de vârsta lui? Ce i-a făcut când l-a prins? L-a pedepsit? I-a plăcut să fie pedepsit? Ce amintiri erotice îşi redeşteaptă el acum ca să ajungă la noi culmi?

Ţine minte şi că un bărbat în toată firea e posibil să fie nostalgic după sinele ideal. Trebuia să lase o moştenire de virtuţi nemaiauzite, astfel încât urmaşii lui să-l idolatrizeze pentru reputaţia măreaţă pe care şi-a construit-o. Puţini bărbaţi sunt capabili să-şi păstreze sinele ideal. Dacă este un învăţat, ce principii filosofice a sacrificat pe altarul ambiţiei? Dacă este bancher, ce jurăminte a încălcat pentru favoruri? Dacă este politician, ce politici puse în slujba binelui civic au fost distruse de corupţie? Trebuie să cultivi acest sentimentalism al lui faţă de gloria morală şi să-l ajuţi să preţuiască mitul persoanei care a fost

în trecut. Când o vei face, nu va mai putea să te lase să pleci cel puţin un anotimp sau două.

Eşti prea tânără să ştii ce înseamnă adevărata nostalgie. Îţi ia timp să devii sentimentală. Dar de dragul succesului tău, trebuie să înveţi rapid. Când atingi corzile nostalgice ale unui bărbat, atunci este al tău.

Patroni şi cărpănoşi

O curtezană trebuie să muncească pentru obţinerea celor Patru Necesităţi: bijuteriile, mobilierul, un contract periodic plătit şi o pensie confortabilă. Uită de dragoste. O s-o primeşti de multe ori, dar niciodată nu va dura. Nu ţine de foame, chiar dacă duce la căsătorie. Şi cu excepţia cazului în care devii faimoasă, ai ajunge doar una dintre multe altele concubine – nu a Doua Soţie, poate a Patra Soţie, a Cincea, a Şasea sau şi mai rău. Ai mânca ce ţi-ar alege Prima Soţie a bărbatului. Când te gândeşti la pensionare, ia în calcul ce îţi va aduce mica doză de libertate de care te bucuri acum. Mai bine decât să ajungi matroana unei case, la fel ca mama ta, nu se poate. Chiar dacă o urăşti acum, asta n-are nimic de-a face cu libertatea şi confortul anilor de mai târziu.

Pentru a obţine cele Patru Necesităţi, trebuie să fii cunoscută, dorită de mulţi pretendenţi care să-ţi facă cadouri scumpe. Trebuie să fii lucidă ca un afacerist, fermă, subtilă şi să ştii să iei decizii sub presiune. Nu oferi niciun chilipir şi nu accepta niciodată nimic sub valoarea ta. Îţi voi spune eu care este aceea la un an după deflorare. Dacă nu îmi urmezi sfatul, o să îţi pierzi din valoare şi oricâte eforturi aş depune, n-o să ţi-o mai restabilesc.

Datoria mea este să sporesc competiţia dintre pretendenţi înainte ca matroana să se decidă cine se va bucura de privilegiul de a te deflora. Voi asista la toate petrecerile tale, la toate vizitele tale în alte case. Le voi bate apropouri peţitorilor tăi că deja există şi alţii care vor să-ţi intre în graţii şi s-ar putea să pomenesc darurile pe care le porţi – o agrafă cu diamante, un inel din jad verde. În fiecare săptămână vei purta bijuterii care vor fi din ce în ce mai preţioase. Pe acestea s-ar putea să trebuiască să ţi le împrumut. Probabil voi spune că verdele este culoarea ta favorită, astfel că jadul şi smaraldul sunt pietrele tale preţioase favorite. Să nu mă contrazici şi să te-apuci să spui că îţi place rozul. Genul ăsta de sinceritate e o prostie şi o să te trezeşti că primeşti în dar flori. Unii

peţitori trebuie ademeniţi încetul cu încetul, indiferent cât de bogaţi sunt. Chiar şi cel mai bogat om e posibil să fie ceva mai chibzuit la început. Obiceiurile nu se schimbă. Când ţi-a oferit suficiente daruri pentru a-şi dovedi sinceritatea, voi pregăti budoarul şi îl voi înştiinţa că este binevenit să ia ceaiul cu tine după petrecere. Numai peţitorii sunt invitaţi – şi doar pentru un ceai sau poate şi un cântec. O să tragă un pic cu ochiul la alcovul tău, unde ar putea să-şi piardă minţile dacă ajung.

Noi două vom avea un limbaj doar al nostru, folosindu-ne de ochi şi de sprâncene şi de mişcări uşoare ale degetelor pe evantaie sau gulere. Vei şti când trebuie să fii subtilă, astfel încât să înţeleg ce se petrece. Când aduc vorba de petrecerea domnului Wu, înseamnă că urmează să te iau de acolo. Când aduc vorba de domnul Lu de pe Strada cu Pietricele, o să ştii că bărbatul care te-a luat la ochi este peţitorul lui Vermilion. Îi voi identifica pe bărbaţii generoşi. Când dorinţele unuia faţă de tine iau amploare, la fel fac şi darurile sale. Când darurile cresc, la fel se întâmplă şi cu valoarea ta, iar atunci când valoarea creşte, la fel o vor face şi favorurile pe care o să ţi le acorde matroana. Dacă o să pui mâna pe un client bogat, ea o să-ţi spună fiică. Dacă n-o să ai niciun client, niciun pretendent, niciun musafir de niciun fel – o să te declare un parazit şi o să te dea afară din casă.

Îţi spun aceste lucruri ca să eviţi mai târziu suferinţele pe care ţi le poate provoca adevărul. Lumea noastră este plină de promisiuni efemere şi de înşelăciuni. Aşa trebuie să fie. Nu suntem oameni răi, pur şi simplu aşa supravieţuim noi. Numai câţiva paşi despart succesul de eşec. Dacă înţelegi asta, nu vei suferi deziluzii la fel de des ca mine.

Îţi vei avea favoriţii tăi, dintre cei care se vor întrece pentru bobocul tău: cei fermecători, cei chipeşi. O să încerc să mă îngrijesc şi de ei. Dar matroana îl va alege pe cel mai potrivit pentru deflorarea ta, cel care va oferi cel mai mult. Dacă este un bărbat pe care o să îl găseşti dezgustător, o voi ruga pe matroană să te lase să te distrezi un pic cu următorul. Astfel, dacă bărbatul este odios, îţi vei aduce aminte că te aşteaptă în viitor lucruri mai bune.

Ţine minte doar că prima săptămână este cea mai profitabilă. După aceea, nu mai eşti virgină. Interesul faţă de tine scade, darurile se răresc. Aşa se întâmplă întotdeauna frumuseţilor tinere. Odată ce şi-au vândut inocenţa, nimeni nu mai vrea şi restul. Însă tu îi vei surprinde pe toţi. Asta te învăţ: să-ţi foloseşti creierul cu la

fel de multă iscusinţă cum te foloseşti şi de şolduri, şi de gură.

În Casa lui Vermilion, toate gazdele petrecerilor şi dineurilor vor fi bogate, exact cum erau şi la Tăinuita Cale de Jad. Invitaţii gazdelor – poate că da, poate că nu. Aici intervin talentele mele. Îi voi descoperi rapid. Cum facem parte dintr-o casă de flori nouă, la început trebuie să depindem de faima şi susţinătorii lui Vermilion pentru a ne stabili reputaţia de prima mână. Prin urmare, să nu furi niciodată clienţi, altfel îţi voi înmâna funia de mătase cu care să te spânzuri. Ştiri legate de Casa lui Vermilion au apărut deja în presa de scandal, iar matroana se va asigura că mai urmează şi altele. Tabloidele se omoară după bârfe captivante – după scandal, chiar şi mai mult. Întotdeauna apare câte un articol despre vreun ţopârlan care susţine că a fost escrocat de o curtezană mincinoasă. Cred că cei mai mulţi dintre aceşti acuzatori sunt pur şi simplu nişte cărpănoşi care au crezut că pot să arunce cu un dolar şi să le fie mângâiată tulpina, aşa cum ar fi făcut o curvă ieftină dintr-o casă de flori de opiu. Sau cred că dragostea dintr-o casă de curtezane este dragoste adevărată, iar mai târziu pretind că au fost trădaţi. E drept că unele curtezane sunt uneltitoare înnăscute. Şi dacă sunt prinse, atunci e sfârşitul carierei lor în Shanghai. Trebuie să se mute în provincie şi să atragă clienţi care să nu fi aflat nimic. Le dispreţuiesc pe cele de teapa asta. Îi fac pe bărbaţi să creadă că toate florile sunt nişte hoaţe de inimi. Nu o să găseşti asemenea curtezane în casa asta, aşa că nici tu să nu ajungi una.

O să te ajut să începi cu dreptul împrăştiind zvonuri pozitive prin tabloide. Editorul celei mai cunoscute fiţuici de scandal este un fost iubit de-al meu şi, pentru că nu i-am cerut bani după mai multe întâlniri de-ale noastre, pot să-l rog să ne pună o vorbă bună. S-ar putea să trebuiască să inventăm ceva la început. „După spusele unui bine cunoscut magnat al transporturilor maritime, curtezana virgină a Casei lui Vermilion merită să fie văzută înainte să-şi facă debutul oficial.” Asta o să stârnească multora curiozitatea şi, de asemenea, o să îi lămurească pe toţi că te afli într-o casă de prima mână, nu într-un loc unde se cere un dolar pentru aia, doi dolari pentru aialaltă. Aşa făcea bătrâna dropie, scăzându-ne valoarea până am ajuns o casă de mâna a doua, care îşi încuraja clienţii să se târguiască pentru sex. Aici nu ne tocmim. Costă trei dolari petrecerea, iar în preţ nu intră călăritul niciunei tulpini. Nu intră în discuţie.

Lucrurile suplimentare în Casa lui Vermilion vor costa un pic mai

mult decât în cele mai multe locuri. Mama ta a făcut şi ea la fel, este o strategie bună. Dacă preţurile sunt mari şi frumuseţile de prima mână, un bărbat se simte cu atât mai privilegiat. Vermilion s-a aprovizionat cu vin franţuzesc şi ciuperci speciale pentru virilitate. O gazdă bună nu le-ar refuza niciodată invitaţilor vinul bun, tocmai recomandat de curtezana lui. Dar niciodată nu e bine să ridice atât de mult preţul pe care trebuie să-l plătească bărbatul pentru a-şi păstra reputaţia, încât acesta să fie nevoit să meargă în altă parte pentru a arăta cât este de generos. Un bărbat a vorbit de rău în presă o casă prea ahtiată după bani şi, drept urmare, casa şi-a pierdut cea mai mare parte din clientelă şi a trebuit să se închidă pentru a putea începe o nouă viaţă sub alt nume. Fabrica respectivului a ars mai târziu şi, din fericire pentru casa renăscută, nimeni nu a putut lega dezastrul de vechea ranchiună.

La petrecerea de luna viitoare, o să fie două frumuseţi care vor sta în spatele fiecărui invitat. Gazda petrecerii sau matroana va stabili felul cum veţi fi dispuse. Indiferent cărui bărbat eşti repartizată, să ţii minte că nu are niciun drept special asupra ta. Dacă încearcă să-şi strecoare o mână pe picior, te tragi mai în spate şi îţi ceri scuze că erai prea aproape. Chiar şi aşa, trebuie să fii atentă la nevoile lui – îi mai torni vin, îi mai torni ceai. Se aşteaptă să fie răsfăţaţi, iar ceilalţi bărbaţi vor băga de seamă dacă eşti prea leneşă să te conformezi. Dacă gazda vrea să joace „Ghiceşte degetul” împreună cu ceilalţi bărbaţi şi pierde, s-ar putea să dea paharul primit drept pedeapsă uneia dintre frumuseţi să-l bea.

Ştiu că asta se întâmpla deseori în casa mamei tale. Dar ştii de ce? De ce nu îi place bărbatului să se bucure singur de vin? Ca să rămână cu mintea limpede pentru jocurile de noroc? Nicidecum, pur şi simplu îi face plăcere să sufere o femeie pedeapsa în locul lui. În definitiv, niţel vin nu se compară cu o mamă de bătaie. Însă pe femeie o slăbeşte puţin, o îmbată sau îi înceţoşează metodele calculate, mai ales în budoar. Asta îşi imaginează ei, în orice caz. Nu ştiu cât de şirete suntem. Când o frumuseţe acceptă paharul, frumuseţea de lângă ea i-l schimbă cu unul gol şi toarnă vinul într-o vază. Te-ai întrebat vreodată de ce sunt atât de multe vaze şi scuipători prin casă? Înţelegi acum de ce nu este înţelept să-ţi faci inamici printre celelalte frumuseţi ale casei? Ar trebui să exersezi acest mic truc de mai multe ori. Nu vreau să te îmbeţi şi să-ţi fie rău. Ar lăsa o impresie care nu va trece aşa repede.

Ca să trezeşti curiozitatea unui musafir doar din priviri, aşteaptă până când respectivul se uită la tine. Priveşte dincolo de el înainte să-ţi întorci ochii asupra lui, doar pentru o clipă. Pe măsură ce seara înaintează, lasă-ţi privirea să se oprească asupra lui, de fiecare dată mai mult, lasă-ţi zâmbetul să se lărgească şi la fel se va întâmpla şi cu încrederea lui. Uită tehnica de a-ţi pleca sfioasă ochii în pământ şi de-a te preface că te ruşinezi. Poate că asta ar fi mers acum zece ani. În ziua de azi, însă, dacă te arăţi prea timidă, bărbatul nu mai înţelege nimic. Nu trebuie să fii insolentă, dar trebuie să se înţeleagă clar ce vrei să comunici. Unii dintre clienţii mei au ajuns pe culmi doar din priviri. Crezi că asta e o victorie? Ha! Odată ce tulpina revine la normal, bărbatul nu mai are nicio nevoie urgentă. Este mulţumit să plece acasă.

Ai grijă la cărpănoşi. Pot să fie invitaţi de-ai gazdei. Un văr de la ţară, un vechi coleg de şcoală, genul care e obişnuit cu casele de mâna a doua sau chiar mai rău. Îţi dai seama imediat care sunt aceştia fiindcă nu ştiu regulile. Fac curte frumuseţilor care au deja clienţi. Au impresia că pot să sară în pat cu o frumuseţe din prima noapte. Nu se sinchisesc să lase bacşiş servitorilor. Ăsta-i cel mai urât gest. O să mă grăbesc să te iau de la astfel de petreceri, o să inventez o scuză, voi anunţa că ai primit o invitaţie la o petrecere găzduită de etern utilul domn Wu de pe Strada Prosperităţii de Est. Dar unii dintre cărpănoşii ăia s-ar putea să fie nişte parveniţi şi să nu ne cunoască obiceiurile. Pentru aceia, am o broşură pe care o folosesc multe dintre frumuseţi: „Sfaturi pentru bărbaţii care vizitează casele de flori” de Li Shangyin. Încercate şi dovedite de sute de ani. *Un bărbat nu ar trebui să se laude cu mărimea tulpinii sale. Nu ar trebui să facă promisiuni false. Nu ar trebui să se pişe în faţa curtezanei.* Şi aşa mai departe. Am adăugat că un bărbat ar trebui să dea bacşiş generos servitoarelor. De ce nu? Îi scuteşte pe toţi de multă stânjeneală şi timp pierdut.

Musafirii de care chiar că trebuie să te fereşti sunt cei care se ţin scai de tine şi au o reputaţie proastă. Unii dintre ei au manierele celor născuţi în familii bune, dar şi-au pierdut la jocurile de noroc toată averea moştenită. Sau au făcut-o scrum într-un nor de fum de opiu. Vin cu bijuterii pe care le-au furat de la mame, surori sau soţii. (După ce le fac cadou în stânga şi-n dreapta, nu mai au nimic de oferit.) Şi mai răi sunt hoţii care fură bijuteriile din budoarele frumuseţilor pe care le-au ademenit cu minciunile lor. Se plimbă cu brăţări şi inele furate de la o casă la următoarea. O prietenă de-a

mea şi-a pierdut toate economiile pentru pensie din cauza unui hoţ din ăsta. Toate am fost de părere că ar fi trebuit să i se taie tulpina şi să fie dată la câini, iar matroana casei a fost şi ea de acord cu noi. A angajat nişte gangsteri să-l găsească – şi hai să zicem doar că au dat la câini mult mai multe decât tulpina respectivului. Întotdeauna o să fiu atentă la netrebnici şi hoţi. Dacă îţi spun vreodată să eviţi un bărbat, acesta ar putea să fie motivul. Niciodată să nu-mi pui la îndoială acţiunile sau o să ajungi în genunchi în faţa criminalilor şi a prietenilor lor drept răsplată pentru faptul că mi-ai refuzat ajutorul.

Mai sunt şi bărbaţi tineri şi tentanţi – bogaţi, chipeşi, dar răsfăţaţi şi lipsiţi de inimă pe deasupra. Aceştia se dau mari în faţa prietenilor. Aruncă cu daruri – agrafe încrustate cu pietre preţioase pentru floarea asta, brăţări pentru aialaltă. Fac curte cu atâta pasiune, încât frumuseţile se întrec care mai de care să îi găzduiască peste noapte. Frumuseţile astea visează să-i facă să devină patronii lor. Le dau tot ce au într-o singură noapte, dar a doua zi tinerii ăştia fac deja curte alteia. Nu vor decât să calce în picioare cât de multe flori pot. Se întrec şi se laudă cu cât de puţin timp le-a luat s-o facă. Le descriu părţile femeieşti drept dovadă că şi-au făcut mendrele cu acele fete. Din acest motiv solicit o perioadă de făcut curte de cel puţin o lună. S-ar putea să ai doar trei sau patru peţitori intimi în această perioadă, şi numai dintre cei care ţi-au devenit clienţi. Aceşti trei sau patru bărbaţi te vor ţine îndeajuns de ocupată.

Mai există un fel de pretendent pe care o să te ajut să-l eviţi. Sunt precum armăsarii şi nu par epuizaţi niciodată. Cum au terminat, sunt gata să se urce din nou pe tine. Cu ei, nu o să ai putere să te scoli la timp pentru a lua ceaiul alături de invitaţii care ne vizitează pentru prima oară, noile oportunităţi. Nu o să arăţi foarte bine la plimbarea cu trăsura. Şi ştii ce o să spună presa de scandal: oare floarea Violet începe să se ofilească şi să-şi piardă petalele?

Manierele unui bărbat pot să fie impecabile până ajunge în patul tău. Există un tip de bărbat care crede că poate să comande orice fel de sex, ca felurile de mâncare dintr-un meniu. Vine cu *Cartea pernei*[7] în care a desenat pe ultimele pagini poziţii ciudate. Una este să ţintuieşti mâinile unei frumuseţi de tăblia patului şi alta este

[7] Referire la cea mai faimoasă operă a lui Sei Shonagon, *Cartea pernei. Confesiunile unei doamne de onoare de la curtea imperială japoneză.*

să o atârni cu fundul în sus de candelabru, ca pe o maimuţă. Nu le pasă dacă se prăbuşeşte candelabrul sau dacă frumuseţea îşi dislocă un braţ. Am auzit de o fată care a căzut în cap şi după aceea şi-a pus hainele invers şi n-a mai fost niciodată în stare să lege două cuvinte cu sens. Casa n-a mai putut s-o păstreze şi nu ştiu pe unde a sfârşit.

Cel mai periculos este Iubitul Ţipetelor Teribile. Nu i-ar păsa dacă i-o trag unui porc sau maică-tii. Majoritatea acestor bărbaţi le vizitează şi pe alea care fac trotuarul. Însă cei înstăriţi îşi permit s-o tortureze chiar şi pe cea mai faimoasă frumuseţe. Unui astfel de individ îi place să provoace durere femeii – şi nu e vorba de câteva palme peste fund. Cele îngâmfate sunt favoritele lui. Mai întâi îl refuză, dar sunt atrase de averea lui. Cele inocente sunt vrăjite de la bun început. Nu e satisfăcut decât atunci când femeii îi ies ochii din orbite şi nu mai are aer nici să strige după ajutor. Acum câţiva ani, asta a păţit o curtezană din Casa Vitalităţii. Era tânără şi naivă, ca tine, de numai şaptesprezece ani. Le ştia pe toate – nimeni nu putea să-i spună ce să facă. Demonul a încurajat-o în aroganţa ei. A rugat-o să-i permită să-i fie servitor supus. A venit încărcat cu daruri şi a dat un banchet în cinstea ei. Servitoarea ei l-a invitat în budoarul frumuseţii. Dimineaţa, a găsit-o moartă şi a înnebunit. Nu o să-ţi povestesc ce a făcut monstrul. Văd deja că eşti suficient de speriată.

Pretendenţii pe care ţi-i voi găsi eu te vor trata ca pe un crin făcut din jad alb. Unii dintre ei vor fi atât de exagerat de politicoşi, încât o să te plictisească de moarte când îţi vor cere permisiunea pentru fiecare ocheadă sau atingere. Bătrânii bogaţi pot să fie printre cei mai buni peţitori şi clienţi. Au experienţă, sunt generoşi şi ştiu să lase un bacşiş. Le place să fie adulaţi, dar nu au nevoie de laude toată noaptea. O să ştii care sunt aceştia după căldura cu care îi voi întâmpina. „Veniţi şi staţi aici”, o să spun, „locul dumneavoastră favorit de lângă fereastră. Luaţi şi gustaţi, este mâncarea dumneavoastră favorită. Beţi din acest vin, vă va întrema. Violet vă va cânta melodia favorită.” În dormitor, te vor trata ca pe Zeiţa Milei într-un templu sfânt. Îţi vor aşeza ofrande pe pântece ca să le acorzi o viaţă mai lungă tulpinii lor. S-ar putea să trebuiască să-i ungi cu nişte ierburi ca să le faci tulpina să se ridice, poţiunile pe care le am eu funcţionează aproape de fiecare dată. De multe ori o să adoarmă pur şi simplu, visând la ce nu a putut înfăptui. Le vei povesti ce ai visat tu că au făcut. Bătrânii mai au o

trăsătură pozitivă: sunt loiali. N-o să alerge după flori în stânga şi-n dreapta. Nu vor să instruiască fete noi în privinţa neputinţelor pe care le au. Singura problemă cu bătrânii este că mai şi mor, uneori chiar brusc. S-ar putea să-l ai pe unul din ăştia drept patron şi să-ţi ofere un salariu frumuşel. Ce zi tristă o să fie atunci când vei afla că fiii lui ard beţigaşe parfumate pentru el la templul familiei. Poţi să fii sigură că soţia lui n-o să alerge la tine cu banii în dinţi.

Cu toate aceste lucruri în minte, îţi voi alege cei mai buni pretendenţi şi patroni, care îşi vor dori mai presus decât orice să te aibă. Planul meu este să ne plătim datoria faţă de matroană în trei ani sau mai puţin, A plătit mulţi bani pentru tine, Violet. Pe deasupra, unele dintre mobilele şi hainele tale sunt oferite de această casă şi asta înseamnă, în total, cam 150 de dolari – vreau să zic în dolari mexicani de argint, nu în noii bani republicani. Şi nu uita, mai trebuie să plăteşti şi chiria noastră lunară, ca să nu mai vorbesc de partea ta din cheltuielile cu mâncarea şi cu lectica. Aşa că vezi bine de ce trebuie să avem mare grijă cu banii. Unele fete cheltuiesc, cheltuiesc şi tot cheltuiesc, iar datoria lor creşte, creşte şi tot creşte. Când vine momentul să trebuiască să plece, nu mai le rămâne nimic decât lacrimi. Odată ce te vezi scăpată de datorii, poţi să faci cum vrei, atât timp cât îţi plăteşti chiria şi îi dai matroanei o parte din câştigurile tale. Când reuşeşti să economiseşti o sumă considerabilă, putem să ne închiriem o casă a noastră şi să începem o afacere pe cont propriu. Am deja una în minte şi nu e vorba de o casă de flori de opiu.

Cât despre deflorarea ta, aş vrea să obţii un set complet de bijuterii. Cele mai multe frumuseţi se mulţumesc cu două brăţări de aur şi un sul de mătase, cum se oferă de obicei. Dacă o să fie ca mine, o să primeşti mult mai mult de-atât. Un inel scump sau un colier s-ar putea să fie suficiente, însă odată ajuns în camera ta, o să-i sugerez clientului să sărbătorească oferindu-ţi şi restul setului. După deflorare, va trebui să muncim din răsputeri ca să strângem noi seturi. Poate o să fie nevoie să închiriem bijuterii de la curtezane mai în vârstă care se agaţă în continuare de acest trai şi au nevoie de bani. Toate acele coliere şi brăţări le vor arăta viitorilor clienţi cât de cunoscută eşti deja. Când un bărbat devine clientul tău, întotdeauna să porţi cel mai preţios set. Să îl lauzi cu generozitate, dar apoi să adaugi şi o mică critică. Spune-i că rubinele întunecate nu se potrivesc foarte bine cu pielea ta. Pomeneşte faptul că stilul este un pic prea demodat pentru o fată

aşa de tânără ca tine. Spune-i că ai văzut o frumuseţe care purta un set mai modern şi că asta va arăta cât bun gust avea clientul ei. Atunci va avea şansa să-ţi ofere bijuterii care să fie mai pe placul tău. Dacă nu spune nimic, atunci o să fie ultima seară în care îţi intră în dormitor până când nu găseşte o metodă potrivită de a-şi exprima admiraţia.

Dacă se oferă să te ducă la un magazin de bijuterii, să-i atragi atenţia că Opt Virtuţi de pe Aleea Fericirii are cea mai bună selecţie, că sunt foarte serioşi şi nu ţi-ar spune niciodată că argintul aurit este aur pur, spre deosebire de Grădina celor Opt Comori de pe Strada Patru. Îl ştiu pe proprietarul magazinului Opt Virtuţi, domnul Gao, aşa că îl voi suna din timp ca să pună deoparte două seturi, unul destul de scump şi celălalt nu la fel de scump, dar tot drăguţ. Când ajungem acolo, domnul Gao îl va întreba pe peţitor cam la ce fel de bijuterii se gândea. Dacă nu cere o piesă anume, domnul Gao va scoate setul cel scump – brăţară, colier, inel şi podoabă pentru păr. Ar trebui să murmuri că dacă ai avea un set ca acesta, nu ar mai trebui să porţi bijuteriile pe care le ai pe tine la momentul respectiv. Dacă pretendentul îţi spune să le încerci, îţi dai jos bijuteriile de pe tine, le arunci pe tejghea şi îi spui domnului Gao să le doneze la fondul în memoria văduvelor neprihănite. Nu-ţi face griji, domnul Gao va trece mai târziu pe la noi şi ne va da înapoi setul. Acum că te-ai descotorosit de vechile bijuterii, ce poate face pretendentul? Trebuie să cumpere setul pe care îl îndrăgeşti atât de mult pentru a-ţi arăta cât preţ pune pe tine, unul mai mare decât pentru oricine altcineva, şi cum tu, la rândul tău, preţuieşti acest set mai mult decât pe oricare altul, sentimentul este reciproc. În cel mai rău caz, va trebui să cumpere un set care să coste un pic mai mult decât cel pe care l-ai dat văduvelor credincioase. Nu poţi accepta nimic mai prejos de atât.

În acelaşi timp, nu poţi să pari hrăpăreaţă, linguşindu-ţi viitorul patron. Eu, pe de altă parte, pot să mă târguiesc cu domnul Gao în numele pretendentului tău. O să-ţi spun să dai jos colierul astfel încât să pot să-l examinez. O să atrag atenţia asupra unui defect la una dintre pietre, o mică înceţoşare. Domnul Gao se va uita şi el şi va încuviinţa fără tragere de inimă, apoi va oferi imediat un preţ mai mic. Poţi să recunoşti că-ţi place în continuare setul, doar că nu eşti sigură că este cel mai potrivit. Apoi, trebuie să-l întrebi pe pretendent ce părere are. Mai merită banii? Observă cum este formulată întrebarea. Nu îl rogi să cumpere nimic, întrebi dacă mai

merită banii. Dacă nu răspunde imediat, domnul Gao va coborî preţul din nou, zicând că nu vrea să spună nimeni că vinde marfa cu defecte. Apoi adaugă că este de acord să vândă setul la un preţ atât de mic, pentru că tu ai spus că îţi place mai mult decât orice altă bijuterie pe care ai avut-o vreodată. Şi când o să le vadă alţii, le vei spune acelaşi lucru. O să creadă că ai plătit preţul întreg. Aşa că toată lumea are de câştigat. În acest moment, pretendentul tău probabil că îl va cumpăra. În definitiv, a dat peste un chilipir fără să-şi bată capul.

Pe de altă parte, ar putea să refuze să cumpere setul, iar acum are un motiv s-o facă fără să strice aparenţele. Setul este imperfect. Chiar tu ai spus-o. Întreabă-l pe domnul Gao dacă nu mai are ceva în acelaşi stil, dar fără defecte. Domnul Gao va aduce al doilea set ales de mine. O să fie mai puţin scump decât primul, dar mai mult decât preţul redus. Poţi să-ţi manifeşti surpriza la auzul acestui preţ incredibil. Dacă pretendentul nu îl cumpără imediat, ce înseamnă acest lucru? Orice ar însemna, pentru a nu ieşi prost, uită-te din nou la set şi găseşte ceva care să nu fie pe placul tău şi pe care să nu-l fi observat înainte. Eu îl voi întreba pe domnul Gao dacă o să primească seturi noi săptămâna viitoare. El va spune că da, iar eu voi sugera să ne întoarcem atunci. Apoi putem să vedem ce se întâmplă. S-ar putea să te surprindă.

O frumuseţe mi-a spus odată că se confruntase cu o situaţie umilitoare similară. A pornit-o spre uşă şi a încercat să mai obţină un ultim cadou, s-a oprit să admire o cordeluţă. Era decorată cu perle mici şi era scumpă pentru o cordeluţă, dar nu costa deosebit de mult. Pretendentul a spus că nu i se potriveşte. Frumuseţea şi-a pierdut speranţa şi se pregătea să plece cu mâna goală când bărbatul l-a chemat pe domnul Gao să aducă o cordeluţă pe care o văzuse zilele trecute. Când a văzut-o, fata a izbucnit în plâns. Era încrustată cu perle şi diamante, era mai scumpă decât întreg setul de bijuterii adus prima dată. Domnul Gao fusese părtaş la acest şiretlic. Pretendentul ştia cum procedează curtezanele, dar o iubea cu adevărat pe această frumuseţe şi a vrut să-i arate că nu cu trucurile îi câştigase inima. Când i-a devenit patron, i-a dat suficienţi bani încât să-şi plătească toate datoriile şi să-şi deschidă o casă a ei. I-a fost atât de devotată, încât atunci când bărbatul a murit din senin, s-a omorât pentru a fi alături de el. Niciuna dintre soţiile lui nu a mai făcut asta.

După cum vezi, strategiile pentru a face un client să-şi ia un

angajament trebuie folosite cu grijă. Nu vrei să te întorci acasă cu mâna goală de prea multe ori. Din acest motiv, te voi însoţi la fiecare vizită făcută la magazinul de bijuterii. Şi până primeşti şi tu o cordeluţă de cea mai bună calitate, studiaz-o pe cea pe care o are Vermilion. Este aproape la fel de frumoasă precum cea de care ţi-am povestit, încrustată cu perle şi diamante, are o formă menită să-i scoată în evidenţă rotunjimea frunţii şi ochii ei alungiţi de phoenix. Ar trebui să-i admiri cu voce tare cordeluţa. Spune cât de preţioasă este. Laudă-l pe clientul care i-a cumpărat-o. Va aprecia faptul că o flatezi, pentru că astfel are ocazia să-şi demonstreze valoarea în faţa altor bărbaţi, iar viitorii ei pretendenţi vor şti că darurile lor trebuie să fie de aceeaşi calitate cu podoaba aceea de păr. Patronul ei o să se simtă de asemenea încurajat să-i mai aducă un cadou frumos. Într-o zi, Vermilion o să facă şi ea la fel pentru tine. Complimentul pe care o să ţi-l facă le va da peţitorilor tăi o idee despre ce fel de cadou ar putea să-ţi câştige inima. Dacă popularitatea ta o să tot crească, până la urmă vei primi o cordeluţă de zece ori mai bună decât cea pe care ţi-am dat-o.

Păcatul meu este că am acceptat mai puţin. Ai noroc că poţi să înveţi de pe urma greşelilor mele.

Iluziile

Iluzia idilei depinde de disponibilitatea bărbatului de a crede, iar această disponibilitate se naşte din dorinţele dejucate. Toate iluziile pe care le creezi ar trebui să aibă o singură finalitate: să-l faci să se îndrăgostească de tine. Dacă face asta, pentru el se va opri timpul în loc când este împreună cu tine. Se va crede nemuritor şi va dori să se despartă de bunurile lui lumeşti pentru tine.

Anumiţi bărbaţi s-ar putea să-şi dorească anumite iluzii speciale. O numesc pe una dintre acestea „Iluzia Dragostei Tragice”. Mai ţii minte cântecele despre care ţi-am spus că o să trebuiască să le înveţi? Cel despre fecioarele care au murit de tinere? S-ar putea să interpretezi rolul unei fete pe care el o jeleşte şi căreia i-a jurat în secret dragostea sa. Vei deveni acea fată şi fie îi vei permite să îşi îndeplinească jurământul, fie să fie dezlegat de acesta. S-ar putea chiar să-ţi ceară să interpretezi rolul verişoarei care moare în romanul *Visul din Pavilionul Roşu* sau pe acela al iubitei învăţatului din opera *Legenda Şarpelui Alb.* Asta e chiar lacrimogenă. O să ai nevoie de veşminte lungi şi largi pe post de costumaţie, apoi mai

multă pudră albă pe faţă pentru a crea efectul acela fantomatic. Ar trebui să memorezi pasaje din roman şi să stăpâneşti la perfecţiune fizionomia trădării şi pe cea a iertării. Este mai greu decât îţi imaginezi. Nu vrei să arăţi ca o criminală sau ca o toantă. Dar dacă stăpâneşti cu succes această aparenţă a tragediei, poţi să faci o avere. Dacă chiar ai pierdut pe cineva, cum mi s-a întâmplat şi mie, nici nu o să trebuiască să te prefaci. Pur şi simplu îţi aduci aminte. Într-o zi o să-ţi spun despre el. Nu pot să vorbesc niciodată despre el fără să-mi ţâşnească din ochi lacrimile care-mi inundă inima.

Cea mai întâlnită cerere a pretendenţilor este „Iluzia Fecioarei Nobile”. Bărbatul vrea să îţi dai aerele unei fiice de nobil, pe care să o poată atrage într-o aventură obscenă fără ca soacra guralivă să-şi bage coada. Pentru rolul Fecioarei Nobile, porţi haine care sunt scumpe şi de efect, rafinate, dar şi un pic îndrăzneţe. Poate lenjeria intimă ar trebuie să fie mai sumară şi de o culoare roşie veselă.

Unele curtezane sunt rugate să joace ceea ce numim „Iluzia Învăţatului Nocturn”. Puţin khol ca să-ţi înnegreşti sprâncenele, pălăria Ming potrivită unui filosof, robe lungi. Dacă vrea un războinic, părul trebuie dat cu ulei, despărţit pe mijloc, pieptănat peste cap şi strâns tare la ceafă. Iluzia Învăţatului Nocturn a devenit foarte la modă în ultimul timp, chiar şi în unele case de prima mână. Nu ştiu dacă curtezanele de aici interpretează aşa ceva. Dar pe vremuri era jucată doar pe la casele de mâna a doua. Asta o lăsa să facem bătrâna dropie din Casa Seninătăţii. Clientul venea şi cerea Învăţatul Nocturn, apoi matroana o chema pe curtezana care ştia că juca rolul cu o brumă de entuziasm. O mare parte din acel entuziasm se trăgea din faptul că era mai în vârstă, ceea ce însemna că mai avea o ultimă şansă să facă un ban. Clientul o îngroapă în cadouri pentru câteva zile, i se deschid porţile raiului. Când am ajuns la treizeci de ani, eram cerută cel mai des să joc Învăţatul de Noapte, chiar dacă nu arăt deloc ca un bărbat. Nu e nicio ruşine dacă o faci în propriul tău budoar. Dar nici nu m-am lăudat prin saloanele de povestit.

Bătrâna dropie a mai născocit şi o altă specialitate pentru a atrage mai mulţi clienţi: doi învăţaţi. Eu îl jucam pe unul din ei, iar pe celălalt îl juca orice fată care era mai liberă. Clienţii ne făceau curte în acelaşi fel, numai că aveau de-a face cu două frumuseţi. Una din noi se plângea: „Hei, eu duc tot greul. De ce să primească şi ea la fel?”. Apoi cealaltă se plângea din acelaşi motiv. Aşa colaboram amândouă pentru a obţine mai mulţi bani. Dar îl făceam

să simtă că merită. Intra în dormitor, tremurând şi excitat la culme când vedea doi învăţaţi confucianişti severi. Eu ţineam frânghiile, în timp ce cealaltă purta o cingătoare de care era ataşată o tulpină de fildeş. Îi aruncam lenjerie de corp mătăsoasă cu care să se îmbrace şi îi spuneam nevastă-curvă. În timp ce se îmbrăca, noi stăteam la masa de ceai cu picioarele încrucişate şi fumam trabucuri străine. Îi porunceam să-şi pună o cordeluţă, să se dea cu pudră pe faţă şi cu ruj pe buze. *Oyo!* Ce curtezană urâtă mai era. Cu toate acestea, îi lăudam frumuseţea, tinereţea şi îi spuneam „Micul Lotus Roz”. El trebuia să ne zică „Stăpâni Învăţaţi”, apoi eu îl legam de un scaun cu picioarele atârnându-i peste braţe, poziţia obişnuită, nimic special. El plângea şi ne implora, dar, vai, nu-i era de niciun folos, iar cealaltă frumuseţe îi trecea pragul cu tulpina de fildeş. Unde? mă întrebi. Cum poţi să fii atât de proastă? Unde altundeva ar putea să intre o tulpină într-un bărbat? În micul lui lotus roz!

Pe cei foarte generoşi îi lăsam să se odihnească un pic înainte să scoatem o altă tulpină, iar acum trebuia să ne spună „Stăpâni Profesori”. De data asta, eu purtam tulpina de fildeş. Pentru cei extrem de generoşi mai era şi o a treia tulpină, pe care de obicei o numeam „Unchiul” sau „Fratele”. Aşa ni se cerea. Familia era întotdeauna la urmă, cea mai incitantă.

Unii bărbaţi voiau doar puţină varietate. Alţii erau homosexuali care se prefăceau că nu sunt şi îşi ascundeau adevărata natură de ceilalţi oameni de afaceri. Nu îşi dădeau seama că unii dintre respectivii afacerişti împărtăşeau acelaşi secret. Noi eram foarte discrete. Ştiam cine se juca prin rouă cu cântăreţii drăguţi de operă pentru că unii dintre cântăreţii ăia ne erau iubiţi. Cântăreţilor nu le plăcea munca lor, dar primeau bani frumoşi. Când eram încă o curtezană la Casa Seninătăţii, am avut un bătrân căruia îi plăcea să folosească tulpina de fildeş în ambele direcţii. Ăsta e genul de client pe care matroana unei case de mâna a doua îl primeşte. Trebuia să port hainele de Învăţat Nocturn şi să folosesc unguentul Răpăieli Cereşti ca să-i scol luptătorul antic la bătaie. Şi pentru că termina foarte repede, voia să lungească lucrurile folosind tulpina de fildeş pe mine. Îmi dădea un cadou în plus, dar mie tot nu îmi plăcea. Tulpinile astea false nu se înmuiau niciodată. Era prea mult de muncă.

Singurul motiv pentru care îţi spun toate astea este ca să fii pregătită, în caz că ţi le cere un bărbat. Dacă ştii ce îşi doresc, nu o să fii tentată de banii în plus pe care ţi-i promit odată ce ţi-au intrat

în budoar. Nu vreau să trebuiască să joci rolul unui bărbat. Tu eşti de prima mână. Reputaţia ta este în continuare aceea de frumuseţe tânără. Poate că Nor Pufos se ocupa cu de-astea. Ha. Probabil chiar îi plăceau. Dar dacă un bărbat bate un apropo că ar vrea să îţi pui robele sau dacă scoate o tulpină de fildeş cu centură, trebuie să te duci după paravan şi să mă chemi sunând din clopoţel. Clienţii de genul ăsta ştiu că trebuie să anunţe asemenea cereri din timp servitorilor. O să-l înştiinţez politicos că Învăţatul Nocturn nu este disponibil, dar că profesorul lui se poate ocupa de orice lecţii are nevoie. Dacă nu mai poate să se abţină, o să-mi accepte oferta. Nu mă deranjează să mai fac asta din când în când. Multe dintre servitoarele care au fost în trecut curtezane oferă din când în când specialităţile la care celelalte nu mai sunt dispuse. Încă mai am o centură cu tulpini de diferite mărimi în cufărul meu. Cu cât este mai mare vârful, cu atât mai groasă e tulpina – aşa merge treaba. Păcat că nu am avut niciodată un talent deosebit să-l joc pe Învăţat. Nu mă entuziasma cu adevărat.

Când şi când, avem clienţi care doresc să primească instrucţiuni. Celor mai mulţi le lipseşte experienţa. Foşti călugări pioşi, tineri ai căror taţi sunt clienţii noştri sau musafiri care doresc să înveţe secretele unui amant profesionist pentru a o seduce pe nevasta altuia. Dacă dai peste astfel de bărbaţi, să-mi spui. De fapt, iniţierea tinerilor era o specialitate a mea, asta pentru că taţii lor care-i aduceau îşi aminteau cât de încurajatoare mă dovedisem când erau ei tineri. Întotdeauna mă emoţionez până la lacrimi când aceşti tineri se întorc oameni mari şi îmi spun: „Datorită ţie, soţia şi concubinele mele sunt mulţumite”. Deseori mai cer o lecţie, aşa, de dragul vremurilor de odinioară. Ar trebui să mă laşi pe mine să mă ocup de genul ăsta de clienţi. Nu sunt atât de mofturoşi în ce priveşte vârsta curtezanei. Ce contează pentru ei este să obţină cunoştinţe care să le ajungă pentru o viaţă întreagă.

Indiferent cu ce fel de cereri vine la tine un bărbat, nu trebuie niciodată să-l dispreţuieşti din cauza dorinţelor lui, nici să nu accepţi să fii tu degradată. Dacă e beat şi se pişă pe tine, sună din clopoţel şi voi veni să îl scot din camera ta. Nu accepta bani în plus ca să-l laşi să facă lucruri de felul ăsta. Ştii ce se întâmplă dacă o femeie se lasă degradată? Ajunge să aibă un peşte şi să se întindă pe podeaua birturilor, unde vin şi o călăresc muncitorii şi trăgătorii de ricşe, unul după altul, o sută pe zi până e toată numai carne vie. Nu are niciodată un moment să-şi strângă picioarele sau să-şi

închidă gura, o bătucesc până e numai o rană şi moare. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu se omoară pur şi simplu femeile alea. Poate cred că este soarta lor şi că dacă o îndură, o vor duce mai bine în viaţa următoare. Mai curând mi-aş lua viaţa şi m-aş reîncarna într-o muscă.

Moda

Să nu slăbeşti prea mult. Nici unui bărbat nu îi place să-l împungă nişte ciolane. Şi nu dă bine dacă un pretendent îi rupe accidental coastele unei fete. Chiar înainte să apari în Casa Seninătăţii, o frumuseţe a păţit asta. A ţipat aşa de tare, încât matroana, servitoarea şi încă doi servitori au dat buzna în cameră, gândindu-se că bărbatul o omora. Servitorii l-au aruncat în stradă pe bărbat despuiat. Bătrâna dropie a aflat ulterior că era un oficial care calcula taxele pentru licenţele de comerţ. Nu s-a terminat bine pentru nimeni.

O curtezană grasă nu este nici ea atrăgătoare. Poziţiile pe care le poate adopta fără să-i rupă bărbatului tulpina în două sunt destul de limitate. Tu, acum, eşti într-o formă bună. Cred că sânii s-ar putea să-ţi crească puţin mai mult decât este ideal. Sânii mari nu erau consideraţi atractivi când mi-am început eu cariera, cele care îi aveau trebuiau să se înfăşoare bine. Dar în zilele noastre, bărbaţii mai tineri consideră sânii mari senzaţionali şi excitanţi. E din cauza influenţei acelor ilustrate pornografice din Vest. Eu cred în continuare că sânii mari şi lăsaţi nu-şi au locul decât la o doică. Să nu faci nimic ca să-i măreşti intenţionat.

Când vine vorba de haine, până şi cel mai mic detaliu ar trebui să transmită faptul că eşti o curtezană de rang înalt. În public trebuie purtate hainele cele mai bune – când te plimbi cu trăsura, în restaurante, la teatru. O să porţi o jachetă aşa de fixă, că toată lumea o să-ţi vadă formele atractive. Fusta o să fie mulată, astfel încât să nu fie necesară imaginaţia ca să ţi se ghicească fundul. Vor fi detalii occidentale şocante: nasturi în loc de copci, zorzoane sau pliuri. Sau poate că o să porţi un pantalon bărbătesc sau o fustă după moda occidentală. Aici trebuie să-ţi pui imaginaţia la bătaie. În timp ce te plimbi cu trăsura alături de pretendentul tău, gândeşte-te că eşti pe scenă, ca o actriţă, toţi ochii sunt aţintiţi asupra ta. Pretendenţii şi patronii tăi sunt mândri să se poată etala cu tine. Le creşte reputaţia. Se bucură să vadă invidia pe chipul

altor bărbaţi.

Va trebui câteodată să împarţi trăsura cu altă curtezană, iar eu îmi voi da silinţa să nu fii plasată lângă o curtezană care să atragă mai mult atenţia. Nu eşti cea mai minunată dintre flori, nu încă, şi cine ştie dacă o să fii vreodată. Când vine vorba de plimbări cu trăsura, lumea o să vadă cât de minunată eşti şi ce haine la modă porţi, mai degrabă decât farmecele tale intime. Aşa că se cer alte metode prin care să atragi atenţia atunci când eşti în public.

Am mai multe idei pe care le vom pune în practică în următoarele luni. Va trebui să le ţinem secrete dacă nu vrem să ni le fure alte frumuseţi. În primul rând, o să-l pun pe croitor să-ţi facă un costum în culorile familiei imperiale. Ne-am mai folosit şi în trecut de galben auriu, dar numai pentru lenjerie intimă – pentru mulţi bărbaţi, doar acest detaliu îi făcea să ajungă la paroxism, să atingă norii şi ploaia. Acum că împăratul nu mai e, ce lege ne împiedică să purtăm ce culoare vrem, oriunde ne face nouă plăcere? Imaginează-ţi ce ravagii vor face jacheta la de un galben imperial şi pantalonaşii albastru-pescăruş printre toţi pretendenţii sau loialiştii care te vor vedea în public. O să ne facem costume în violet imperial, exact nuanţa respectivă. Sper să fim primele care să ne afişăm cu aceste culori. Ce mai ştire o să fie asta pentru presa de scandal: Curtezana Violet poartă haine violete!

Mă tot gândesc şi dacă să-ţi iau sau nu o pălărie europeană. Am văzut una care era destul de excentrică. Era mare cât perna unui scaun şi avea mai multe pene de pui de struţ dispuse ca un evantai şi vopsite în violet. Ai sări în ochi de la mai multe străzi distanţă şi cum culoarea e aceeaşi ca numele tău, ai fi subiectul zilei prin tabloide de fiecare dată când ai purta-o. Este o pălărie scumpă, aşa că s-ar putea să mă interesez dacă nu putem s-o copiem cumva. Pe de altă parte, dacă aşteptăm, riscăm să fie cumpărată de o altă curtezană şi atunci ar purta-o ea prima, iar tu nu poţi fi văzută că imiţi alte curtezane. Şi despre asta s-ar scrie în tabloide.

Hainele pe care le vei purta la serate vor depinde de gazdă şi de celelalte curtezane de acolo. După cum am spus, nu poţi s-o eclipsezi pe Vermilion. Dar pentru o petrecere în cinstea ei, trebuie să porţi cea mai bună ţinută de seară. Materialele ţesute sunt la modă acum. Întotdeauna trebuie să fie un model pe care să-l poată face numai cel mai priceput dintre meseriaşi. O să trebuiască să aşteptăm până când o să ne-o putem permite pe cea la care mă gândesc eu. Arată ca nişte straturi de petale. Hainele făcute din

materiale de acest fel te vor costa salariul pe o lună, cel puţin. Să nu mănânci niciodată nimic la petreceri. O pată de grăsime o să-ţi strice ţinuta, şi în cazul ăsta lăcomia se va dovedi un pic cam costisitoare. Unele frumuseţi îşi brodează un model floral ca să acopere petele, dar toată lumea o să-şi dea seama motivul pentru care a apărut, brusc, o crenguţă cu flori de piersic peste sâni.

Iarna, mătasea trebuie să fie groasă şi la fel de lucioasă ca o perlă. Gulerul arată cel mai bine când este căptuşit cu blană de vulpe albă rusească sau şinşilă. Dar ne descurcăm şi cu iepure în primul an. Vara, stratul de mătase de la exterior o să aibă un model delicat, subţire ca un voal, cu o ţesătură perfect executată, uşoară, dar şi răcoroasă. Nu vrei să arăţi ofilită. Fiecare detaliu trebuie să fie perfect, de la copcile de la gât şi până la volănaşele de pe tiv.

Femeile de pe stradă te vor invidia şi îţi vor admira hainele pentru detaliile ingenioase. O să te bucuri când o să le vezi. Pentru multe fete, e suficient să-ţi arunce o privire, va fi cel mai palpitant moment din viaţa lor. Vor vorbi despre tine până în mormânt. Fetele bogate ne vor remarca atunci când vom trece pe lângă ele în trăsură, apoi vor da fuga la croitorii noştri să le ceară haine ca acelea purtate de faimoasa curtezană Violet. Este enervant că ne imită fetele cu bani, dar şi flatant în acelaşi timp. Dacă multe fete din familii înstărite ne copiază stilul, atunci o să-ţi crească statutul. Bărbaţii nu sunt singurii care ne pot face cunoscute. Uită-te la primele Zece Frumuseţi din fiecare an. Sunt ele cele mai frumoase? Nu. Sunt cele care înţeleg natura umană, şi pe cea masculină, şi pe cea feminină. Ştiu cum să atragă atenţia şi să stârnească invidia, apoi să le folosească pentru propriul scop.

Să nu te surprindă dacă te plătesc binişor şi câteva soţii ca să-ţi viziteze budoarul – să-ţi vadă garderoba, machiajul, ba chiar să înveţe despre poziţiile neobişnuite care le plac soţilor lor. Arată-le. Ele cred că e vorba numai despre împerechere, mai curând decât despre curtea prelungită care li se face curtezanelor şi despre plăcerea mistuitoare a doi oameni care se iubesc în secret. Lor nu li se mai poate face curte. Soţii lor le cer lucruri, iar ele le îndeplinesc. Aşa că nu trebuie să îţi faci griji că dai din casă secrete şi că clienţii se vor mulţumi atunci cu nevestele lor într-atât încât să nu mai treacă niciodată pe la tine. Dar să ai grijă să le taxezi bine de tot pe acele soţii, cel puţin cinci dolari.

Să nu uiţi că invidia este unul dintre cele mai mari defecte ale omenirii. Duce la nechibzuinţă în cazul celui invidios şi la un

caracter posesiv în cazul celui care te are pe tine alături. Poţi să te foloseşti de un peţitor pentru a spori pasiunea altuia. Să ai grijă însă să nu procedezi aşa între doi fraţi sau cu prieteni care se au ca fraţii. Dacă se ceartă, oamenii vor spune că eşti o vită care trage atât de puternic de plugul ei, încât ai despărţit doi fraţi.

După ce ai participat la câteva petreceri aici şi prin alte case, vei înţelege mai multe despre invidia dintre curtezane. Poate că ai văzut-o în casa mamei tale. O să îi simţi şi tu colţii. Invidia este un şarpe veninos încolăcit pe glezna ta. S-ar putea să ajungi să-ţi urăşti rivala sau pe propriul peţitor. O să vrei să o distrugi, să-l distrugi pe el sau chiar pe tine însăţi. Să iei aminte la acele sentimente. Altă curtezană s-ar putea să simtă la fel despre tine şi să facă tot ce-i stă în putere pentru a te distruge. Însă dacă le inspiri invidie tuturor, se întâmplă un lucru ciudat. O astfel de invidie se transformă în cele din urmă în respect, o confirmare a superiorităţii tale. Să nu te lauzi însă cu victoriile tale. Rivalele s-ar putea să te invidieze într-o zi, apoi să se bucure de prăbuşirea ta în ziua următoare.

Ceea ce-mi aduce aminte: trebuie să facem o fotografie-suvenir şi să ne decidem asupra unui nume care să te scoată în evidenţă faţă de celelalte.

Dacă nu ne alegem singure numele, oamenii o să-ţi dea unul fără să te mai întrebe. Am auzit-o deja pe una dintre curtezane spunându-ţi „Crinul Alb”. Multe virgine sunt botezate cu acest nume plăcut. Dar nu vrei să se lipească de tine pentru totdeauna, altfel o să ajungi subiectul multor poante – „nu prea mai e chiar aşa de albă”, chestii de-astea. Porecla trebuie să fie unică. Ştiu frumuseţi care s-au comparat cu păsări. „Voce de Rândunică.” O fată l-a ales pe acesta, chiar dacă avea o voce aspră. În plus, rândunicile sunt atât de comune şi de gălăgioase cu ciripitul lor dimineaţa. O altă fată pe care o ştiam a ales să se descrie drept „Clasică precum o Trestie Plângătoare”. Cred că a ales-o pentru că pe fundalul pictat din studioul foto erau zugrăvite o trestie şi un lac. Ce este atât de special la numele acesta? „Trestie Plângătoare” – o fiinţă ţeapănă care boceşte până i se fac ochii roşii şi mari cât nişte ouă? Acestea nu sunt trăsături pe care să le aprecieze bărbaţii. Mă gândesc că a ta ar putea să fie „Visul Cascadei”. Sună bine. Un bărbat poate să-şi înfăţişeze aşa ceva în minte: momentul îndrăgostirii, cum este prins în vârtej, dragostea vijelioasă. Ceva în genul ăsta. Putem să născocim înţelesul exact mai târziu, când o

să-mi dau seama cine eşti tu cu adevărat.

Eşti tânără şi lipsită de experienţă, Violet. Nimeni nu o să te invidieze pentru nimic din prima zi. Frumuseţile sunt mult mai drăguţe şi şirete decât tine. Aşa că să nu încerci să te întreci cu ele. Mulţumeşte-te să le observi. Puţine fete primesc sfaturi din astea cum îţi dau eu. Ele învaţă lucrurile astea mai târziu, cum am făcut-o şi eu, prin greşeli dureroase. Credeau că frumuseţea, poezia şi o voce dulce o să dureze pentru totdeauna. Se bizuiau pe ele. Nu şi-au dat seama că mai mult contează să ştii să combini strategia cu isteţimea, onestitatea, răbdarea şi promptitudinea în a profita de fiecare ocazie ivită. Mai presus de orice, o fată trebuie întotdeauna să facă ceea ce este necesar.

Accidente

Hainele sunt precum cortina de la teatru. Unele curtezane păstrează cortina trasă până când dau deoparte perdelele patului. Se iau după regulile vechi. Fără atingeri cu mâna. Totul foarte cuviincios, de parcă ar fi mirese adevărate. Ce plictiseală. Păi aşa, bărbatul ar putea la fel de bine să fie cu soţia. Genul ăsta de sfioşenie poate că se obişnuia cu ani în urmă, dar acum trăim vremuri moderne. Dacă le oferi o mică avanpremieră a ce-i aşteaptă, n-o să-ţi scadă valoarea. Tot mai ai lucruri nevăzute. De fapt, cu cât îi laşi mai mult să arunce o privire, cu atât mai mult o să-şi dorească ceea ce nu le-ai oferit încă. Ţine minte doar că există o diferenţă între a-i îngădui o ocheadă unui bărbat şi a-l lăsa să examineze marfa în detaliu.

Cele mai bune ocheade pot fi aruncate cu ocazia accidentelor din timpul plimbărilor prin grădină. Trebuie să pară perfect inocente. Pot să arate aşa: porţi o jachetă strâmtă şi pantaloni cu cusătura potrivită astfel încât să-ţi intre între picioare. Te plimbi pe lângă aranjamentele cu pietre şi pe lângă iaz, discutând ceva cu însufleţire. Deodată ţipi şi te prefaci că ai călcat pe piatra ascuţită pe care am aşezat-o eu în secret mai devreme. Te aşezi repede pe o băncuţă din grădină, picior peste picior, pentru a-ţi examina rana imaginară. Durerea te-a făcut să uiţi de indecenţa acestei poziţii. Când observi că privirea bărbatului s-a oprit fix asupra crestăturii dintre picioare, prefă-te jenată la început, apoi timidă. El o să joace rolul unui gentleman galant care insistă să îţi examineze rana pentru a se asigura că nu vei rămâne oloagă pe viaţă. Acest truc

mergea pe vremuri la fetele ale căror picioare legate arătau ca nişte cioturi de şapte centimetri. Dar acum nici măcar fiicele familiilor de învăţaţi nu îşi mai leagă picioarele. Aşa că n-are de ce să îţi fie ruşine dacă ai picioarele întregi. Desigur, unii bărbaţi vor fi dezamăgiţi, mai ales cei mai în vârstă. Dacă observi dinainte că bărbatul se arată interesat de micii „crini aurii”, este cel mai bine să nu te mai oboseşti cu trucul piciorului lovit.

Altă manevră este să-l rogi pe pretendent să-ţi culeagă o floare de pus în păr. Întoarce-te cu spatele în timp ce încerci să o strecori între firele de păr de lângă ureche. Apoi las-o să cadă pe jos. Repezindu-te să ridici floarea, te apleci, iar jacheta care abia dacă îţi acoperea şoldurile se ridică acum precum ceaţa care ascundea luna. Să te asiguri că îţi poate vedea clar fundul cel puţin trei secunde. Când te îndrepţi şi îi vezi faţa, acoperă-ţi gura cu floarea şi râzi. Îi arunci o privire şmecheră şi mulţumită, ca şi cum amândoi aţi fi pus ceva la cale. Când stă lângă tine, apasă cu degetul în mijlocul florii şi întreabă-l dacă observă culoarea mai întunecată, mai aprinsă şi mirosul mai pregnant. În momentul acela o să fie aproape înnebunit, asta dacă floarea scăpată pe jos nu şi-a pierdut cumva petalele şi acum arată ca o buruiană prăpădită.

Sunt câteva poziţii simple pe care le poţi folosi în grădină. Stai lângă un copac şi, în timp ce îi admiri vârsta şi puterea, încalecă-l uşor de tot. Coloanele sunt şi ele bune în acest scop.

După deflorare, o să-ţi împrumut câteva dintre fustele mele speciale. Uite una pe potriva culorii tale, un violet imperial intens. Albeaţa pielii contrastează mai bine cu o fustă de culoare închisă. Partea din mijloc ascunde o crăpătură, ca aceea dintre două perdele. Poţi să închizi despicătura cu copci. Sau poţi să desfaci clamele pentru a-ţi etala genunchii, pulpele sau părţile femeieşti. Această fustă este numai pentru pretendenţi sau clienţi foarte speciali, cărora le place să se mândrească cu tine în public. Niciodată să nu te înjoseşti arătând ce e sub fustă atunci când pretendentul te roagă să-l laşi să arunce o privire. Tot ce se întâmplă cu fusta asta trebuie să fie accidente pe care tu le controlezi. Cu cât este mai generos un pretendent, cu atât mai multe accidente se întâmplă. Poţi să îţi prinzi fusta în braţul scaunului. Fusta fâlfâie, albeaţa pielii tale îi apare fulgerător, apoi, cu privirea ta timidă şi surprinsă, tocmai i-ai oferit clientului două secunde de extaz. O variantă este să coşi copcile astfel încât să se rupă uşor.

Poţi să ai accidente cu fusta şi la teatru. Clienţilor le place în mod special acest lucru, dacă aveţi locuri într-o lojă cu draperii. Odată ce descoperă crăpătura, poţi să-l laşi să te mângâie pe durata spectacolului, dar doar dacă ţi-a dat un cadou în seara aceea. Când te urci şi când cobori din trăsură apar, de asemenea, ocazii bune pentru pretendenţii care mai au nevoie de un brânci ca să ajungă patroni. Zilele furtunoase sunt şi ele un avantaj. Lasă-ţi degetele să ajute rafalele de vânt să-ţi ridice fusta. Dacă bărbatul îţi este deja client, îi poţi acorda şi alte privilegii. Când sunteţi la un banchet în cinstea ta, permite-i mâinii sale să îţi alunece între picioare pe sub masă şi să exploreze acel loc interzis în faţa invitaţilor săi. Continuă-ţi conversaţia cu vioiciune, dar ezită din când în când, apoi priveşte printre gene cum ai învăţat să faci în timpul cântecelor tale. Ceilalţi vor şti exact ce se întâmplă. Nimic nu este spus cu voce tare, dar toţi vor şti. Întotdeauna să păstrezi aparenţele decenţei. În acest fel, poţi să sporeşti dorinţele chinuitoare ale patronului tău şi ale invitaţilor săi invidioşi. Îţi garantez că petrecerea se va termina mai repede decât de obicei.

Pregătirea budoarului

Ţi-am mobilat camera cu tot confortul pentru momentul când vei face dragoste. Ai văzut că ţi-am tras deja patul mai în mijlocul camerei ca să pot muta paravanul care ascunde toaleta şi cada. Înainte era atât de înghesuit şi incomod. Şi cum poţi să te simţi curată când ai o cadă care seamănă cu o sită veche de treierat? Toaleta era atât de joasă, încât bătrânii cu picioarele rablagite ar fi avut dificultăţi să se aşeze şi să se ridice de acolo. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta când era încă dormitorul meu. Acum pretendentul tău şi cu tine vă puteţi primeni într-un mediu mai aerisit. Noua oală de noapte este aşezată sub un scaun sculptat cu braţe. Iar oala este din porţelan, uşor de curăţat, un roşu frumos ca sângele de taur. Am mai comandat şi o cadă nouă, una din alea occidentale, din aramă, cu picioare. Foarte la modă. A fost deja livrată, dar nu pot să o pun în camera ta decât săptămâna viitoare. Vermilion văzuse şi ea acelaşi model şi ea trebuie să fie prima care să o aibă instalată. O să mai ai un cuier occidental pentru robele tale, o banchetă cu ţinte, o măsuţă pentru alifii, parfumuri şi sticluţe cu prafuri revigorante pentru prizat. Pentru a chema servitorii să facă ordine, trebuie doar să loveşti cei patru clopoţei

pe care ţi i-am cumpărat. Este exact acelaşi instrument folosit de companiile feroviare pentru a anunţa cina la clasa întâi.

M-am mai gândit şi la alte decoraţiuni şi obiecte de lux. Cu toatele sunt lucruri pe care ar fi trebuit să-mi dea şi mie prin cap să le folosesc cu pretendenţii mei. Mi-am decorat camera într-un fel la început, apoi n-am mai schimbat niciodată nimic. Cu cât îmbătrâneam, cu atât camera mea părea din ce în ce mai demodată. Acum îmi dau seama de acest lucru. Mobila este în continuare de calitate, însă, şi sunt sigură că pot să o vând la un preţ bun. Dar pentru a cumpăra mobilă nouă, o să avem nevoie de daruri în bani. Aşa că vezi cât de important este să te descurci bine încă de la primele petreceri. Nu putem împrumuta la nesfârşit bani de la matroană, altfel o să devenim sclavele ei pentru tot restul zilelor. În cel mai rău caz, pot să tapiţez din nou scaunele şi canapeaua, perdele noi pentru pat am pus deja să fie făcute. Batist din mătase în auriu imperial, cu caractere albastre brodate, simboluri ale longevităţii. Am cumpărat panglici galbene şi albastre şi vreo zece clopoţei. O să fie legaţi la colţurile patului şi deasupra, o să sune foarte vesel la fiecare mişcare cât de uşoară din şolduri, astfel bărbatul o să priceapă că este pe cale să ajungă la extazul ceresc. Este un detaliu ingenios. S-ar putea să îmi iau şi eu un client din când în când numai ca să aud sunetul acelor clopoţei.

Patru metode prin care poţi să-ţi ruinezi cariera

Există patru metode prin care îţi poţi da seama că nu mai ai de lucru pentru o scurtă perioadă, pentru una mai lungă sau pentru totdeauna.

Prima este ciclul. Nu vrei să te scoli de pe un scaun de lux la o petrecere şi să descoperi că ai lăsat pe brocart o hartă roşie a insulei Chongming şi că ai una asortată pe fundul fustei. O să-ţi dau un set special de bureţi de mare pe care să îi bagi în vagin. Dacă ai ciclu abundent, poţi să-ţi pui şi un săculeţ din mătase cu muşchi uscat între picioare. Niciodată să nu întreţii relaţii intime cu un pretendent când eşti în această perioadă. Să flirtezi, dar să fii timidă la petreceri. Te poţi vedea cu pretendenţi noi la un ceai de după-amiază. Un patron, însă, este altă mâncare de peşte. Unora dintre ei le place să-şi imagineze că te dezvirginează când văd că-ţi curge sânge. În acele cazuri, o să cerem şi un mic cadou de deflorare, ca să facem fantezia mai realistă. O să trebuiască să te

prefaci şovăielnică, în timp ce clientul te dezbracă de haine, apoi să faci ce ai făcut şi în momentul real al deflorării, doar că nu la fel de tare.

Dacă clientul nu este interesat de deflorări fictive, poate că o să-ţi ceară să-l satisfaci cu gura sau să te privească în timp ce îţi faci singură ceva sau multe alte lucruri despre care nu e nevoie să vorbim acum. N-ar face decât să te sperie degeaba. Dacă un client vrea ceva neobişnuit, o să te sfătuiesc atunci ce să faci, ce să nu faci şi când trebuie să mai negociezi un pic.

A doua metodă să-ţi distrugi cariera este să faci un copil. Poţi să eviţi asta dacă ai grijă şi-mi urmezi instrucţiunile de fiecare dată când întreţii relaţii intime. Îţi voi aduce o supă caldă cu mosc şi *dong quai* pe care să o bei înainte să îţi intre un bărbat în budoar. Îţi voi aduce aminte să îţi pui un săculeţ micuţ din mătase cu ierburile mele secrete. Nu conţine nimic care să-ţi facă părţile femeieşti să se strângă, nimic care să-i ofilească sau să-i ardă tulpina bărbatului. Am auzit de amestecuri asemănătoare care au avut şi efectul ăsta, pe loc sau la ceva timp. Şi să nu le asculţi niciodată pe curtezanele care îţi spun să foloseşti felii de curmale japoneze. Ăsta e un banc vechi pe care şi-l fac curtezanele câteodată. Îţi va usca părţile femeieşti şi bărbatului îi va fi imposibil să mai intre. După ce pretendentul tău este satisfăcut, te retragi rapid după paravan şi te speli la părţile femeieşti cu apă cu şofran. Dacă uiţi să foloseşti săculeţul cu ingredientele mele secrete, îţi voi da o fiertură puternică de *dong quai* care o să-ţi provoace crampe şi o să oprească orice ar fi putut să înceapă. Dacă au trecut două luni fără să-ţi vină ciclul, voi chema o femeie care să se ocupe de problemă. Este destul de bună, chiar dacă de-a lungul anilor câteva fete au făcut febră şi puroi, şi nu toate au fost la fel de norocoase ca mine să evite moartea.

A treia metodă de a-ţi pierde locul printre curtezane este să faci puroi şi febră, apoi să mori. Prin urmare, să nu rămâi însărcinată. Există şi multe alte boli. Să nu-ţi închipui că un bărbat care e bolnav sau pe moarte o să stea acasă. Unii bărbaţi care ştiu că nu mai au mult de trăit vor să mai stoarcă un ultim strop de plăcere. Atât de puternic le este instinctul. Dacă un client tuşeşte, scuipă sau nu respiră cum trebuie, să nu bei din acelaşi vin, indiferent cât insistă. S-ar putea să aibă tuberculoză. Dacă un client are ochii roşii şi vomită, e posibil să nu fie de la băutură, ci de la febră tifoidă. Trebuie să ai mare grijă mai ales cu bolile sexuale, cum ar fi

sifilisul. Examinează-l pe fiecare bărbat care ţi se urcă în pat, rapid, pentru a te asigura că nu are leziuni. Admiră-i tulpina, laudă-i-o, în timp ce i-o inspectezi cum trebuie. Chiar şi o mică leziune e periculoasă. Dacă vezi una, prefă-te că te doboară brusc o ameţeală sau că îţi vine să vomiţi, apoi cheamă-mă pe mine. E o boală urâtă. În timp, apar infecţii mari cât căpăţâna de bujor. Apoi florile otrăvite încep să-ţi mănânce carnea şi creierul o să-ţi putrezească. Am văzut cerşetori pe străzi care au ce-ţi povestesc eu aici. Dacă iei boala asta, să nu asculţi pe nimeni care-ţi spune să înghiţi mercur sau otravă de şobolani. Multe fete au luate doze greşite şi, după ce au ţipat ore întregi în chinuri, atât le-a fost. Ştiu un remediu mai bun care ajută câteodată. Nu-ţi spun care e pentru că nu vreau să fii neglijentă şi să crezi că bătrâna Dovlecel Fermecat te poate salva uşor de şancru. Un ultim lucru: niciodată să nu te atingi de un străin. Ei au adus boala în China şi sunt sigură că mulţi o şi au.

A patra metodă să-ţi distrugi cariera este să-ţi pierzi capul. Să nu devii dependentă de opiu. N-o să poţi să ai grijă de clienţii tăi dacă dormi tot timpul. Să nu te îmbeţi. Asta te-ar putea face să râzi de neajunsurile unui bărbat. Să nu plângi tot timpul în faţa altora. Toţi avem motive să fim trişti. Dacă boceşti întruna, este ca şi când ai spune că tristeţea ta e mai adâncă decât tristeţea altora. De unde ştii? Dacă plângi în faţa peţitorilor, îşi vor da seama că-i aşteaptă probleme în viitor, în cazul în care vor reuşi să-ţi câştige afecţiunea. Este altceva să laşi să scape câteva lacrimi în faţa unui client. Poate îl va impresiona şi se va dovedi mai bun sau mai generos. Dar trebuie să plângi cu moderaţie ca să aibă efect. Plânsul poate să izvorască şi din sentimente reale, iar plânsul care o să-i facă cu adevărat plăcere patronului tău este cel de fericire.

Pregătirea părţilor femeieşti

Mâine, servitoarea lui Vermilion va veni cu ustensilele ei şi îţi va înlătura tot părul din zona inghinală, de la subsuori şi de pe buza de sus. O virgină trebuie să fie de un alb imaculat. În momentul ăsta eşti păroasă ca un bărbat. Părul creţ din jurul părţilor femeieşti este neplăcut, arată ca nişte alge, nu e deloc mătăsos. O să trebuiască pur şi simplu să o chemăm pe servitoarea lui Vermilion o dată pe săptămână ca să se asigure că moviliţa ta este o tigroaică albă. Să nu te laşi tentată de alifiile sau de compresele recomandate de alte

curtezane, care, chipurile, au darul de a te scăpa pentru totdeauna de păr. Se ştie despre ele că ofilesc pielea femeii din zona intimă până ajunge să arate ca crăpătura unei babe. Un aşa-zis remediu i-a jupuit odată pielea unei fete atât de rău, de rămăsese numai carne vie. Curtezanele care i l-au recomandat s-au jurat că nu ştiau că o să îi dăuneze, dar toată lumea a aflat că a fost vorba de o răzbunare. Aşa că dacă vine vreuna la tine cu poţiuni de orice fel – să scapi de păr, să îţi crească dorinţa sau pe cea a peţitorului tău – vino la mine imediat, spune-mi ce ţi-a zis şi arată-mi ce ţi-a dat. O să o ameninţ că i-o torn pe gât până când îşi recunoaşte şiretlicul diabolic.

În anul care vine, o să înveţi zece poziţii în fiecare lună. Niciodată să nu adopţi o singură poziţie. Trebuie folosite în combinaţii, în aşa fel încât să-l surprinzi pe bărbat, schimbând ordinea de fiecare dată. Ar trebui să-i oferi ceva neaşteptat chiar şi în noaptea deflorării tale. Inocenţa şi perpetua uluire pot să devină rapid obositoare. Nu ai voie să te arăţi leneşă şi neajutorată, nu te poţi aştepta de la primul tău iubit să te servească, decât dacă este limpede că asta îşi doreşte. Când un bărbat plăteşte pentru deflorare, îşi doreşte inocenţa ta, câteva şovăieli, câteva ţipete de durere drept dovadă că este primul. În acelaşi timp, nu-şi doreşte stângăciile unei fete lipsite de experienţă şi urlete toată noaptea. Ce bărbat şi-ar dori să desfacă cu forţa mâinile şi picioarele încrucişate ale fetei din minut în minut, fără să înainteze deloc? Bărbaţii sunt romantici. Ce consideră ei idealul nu-i un lucru care să le vină uşor femeilor. De-a lungul următorului an, o să studiem mijloacele de a face dragoste care îl vor convinge pe primul tău pretendent că îţi meriţi banii. Circulă o glumă celebră prin bordeluri: doi bărbaţi îl întreabă pe un al treilea care tocmai a deflorat o virgină: „Cum a fost lupta pentru deschiderea porţilor pavilionului? Îmbătătoare precum zece cupe de vin?”, la care celălalt răspunde: „Am trecut destul de uşor de poartă, dar înăuntru n-am găsit decât jumătate de cupă”. Jumătate de cupă. Asta spun unii bărbaţi când au plătit scump şi au fost dezamăgiţi.

Ştiu că nu eşti complet ignorantă când vine vorba de un bărbat în toată splendoarea lui. Când lucram la Tăinuita Cale de Jad, te vedeam cum trăgeai cu ochiul prin grilajul de la fereastra mea. Erai ca o molie micuţă, nu puteam să ţip la tine fără să-i stric plăcerea bărbatului. Sunt sigură că nu ai încetat să te tot uiţi pe furiş de-a lungul anilor, iar acum vei avea ocazia să pui în practică ceea ce te

interesa atât de mult. Am angajat un tânăr din trupa de la operă. Este un actor talentat şi e capabil să facă orice îi spun, toate poziţiile, succesiunea lucrurilor, iluziile – şi toate astea fără să-ţi străpungă bobocul. Oricum nu există nicio şansă să încerce. E homosexual, iar corpul unui femei nu-i inspiră nicio plăcere, doar în arta actoricească. O să-i spui actorului pe numele care vor fi potrivite lecţiei respective: Lordul Yang, Pustnicul, Înţeleptul, Marchizul şi altele pe care le voi născoci eu. El îţi va spune Domnişoara Plăcere, Madam Li, Văduva Li, Doamna Li, Fecioara Fermecată, Sclava şi altele asemenea.

Nu-ţi face griji: veţi fi amândoi îmbrăcaţi în pijamale largi, chiar dacă o să fie momente când o să-l pun să poarte numai fâşiile care să-i acopere tulpina şi testiculele, peste care o să poarte centura şi tulpina falsă, astfel încât să poţi fi atentă unde intră şi cum se potrivesc toate. Nu te va atinge, desigur, doar o să ţintească în direcţia corectă. Nu o să se excite când o să te vadă, aşa că o să-l rog să se atingă ca să poţi vedea toate schimbările de culoare, respiraţia, pupilele, încordarea şi relaxarea membrelor. Fâşiile vor fi legate strâns, nu există niciun pericol să sară ceva pe afară.

Pentru început, o să înveţi cele Patru Elemente de Bază: îmbrăţişatul, deschisul, străpunsul şi rostogolitul. Poate că o să ţi se pară evidente, dar fiecare are arta ei, ritmul şi graţia ei. Răbdarea şi graţia se aplică tuturor poziţiilor. Vom exersa arta tuturor mişcărilor tale – cât de repede să-ţi mişti membrele, când să-ţi arcuieşti spatele. Fiecare curtezană are o sută de metode la dispoziţie. În sus, în jos, aşezată, în picioare, picioarele apăsate pe stomacul lui, picioarele în aer, „Calul Care Dă Din Copite”, „Dansul Lăstarilor De Bambus”, „Tigroaica Se Întâlneşte Cu Dragonul”, „Stridia Din Carapacea Ţestoasei” – toate felurile născocite în cinci mii de ani de amor, excitare şi plictis. Să le înveţi îţi ia o viaţa de om. Ca să-ţi sporeşti reputaţia, o să inventăm şi noi singure câteva.

Actorul îţi va da lecţii despre cum să-ţi compui expresii convingătoare ca să poţi etala cele Nouă Îndemnuri – gemutul, oftatul, rugatul şi aşa mai departe, dar nu toate din prima noapte. În a doua noapte, însă, va trebui să ajungi chiar şi la al optulea impuls pentru a-i dovedi bărbatului că a trezit fecioara din grotă. Actorul va mima pentru tine şi cele Două Răspunsuri ale bărbatului: oftatul cu dorinţă, apoi horcăitul satisfăcut. Recunoştinţa ar trebui să fie al treilea, apoi un cadou frumos al patrulea.

O să fac nişte saci în formă de deget – unii mai subţiri, alţii mai

groşi – în care o să pun nişte orez nefiert. Actorul o să se folosească de ei ca să-ţi arate cum să satisfaci bărbaţii care au dificultăţi în a-şi face tulpina să stea ridicată. Câteodată aceasta adoarme. Pentru a le da încredere, trebuie întotdeauna să te referi la tulpina lor numind-o Războinicul sau Capul Dragonului. Bărbaţii sunt lesne satisfăcuţi de aceste cuvinte. E posibil să fii împreună cu un bărbat care să pară foarte viril la petrecere, iar mai târziu să îi fie ruşine că războinicul lui este mai degrabă un pifan. În ambele cazuri, actorul îţi va arăta cum să te foloseşti de inele şi de bride şi vei vedea cum orezul se îngrămădeşte în sus şi face tulpina să fie tare şi groasă. Mulţi clienţi au fost plăcut impresionaţi şi de panglicile noastre aurii şi albastre. Devin destul de falnici când poartă culorile împăratului. Desigur, acum că împăratul a abdicat, culorile s-ar putea să nu mai aibă acelaşi efect. O să pun în camera ta şi nişte poţiuni care să stârnească pofta trupească. Să le foloseşti numai pe acelea, niciodată altele primite de la curtezane. Ar putea să-ţi dea orice, de la oţet la ulei de ardei iute. Fericire în Pavilion este o marcă bună şi nu o să-l ardă la tulpină pe peţitorul tău, făcându-l să ţopăie prin cameră de durere. S-a mai întâmplat asta cu alte mărci. Bărbaţii sunt tentaţi să creadă că dacă beau mai multe poţiuni, cu atât tulpinile lor vor deveni mai mari. Nu o să-i facă decât să vomite sau să-i doară burta toată noaptea. Aşa că ai grijă la cantităţi.

În fiecare noapte, vreau să te întinzi în pat şi să încerci să te exciţi singură. Îţi voi da un lustruitor de perle şi o loţiune care se cheamă Porţile Larg Deschise. Când nu te mai poţi opri, atunci vei şti despre ce vorbesc. Dacă aceste lucruri nu te poartă pe culmi, o să-l rog pe actor să te ajute să exersezi expresiile pe care trebuie să le adopţi. Este un profesionist foarte bun. Când un bărbat citeşte dorinţa pe faţa femeii, pentru el este ca şi când l-ar iubi. S-ar putea să te obişnuieşti cu lustruitorul de perle. Mulţi pretendenţi vor veni cu propriul sac plin de jucării, iar lustruitoarele de perle sunt printre favoritele celor cărora le place să privească o frumuseţe cum se zvârcoleşte şi gâfâie ca un peşte pe uscat. O să afli mai târziu despre ce vorbesc. Am primit în dar destul de multe lustruitoare de perle de-a lungul anilor. Sinceră să fiu, aş fi preferat un sul de mătase.

S-ar putea să descoperi la început că nu simţi prea multe la capitolul plăcere. Multora dintre noile frumuseţi nu le place sexul. Poate că primul peţitor este mai brutal sau clientul este bătrân, ori poate că respectivul nu este foarte priceput. Sau poate că vrea să

fie răsfăţat şi are multe cereri ridicole, astfel încât ajungi să te simţi ca dădaca unui copil răzgâiat. Trebuie să ai răbdare. Nu toţi sunt groaznici. Eu îţi zic acum de cei mai răi ca să nu te surprindă când o să te trezeşti într-o asemenea situaţie. Dacă nu ai idei romanţioase în cap despre meseria asta, nu o să fii devastată.

Cine ştie – poate că după primul client o să fii surprinsă că al doilea te tratează cu atât de multă tandreţe, încât o să-ţi spui că profesia asta nici nu înseamnă muncă, ci joacă. Nu se întâmplă prea des să fie cazul cu primul, însă. Au plătit pentru a te deflora, aşa că nu tandreţea o să fie cea care îi mână dincolo de porţi. Dacă plângi, nu se vor opri pentru a te mângâia. Nu-şi vor cere scuze.

Mai târziu, însă, o să apară şi cei care se poartă ca nişte iubiţi adevăraţi şi poate că îşi vor dori sincer să îţi ofere plăcere. Unui astfel de bărbat îi place să vadă o femeie atingând înălţimi eterne, îi conferă o putere anume să seducă o curtezană folosindu-se de aceleaşi trucuri pe care le-a folosit şi ea faţă de el. Vei fi tentată să nu te mai simţi ca o curtezană în prezenţa unui astfel de bărbat. I te vei dărui de bunăvoie, fără să aştepţi bani, şi vei crede din toată inima că fericirea aceea va dura la nesfârşit. Mirosul acestui bărbat te va face să renunţi la tot ce te-am învăţat. O să păţeşti asta de multe ori, cu mulţi bărbaţi.

Iar eu voi fi acolo ca să te readuc cu picioarele pe pământ.

Capitolul 5
Amintirea dorinţei

Shanghai
August 1912
Violet

La serata organizată de Fang cel Loial, Dovlecelul Fermecat şi cu mine am stat lângă perete, la celălalt capăt al mesei lungi, ticsite de petrecăreţi. Madam Li mi-a spus că nu o să am niciun rol special la petrecere, o să fiu „doar aşa, de ornament”, nu trebuie decât să arăt plăcut şi să zâmbesc. „Nimic mai mult”, m-a avertizat, săgetându-mă cu privirea ca să-mi dea de înţeles că aş face bine să o ascult. Părea un pic agitată fiindcă petrecerea era mai mare decât se aşteptase, încăperea se dovedise prea mică şi câteva dintre curtezanele de la alte case care veniseră nu se ridicau la pretenţiile ei în ceea ce priveşte îmbrăcămintea şi manierele de prima mână. Era iritată şi că veniseră însoţite de servitoare. Le-a informat că n-au ce să caute să pescuiască clienţi noi, aşa că servitoarele trebuiau să aştepte afară.

Trecuseră şase luni de când fusesem răpită şi în acest răstimp speranţele mele se calcifiaseră într-o acceptare placidă a întregii situaţii, mai puţin a faptului că mama nu reuşise să se întoarcă. O învinovăţeam pentru naivitatea ei şi pentru indiferenţa cu care mă condamnase la o viaţă în iad. În timpul acelor prime luni, mi-am jurat că voi rămâne neclintit aceeaşi persoană – o liber-cugetătoare, un discipol al cunoaşterii, americanca folosindu-se de ingeniozitate pentru a rezolva orice problemă. Dar cât de repede a bătut în retragere acest eu de la început. Dovlecelul Fermecat avea dreptate: voinţa mea puternică nu fusese nimic mai mult decât aroganţă şi după ce mi-au fost luate libertăţile, nu valoram nici măcar cât o curtezană. În seara aceasta, mă bucuram să fiu puţin de ornament. Nu trebuia să fac faţă nici aşteptărilor, nici criticilor. Trebuia pur şi simplu să-mi petrec seara de parcă aş fi fost la teatru – redevenisem fata de şapte ani care trăgea cu ochiul de la balcon la musafirii din Tăinuita Cale de Jad.

Înainte de petrecere, Madam Li a trecut în revistă alături de curtezane numele invitaţilor, ce slujbă avea fiecare, dacă erau căsătoriţi sau aveau concubine şi ce fel de linguşeli le-ar plăcea să

audă. Fang cel Loial, gazda, era cel mai dorit dintre toţi. N-a fost nevoie ca Madam Li să mai adauge ceva despre el. Era un obişnuit al caselor de curtezane. O întrebasem pe Dovlecelul Fermecat de ce s-a produs atâta agitaţie când s-a aflat că va găzdui o petrecere.

— Pe lângă faptul că e bogat, a început să-mi povestească ea, este bine educat şi vine dintr-o familie de oameni culţi, cu concepţii moderne. Are douăzeci şi patru de ani şi încă nu are soţii sau copii, ceea ce o îngrijorează teribil pe mama sa. Fiecare curtezană, desigur, şi-ar dori să o scape de griji şi să-i ofere chiar ea următoarea generaţie.

— Cum arată?

— Nu e un bărbat frumos în sensul obişnuit al termenului. Dar când intră într-o cameră, îţi dai seama că are acea aură a provenienţei dintr-o familie aparţinând elitei societăţii. Are purtări sofisticate, totuşi fără să fie un snob. Se simte în largul lui în orice situaţie. Se face imediat remarcat printre spilcuiţii ăia care s-au îmbogăţit peste noapte. Are ochii şi gura senzuale – nu ca formă, ci prin felul cum se mişcă şi cum îşi exprimă încântarea şi fantezia sexuală. Asta spun toţi. Nu am avut ocazia să verific dacă ce pare să exprime este acelaşi lucru cu ce exprimă propriu-zis şi în pat. Dar multe fete spun că în momentul în care se uită la ele, şi-l imaginează instantaneu deasupra lor. O să vezi în seara asta ce efect are asupra femeilor.

Asemenea unui general de armată, Madam Li ne-a comunicat poziţiile pe care urma să le ocupăm. Două curtezane trebuiau să stea în spatele fiecăruia dintre cei opt bărbaţi aşezaţi la masă. Madam Li a plasat-o pe fiica sa, Vermilion, vizavi de locul în care avea să stea Fang cel Loial. O va putea astfel admira în toată eleganţa ei, în splendoarea tuturor calităţilor ei, de la chipul zâmbitor până la şoldurile unduindu-se graţios. Iar ea va avea ocazia de a-i capta atenţia şi de a-i vorbi pe tonul acela suav, mângâietor, al fetelor din Soochow, pe care şi-l perfecţionase. Madam Li a pus o curtezană din altă casă lângă Vermilion, una mult mai puţin atrăgătoare. Celelalte trei curtezane ale noastre, Micul Phoenix, Prună Verde şi Iarbă de Primăvară, erau aşezate pe partea cealaltă a mesei faţă de următoarele trei ţinte ca valoare, Tang cel Distins, Pan Armonie şi Lu cel Perspicace.

Pentru că stăteam într-o poziţie avantajoasă, puteam să urmăresc nestingherită toată scena. Văzusem mulţi bărbaţi chipeşi la Tăinuita Cale de Jad, atât străini, cât şi chinezi, tineri şi bătrâni,

cei care se dădeau importanţi şi cei care chiar erau. Când a intrat Fang cel Loial în cameră, am avut senzaţia că s-a făcut mai cald şi s-a mai luminat. I-am cercetat faţa pentru a-mi da seama de ce era atât de celebru pentru frumuseţea sa. Purta îmbrăcăminte modernă, occidentală. Dar asta era valabil pentru mulţi invitaţi. Avea părul îngrijit şi uns cu pomadă, ca în revistele de modă. Nimic neobişnuit la asta. Avea o frunte înaltă şi, după mintea mea, trăsături banale. Dar peste câteva minute, au încetat să mai fie astfel. Nu puteam să-mi dau seama exact care era diferenţa, pentru că trăsăturile i se schimbau de la o clipă la alta. Sprâncenele i se ridicau atunci când asculta atent un prieten. Când zâmbea, făcea încreţituri la colţul ochilor. Ochii îi deveneau mai mari şi întunecaţi atunci când discuţia era una serioasă. După ce l-am studiat mai mult timp, m-am decis că arată ca un nobil pe care îl văzusem într-o pictură. I-am observat privirea oprindu-se asupra femeilor şi acaparându-le. Trecând de la una la alta, sprâncenele i se ridicau doar un pic, de parcă era prima oară când zărise o asemenea frumuseţe, iar zâmbetul care urma era unul obraznic, misterios şi promiţător. Continua să o privească, acordându-i întreaga atenţie, care nu dura niciodată mai mult de câteva secunde. Dar în acele secunde, curtezanele erau mistuite de dorinţă. Chiar şi curtezana care nu simţea niciun fel de dorinţă sexuală faţă de bărbaţi părea flatată că o remarcase. Apoi l-am văzut ca aruncă priviri lungi şi servitoarelor, dintre care multe fuseseră curtezane în tinereţe şi care nu se mai bucuraseră de mult timp de priviri insistente. Le readucea la viaţă.

Avea un fel foarte charismatic de a se comporta şi cu bărbaţii, asta datorită firii lui relaxate, mai degrabă, şi sentimentului pe care îl dădea fiecăruia că a fost ales să îi fie confidentul cel mai de încredere. Îşi implica toţi prietenii în conversaţii, nimeni nu era lăsat pe-afară. Punea întrebări, asculta cu atenţie, le respingea elegant modestia, le enumera reuşitele, fără să pară deloc superficial. Rămăsesem hipnotizată şi credeam că ăsta este, pur şi simplu, felul lui de-a fi.

Observasem care dintre femei îi atrăgea atenţia şi pe al cărei chip zăbovea cu privirea cel mai mult, care anume se bucurase de un zâmbet mai misterios decât celelalte. Până acum, femeia respectivă era Vermilion, aşa cum ne şi aşteptam.

— Din sute de petreceri la care am luat parte, mâncarea n-a fost niciodată atât de minunată, a spus Vermilion. Gazda este rugată să

primească recunoştinţa noastră pentru generozitatea sa.

Fang cel Loial, la rândul său, i-a mulţumit lui Madam Li pentru pregătirea banchetului. M-am întrebat dacă era conştient că Vermilion îi făcuse nişte complimente lipsite de sinceritate. Nici măcar nu gustase din mâncare. Nu ne era permis să mâncăm. Dacă aveam noroc, puteam să gust din ce mai rămânea la sfârşitul serii.

Un musafir beat mi-a strigat.

— Hei, floare micuţă! Mănâncă! Simte-te bine!

A cules cu beţigaşele o scoică scânteietoare şi s-a îndreptat spre mine, încercând să-mi nimerească gura. Cum puteam să-i refuz acestui om şansa de a-şi concretiza generozitatea? În momentul în care scoica mi-a atins buzele întredeschise, a scăpat dintre beţigaşele omului şi mi-a alunecat pe toată lungimea noii mele jachete, de la sâni până pe poale. Omul a mormăit o scuză, apoi Madam Li, în timp ce-l conducea înapoi la locul lui, l-a asigurat că nu este vina lui, ci stângăcia fetei. Dovlecelul Fermecat rămăsese cu gura căscată. Pata uleioasă şerpuia în jos ca urma unui melc.

— Salariul pe o lună, a mârâit ea.

Am refuzat să mă arăt spăşită. Nu era în niciun fel vina mea.

Un moment mai târziu, s-a produs agitaţie. Două curtezane – cele pe care Madame Li nu se bucurase să le vadă – se certau. O adiere de şoapte a răzbătut în jurul mesei, astfel încât am aflat că erau rivale şi se certau pe bărbatul corpolent în spatele căruia stăteau, acesta înclinând când spre una, când spre cealaltă în ultimii doi ani. Madam Li le-a condus rapid afară pe cele două femei furioase. Bărbatul corpolent s-a întors să se uite la ele cum pleacă, prefăcându-se încurcat, de parcă el era ultimul om care ar fi putut să ştie ce s-a întâmplat. Când a revenit în încăpere, Madam Li s-a dus la Dovlecelul Fermecat.

— Repede. Luaţi-le locurile, amândouă.

Dovlecelul Fermecat m-a împins în faţă. M-am aşezat în dreapta bărbatului corpolent, iar Dovlecelul Fermecat, în stânga. Acum urcasem şi eu pe scenă, aşa că trebuia să am grijă să nu fac greşeli, iar cea mai bună metodă era să nu fac nimic.

Mi-am arborat zâmbetul de prostănacă. Eram destul de mulţumită de felul în care jucam teatru până când m-a ciupit Dovlecelul Fermecat. Mi-a înmânat o sticlă de vin din orez.

— Repede. Umple-i bolul. A urmat o a doua ciupitură: Repede, întreabă-l dacă nu vrea să-i mai pui peşte în farfurie. M-a ciupit din nou: Scapă-l de oase.

M-a tot ciupit să mă grăbesc să fac ba una, ba alta. M-a ciupit şi pentru că m-am încruntat la ea, acesta fiind momentul când am ciupit-o şi eu tare de tot. Ea a ţipat. Am auzit hohote de râs din partea bărbaţilor şi un murmur amuzat din partea curtezanelor. Dovlecelul Fermecat a explicat că o călcasem pe picior. Vermilion şi Madam Li îşi strânseseră buzele, de parcă încercau să nu explodeze de nervi. Îmi ardea faţa, dar când am văzut-o pe Dovlecelul Fermecat cum se holba la mine, am refuzat să îmi plec ochii ruşinată. Mi-am întors privirea. Atunci am observat că Fang cel Loial îmi zâmbea larg.

— Are ceva personalitate, a spus cu privirea fixată asupra mea.

Oare era sarcastic? Madam Li s-a grăbit să-şi ceară scuze:

— Curtezana noastră virgină mai are multe de învăţat. După cum vezi, Violet este încă foarte tânără.

— A învăţat să recite poveşti sau poezii? a întrebat.

— Învaţă de toate.

— Las-o atunci s-o vedem. O poveste, o melodie, o poezie. Să aleagă ea.

Madam Li a obiectat. Mă văzuse repetând cu o zi în urmă şi o criticase pe Dovlecelul Fermecat pentru cât de lent progresam.

— Nu este desăvârşită încă, a spus Madam Li, nu este pregătită pentru urechile tale. Mai aşteaptă câteva luni. Una dintre celelalte frumuseţi ale noastre poate să-ţi cânte la ţiteră în seara aceasta.

S-a întors spre Vermilion, îi străluceau ochii şi a făcut un gest discret pentru a-i semnala că aceasta era marea ei şansă.

Dar Fang cel Loial a continuat de parcă nu o auzise şi mi-a făcut semn să mă îndrept spre locul unde aştepta ţitera lui Vermilion.

— Pregăteşte-te cât ai nevoie, mi-a strigat.

Apoi a dat tonul celorlalţi bărbaţi şi cu toţii au început să cânte o baladă despre tinereţe şi tigri.

Dovlecelul Fermecat a venit şi s-a aşezat lângă ţiteră. Arăta de parcă tocmai urma să fim executate.

— O să încercăm „Primăvara Florii de Piersic”.

Am protestat, zicându-i că nu eram în stare. Nu îmi aduceam aminte mai nimic din ea.

— Fii atentă la ce cânt eu aici, la ţiteră, mi-a spus. Tremură când auzi tremoloul, leagănă-te odată cu glissandoul şi ridică-ţi privirea lent când se înalţă şi muzica. Nu uita să te comporţi firesc. Şi nu mă face de ruşine, mi-a spus, altfel o să fie vina ta că dormim pe străzi la noapte. În seara asta ai ocazia să-ţi clădeşti reputaţia – ţine de

tine şi de ce faci acum dacă vei avea o reputaţie bună sau una rea.

În încăpere s-a lăsat liniştea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. Fang cel Loial zâmbea larg, de parcă era deja mândru că descoperise în mijlocul lor o cântăreaţă talentată. Dovlecelul Fermecat şi-a trecut degetele peste corzile ţiterei, apoi a cântat primele note. Am închis ochii şi am deschis gura pentru a rosti prima propoziţie. Nu mi-a ieşit niciun sunet din gât. Cuvintele mi se înţepeniseră în gât. M-am căznit câteva minute, în timp ce Dovlecelul Fermecat continua să cânte la ţiteră, adăugând câteva note pentru a indica începutul poveştii. În cele din urmă, am reuşit să emit un sunet gâtuit, apoi am continuat cu nişte cuvinte tremurătoare:

— A auzit cineva de aici povestea Primăverii Florii de Piersic?

Sigur ca da, toţi o auziseră. Şi un copil de trei ani o ştia.

— O voi spune aşa cum nu a mai fost spusă vreodată, am zis eu.

Fang cel Loial a rânjit, iar invitaţii lui l-au privit, felicitându-l pentru alegerea artistei. „E ceva special”. „O alegere excelentă”.

Am început să vorbesc întretăiat, cuvintele îmi ieşeau de-a valma, şi când am povestit cum barca pescarului aluneca leneşă în josul apei către paradis, s-a revărsat un val de cuvinte care ar fi răsturnat barca. Dovlecelul Fermecat mi-a făcut semn să o iau mai încet şi să urmez muzica ţiterei. I-am dat ascultare fără mult succes, intrând ori prea devreme, ori prea târziu, nesigură dacă expresiile de pe chip se potriveau cu povestea. Când am istorisit partea în care pescarul ajunge în Primăvara Florii de Piersic, m-am chinuit să-mi aduc aminte ce înfăţişare trebuia să-mi iau – pleoapele pe jumătate închise, buzele întredeschise sau înclinarea extatică a capului. Le-am tăcut pe toate trei la rând, iar când am privit-o pe Dovlecelul Fermecat, se uita la mine cu ochii holbaţi de panică. Apoi a repetat un tremolo. În momentul acela, eram atât de încurcată, încât talmeş-balmeşul din memoria mea s-a transformat în sloi de gheaţă, făcându-mă să par o neroadă. M-am poticnit în paradis ca o refugiată îngrozită.

— Pescarul îşi găseşte soţia încă vie după două sute de ani… chiar dacă toţi ceilalţi sunt morţi… şi satul lui e ars până-n temelii. Se urcă în barcă şi se întorc împreună în paradis, unde îl întâmpină nişte fecioare şi îi oferă plăceri pe loc…

Bărbaţii au izbucnit în hohote de râs. „Plăceri pe loc? *Wah!”,* „În aşa paradis vreau şi eu să merg!”, „Nu mai e nevoie de nicio curte.” Cu o voce nesigură, am adăugat că plăcerile la care mă

refeream erau piersici delicioase şi vin – şi că pescarul le-a împărţit cu soţia sa. Această completare a stârnit şi mai multe râsete. Dovlecelul Fermecat clipea din ochi şi stătea cu gura deschisă, de parcă ar fi urlat pe tăcute. Vermilion şi matroana arătau ca nişte statui cu chipuri de piatră. Curtezanele de la alte case cu greu se abţineau să îşi arate încântarea, dându-şi seama că n-aveam să reprezint o concurenţă serioasă pe viitor.

M-am întors la celălalt capăt al mesei pentru a-mi relua poziţia de „mic ornament”. Dovlecelul Fermecat stătea lângă mine, bombănind de una singură: „M-a făcut de ruşine. M-a făcut să arăt ca o proastă. Ce o să mi se întâmple acum?”

Eram indignată. Ea se făcuse de ruşine? De ea râdeau toţi?

Un servitor mi-a adus un bol cu vin. Cum aşa? Niciuna dintre celelalte femei nu primiseră de băut. Fang cel Loial s-a ridicat în picioare, înălţându-şi propriul bol.

— O singură floare, un roi de albine, o singură înţepătură, zece mii ucişi.

Era o bătaie de joc menită să sune ca nişte vorbe de duh de acum o mie de ani.

— În seara asta, micuţă Violet, a continuat el, cu o singură melodie, ai înţepat inimile tuturor. Ne-am ucide toţi, unul pe altul, în lupta pentru a te câştiga.

Bărbaţii au aprobat cu glasuri puternice, apoi toţi şi-au dat pe gât bolurile. Dovlecelul Fermecat m-a îmboldit să fac şi eu la fel. Câtă cruzime să fiu obligată să ridic paharul la propriul meu fiasco. Printre ovaţii, mi-am golit cupa umilinţei dintr-o singură înghiţitură. Gata! Am zâmbit. Nu-mi păsa ce părere aveau.

— Iar acum, micuţă floare, a spus Fang cel Loial, vino şi stai lângă mine.

Ce însemna asta? M-am uitat la Madam Li. S-a încruntat şi l-a zorit pe un servitor să aşeze un scaun lângă gazdă. Vermilion era ocupată, vorbea cu bărbatul în spatele căruia stătea. Era o actriţă atât de bună, încât ştia să se prefacă că nu observase ce se petrece în jurul ei. Am aruncat o privire în capătul celălalt al mesei unde şedea în continuare Dovlecelul Fermecat. Mi-a zâmbit slab. Nici ea nu înţelegea ce se întâmplă. Cineva m-a ajutat să mă aşez. Am văzut două frumuseţi de pe partea cealaltă a mesei şuşotind. Mă urmăreau din ochi fără jenă. Fang cel Loial a cerut unei curtezane să cânte o baladă veselă, aşa că Madam Li a ales-o pe una dintre fetele mai noi ale casei, despre care se ştia că se

pricepea la cântat. Toţi s-au prefăcut că ascultă, dar ştiam că eu mă bucuram de aproape întreaga atenţie. Ştiam la ce se gândeau: cât de ciudat că a ales-o tocmai pe prostuţa asta ca să stea lângă el. Încăperea a devenit mai animată. La fiecare refren al baladei, bărbaţii îşi ridicau cupele şi ciocneau. Fang cel Loial m-a încurajat să iau câteva guri, dar nu mi-a cerut să termin bolul. O farfurie plină de mâncare mi-a fost aşezată în faţă. Fang cel Loial mi-a făcut semn să mă servesc. M-am uitat la Madam Li, iar aceasta a dat din cap. Am gustat dintr-un fel, apoi din altul. Peştele era suculent, creveţii erau dulci.

Fang cel Loial s-a aplecat spre mine.

— Acum şapte ani, am venit la Tăinuita Cale de Jad. Aveam şaptesprezece ani şi credeam că am pătruns într-o lume de vis. Femei frumoase. Totul arăta occidental. O matroană americancă. Nu mai cunoscusem până atunci un străin. Apoi am auzit o fetiţă obraznică ţipând şi o pisică a ţâşnit pe lângă mine. Pisica s-a făcut nevăzută sub canapea. Îţi aduci aminte?

M-am uitat la chipul lui şi, după câteva secunde, am întrezărit în trăsăturile maturizate reminiscenţe ale băiatului timid de atunci care se zgâise la mine.

— Tu eşti! am spus. Dar am auzit că ai murit!

— Ce veşti groaznice. De ce aflu eu întotdeauna ultimul?

Băiatul cel timid crescuse şi era acum un bărbat senzual şi sigur pe el.

În momentul acela, mi-am adus aminte restul incidentului. Carlotta îl muşcase de mână, apoi ghearele ei i-au lăsat pe braţ nişte brazde lungi, însângerate. Băiatul s-a prefăcut că rana înfiorătoare nu-l durea, însă câteva secunde mai târziu, s-a albit la faţă, i s-au încleştat dinţii, după care a dat ochii peste cap şi a căzut în genunchi, apoi cu faţa-n jos. Lumea a făcut roată în jurul lui şi cineva l-a strigat pe tatăl său să vină imediat. La scurt timp, corpul lui inert a fost ridicat şi scos afară de doi bărbaţi. A doua zi, una dintre curtezane a spus că murise. M-am temut ca nu cumva Carlotta să fie considerată o criminală, iar eu, complicele ei!

— Ţii minte ce te-am întrebat în noaptea aceea, chiar înainte să mor? m-a întrebat. Nu? Te-am întrebat în engleza mea stricată dacă eşti străină. Ştii care a fost răspunsul tău? Mai ţii minte?

Nu îmi aduceam aminte conversaţia, dar singurul răspuns pe care l-aş fi putut oferi era „da”.

A continuat:

— Ai zis în chineză că nu înţelegi ce spun. Apoi te-ai aplecat să îţi cauţi pisica. I-am zărit coada sub canapea, aşa că am prins-o de ea şi am tras-o afară. Iată suvenirul acelei greşeli.

Fang cel Loial şi-a suflecat o mânecă.

— Violet Minturn, a spus în engleza sa şovăielnică. Uite ce mi-a făcut pisica ta.

M-a trecut un fior când i-am văzut cicatricile acelea palide. A vorbit din nou, de data asta în chineza sa elegantă.

— Am aşteptat mult timp scuzele tale, Violet. Iar acum am fost mai mult decât răsplătit pentru durerea de atunci.

Deci chiar dorise să mă umilească.

— Îmi cer scuze pentru pisica mea neascultătoare şi pentru cât de prost am recitat povestea în seara asta, am spus cu răceală.

— N-am vrut să spun asta. Mi-a plăcut foarte mult felul în care ai povestit. Ştiu că a fost prima ta interpretare. Şi pentru mine a fost prima. Iar tu ai fost cu adevărat fermecătoare.

Nu l-am crezut.

Faţa i-a devenit serioasă.

— Când aveam şaptesprezece ani, tatăl meu m-a dus la Tăinuita Cale de Jad pentru a mă iniţia în lumea florilor. Mă simţeam de parcă ajunsesem pe un tărâm de basm cu zâne şi zei. Mi-a spus că după ce voi cunoaşte succesul, o să pot să vin în vizită ori de câte ori doream. Numai faptul că mă aflam acolo m-a făcut să tânjesc îngrozitor după aventuri amoroase, aşa că am fost furios pe tatăl meu pentru că mi-a arătat aceste minuni, dar fără să mă lase să mă înfrupt din ele. Eram hotărât să ajung mai bogat ca el într-o zi şi să seduc toate florile frumoase pe care mi le doream din acel tărâm de vis. Nu aveam decât acest ţel în minte. În câţiva ani, am cunoscut succesul în afaceri şi am avut toate florile drăguţe pe care mi le-aş fi putut dori. Dar uitasem de acel tărâm de vis care mă motivase. Am uitat să mă întorc şi să îndeplinesc dorinţele acelui băiat de şaptesprezece ani. Mă complăceam în situaţia mea, dar nu eram mulţumit. Eram însă prea ocupat să mai bag de seamă că îmi lipsea ceva.

În ultimii doi ani, am început să mă simt şi un pic plictisit, şi cumva nesatisfăcut. Încă mă bucuram de viaţa mea, dar simţeam că nu înaintez deloc. Nu mai aveam unde. Am hotărât că aveam nevoie să mă scutur puţin, să revin la viaţă – să-mi dezmorţesc muşchii, mintea, spiritul. Dar cum? Până nu aflam răspunsul la această întrebare, ştiam că neliniştea avea să persiste ca o durere

neplăcută de dinţi.

Acum câteva luni, eram la o petrecere cu unul dintre foştii mei colegi de şcoală, Tang cel Distins – uite-l acolo, în capătul mesei, îmi povestea despre afacerile care fuseseră preluate fie de japonezi, fie de Banda Verde. Printre acestea se număra şi Tăinuita Cale de Jad. Cum a spus acest nume, mi-am adus aminte de vis şi de promisiunea că mă voi întoarce. M-am repezit în locul acela simţind cum mi se răscolesc în trup cei şapte ani de aşteptare. Însă tărâmul de vis dispăruse. Casa nu mai era aceeaşi.

I-am povestit lui Tang cel Distins despre dezamăgirea mea şi l-am întrebat ce s-a întâmplat cu matroana americană. Mi-a relatat toată povestea. Îmi pare sincer rău de ce s-a întâmplat, Violet. Am admirat-o foarte mult pe mama ta şi lumea pe care a creat-o. Dar trebuie să recunosc că în clipa în care am auzit că acum locuieşti în Casa lui Vermilion, m-am simţit de parcă îmi explodase un şir de pocnitori în cap, vestind întoarcerea visului. Ştiu că nu ai venit aici de bunăvoie şi te asigur că nu mă gândeam la tine în chip obscen. În definitiv, în mintea mea, tu încă erai o ştrengăriţă de şapte ani. Ce mi-am dat seama în legătură cu tărâmul de vis, însă, a fost câtă putere avea doar pentru că îmi fusese la un moment dat interzis. Crease dorinţa – şi, de asemenea, un scop. A scos ce e mai bun din mine pentru a-mi îndeplini ţelul: sârguinţă, inteligenţă şi capacitatea de a înţelege – pe mine şi pe alţii. A trebuit să găsesc un echilibru între oportunităţi şi moralitate, între ambiţie şi onestitate. Hotărârea mea timpurie de-a avea succes şi de-a fi independent se trage din acea foame a dorinţei care încă nu-mi fusese ostoită.

Exact cum am sperat, când te-am văzut aici, amintirea acelei dorinţei m-a cuprins din nou, dorul, exaltarea m-au străbătut din cap până-n picioare şi am ştiut că mă va împinge iarăşi înainte – încotro, nu ştiu încă. Simt, când sunt alături de tine, că tânjesc profund după o nouă dorinţă. Dorinţa este acel vis greu de atins care îmi va insufla iarăşi un ţel. Fără un ţel, nu-mi pot imagina viitorul. Sunt înţepenit în prezent, număr zilele cum trec, în timp ce moartea mă priveşte în faţă.

Inima îmi bătea cu putere, mă simţeam mândră şi emoţionată, dar în acelaşi timp eram încurcată. Nu voiam să fac nicio greşeală când venea vorba să-i îndeplinesc – sau, mai precis, să nu-i îndeplinesc – visul.

— Vrei să te gândeşti la mine ca la cineva care nu e real? Asta e

ideea?

— Ah, eşti cât se poate de reală. Dar faci parte din visul care a reprezentat piatra mea de temelie, şi încă reprezintă. Pentru mine eşti amintirea dorinţei. Te deranjează dacă mă gândesc astfel la tine? Cineva după care o să tânjesc pentru totdeauna, întruchiparea cuiva de care îmi aduc aminte din tinereţe?

— Sunt convinsă că pot să te ajut să îţi păstrezi visul neîntinat. Ce aş putea să fac ca să te ţin la distanţă? Să te ignor?

— În niciun caz! Trebuie să fii la fel de fermecătoare şi în continuare. De fapt, ar trebui să faci tot ce-ţi stă în putere pentru a-mi spori dorinţa. Eu mă voi folosi de toată voinţa mea ca să mă ţin singur la distanţă. Încearcă să depui cât mai mult efort. Cu cât dorinţa mea este mai puternică, cu atât este mai puternică şi voinţa, şi cu atât mai puternic devine scopul meu în viaţă. De asta am nevoie pentru a scăpa de această mulţumire de sine în care mă scald.

Îşi dorea o idilă neconsumată. Eram puţin dezamăgită. Îmi imaginam lucrurile care îi vor fi refuzate – corpurile noastre împingându-se unul în celălalt, membrele noastre încolăcite, ţipetele noastre de afecţiune, somnul scurt de după. În momentul acela, tânjeam după el – şi imediat a urmat un al doilea gând. Îmi doream un bărbat chinez – până atunci nu-l considerasem ca aparţinând unei rase sau alteia. Cât de straniu! Exersasem arta seducţiei crezând că nu va trebui niciodată să mă folosesc de ea aici. Refuzând să cred că voi recurge la ea vreodată, nici nu-mi imaginasem vreodată că aş putea să-l doresc pe unul dintre clienţii casei. Voiam o aventură amoroasă, voiam să-l cunosc pe el şi corpurile noastre împreunate. M-am simţit eliberată, uşurată şi fericită, eram descătuşată. Mă luptasem în toţi aceşti ani ca jumătatea mea chinezească să nu devină parte din mine. Îi purtasem pică pentru că era acolo. Dar acum nu mai oscilam între cele două jumătăţi. Trecusem peste pragul care îmi despărţise cele două jumătăţi, cea chinezească şi cea americană, numai ca să descopăr că o asemenea demarcaţie existase doar în imaginaţia mea. Eram în continuare aceeaşi, cu nimic diferită, doar că nu mai trebuia să neg cine sunt. El tânjea după mine pe de-a-ntregul, nu după jumătate din mine. Eu tânjeam după el pe de-a-ntregul. Ce tragedie pentru amândoi! Eram unul faţă de celălalt precum un călugăr şi o călugăriţă. Suferind de pe urma dorinţei, ne-am ajutat reciproc să devenim – cum spusese el? – însufleţiţi de un nou scop?

Trebuia să-mi găsesc şi eu unul. Dar, cel puţin, Fang cel Loial era al meu în seara asta, şi toată lumea putea să vadă asta.

Am rămas încrezătoare alături de el, în timp ce discuta cu prietenii. I-am admirat felul în care vorbea – relaxat, tipic pentru familiile de oameni culţi, pronunţând clar cuvintele, fără nicio urmă de inflexiune regională, înfrumuseţându-şi frazele cu câteva expresii arhaice. Acesta era bărbatul care tânjea după mine. Pomenea în treacăt eroi şi fecioare din romane pentru a face o poantă. Vorbea despre afacerile sale legate de un consorţiu care implica noul guvern şi Statele Unite. Şi-a întrebat invitaţii ce părere au despre noul preşedinte şi reformula răspunsul fiecăruia pentru a da impresia că erau mai bine informaţi decât erau de fapt. Acest bărbat, care se dovedea atât de competent în discuţia despre motivele pentru care intraseră în faliment fabricile de cauciuc, tânjea la infinit după mine. Se adresa prietenilor lui, dar mă privea des şi îmi zâmbea. Eu eram visul lui.

— Micuţă Violet, a spus brusc, spune-ne părerea ta. Ar trebui să investesc în companiile japoneze care au deja echipamente noi, cum îmi sugerează bancherii? Sau ar trebui să cumpăr companiile chinezeşti în pierdere şi să le dotez cu utilaje noi şi echipe de conducere noi? Care variantă ţi-ar aduce suficienţi bani încât să plăteşti pentru un banchet atât de scump?

Dovlecelul Fermecat îmi spusese că trebuie să răspund la orice întrebare prin care mi se solicita opinia recunoscând superioritatea cunoştinţelor bărbatului în chestiunea respectivă. Să fiu de acord cu el. Orice altceva m-ar fi făcut să las impresia de idioată care îşi închipuia că ştie mai multe decât el şi, de asemenea, că mă voi dovedi enervant de vorbăreaţă în pat. Însă în momentul acela eram în plină bravadă euforică, încurajată de confesiunea sa recentă şi de cele două boluri de vin. Ascultasem nenumărate discuţii aprinse între mama şi clienţii ei despre investiţiile străine. Întotdeauna considerasem aceste conversaţii anoste. Invitaţii întrebau aceleaşi lucruri. Mama dădea aceleaşi răspunsuri, burduşite de cifre şi argumente, predicţii şi estimări. Exersa în faţa Porumbiţei de Aur, iar aceasta îi sugera să-şi mişte mâinile într-un fel anume. Ascultam prin uşa din Bulevard, apoi îi redam replicile Carlottei, care torcea, părând destul de mulţumită că are ce asculta.

Aşa că mi-am imitat mama încă o dată. M-am ridicat de pe scaun şi am rămas în picioare într-o postură dreaptă, apoi am turuit replicile învăţate pe dinafară, însoţindu-le de gesturi – şi cu mult

mai multă naturalețe decât jalnica mea interpretare de mai devreme a Primăverii Florii de Piersic. Mi-am imaginat că eram ea, încrezătoare şi ţinându-mi spatele drept, în timp ce vorbeam pe tonul ei teatral, autoritar, marcat de optimism:

— Recomand o abordare pe termen lung a problemei. Cine are de câştigat în cazul în care companiile dumneavoastră vor contribui la expansiunea japoneză a afacerilor, clădirilor şi profitului? Este în dezavantajul Republicii noastre la început de drum? Desigur, un om de afaceri nu poate lua decizii numai animat de naţionalism. Dar eu cred că noua Republică prezintă o oportunitate fără precedent. Puteţi cumpăra pentru început fabricile de bumbac chinezeşti care sunt în pragul falimentului, puteţi alege noi parteneri dintre companiile americane dispuse să investească, folosindu-vă de noile politici ale Republicii. Apoi puteţi să reabilitaţi fabricile de bumbac dotându-le cu echipament modern, să le asiguraţi un management mai bun şi să primiţi în final un procent mai mare din profituri decât dacă aţi fi investit într-o companie japoneză. Sporirea afacerilor japoneze înseamnă sporirea puterii japonezilor, cu toţii ar trebui să privim în viitor şi să fim prudenţi. Dumneavoastră, atunci, puteţi fi modelul comerţului în noua Republică: unul al progresului, reglementat de chinezi şi care să sprijine politica de comerţ exterior în beneficiul Republicii.

M-am aşezat la loc.

Fang cel Loial a dat din cap solemn. Bărbaţii de la masă nu spuneau nimic, erau uluiţi. Nimeni nu şi-a exprimat acordul sau dezacordul faţă de afirmaţiile mele. Curtezanele erau şocate, ştiam la ce se gândeau: faptul că mă dădusem mare cu opiniile mele oare o să se termine bine sau se va dovedi nociv?

Fang cel Loial a zâmbit.

— Ai spus exact ce intenţionez să fac. Sunt uimit de cunoştinţele tale şi, mai mult, de spiritul tău de cât de plină de viaţă şi de surprize eşti.

La sfârşitul serii, Fang cel Loial i-a dat Dovlecelului Fermecat un bacşiş generos. Şi-a cerut scuze pentru comportamentul fratelui său mai mic, bărbatul cherchelit care scăpase stridia pe jacheta mea. A adăugat o sumă de bani suficientă pentru a cumpăra trei jachete în locul celei stricate.

— Verde ca apa iazului, a spus. Culoarea i-ar pune în evidenţă ochii.

Apoi i-a spus lui Madam Li că doreşte să fie primul care să dea o

petrecere în onoarea curtezanei virgine Violet.

— Sper că nu vei cheltui peste măsură, l-am tachinat eu, de vreme ce nu mă vei putea avea niciodată?

— De ce să nu pot să te am?

— Ai spus că vrei să tânjeşti după mine pentru totdeauna, să îţi păstrezi visul.

— Ah! Exact aşa am spus. Dar asta e în vis. Acum nu dormim şi avem control asupra vieţii noastre. Pot să tânjesc după tine, pot să-ţi fac curte şi pot, în cele din urmă, cu permisiunea ta, să-mi împlinesc dorinţa în patul tău – asta dacă nu cumva mai ai pisica aia.

Întoarse în camera noastră, Dovlecelul Fermecat era teribil de încântată de succesul pe care îl repurtaserăm.

— Mai trebuie să lucrăm la povestea Primăverii Florii de Piersic, desigur. Dar măcar acum nu mai trebuie să îţi ascundem originile pe jumătate occidentale. Toţi vorbesc despre sângele tău eurasiatic ca de un avantaj.

Era prima oară când auzeam acel cuvânt, *eurasiatic*.

— L-am auzit pe Fang cel Loial şi pe un alt individ folosind cuvântul ăsta când s-au referit la tine. Nu au spus-o ca pe o ofensă. Mai degrabă asta are darul să-ţi crească valoarea. De asta bărbaţii te-au găsit captivantă atunci când ai spus povestea. Eşti eurasiatică, au spus, şi totuşi vorbeşti atât de bine chinezeşte. Iar acum îţi găzduieşte petrecerea de debut! Înseamnă că o să-ţi cumpere deflorarea.

Nu i-am povestit ce îmi spusese Fang cel Loial. Ar fi stricat momentul interpretând în felul ei cuvintele acestuia.

Am luat-o în braţe pe Carlotta. În timp ce torcea, i-am adus aminte de băiatul pe care aproape îl ucisese. Era la fel de fericită ca şi mine de întoarcerea lui.

Bârfele acelei prime petreceri au fost preluate de toate tabloidele. „Este o eurasiatică şi vorbeşte desăvârşit ambele limbi.” „Felul în care a povestit a fost fermecător şi natural într-un mod deloc pregătit dinainte”. „Se simţea în largul ei întreţinându-i pe toţi bărbaţii aceia importanţi, putea discuta despre orice subiect, chiar şi despre cele privind controlul străin.” Toate tabloidele menţionau şi numele respectivilor bărbaţi faimoşi şi puternici: Tang cel Distins, care a încheiat un parteneriat cu mai multe bănci pentru a finanţa construirea unor noi clădiri de-a lungul Bundului. Lu cel Perspicace, al cărui tată s-a întâlnit cu consulul general al

Statelor Unite pentru a discuta împrumuturile străine. Unul dintre bărbaţi se vedea cu o actriţă celebră. Altul avea o colecţie de picturi pe mătase demnă de invidiat.

Cea mai mare parte a bârfelor îl vizau pe Fang cel Loial, gazda. Articolele din presa de scandal făceau referire la companiile de transport pe care le deţinea, rutele de comerţ favorabile pe care reuşise să le negocieze. Înşirau fabricile lui de porţelan din Hong Kong şi Macao. Făceau să sară în ochi că familia sa se număra printre cele mai distinse familii de oameni de cultură din Shanghai şi jucase un rol important în edificarea noii Republici. Absolut fiecare tabloid relata faptul că Violet, curtezana virgină, avea trăsături de chinezoaică şi ochi verzi de străină, pe care îi moştenise de la mama ei, vestita matroană americană Lulu Mimi. „Ce noroc a avut Casa lui Vermilion să pună mâna pe această floare neobişnuită. Ce cadouri îi va aduce în continuare? Oare vor fi ceşti de ceai, farfurii sau supiere mari cu blazoane ale unor familii străine? Blazonul cărei familii va apărea pe a ei? Cel al mamei sale americance?”

Aspectul eurasiatic devenise un avantaj, nu un defect al meu. Pe lângă Fang cel Loial, alţi unsprezece bărbaţi au dat petreceri de debut în cinstea mea. Madam Li se mândrea cu numărul acesta, spunând că era exagerat să le numim tot debuturi după primele două. Însă niciuna nu a fost mai opulentă decât prima mea petrecere, cea găzduită de Fang cel Loial. Am stat la masă lângă el. Curtezanele stăteau în spatele bărbaţilor invitaţi de Fang cel Loial. La banchet s-au servit mâncăruri care mai de care mai alese – gusturi pe care nimeni nu le mai încercase, mâncare pentru zei. A angajat muzicanţi şi, în cinstea mea, a fost adus şi un american care cânta la banjo, un instrument pe care nu-l mai auzisem niciodată şi care mi s-a părut că sună ca o ţiteră la care cântă un nebun.

M-am aşteptat ca Fang cel Loial să vină zilnic şi să mă copleşească cu daruri pentru a-şi spori dorinţa în aşteptarea deflorării mele. În schimb, a venit o dată la cinci sau şase zile, apoi s-a întâmplat să lipsească şi o săptămână sau două, fără măcar o carte poştală care să-mi ţină de urât până la următoarea vizită. Dovlecelul Fermecat îi trimitea mesaje acasă folosindu-se de tot soiul de pretexte: „Violet va interpreta în seara aceasta o piesă nouă”. „Violet va purta o jachetă nouă graţie generozităţii tale.” Răspunsul era întotdeauna acelaşi: „Nu se află în Shanghai”.

Apărea pe neașteptate în câte o după-amiază, când casa era cufundată în tăcere. Întotdeauna aducea un dar neobișnuit. Unul dintre acestea a fost un peștișor auriu într-un acvariu mare, în care fuseseră pictați pe interior alți șapte peștișori aurii.

— Acest peștișor este cel norocos, numărul opt. Cu toți peștișorii ăștia pictați, n-o să-i fie niciodată urât singur.

— Trebuie să-mi lași și mie șapte imitații de-ale tale ca să nu-mi fie urât.

După asta n-a mai dat niciun semn timp de zece zile. Când a apărut – ca de obicei, pe nepregătite –, a trebuit să-mi ascund iritarea tot mai mare. N-aș fi îndrăznit să-i cer ceva. Idila noastră era umbrită de manevrele mercantile. El cheltuia bani cu mine, îi dădea Dovlecelului Fermecat bacșișuri, iar mie, cadouri. Între timp, Madam Li și Dovlecelul Fermecat cântăreau sumele, calculând cât de mult avea de gând să mai cheltuiască.

— Nu ne putem aștepta ca suma să fie la fel de mare precum cea primită de Vermilion, a spus Madam Li.

Întoarsă în camera mea, Dovlecelul Fermecat mi-a spus:

— O să îi aduci mai mult decât Vermilion. Atunci o să învețe Madam Li să nu ne mai subestimeze niciodată.

Cu două luni și jumătate înainte de termenul deflorării mele, Fang cel Loial a venit și a stat doar o oră. Ne-a spus mie și Dovlecelului Fermecat că trebuie să plece în Statele Unite cu o treabă importantă legată de afaceri. A spus-o cu nonșalanță. Știam că va dura o lună doar să ajungă în San Francisco! Dacă pleca, s-ar fi putut să nu se mai întoarcă la timp pentru a participa la licitația pentru deflorarea mea. Poate că n-avea să se mai întoarcă niciodată, la fel ca mama mea.

Mersesem prea departe cu presupunerile. Își dorea o idilă neconsumată. Eram naivă. Încă o dată se dovedea că nu îl înțelegeam, nici pe el, nici pe bărbații chinezi, nici acest obicei de a plăti pentru favoruri sexuale.

— O să fii plecat atât de mult timp, am spus, probabil că o să ratezi momentul în care împlinesc cincisprezece ani, pe 12 februarie.

S-a încruntat.

— Când mă întorc, o să mă revanșez cu un cadou minunat de ziua ta.

— Madam Li se așteaptă ca deflorarea mea să aibă loc tot atunci.

S-a încruntat din nou.

— Nu mi-am dat seama… S-au potrivit prost lucrurile. Ştiu că eşti dezamăgită.

Mi-a luat mâna într-a lui, dar nu a spus că nu va pleca în călătorie. Eram atât de dezamăgită, încât n-am mai fost în stare să spun nimic.

Dovlecelul Fermecat a încercat să-l convingă pe Fang cel Loial să nu mai plece în călătorie. A adus drept argument scufundarea recentă a Titanicului. Un vapor japonez dispăruse în adâncuri, de asemenea, cu puţin timp în urmă. Aisbergurile şi taifunurile erau foarte păcătoase anul ăsta.

O lună mai târziu, Madam Li mi-a spus că unsprezece bărbaţi care dăduseră petreceri pentru mine erau nerăbdători să-mi cumpere deflorarea. Fang cel Loial nu se număra printre ei. M-a mângâiat pe braţ.

— Am sunat. Am rugat-o pe secretara lui să-i trimită o telegramă în care să insiste să se răzgândească. Secretara a spus că este greu să-l găsească chiar şi printr-o telegramă. Dar a zis că va încerca.

Madam Li a continuat, trecându-i în revistă pe cei care doreau să liciteze. Pentru prima oară, trebuia să înfrunt realitatea că unul dintre acei unsprezece bărbaţi avea să câştige privilegiul de a-mi face safteaua. Nu-mi venea în minte niciunul care să nu mă scârbească din acest punct de vedere. Oare urma să fie fanfaronul sau moşul ăla care ar fi putut să-mi fie bunic? Sau cel scăldat într-o transpiraţie unsuroasă chiar şi în zilele cele mai reci? Poate o să fie prostănacul ălălalt cu opiniile lui ridicole? Era unul care mă şi speria: un bărbat subţirel cu ochi mici şi o privire pătrunzătoare. Nu zâmbea niciodată. Mă gândeam că s-ar putea să fie un gangster. Erau câţiva la care celelalte curtezane n-ar fi avut nimic de obiectat. Lor nu le păsa dacă erau plictisitori, atâta timp cât aveau bani. Bărbaţii aceştia nu îmi cereau părerea despre una sau alta. Nu se aşteptau să înţeleg ce discutau cu prietenii. Nu mă felicitau pentru spiritul meu. Nu erau interesaţi de mine, doar de premiul care îi aştepta între picioarele mele. La seratele lor, nu mi-au cerut decât să le spun povestea Primăverii Florii de Piersic. Citiseră în tabloide că o spun binişor.

S-a anunţat o dată pentru deflorarea mea: 12 februarie 1913, ziua în care împlineam cincisprezece ani, aniversarea unui an de la abdicarea împăratului. O dublă sărbătoare. Am calculat rapid.

Cădea peste cinci săptămâni. Fang cel Loial oare era pe drum spre casă?

Au mai fost date alte câteva petreceri în cinstea mea. Dar Madam Li a zis că eram atât de apatică, încât a trebuit să spună fiecărui bărbat în parte că sufeream de migrene.

Pretendenţilor le-a fost permis accesul în budoarul meu pentru a bea un ceai. Dovlecelul Fermecat era întotdeauna prezentă pentru a se asigura că niciunul dintre ei nu va smulge ceva de la mine înainte de vreme. Nu mai puteam ignora inevitabilul. Mi l-am imaginat pe fiecare dintre ei atingându-mi corpul neprihănit. Toţi erau nişte intruşi dezgustători.

Zilele se scurgeau cu o viteză neobosită. Eram în permanenţă conştientă că Madam Li avea să ia în curând decizia finală pe baza ofertelor pe care le primise. Am implorat-o să ţină cont de sentimentele mele şi să aştepte să se întoarcă Fang cel Loial. Cu opţiunile prezente, nu voi fi în stare să-mi ascund dezgustul i-am explicat, aşa că se vor simţi înşelaţi. Dacă bărbatul se va dovedi brutal, s-ar putea să nu trec niciodată peste oroarea primei dăţi. Mă va distruge definitiv, n-o să mă mai curteze nimeni în veci. Pentru prima dată a părut să-mi arate puţină înţelegere.

— Şi eu am simţit la fel când am fost deflorată, a spus Madam Li. Mi-am pus speranţele într-un peţitor şi m-am ales cu un altul, un bătrân care putea să-mi fie bunic. Mi-a trecut prin cap să-mi iau viaţa. Când a venit momentul, am ţinut ochii închişi şi mi-am imaginat că era altcineva. Mi-am imaginat că eram altcineva. Că eram altundeva. Când mi-a străpuns porţile, m-a durut aşa de tare, încât chiar am uitat cine eram. Mi-am dat seama că durerea ar fi fost aceeaşi indiferent cine m-ar fi deschis prima dată. Bărbatul mi-a povestit apoi că, exact în momentul când voia să-i dea înainte, am ţipat la el să-şi ia banii înapoi. După care am leşinat. Bărbatul era mulţumit. A spus că era dovada că fusesem într-adevăr virgină. Poţi să te prefaci că leşini. Dar se poate întâmpla şi fără să te prefaci.

Cuvintele lui Madam Li n-aveau darul de a mă consola.

Într-o după-amiază, când mai erau mai puţin de două săptămâni până la deflorarea mea, Madam Li o tot ţinea una şi bună despre unul dintre peţitori care avea şapte fabrici producătoare de tot soiul de componente: faruri pentru automobile, lanţuri pentru toalete de porţelan şi alte asemenea. An de an, averea lui se tripla. Nu era din cea mai prestigioasă familie, dar în Shanghaiul de azi, prestigiul se

putea cumpăra, oamenilor nu le mai păsa aşa de tare de originile tale. Oferta lui era mult mai mare decât a celorlalţi, astfel încât ar fi fost o nerozie să refuzăm. Între timp, Madam Li nu voia să-mi spună cui aparţinea oferta cea mai mare. Era o chestiune care nu mă privea. Doar că, acum, omul care licitase cel mai mult îşi pierdea răbdarea. Avea să mai aştepte trei zile, după care oferta lui se ducea pe apa sâmbetei. Dacă se întâmpla acest lucru şi începea să umble vorba, ceilalţi şi-ar fi retras şi ei ofertele. Licitaţia s-ar fi reluat cu oferte mai mici, pentru că bărbaţii ştiau deja că nu mai aveam atât de mult timp la dispoziţie pentru a ne restabili în urma unei astfel de respingeri. Mi-a spus, cu o expresie de regret pe chip, că cel care s-ar putea să-mi cumpere deflorarea era bărbatul slăbănog care nu zâmbea niciodată.

— Nu e o tragedie. Dacă o să fie satisfăcut, poate o să catadicsească să zâmbească, a spus. Atunci n-o să mai arate atât de neatrăgător.

Timp de două zile, n-am putut nici să dorm, nici să mănânc, îmi plângeam de milă. În cea de-a doua zi, mă uram. În dimineaţa celei de-a treia zile, mi-am adus aminte ce mi-a povestit Madam Li despre cum să închizi ochii şi să-ţi imaginezi că eşti altcineva. Nu doream să fiu o fată care să nu gândească cu mintea ei. Aş fi fost ca un mort viu fără creier. Nu aveam de gând să stau de decor sau să arborez toată noaptea un zâmbet nătâng. Nu voiam ca momentul meu cel mai fericit să fie de fapt unul de uşurare.

Mi-am amintit expresia aceea detestabilă pe care o folosea mama: „o necesitate”. Crezusem la un moment dat că recurgea la ea ca la o prelată menită să-i acopere dorinţele egoiste. Mi-a trecut prin minte că se folosea de această concepţie şi pentru a accepta o situaţie neplăcută, pentru a ignora felul în care aceasta o afecta. Făcea ce trebuie făcut, ce era o necesitate. „Fiecare situaţie dificilă are circumstanţele ei particulare”, îmi spusese la un moment dat, „şi numai tu ştii care sunt acelea. Numai tu poţi să decizi ce trebuie făcut pentru a obţine rezultatul cel mai bun.” M-am gândit la circumstanţe. Nu ştiam care ar fi putut să fie rezultatul cel mai bun. Nici nu ştiam ce e necesar să fac pentru a-l obţine. Dar am luat decizia că n-o să mă omor şi nici n-o să mă pierd cu firea. În sufletul meu, nu mai eram neajutorată. Însă nici nu am scăpat de dezgustul faţă de bărbatul cel ciolănos.

În după-amiaza respectivă, chiar înainte să se împlinească termenul când Madam Li trebuia să-i dea răspunsul individului, a

primit o telegramă de la Fang cel Loial prin care o informa că a doua zi urma să primească o scrisoare. „Referitor la privilegiul deflorării lui Violet. Vă rog să scuzaţi întârzierea cu care primiţi oferta mea. Vă voi explica personal care a fost motivul.”

Două ore m-am învârtit prin cameră întrebându-mă dacă oferta lui avea să fie suficient de mare. Când a sosit scrisoarea, Madam Li a luat-o s-o citească în altă cameră. După un minut, a ieşit şi a dat din cap cu un zâmbet larg pe buze.

— Exact cum ţi-ai dorit, a spus.

Ar fi trebuit să fiu în al nouălea cer. În schimb, mă încerca teama. Începuserăm cu idila noastră în care tânjeam unul după celălalt fără ca aceasta să se împlinească vreodată. Ce îmi doream s-ar fi putut să nu fie tot una cu ce urma să primesc. Îmi era teamă să mă încred în fericire. De ce nu primisem nicio veste de la el atâta amar de vreme? Stăteam întinsă în pat, izolată de toată lumea, şi mă gândeam la ce îmi doream. Mi-a venit în cap un gând care m-a trezit la realitate: păşeam într-o viaţă de curtezană – de bunăvoie. Înainte, nu aveam de ales decât să devin una. Acum alesesem să fiu împreună cu Fang cel Loial. În viaţa mea de-acum asta era tot ce îmi doream. Dar ştiam şi ce mă aştepta dacă o luam pe acest drum: viitorul incert al unei curtezane. Chiar dacă aş abandona acest fel de viaţă într-o zi, mi-ar fi imposibil să şterg complet faptul că am fost în trecut o curtezană – nici în mintea mea, nici în mintea celorlalţi.

Cu două zile înainte de deflorare, Fang cel Loial s-a întors. Şi-a cerut mii de scuze pentru chinul prin care trecusem. Îşi pregătise oferta cu mult timp în urmă, mi-a spus, iar secretara lui trebuia să o trimită. Nu a făcut-o niciodată. Oferta a fost găsită pe biroul ei, sub o altă scrisoarea pe care i-o scrisese. Mi-a arătat-o:

Sunt o femeie corectă şi o angajată fidelă. Trei ani de zile am făcut tot ce mi-ai cerut fără să mă plâng, fără să greşesc. Este numai nefericirea şi vina mea că am nutrit sentimente de dragoste faţă de tine. A devenit din ce în ce mai greu de suportat faptul că n-ai băgat de seamă niciodată. Aş fi putut continua astfel în secret. Dar mi-a fost imposibil să te văd dăruindu-te unei fiinţe lipsite de moralitate, care nu te doreşte pentru bunătatea ta, ci doar pentru bani. Îmi cer scuze că nu am făcut cum mi-ai cerut. Este singura dată când nu m-am supus.

— S-a spânzurat în biroul meu la sfârşitul zilei, după ce toată lumea plecase acasă, a spus el. Aşa am aflat că scrisoarea mea nu fusese expediată niciodată.

Eram îngrozită. Mi-am imaginat durerea ei. Şi eu nutream sentimente de dragoste faţă de Fang cel Loial. N-aş fi putut să o ascund vreme de trei ani. Dar nici nu mi-aş fi luat viaţa.

Pentru ceremonia mea de deflorare, Madam Li, încurajată şi de Dovlecelul Fermecat, s-a decis să organizeze o căsătorie de formă în stil occidental. Oferta lui Fang cel Loial includea un contract prin care îmi devenea patron timp de un an. Mi-am îngăduit să cred că nu voi fi doar o mireasă, ci şi o soţie. Deja începusem să-mi doresc să fiu una adevărată.

Cu o zi înainte de căsătoria de formă, am primit o rochie cadou din partea lui Fang cel Loial. Era o rochie americană de mireasă, făcută la New York, dintr-o mătase ivorie, brodată cu perle micuţe, care mă înfăşură de la piept până la glezne, mulându-se pe corp. Îmi trimisese şi o pereche de pantofi din satin cu toc şi, conform instrucţiunilor sale scrise, trebuia să-mi las părul să-mi cadă liber pe umeri, iar pe faţă să am doar voalul din pânză topită brodat cu perle. Când m-am uitat în oglindă, nu m-am recunoscut. Nu mai eram fetişcana aia naivă. Arătam sofisticată şi modernă, elegantă şi înaltă. Mi-am răsucit şoldurile într-o parte, apoi în cealaltă. Voalul s-a umflat în aer, iar eu am oftat surprinsă să văd alt chip. Care apoi a dispărut. M-am întors într-o parte şi din nou a apărut celălalt chip. De data asta recunoşteam câteva dintre trăsăturile mamei pe faţa mea. Nu le mai văzusem niciodată cu atâta claritate. Era genul de rochie pe care ar fi purtat-o ea. Aşa şi-ar fi răsucit şi ea şoldurile. Asta era expresia pe care o avea atunci când ştia că un bărbat chinez – tatăl meu – urma să o ducă în pat curând.

Fang cel Loial s-a bucurat să mă vadă în rochia de mireasă. El purta un costum englezesc făcut pe comandă. M-am sprijinit de el şi i-am şoptit că în seara aceea voi fi fecioara din poveste, cea căreia şi-ar fi dorit să i se facă curte pe vremuri, la Tăinuita Cale de Jad. În timpul banchetului, după douăsprezece feluri de mâncare, au fost aduse cadourile de căsătorie din partea lui Fang cel Loial, care îmi dădeau ocazia să-mi remobilez budoarul: o masă cu scaune după ultima modă din Occident, un fotoliu, o canapea şi un şezlong, trei suporturi pentru flori, un birou, o bibliotecă, romane

englezeşti, trei lămpi de la Tiffany şi un gramofon Victrola. La finalul ceremoniei, mi-a pus pe deget un inel cu jad şi diamant. Discret, a lăsat pe unul dintre suporturile de flori un plic roşu din mătase, conţinând bani, pe care am văzut că l-a luat Madam Li.

Le-am mulţumit nuntaşilor noştri şi ne-am îndreptat spre budoar. Când am trecut pe lângă Dovlecelul Fermecat, mi-a făcut un gest de încurajare, însă chipul îi era încordat de îngrijorare. Sau poate era vorba de înţelegere, ştiind ce mă aştepta?

Intrarea era decorată cu zeci de pancarte roşii şi ghivece de flori, în încăpere străluceau două lămpi şi mirosea a trandafiri şi a iasomie. Patul nupţial era drapat cu perdele aurite din batist.

Dovlecelul Fermecat ne-a adus prosoapele fierbinţi şi ceaiul. Avea la ea chibriturile pe care urma să le folosim pentru Aprinderea Marilor Lumânări.

— Nu e nevoie să îndeplinim aceste tradiţii demodate, a spus Fang cel Loial.

Am fost dezamăgită. Îmi plăceau ritualurile nunţilor de formă pe care le urmărisem când eram mică. I-a dat Dovlecelului Fermecat un bacşiş, semn că putea să plece. Uşa s-a închis, iar noi am rămas pentru prima dată singuri.

— Mica mea captivă, a spus el, sorbindu-mă din priviri din cap până-n picioare.

M-a sărutat. Dovlecelul Fermecat nu-l lăsase pe actor să facă asta. M-a mângâiat pe spate şi pe braţe, m-a sărutat pe gât şi am simţit cum mi se înceţoşează privirea de emoţie. A revenit la gura mea. Asta era dragostea. Mi-a desfăcut nasturii de la rochie. Totul se întâmpla atât de rapid, încât nu-mi aduceam aminte ce trebuia să fac. M-am bucurat că nu m-a rugat să-i cânt nimic. Rochia mi-a căzut la picioare. Mi-a ridicat furoul şi, în timp ce scotea de pe mine şi restul de haine, îmi săruta fiecare nouă parte a corpului pe care o dezgolea. M-a privit în linişte, mi-a atins sânii. Asta era dragostea.

Mi-a făcut semn să mă duc în pat. M-am strecurat după perdele şi m-am lungit pe o parte cu toată graţia de care eram în stare. Prin perdelele aurite, i-am urmărit umbra în timp ce îşi dădea jos hainele cu mişcări leneşe. Când a dat la o parte perdeaua am văzut că era deja excitat. Mă gândisem că acest lucru nu avea să se întâmple decât mai târziu. Deodată, mi s-a făcut frică. Ştiam ce trebuia să se întâmple acum, spartul pepenelui, pietrele arzătoare, Primăvara Florii de Piersic din care ţâşnea sânge. S-a întins lângă mine, privindu-mi chipul şi mângâindu-mi conturul obrajilor, al

bărbiei, nasului şi frunţii. Când mi-a atins gura fremătândă, buzele mi s-au desfăcut de la sine.

— Ţine-ţi buzele lipite. Nu le deschide indiferent ce fac. Să nu scoţi un sunet.

Din nou mi-a urmărit conturul feţei cu mâna, iar eu am închis ochii. Deodată, i-am simţit mâna între picioare. Am lăsat să-mi scape un ţipăt speriat, apoi am şoptit că-mi pare rău.

A râs.

— Ah, bine, asta n-a fost exersată dinainte. Eşti tu însăţi.

Mi-a reamintit să-mi ţin gura închisă. M-a mângâiat între picioare cu blândeţe, strângându-mă uşor, aşa cum faci cu o piersică dacă vrei să vezi că e coaptă. Am închis ochii şi mai tare în timp ce îmi despărţea labiile.

— Iat-o, perla, centrul tău, a spus. Un roz atât de frumos. Am ales corect culoarea colierului tău de perle.

Mi-a arătat colierul, apoi a întins bobiţele de-a lungul despicăturii mele.

— Iată, a spus, perlele se alătură perlei.

A tras deodată colierul în sus, iar mie mi s-a tăiat respiraţia şi am tresărit surprinsă.

— Ţine-ţi gura închisă, mi-a poruncit cu fermitate.

Îl dezamăgeam. Mi-am strâns bine buzele, însă orice-aş fi făcut mi se deschideau. Mi-a îndesat sub şolduri câteva perne, astfel încât să stau cu fundul un pic ridicat. Panica punea stăpânire pe mine. Oare asta însemna „Urcatul pe munte”? Mi-a îndoit genunchii şi i-a împins în lături, despărţindu-mi picioarele. „Pasărea cu Aripi Duble”? „Aripi de Pescăruş pe Marginea unei Stânci”? A îngenuncheat între picioarele mele. I-am simţit tulpina cum îmi atinge fanta, apoi şi-a împins încet vârful înăuntru în timp ce eu mă pregăteam să simt durerea. Dar acum ne legănam dintr-o parte în cealaltă. „Perechea de Vulturi în Picaj”. I-am zâmbit, crezând că intrase deja în mine. Şi-a ridicat şoldurile, îndepărtându-se de mine. Am presupus că este unul dintre bărbaţii aceia care termină repede. Nu avea importanţă. Deflorarea fusese un succes. Voiam să-i spun Dovlecelului Fermecat că greşise. Nu simţisem nicio durere.

Apoi, deodată, tulpina lui m-a pătruns cu putere, mai adânc de data asta, prin centrul meu, răscolindu-mă pe dinăuntru. În ciuda a tot ce mă avertizase Dovlecelul Fermecat să nu fac, am ţipat, încercând să-l dau jos de pe mine. M-a prins de mâini şi mi le-a

ţintuit de pat, apoi mi-a privit gura.

— Acum poţi să-ţi deschizi gura. Şi cealaltă este deschisă.

Nimic nu mă pregătise pentru asta. Instrucţiunile Dovlecelului Fermecat, avertismentele ei, nostalgia ei, dorinţele mele, lecţiile actorului, dorurile noastre, neîmplinite şi împlinite – toate au dispărut în timp ce îi ceream să se oprească.

Dar de ce să se oprească? Aici nu mai era vorba de o idilă sau de dor. Plătise pentru durerea mea. Era o afacere.

Dorul s-a întors, neîmplinit.

Tot ce îmi dorisem s-a preschimbat într-o iluzie în momentul în care m-a deflorat, iar eu i-am văzut chipul victorios. Îşi împlinise dintr-odată singurul vis pe care îl avusese de la şaptesprezece ani – să aibă orice floare îşi dorea din Tăinuita Cale de Jad. Credeam că idila noastră se baza pe dragoste, însă era o formă de comerţ amoros, o înţelegere care ne adusese împreună şi care rămânea între noi pe toată durata contractului conform căruia el devenea patronul meu timp de un an.

În timp ce mă chirceam de durere, mi-a şoptit:

— Ai costat mult, Violet, aproape de două ori mai mult faţă de cât am dat pentru o altă curtezană cunoscută.

Probabil se aşteptase să îmi facă plăcere un asemenea compliment. În schimb, am simţit că m-am transformat brusc într-o curvă. Îmi făcuse curte, precum orice peţitor curtezanei sale favorite. Îşi dorise să aibă parte de vânătoare şi de prinderea prăzii, de jertfa de sine şi falsa agonie pe care le presupuneau. Agonia mea era reală.

Dovlecelul Fermecat mi-a adus o supă cu ierburi speciale, spunându-mi că o să-mi ia durerile şi o să mă lase să dorm. Abia atunci a întrebat Fang cel Loial, surprins, dacă aveam dureri. Nu se gândise că era posibil să fi cunoscut doar el extazul, nu şi eu. M-a ajutat să mă ridic şi m-a dus până la divan. Fiecare pas îmi zdruncina corpul rănit. Dovlecelul Fermecat a luat cearşafurile şi cuvertura pătate cu sânge. Fang cel Loial le-a studiat cu un interes solemn.

— Nu mi-am dat seama că o să fie atâta sânge.

A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, am crezut că sunt într-o barcă legănată de valuri. Dovlecelul Fermecat era prin preajmă.

— Ţi-am dat prea multă supă.

Durerea arzătoare fusese înlocuită de una surdă. Fang cel Loial plecase la o întâlnire de afaceri, iar ea aranjase să-mi fie adusă cina în cameră când el avea să se întoarcă, pe seară. Pe pat mă aşteptau pijamale şi un halat.

— Odihneşte-te, mi-a spus. Îmi pare rău că ai suferit aşa de tare. Unele fete au o durere scurtă şi gata. Altele sunt ca noi două. Poarta ta a fost ferecată cu două lacăte. Cu cât este mai greu să o spargi, cu atât doare mai tare. Mâine o să te simţi mai bine.

Nu am crezut-o.

— Crezi că va trebui să îndur asta din nou diseară?

— O să vorbesc cu el. Aveţi un an întreg la dispoziţie. O să-i sugerez să-ţi exploreze gura. S-ar putea să fie amabil şi să te lase să te odihneşti.

În seara aceea, a fost amabil. M-a întrebat multe lucruri despre durere. Fusese ca un junghi, ca o arsură sau ca o lovitură...? Părea aproape mândru că mă rănise. Stătea întins în pat, cu faţa spre mine. Nu mai era nevoie să flirteze sau să fie misterios. Trecuse momentul intimităţii, iar eu încă nu ştiam ce avea să o înlocuiască. Nu mai eram fata cea virgină şi nu ştiam pe cine ar trebui să imit. Faţa lui părea mai mare şi i se schimbaseră puţin trăsăturile, de parcă era fratele bărbatului care tânjise cândva după mine.

— Spiritul meu liber te-a făcut să crezi că sunt mai valoroasă decât celelalte curtezane? am întrebat.

A râs.

— Spiritul tău mă revigorează întotdeauna – din senin.

Penisul lui stătea drept ca un soldat.

— Care parte a spiritului meu îţi place mai mult? am spus cu răceală. Sfaturile privitoare la afaceri? Dacă ai fi făcut nişte bani în urma sfatului meu, ai fi plătit mai mult?

A tăcut câteva clipe, apoi mi-a întors faţa spre el.

— Violet, te-am judecat greşit. Nu erai pregătită pentru viaţa asta, iar acum consideri că este degradant să fii aici. Dar nu mă înjosi şi pe mine de parcă aş fi un client nepăsător.

— Ai plătit pentru bobocul meu, nu pentru spiritul meu.

— Întotdeauna ţi-am spus adevărul. Eşti visul meu. Te-am cunoscut când eram un băiat timid, care a devenit un bărbat de succes şi se află acum lângă tine. M-ai purtat în trecut şi m-ai adus înapoi. Când sunt cu tine, simt că mă cunoşti – sau aşa simţeam până când am devenit clientul tău şi te-am făcut să regreţi schimbarea.

— Te rog, ia-mă de aici.

— Cum aş putea să fac asta? Unde te-ai duce?

— Acasă la tine.

— Îmi ceri imposibilul.

Spunea că nu am ce căuta în cercul lui de apropiaţi. Nu avea de gând să mă ia niciodată de nevastă – şi cum nu avea o nevastă, nu putea să mă ia nici drept concubină. Aş fi refuzat oferta oricum.

— Avem un an la dispoziţie, Violet. Ne-am jurat că vom fi fideli unul celuilalt. Aici suntem iubiţi, împreună într-o lume ca Primăvara Florii de Piersic. Putem să ne bucurăm în voie de plăceri şi de povestea noastră de dragoste. Eşti lipsită de griji pentru an. Hai să fim fericiţi.

— Lipsa grijilor înseamnă fericirea? Ce se întâmplă după un an?

— După ce se încheie contractul, a spus cu grijă, îţi voi purta aceeaşi afecţiune. Aşteptările se vor schimba. Dar voi continua să te vizitez, dacă mă vei lăsa.

— O să simţi afecţiune şi pentru alta? Şi o vei vizita şi pe ea?

— Discuţia asta a devenit absurdă! Ai trăit într-o casă de curtezane mai toată viaţa. Ai văzut cum este lumea. Şi totuşi acum nu înţelegi că eşti şi tu parte din ea. Voi, yankeii, credeţi că sunteţi privilegiaţi! N-o să-ţi reproşez asta. Şi nu vreau să mai deschidem subiectul ăsta vreodată.

— Nu pot să vorbesc? Mi-ai cumpărat şi mintea, şi cuvintele?

S-a îmbrăcat şi, stând în pragul uşii, mi-a vorbit cu o blândeţe surprinzătoare:

— Eşti nervoasă şi prezenţa mea înrăutăţeşte lucrurile. Aşa că te las să te gândeşti la ce ţi-am spus în lunile de când ne-am cunoscut. Întreabă-te dacă am fost vreodată nesincer. Te-am amăgit cumva? De ce sunt aici? Ţi-am câştigat inima pentru că tu mi-ai câştigat-o pe a mea.

Mă temeam că pleacă de tot şi că o s-o roage pe matroană să anuleze contractul.

Dar apoi a spus:

— Până mâine, o să te odihneşti şi vei avea mintea mai limpede. Am un mic cadou pentru tine, dar prefer să aştept până mâine.

În seara următoare, m-am prefăcut că sunt calmă. Mi-am cerut scuze. Am spus că era adevărat faptul că nu reuşeam să accept cu uşurinţă noua mea poziţie în viaţă. Mi-a dat o brăţară făcută din aur împletit. De data asta nu m-a durut decât puţin când a intrat în mine şi mi-a şoptit cuvinte drăgăstoase, care mi-au alinat mintea şi

inima: „Eşti un vis etern”, „Spiritele noastre vor fi unul”. Mi-a mulţumit tandru pentru că am suportat durerea şi faptul că fusese atât de ignorant în privinţa suferinţei mele. Mi-a spus că voi fi întotdeauna visul său etern.

În cursul următorului an, ne-am certat de multe ori. Când îmi plătea salariul generos în fiecare lună, în loc să mă simt recunoscătoare, îmi aminteam că fusesem cumpărată. Nu mă vizita chiar în fiecare zi. Câteodată nu-l vedeam câte o săptămână întreagă. „Treburi în Soochow”, zicea. Soochow – oraşul celor mai dorite curtezane, cu vocea lor dulce. Curtezanele din Shanghai minţeau şi pretindeau că sunt din Soochow. Iar el se ducea acolo cu treburi! Voiam să mă ia şi pe mine. Madam Li îmi dăduse voie să îl însoţesc în plimbări cu trăsura la ţară, închipuindu-şi că nici prin gând nu-mi trecea să fug din casa ei. Dar voiam să fug – în casa lui, măcar de m-ar fi primit. Nu renunţasem la speranţa că se va răzgândi. Îi eram fidelă, desigur, dar nu credeam că şi el îmi este mie. La petreceri, îl vedeam aruncând priviri seducătoare multor femei – chiar şi servitoarelor. Ulterior protesta, spunându-mi că nu le face „ochi dulci”, cum îl acuzasem eu. „Am şi eu doi ochi ca toată lumea.”

Gândul la plăcerile sale viitoare alături de alte femei mă chinuia. O altă femeie căreia să-i provoace aceeaşi plăcere. Care să primească privirile lui seducătoare, cuvintele intime, gura, limba, penisul, felul lui de-a o înţelege, iubirea lui. L-ar fi convins că nu poate trăi fără ea, o femeie chinezoaică pe de-a-ntregul, care nu purta, în elita societăţii, stigmatul unei încrucişări uşuratice. Cu fiecare val de fericire, simţeam şi unul de teamă. Poate că şi dragostea lui era temporară, ţinea doar un sezon.

— Asta e gelozia de care te-am avertizat, mi-a spus Dovlecelul Fermecat. E o boală. O să distrugă tot. O să afli curând pe pielea ta, dacă nu poţi să-i pui capăt.

Îşi repeta avertismentele zilnic, îmi răsunau în urechi ca bâzâitul ţânţarilor.

Însă zumzăitul din cap mi-a dispărut odată cu venirea verii. Ca un semn al viitorului nostru împreună, Carlotta s-a frecat de el şi l-a lăsat să o ia în braţe. Am avut o perioadă de linişte, lipsită de frământări. Mă vizita aproape în fiecare seară. La petreceri, eram singura căreia îi dăruia privirea sa. Râdeam şi nu ne mai certam. Făceam eforturi să-i arăt că ne-am fi bucurat de o Primăvară a Florii de Piersic cât toată viaţa. El îmi acorda mai multă atenţie, iar eu

eram mai puţin atentă la defectele lui, cele pe care mi se părea că le-ar avea.

În după-amiezile toride, stăteam goi, întinşi pe cearşafuri şi ne făceam vânt cu evantaiul unul celuilalt, pe rând. Ne turnam apă rece pe ceafă în timp ce zăceam în cadă. În unele seri, îl aţâţam şi îl seduceam, iar în alte nopţi, mă seducea el pe mine şi eu cedam. Vorbeam de trecut, despre copilăriile noastre. Ne povesteam deseori cum ne întâlniserăm la Tăinuita Cale de Jad. A doua zi, înfloream povestea cu şi mai multe detalii. Îşi imagina plăcerile de care s-ar fi bucurat dacă nu l-ar fi rănit Carlotta. Orice îi trecea prin cap, eu transformam în realitate. La rândul meu, îi povesteam despre singurătatea mea, despre cum fusesem abandonată de ambii părinţi. Şi pentru simplul fapt că îi spuneam lui, singurătatea mea parcă se evapora. Râdea când îi relatam năzbâtiile pe care le făcusem curtezanelor când eram mică. Mi-a cerut să-i descriu aspectele americane ale vieţii mele – cum era faimoasa Lulu Mimi?

— Era obsedată de succes, am spus. Ca şi tine.

Aprindea spirale parfumate pentru a ţine ţânţarii la distanţă, iar eu luam gesturile acestea mărunte drept dovezi de dragoste. Spunea deseori cuvintele pe care doream să le aud: „Numai la tine mă gândesc”, „Tânjesc după tine”, „Te ador”, „Te iubesc”, „Eşti cea mai de preţ comoară a vieţii mele”. Nu mai simţisem niciodată o dragoste atât de necuprinsă.

Apoi au început temerile când l-am văzut stând de vorbă la o petrecere cu o fostă curtezană favorită de-a lui. Ea flirta, iar el părea încântat. Ne-am certat în noaptea aceea, iar eu l-am tot chestionat în legătură cu sentimentele lui faţă de mine prin comparaţie cu ce simţea faţă de altele, întrebări la care refuza să răspundă pentru că, mi-a spus el, era ca şi cum ai arunca pietre într-un puţ adânc. Ştia cât de tare puteam să mă supăr şi la plecare avea să ia cu el şi această informaţie, alături de toate secretele pe care i le spusesem despre copilăria mea, despre singurătatea şi farsele mele. Îmi înţelegea nevoile şi totuşi avea, fără îndoială, să se rostogolească şi să se tăvălească în patul altei femei după ce voi fi devenit şi eu o fostă favorită în viaţa lui de cuceriri şi stipendii.

— Mă doare, Violet, mi-a spus, că eu sunt sursa acestei nefericiri neţărmurite, când de regulă lucrurile stăteau exact pe dos.

Cu două luni înainte de terminarea contractului, în timp ce ne luam ceaiul noaptea târziu, ca de obicei, alături de gustări şi nelipsitele certuri, mi-a spus că nu mai voia să fie atras în veşnica

mea nefericire.

— M-a fermecat spiritul tău liber, dar gelozia asta a ta l-a ucis. Trăieşti într-o închisoare a fricii şi suspiciunii. Adevărul este că te-am răsfăţat în feluri în care nu ar fi făcut-o niciun alt client. Spui că vorbele mele nu au fost niciodată sincere. Un client nu trebuie neapărat să fie sincer şi, totuşi, eu am fost. Ştiu că n-o să încetezi niciodată cu predicile decât dacă te voi cere în căsătorie, iar acest lucru n-o să-l fac niciodată. Chiar dacă societatea mi-ar permite una ca asta, nu m-aş lega de o soţie care mă ceartă tot timpul, imaginându-şi că îi refuz o parte din mine care nu există. Cum suntem amândoi nefericiţi, cred că este cel mai bine să nu te mai vizitez. Ar trebui să te foloseşti de aceste două luni rămase ca să te pregăteşti să fii o curtezană adevărată. O să vezi care este diferenţa şi, în timp, sper să priveşti în urmă şi să apreciezi sentimentele pe care le am faţă de tine. Şi-a luat haina şi pălăria, apoi a adăugat: Acceptă dragostea atunci când îţi este oferită, Violet. Răspunde tot cu dragoste, nu cu suspiciuni. Aşa o să primeşti şi mai multă.

A continuat să-mi plătească salariul lunar. Iar eu am aşteptat să-i treacă supărarea, cum se întâmplase de fiecare dată, şi să se întoarcă la mine. Am aşteptat două luni. A avut delicateţea să aştepte şi el să se încheie oficial contractul nostru înainte de-a se îndrepta spre o altă curtezană cunoscută. Când am auzit aceste veşti, am refuzat să îmi las inima să fie frântă de durere. Am refuzat zi de zi.

La trei luni după terminarea contractului, am fost invitată să particip la o petrecere găzduită de unul dintre prietenii lui Fang cel Loial, şi anume Tang cel Distins. Mi-a declarat că îi stârnisem interesul când m-a văzut la petrecerea lui Fang cel Loial, dar că nu a putut să spună nimic, dându-şi seama că acesta era deja fermecat de mine.

Dovlecelul Fermecat n-a pregetat să mă anunţe că Tang cel Distins era o partidă bună. Mi-a reamintit că el era acela care făcuse o avere din construcţia noilor clădiri de-a lungul Bundului. Avea să se îmbogăţească şi mai mult cu cât se extindea Shanghaiul. Exact cum sperase, Tang cel Distins a devenit cel mai înflăcărat peţitor al meu. A fost de asemenea şi primul meu client, iar nu cineva pe care să-l iubesc sau după care să tânjesc. Când mi-am imaginat cum o să mă atingă, nu am simţit nici teamă, nici

încântare.

— Ai orbit sau ce-i cu tine? m-a întrebat Dovlecelul Fermecat. Bărbatul ăsta arată aşa de bine, că poţi să te uiţi toată ziua la el fără să clipeşti. După ce ai stat în genunchi la fel de mult ca mine, te prosternezi zeilor când ai în sfârşit un client care nu-ţi cere să-ţi imaginezi că e altcineva.

Avea treizeci şi doi de ani şi, de fiecare dată când venea, băgam de seamă că poartă pantofi dintr-o altă piele – ied, viţel, pui de şarpe, pui de crocodil, pui de struţ... De câte ori mai trebuia să-l văd ca să epuizeze toată varietatea asta de piei de pui de animale? Pantofii lui mă făceau să mă gândesc că e un tip excentric. Speram să nu fie un membru al Bandei Verzi. Dacă era, n-aş fi fost în stare să-l ating. Îmi acceptasem viaţa în lumea florilor, dar nu m-aş împăca niciodată cu ce mi-au făcut gangsterii ca să mă aducă aici.

— Dacă i-ai refuza pe toţi bărbaţii care au avut de-a face cu Banda Verde, a spus Dovlecelul Fermecat, ai rămâne fără jumătate din clientelă. Oamenii ăştia fac parte din guvern şi din mediul de afaceri. Chiar şi unii dintre şefii poliţiei sunt membri. Nu sunt toţi oameni îngrozitori. În orice societate dezvoltată ai oameni buni şi răi.

Mi-a scos în evidenţă calităţile lui Tang cel Distins: era clientul favorit al multor case de curtezane din Shanghai şi se bucurase de un număr însemnat de mari frumuseţi. Dacă mi-l câştigam drept patron, mi-aş fi îmbunătăţit statutul. Nu mi s-a părut că toate astea ar fi dovada unor calităţi deosebite.

— E un tip plictisitor, am spus.

— *Oyo!* Nu vine ca să te distreze pe tine. Vezi să nu fii tu plictisitoare. Tu eşti cea care trebuie să-i stârnească pe bărbaţi – în feluri în care ei încă nici nu ştiu că şi-o doresc. Nu mai e ca atunci când erai împreună cu Fang cel Loial. El e un bărbat diferit. Voi doi eraţi iubiţi. Nu se întâmplă des una ca asta.

I-a permis lui Tang cel Distins să mă viziteze în camera mea pentru a lua ceaiul. Budoarul era în spatele unui paravan cu douăsprezece panouri şi Dovlecelul Fermecat le poziţionase astfel încât patul să fie parţial vizibil. Era luminat de o lampă. A găsit o scuză pentru a se retrage, spunându-ne că se va întoarce în zece minute. Asta avea să îl descurajeze pe Tang cel Distins să-mi devină client fără să fi semnat mai întâi un contract. Tang cel Distins s-a grăbit să-mi spună cât de mult se gândea la mine. Nu uitase sfatul de afaceri pe care i-l dădusem lui Fang cel Loial cu un

an în urmă. De fapt, mi-a zis, de fiecare dată când îşi aducea aminte de sfat, îi creştea admiraţia faţă de mine. Erau aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi Fang cel Loial când voise să spună, în glumă, că are o erecţie. Tang cel Distins, însă, le-a spus deosebit de serios, astfel încât ştiam că era vorba doar despre admiraţie şi că nu ar trebui să râd.

A cerut să fiu prezentă la petreceri găzduite de prietenii săi la alte case. Se purta foarte formal cu toată lumea, mai puţin cu mine. Când privirile ni se intersectau, zâmbea larg, ca un băieţandru. Dovlecelul Fermecat mi-a atras atenţia că orice peţitor îndrăgostit de o curtezană se transforma în persoana care era în tinereţe, retrăind acea etapă din viaţă când nevoile sexuale erau o noutate. Când pretendenţii deveneau nişte băieţandri, renunţau la precauţii şi se puteau arăta generoşi.

Tang cel Distins îmi dăruise lucruri extravagante în acea lună, inclusiv un inel cu jad verde imperial rar şi diamante. I-am permis să mă viziteze în cameră de încă două ori – doar pentru ceai şi gustări. Mi-a declarat că e nebun după mine şi că nu voia altceva decât să-mi facă pe plac – iar eu am înţeles la ce se referea: voia să-mi facă pe plac în pat. Politeţe obositoare. Dovlecelul Fermecat m-a sfătuit să-l invit să petreacă noaptea cu mine la următoarea petrecere pe care o găzduia.

— Să o faci la fel de subtil cum se poartă el cu tine. În timp ce lauzi mâncarea de la banchet, să spui că ţi-ar plăcea să mai afli despre mâncărurile tradiţionale din Shanghai ale mamei sale sau care sunt felurile lui favorite. Acest subiect este întotdeauna special pentru un bărbat. Îi apucă pe toţi o anumită căldură când vorbesc despre asta. Te va întreba când te poate vedea, iar tu să-i zici doar că „În seara asta, dacă nu te-ai săturat de atâta conversaţie”.

Exact cum a prezis Dovlecelul Fermecat, mâncărurile mamei lui i-au stârnit o dispoziţie erotică. Petrecerea s-a terminat mai repede în seara aceea.

Dovlecelul Fermecat îmi pregătise deja camera, lăsând cadouri de la alţi bărbaţi în locuri unde să le poată vedea. A aprins spirale împotriva ţânţarilor, astfel încât să putem rămâne goi fără să ne tot plesnim şi să ne scărpinăm.

— Îi vom permite favoruri intime în această primă noapte, apoi va trebui să mai aştepte încă trei nopţi. După care poate să mai fie invitat şi a doua oară. La nevoie, s-ar putea să trebuiască să-l lăsăm şi a treia oară. Dar să nu-i oferi chiar tot ce îşi doreşte.

Eschivează-te fără să pară prea evident. Promite-i că îi vei oferi mai mult data viitoare şi apoi spune-i că o să primeşti şi un alt peţitor noaptea următoare. Cel mai probabil, se va oferi să-ţi devină patron, astfel încât să nu se mai poată bucura nimeni altcineva de atenţia ta.

— Poate că o să-şi piardă admiraţia faţă de mine după o noapte şi n-o să-i mai pese că îl refuz după aceea, am spus.

Eram sigură că nu voi mai putea niciodată simţi aceeaşi intimitate şi emoţie cum se întâmplase cu Fang cel Loial. N-avea să fie decât un simplu client.

Seara devreme, cu doar o oră înainte de petrecere, Dovlecelul Fermecat mi-a spus că va fi prezent şi Fang cel Loial.

— Este, în definitiv, unul dintre prietenii lui Tang cel Distins.

— Precis ştie că o să fiu acolo. Toţi ştiu că Tang cel Distins îmi face curte.

Mi-a şoptit că va veni împreună cu curtezana lui favorită.

— Ce-mi pasă mie ce fată hlizită aduce cu el?

Eram supărată că Dovlecelul Fermecat îmi spusese aşa ceva, încercând apoi să mă consoleze. Era un fost client. Atâta tot. Eram lipsită de experienţă la vremea respectivă şi îmi făcusem aşteptări prea mari.

— Madam Li a greşit că te-a lăsat să faci un contract cu Fang cel Loial pe un an. Îţi sclipeau ochii ca unei fete care crede că o să se căsătorească. Iar Fang cel Loial te-a lăsat să-ţi imaginezi aşa ceva pentru că s-a purtat prea bine cu tine. Evident, ai confundat asta cu dragostea. Dacă Tang cel Distins îţi devine patron, să te porţi ca o curtezană adevărată şi să-l faci să se simtă lipsit de griji şi atât de fericit, încât la bârfitori să n-ajungă decât cuvinte de laudă.

Tang cel Distins m-a întâmpinat cu înfăţişarea lui de puştan complet fermecat de mine. M-a invitat să mă aşez lângă el, în loc să mă lase să stau în picioare. M-a îndemnat să mănânc din felurile speciale pe care le comandase. Eram pe punctul de a-l invita să petreacă noaptea cu mine când l-am văzut pe Fang cel Loial intrând împreună cu favorita lui. A venit spre mine. Dar numai ca să-l salute politicos pe Tang cel Distins, gazda. Apoi m-a salutat şi pe mine cu căldură şi totuşi cu o politeţe distantă. Mi-a admirat haina, una dintre cele trei pe care le comandasem cu banii primiţi de la el în schimbul celei pe care mi-o distrusese fratele lui. Am regretat că o aveam pe mine, dar i-am mulţumit pentru compliment.

— Culoarea ţi se potriveşte, mi-a spus.

N-a mai fost nevoie să mă gândesc la un răspuns. O curtezană bucălată şi cu ochii mari a venit la el şi i-a raportat veselă că, după petrecerea lui Tang cel Distins, urma să se organizeze un joc de societate cu băutură în casa ei. Era invitat să joace până la epuizare, apoi să petreacă noaptea acolo. Fata a vrut să dea de înţeles clar că era pe cale să ajungă patronul ei. Doar se ducea la un joc de societate cu băutură. Eu mă pregăteam pentru o conversaţie despre mâncărurile mamei lui Tang cel Distins. Fang cel Loial a mai spus câteva cuvinte politicoase, din cele pe care le-ar fi putut spune oricui, apoi favorita lui l-a luat de acolo. Cum de acceptau curtezanele o asemenea umilire, să-şi vadă iubitul cu altă curtezană? Câteva clipe mai târziu, l-am invitat pe Tang cel Distins în camera mea pentru un joc de cărţi american. A acceptat imediat.

S-a ţinut de cuvânt, nu a vrut altceva decât să-mi facă pe plac. A fost politicos şi m-a întrebat dacă mă poate atinge: faţa, braţul, piciorul, sânii, părţile femeieşti. Era destul de obositor, dar mă bucura faptul că puteam să anticipez ce avea să facă. Când mi-am dat jos hainele, a fost recunoscător mai degrabă decât încărcat de dorinţa reciprocă pe care o încercasem cu Fang cel Loial. Nu mi-am luat ochii de la chipul lui Tang cel Distins pentru a mi-l scoate din minte pe cel al lui Fang cel Loial. Era bun, blând şi politicos. Nu avea cum să fie un gangster. Am închis ochii şi, de fiecare dată când îi deschideam, îi studiam faţa. Era atrăgător şi totuşi nu simţeam nicio dorinţă. M-am prefăcut că sunt o virgină care se trezeşte încetişor. Ochii mi s-au mărit cu o îndoială prefăcută în timp ce s-a împins în mine. Am închis ochii şi l-am lăsat să se mişte înăuntrul meu. Şi odată cu mişcările lui ritmice şi previzibile, m-am simţit reconfortată şi am început să plâng.

Dimineaţa, înainte să se trezească, mă spălasem deja şi purtam pe mine un halat larg. Arăta ca un băieţel somnoros. Chiar şi corpul lui era zvelt şi tânăr. Eram gata să pun să fie adus micul dejun, când m-a tras lângă el şi am luat-o de la capăt. Am avut grijă să adopt atitudinea potrivită: nu mai eram o curtezană virgină care abia deschide ochii, ci una cu ochii larg deschişi datorită experienţelor recente. Mi-am adus aminte de curtezanele de la Tăinuita Cale de Jad care ştiau ce-i place fiecărui client. Le imitasem cuvintele rostite cu fiecare client. Nu consideram că n-ar fi de demnitatea mea să le rostesc acum. Eram mândră de talentul meu, cât despre Tang cel Distins, ştiam deja că voia să simtă că îmi

biruise orice reţinere, aşa că l-am ispitit să creadă că a făcut-o.

În după-amiaza aceea, Tang cel Distins s-a întâlnit cu Madam Li şi i-a oferit un contract pentru două anotimpuri. Am fost surprinsă să aflu că valoarea îmi scăzuse la doar o vară şi o toamnă. Dovlecelul Fermecat m-a asigurat că era o ofertă bună şi că era un aranjament mai bun decât unul pe mai multe sezoane. Dacă un patron se dovedeşte insuportabil măcar nu rămâi cu el pe cap mult timp.

— Poate crezi că e uşor de satisfăcut acum. Odată ce are un contract, o să vrea mult mai multe. Străduieşte-te să faci în aşa fel încât să rămână subjugat de tine cât mai mult în aceste două anotimpuri. Astfel nu o să trebuiască să munceşti prea tare. În două anotimpuri nu o să mai fie înnebunit după tine. Apoi o va căuta pe alta care să-i ia minţile din nou.

— Ai cunoscut vreodată un bărbat care să iubească sincer şi sentimentul ăsta să dureze mai mult de câteva anotimpuri?

— Fiecare floare îşi doreşte să găsească un asemenea bărbat, mi-a spus. Până la urmă, învăţăm să nu ne mai dorim. Dar mie speranţa mi s-a îndeplinit de două ori. O dată a fost cu Poetul Fantomă. Ştii de el. Cealaltă dată cu un om viu. Nu era atât de bogat precum cei mai mulţi. Avea o mică fabrică de hârtie. Şi avea deja o soţie şi două concubine. Dar şi-a declarat dragostea pentru mine. A spus-o de mai multe ori şi mi-a destăinuit şi motivele. Nu era pentru talentele, pentru priceperea cu care îl complimentam sau pentru cunoştinţele mele în arta plăcerilor. Îi plăceau caracterul puternic, inima sinceră şi felul meu simplu şi inimos de a fi. Mi-am cheltuit o mare parte din economii ca să-i cumpăr un ceas de aur. Mi-a spus că îl scotea din buzunar din jumătate în jumătate de oră ca să verifice dacă muncitorii lui menţin ritmul. Într-o zi, doi muncitori l-au omorât. Înainte să fie executaţi, au declarat că îl omorâseră pentru ceasul ăla şi pentru abuzurile la care îi supusese. Văduva iubitului meu a păstrat ceasul. Oricum nu-l voiam înapoi. Mă gândeam că din cauza mea a murit. Cu toate astea, a fost dragoste adevărată. Se mai întâmplă.

1915

De-a lungul anilor următori, am descoperit că toţi bărbaţii erau la fel în anumite privinţe. Se bucurau când le lăudam caracterul şi felul în care acesta se oglindea în comportamentul lor la pat.

Calităţile de lider. Cât de mult munceau. Generozitatea lor. Perseverenţa şi sârguinţa. Superioritatea. Cei mai mulţi aveau nevoie de un şir neîntrerupt de complimente din partea multor femei. Puteam să înţeleg asta. Mai ştiam de la început cât de mult urma să dureze interesul unui client faţă mine după lungimea contractului. Am încetat să mai fiu surprinsă de asta şi, drept urmare, nu mă mai deranja – chiar dacă în câteva situaţii m-am bucurat când contractul a mai fost prelungit un anotimp. Iar în cazul altora n-am fost tocmai recunoscătoare pentru că prelungiseră contractul.

Fiecare bărbat avea propriile fantezii erotice, care la prima vedere mi se păreau asemenea. Putea să-i placă să-l mângâi pe spate – şi trebuia să-mi folosesc un deget de la mână ori de la picior, sânul, limba, un pămătuf de şters praful, un plici sau un bici. Cu cât deveneam mai abilă în recunoaşterea diferenţelor subtile ale dorinţei, cu atât reuşeam să-mi dau seama ce alte lucruri ar putea să-i placă şi să-mi creez din asta un avantaj. Puteam să-i mai ofer o dată plăcerea, apoi să i-o refuz, apoi să i-o mai ofer o dată pe neaşteptate sau după ce îmi adusese încă un cadou. Unui bărbat îi plăcea să-mi spele părţile intime. Altuia îi plăcea să se uite în gura mea. Altul voia să-i cânt o melodie a fecioarelor de la munte în timp ce mă dezbrăcam întoarsă cu spatele la el. Altul voia să mă ating folosindu-mă de şlefuitorul de perle pe care mi-l dăruise în vreme ce el se ascundea după paravan. Îi povesteam Dovlecelului Fermecat ce îi plăcea fiecăruia, tot zicându-mi că o să apară şi unul cu apucături de care ea să nu mai fi văzut. „Şi eu am avut unul la fel”, îmi spunea însă întotdeauna.

Am fost mândră când am putut, în sfârşit, să-i povestesc despre un fetiş cum ea nu mai întâlnise şi nici n-avea să mai întâlnească. Mi se ceruse să port haine occidentale dichisite şi să spun în engleză că nu înţeleg dorinţele sexuale ale bărbatului, dorinţe pe care acesta mi le spunea în chineză. Apoi el mă împingea în pat – preferam patul şi nu podeaua – unde se zbătea şi se izbea de mine până când îi spuneam în chinezeşte că acum îl înţelegeam perfect, fiindcă mândrul său cavaler îmi intrase pe poartă, fapt care ne unise, de asemenea, şi minţile.

La aproape trei ani de la deflorarea mea, Fang cel Loial mi-a trimis o scrisoare, cerându-mi să ne vedem. M-am gândit dacă să accept sau nu.

Nu mai eram arogantă şi naivă, temperamentală şi tâmpită. Nu mi-am lăsat sentimentele s-o ia razna, închipuindu-mi că o idilă plătită înseamnă dragoste. Devenisem o curtezană cunoscută şi mă mândream că eram în stare să creez cele mai convingătoare idile pentru orice bărbat şi că le ofeream acest lucru în limitele de timp impuse, fie că era vorba de un anotimp sau două. Niciodată nu acceptam un contract mai lung. Nu era înţelept din partea mea să ies din circulaţie. Iar dacă un peţitor făcea promisiuni, nu îl credeam, dar nici nu mă arătam cinică în privinţa pasiunii sale. Îmi ziceam toate astea în minte în timp ce stăteam pe gânduri dacă să accept sau nu rugămintea lui Fang cel Loial de-a mă vedea. Şi totuşi inima îmi bătea mai tare.

Îl mai văzusem pe Fang cel Loial pe la petreceri când şi când – cu sau fără curtezane. Întotdeauna era politicos, iar eu mă simţeam tot mai în largul meu cu fiecare ocazie, până când, într-un final, am fost în stare să-l salut cu o vagă urmă de căldură rămasă din fosta noastră prietenie. În sfârşit eram gata să mă văd cu el fără să simt amărăciune sau umilinţă. După cum prezisese Fang cel Loial pe vremuri, aveam să-l văd la un moment dat ca pe un client care mă tratase mult mai bine decât mai toţi ceilalţi.

I-am spus Dovlecelului Fermecat despre rugămintea lui Fang cel Loial. Şi-a rotunjit buzele şi a ridicat din sprâncene încercând să fie amuzantă.

— Oare o vrea să-ţi facă curte?

L-am primit în camera mea. Eram hotărâtă să nu-i acord niciun favor de dragul vremurilor trecute.

— Te urmăresc de aproape trei ani, mi-a spus el, şi nu fără să-mi doresc să ne putem vedea din nou. M-am temut, însă, că s-ar putea redeştepta vechea durere.

— Eram tânără şi naivă, am spus.

— Ai învăţat atât de repede şi ştii mai multe decât majoritatea, bănuiesc. Văd că ţi-ai redobândit spiritul, independenţa. Mă întrebam dacă m-ai iertat cu adevărat. Ce n-aş da să ne întâlnim acum pentru prima dată. M-ai fi putut vedea ca pe un client şi ne-am fi putut bucura de timpul petrecut împreună, fără povara altor aşteptări.

— Nu ai nevoie de iertarea mea. Nu mi-ai făcut nimic rău. Eu ar trebui să îţi cer iertare. Am fost insuportabilă, nu-i aşa? Când privesc în urmă, mă întreb cum de ai rezistat cu mine atât de mult.

— Aveai cincisprezece ani. Apoi m-a privit în felul binecunoscut:

Violet, mi-ar plăcea să-ţi fiu patron pentru un anotimp. Ai putea să accepţi acest lucru, în ciuda resentimentelor tale faţă de mine?

N-am spus nimic. De obicei aveam un răspuns pregătit pentru orice mi-ar fi cerut un bărbat. Dar de data asta era vorba de inima mea, care fusese rănită în trecut. O tămăduisem cu grijă. Eram o altă persoană acum. Îl doream atât de tare, încât puteam să mă pierd foarte uşor. În clipa următoare, m-am gândit: de ce să nu mă bucur de un anotimp în care să nu trebuiască să simulez extazul, aşa cum făceam cu ceilalţi? Aş putea să mă bucur de o mică vacanţă. Orice s-ar întâmpla, chiar dacă mai târziu o să mi se rupă inima, voiam să simt din nou vechea dependenţă pe care ţi-o dă dragostea.

— Înainte să răspunzi, trebuie să-ţi mai spun un lucru, a adăugat. Am o soţie.

Vechea durere m-a săgetat instantaneu.

— Nu ne-am căsătorit din dragoste, a spus. Familiile noastre se ştiu de trei generaţii, am crescut împreună de parcă eram frate şi soră. De la cinci ani, am fost promişi unul altuia. Ea a amânat cât a fost posibil căsătoria, te vei bucura să auzi din ce motiv. Nu simte nicio dorinţă sexuală faţă de bărbaţi. Ambele familii cred că în ea s-a reîncarnat sufletul unei călugăriţe şi tot au sperat ca eu să fiu în stare să-i schimb înclinaţiile religioase. Dar adevărul este că iubeşte o femeie, o verişoară de-a mea, pe care o ştie din copilărie. După ce soţia mea mi-a născut un fiu, toată lumea a fost fericită, iar cele două călugăriţe reîncarnate s-au dus să trăiască împreună în altă parte a casei. Cu toate acestea, e încă soţia mea. Îţi spun asta, Violet, ca să nu crezi că există vreo altă curtezană care umblă să-mi ajungă nevastă. Am o soţie şi nu îmi doresc haosul concubinelor.

După cum ne-am înţeles, a devenit clientul meu pentru un anotimp. În perioada aceea, nu a trebuit să joc un rol. Pur şi simplu am cedat în faţa iubirii şi plăcerii, am lăsat deoparte faptul că ştiam că o să fiu distrusă mai târziu.

Când a trecut anotimpul, Fang cel Loial mi-a făcut un alt fel de promisiune.

— O să-ţi fiu întotdeauna un prieten loial. Dacă vreodată ai necazuri, să vii la mine.

— Chiar şi când o să fiu bătrână şi ridată?

— Chiar şi atunci.

Tocmai îmi promisese prietenia pe toată viaţa. Îmi oferea

loialitatea, după cum îi spunea şi numele. Întotdeauna avea să mă ajute. Nu asta însemna dragostea? Nu făcea asta cât toate anotimpurile dintr-o viaţă? La fiecare câteva săptămâni, mă vizita pentru o noapte sau două. De fiecare dată când îl vedeam, speram să încheie un nou contract. Amânam peţitori insistenţi care voiau să-mi devină patroni, astfel încât să pot fi disponibilă pentru el. În cele din urmă, l-am mustrat cu blândeţe.

— În loc să petreci o noapte cu mine atunci când sunt liberă, de ce nu facem un contract ca să mă ai la dispoziţia ta oricând doreşti?

— Violet, dragostea mea, ţi-am spus de atâtea ori că mă cunoşti mai bine decât restul lumii. Mă vezi mai clar decât m-aş vedea într-o oglindă. Când sunt cu tine, simt vechiul dor, forţa vitală – şi dacă nu i-aş rezista, aş umple acel gol şi nu m-aş mai strădui atât de tare. Atunci aş simţi cum se scurge timpul, alături de groaza că mi-a scăpat ceva important, sensul adevărat al vieţii mele, pe care nu voi reuşi să-l găsesc înainte să mor. Aş vedea cum trec zilele, cum capătul vieţii se apropie tot mai tare. Nu trebuie să-ţi spun mai multe. Mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu însumi.

— Ştiu că tot ce mi-ai spus acum sunt numai băşini. Dacă te cunoşteam atât de bine, până acum te convingeam să faci ce vreau eu.

A izbucnit în râs.

Cu fiecare întrebare pe care i-o puneam, el îmi dădea un răspuns mai bun decât cel pe care-l anticipasem, dar ascuns într-unul mai rău, o ghicitoare a speranţei. Mi se jurase pe viaţă mie, şi totuşi nu dorea să-şi găsească împlinirea alături de mine, aşa că trebuia să rămânem despărţiţi. Ce împlinire credea că i-aş fi putut aduce? Şi dacă până la urmă n-aş fi reuşit să-i aduc respectiva împlinire? Şi cu nevoile mele cum rămânea? Mă simţeam de parcă alergam printr-un labirint, urmărind ceva nevăzut, dar despre care ştiam că e important. Simţeam că e chiar în faţa mea, apoi o cotea după un colţ şi se pierdea. Trebuia să mă decid ce voiam să fac în continuare, unde să mă duc şi de ce aveam nevoie ca să ies din acel loc care mă bulversa. Dacă mă opream din alergat şi rămâneam locului, ar fi însemnat să accept că ceea ce aveam acum era tot ce puteam avea vreodată. Şi atunci n-aş mai fi fost pierdută, pentru că n-aş mai fi avut încotro să mă îndrept.

Cu cât trecea timpul, cu atât descopeream cine era străinul după care alergasem – propriul eu, într-o variantă mai fericită, pe care

toate grijile şi nemulţumirile mele de până atunci îl alungaseră. Mi-am abandonat aspiraţiile şi am mers mai departe, cu o minte mai ageră şi cu o privire mai limpede, pregătită să dau piept cu orice mă aştepta de-aici înainte.

Capitolul 6
O vrabie cântătoare

Shanghai
Martie 1918
Violet

Festivalul Primăverii a trecut repede şi Dovlecelul Fermecat regreta că iar nu reuşisem să devin una dintre primele zece frumuseţi ale Shanghaiului. Nu atrăsesem niciun pic de bârfă ca lumea, care să merite să fie menţionată în presa de scandal, mi-a spus. Mă îmbrăcasem în culorile greşite. Şi nu izbutisem să ademenesc clienţi mai influenţi.

— Crezi că fetele alea care câştigă sunt mai frumoase sau mai talentate? Nici gând! Dar ele nu pierd vremea spărgând seminţe de pepene şi gândindu-se că popularitatea nu scade în veci.

Concursul de popularitate era o păcăleală, dar ea refuza să creadă. Curtezanele care câştigau lucrau pentru case ale Bandei Verzi, iar numărul de voturi ale membrilor Bandei era de zece ori mai mare decât cel al concurenţei.

— Chiar dacă nu ar fi aranjat concursul, am spus eu, am douăzeci de ani, sunt o piersică deja culeasă, nu mai sunt nouă şi interesantă. Şi nici faptul că sunt o floare eurasiatică nu mai este un avantaj.

A pufnit dispreţuitoare.

— Dacă asta crezi, mai bine gândeşte-te de pe acum cum să faci ca să atragi mai mult atenţia, altfel o să ajungi servitoarea unei fete la fel de nerecunoscătoare ca tine.

Lumea florilor era plină de buruieni eurasiatice – pe jumătate americance, pe jumătate englezoaice, pe jumătate nemţoaice, pe jumătate franţuzoaice – cincizeci dintr-o sută de varietăţi. Erau mai multe în casele de mâna a doua, apoi încă şi mai multe în casele de flori de opiu. Noi, cele din casele de prima mână, le antipatizam pe nou-venite, atât pe cele aflate doar în trecere, cât şi pe cele care căutau să prindă rădăcini şi să profite de oportunităţi. Încurajau lăcomia fără fund a Shanghaiului. Japonezii preluaseră şi mai multe dintre afacerile, clădirile şi casele chinezilor. Cumpăraseră magazine de toate felurile, mari şi mici. Gheişele lor aveau un statut mai înalt decât curtezanele noastre de prima mână, deşi ele

ofereau doar o muzică ce suna ca nişte picături de ploaie şi niciun pic de sex. De ce era în vogă aşa ceva? Dacă florile noastre ar fi oferit doar atât, şi-ar fi interpretat melodiile la blidele de alamă în care se aruncă monede la cerşit.

Săptămâna trecută fuseserăm surprinse să auzim că trei dintre cele mai bune case de prima mână primiseră clienţi străini. La Tăinuita Cale de Jad, străinii veneau în fiecare noapte, dar le erau interzise curtezanele, cu excepţia cazului în care erau invitaţii unui client chinez. Chiar şi atunci, puteau doar să se uite, n-aveau voie să pună mâna. Auziserăm zvonuri că străinii care vizitau casele de prima mână nu respectau tradiţiile şi protocoalele. Nu aveau răbdare să facă curte unei frumuseţi timp de o lună. Nu intrau în competiţie cu alţi bărbaţi. Flirtau şi jucau jocuri, mâncau, beau şi le ascultau pe frumuseţi cântând. Cei mai îndrăzneţi şi generoşi erau invitaţi în budoar în aceeaşi noapte. În opinia noastră, casele alea de prima mână decăzuseră sub standardele celor de mâna a doua. Pe de altă parte, străinii lăsau cadouri frumoase, plătind de obicei în dolari de argint. Casele începuseră să fie mai puţin profitabile în ultimii ani. Nu era de mirare că permiteau excepţii. Bijuteriile primite de la peţitorii chinezi poate că făceau mai mult decât dolarii aceia, dar când curtezanele le vindeau la bijutier sau la amanet, primeau mai puţin decât valorau, iar plata se făcea în yuani chinezeşti. Mulţi îşi făceau griji că moneda o să se devalorizeze la cele mai mici probleme între republicani şi liderii militari, doar că ar fi însemnat lipsă de patriotism s-o spui cu voce tare.

Ce avea să se întâmple cu casa noastră? Dacă nu începeam să primim străini, ce altceva puteam oferi? Erau peste o mie cinci sute de case de prima mână, dintre care multe aveau mobilă mai nouă şi mai la modă, mai multe jocuri de cărţi, radiouri şi fonografe în fiecare cameră, precum şi toalete moderne care îndepărtau apa murdară prin simpla tragere a unui lanţ. Madam Li a spus că nu-şi permitea să schimbe mobila şi obiectele decorative după cum bătea vântul.

În casele mai proaste şi pe străzi aveai de unde alege când venea vorba de destrăbălări sexuale, existau mai multe variante decât îţi puteai imagina. Nimic nu era sfânt sau prea preţios ca să scape neîntinat. Unele prostituate erau văduve de nobili – cel puţin asta susţineau ele – care îi lăsau pe bărbaţi să le ia puţin poleiala cu care erau suflate. Soţiile care se declarau „parţial dispuse” primeau vizite de dimineaţa până spre seară, când erau plecaţi

soţii. O bătrână susţinea că fusese o cântăreaţă celebră. Îşi decorase camera cu postere din zilele când era în culmea gloriei. N-am crezut că putea să fie cântăreaţa aceea pe care o admirasem odată – dar am descoperit că era într-adevăr ea când am vizitat-o. Pentru străini, existau fete eurasiatice, care susţineau că erau fiice de diplomaţi, fete albe, care îşi făceau reclamă spunând că sunt fiice de misionari, multe perechi de gemene virgine şi curtezane drăguţe, care erau, în realitate, bărbaţi drăguţi. Dar minciunile tot îi atrăgeau pe străini, prea ignoranţi să ştie că erau păcăliţi sau prea ruşinaţi ca să recunoască ulterior. Aceiaşi străini, ne imaginam noi, ar fi putut să ne treacă şi nouă pragul.

Vermilion avea aproape douăzeci şi cinci de ani, i se cam duseseră prospeţimea şi strălucirea. Refuza să admită acest lucru. Reputaţia o purtase departe, încă mai atrăgea peţitori de modă veche, care dădeau petreceri şi o rugau să cânte o melodie acompaniindu-se la ţiteră. Dar acum peţitorii nu mai trebuiau să aştepte câteva săptămâni până să fie disponibilă. Şi nu toţi peţitorii erau influenţi sau bogaţi, chiar dacă, din fericire, unii dintre clienţii noştri vechi rămăseseră loiali.

Am văzut-o cum i se măresc ochii de groază în ziua în care Madam Li a adus în discuţie ideea de a permite accesul străinilor – cei respectaţi, bogaţi, a asigurat-o ea, nu marinari sau funcţionari.

— A devenit nu numai acceptabil, dar şi la modă, a spus mama ei. O să fim în continuare atente cu clientela. Un musafir străin va trebui să fie recomandat de un client vechi al casei noastre, care să poată garanta pentru reputaţia acestuia.

Vermilion arăta de parcă era gata să-i ţâşnească flăcări din ochi.

— N-au maniere, sunt grosolani, a spus, şi au gonoree, sifilis şi alţi microbi de-o să ne umplem din cap până în picioare de bube roşii care o să ne dea mâncărimi până n-o să mai putem. Vrei ca eu, iubita ta fiică, să ajung peste noapte o curvă bolnavă?

Madam Li şi-a mijit ochii.

— Dacă vrei să moşteneşti această casă, a spus, ai face bine să îţi iei drept patroni numai gangsteri de azi înainte.

Săptămâna următoare, Fang cel Loial i-a spus lui Madam Li că avea plăcerea să ne prezinte pe cineva. Musafirul nostru străin era fiul unei distinse familii americane ce deţinea o companie de transport care făcea afaceri în China de peste cincizeci de ani. Fang cel Loial spunea că a fost mai mult decât satisfăcut de serviciile lor

când i-au transportat porţelanul din America în Europa. Această laudă era menită să ateste caracterul bun al tatălui şi, pasămite, al fiului.

— Stă în China de aproape un an, mi-a povestit el la un ceai. Foarte serios, însă cu o mentalitate foarte occidentală. Mi-a spus că învaţă limba chineză, deşi chineza pe care încearcă el s-o vorbească, trebuie să recunosc, este atroce şi imposibil de înţeles. Am recurs la engleza mea ca să stau de vorbă cu omul şi, cum e cam ruginită, conversaţiile noastre s-au limitat la vreme, ţara unde trăieşte familia lui, starea de sănătate a membrilor acesteia, când a murit bunicu-său, mâncarea pe care a gustat-o în Shanghai şi dacă au fost feluri care i s-au părut ciudate, dar delicioase. Este foarte obositor să stai la taclale. La fiecare câteva minute, trebuie să folosesc nenorocitul ăla de dicţionar chinez-englez pe care mi l-ai dat tu. Ştiu să spun în engleză *legumă*, *carne* şi *fruct.* Dar cum spui la *varză, porc* şi *kumquat*? Oricum, din aceste câteva conversaţii, pot să îţi garantez că este politicos, modest şi timid – ha! – ceva neobişnuit la un american, nu crezi? Ultima dată când am vorbit, mi-a spus că dorea să cunoască o chinezoaică care să vorbească englezeşte suficient de bine încât să poată purta o conversaţie interesantă. Evident, m-am gândit la tine.

— Deci nu mai sunt mica ta frumuseţe eurasiatică, i-am spus. De dragul prietenului tău am devenit chinezoaică?

— Ei, ţi-e ruşine că eşti chinezoaică? Nu? Atunci de ce sari să mă critici? Când ne-am cunoscut, erai prinţesa eurasiatică a lui Lulu Mimi. Aşa te vedeau toţi. Nu m-am gândit la tine ca la cineva de o singură rasă sau de mai multe. Eşti pur şi simplu aşa cum eşti – o vulpoaică plină de draci care nu vrea să mă ierte – şi nici nu vrei să-mi spui de ce eşti supărată pe mine.

— Nu ştiu de ce mă mai obosesc să vorbesc cu tine, am spus.

— Violet, te rog, hai să nu ne certăm. Am o întâlnire peste puţin timp, în jumătate de oră. Oricum, omul ăsta a spus că îşi doreşte să poarte o conversaţie interesantă. Sper că n-o să aibă parte de una ca asta pe care o avem noi.

Acum că nu mai eram înnebunită după Fang cel Loial, puteam să-i văd foarte clar lipsurile, jignirile şi aroganţa, cea mai rea fiind atitudinea lui nepăsătoare faţă de sentimentele pe care le avusesem în trecut pentru el. Mă saluta la petreceri cu o expresie intimă în ochi, dar nu mă invita la următoarea lui petrecere. La o petrecere anterioară, ne-am distrat flirtând, în timp ce el evoca

amintiri despre deflorarea mea. Am luat-o ca pe un semn că dorea să petreacă noaptea împreună cu mine. Când l-am invitat cu îndrăzneală să retrăiască trecutul, s-a fofilat spunând că era epuizat pentru că tocmai se întorsese din Soochow. M-am simţit umilită.

— Ah, Soochow, tărâmul frumoaselor curtezane, i-am răspuns. Nu e de mirare că nu mai poţi.

Mi-a întors-o spunând că nu apreciez faptul că făcuse un efort să mă viziteze. I-am zis că făcuse efortul să vină la o petrecere unde se întâmpla să fiu şi eu. Ultima dată când a părut interesat să petreacă noaptea cu mine i-am spus că eram prea obosită să mai primesc musafiri, iar el s-a înfuriat. Ştia de ce îi dădusem răspunsul ăla. Ne tot certam de aproape doi ani şi totuşi nu puteam să scăpăm unul de celălalt – până acum. Ajunsese să-i pese atât de puţin de mine, bănuiam eu, încât nu ezitase să mă recomande unui american ştiind că bărbatul acela va dori să mi-o tragă imediat cum învăţa câteva fraze utile în chineză.

Spre seară, un servitor a anunţat că străinul sosise. Îl aşteptam de o oră, fapt care deja ne îndemna să credem că nu vom fi tratate cu respect. Eram într-o dispoziţie cam acră când am intrat în salon. Bărbatul s-a ridicat. M-am uitat la ceasul de pe bufetul scund şi am spus în engleză prefăcându-mă surprinsă:

— Aoleu, s-a făcut deja patru? Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi. Am crezut că veniţi la trei.

Am zâmbit discret, aşteptându-mă să îşi ceară scuze pentru lipsa de punctualitate.

— Nu este nevoie de scuze. Fang cel Loial mi-a spus că trebuie să vin la patru.

Naiba să-l ia pe Fang cel Loial cu engleza lui de căcat. Americanul se holba la mine, cu siguranţă dezamăgit că nu eram floarea exotică la care se aşteptase.

— Sunt pe jumătate chinezoaică, i-am spus pe şleau.

Madam Li şi Dovlecelul Fermecat se aşezaseră deja. Vermilion lipsea, după cum ne şi anunţase. Strălucire şi Serenitate au intrat după puţin timp. Erau nou-venite în casă – surori care fuseseră la o altă casă de prima mână până când matroana casei a murit, iar casa a luat-o la vale rapid. Madam Li considerase că trebuie să vadă cum se poartă străinii. Mă tentase să mă îmbrac în stil occidental, dar am decis că nu ar trebui să mă las influenţată de iritarea pe care o încercam faţă de Fang cel Loial. Aveam părul

strâns în coc, iar rochia era chinezească, dar modernă, lungă şi strâmtă, cu guler înalt. El era aşezat într-un fotoliu, aşa că am luat loc în faţa lui. Îmi dădeam seama după expresiile rigide ale celorlalte curtezane că priveliştea primului străin intrat în casă le deranja. Prezenţa lui semnifica schimbarea de statut a casei noastre. Nu avea aerul unui american sofisticat şi nici nu se purta ca un afacerist bogat precum cei pe care îi întreţinea pe vremuri mama mea.

Se numea Bosson Edward Ivory III. Fang cel Loial îmi spusese că avea probabil douăzeci şi cinci de ani, dar părea mai în vârstă. Era un tip subţirel, cu o faţă osoasă tipic anglo-saxonă. Avea un cap în formă de nap – creştetul şi fruntea largi, îngustându-se spre o bărbie lunguiaţă. Avea ochii de un căprui închis, părul nisipiu era ondulat şi ciufulit, la fel ca mustaţa, o trăsătură a bărbaţilor care îmi evoca de fiecare dată mătura cu care se strâng resturile de mâncare. Hainele erau bine croite, apretate puternic, dar de asemenea şifonate. O înfăţişare neîngrijită denota întotdeauna o lipsă de respect, asta dacă nu erai un cerşetor leşinat de foame.

— Vă rog să îmi spuneţi Edward, a zis şi a sărutat mâna fiecărei curtezane cu o politeţe ridicolă.

— Edward este un nume dificil de pronunţat în chineză, i-am spus. Bosson este mai uşor.

— Bosson este numele străbunilor mei morţi şi poartă cu sine povara succesului şi a trudei, iar eu nu mă laud nici cu una, nici cu cealaltă.

Ştiam că intenţionase să fie amuzant, dar am tradus ce spusese de parcă vorbise serios.

— Este prea sincer, a spus Dovlecelul Fermecat.

— Dar, sigur, dacă le este mai uşor, a zis străinul, nu mă deranjează dacă îmi spun Bosson.

Le-am spus în chineză: „bo-sen” – *bo* însemnând „ridiche”, iar *sen*, „uriaş”. Ridichea uriaşă! Au apreciat gluma mea.

A fost adus ceaiul, alături de un urcior micuţ cu lapte şi o farfurie cu fursecuri şi gem. Madam Li a spus că a trebuit să meargă până la piaţa străinilor ca să găsească lapte cu care să strice ceaiul.

Am vorbit cu el despre viaţa în China şi ce văzuse până atunci. Din când în când, traduceam pe scurt. Mi-a spus că sosise cu un an în urmă, dar că nu văzuse atât de multe pe cât şi-ar fi dorit. Plănuia să rămână o vreme, poate chiar câţiva ani. Stătea rezemat de spătar şi cu picioarele răşchirate, de parcă era la cârciumă. Nu

părea timid, cum îl descrisese Fang cel Loial. De fapt, se simţea cam prea în largul lui.

— Îmi place să vizitez locuri unde oamenii nu se duc de obicei, a spus. Cei mai mulţi americani nu au suficient spirit de aventură încât să-şi dorească să cunoască mai bine străinătatea.

— În China, dumneata eşti străinul.

— Ha! Ai fi spus că, după un an de când stau aici, ar fi trebuit să-mi dau seama. Poate că o să mă prind în următorii cinci ani.

— Cinci ani înseamnă mult pentru un vizitator. Sau plănuiţi să vă stabiliţi aici?

— Am venit aici fără absolut nicio prejudecată, tot ce ştiu este că nu o să plec curând.

— Staţi într-un loc confortabil? Contează foarte mult când e vorba de o vizită mai lungă. Altfel, nu veţi avea decât cuvinte rele de spus despre Shanghai, ceea ce ar fi păcat când e atât de uşor să descoperiţi lucruri de vis.

— Sunt un mare răsfăţat. Stau la o pensiune nu departe de aici, pe strada Fântâna cu Bulbuci. Îi aparţine unui prieten vechi de-al tatălui meu, un chinez, domnul Shing. Pe când studia în străinătate, a locuit împreună cu familia mea în nordul statului New York. Eram prea mic ca să mi-l aduc bine aminte, dar m-a impresionat faptul că aparţinea lumii vechi şi că era un bărbat misterios, chiar dacă destul de tânăr la vremea respectivă. De asemenea, era şi foarte prietenos. Cred că el este motivul pentru care am fost dintotdeauna curios în legătură cu China.

În timp ce povestea, eu le traduceam frumuseţilor, din ce în ce mai succint cu cât se lungea conversaţia. Familia lui deţinea o companie de transport pe care o înfiinţase străbunicul lui cu optzeci de ani în urmă.

— Îmi pare rău să vă spun că familia Ivory şi-a făcut averea din transportul de opiu. În prezent, transportăm bunuri fabricate, precum ceştile şi farfuriile produse de Fang cel Loial.

Familia îl trimisese la Shanghai pentru a se pune la curent cu afacerea lor, de vreme ce avea să o moştenească într-o bună zi. Am tradus acest lucru frumuseţilor, care au devenit imediat mai interesate.

— Asta-i povestea pe care ne-a livrat-o el, am adăugat eu, însă americanii sunt cunoscuţi pentru faptul că inventează tot soiul de lucruri atunci când sunt departe de cei care ar putea şti cum stă treaba în realitate.

— Adevărul este că nu am aflat nimic despre afacere, a spus el. Am fugit de responsabilitate şi aş putea să fiu descris mai degrabă ca un vagabond, un om fără planuri. Aş vrea să descopăr China în mod spontan, nu conform unui program care mă poartă pe la altare şi pagode. Nu vreau să citesc un ghid în care să mi se spună ce o să descopăr sau că mă voi simţi *transportat în zilele de demult ale primilor împăraţi.*

A scos un caiet cu coperte din piele din buzunarul de la piept al hainei.

— Scriu un jurnal de călătorie – un amestec de scene pe care le-am ilustrat cu nişte schiţe făcute în creion.

— Le veţi publica? am întrebat politicoasă.

— Da, dacă o să cumpere taică-miu o editură.

Individul nu avea un gând serios în cap.

— Scriu pentru mine, a spus. Nu vreau să vâr nimănui pe gât povestioarele mele rudimentare. Ar fi o cruzime.

— Aveţi şi titluri pentru aceste cărţi pe la scrieţi pentru dumneavoastră?

— *Departe în Orientul Îndepărtat.* Mi-a venit ideea săptămâna trecută. Sunteţi primele care îl aud. Desigur, am mai avut zeci de titluri înainte de acesta şi s-ar putea să îmi vină altul mai târziu. Asta-i problema când nu ai niciun ţel, nicio destinaţie, nici cititori.

— Cât de departe aţi ajuns până acum în Orient?

— N-am ajuns deloc. Am fost numai spre capătul din sud-vest al Shanghaiului. Însă când spun *departe*, nu mă refer atât la distanţă, cât la o stare de spirit. Cunoaşteţi volumul *Fire de iarbă* al lui Walt Whitman?

— Avem multe lucruri în Shanghai aduse de prin toată lumea, dar, din păcate, nu şi toate cărţile în engleză care au fost publicate vreodată.

— Domnul Whitman este admirat de toată lumea. Poeziile lui îmi servesc drept ghid în călătorie, ca să zic aşa. De pildă, aceasta:

„Nici eu şi nimeni altul nu putem străbate acest
Drum pentru voi;
Trebuie voi înşivă să-l străbateţi,
Nu este departe, vă stă la îndemână,
Poate că-l urmaţi, fără să ştiţi, chiar de la naştere,
Poate că el se află pretutindeni pe apă şi pe pământ”[8].

[8] Walt Whitman, „Cântec despre mine” în *Opere alese*, traducere şi

Nu citisem poezia şi totuşi trăisem strângerea de inimă pe care o descriau cuvintele acelea – singurătatea, călătoria spre un loc necunoscut, aflat acolo dintr-un motiv de neînţeles. Era ca pictura aceea a văii dintre munţi, cu nori deopotrivă negri şi rozalii, cu acel loc luminat din depărtare care strălucea ca un paradis sau ca un lac în flăcări.

— După expresia pe care o aveţi pe chip, bănuiesc că poezia nu este pe gustul dumneavoastră, a spus Edward Ivory.

— Dimpotrivă. Mi-ar plăcea să citesc mai multe într-o zi.

Dovlecelul Fermecat a intervenit:

— Întreabă-l dacă are planuri să vândă o povestioară şi despre vizita lui în această casă de curtezane.

El i-a răspuns direct, de parcă ea înţelegea engleza:

— Dacă aş scrie despre dumneavoastră, probabil că aş vinde o mulţime de exemplare.

I-am tradus şi Dovlecelul Fermecat a izbucnit:

— Spune-i mincinosului să mă facă tânără şi frumoasă.

Edward Ivory a râs. Strălucire şi Serenitate au zâmbit, chiar dacă nu înţelegeau despre ce e vorba.

— Ce fete minunate, a spus el. Cea din stânga e aproape un copil. Atât de tânără şi s-ajungă să trăiască viaţa asta decăzută.

Am simţit o greutate ca de plumb în stomac. Cine se credea să-i fie milă de noi?

— Eu nu mă consider o femeie decăzută, am spus.

S-a înecat cu fursecul.

— M-am exprimat greşit. Şi nu mă referem la dumneavoastră, desigur. Nu sunteţi ca ele.

— Ba sunt exact *ca ele*, cum bine aţi spus. Dar nu trebuie să vă fie milă de noi. O ducem destul de bine, după cum puteţi vedea. Suntem libere, spre deosebire de americancele care nu pot să plece nicăieri fără soţii lor sau fără mătuşile lor, fetele alea bătrâne.

Pentru prima dată, faţa lui a devenit serioasă.

— Îmi cer scuze. Am obiceiul de a jigni oamenii fără să vreau.

Am decis să pun capăt acestei întrevederi nereuşite.

— Cred că am stat de vorbă suficient pentru astăzi, nu sunteţi de părere?

M-am ridicat, ceea ce l-a făcut şi pe el să se scoale în picioare, apoi am aşteptat să mulţumească şi să-şi ia la revedere.

---

prezentare de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, Bucureşti, 1992.

Mi-a aruncat o privire surprinsă, apoi a băgat mâna în buzunarul vestei şi a scos un plic pe care mi l-a întins. Înăuntru erau douăzeci de dolari americani de argint.

Naiba să-l ia pe Fang cel Loial!

— Domnule Ivory, se pare că Fang cel Loial a omis să vă explice că aceasta este o casă de curtezane, nu un bordel cu curve pe care să le aruncaţi în pat cum intraţi pe uşă pentru două-trei parale.

Am răsturnat dolarii de argint pe masă, câteva monede s-au rostogolit pe covor.

Madam Li şi Dovlecelul Fermecat au înjurat. Frumuseţile au strigat că Vermilion avusese dreptate în legătură cu străinii, cu mintea şi corpul lor pline de boli. Au părăsit încăperea imediat.

Edward era şocat.

— Nu e suficient?

— Douăzeci de dolari e suma pe care o cer curvele voastre americance de pe vapoarele alea vopsite din port. Vă mulţumesc că v-aţi gândit că şi noi facem cam tot atât. Însă am închis prăvălia pentru ziua de azi.

În aceeaşi seară, Fang cel Loial a venit în vizită. Dovlecelul Fermecat l-a condus direct în camera mea ca să nu-mi audă toţi tirada. Nici n-am aşteptat să se închidă bine uşa şi m-am pus pe ţipat.

— Diavolul ăla de străin, prietenul tău, m-a tratat ca pe o curvă de apă sărată! Împrăştii zvonuri că am fi un bordel în care poate să intre oricine când are chef?

Avea o figură îndurerată.

— E vina mea, Violet – şi ştiu că nu ţi-e greu să mă crezi. Dar nici nu e ce-ţi închipui tu. Discutam cu omul, în engleză, despre dorinţa lui de-a întâlni pe cineva care să vorbească englezeşte. I-am spus că ştiu o femeie foarte neobişnuită şi te-am descris în mai multe privinţe, toate adevărate – i-am spus că vorbeşti perfect englezeşte, că eşti frumoasă, citită, inteligentă, educată…

— Gata cu linguşeala! i-am zis.

— Apoi i-am spus că eşti curtezană şi l-am întrebat dacă ştia ce era o casă de curtezane de prima mână. Cred că aşa am spus. El a zis că da. L-am întrebat dacă ştia obiceiurile. Însă se pare că în loc să folosesc termenii englezeşti pentru *casă de curtezane de prima mână,* am apelat la dicţionarul de la tine şi am tradus ca „bordelul numărul unu”. Edward s-a dus apoi la barul american şi a întrebat

un bărbat care locuia de mai mulţi ani în Shanghai cum arată un bordel de-aici. Individul ăla i-a spus lui Edward că, după ce stă un pic la taclale, i se vor adeveri cele mai nebuneşti visuri, totul în schimbul a doi dolari pentru o vizită normală sau maximum zece pentru specialităţi. Mai târziu, când Edward i-a povestit individului respectiv despre fiascoul său, bărbatul a râs şi i-a explicat ce era o casă de curtezane şi de ce n-o să i se mai permită să mai calce vreodată pe-acolo. Edward m-a sunat imediat şi mi-a spus tot ce s-a întâmplat. Violet, când i-ai zis că ai terminat cu conversaţia, el a crezut că eşti gata să-i împlineşti visurile cele mai nebuneşti. Nu poţi să dai vina în întregime nici pe mine, nici pe Edward. O parte din vină o poartă nenorocitul de dicţionar chinez-englez pe care mi l-ai dat. Şi nu e prima oară când ajung în nişte situaţii penibile din cauza lui. Pot să-ţi arăt dacă nu mă crezi – ceea ce, în ultima vreme, mi se pare că se întâmplă prea des. Nu putem să facem pace?

Fang cel Loial a pus pe măsuţa de ceai două cutii elegant împachetate.

— Edward m-a rugat să îţi aduc aceste daruri pentru a-ţi cere iertare. Îşi făcea griji că te-ai supărat şi pe mine din cauza lui. I-am spus să stea liniştit, fiindcă pe mine eşti supărată de ani de zile. Hai, Violet, nu poţi şi tu să râzi pur şi simplu de toată treaba asta?

Cutia mare conţinea o carte cu coperte verzi din piele şi titlul scris cu litere aurite în relief: *Fire de iarbă.* Din titlu înfloreau cârcei de viţă şi nişte lujeri care se încolăceau în jurul literelor, întinzându-se în voie spre margini. Deschizând-o, am descoperit un teanc gros de foi netăiate având inscripţionat pasajul care îmi păruse atât de familiar.

Cutia mică avea înăuntru o brăţară de aur cu rubine şi diamante, un dar extravagant din partea cuiva care s-ar putea să nu mai dea niciodată ochii cu destinatarul său. Am citit biletul alăturat.

Dragă domnişoară Minturn, sunt profund stânjenit din cauza purtării mele grosolane; nu a fost intenţionată. Nu mă aştept să mă iertaţi, dar vă rog să primiţi scuzele mele cele mai sincere. Al dvs., B. Edward Ivory III.

Dovlecelul Fermecat s-a dus împreună cu Madam Li la magazinul de bijuterii al domnului Gao, unde au descoperit că Edward plătise două mii de yuani. Domnul Gao a spus că ar fi lăsat brăţara şi la

jumătate din preţ, dacă străinul ar fi ştiut să se târguiască. În orice caz, noi trebuia să luăm în considerare adâncul respect pe care ni-l arătase astfel Edward Ivory.

— Merită iertat pentru brăţara asta, a spus Dovlecelul Fermecat, mai ales că a fost vina lui Fang cel Loial. Madam Li este de acord cu mine. Apoi a adăugat: Străinul nu ar trebui să se aştepte ca lucrurile să meargă mai departe de atât – decât dacă e dorinţa ta să se întâmple una ca asta, desigur, caz în care brăţara ar fi un început bunicel.

Fang cel Loial a sunat două zile mai târziu şi a întrebat dacă poate să organizeze o mică serată, urmând ca Edward să se numere printre invitaţi.

— Sincer să fiu, Violet, el m-a rugat să fac asta. A primit scrisoarea ta în care îi accepţi scuzele, dar tot se simte îngrozitor. Nu doarme şi nu mănâncă. Îndrugă tot felul de prostii, că nu face decât să-i răneasscă pe toţi cei pe care îi cunoaşte. I-am explicat că e vina mea, nu a lui. N-am reuşit să-l liniştesc deloc. Poate că toţi americanii care suferă de melancolie se poartă ca nişte nebuni. Dar eu chiar m-am gândit că e-n stare să se arunce în râu – şi nu vreau să mă bântuie fantoma lui care să-mi spună întruna cât de rău îi pare.

Logica lui era întotdeauna exasperantă.

— Aşa că, în schimb, mă faci pe mine responsabilă dacă se sinucide nebunul, asta e ideea? De ce-mi spui mie toate astea? Vezi-ţi de petrecere. O să fiu prezentă şi o să-i primesc personal scuzele. Dacă se îneacă mai târziu, n-o să fiu eu de vină. Iar tu mai bine acceptai lecţii de engleză din partea mea când ai avut şansa.

Fang cel Loial a venit împreună cu Edward şi cu alţi patru invitaţi, suficient pentru o petrecere zgomotoasă cu băutură şi jocuri. Edward era tăcut, la început nici n-a vorbit cu mine, s-a limitat la a-mi spune doar „vă rog”, „mulţumesc” şi „sunteţi foarte amabilă”. Se ţinea la distanţă de parcă aş fi fost un scorpion. Dar îl simţeam cum mă urmăreşte. Era plin de solicitudine cu matroana, cu Vermilion şi cu Dovlecelul Fermecat, iar cu celelalte frumuseţi se purta excesiv de politicos. Acestea zâmbeau de parcă îi înţelegeau fiecare cuvânt în engleză. La sfârşitul petrecerii, le-a oferit Dovlecelului Fermecat şi servitoarelor bacşişuri generoase, apoi a pus dinaintea mea un cadou înfăşurat în mătase verde. A făcut o plecăciune gravă şi a plecat. Am desfăcut cadoul când am rămas singură, scăpând astfel de privirea iscoditoare a Dovlecelului

Fermecat. De această dată, era o brăţară încrustată cu smaralde şi diamante. Pe bilet scria:

Dragă domnişoară Minturn, vă sunt recunoscător că mi-aţi permis să mă bucur din nou de compania dumneavoastră. Al dvs., B. Edward Ivory III.

Nu mai primisem un dar atât de extravagant de aproape doi ani. Am purtat brăţările la trei petreceri, în noaptea următoare. Când am ieşit la plimbarea de după-amiază împreună cu Strălucire şi Serenitate, am tot arătat cu degetul păsări colorate şi nori încântători, astfel încât cei de pe trotuar să-mi poată vedea ce cucerire spectaculoasă purtam la încheietură.

A doua zi dimineaţă, matroana m-a anunţat că mă cheamă americanul la telefon. Edward şi-a cerut scuze pentru deranj şi, de asemenea, pentru îndrăzneala de a-şi închipui că aş fi de acord să vorbesc cu el. Gazda lui, domnul Shing, îi spusese că invitaţiile trebuie făcute în scris cu o săptămână în avans. Dar spera că îi voi înţelege graba. Directorul companiei sale de transport rezervase două locuri în loja pe care o avea la Hipodromul din Shanghai şi, pentru că se îmbolnăvise de gripă, nu mai putea merge. I le oferise lui Edward. Întâmplarea făcea şi ca Sir Francis May, guvernatorul Hong Kong-ului, să fie prezent şi să aibă locuri la două loje distanţă.

— M-am gândit să-mi încerc norocul şi să văd dacă nu pot să vă conving…

Şansa de a-l cunoaşte pe guvernator! Am regretat pe loc cât de rea fusesem cu Edward cu o zi în urmă.

— Şi eu aş fi încântată să vă revăd, am spus, ca să vă pot mulţumi în persoană pentru darurile dumneavoastră minunate.

Cum chinezilor nu li se permitea accesul la hipodrom, Dovlecelul Fermecat a spus că trebuia să ne asigurăm că nu există nicio problemă în privinţa dreptului meu de a mă afla acolo. A scos rochia lila pe care o purtase mama la Clubul Shanghai. Rochia încă arăta nouă şi la modă. Mi-am imaginat-o pe mama ultima dată când o purtase. Vechea suferinţă îmi adăsta încă în suflet şi putea foarte uşor să se transforme în furie. I-am spus Dovlecelului Fermecat că era prea rece afară. Am găsit altă rochie pe care o purtasem cu succes la un restaurant occidental, o ţinută de mers în excursie, din catifea de un albastru-azuriu. Avea o capă scurtă,

care acoperea doar umerii, şi o fustă strâmtă cu o cascadă provocatoare de pliuri la spate. Am probat o pălărie cu borul lat şi câteva pene modeste. Dar apoi m-am gândit că mă voi afla printre străini râvnind la atenţia guvernatorului, aşa că am înlocuit modestia cu un panaş pe care mă puteam bizui. Mi-am legat părul nu foarte strâns şi mi-am pus şirul de perle primite de la Fang cel Loial în noaptea deflorării mele. După o oră, Edward a sosit la volanul unui automobil cu botul lung – contrastând puternic cu maşinile negre pătrăţoase care scoteau pocnete şi şuierau. A spus, de parcă şi-ar fi cerut din nou scuze, că tatăl lui îi trimisese această limuzină Pierce-Arrow cu unul dintre vapoarele lui drept cadou când împlinise douăzeci şi patru de ani. Avea douăzeci şi patru de ani, cu patru mai mult ca mine. Pe drum spre hipodrom, mi-am dat seama că nu trebuie să fac nimic pentru a atrage invidia şi atenţia. Maşina îi făcea pe trecători să se oprească în loc şi să se uite după noi.

Când a ajuns guvernatorul Hong Kong-ului, s-a iscat o învălmăşeală, oamenii ţinându-se după el ca un roi compact de albine. Noi priveam de la locurile noastre, iar când guvernatorul s-a întors în direcţia mea, a dat din cap şi a zâmbit.

— Ce plăcere să vă văd, domnişoară Minturn.

Cuvintele sale au creat un val de rumoare. „Cine e?”, „E amanta lui?” Rămăsesem uluită că îmi ştia numele şi am simţit cum mă ia uşor valul, fiindcă devenisem pentru o clipă celebră printre toţi străinii ăia. Edward a fost şi el impresionat şi mi-a turnat pahar după pahar de vin rece delicios, suficient cât să mă ameţesc un pic, aşa că am descoperit o frumuseţe specială în tot ce ne înconjura: muşchii cailor, cerul albastru, splendid, oceanul de pălării dintre care a mea era cea mai frumoasă. În euforia mea alcoolică, aş fi putut să miros şi balegă şi să mi se pară parfum. După cea de-a treia cursă, guvernatorul s-a ridicat, apoi a privit din nou în direcţia mea, a zâmbit şi şi-a atins borul pălăriei cu degetele.

— O după-amiază plăcută, domnişoară Minturn.

De data asta l-am recunoscut. Fusese unul dintre clienţii favoriţi ai mamei mele, un bărbat blând care mă saluta cu căldură de fiecare dată când rătăceam pe la petreceri. Avea o fiică, mi-a spus mai târziu mama, care murise la vârsta mea. Mi-a părut rău să aud asta. Dar neplăcerea pe care o simţisem atunci era răsplătită de faptul că mă remarcase acum la hipodrom. Fusesem promovată la statutul de persoană importantă. Edward a lansat cu şiretenie un zvon printre indivizii din preajmă, şi anume că guvernatorul era

prieten de familie.

— Nu vrea să confirme. Dar am impresia că tatăl ei a fost guvernator înainte de Sir May.

Edward m-a întrebat în ziua aceea dacă putem fi prieteni. Mi-a spus că i-ar face plăcere să mă însoţească prin toate locurile pe care o fată americancă ar fi dorit să le vadă, dar n-ar fi putut decât însoţită de o mătuşă fată bătrână. Am presupus că mă întreabă dacă poate să-mi fie peţitor. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să fie primul meu străin.

Am descoperit curând că oferta lui Edward de a deveni însoţitorul meu însemna exact asta şi nimic mai mult. În prima săptămână, ne-am plimbat prin parc, am cinat la un restaurant şi am intrat în câteva librării americane. Ştiam că ţine la mine, dar nu mi-a oferit niciun indiciu că ar vrea să-mi devină mai mult decât un simplu prieten. Am presupus că îi este teamă să se arate prea insistent, având în vedere începutul nostru dezastruos. Sau poate ştia că am alţi peţitori şi i s-a părut nepotrivit să intre în competiţie. Poate credea că unul dintre ei era Fang cel Loial.

În a doua săptămână, m-a luat să vizităm un templu, dar imediat cum am ajuns, l-a lovit o durere de cap atât de cruntă, încât a trebuit să se întoarcă rapid acasă. Mi-a spus că suferă de migrene din copilărie. Însă eu îmi făceam griji să nu fi luat noua gripă spaniolă. Compania de Transport Ivory evitase să raporteze sosirea a trei oameni bolnavi din Statele Unite. Aproape imediat, directorul sediului din Shanghai s-a îmbolnăvit şi el. Oamenii şi-au revenit şi nimeni nu a ştiut cu siguranţă dacă fusese vorba de gripa cea mortală, dar în urma panicii create, Compania de Transport Ivory îşi băgase toţi angajaţii în carantină – pe toţi, mai puţin pe Edward, care nu era, strict vorbind, angajat. Dacă Edward se molipsise, mă putea îmbolnăvi şi pe mine, şi atunci toată lumea din Casa lui Vermilion ar fi fost în pericol şi ar fi trebuit să ne închidem porţile. În fiecare zi citeam relatări îngrozitoare despre numărul morţilor din alte ţări. Chiar şi regele Spaniei fusese cât pe-aici să-şi piardă viaţa din cauza bolii. Ne aşteptam ca valul morţii să ajungă în Shanghai din zi în zi. Până acum, cu excepţia familiilor din zonele sărace ale oraşului, puţini oameni pe care să-i ştim se îmbolnăviseră. La noi în casă, beam boluri de ierburi amare şi eram atente dacă un invitat părea prea roşu la faţă sau ameţit, simptome care se puteau uşor confunda cu beţia. Dacă vreun client tuşea, Madam Li se ridica

imediat cu o batistă la nas şi îl ruga pe respectivul să se întoarcă altă dată. Cei care erau rugaţi să plece nu se simţeau jigniţi. Tramvaiele erau spălate în fiecare noapte cu var stins, iar Madam Li lua aceleaşi măsuri şi îi punea pe servitori să spele curtea din faţa casei cu o soluţie concentrată în fiecare dimineaţă.

Lui Edward i-a trecut migrena, însă doar ca să-i cadă victimă alteia câteva zile mai târziu. Spunea că e ca şi cum i-ar fi pătruns otravă în creier. La început simţea cum îl înţeapă un ac în ochi. Apoi îi intra în creier, unde otrava se răspândea precum focul. Întotdeauna cădea într-o dispoziţie sumbră înainte de un atac, astfel încât puteam să prevăd când acesta avea să survină. Nu aveam nicio veste de la el cu zilele, apoi se întorcea binedispus. Mi-a spus că trebuia să stea într-o cameră întunecată. Nu putea să facă aproape nimic, nici măcar să gândească. Dar ştia că îi trece atunci când era în stare să se ridice. Profita atunci de acel răgaz pentru a scrie în jurnalul său de călătorie, lucru care îi alina disconfortul, ca şi cum cuvintele scrise îl curăţau de ultimii stropi de otravă din creier.

Când mi-a propus să facem o plimbare lungă cu maşina, l-am întrebat dacă ar fi înţelept din partea noastră. În caz că suferea un atac, cum ne mai întorceam? Atunci s-a hotărât să mă înveţe să conduc.

La prima lecţie, am condus încet, iar el mi-a spus cât de fericit era că apuca şi el să admire peisajul. Mie mi se părea monoton. Nu exista un petic de câmpie care să nu fi fost arat şi plantat. Mă punea să exersez luatul virajelor la fiecare intersecţie. Dădea cu banul şi, dacă era cap, atunci făceam dreapta, dacă era pajură, atunci făceam stânga. Prelua controlul volanului când trebuia să dăm cu spatele, dacă drumul era blocat de bivoliţe sau de câte o grămăjoară de pietre aflându-se acolo din vreun motiv ciudat care îi făcea pe fermieri să aşeze grămezi de pietre în mijlocul drumului. Oriunde mergeam, atrăgeam atenţia ţăranilor aplecaţi la muncă pe câmp. Edward claxona şi făcea cu mâna. Ei se opreau din treabă, se ridicau şi ne priveau solemni, fără să ne răspundă niciodată. Din când în când, zăream zidurile albe ale unor case spoite cu var. Am trecut prin sate unde bărbaţi ciopleau trunchiuri de copaci pentru sicrie. Am privit un şir de oameni îmbrăcaţi în alb păşind nesigur pe cărăruile strâmte dintre plantaţiile de orez şi îndreptându-se spre un cimitir de pe un dâmb. Conduceam mai repede pe măsură ce deveneam un şofer mai priceput. Jurnalul de călătorie s-a deschis şi

dintre paginile sale s-a desprins o scrisoare şi a fluturat în aer, dispărând înainte să o poată prinde. Am întrebat dacă să întoarcem maşina, iar el mi-a spus că nu e nevoie să recuperăm scrisoarea.

Ştia prea bine ce scria în ea. Era de la soţia lui, care îl anunţa că taică-său stătea prost cu sănătatea.

Am fost dezamăgită să aflu că e căsătorit. Dar nu foarte surprinsă. Cei mai mulţi dintre peţitorii mei aveau neveste, cel puţin una, şi de fiecare dată când acest aspect era pomenit, nu făcea decât să-mi amintească rolul meu – o mică distracţie de moment, nu neapărat şi de viitor. Pentru mulţi bărbaţi, eu eram o femeie care nu existam decât într-un loc anume, ca o vrabie cântătoare în colivie.

— Boala tatălui tău e gravă? am întrebat.

— Minerva întotdeauna face să pară aşa. Se foloseşte de sănătatea tatălui meu pentru a mă momi să mă întorc acasă, iar mie nu-mi place să fiu dus de nas. Ştiu că poate par insensibil. Dar ştiu şi până unde e în stare să meargă Minerva. Căsătoria noastră nu a fost niciodată una fericită. A fost o greşeală şi o să-ţi spun şi de ce.

A vorbit cu francheţe. Mulţi bărbaţi o făceau, presupunând că o curtezană nu va fi şocată, date fiind lucrurile pe care le făcuse. Dar am simţit, în acelaşi timp, că mi se confesa ca unei prietene, cineva care spera că-l va înţelege. Când avea optsprezece ani, mi-a povestit el, se plimba de-a lungul gardului unei păşuni pentru cai. O fată cu părul blond de pe păşune i-a făcut cu mâna şi a venit în fugă spre el. Părea să fie o fată simplă şi l-a privit fix, fără să-şi ascundă dragostea. Îi ştia numele şi din ce familie făcea parte, ceea ce era ciudat.

— O chema Minerva, a spus, iar tatăl ei era doctorul veterinar care ne îngrijea caii. Îl însoţise o dată sau de două ori la noi casă.

Edward a pus-o să sară gardul şi a condus-o spre pădurea din apropiere, fără să ştie prea sigur ce-o să se întâmple mai departe. Ea şi-a ridicat fusta şi i-a spus că ştie cum se face. Fără să îşi mai spună un cuvânt, au făcut sex. A dat să se oprească înainte să termine ca să nu o lase însărcinată, dar ea i-a spus să continue pentru că oricum se spăla mai târziu. Unchiul ei o învăţase cum să procedeze. A spus asta degajată, de parcă era ceva normal. Timp de doi ani, s-au întâlnit în pădure. Întotdeauna aducea cu ea un tub şi un borcan în care era o soluţie pe bază de chinină, ceva ce folosea tatăl ei pentru a trata caii bolnavi de capie. De îndată ce

terminau, îşi turna soluţia în vagin în timp ce stătea întinsă, apoi se ridica şi ţopăia jumătate de minut pentru a se curăţa de sperma lui. Ei nu i se părea deloc stânjenitor, dar el îşi întorcea capul de obicei. Nu prea vorbeau, doar atunci când voiau să stabilească următoarea întâlnire.

Într-o zi, veterinarul, soţia lui şi Minerva au luat loc în salonul familiei Ivory, cerând ca Edward să se căsătorească cu fiica lor însărcinată. Edward a rămas uluit, pentru că Minerva folosise întotdeauna chinina. Domnul Ivory a declarat că fiul lui nu avea cum să fie tatăl. A încercat să obţină prin intimidare de la Minerva mărturisirea că fusese promiscuă cu alţii. Din dorinţa de a-şi sfida tatăl – şi nu pentru a o apăra pe Minerva –, Edward a afirmat că este într-adevăr copilul lui. Tatăl lui a oferit atunci familiei veterinarului o sumă mare de bani pentru a scăpa de bătăi de cap, lucru care l-a determinat pe Edward să spună răspicat că se va căsători cu Minerva. Fetei i-a scăpat un ţipăt fiindcă nu-i venea să creadă, la fel a făcut şi mama lui Edward, iar acesta a fost mândru că îşi înfruntase tatăl – până în noaptea căsătoriei, o săptămână mai târziu. A fost îngrozit să o descopere pe fata asta, care îl idolatriza, întinsă pe spate în patul lui, nu în pădure, fără să mai fie nevoie de borcanul cu chinină. La puţin timp după căsătorie, Minerva i-a dezvăluit mamei ei că nu fusese niciodată gravidă şi că îi era teamă de ce va face Edward când nu se va naşte niciun copil. Mama ei a sfătuit-o să mai aştepte o lună şi să îi spună că l-a pierdut. Aşa a şi făcut, cu lacrimi şi suspine, iar el s-a arătat plin de compasiune şi a reuşit să rostească până şi cuvântul „dragoste” pentru a-i alina suferinţa. Moment pe care ea l-a confundat cu dragostea adevărată, care înflorea în sfârşit în el. Apoi i-a mărturisit că nu fusese niciodată gravidă, închipuindu-şi că acum îi va fi recunoscător pentru subterfugiul ei. El a întrebat-o dacă mai ştia cineva lucrul ăsta, iar ea i-a spus că doar mama ei.

— Am crezut că fac o faptă bună din punct de vedere moral căsătorindu-mă cu ea, mi-a zis el, dar iată că bunătatea s-a întors împotriva mea. I-am spus Minervei că nu o voi iubi niciodată. În schimb, ea mi-a zis că dacă încerc să divorţez, se va sinucide şi, pentru a mă convinge că ameninţarea ei era reală, a fugit afară în noaptea îngheţată purtând doar cămaşa de noapte. Mai târziu, după ce şi-a revenit, i-am spus că plec şi că ar trebui să divorţeze de mine fiindcă o voi abandona, iar dacă nu o face, îşi va trăi restul zilelor ca o văduvă neatinsă de bărbat şi fără copii. Am plecat de

acasă şi m-am întors doar ocazional – de fiecare dată când primeam o scrisoarea în care susţinea că unul din părinţii mei este grav bolnav. N-am mai împărţit niciodată patul de atunci. Asta se întâmpla acum şase ani. Mama chiar s-a ataşat de ea. Mă îndeamnă să mă întorc de prin locurile unde m-au purtat cele mai recente aventuri, astfel încât să reiau încercările de a deveni tată. E o situaţie foarte tristă şi toţi am jucat un rol în a o face să devină astfel.

— Inclusiv unchiul ei, am spus eu.

Când a venit momentul să ne întoarcem, n-aveam nici cea mai mică idee cum să ajungem în Shanghai pe acelaşi traseu alambicat. Edward, am descoperit cu această ocazie, avea o memorie geografică perfectă. Era ca o busolă umană, ca o hartă vie. Îşi aducea aminte toate virajele, ocolişurile, gropile, cele mai neînsemnate puncte de reper – un copac crestat, un bolovan mai mare, numărul de pereţi văruiţi din fiecare sat. Mi-a spus că memoria lui indelebilă nu acoperea şi cărţile pe care le citise. Se chinuise din răsputeri ca să înveţe poemele din *Fire de iarbă*, mi-a spus. Dar odată ce le învăţase, putea extrage din ele orice pasaj care să se potrivească de minune cu priveliştea din jur sau cu starea noastră.

Îmi devenise drag. Îmi căuta compania, iar mie îmi plăcea să stau cu el, pentru că mă trata ca pe o prietenă. În acelaşi timp, îmi făceam griji că într-o bună zi o să dorească să devină pretendentul meu, şi atunci nu vom mai reuşi să rămânem prieteni, ci vom deveni curtezana şi clientul ei, venind la întâlnire cu aşteptări diferite. Asemenea intimităţi nu erau menite să întărească o prietenie.

Vorbeam des despre război. Ne plimbam pe strada Fântâna cu Bulbuci de două sau de trei ori pe zi, intram într-o cafenea sau într-un bar pentru a asculta ultimele ştiri. Îi admira pe conducătorii Republicii Chineze, Sun Yat-sen şi Wellington Koo. Şi mai mult îl admira pe Woodrow Wilson. În opinia sa, aceştia trei erau singurii în măsură să înapoieze Chinei, în sfârşit, Concesiunea Germană şi provincia Shandong. Spera să se poată înrola aici, la marină. Dacă nu găsea un centru de recrutare în Shanghai, se gândea să se urce pe unul dintre vapoarele care duceau muncitorii chinezi în Franţa.

— De ce nu te-ai înrolat când erai în New York? am întrebat.

— Am încercat. Dar părinţii mei nu voiau să fiu recrutat şi să rişte să le fie omorât unicul copil. Tatăl meu a trimis o scrisoare unui

general, un mare mahăr, în care scria că am un murmur cardiac grav şi care era semnată de un doctor renumit. Nu mi-au mai permis să mă înrolez.

— Chiar ai un murmur cardiac?

— Mă îndoiesc.

— Dar de ce nu ştii sigur?

— Tatăl meu transformă minciuni în adevărul oficial. E posibil să nu am absolut nimic în neregulă cu inima, însă doctorul nu mi-ar spune dacă l-aş întreba.

Într-o după-amiază, când mă conducea înapoi spre casă, m-a întrebat dacă am vreo seară liberă. Am citit totul în ochii lui. Îmi părea rău, dar venise momentul ca afacerile să ia locul prieteniei dintre noi. Ştia că serile îmi erau rezervate pentru petreceri sau că aveam peţitori pe care îi invitam în dormitor. Îmi dăruise cu siguranţă suficiente lucruri pentru a căpăta tratament preferenţial.

— Pot să fiu liberă în orice seară preferi, am spus.

— Minunat! a spus. Vreau să te duc la o piesă de teatru pe care o pune în scenă Clubul American.

Am simţit o dezamăgire stranie.

În prima zi mai caldă a primăverii, la două luni după ce ne-am cunoscut, am plecat cu maşina spre Muntele Calului Ceresc din partea de sud-vest al Shanghaiului. Nu era un munte înalt, dar poalele sale graţioase, pline de copaci înverziţi, tufe şi flori sălbatice se întindeau pe o suprafaţă generoasă. Edward a spus că putem merge pe jos până într-un loc unde se află o peşteră ca un tunel, care ne va scoate de cealaltă parte într-o altă lume. Se dusese odată singur. Am pornit-o la pas şi mie mi-a venit în minte poezia pe care o recitase când ne întâlniserăm prima dată.

„Nici eu şi nimeni altul nu putem străbate acest
Drum pentru voi;
Trebuie voi înşivă să-l străbateţi,
Nu este departe, vă stă la îndemână,
Poate că-l urmaţi, fără să ştiţi, chiar de la naştere,
Poate că el se află pretutindeni pe apă şi pe pământ”.

De data asta nu am mai simţit o singurătate obsedantă. Eram cu un prieten care îmi adusese liniştea. Ne plimbam unul lângă altul printr-o pădure de bambus, stejar alb şi arbori-umbrelă chinezeşti.

Pădurea era înţesată de tufe şi mirosea a iasomie sălbatică. Când s-a îngustat cărarea, am început să merg în urma lui. Avea în spate un rucsac din care se vedea ieşind jurnalul lui învelit în coperte cafenii de piele. L-am privit cum făcea paşi mari în timp ce urca pe munte. Poteca s-a umplut de pietre şi era din ce în ce mai abruptă. Plimbarea noastră se dovedea mai obositoare decât îmi imaginasem. Mi-am dat jos jacheta scurtă. Bluza mi se umezise deja de transpiraţie. Fusta de pe mine mi se părea că atârnă greu şi mă stânjenea în mişcări. Când am ajuns în cele din urmă la peşteră, am propus să prânzim mai devreme, aşa că ne-am aşezat pe doi bolovani. În timp ce ne mâncam sendvişurile, i-am văzut jurnalul de călătorii zăcând într-o parte a rucsacului, aşa că m-am întins după el.

— Îmi dai voie?

La început a părut că ezită, apoi a încuviinţat din cap. Am deschis jurnalul la pagina unde fusese vârât creionul. Avea un scris de mână foarte frumos, fără ştersături, de parcă nu şovăise niciodată căutându-şi cuvintele.

Când plantaţiile de orez au fost inundate, iar drumurile s-au transformat în râuri de noroi, animalele noastre de povară – oameni şi catâri laolaltă – s-au afundat în mocirlă şi au rămas împotmoliţi. Căruţaşii înjurau. Eu mă aflam încă în căruţă şi am văzut o scândură de lemn dintr-o latură care se desprinsese când se afundase căruţa. Avea cam un metru şi jumătate. Am născocit pe loc un plan. Am aşezat scândura în noroi. Intenţionam să merg pe ea până la celălalt capăt, apoi să o rotesc ca pe o limbă de ceas. Odată ce ajungeam la catâr, trebuia să pun scândura în faţa animalului şi să-l încurajez să facă primul pas, apoi, cu un picior scăpat, ar fi trebuit să aibă suficientă forţă să se tragă singur afară.

Când am păşit pe scândură, unul dintre căruţaşi şi-a ridicat braţele şi mi-a făcut semn să mă opresc. L-am ignorat. Le vedeam scepticismul întipărit pe chip. Şopteau între ei şi râneau. Nu aveam nevoie să vorbesc chineză pentru a-mi da seama că îmi luau în râs încercările.

Am făcut al doilea pas, apoi al treilea. Planul meu era în mod evident bun. Ce flăcău isteţ eram! Ingeniozitate de yankeu. Cititorule, sunt convins că eşti mai deştept decât mine, astfel încât îţi poţi da seama ce se va întâmpla mai

departe. Când m-am aplecat pentru a învârti scândura, am auzit un zgomot puternic de absorbţie, în timp ce scândura s-a săltat din noroi. Balansoarul astfel format m-a azvârlit cu faţa direct în noroi, iar eu m-am ales cu o lovitură sănătoasă în ceafă, drept învăţătură să nu mai ignor sfatul chinezilor data viitoare.

Izbucnisem în râs citind ce scrisese şi am văzut cât de mulţumit era că îmi plăcea.

— Prostia trebuie redată cu subtilitate, a spus.

Am dat înapoi câteva pagini ca să mai citesc, dar Edward mi-a smuls jurnalul din mâini.

— Aş vrea să-ţi citesc din el mai târziu, când vizităm unele dintre locurile care mi-au inspirat cuvintele.

M-am bucurat că a adus vorba de aventuri viitoare. Mai erau multe pagini de citit. Ne-am terminat rapid prânzul. M-a luat de mână când am intrat în peştera întunecată. Răcoarea dinăuntru mi s-a strecurat prin hainele umede. În scurt timp, nu-l mai zăream pe Edward în faţa mea. Probabil că mi-a simţit neliniştea. M-a strâns de mână. Înainta într-un ritm susţinut şi mă bucuram că pot să contez pe el. Aceasta era siguranţa şi încrederea după care suferisem. Am vrut să mă opresc în locul acela întunecat şi pur şi simplu să stăm acolo mână-n mână. Dar am continuat să mergem înainte şi, la scurt timp, am văzut o lumină difuză pătrunzând printr-o crăpătură, după următoarea cotitură. Am ieşit într-o pădure frumoasă de bambus scăldată într-o lumină galbenă şi verde. Aceasta era cealaltă lume, un loc plin de pace, mai frumos decât Primăvara Florii de Piersic cea devastată de sex. Am mers mai departe pe o potecă alunecoasă. Mi-a înlănţuit mai ferm degetele într-ale sale. Mâna lui era caldă. Bluza mea umedă, care înainte mi se păruse insuportabil de fierbinte, acum mă răcorea. „Ai grijă”, spunea din când în când, apoi mă strângea de mână. Solul era acoperit de vegetaţie. Nu se distingea nicio cărare. Aveam încredere în Edward că putea să ne ducă înapoi în siguranţă. În acel moment, am simţit cum mă cuprinde dorinţa. Nu era dorinţă sexuală. Îmi doream alinarea fizică de-a fi ţinută în braţe. Voiam să mă simt protejată şi în siguranţă. Nu ştiam să exprim această nevoie altfel decât dăruindu-mi corpul. Cu toate acestea, în trecut, după ce făcusem acest lucru o dată, mângâierea de-o clipă şi siguranţa pe care mi le oferea bărbatul deveniseră de prost gust,

doar nişte nevoi sexuale satisfăcute, după care mă simţeam mai proastă şi mai singură decât oricând. Porumbiţa de Aur mă avertizase să nu-mi zăvorăsc inima din cauza amărăciunii. Fang cel Loial îmi spusese că ar trebui să accept dragostea şi bunătatea atunci când îmi sunt oferite. Oare îmi fusese oferită vreodată dragoste? El aşa susţinea. Un contract însemna dragoste? Statornicia era dragoste? Poate genul acela de dragoste care să mă liniştească pe mine nu exista. Poate că aveam aşteptări prea mari de la dragoste şi nu exista nimeni care să îmi satisfacă nevoia mea constantă şi nemăsurată. Cu siguranţă nu aveam nicio şansă de-a o găsi alături de un hoinar care nu-şi asuma responsabilitatea faţă de nimeni. Cu toate astea, îmi doream să mă ţină în braţe.

— E răcoare la umbră, am spus, tremurând. Nu era o minciună.

— Ţi-e frig? m-a întrebat.

— Poţi să mă iei în braţe ca să mă încălzeşti?

Fără să ezite, m-a cuprins cu braţele. Mi-am culcat faţa pe pieptul lui. Am rămas în picioare în lumina aceea verzuie, nemişcaţi, în tăcere. Îi auzeam inima bătându-i rapid. Îi simţeam respiraţia caldă pe gât. Penisul său întărit mă împungea prin pantaloni.

— Violet, mi-a spus. Cred că ştii cât de fericit mă faci.

— Ştiu. Şi eu sunt fericită.

— Vreau să fiu pentru totdeauna prietenul tău. S-a oprit şi nu a mai zis nimic. Puteam să-i aud inima cum îi bate şi mai tare. Violet, nu ţi-am spus nimic pentru că nu am vrut să crezi că sentimentele mele de prietenie nu sunt sincere. Dar acum că mi-ai dat voie să te iau în braţe, trebuie să-ţi spun că şi eu te doresc.

Mă cuprinsese ameţeala la gândul a ceea ce avea să urmeze. Am rămas nemişcată. Mi-a întors faţa spre el, dar probabil că nu a văzut ce spera să vadă.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să presupun.

Am dat din cap şi am făcut un pas înapoi. I-am văzut expresia cum i se schimbă din confuzie în recunoştinţă în timp ce-mi descheiam nasturii de la bluză şi de la camizol dezvelindu-mi sânii. Mi-a sărutat fiecare sân, apoi buzele şi pleoapele. M-a îmbrăţişat din nou.

— Mă faci să mă simt atât de fericit, mi-a zis.

Am intrat mai adânc în pădure şi când am văzut un copac bătrân, cu trunchiul gros înclinat într-o parte, ne-am îndreptat în grabă spre el. M-a sprijinit cu tandreţe de trunchi şi mi-a ridicat

fusta.

Am făcut dragoste simplu şi, inevitabil, scurt, având în vedere disconfortul aşternutului nostru arboricol pe care îl împărţeam cu furnicile. Nu mi-am pierdut minţile din cauza dorinţei sexuale sălbatice, aşa cum mi se întâmplase cu Fang cel Loial. Eram încântată că prietenia noastră, pe care amândoi o preţuiam nespus, trecuse în siguranţă pragul către intimitate. Împărtăşiserăm aceeaşi nevoie. Eram fericiţi să renunţăm la singurătate. Ne bucuram să îl facem pe celălalt fericit.

Tot drumul de întoarcere am vorbit cu exaltare despre locuri pe care ne doream să le vizităm şi despre sentimentele pe care le trăiserăm la răsărit şi la amurg – aşteptarea unei noi zile, reveria amurgului –, deseori întrerupându-ne unul pe celălalt. Dar atunci când am ajuns la casa de curtezane, atmosfera dintre noi a devenit apăsătoare. Se lăsa seara, iar eu trebuia să mă pregătesc de petreceri. Urma să redevin o curtezană ai cărei clienţi aşteptau să-i dobândească atenţia şi favorurile în pat. Am decis imediat că în noaptea aceea nu aveam să primesc peţitori.

— Poţi să vii mai târziu la mine în cameră? am spus. Trebuie să particip la petrecere, dar mă voi întoarce singură.

În noaptea aceea mi-a memorat geografia corpului: circumferinţa schimbătoare a membrelor mele, distanţa dintre două puncte mult iubite, scobiturile, gropiţele şi curburile, adâncimea inimilor noastre apăsate una peste cealaltă. Ne-am unit şi ne-am separat, astfel încât să ne putem bucura privindu-ne în ochi înainte să ne prăbuşim din nou unul în celălalt. M-am cuibărit în el ca să dorm, iar el m-a îmbrăţişat şi, pentru prima dată în viaţă, m-am simţit iubită.

În puterea nopţii, am simţit o scuturătură urmată de altele trei mai slabe. M-am întors. Plângea.

— Mi-e groază că o să te pierd, a spus.

— De ce te-ai teme de aşa ceva acum? L-am mângâiat pe frunte şi l-am sărutat.

— Vreau să trăim o iubire atât de profundă, încât plenitudinea ei să ne doară.

Dăduse glas genului aceluia de dragoste despre care eu aproape mă convinsesem că nu există decât poate între sufletele pereche.

A tăcut, apoi a inspirat adânc. S-a dat jos din pat şi a început să se îmbrace.

— Pleci?

— Mă pregătesc să îmi ceri să plec.

S-a aşezat pe un scaun şi şi-a îngropat faţa în mâini. Apoi m-a privit şi a spus cu o voce goală:

— Sunt rănit, Violet. Sufletul meu este bolnav, iar dacă ar fi să ne unim sufletele, te-aş răni şi pe tine. Trebuie să afli ceva despre mine. Ceva ce nu am mai spus nimănui, dar dacă nu-ţi spun ţie, o să mă simt groaznic pentru că am primit dragostea ta. Dacă ai afla mai târziu ce am ascuns, ţi-ar otrăvi sufletul. Cum aş putea să îngădui să ţi se întâmple aşa ceva? Te iubesc prea mult.

Mi-am ridicat pe loc vechile metereze care îmi protejaseră inima şi am aşteptat. Voiam în continuare să cred că nimic din ce putea să-mi spună nu era atât de teribil pe cât simţea el.

M-a privit fix în ochi.

— Ţi-am spus că familia mea este bogată. Am fost privilegiat, răsfăţat. Părinţii şi bunicii mei mi-au oferit tot ce am vrut. Nu a trebuit să-mi asum responsabilitatea pentru nimic. Se purtau de parcă n-aş fi putut greşi în veci. Nu îi învinovăţesc pentru faptele mele de mai târziu. Pe la doisprezece ani, aveam deja o conştiinţă. Puteam să aleg dacă să fac bine sau rău.

Fapta mea s-a petrecut într-o frumoasă zi de vară. Plecasem cu părinţii într-o plimbare prin munţi, către un loc numit Inspiration Point, de unde se deschidea o vedere frumoasă asupra cascadei Haines. Tatăl meu avea un tablou cu cascada aia. De fapt, avea multe tablouri cu cascade, iar cel cu cascada Haines nici măcar nu era unul deosebit. Când am ajuns, am dat peste o familie care ne-o luase înainte şi îşi pregătea un picnic acolo. L-am auzit pe tatăl meu zicând în barbă un „la naiba”. Stăteau exact unde voia tatăl meu să se aşeze pentru a admira cascada. Era un afloriment, o bucată de piatră netedă, la suficientă distanţă de marginea stâncii, ca la vreo cinci metri. Bărbatul şi femeia ne-au salutat. Aveau un băiat cam de vârsta mea şi o fată de şase-şapte ani. Fata avea o păpuşă mare de porţelan alături care chiar semăna cu ea – aceeaşi rochie albastră şi păr blond cârlionţat.

Întotdeauna îmi plăcuseră farsele, îmi plăcea să sperii oamenii. Mă bucura necazul lor. În ziua aceea, am apucat păpuşa fetei şi am aruncat-o în aer. Fata a ţipat, după cum mă aşteptam, însă am prins-o înapoi la timp. Nu se întâmplase nimic. Uşurată, a venit spre mine să-şi ia păpuşa înapoi. Am mai aruncat-o o dată în aer. Din nou a ţipat şi m-a implorat: „N-o lăsa să cadă! O să se spargă!” A început să plângă şi eram pe cale să mă opresc, când l-am văzut pe

băiat ridicându-se şi strigându-mi: „Dă-i păpuşa în clipa asta!”. Nimeni nu-mi dădea mie ordine. I-am zis: „Şi ce-o să faci dacă nu i-o dau?”. El mi-a răspuns: „O să-ţi învineţesc ochiul şi o să-ţi sparg nasul”. Fata striga: „Dă-mi-o înapoi!”. Tatăl lor a spus ceva ce a sunat ca o avertizare. Din cauza agitaţiei şi a exaltării, nu reuşeam să mă opresc din ce făceam. Părinţii ei s-au ridicat să vină spre mine. Le-am strigat: „Dacă mai face cineva un pas, o să las păpuşa asta să cadă pe piatră”. Au înţepenit. Îmi aduc aminte senzaţia de putere pe care am avut-o, îi vedeam atât de chinuiţi şi neputincioşi. Eu continuam să arunc cu păpuşa cea frumoasă în aer. Între timp, tatăl meu se mutase în locul eliberat acum de cealaltă familie şi se uita la cascadă prin binoclu. Băiatul a mai făcut un pas spre mine, iar eu am lansat păpuşa în aer, ţinând-o de o mână, ca s-o arunc şi mai sus. Dar mâna păpuşii s-a rupt, spre surprinderea mea. Am privit mânuţa aceea stranie şi am uitat de păpuşa din aer până când nu l-am văzut pe băiat fugind pe lângă mine, cu faţa întoarsă în sus şi braţele întinse ca să prindă păpuşa.

Şi-acum văd în faţa ochilor ce a urmat: păpuşa cădea cu capul în jos. Fata stătea cu gura căscată, îngrozită. Băiatul avea o expresie eroică, aprigă. „O prind eu!”, i-a strigat, privind în continuare în sus. În acelaşi moment, am văzut că păpuşa nu cobora spre locul unde o aruncasem înainte. Probabil că mână aceea ruptă o făcuse să se abată în dreapta, către faleză. Am văzut păpuşa cum a căzut dincolo de margine. Băiatul a reuşit să se oprească pe buza stâncii, dând din braţele îndoite ca o găină. Mi-am dorit să se încline în spate şi să fie din nou în siguranţă. În schimb, s-a aplecat înainte şi a scos un horcăit – un sunet groaznic care i-a ieşit parcă din măruntaie –, apoi a dispărut şi în locul lui n-a mai rămas nimic decât cerul albastru, senin. Mi s-au golit plămânii de aer. Nu se poate să fie adevărat, mi-am spus.

L-am auzit pe tată strigându-l brusc: „Tom!”, de parcă îi ordona băiatului să se întoarcă. Mama a zis: „Tom?”, de parcă voia să-l întrebe dacă a păţit ceva. Fetiţa urla: „Tommy! Tommy! Tommy!”. I-am auzit numele strigat de nenumărate ori. Părinţii lui s-au dus pe marginea prăpastiei. Nu ştiu dacă băiatul era încă în cădere şi au putut să-l vadă. Îi tot rosteau numele, din ce în ce mai tare şi din ce în ce mai ascuţit. Tremuram. Speram să existe o ieşitură în stâncă chiar dedesubt – şi băiatul să fie încă în viaţă. Am luat-o încet spre marginea stâncii. Dar tata m-a apucat de un braţ şi m-a tras de acolo, iar mama ni s-a alăturat imediat. Bărbatul ne-a văzut şi a

strigat: „Opriţi-vă! Voi ăia de acolo, opriţi-vă! Nu scăpaţi voi basma curată!”. Tata nu s-a uitat înapoi. A strigat doar: „N-a făcut nimic rău”. M-a împins în faţă să mă facă să merg mai repede. Mama mi-a spus: „A fost un accident”. Tata a adăugat: „Ce băiat e ăla care aleargă fără să se uite spre o prăpastie?”. După asta, am auzit-o pe femeie bocind: „Băiatul meu, băiatul meu! Nu mai e! A murit!”. Atunci am ştiut, tata nu mai trebuia să mă împingă. Fugeam cât mă ţineau picioarele.

Acasă, nu au scos o vorbă despre ce se întâmplase. Totul a continuat ca de obicei. Dar îmi dădeam seama că se gândeau încă la cele întâmplate. M-am dus în camera mea şi am vomitat. Eram îngrozit pentru că nu reuşeam să-mi scot din minte imaginea băiatului aceluia aplecându-se în faţă. O tot auzeam pe fată cum îl striga – Tommy! Tommy! – făcându-l să fie şi viu, şi mort în acelaşi timp. El era mort, iar eu eram viu, dar malefic. După două zile, l-am văzut pe tatăl meu cum a rupt o pagină din ziar, a mototolit-o, apoi a aruncat-o în şemineu. I-a dat foc şi nu s-a obosit să o privească cum arde. S-a întors şi a plecat, exact cum am plecat cu toţii atunci, lăsând în urmă familia aceea şi fapta mea. Mi-a trecut prin minte că, de acolo de unde stătuse, l-a văzut perfect pe băiat în timp ce cădea. Cum putea să nu fie afectat de cele văzute? Cu toate astea, nu zicea nimic – şi nici eu nu ziceam nimic. Mă uram pentru că nu reuşeam să vorbesc. Mă salvase de la învinovăţire, iar eu eram un laş pentru că-l lăsasem. Nu am spus niciodată nimănui ce am făcut.

Trăiesc cu acest lucru de treisprezece ani şi, indiferent unde aş fugi, amintirea celor întâmplate mă însoţeşte permanent. Ca şi când băiatul acela mi-ar fi tovarăş de drum pentru totdeauna. Mi-l închipui uitându-se la mine, tăcut, aşteptând să recunosc că l-am omorât. În mintea mea, îi spun că a fost vina mea, că am fost crud. Nu mă iartă. Vrea s-o recunosc în faţa tuturor – şi eu simt la fel, dar nu pot. În fiecare zi, peste tot în jurul meu, văd lucruri care-mi aduc aminte de momentul acela – cerul albastru, senin, o fetiţă, ziarul de pe masă, picturile cu cascade – şi mă gândesc că nu a fost un accident. Am vrut să fiu crud. Am provocat accidentul acela şi n-am recunoscut-o niciodată, în faţa nimănui.

Ochii lui erau goliţi de viaţă. În momentul în care a terminat de vorbit, ajunsesem în cealaltă parte a camerei.

Nu puteam să nu mi-l imaginez pe băiat. Devenisem fetiţa aceea care îşi privea păpuşa şi fratele cum dispar în prăpastie.

Confesiunea lui mi-a făcut rău fizic. Mă încrezusem în el – şi încrederea aceea se transformase în otravă în creierul meu.

— Condamnă-mă, a spus.

— Nu mă încărca pe mine cu aşa ceva, i-am spus. Tremuram, brusc îmi era frig. Fata aceea este judecătorul tău. Du-te şi găseşte-o.

— Am încercat. Am căutat articolul din ziar. Am întrebat lumea din zonă.

Edward şi-a pus haina şi şi-a strâns lucrurile. N-aveam să-l mai văd niciodată. Mă părăsea, lăsându-mă cu această confesiune. Îmi încredinţase secretul său, iar eu îmi doream să n-o fi făcut niciodată. Nu voise decât să fie crud cu fata aceea, însă moartea băiatului era în continuare vina lui. Oricum intenţia sa ar fi fost una suficient de rea – egoismul său, nepăsarea faţă de ceilalţi. Mama mea intenţionase să plece în San Francisco ca să-şi vadă fiul. Poate că nu intenţionase să mă lase aici. Sau poate că o făcuse. Rezultatul era acelaşi, iar ea îşi merita vina din plin, nu conta ce scuză avea, ce şmecherie fusese la mijloc, nu era mai puţin vinovată. Să luăm, de exemplu, viaţa mea. Nu mai puteam să fiu fata aceea din trecut, cum nu putea nici fata cu păpuşa. Întotdeauna aveam să mă simt trădată. Edward avea să poarte mereu vina în suflet, cum şi merita. Înţelegeam acest lucru, eu ca victimă, el ca făptaş. Amândoi suferam de pe urma unui gol din sufletele noastre – şi numai doi oameni răniţi puteau să înţeleagă ce înseamnă asta şi să sufere împreună înconjuraţi de acel gol.

M-a întrebat dacă vreau să plece. Am dat din cap.

— Of, Edward, am spus. Şi-acum ce-o să se-ntâmple?

L-am lăsat să mă îmbrăţişeze. Îi simţeam pieptul cum se umfla şi tremura. Îşi dorise o dragoste atât de mare, încât plenitudinea ei să ne doară. Pe mine mă durea ştiind că nu va fi aşa.

În cursul următoarelor zile, am vorbit cu Edward despre rănile noastre sufleteşti.

— Am trăit momente de furie dezlănţuită, i-am spus, iar atunci când puneau stăpânire pe mine, nu puteam să mă gândesc la nimic altceva, tot corpul mi se umplea de otravă. De ce se termină dragostea atât de rapid, dar ura durează la nesfârşit?

— Ai putea să urăşti vreodată fără să suferi atât de mult? a spus el. Nu există nicio alinare? Oare dragostea mea neclintită ţi-ar umple mintea cu altfel de gânduri, astfel încât furia să nu mai aibă

loc?

Edward m-a întrebat dacă aş avea suficientă încredere în el încât să părăsesc lumea curtezanelor şi să trăim împreună. Era exact lucrul pe care mi-l doream de atâta timp. Însă nu eram pregătită să schimb o viaţă nesigură cu alta la fel. El fusese în trecut nechibzuit cu inimile altor oameni şi cu vieţile lor. În loc să cred că avea să mă protejeze, dorinţa mea pentru el mă făcuse vulnerabilă. Aveam nevoie de sinceritate şi îmi era teamă de următoarea lui mărturisire. Trebuia să am încredere totală în el, dar nu puteam să scap de îndoieli. În loc să-l iubesc fără reţineri, mă înfrânam, nu eram în stare să las totul în urmă.

Pe măsură ce săptămânile treceau, am cedat încetişor dorinţei mele de a mă lăsa în voia dragostei. Mi-a turnat toate greşelile de care putea să-şi aducă aminte ca să-mi arate că nu îmi ascunde nimic. După fapta lui vrednică de dispreţ, a devenit destul de retras, au început să-l bântuie furtuni de gânduri, la fel ca pe mine, numai că ale lui erau de o vinovăţie atât de sălbatică, încât a crezut că o să-şi piardă minţile. Nu le împărtăşise nimănui. Când părinţii i-au angajat profesori care să îi scrie lucrările pentru şcoală, îmi mărturisea el, i-a lăsat s-o facă. Când a cunoscut-o pe Minerva, a făcut sex cu ea pe câmp, chiar dacă nu ţinea la fată mai deloc. După ce şi-a părăsit soţia, s-a dus la prostituate. Avusese perioade de alcoolism. Se masturba. Am râs când am auzit. Eu i-am povestit despre singurătatea mea, când eram mică, şi despre frica groaznică că s-ar putea să fiu pe jumătate chinezoaică. I-am spus povestea tatălui meu, care a dezlănţuit în sufletul mamei mele trăiri cum nu mai văzusem la ea niciodată, şocul pe care l-am avut când am descoperit că are un fiu, mai important pentru ea decât fusesem eu vreodată, am vorbit despre răutatea mamei de-a mă da pe mâinile iubitului ei, un bărbat în care nici ea nu avea încredere şi care s-a dovedit a fi un animal ce şi-ar fi devorat şi propria mamă. I-am povestit pe scurt despre zilele în care am crezut că mama se va întoarce, cum treceam de la speranţă la ură, până când am renunţat şi nu mi-a mai rămas decât ura.

Mi-a spus cuvinte de mângâiere. Îşi dorea să înţeleagă tristeţea şi supărarea mea. Dar cum poate cineva să înţeleagă suferinţa altuia altfel decât simţind şi el rana în clipa când i-a fost făcută, momentul când i-a murit încrederea? Nu putea să se întoarcă în timp şi să trăiască cu mintea mea de copil, cu inima mea naivă şi cu zvârcolirile mele de îndoială în fiecare zi şi în fiecare noapte.

Cum ar fi putut să înţeleagă ce înseamnă să vezi dragostea dispărând ca păsările migratoare, lăsându-te să trăieşti cu oroarea că nu ai fost niciodată iubit şi că nici nu o să fii vreodată? Simţea numai tristeţea mea, numai consecinţele. Şi ar fi fost suficient dacă nu i-aş fi auzit confesiunea. Acum întotdeauna aveau să existe îndoieli, nu încredere absolută. Dragostea noastră nu va creşte pe măsură ce ne vom dărui şi mai mult unul altuia. Dragostea noastră urma să fie o mângâiere, o prietenie, vindecarea atentă a rănilor.

Am continuat să merg la petreceri şi să farmec bărbaţi, potenţiali peţitori. Eram o actriţă bună, zbătându-mă între dragoste şi necesitate. Fang cel Loial venea din când în când şi încerca să reînvie zilele bune de demult, cum le numea el.

— Să-mi pară rău că te-am prezentat americanului?

Vremea fierbinte şi umedă a lunii iunie se pogorâse asupra noastră şi mă făcea să mă simt greoaie şi apatică. Mi-am scos din dulap rochiile subţiri. Una era prea ponosită ca să mai fie purtată la petreceri, dar mergea în după-amiezile leneşe. Am tras-o pe mine. Ce ciudat: nu puteam să prind copcile de la corsaj. Mă îngrăşasem atât de mult? Poate că era din cauza murăturilor ălora sărate pe care le mâncam. M-am uitat la sâni. Sfârcurile erau mai mari decât înainte. Instantaneu, alt gând mi-a fulgerat prin minte. M-am întrebat când îmi venise ultima dată ciclul: cu şapte săptămâni în urmă, chiar înainte de o petrecere mare. Sau să fi fost opt? Mă plânsesem recent bucătarului că îmi servise mâncare stricată care îmi făcuse rău.

Eram gravidă. Dovlecelul Fermecat vorbea tot timpul despre sarcină de parcă ar fi fost o boală venerică care se putea lua de la bărbaţi. Era copilul lui Edward, copilul meu, voiam să-i ofer acestui copil dragoste, încredere şi întreg devotamentul meu. Chiar în clipa în care m-am gândit la toate acestea, am ştiut că bebeluşul era o fetiţă. Parcă o şi vedeam cum deschide ochii pentru prima dată. Erau verzi, o nuanţă între ochii mei verzi şi cei căprui ai lui Edward. Mi-am imaginat-o la patru ani, plimbându-se cu mine prin parc, arătând cu degetul păsări şi flori, întrebându-mă iarăşi cum se numesc. Iar la şase ani, îmi citeşte cu voce tare dintr-o carte, eu ascult. La doisprezece ani, ia lecţii de istorie şi oratorie, nu trucuri ca să seducă bărbaţii. Mi-am imaginat-o la douăzeci de ani, vârsta mea, înconjurată de bărbaţi care vor să-i câştige favorurile – nu să o defloreze sau să o bage în pat, ci ca să o ceară de soţie. Sau

poate că nu o să se căsătorească la douăzeci de ani, poate n-o să se căsătorească niciodată. Se va ocupa de afacerea familiei Ivory. Va fi singura moştenitoare a lui Edward. Fetiţa va avea aşa de multe opţiuni. Ea va fi persoana care trebuia să fi fost eu.

Când i-am spus Dovlecelului Fermecat că sunt gravidă, a ţipat şi s-a repezit să-mi examineze burta.

— *Ai-ya!* Nu ţi-ai băgat înăuntru pernuţele cu ierburi pe care ţi le-am dat? Ai băut supa? Sau ai făcu intenţionat? Ştii în ce belea ne-ai băgat? Ştii măcar în câte săptămâni eşti? Spune-mi adevărul. Dacă sunt mai puţin de şase, pot încă să bag ierburi în tine…

— Îmi doresc acest copil.

— Poftim? Vrei să arăţi de parcă îţi creşte un pepene în burtă şi cu doi dovlecei pe post de sâni? În curând o să te faci uite aşa de mare şi nici măcar un bărbat cu sulă de cal n-o să poată să ajungă la poarta ta preţioasă. *Copil!* Ce bărbat vrea să călărească o doică cu ţâţe care stropesc în toate părţile? O să-ţi pierzi peţitorii, banii, poziţia în casa asta, o să fii dată afară şi curând o să ajungi o curvă…

— …întinsă pe spate într-o baracă nespălată şi să-mi desfac picioarele pentru câini şi trăgători de ricşă. Nu trebuie să-mi mai spui.

— Bun. Văd că ţi-ai venit în fire. O să chem o femeie care s-a ocupat de asemenea probleme în cazul mai multor fete neatente. Şi să nu le asculţi pe servitoarele alea de la ţară care o să-ţi spună să bei supă de mormoloci. Aia e o reţetă pentru gemeni.

— E copilul lui Edward. Vreau să-l păstrez.

— *Wah!* Al lui Edward? Şi ce dacă? Abia îl cunoşti de patru luni şi acum vrei să-ţi strici silueta şi să-ţi arunci viaţa la gunoi pentru un american răsfăţat care şi-a abandonat soţia. Când ai să bagi la cap că devotamentul unui bărbat nu ţine mai mult decât câteva anotimpuri? Uită-te la Fang cel Loial. Ţi-a spus că nu poate trăi fără tine. A declarat că îl cunoşti mai bine decât se cunoaşte el însuşi. Ţi-a fost client patru anotimpuri, apoi a început să vină câte o noapte aici, două nopţi în altă parte, apoi te-a mai luat un anotimp pe tine, după care din nou o noapte aici, o noapte altundeva, iar acum doar *ce mai faci* şi *pe curând* auzi de la el. L-ai iubit, Violet. Ţi-a luat atâta timp să-ţi tămăduieşti rănile. Iar acum îl iubeşti pe Edward, care nu i-a fost credincios soţiei lui.

Mi-a părut rău că îi pomenisem episodul ăsta din confesiunea lui Edward. O făcusem numai ca să-i dau de înţeles că nu era o partidă

bună.

— Cât de loial o să-ţi fie Edward într-un an sau în cinci, când n-o să mai arăţi atât de bine şi n-o să mai ai nici peţitori? Şi de unde ştii că ăsta e copilul lui? Dacă o să iasă cu părul negru, ţipând *wah-wah* în chineză? Edward ăsta al tău e atât de idiot încât să creadă că doar el şi-a depus sămânţa în tine?

— N-ar putea să fie nimeni altcineva tatăl, am spus.

— Prostii. Încă te mai vedeai cu Liang cel Norocos luna trecută. Probabil că şi cu el ai fost prea leneşă să foloseşti perniţele cu ierburi. Sau poate că doar aţi recitat poezii şi v-aţi uitat la lună?

— Am făcut şi altele. Dar nu există nicio posibilitate ca el să fie tatăl.

— Şi cine o să se îngrijească de bastardul tău yankeu urlător? Să nu te aştepţi să devin doică pentru că aşa vrei tu.

— O să angajez o doică. O să locuiesc cu Edward. M-a întrebat dacă nu vreau să locuim împreună cu mult timp înainte să se întâmple asta.

— I-ai spus deja?

— O să-i spun diseară.

Dovlecelul Fermecat se învârtea încet prin cameră vorbind singură:

— *Ai-ya!* Micuţă Violet, de ce mi-oi face numai eu griji? Sigur că vrea să locuiţi împreună. De ce să plătească când te poate avea pe gratis? Nu poţi să ai încredere într-un bărbat că o să fie fidel. Dacă te bazezi pe un singur bărbat, te bazezi pe un dezastru. Viaţa lui Edward este ca iarba de mare. Nu are niciun plan. Curând, poate o să plutească în derivă până ajunge înapoi în America. Dacă pleci din casa asta, Violet, s-ar putea să nu mai ai cum să te întorci când o să îţi dai seama ce greşeală ai făcut. Ai douăzeci de ani. La vârsta asta, fiecare an trece mai repede decât cel de dinainte. Iar bărbaţii care o să te dorească atunci când o să fii mai în vârstă sunt deseori ăia cruzi sau zgârciţi.

Servitoarea m-a anunţat că baia e gata. M-am dus după paravan şi m-am cufundat repede în apă. Eu decideam ce fac cu viaţa mea, nu Dovlecelul Fermecat. Şi mă hotărâsem deja să păstrez copilul. Dar imediat ce mi-am spus acest lucru, m-au cuprins temerile. Grijile pe care mi le înşirase Dovlecelul Fermecat mi-au apărut în faţa ochilor. Edward a spus că mă iubeşte. Dar Dovlecelul Fermecat avea dreptate. Abia ne cunoşteam de patru luni de zile. În copilărie, Edward fusese crud şi nepăsător. Poate se născuse sau poate

ajunsese aşa ulterior. Poate avea şi alte secrete pe care nu mi le dezvăluise. Nici el nu ştia multe despre mine – numărul de bărbaţi care îmi trecuseră prin pat şi toate lucrurile pe care le făcusem cu ei. Dacă într-o noapte, în pat, s-ar ridica în capul oaselor şi m-ar întreba: „Auzi, de unde ai învăţat să faci asta? Cine s-a mai bucurat de talentele astea ale tale? Ce mai ştii să faci?”. Dacă i-aş fi spus adevărul, ar fi rămas uluit şi scârbit. Poate că l-ar zgudui atât de tare, că i s-ar redeştepta firea lui crudă. Sau poate că ar lua-o pe calea religiei. Mulţi americani făceau aşa, odată puşi în faţa durerii şi a greutăţilor. Sau poate că fiul rătăcitor se va întoarce acasă la familia lui când o să rămână fără bani. Puteau să-l ademenească cu bani, iar atunci s-ar fi împăcat cu nevastă-sa şi, de data asta, ea i-ar fi dăruit un bebeluş adevărat. Ar fi printre ai lui, un bărbat matur la locul său în societate. Ar fi mai fericit decât e acum cu mine.

Am alungat aceste gânduri groaznice. Un viitor diferit mi se înfăţişează dinaintea ochilor. Un vapor. Mă poartă peste ape spre destinaţia unde ar fi trebuit să ajung cu şase ani în urmă. Edward îmi face rost de viză. Fairweather ne minţise. Certificatul meu de naştere probabil că se aflase la consulat de la bun început. Dacă ne mişcăm repede, bebeluşul poate chiar se năştea în America, iar acolo, în America, nimeni nu avea să ştie ce făcusem în trecut – cu excepţia mamei mele. Iar ea nu avea de unde să afle că am ajuns acolo. Las-o să creadă mai departe că am murit în Shanghai. Dar unde aş fi trăit în America? Familia lui nu m-ar primi cu braţele deschise.

Mi-a apărut în minte chipul înfumurat al Dovlecelului Fermecat.

— Vezi? Nu-ţi găseşti locul în lumea aceea. Niciodată n-o să ţi-l găseşti.

Nici ea. Dacă s-ar trezi vorbind fără să se gândească şi s-ar lăuda cu câte m-a învăţat ea, toate trucurile curtezanelor? Aş fi fost pentru totdeauna decăzută în ochii societăţii. Edward m-ar apăra la început, dar câtă tărie avea el? Ar fi fost periculos să o iau pe Dovlecelul Fermecat cu mine. În orice caz, nicio şpagă nu era suficient de mare pentru a-i cumpăra actele cu care să vină în America. Chiar şi dacă obţinea o viză, tot n-ar fi părăsit niciodată Shanghaiul ca să trăiască printre străini. Se plângea de fiecare dată când Edward îmi vorbea în engleză. Atunci treaba era lămurită. Ea trebuia să rămână în Shanghai, iar eu o să îi dau banii cu care să-şi înceapă o afacere. Poate să închirieze câteva camere într-o casă mai mică şi să pregătească o curtezană virgină, una care să fie

recunoscătoare. Aveam să mă îngrijesc de ea astfel încât să ducă o viaţă confortabilă. Edward urma să contribuie la materializarea acestor lucruri, eram sigură de asta. Şi odată risipit sentimentul de vinovăţie, am reuşit să-mi imaginez în voie o viaţă lipsită de neobosita cicăleală a Dovlecelului Fermecat: criticile ei, sfaturile pe care nu i le cerea nimeni, apoi şi mai multe critici pentru că nu făceam cum îmi spusese. Nu trebuia să-i mai văd chipul victorios când pericolele de care mă avertizase se transformau în realitate. Oricât de urât din partea mea era să spun asta, ar fi fost o uşurare să scap de ea.

De parcă m-ar fi auzit, Dovlecelul Fermecat a spus:

— Ştiu că niciodată nu-ţi place să auzi ce am de zis. Oboseala şi tristeţea răzbăteau în vocea ei. Crezi că bebeluşul care creşte în tine o să umple golul lăsat de mama ta când a plecat. Dar ascultă-mă pe mine, Violet. O să îi transmiţi copilului soarta ta cea rea şi atunci golul o să vă cuprindă pe amândoi. Ştiu că nu vrei să auzi asta. Dar nu fac altceva decât să fiu sinceră, şi cine altcineva ţi-ar spune adevărul?

Nu am răspuns.

— Dacă te decizi să păstrezi copilul şi să trăieşti cu Edward, n-o să mai spun nimic. N-o să mă bucur pentru tine, dar voi fi întotdeauna aici ca să te ajut când o să îţi dai seama că ai intrat în bucluc, asta dacă n-am murit între timp pe străzi.

A doua zi dimineaţă, i-am spus lui Edward fără ocolişuri că sunt gravidă.

— Nu e povara ta, i-am spus, şi nu trebuie să decizi nimic, fiindcă sunt deja hotărâtă.

— Ce ai hotărât?

— Păstrez copilul şi îl voi creşte singură.

M-am uitat cum expresia chipului i se schimba din uluire în bucurie.

— Violet, nici n-ai idee ce fericit m-ai făcut. Dacă aş putea să sar până la lună ca să-ţi arăt, aş face-o. M-a strâns în braţe şi a început să mă legene dintr-o parte în alta. Un bebeluş inocent şi minunat zămislit din dragostea noastră. O fetiţă care o să fie parte din noi, cea mai bună parte – ceea ce înseamnă mai mult din tine decât din mine. Dar o să revendic şi eu ce-o să pot, un deget de la mână ori de la picior, un zâmbet…

Spusese o *fetiţă.*

— De unde ştii că o să fie o fată?

A tăcut o secundă, în mod evident surprins de scăparea lui.

— Am văzut-o imediat în minte ca şi cum ai fi tu… Probabil pentru că mă gândeam azi că mi-aş dori să ne putem lua vieţile de la început. Mi-aş fi dorit să te fi cunoscut de la începutul vieţii tale şi al vieţii mele.

Ce fel de om ar fi devenit Edward, dacă n-ar fi fost mânat de cruzime în copilărie? Nu ne-am mai fi întâlnit în China. Ar fi rămas în casa părintească, s-ar fi căsătorit cu o femeie iubită, ar fi făcut un copil cu ea şi nu i-ar mai fi părăsit niciodată. N-ar mai fi avut nevoie de altă companie. N-ar mai fi venit în Casa lui Vermilion ca să trântească douăzeci de dolari de argint pe masa noastră. Nu l-aş mai fi cunoscut niciodată. Dar nu s-a întâmplat aşa. Soarta noastră şi sufletele noastre, imperfecte şi rănite, ne-au adus împreună.

Edward mi-a luat mâinile şi le-a sărutat.

— Violet, ştiu că nu ai intenţionat să rămâi însărcinată. Îţi sunt teribil de recunoscător că ai decis să păstrezi copilul. O s-o luăm de la început, fără vechea tristeţe. Fetiţa o să fie viitorul nostru. Şi ne vom iubi bebeluşul din tot sufletul, şi poate că la fel o să ne iubim şi unul pe altul. Putem trăi împreună, toţi trei? Ai putea să suporţi aşa ceva? Ştiu că nu am ce să fac ca să-ţi dovedesc dincolo de orice dubiu că poţi să ai încredere în mine. Dar dacă-mi acorzi o şansă, ţi-o voi dovedi în fiecare zi.

A doua zi după-amiaza, Edward s-a întors cu veşti bune. Îi spusese gazdei sale, domnului Shing, că vom pleca în curând.

— I-am spus că ne vom căsători. Nu a fost o minciună. Simt că este mai adevărată unirea noastră decât a fost vreodată cea cu soţia mea legală. N-ar şti nimeni din Shanghai că am mai fost căsătorit. Şi plănuiesc să fac mari presiuni pentru a obţine divorţul. Între timp, tu eşti doamna Ivory a mea şi vom avea un loc minunat pentru a ne creşte copilul. Domnul Shing ne-a oferit cu bunăvoinţă propria lui casă – nu casa de oaspeţi, ci vila. L-am abordat doar ca să-i cer sfatul unde să caut o casă potrivită de închiriat. Aproape că m-a doborât cu insistenţele sale de-a ne muta în casa lui. A spus că pleacă în Hong Kong curând şi că va lipsi cel puţin doi ani. Dacă vrem să continuăm să trăim în casa lui şi după ce se întoarce, el se va instala în casa de oaspeţi, pe care o preferă oricum. Vila, mi-a spus, este prea mare pentru un bărbat care îşi petrece doar câteva săptămâni în Shanghai.

Nu mi-a picat chiar bine. Nu-mi venea să am încredere într-o

favoare atât de generoasă. Domnul Shing putea să fie un gangster, care să-şi stoarcă apoi datoria de la Edward.

— Domnul Shing ştie cu cine te căsătoreşti? E conştient că sunt o curtezană?

— I-am povestit despre tine de la bun început, chiar după prima noastră întâlnire care a mers aşa de prost. Îi spusesem la momentul respectiv că eşti eurasiatică, dar că ai putea să treci la fel de bine drept o contesă italiancă. Domnului Shing i s-a părut interesant că mă îndrăgostisem de o curtezană. A spus că nu era greu de crezut, de vreme ce curtezanele tindeau să fie mult mai interesante decât majoritatea femeilor care-şi trăiseră viaţa la adăpost şi fără să facă decât ce le-a dictat societatea. M-a întrebat tot soiul de lucruri despre tine – toate cuviincioase. Numele tău, vârsta, lucrurile obişnuite. Şi se pare că a auzit de mama ta. A admis că era bine-cunoscută, dar a spus că nu ştia ce s-a întâmplat cu fiica ei.

Edward a îngenuncheat.

— Acum că avem un prag peste care să te trec, aş vrea să faci din mine un bărbat onorabil. A scos din buzunar un inel. Era un diamant oval mare, înconjurat de altele mai mici. Violet... a început să spună, dar n-a fost în stare să-şi stăpânească lacrimile.

Mi-a fost ruşine că mă îndoisem vreodată de Edward. Nu eram obişnuită cu o dragoste atât de mare. Mă lăsasem influenţată de Dovlecelul Fermecat şi nu aveam încredere în nimic din ce-mi spunea un bărbat ca să mă impresioneze.

Chiar în acel moment, a intrat în cameră Dovlecelul Fermecat.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Edward m-a invitat să locuiesc cu el, i-am spus. Şi mi-a dat un inel.

L-am ridicat să-l poată vedea. Mărimea diamantului sugera semnificaţia acestuia.

Chipul i-a împietrit.

— Mă bucur foarte tare că mi-ai arătat că am greşit.

Şi a ieşit din cameră.

După o jumătate de oră, s-a întors cu ochii înroşiţi şi cu fălcile încleştate. Nu mai văzusem niciodată atâtea sentimente pe chipul ei şi ştiam că dacă ar fi putut să se abţină, ar fi făcut-o. A înşirat pe pat toate bijuteriile pe care mi le păstrase la loc sigur. Apoi a aruncat pe divan toate lucrurile pe care i le dăruisem de-a lungul anilor: jacheta, pălăria, pantofii, colierul, brăţara, oglinda, valiza cu

rochia mamei şi cele două tablouri.

— Să te uiţi peste ele şi să-mi spui dacă sunt toate. Nu vreau să mă acuzi mai târziu că am furat de la tine.

— Încetează cu prostiile astea, am spus.

— În curând n-o să mai trebuiască să auzi prostiile mele.

— Ce se întâmplă? a întrebat Edward. De ce e supărată? Credeam că o să se bucure.

Am răspuns în engleză.

— Mă acuză că o abandonez.

— Ei, asta se rezolvă uşor. Casa e cu siguranţă suficient de mare. Poate să aibă o aripă întreagă numai pentru ea, dacă vrea.

Eram uluită. Nu avusesem timp să-i spun lui Edward ce aveam de gând să fac cu Dovlecelul Fermecat. Ea rămăsese acolo, dinaintea noastră. Şi-ar fi dat seama ce îi spun şi ar fi înţeles după încurcătura de pe faţa lui Edward că îi refuz oferta. Pe de altă parte, trebuia mai întâi să traduc cuvintele lui Edward. Dovlecelul Fermecat spusese odată că nici prin gând nu i-ar trece să trăiască împreună cu un străin.

— Are camere goale? a întrebat Dovlecelul Fermecat. Tu ai o inimă goală. S-a oferit să mă ia să locuiesc cu voi. Ţi-am văzut privirea şireată, cum încercai să născoceşti o cale de a scăpa de mine. Ei bine, nu-ţi face griji. N-aş vrea să trăiesc laolaltă cu doi străini nici dacă te-ai ruga de mine.

Dacă nu eram dispusă să mă rog de ea, asta ar fi pus capăt discuţiei. În plus, ar fi fost decizia ei, iar eu nu m-aş fi simţit vinovată. Edward se oferise. Eu îi tradusesem. Dar m-a cuprins un sentiment groaznic. Dacă nu o rugam să vină cu noi, ar fi fost ca şi când aş fi ucis-o. Îi datoram foarte multe. Mai mult decât recunoştinţă, mult mai mult.

În sfârşit, vedeam ceva ce se aflase în faţa ochilor mei dintotdeauna. Era mai mult decât o servitoare, mai mult decât o prietenă, mai mult decât o soră. Fusese ca o mamă pentru mine. Îşi făcuse griji pentru mine, căutase să mă protejeze de pericole şi să mă îndrume spre ce era mai bine. Avusese grijă de viitorul meu, îi cântărise să vadă cât preţuiesc pe toţi cei care intrau în viaţa mea. În felul acesta, mă transformase în chiar scopul ei în viaţă, cel care dădea un sens existenţei sale. Afecţiunea ei mă însoţise permanent. Şi când mi-am dat seama de aceste lucruri, am fost mişcată până la lacrimi.

— Cum ai putea să ieşi din viaţa mea? i-am spus. Dacă nu vii cu

mine, o să fiu pierdută. Nimeni nu şi-ar mai face atâtea griji pentru mine cum îţi faci tu. Nimeni nu mă cunoaşte mai bine, nu-mi cunoaşte trecutul şi ce înseamnă pentru mine această viaţă nouă. Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Ea îşi ţinea buzele strânse, dar îi tremura falca. Eşti singura persoană loială din viaţa mea, singura în care pot avea încredere.

Din ochi i-au curs lacrimi.

— Acum ştii. Întotdeauna am fost singura.

— Ne iubim una pe cealaltă, am spus eu râzând uşor. În ciuda tuturor necazurilor pe care ţi le-am tăcut, ai rămas lângă mine. Asta trebuie să însemne că mă iubeşti ca o mamă.

— *Wah!* Mamă? Nu sunt suficient de bătrână să-ţi fiu mamă. Râdea şi plângea. Îmi dădeam seama după protestele ei aprige că exact lucru ăsta şi-a dorit să îl înţeleg şi să-l audă de la mine. Nu-s decât cu doişpe ani mai mare ca tine. Cum aş putea să-ţi fiu mamă? Poate o soră mai mare.

Se făcuse şi mai tânără decât ultima dată când minţise în legătură cu vârsta ei.

— Ai fost ca o mamă pentru mine, am repetat.

— Nu se poate. Nu, nu, sunt prea tânără.

A trebuit să repet şi a doua oară, ultima dată, astfel încât să accepte şi să nu se îndoiască de sinceritatea mea.

— Nimeni nu m-ar fi putut iubi mai mult, cu excepţia unei mame.

— Nici măcar Edward?

— Nimeni. Doar o mamă, doar tu.

Dovlecelul Fermecat şi cu mine am decis în fugă ce lucruri să le luăm cu noi şi de care să ne despărţim. Am vândut mobila, inclusiv cea primită de la Fang cel Loial cu ocazia deflorării mele. Dovlecelul Fermecat a păstrat câteva fleacuri. Ţinutele care îmi plăceau cel mai mult nu puteau fi purtate în altă parte decât într-o casă de curtezane. A trebuit să le împart pe căprării în funcţie de valoarea lor. La început a fost simplu să mă hotărăsc. Am pus deoparte hainele pătate sau rupte. Pe acelea le-am dat servitoarelor să le coasă şi să le cureţe cât de bine puteau. Dovlecelul Fermecat le-a dus la amanet, dar ni s-a oferit o sumă ridicol de mică. Nu aveam timp să revenim în cursul săptămânii pentru a ne târgui. Aşa că le-am dat servitoarelor care le cârpiseră. Aş fi crezut că vor fi recunoscătoare până la lacrimi, dar au primit hainele cu o moacă dezamăgită. Le-am asigurat că vor primi şi tradiţionalul bacşiş,

după care au admirat hainele şi m-au lăudat, spunându-mi că sunt cea mai generoasă curtezană ce a plecat vreodată să trăiască în concubinaj cu un soţ bogat.

I-am dat un costum de iarnă foarte frumos lui Strălucire. Era frumos croit, din mătase bună şi avea mânecile exagerat de largi, în formă de crin. Pe altul i l-am dat lui Serenitate. Era un costum potrivit pentru plimbările cu trăsura, arătos, cu un guler înalt de blană, era foarte frumos, mai puţin culoarea sa, o nuanţă stranie de mov care nu se potrivea cu tenul meu. Ideea fusese să aibă culoarea sângelui de taur, dar mie mi se părea că e mai apropiată de cea a unui porc înjunghiat. De fiecare dată când îl purtam, aveam ghinion cu peţitori care nu mă plăteau sau Fang cel Loial mă trata cu indiferenţă. Dar culoarea se potrivea cu pielea lui Serenitate, aşa că avea toate şansele să-i aducă noroc. A fost copleşită de emoţie când i-am dat costumul. Mi-a spus că sunt bună la suflet – şi a zis-o cu sinceritate, din câte mi s-a părut mie.

I-am oferit matroanei un guler de blană, iar lui Vermilion, o haină lungă de operă. Îmi achitasem deja datoriile faţă de matroană, inclusiv suma iniţială pe care o plătise pentru mine, dobânzile şi alte cheltuieli, despre care n-am ştiut că mi le trecea la socoteală, inclusiv un procent al taxei pentru „servicii de protecţie” oferite de Banda Verde şi alte taxe speciale percepute de administraţia Concesiunii Internaţionale. Pensia economisită de mine s-a micşorat până a ajuns la un sfert din cât estimasem. Am mai vândut câteva costume înapoi croitorului, care a considerat că sunt suficient de bine întreţinute încât să le vândă mai departe drept noi. Ne-am înţeles să împărţim banii în mod egal, indiferent cu cât o să le vândă. Ştiam că o să mă înşele şi o să-mi ia cel puţin un sfert din jumătatea mea, aşa că l-am convins să-mi ofere un preţ bun când mă voi întoarce la el să-mi facă haine în stil occidental. Intenţionam, atunci când aveam să revin la el, să-i atrag atenţia asupra sumei mici primite de pe urma hainelor mele pe care le vânduse, lucru ce l-ar fi făcut să scadă şi mai mult preţul.

Aveam o rochie de care nu mă puteam despărţi, una norocoasă, care îmi adusese mulţi peţitori şi doi patroni, inclusiv, cel de-al doilea contract cu Fang cel Loial. Era din mătase verde, partea de sus în stil chinezesc, cu perle care ascundeau copcile şi cu fir de mătase aurit cusut de-a lungul întăriturii gulerului şi pe marginile mânecilor. Gulerul ţeapăn, chinezesc era uşor evazat, dezvelind o idee din căptuşeala de dantelă de provenienţă occidentală. Era o

rochie răscroită la piept, iar mai jos de mijloc se lărgea ca o pâlnie, lăsând să se desfăşoare o ditamai fusta cu pliuri largi, în stil occidental. Un tiv fals se oprea în dreptul genunchilor, iar dedesubt se vedeau trei straturi de mătase festonată de culoarea smaraldului, într-o nuanţă întunecată. Amintea de pliurile unei cortine de teatru când este ridicată.

Aceasta era cea mai mare realizare a mea în materie de modă, una pe care o creasem fără să intervină Dovlecelul Fermecat, iar succesul său s-a propagat ca un val prin casele de curtezane, astfel încât, la o săptămână după ce o purtasem prima dată, fetele copiaseră deja unele dintre caracteristici – dantela, tivul fals, mătasea festonată, gulerul evazat. Dar, exact cum plănuisem, nu au putut imita copcile scumpe cu perle sau firul delicat aurit, rezultatul unor săptămâni întregi de muncă migăloasă. Drept urmare, variantele purtate de celelalte curtezane arătau ca nişte replici ieftine, ceea ce şi erau.

Ţinuta aceea nu doar că-mi purtase noroc, dar îmi dădea şi o încredere în sine şi un calm care consideram că mă reprezintă cu adevărat. Îmi era frică să plec fără rochia aceasta. Totuşi, dacă o păstram, se putea să mă tragă fără voie înapoi în fosta mea viaţă. Ascunsă bine în sufletul meu era teama că va trebui să mă întorc, din motive pe care mi le închipuisem de sute de ori. Până la urmă, am păstrat rochia. Aveam câteva idei de modificări pe care le-aş fi putut încerca pentru a o face mai potrivită unei vieţi fără peţitori.

M-am tot gândit şi răzgândit în privinţa rochiei pe care urma să o port la sosirea în noua casă. Trebuia să fie occidentală. Alţi chinezi se purtau faţă de străini cu respect – sau măcar cu teamă. Dar rochia nu trebuia să fie prea elegantă, nu cumva să pară că depusesem prea mult efort pentru a compensa statutul meu în viaţă. Am ales în cele din urmă un costum albastru-închis pentru plimbări.

Dovlecelul Fermecat a apărut în pragul uşii, iar eu a trebuit să mă abţin să râd. Purta o rochie mohorâtă, cafenie, în stil occidental, cu un bluzon care îi ascundea sânii şi talia. Spunea că rochia era urâtă, dar potrivită pentru noua ei viaţă. Chiar dacă Dovlecelul Fermecat nu mai era curtezană de şase ani, îşi păstrase cu sfinţenie atuurile ei, pielea perfectă şi un mers graţios, unduitor, care funcţiona ca un macaz aruncându-i şoldurile dintr-o parte în cealaltă. Pe vremea când mă învăţa să devin curtezană, îmi demonstrase mersul, accentuându-i subtilitatea şi obscenitatea, pe

care eu nu fusesem niciodată în stare să le dobândesc. Am văzut bărbaţi holbându-se la ea în timp ce-i seducea cu mişcările provocatoare ale unei curtezane pensionate pe care în alte condiţii nu ar fi remarcat-o.

— Sunt prea bătrână să mai port haine frumoase. Am deja treizeci şi cinci de ani.

Acum se dădea mai bătrână. Cum şi era – avea aproape patruzeci şi cinci după aprecierea mea. Cu cât treceau anii, cu atât îmbătrânea mai rapid. Acum îmi dădeam seama cu cât succes îşi prelungise cariera.

A aşezat o valiză pe divan. Înăuntru erau săculeţe pentru bijuterii, ale ei şi ale mele. A pus deoparte piesele pe care considera că trebuie să le vindem: cele de prost gust şi cele mai puţin preţioase.

A luat un inel pe care mi-l dăruise la un moment dat Fang cel Loial. Mi-a aruncat o privire. Ştiam amândouă că ar fi fost grăitor în privinţa sentimentelor pe care încă le aveam faţă de el. Dacă îl păstram, i-aş fi fost necredincioasă lui Edward.

— Vinde-l, am zis.

Mai erau obiecte prea valoroase pentru a fi puse în cufere: o gravură micuţă din jad, o pereche de căţei din porţelan şi un ceas mic pentru şemineu. Am văzut că băgase înăuntru şi două suluri învelite într-o cârpă. Apoi mi-am dat seama că nu erau suluri, ci tablourile alea blestemate care îi aparţinuseră mamei mele, pictate de Lu Shing.

— Am crezut că pe-astea le-am aruncat, am zis.

— Ţi-am spus în ziua aia că le păstrez pentru mine. Îmi place stilul în care sunt pictate şi nu-mi pasă cine le-a făcut.

— Numai să ai grijă unde le atârni ca să nu le văd.

Dovlecelul Fermecat s-a încruntat.

— Ai o inimă bună, dar mai ai şi una neînduplecată. Acum că îl ai pe Edward şi o viaţă nouă, poţi să-ţi înmoi un pic inima, las-o să se liniştească. Nu trebuie să fii ca mine.

A sosit şi maşina ca să ne ducă la noua noastră casă. Edward plecase înainte pentru a se asigura că toate erau în regulă. Îmi bătea inima cu repeziciune, mă simţeam de parcă trebuia să alerg ca să ţin pasul cu ritmul ei. Îmi părăseam în sfârşit viaţa de curtezană, însă vedeam peste tot semne că făceam o greşeală: o pasăre care râdea, un tiv desprins la rochie, o rafală bruscă de

vânt. De fiecare dată când mă străduiam din răsputeri să evit ghinionul, venea peste mine oricum. Şi de fiecare dată când ignoram semnele, deznodământul era acelaşi.

Am intrat cu maşina pe poartă şi am ajuns într-o curte. O clădire înaltă, cum era şi Tăinuita Cale de Jad, însă pereţii din piatră o făceau să semene cu o fortăreaţă.

Edward a alergat la maşină şi, cu un gest larg, a deschis portiera. A ajutat-o întâi pe Dovlecelul Fermecat.

— Crezi că ai putea să fii fericită aici?

Avea un zâmbet de băieţandru.

M-am uitat la vila cea mare şi la căsuţa de oaspeţi din partea opusă. În stânga, se întindeau mai multe grădini şi alte câteva clădiri mai mici într-un stil asemănător. Arăta de parcă fostele aripi de piatră ale clădirii se desprinseseră şi o luaseră care încotro. Pe ambele părţi ale aleii către casă fuseseră plantate tufe de trandafiri pitici. Sub ele se iţeau petalele mov cu galben ale unor violete. Nu vedeam des aceste flori şi m-am decis să o iau drept un semn de bun augur, care îmi spunea că ar trebui să nu mai consider orice lucru neobişnuit ca fiind o prevestire a ghinionului ce mă aşteaptă după colţ.

— Domnul Shing este aici? Ar trebui să ne grăbim să-i mulţumim.

— A plecat deja, a spus Edward. Putem să-i trimitem o scrisoare. Odată ce ajungeţi înăuntru, o să vedeţi pentru câte avem să-i mulţumim.

Am intrat pe uşile duble, de două ori mai înalte ca noi şi am ajuns într-un vestibul răcoros. Un servitor şi-a făcut apariţia aproape neauzit şi ne-a luat repede paltoanele. Dovlecelul Fermecat nu a vrut să-l lase să îi ia valijoara cu lucrurile preţioase. Am simţit cum îmi intră frigul în oase şi eram gata să-l chem pe servitor să-mi aducă paltonul, când Edward m-a condus spre o altă uşă deschisă care dădea într-o cameră pătrată, mai mare, încălzită. În cealaltă parte a camerei se afla un şemineu, iar deasupra acestuia o oglindă imensă, ca acelea din holurile hotelurilor. M-am dus spre ea şi mi-am privit faţa. Chiar aşa arătam – timidă şi pierdută? Mi-am adunat toată siguranţa de sine pe care o afişam când jucam rolul unei frumuseţi renumite. Dar nu puteam să scap de senzaţia că nu aparţineam acestui loc şi că nu o voi face niciodată. Casa era mobilată auster, dar fiecare scaun, canapea şi masă păreau în mod evident scumpe şi alese cu gust. Nu se

vedeau nicăieri nici scuipătoare, nici perdele de catifea care să curgă în valuri până la podea. Aerul era tăios şi părea mai uşor. Dovlecelul Fermecat s-a plimbat precaută prin cameră, de parcă s-ar fi temut ca pardoseala de gresie să nu crape sub paşii ei.

Mi-am trecut mâna peste poliţa şemineului. Colţurile sale rotunjite din marmură şi laturile arătau ca şi când ar fi fost făcute din ceară care s-a topit luând forma undelor unui lac. Flăcările erau înalte şi străluceau viu, iar eu, pe măsură ce mă încălzeam, începeam să mă simt mai în largul meu.

— Iote-te la servitorul ăla cum se uită insistent la mine, a mârâit Dovlecelul Fermecat, de parcă vrea să-mi spună că sunt mai prejos ca el. S-a privit în oglindă. Rochia asta e chiar mai urâtă decât credeam. Arată ieftin.

Edward i-a făcut semn unui servitor să tragă un rând de panouri pictate dispuse în evantai, dezvăluind o sufragerie cu mobila făcută dintr-un lemn de culoare aurie. Picioarele cioplite respectau acelaşi model de ceară ondulată ca şemineul. Într-un capăt al camerei, se vedea un mic heleşteu chinezesc, cu aranjamente de pietre în miniatură. În timp ce Dovlecelul Fermecat şi cu mine ne apropiam de heleşteu, o mulţime de peştişori aurii cu gurile deschise au înotat în direcţia noastră cu nerăbdarea unor câini care cerşesc de mâncare.

— Vor să ne mănânce de vii! a exclamat Dovlecelul Fermecat. S-a dus şi s-a trântit pe un scaun. Toată agitaţia m-a terminat. Trebuie să ies din hainele astea. Unde-i camera mea?

Edward i-a făcut semn unei servitoare, care a strigat „Şoricico!”. O fată cam de zece ani a apărut în fugă şi s-a oferit să ia valiza Dovlecelului Fermecat, iar când aceasta a refuzat să o lase, femeia a certat-o pe fată pentru că nu a ajutat-o pe mătuşică.

— Femeia aia m-a făcut mătuşică, a spus Dovlecelul Fermecat, de parcă ea e mai tânără decât mine. O să-i spun că sunt doamna Wang şi că sunt o văduvă respectabilă a unui bărbat bogat şi educat... şi foarte chipeş. De ce să am un soţ imaginar bătrân şi urât?

Condusă de Edward, am urcat o scară largă şi am pătruns într-o bibliotecă ai cărei pereţi erau plini de sus până jos cu cărţi. Într-un capăt era o masă de biliard cu partea de jos rotunjită şi cu ciucuri verzi şi roşii, iar în celălalt capăt se aflau două canapele din catifea cafenie dispuse faţă în faţă, alături de fotolii, măsuţe pătrate cu teancuri de cărţi şi lămpi pentru citit.

Am traversat camera până la o uşă închisă. Edward a spus că era dormitorul nostru. A deschis-o şi am văzut o cameră mică în care se zărea doar o măsuţă. Nu am înţeles despre ce e vorba până când nu m-a condus mai departe, la o altă uşă. Edward a deschis-o încetişor. Înaintea mea a apărut o cameră mare, întunecoasă din cauza unor draperii verzi care nu lăsau să pătrundă lumina. Era impunătoare, dar fără excese, şi transmitea puterea bărbatului care deţinea această casă. Un pat enorm, cu tăbliile de la cap şi de la picioare sculptate, era aşezat spre uşă. După principiile *feng shui* nu era corect şi putea să atragă dizarmonia, să ne alunge norocul… M-am oprit.

Nu mai voiam să gândesc aşa. Am cuprins rapid cu privirea restul camerei: pereţii tapetaţi cu mătase verde, un covor persan gros, un şemineu din marmură roz, nişte măsuţe, aplice în formă de lalea. Am observat că Edward mă privea.

— Îţi place?

— Da, desigur. Însă mă simt ca o intrusă. O să îmi ia timp până să mă simt ca acasă.

M-a condus, dincolo de pragul unei alte uşi, într-o garderobă enormă cu un divan acoperit cu un material roz şi doi pereţi plini de dulăpioare. Dincolo de garderobă se afla o baie cu podeaua şi pereţii din marmură albă, cu robinete argintii sclipitoare, care semănau cu nişte pistoale. Chiuveta cu picior arăta ca adăpătoarea pentru păsările de la o fântână arteziană şi, de fapt, chiar avea în fiecare colţ câte un porumbel din marmură. Într-o parte a băii era încă o uşă. Am deschis-o şi am păşit într-un alt dormitor, decorat în nuanţe de roz.

— Asta e pentru bebeluş?

— Camera bebeluşului este jos, pe coridor. Ăsta e dormitorul tău.

— De ce aş avea nevoie de un dormitor separat de al tău?

— E o tradiţie ridicolă a americanilor deosebit de bogaţi. Cu cât ai mai mulţi bani, cu atât ai nevoie de mai multă intimitate. N-o să dormi aici, desigur. Dar poţi să te foloseşti de camera asta ca să-ţi pui toate lucrurile, toate rochiile şi alte alea. Am şi eu camere asemănătoare de cealaltă parte a dormitorului.

— Uită-te ce candelabru enorm şi ce birou. Totul arată aşa de bine… şi, de asemenea, de parcă nicio persoană în carne şi oase n-a dormit vreodată aici.

Privirea mi-a alunecat peste un tablou de pe peretele de lângă pat. Îmi părea cunoscut: tărâmul umbros, munţii cu culmi tăioase, o

strălucire înşelătoare a vieţii care urma curând să se stingă. M-am apropiat de pictură ca să citesc numele artistului: Lu Shing. Inima a început să-mi bată cu putere. În celălalt colţ scria *Valea Minunilor*. Cineva o luase din valiza Dovlecelului Fermecat. Dar cum de o înrămaseră atât de repede? N-avea niciun sens. Cineva îşi bătea joc de mine, dându-mi numai semne de rău augur.

Edward a venit în spatele meu.

— Domnul Shing nu este atât de nepriceput pe cât susţine.

Aproape am sărit din loc.

— Domnul Shing? Lu Shing este proprietarul acestei case?

— Chiar el. Şi eu am remarcat pictura. Aveam una asemănătoare acasă, doar că mult mai mare. A pictat-o când a fost oaspetele nostru. Este priveliştea dinspre sud-vest a unei văi care se poate zări din casa noastră. Probabil că o pictase pe asta, mai mică, drept studiu, înainte să se apuce de cea mare.

Respiram cu repeziciune, fără să reuşesc să trag suficient aer în piept. Ca mulţi străini, Edward confundase prenumele lui Lu Shing cu numele de familie. În loc de „domnul Shing” ar fi trebuit să zică „domnul Lu”.

De ce locuia Edward în casa lui? Să fie toate astea un plan secret?

Chiar în momentul acela, Dovlecelul Fermecat a traversat camera îndreptându-se spre noi.

— Patul e atât de moale, ca un maldăr de frunze toamna. Focul nici măcar nu arde în şemineu, dar e cald ca într-un cuptor. M-a privit fix: *Ai-ya!* Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău? Te-a luat iar greaţa sau ai febră? M-a luat de braţ şi m-a condus la pat, apoi a văzut şi ea pictura. *Ei!* Cum a ajuns asta aici? Mi-a furat-o cineva din valiză?

— Casa asta îi aparţine lui Lu Shing, am spus. El e gazda lui Edward, care îi zice domnul Shing.

Ochii i s-au mărit.

— Cum se poate aşa ceva? Eşti sigură că e vorba de aceeaşi persoană?

A examinat atent pictura din ramă-n ramă, apoi şi-a pus degetul pe nume.

Edward nu înţelegea ce spuneam.

— Văd că şi ei îi place.

Am rugat-o pe Dovlecelul Fermecat să ne lase un pic singuri. S-a îndepărtat rapid, aruncându-i o privire răutăcioasă lui Edward.

— Nu ştiu care e planul lui Lu Shing sau motivul pentru care ne

lasă să locuim aici, dar eu nu pot să trăiesc în casa asta.

— Ce s-a întâmplat? Violet, tremuri. Eşti bolnavă?

M-a ajutat să mă aşez pe marginea patului.

— Gazda ta cea generoasă, domnul Shing, cum îi spui tu, este de fapt domnul Lu, tatăl care ne-a abandonat pe mine, când eram un bebeluş, şi pe mama mea – şi care apoi a păcălit-o să plece din Shanghai spre America ca să îşi găsească fiul de mult pierdut. El e motivul pentru care am ajuns într-o casă de curtezane.

Edward a rămas tăcut, privind tabloul cu ochi goi. A dat să vorbească de câteva ori, dar s-a oprit.

— A avut ceva de-a face cu întâlnirea noastră? am întrebat. A fost un plan născocit de voi doi?

— Nu, nu, Violet, cum poţi să crezi aşa ceva? Dacă Lu Shing a pus la cale un plan, eu habar n-am avut. Mi se face rău când mă gândesc că ştia cine eşti şi că m-a păcălit să te aduc aici. Ce şi-a închipuit, că nu vom afla? Edward s-a ridicat în picioare. Bineînţeles că trebuie să plecăm. Voi spune servitorilor să ne pregătească lucrurile imediat.

Şi exact aşa am fi făcut dacă Dovlecelul Fermecat nu s-ar fi îmbolnăvit de gripa spaniolă.

Capitolul 7
O boală albastră

Shanghai
Iunie 1918
Violet

Nu o mai văzusem niciodată pe Dovlecelul Fermecat atât de neajutorată. Murmura întruna că vrea să se întoarcă acasă, nu să moară în casa unui străin. Când îi era greu să respire, se uita la mine cu ochi ieşiţi din orbite, în care îi străluceau lacrimile.

Edward a chemat un doctor de la Spitalul American, aşa că a venit la noi un englez cu barbă, corpolent şi zelos, purtând o mască albă pe faţă. Îl chema Albee, un nume nefericit, care în chineză suna la fel ca termenii pentru „suferinţă veşnică”. Dovlecelul Fermecat i-a spus: „Rege al Infernului, eu sunt chinezoaică. Nu mă duce în locul unde ard pe vecie străinii”. Mai târziu, a minţit că este creştină şi că merită să ajungă în rai. A enumerat faptele bune pe care le făcuse – în principal aveau de-a face cu felul în care mi-a suportat atitudinea arogantă, cum m-a învăţat de bine şi cum a avut răbdare cu mine când nu i-am urmat sfaturile. Pe mine mă rodeau remuşcările, gândindu-mă că o să părăsească această lume considerându-mă un copil nerecunoscător. M-a durut şi mai tare inima când mi-a spus că eram iubita ei soră mai mică şi că îşi făcea griji gândindu-se ce o să se întâmple cu mine după ce ea nu va mai fi. Şi de aici rugămintea ei de a fi lăsată să mai rămână în viaţă până când voi ajunge una dintre cele Zece Frumuseţi ale Shanghaiului.

Doctorul Albee a spus că nu se mai poate face nimic decât să o încurajăm să bea multă apă şi să-i alinăm cât puteam suferinţele. Ne-a sfătuit să purtăm toţi din casă măşti chirurgicale şi, la plecare, ne-a informat că eram cu toţii în carantină pentru următoarele două săptămâni. Nimeni nu avea voie să plece. Abia în momentul acela mi-am adus aminte că am vrut să părăsesc casa din clipa în care aflasem că îi aparţine lui Lu Shing. Nimic din toate astea nu mai conta. Pe măsură ce îi creştea febra, Dovlecelul Fermecat a început să mă confunde cu mama ei. Faţa ei radia şi îmi explica de ce nu venise înapoi în sat mai repede. I-am spus că eram fericită că se întorsese la mine. Am plâns când mi-a povestit cu lux de

amănunte felul în care a fost maltratată de soţul stăpânei ei.

Când a sosit doctorul chinez, l-am rugat să se prezinte Dovlecelului Fermecat pe un nume chinezesc care să sune ca „sănătate bună”. I-a dat o supă amară şi o compresă cu camfor pentru piept. Curând respira mai bine. M-am aşezat lângă ea şi i-am spus:

— Mama e aici. Acum trebuie să te faci bine şi să mai rămâi o vreme pe pământ ca să poţi avea grijă de mine când oi fi bătrână.

S-a uitat la mine şi s-a încruntat.

— Ai înnebunit? Nu eşti mama mea. Uită-te în oglindă. Eşti Violet. Şi de ce să am grijă de tine? Tu ar trebui să ai grijă de mine pentru toate necazurile pe care mi le-ai făcut.

Atunci am ştiut că o să-şi revină.

Doctorul chinez le-a spus servitorilor să spele bine de tot podelele cu var stins în fiecare zi ca să nu ne îmbolnăvim şi noi. Dar în seara aceea a început deodată să mă ia şi cu cald, şi cu frig în acelaşi timp. Îmi simţeam oasele de parcă erau gata-gata să se rupă. Camera îmi plutea dinaintea ochilor, Edward s-a micşorat la dimensiunile unei păpuşi. M-am trezit şi am văzut o fată moţăind lângă pat. Nu am recunoscut camera la început şi m-am gândit că Fairweather m-a răpit iarăşi şi m-a lăsat într-o altă casă de curtezane. Măcar era de prima mână de data asta. Apoi am văzut pictura lui Lu Shing şi mi-am adus aminte unde eram. Pe dată m-a cuprins spaima. „Unde-i Edward?”. Fata somnoroasă a sărit în picioare şi a zbughit-o afară pe uşă. După câteva clipe, Edward a apărut şi mi-a şters fruntea, şoptind cuvinte pline de dragoste în timp ce lacrimile lui îmi cădeau pe faţă. I-am spus să nu mă atingă ca să nu se molipsească şi el, dar m-a asigurat că nu mai eram contagioasă.

Nu se mai îmbolnăvise nimeni. Băuseră supa aceea amară zi şi noapte.

— Ştiu cât de groaznică e pentru că Dovlecelul Fermecat m-a pus să beau aceeaşi poţiune zilnic. Am ajuns la concluzia că dacă nu te omoară gustul ăla oribil, nu te omoară nici gripa.

Când m-am simţit suficient de bine încât să mă pot ridica în capul oaselor, Edward m-a dus afară în grădină, unde un şezlong fusese aşezat la umbra unui copac.

— I-am trimis deja o scrisoare lui Lu Shing în care l-am condamnat că te-a abandonat şi că m-a înşelat şi pe mine nespunându-mi cine era cu adevărat. I-am spus că vom pleca

imediat cum îţi revii complet după boală. Mi-a răspuns.

L-am rugat pe Edward să o citească cu voce tare, iar eu m-am lăsat pe spate, înarmându-mă cu curaj.

— Draga mea Violet, a început Edward, nu găsesc scuze care să-mi justifice fapta imorală. Nu mă aştept să fiu iertat. Nu voi putea niciodată să îmi răscumpăr greşeala cu totul. Pot numai să încerc să îţi ofer confortul…

A spus că putem să rămânem în casa aceea cât de mult dorim. El va acoperi cheltuielile, inclusiv cele legate de servitori. Dorea ca eu să moştenesc casa, dar pentru asta trebuia să-l recunosc drept tatăl meu. Dacă eram dispusă să fac asta, îşi va redacta testamentul. A încheiat prin a-mi spune să-l anunţ dacă voi dori vreodată să ne întâlnim, fie şi doar pentru a-mi vărsa supărarea. În caz contrar, el nu se va mai întoarce ca să nu mă necăjească şi mai tare. Pe plic se vedea că scrisoarea fusese trimisă din Hong Kong. Era semnată: „Al tău, Lu Shing”.

— Voi face cum doreşti, a spus Edward.

— Nenorocitul. Nu spune nimic despre mama. Nu spune dacă vreunul din ei a ştiut că eram în viaţă toţi anii ăştia.

Oboseala m-a doborât rapid, aşa că Edward m-a dus înăuntru pentru a mă putea odihni. A doua zi dimineaţă, Edward mi-a spus că îi scrisese lui Lu Shing, cerându-i răspunsuri la întrebările mele. Găsea adesea moduri de a-mi arăta că mă iubeşte şi că mă va proteja, aşa cum şi promisese. L-am îmbrăţişat şi m-am agăţat de el ca un copil.

— De fapt, nu vreau să ştiu răspunsul, am spus. Mi-am imaginat deja toate motivele şi circumstanţele pentru care mama nu s-a întors să mă salveze şi niciunul n-a reuşit să justifice în chip mulţumitor de ce n-a făcut-o – decât dacă mi-ar zice că mama a murit înainte să pună piciorul în America. Şi chiar dacă mi-ar zice asta, nu aş putea fi sigură că spune adevărul. Toată suferinţa asta mă chinuie de atât de mult timp. Nu vreau să pună iar stăpânire pe mine. Dacă mă răzgândesc mai târziu, te voi ruga să-mi citeşti ce mi-a scris laşul.

Conform dorinţelor mele, când a sosit cea de-a doua scrisoare a lui Lu Shing, Edward a pus-o bine.

Am purtat un mic război cu mine însămi în privinţa casei. Impulsul imediat a fost să plec şi să-i refuz moştenirea. Am încercat să nu mă gândesc la confortul de care ne bucuram. Desigur, unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să-i scot tabloul ăla

detestabil din dormitor. De nevoie, am rămas acolo ca să îmi revin complet după boală. Apoi am mai rămas o vreme, pentru că aveam greţuri în fiecare dimineaţă, iar agitaţia unei mutări putea să-i fie dăunătoare bebeluşului. Îmi făcusem deja griji că boala mea ar fi putut să-i afecteze sănătatea. În cele din urmă, m-am împăcat cu gândul de a trăi acolo din raţiuni legate de teamă: dacă părinţii lui Edward ar fi încercat vreodată să-i taie accesul la fonduri, cum făcuseră la un moment dat, ne-am fi trezit săraci, fără un acoperiş deasupra capului. I-am spus lui Edward că vom rămâne.

Mai târziu, a recunoscut că i-a părut bine, fiindcă îşi făcuse griji pentru viitorul nostru copil. Dacă se întâmpla ceva – dacă el se îmbolnăvea şi nu ne era alături –, unde am fi trăit copilul şi cu mine? Ne-am dus la avocatul Companiei de Transport Ivory pentru a primi câteva sfaturi de ordin general. Era un bărbat cu un aspect obişnuit, cu un păr stufos şi barbă şi sprâncene pe măsură, dese ca nişte cozi de veveriţe. Edward m-a prezentat ca fiind soţia lui, „Doamna Ivory”, şi a explicat că aveam un unchi american în Soochow, un tip excentric, care îmi trimisese o scrisoare în care spunea că dorea să-mi lase casa mie.

— Nu dorim să părem avari şi să cerem ca moştenirea să fie trecută în testamentul său, a spus Edward. Ar fi suficientă scrisoarea lui atunci când inevitabilul se va produce?

Avocatul era de părere că un testament era varianta cea mai bună, dar a spus că scrisoarea ar putea să fie suficientă dacă era datată, olografă şi dacă nu mai existau alţi descendenţi, cum ar fi cazul unui fiu pierde-vară. Când ne-am întors acasă, am văzut că cele două scrisori ale lui Lu Shing erau într-adevăr datate, aşa că Edward le-a pus într-un loc sigur unde nimeni nu le-ar fi putut găsi.

Trăiam în mica noastră lume, în intimitatea confortabilă a vieţii de soţ şi soţie. Când vremea se răcea, ne aşezam liniştiţi unul în braţele celuilalt în faţa şemineului, ştiind la ce se gândea celălalt, la fericirea de acum şi la cea viitoare şi la norocul de a ne fi găsit unul pe celălalt. Ne citeam unul altuia în bibliotecă – din ziare, romane sau din volumul de poezii preferat al lui Edward. În zilele ploioase, puneam gramofonul Victrola şi dansam, în timp ce Dovlecelul Fermecat ne privea. Întotdeauna Edward o invita prin semne să vină să facă câteva piruete cu el. Ea, la rândul ei, refuza întotdeauna prima invitaţie şi, după ce Edward mă arăta cu degetul, explicându-i prin gesturi că burta mea e prea mare ca să dansez pe o melodie aşa ritmată, numai atunci se lăsa convinsă

bucuroasă. Era amuzant să mă uit la ei cum comunicau ca într-un joc de mimă, cu expresii faciale şi gesturi care provocau adesea neînţelegeri comice. Edward i-a mimat la un moment dat cum lingea şi muşca dintr-o îngheţată pe băţ şi cum am intrat în noul magazin din josul străzii unde se găsea de vânzare. Dovlecelul Fermecat a înţeles că un câine vagabond mâncase din farfuria lui şi fugise cu mâncarea în bot când l-a văzut pe Edward venind. Până la urmă a trebuit să traduc. Am găsit cutii cu diverse jocuri, inclusiv ping-pong. Dovlecelul Fermecat s-a dovedit iute şi agilă, iar Edward, surprinzător de stângaci şi lent. Nu îl deranja că izbucneam deseori în râs. Am aflat mai târziu că era de fapt destul de priceput la joc, doar că îi plăcea tare mult să ne vadă aşa vesele. Făceam plimbări de două ori pe zi până la cafenelele unde clienţii discutau ultimele veşti despre război. Se apropia momentul victoriei şi toţi eram nerăbdători să se termine războiul. În pat, vorbeam despre copilăriile noastre, ne aduceam aminte tot ce puteam, astfel încât aveam impresia că ne cunoaştem de-o viaţă, mai bine decât ne cunoscuseră toţi ceilalţi. Dezbăteam dacă fusese vorba de soarta chinezească sau de destinul american care ne făcuse să ne întâlnim. Întâlnirea noastră nu putea să fie la fel de aleatorie ca două frunze din doi copaci purtate de vânt în acelaşi loc.

Singura pată în viaţa noastră perfectă era Lu Shing. Furia pe care o simţeam faţă de mama mea şi de el mă mistuia. N-ar fi putut în veci să-şi răscumpere greşeala faţă de mine. Cum puteau să-mi înapoieze viaţa pe care ar fi trebuit să o am? Dar acum aveam viaţa pe care mi-o dorisem întotdeauna. N-aş fi putut niciodată să-l iert pe Lu Shing. Totuşi, trăind atât de împăcată în casa lui, încetasem să mai stărui asupra acţiunilor sale vrednice de dispreţ care îmi schimbaseră viaţa.

Epidemia de gripă a luat sfârşit în vara lui 1918. În noiembrie, când s-a terminat războiul, am avut un al doilea motiv să sărbătorim. Deşi Concesiunea Internaţională îşi menţinuse neutralitatea în timpul războiului, acum steagurile diferitelor naţiuni îşi fluturau culorile vestind că era pace în lume. Occidentalii au desfăcut şampania franţuzească şi necunoscuţii se sărutau pe străzi. Ocazie cu care îşi dădeau şi microbi, şi pe săruturile alea s-a dat ulterior vina când a lovit un nou val de gripă – şi mai puternic decât cel anterior. Shanghaiul nu a fost la fel de afectat ca alte părţi din lume. Asta scria în ziare, unde se menţiona şi că, la fel ca

data trecută, cele mai multe victime erau în rândul tinerilor. În mod ciudat, cei cu o stare de sănătate foarte bună aveau cele mai mari şanse să fie răpuşi.

Dovlecelul Fermecat şi cu mine suferiserăm deja de pe urma bolii, aşa că pentru noi nu mai exista pericolul să ne molipsim. Dar Edward scăpase primei runde. Eram gravidă în peste şapte luni şi, de frica bebeluşului care urma să se nască, toată lumea din casă trebuia să păstreze reguli stricte de igienă. Dacă ieşeam din casă, Edward purta mască chirurgicală şi evitam cafenelele şi restaurantele aglomerate. În ciuda acestor precauţii, Edward s-a îmbolnăvit, iar eu am intrat în acţiune, citind în prealabil tot ce aveam nevoie să ştiu pentru a-l trata pe bolnav. Am fiert apă în care am presărat frunze de camfor şi eucalipt. L-am făcut să bea ceai fierbinte şi o fiertură de ierburi chinezeşti amare. Aveam pregătite prosoape ude pentru a-i potoli febra, pe care Edward le tot refuza, spunând că simptomele lui sunt atât de blânde, încât se pare că era prea plăpând ca să facă parte din categoria ameninţată a celor care stăteau bine cu sănătatea. A zăcut la pat o singură zi şi s-a lăudat că gripa nu a fost mai rea decât o răceală banală. Şi-a revenit rapid, lucru care ne-a mai liniştit. Acum că nici el nu mai putea lua gripa a doua oară, nu mai aveam de ce să ne facem griji că o să i-o dăm bebeluşului.

Într-o zi de ianuarie însorită şi rece, s-a născut fetiţa noastră. Conferinţa de Pace de la Paris a început în aceeaşi zi, fapt pe care l-am luat drept un semn că o să fie un bebeluş cuminte. S-a dovedit adevărat. Avea pielea albă şi semăna mai mult cu Edward decât cu mine. Avea ochii căprui şi smocuri de păr şaten. Am pretins că vârtejul de la ceafă era al meu, ca şi semnul de la naştere abia vizibil pe funduleţ, pe care mulţi bebeluşi chinezi îl aveau. Linia şi lobii urechilor ei delicate ca nişte frunzuliţe erau de la Edward. Eu am revendicat bărbia rotunjită. Edward a spus că atunci când se încrunta în somn, arăta ca mine când eram îngrijorată. Eu am spus că atunci când îşi umfla nările, arăta ca el când era adusă mâncarea la masă. Edward a declarat-o „replica cea mai perfectă a celei mai perfecte femei din toate timpurile”. Şi când am primit această declaraţie plină de dragoste, l-am rugat să aleagă numele fetei noastre. S-a gândit două zile. Numele ei urma să devină parte a moştenirii noii noastre familii, a spus. Bosson nu avea să facă parte din aceasta.

— Se va numi Flora, a spus în cele din urmă. Violet şi Micuţa

Flora. A ţinut-o în braţe şi şi-a apropiat faţa de chipul ei adormit. Micuţa mea Flora.

În secret, hotărârea lui mă afectase. În casele de curtezane, eram cunoscute sub numele de „flori”. Toată viaţa nutrisem sentimente contradictorii legate de numele meu. Violetele erau florile îndrăgite de mama mea – cu un aspect deloc deosebit, puteai să calci lesne pe ele, creşteau fără să aibă nevoie de prea multă îngrijire. Îmi schimbasem numele de-a lungul anilor din Violet în Vivi, apoi în Zizi, plus încă multe alte porecle efemere. Acum ajunsesem din nou la Violet. Era ca soarta. Nu puteam să o schimb definitiv. Cu câteva zile în urmă, în bibliotecă, ascultam o arie dintr-o operă, cea mai frumoasă dintre toate. Era cântată de personajul Violetta, o curtezană, scria pe disc, adăugând apoi: „În acest moment din viaţa ei, o floare decăzută”.

Edward cânta suav cu vocea lui de tenor – „Flora! O, scumpă, micuţă Flora! Roua dimineţii, bobocel la amiază… Priveşte-i ochii!” spunea el, „Vezi cât de vioi devin când îi spun numele. Deja îl recunoaşte. Micuţă Flora, Micuţă Flora”. Cum aş mai fi putut să-l rog să aleagă alt nume?

Nu suportam să nu o avem pe Mica Flora sub ochii noştri, prin urmare am hotărât să o ţinem cu noi decât să o dăm în grija doicii. În puterea nopţii, mă trezeam când mormăia şi plângea încetişor, o luam din coşul ei de lângă pat şi o puneam la sân. Îi cântam încetişor: „Flora, o, scumpă, micuţă Flora, roua dimineţii, bobocel la amiază…”. Se potolea, ochii îi alunecau prin cameră până când îi găsea pe ai mei, şi nu-şi mai dezlipea privirea de la ei. În clipa aceea fugară când mă recunoştea, eram cea mai fericită din lume.

Martie 1919

În martie, gripa spaniolă a revenit.

— Războiul s-a terminat, trebuia să înceteze şi povestea asta, a spus Dovlecelul Fermecat.

Toţi spuneau că de data asta era şi mai violentă decât ultima dată. Se îmbolnăveau mai puţini, dar cei care se molipseau se chinuiau mai tare şi mureau mai repede.

Edward, Dovlecelul Fermecat şi cu mine învinseserăm deja gripa, prin urmare eram recunoscători că nu ne mai aflam în pericol. Dar Micuţa Flora, care avea doar două luni, nu fusese încă atinsă de nicio boală, astfel încât ne luam infinite precauţii. Le ceream

tuturor celor din casă să poarte măşti de tifon de fiecare dată când plecau pe-afară. Înainte să intre în casă, trebuiau să-şi lase măştile într-o găleată de lângă uşă, astfel încât să poată fi sterilizate prin fierbere, apoi înmuiate în apă cu camfor pentru a putea fi refolosite. Când o scoteam pe Mica Flora la plimbare, aşezam peste căruţ o acoperitoare din tifon cu camfor. Evitam locurile aglomerate. Apăruseră peste tot semne mari de avertizare: se aplicau amenzi consistente celor prinşi scuipând, tuşind sau strănutând în locuri publice sau în tramvaie. Două şcoli de băieţi şi una de fete au fost închise în urma cazurilor apărute în căminele lor. De-a lungul străzii Fântâna cu Bulbuci, se înşirau magazine şi chioşcuri care ofereau remedii pentru a preveni sau vindeca gripa. Cea mai bună metodă de a evita îmbolnăvirea, am aflat noi, era să bem Elixirul Doctorului Chu de opt ori pe zi, să facem gargară cu Poţiunea Doamnei Parker sau să facem baie în apă fierbinte cu ceapă. Cei care se îmbolnăveau aveau nevoie de multă odihnă şi de alcool, cel mai bun whisky fiind şi cel mai eficace.

După două săptămâni, am aflat că au murit numai o sută şi ceva de străini din Concesiunea Internaţională şi că cel puţin jumătate din ei erau japonezi. Şcolile s-au redeschis. Pe trotuare nu zăceau grămezi de cadavre, doar mormane de măşti nevândute. N-am mai fost nici noi atât de îngrijoraţi şi de precauţi.

Când, după câteva zile, lui Edward a început să-i curgă nasul, el a fost primul care a spus că nu ar trebui să se apropie de Mica Flora. În orice caz, n-avea poftă de mâncare, aşa că n-a luat cina împreună cu noi.

Cum şi eu eram vulnerabilă în faţa unei răceli, Edward şi cu mine am dormit în camere separate în noaptea aceea. Servitorul lui, Micul Berbec, i-a pregătit un pahar de whisky pe noptieră. A doua zi dimineaţă, când m-am dus la Edward, am descoperit speriată că avea ochii roşii şi chipul palid, scăldat în sudoare. Zicea că îi e cald, din cauza umezelii de afară. În realitate, vremea era răcoroasă. A tuşit de parcă se îneca şi mi-a explicat că Bulevardul Nanking era plin de praf de la clădirile care se demolau. Îl apucase durerea de cap de la cât îl zguduia tusea.

— E o boală chinezească, a glumit el.

Americanii şi englezii numeau „boli chinezeşti” tot soiul de maladii, de la dureri de stomac până la orice afecţiuni mai stranii, mai ales dacă duceau la moarte.

După-amiaza, m-am dus să stau cu Edward şi am fost uimită să

constat că îi crescuse febra. Tuşea atât de violent, încât de-abia mai putea să-şi tragă răsuflarea sau să stea în picioare.

— Ţi-am spus deja. E febra de mlaştină din Shanghai, a reuşit să glumească. Te rog, nu te îngrijora. O să mă duc să fac o baie rece şi să zac în cadă.

După o oră, m-a rugat să chem un doctor de la spitalul american doar ca să-i dea nişte medicamente pentru tuse. A avut nevoie de ajutorul a doi servitori pentru a ajunge din cadă înapoi în pat.

A sosit doctorul Albee. Dovlecelul Fermecat l-a recunoscut. „Regele Infernului”, cum îi zicea ea. Mi-a spus că va trimite vorbă să vină şi doctorul chinez care ne tratase pe noi două când fuseserăm bolnave. Probabil că avea remedii mai bune decât doctorul englez, care spunea că nu e mai nimic de făcut decât să aştepţi răbdător să-ţi treacă.

L-am asigurat că Edward se vindecase de gripă în timpul celei de-a doua epidemii, deci asta trebuia să fie altă boală. Febră tifoidă? S-a uitat în gura lui Edward, i-a mai examinat de câteva ori nasul şi urechile, l-a pipăit pe gât, l-a bătut şi l-a ascultat pe spate, apoi a spus cu mare autoritate:

— Pacientul are o infecţie a polipilor.

A măsurat şi a pus laudanum dintr-o sticlă mai mare într-una mai mică. I-a dat lui Edward un capac plin cu soluţie pentru a-i uşura tusea şi aspirină pentru febră. I-a prescris şi cearşafuri proaspăt schimbate ca să-i dea o senzaţie mai plăcută, nu una de boală, grăbind astfel însănătoşirea. Ca să îl ajute să respire mai uşor, s-a folosit de o seringă pentru a-i scoate afară o parte din mucozităţi. În timp ce-şi pregătea instrumentele, i-a spus lui Edward că ar trebui să îşi scoată polipii după ce îşi revine.

— Te ţine sănătos şi cu mintea limpede, a spus el vesel. Scoaterea polipilor poate vindeca şi alte probleme, precum făcutul în pat, lipsa poftei de mâncare şi retardul mental. Toată lumea ar trebui să scape de ei. Dacă dumneavoastră şi soţia dumneavoastră vă decideţi să-i scoateţi, nu găsiţi pe nimeni mai priceput la operaţia asta. Am avut sute de pacienţi.

A introdus o pompiţă într-una din nările lui Edward. Când s-a uitat la ce a scos afară, doctorul s-a întunecat la chip şi a părut confuz. Era ceva gros, cu urme de sânge. M-a liniştit spunându-mi că nu este nimic grav. Edward a tuşit, expectorând nişte spută. Şi aceasta avea urme roşii.

Doctorul a trăncănit mai departe, în timp ce Edward tuşea

violent încercând să-şi recapete suflarea.

— Asemenea secreţii cu sânge sunt tipice, a spus repede, pe un ton profesionist. Ţesutul este iritat şi sângerează.

Trebuia, de asemenea, să îi dăm ceai din belşug, fără lapte. M-am bucurat să-l văd plecat odată pe doctorul ăsta atât de vesel.

Am stat lângă patul lui Edward şi i-am citit din ziar. După o oră, dintr-una din nările lui Edward a început să curgă o spumă însângerată.

— Pe naiba, polipi! am strigat. Să-l ia naiba pe doctorul ăsta!

Dovlecelul Fermecat s-a repezit în cameră şi a dat cu ochii de Edward.

— Dar ce are?

Tremuram şi respiram atât de greu, încât abia reuşeam să scot vreo vorbă.

— Edward ne-a spus toamna trecută că luase gripa. Şi că n-a fost mai rea decât o răceală banală. Cred că asta a şi fost, nu gripă. N-a fost niciodată ferit de ea.

Mi-aş fi dorit ca Dovlecelul Fermecat să-mi spună că îşi mai revenise şi că totul avea să fie bine până seara. În schimb, ochii i s-au mărit de groază.

Doctorul chinez s-a uitat o singură dată la Edward şi a spus:

— E gripa spaniolă şi e forma gravă. A adăugat: Noi am văzut mult mai multe cazuri decât doctorii americani – o mie cinci sute până acum. Din care numai eu am văzut sute. Nu încape nicio îndoială, e gripă.

I-a spus unui servitor să-i scoată pijamaua lui Edward, care era jilavă din cauza febrei. I-a ordonat unei servitoare să aducă nişte bucăţi de pânză curate, mai mari, douăzeci de bucăţi. Doctorul s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Putem încerca.

Încerca? Ce voia să spună prin acest cuvânt firav, *a încerca*?

— Dacă e mai bine până mâine-dimineaţă, mai are o şansă.

A scos mai multe pacheţele de medicamente pe care trebuia să le fierbem o oră.

Doctorul a introdus ace de acupunctură de mărimea unei agrafe de păr în corpul lui Edward. Curând, grimasa înţepenită de pe faţa lui Edward s-a relaxat într-una de capitulare nepăsătoare. A început să respire normal, mai încet şi mai profund. A deschis ochii, a zâmbit şi mi-a şoptit răguşit:

— Mult mai bine. Mulţumesc, iubirea mea.

Am izbucnit în plâns de fericire. Vedeam din nou lumina zilei, lumea era diferită. I-am luat mâna şi l-am sărutat pe fruntea umedă. Depăşiserăm pragul critic al crizei.

— M-ai speriat, m-am văitat eu cu blândeţe.

Edward şi-a frecat gâtul.

— E înţepenită aici, a şoptit.

L-am mângâiat pe mână.

— Ce anume?

— O bucată de carne.

— Dragul meu, n-ai mâncat nimic. N-ai nimic în gât.

Doctorul a spus în chineză.

— O senzaţie de ceva blocat în gât – mulţi se plâng de asta.

— Ce se poate face pentru a-i scoate afară chestia aia din gât?

— E un simptom.

Avea o expresie gravă, apoi a clătinat din cap.

— E aici, înăuntru, a spus Edward, care acum gâfâia şi-şi arăta gâtul. L-a privit pe doctor şi a spus în engleză: Doctore, dacă eşti amabil. Te rog, dă-mi ceva ca să pot să înghit.

Doctorul a răspuns în chineză.

— Nu vei mai suferi mult timp. Ai răbdare.

Înainte să plece, doctorul a spus că dacă se întindea pe corpul lui o culoare albăstruie, era semn foarte rău.

Părul lui era atât de umed de la febră, încât arăta de parcă îi turnase cineva o strachină de apă în cap. Nu mai frigea, era rece la atingere. Avea pleoapele lăsate, una îi atârna mai jos decât cealaltă.

— Edward, i-am şoptit, nu mă părăsi.

Şi-a întors capul încet, dar ochii lui n-au fost în stare să-mi găsească faţa. Mi-am strecurat mâna în palma lui. Degetele i s-au mişcat. A mormăit ceva fără să-şi mişte buzele. Mi s-a părut că a spus: „Scumpa mea iubită”. I-am pus cataplasme pe corp, i-am aspirat aerul otrăvitor din plămâni cu ajutorul ventuzelor. A luat o sută de pastile mici care i s-au rostogolit în jos pe gâtlej. Le tuşea imediat afară împreună cu sputa însângerată. Inspira scurt, repede şi superficial, iar când dădea aerul afară din plămâni, se auzea de parcă ar fi avut în piept nişte foi de hârtie care fluturau. L-am ridicat în capul oaselor, l-am bătut pe spate, apoi l-am pălmuit şi l-am lovit cu pumnii astfel încât să scuipe sputa gripei ăleia infernale. Îl îngrijeam fără să mai ştiu de mine, nu mai vedeam şi nu mai auzeam nimic în afară de Edward, insuflându-i voinţa de a

rămâne în viaţă. Încurajându-l să respire, încă o gură de aer şi încă una. Nu trebuia să-mi pierd atenţia nici măcar un moment. Totul depindea de mine. Eram de neclintit, sigură pe mine, stând în preajma lui, lăudându-l când vedeam că i se ridică pieptul. Din când în când îşi venea în simţiri, deschidea ochii şi se uita la mine, surprins să mă vadă acolo. L-am auzit mormăind „ce fată neînfricată eşti”, apoi „te iub… te iub…”. Şi iar îşi pierdea cunoştinţa.

Spre seară, pe faţa lui Edward apăruseră vagile pete albăstrui de care ne temeam. Buzele îi erau reci, ochii, uscaţi. Dovlecelul Fermecat a dat la o parte cearşaful de pe el ca să îl înlocuiască cu unul curat. Picioarele lui erau de un gri marmorat. Valul întunecat înainta în sus pe picioare. L-am strigat şi i-am spus că se va vindeca până dimineaţa.

— Mă crezi când îţi spun?

Mi-am ţinut răsuflarea când a încercat să tragă cu zgomot aer în piept. De-abia mai puteam respira. Mă sufocam. Dar am refuzat să plâng, ar fi însemnat să recunosc înfrângerea. I-am evocat toate momentele minunate care ne legaseră. Am vorbit fără pauză ca să nu se rupă firul dintre noi.

— Mai ţii minte ziua în care am ieşit din peşteră şi am nimerit într-un rai de verdeaţă? Te-am iubit atunci. Ştiai? Edward, îţi aduci aminte?

Apoi mi-am dat seama că ţipam. În cameră era tăcere şi auzeam cu o claritate terifiantă gâlgâitul şi şuieratul, micile bule şi pocnituri ale spumei sângerii care îi curgea din nări, din gură şi din urechi. Seara, chiar după apus, când faţa lui era la fel de gri ca umbrele, a mai gâlgâit o dată, apoi a căzut în nefiinţă.

Am rămas lângă el toată noaptea. La început nu am putut să-i dau drumul mâinii. Încă era posibil să-i curgă viaţă prin vine, iar eu poate aş fi fost în stare să i-o împing înapoi în trup. Dar fără aer, s-a golit, avea obrajii surpaţi. Ochii i se adânciseră în orbite, apoi întregul său corp parcă s-a năruit. Mâna i s-a răcit. Nu puteam să-i transmit căldura mâinii mele.

— De ce te-ai dus? De ce te-ai dus? am şoptit. Apoi am urlat: De ce te-ai dus?

Pe faţa lui încă se mai citea agonia, iar eu eram furioasă. Unde era pacea care se aşternea odată cu moartea, aşa cum se spune? Am plâns plină de mânie, apoi de disperare şi de durere. I-am acoperit faţa şi am plâns, gândindu-mă la el aşa cum era în viaţă,

nu nemişcat, nu redus la tăcere.

Uşa s-a deschis şi lumina s-a revărsat înăuntru. Dovlecelul Fermecat părea marcată de ceva. Am sărit în picioare. Cum am putut să uit de Micuţa Flora!

— E bolnavă? am ţipat. M-a părăsit şi ea?

— E cu doica în cealaltă aripă a casei şi nu e deloc bolnavă. Dar tu nu poţi să te duci la ea până nu te speli bine de tot. Trebuie să-ţi ardem hainele, inclusiv pe cele ale lui Edward – şi aşternuturile, prosoapele, totul, inclusiv pantofii.

Am dat din cap.

— Ai grijă ca servitorii să nu păstreze hainele pentru ei.

— Majoritatea servitorilor nu mai sunt. A spus-o atât de direct, încât la început nu am înţeles ce vrea să zică. Au fugit după ce a murit Edward. Numai trei au mai rămas: doica fetei, servitorii Isteţul şi Micul Berbec şi şoferul Gata. Au luat gripa de prima dată, astfel încât nu se tem. O să-i pun pe bărbaţi să spele corpul.

Corpul. Cât de nemilos era acest cuvânt.

— Folosiţi apă caldă, am zis şi am plecat pentru a-mi pregăti propria baie solitară.

Lacrimile mi-au picurat în apa din cadă. Când m-am ridicat, am ameţit, aşa că m-am aşezat pe pat. Un singur gând mă ţinea să nu plâng: trebuia să par liniştită când mă duceam la Mica Flora. Am închis ochii pentru a-mi aduna gândurile. Ea trebuie să ştie că este întotdeauna în siguranţă şi protejată.

M-am trezit şase ore mai târziu, când se făcuse deja după-amiază. Edward nu mai era în dormitor. Sunetul vocii lui fusese acum înlocuit de tăcere. Am coborât la parter.

Dovlecelul Fermecat a ieşit din sufragerie, unde era întins Edward. M-a tras deoparte în salon.

— Trebuie să-ţi iei rămas bun rapid. Isteţul a spus că în Oraşul Vechi Chinezesc strâng cadavrele şi le pun într-un singur mormânt imens. Familiile nu îşi pot trimite morţii în satele strămoşeşti. Îţi imaginezi ce bocet s-a pornit când au auzit asta. Nu ştim ce fac străinii cu corpurile, dar nu putem risca să îi lăsăm să hotărască în locul nostru.

Era prea curând pentru Edward să plece. Aş fi tras de timp cât puteam de mult, dacă nu prelua controlul Dovlecelul Fermecat. Îl iubise pe Edward şi ştiam că proceda cu grijă şi chibzuinţă. Îi eram recunoscătoare că nu trebuia să mă gândesc la ce e de făcut. Isteţul şi Micul Berbec improvizaseră un sicriu dintr-un dulap mai

mare. Au folosit ceara unor lumânări pentru a-l sigila pe toate părţile. Săpaseră deja în apropierea heleşteului un mormânt. Era locul unde şedeam împreună cu Edward în zilele călduroase, ne citeam unul altuia sub ulm şi loveam apa din heleşteu cu picioarele ca să ne stropim unul pe altul.

— Regele Infernului a trecut pe aici să vadă cum se simte Edward, a spus Dovlecelul Fermecat. Poftim certificatul de deces. Nu pot să citesc ce a scris câinele ăla băşinos.

Pneumonie, efect secundar al gripei. Îşi recunoscuse greşeala. Probabil că declarase moartea lui Edward la Consulatul American şi anunţase autorităţile Concesiunii Internaţionale. Doica mi-a adus-o pe Micuţa Flora. M-am uitat la faţa ei şi i-am pus mâna pe frunte să-i iau temperatura. Ochii îi erau limpezi şi îi căutau pe-ai mei. I-am privit din nou faţa, urechile, fruntea, părul şi ochii, toate moştenite de la Edward.

Dovlecelul Fermecat m-a condus în sufragerie, „pregătită să prindă bebeluşul”, a spus, „în caz că leşinam”. Masa cea mare nu mai era, iar în locul ei se afla sicriul. Pielea lui Edward avea o paloare gri. Era îmbrăcat cu un costum pe care îl purta la plimbările noastre. L-am mângâiat pe obraz.

— Eşti rece, i-am spus. Îmi pare rău.

Mi-am cerut iertare pentru toate îndoielile pe care le avusesem vreodată despre bunătatea, sinceritatea şi dragostea lui. I-am spus că mă crezusem la un moment dat incapabilă de a-i oferi dragoste pentru că nu ştiam în ce constă aceasta, ci doar că aveam nevoie de ea. Îmi arătase cât de firesc era să o primeşti şi cât de firesc era să o oferi. Iar acum, durerea inimii mele era de nesuportat, şi aceasta era dovada că ne iubiserăm cu toată fiinţa. Am întors-o pe Flora cu faţa la el.

— Fiica noastră, bucuria noastră cea mai mare, mi-a arătat că pot să iubesc chiar şi mai profund. O să-i spun că ai ţinut-o în braţe în fiecare zi şi că i-ai cântat.

Bărbatul cu chip albăstrui nu a spus nimic. Acela nu era Edward. Nu doream ca momentele chinuitoare ale ultimelor două zile să rămână amintirea mea cea mai puternică despre el. I-am dat-o pe Flora Dovlecelului Fermecat şi m-am dus sus în bibliotecă.

M-am aşezat pe una din cele două canapele gemene şi mi-am adus aminte de conversaţiile noastre – spiritul lui, seriozitatea, simţul umorului şi chiar stările sumbre în care pica câteodată când vorbeam despre sufletul şi sinele său moral, cum îl numise el. Ce

era mântuirea? Unde s-a dus când a părăsit această lume? Am zărit jurnalul în care începuse să scrie abia cu o săptămână în urmă şi l-am strâns la piept. Aici era el. Şi totuşi nu era. Era trist şi deopotrivă minunat să accept că un om nu poate fi găsit altundeva decât în spiritul lui. Nimeni nu putea să se înstăpânească asupra lui.

Înainte să ajung în capul scărilor, am auzit voci grave şi ţipete de copil. Am coborât în grabă. Doi poliţişti chinezi stăteau în hol. Amândoi o ţineau de câte un braţ pe fiica servitoarei mele personale, Şoricica. Era o fată speriată de vreo zece ani şi tresărea la orice zgomot sau mişcare bruscă. Dovlecelul Fermecat şi cu mine bănuiam de multă vreme că mama ei o bătea cu regularitate. Poliţiştii au scuturat-o de braţ. Ochii i s-au mărit de groază.

— Mama m-a pus să mă duc cu el la magazin, a spus printre dinţii clănţănind. A spus că mă omoară în bătaie dacă n-o fac.

Unul din poliţişti a spus că fetiţa dusese un colier preţios la un magazin de bijuterii al unui anume domn Gao. Bijutierul susţinea că a intrat pe loc la bănuieli când a văzut colierul. Ştia cui îi aparţine. L-a dus la secţia de poliţie pentru a nu fi acuzat că îl furase. Deşi părea să spună adevărul, fusese reţinut la secţie până când i se puteau verifica afirmaţiile.

— Vă rog, plângea Şoricica. Nu-i lăsaţi să mă omoare!

— Cineva de aici trebuie să descrie colierul dispărut, a spus poliţistul care arăta mai sever.

Dovlecelul Fermecat s-a dus în camera mea şi a scos bijuteriile ca să vadă ce lipsea.

S-a întors.

— Colierul este bătut cu smaralde mici. Două benzi răsucite se unesc cu o a treia la mijloc…

Poliţistul a scos la iveală colierul. Dovlecelul Fermecat l-a examinat să vadă în ce stare se afla. Apoi a certat-o pe fetiţa care plângea.

— S-a născut cu un creier mai mic, le-am explicat repede poliţiştilor. Gândeşte ca un copil mic, n-are pic de judecată. Colierul ne-a fost înapoiat şi nimeni nu a suferit vreo pagubă. O să avem noi mai multă grijă şi de fată, şi de bijuterii. Pot să vă asigur, de asemenea, că ne cunoaştem de mulţi ani cu domnul Gao şi că este foarte de încredere.

— Fata ne-a spus că un străin a murit de boala albastră, a spus unul dintre bărbaţi cu gravitate. Noi nu ne ocupăm de treburile care

îi privesc pe străini. Dar dacă a fost bolnav de gripă, un doctor american trebuie să examineze corpul şi să verifice cauza morţii, apoi să înştiinţeze Consulatul American.

— Avem deja un certificat de deces semnat de doctorul Albee de la Spitalul American. Dânsul l-a tratat pe domnul Ivory.

Bărbaţii au cerut să-l vadă pe Edward pentru a verifica că persoana decedată era un străin, nu un cetăţean chinez. S-au oprit înainte să ajungă la Edward.

— *Ai!* Faţa albastră, a rostit unul din ei pe o voce joasă.

După o oră, un inspector de la secţia de poliţie britanică a trecut pe la noi, urmat de un ofiţer consular de la Consulatul American. Şi-au prezentat condoleanţele în două vorbe şi şi-au cerut scuze pentru deranj.

— Cine este decedatul? a întrebat americanul.

— Bosson Edward Ivory III.

Cuvintele au răsunat ca dangătul funerar al unui clopot. Le-am arătat certificatul de deces. L-au examinat pe Edward şi mi-au cerut paşaportul lui. M-am dus în biroul lui Edward şi, înainte să le aduc paşaportul, m-am uitat la fotografia lui. Atât de sobru, atât de tânăr. Apoi am văzut sub numele lui cuvântul *căsătorit.* Sub cuvintele *numele soţiei* scria: „Minerva Lamp Ivory”. În clipa aceea, am plonjat într-o nouă viaţă.

Bărbaţii studiau paşaportul.

— Eu sunt soţia lui, Minerva Lamp Ivory.

Şi-au notat această informaţie.

— Ne puteţi arăta şi paşaportul dumneavoastră? a întrebat americanul.

Am ezitat.

— Nu este decât o formalitate.

M-am scuzat şi m-am dus în dormitorul meu sub pretextul de a le aduce paşaportul meu inexistent. Am deschis câteva sertare goale, căutând în minte scuze plauzibile.

M-am întors la ei neliniştită.

— Paşaportul meu a dispărut. M-am uitat după el în locurile obişnuite şi nu mai e. Unul dintre servitori probabil că l-a furat.

— Vă rog să nu vă faceţi griji. După cum ziceam, nu e decât o formalitate. Dacă a dispărut, putem să vă ajutăm să primiţi altul. Doriţi să anunţăm noi familia dânsului?

M-am gândit rapid.

— Ar fi mai bine s-o fac eu. O să fie un şoc atât de mare pentru

părinţii lui. Trebuie să găsesc cele mai potrivite cuvinte pentru a atenua lovitura şi a-i asigura că nu a suferit – ceva ce îmi doresc să fi fost adevărat. Ştiu că mă vor întreba dacă trupul lui Edward va fi dus înapoi acasă, în New York.

— Regret să vă informez că acest lucru nu este posibil, mi-a spus ofiţerul consular. Corpurile celor care au murit de gripă nu pot să fie transportate în afara oraşului.

— Am aflat deja acest lucru, motiv pentru care am făcut aranjamente private. Trebuie să le spun părinţilor lui cu maximă delicateţe că îl vom înhuma aici, în casa lui. Corpul lui va rămâne între zidurile acestei grădini.

— Aveţi noroc că dispuneţi de pământ pentru înhumare. O mie cinci sute de chinezi au pierit până acum şi sunt înmormântaţi într-o groapă comună. Unii chinezi aruncă trupurile celor decedaţi în râu. Ne facem griji că apa potabilă a fost contaminată cu gripă. Să fierbeţi bine apa. Vă recomand şi să nu mâncaţi peşte.

Micuţa Flora a început să se agite şi să scâncească. I-am pus mâna pe frunte. Mereu mă temeam să nu se îmbolnăvească.

Inspectorul englez i-a zâmbit cu gura până la urechi, ca un clovn, şi şi-a rotit ochii ca să o facă să râdă. În schimb, fetiţa a izbucnit în plâns.

— Mare păcat să-ţi pierzi tatăl la o vârstă aşa de fragedă, a spus el.

La o oră după plecarea lor, l-am îngropat pe Edward în grădină, sub copacul cel mare. La mormântul lui Edward, Micul Berbec împreună cu Isteţul au rostit câteva cuvinte de recunoştinţă. Dovlecelul Fermecat a adus un bol de fructe şi a aprins mai multe beţişoare parfumate. Cei doi bărbaţi au acoperit mormântul cu pământ umed. După ce au plecat, am scos din pământ violetele care se înşirau de-a lungul aleii spre casă şi le-am plantat pe mormântul lui.

M-am întors la paginile cunoscute din *Fire de iarbă* şi am citit tare, fără să-mi tremure vocea.

„Nici eu şi nimeni altul nu putem străbate acest
Drum pentru voi;
Trebuie voi înşivă să-l străbateţi,
Nu este departe, vă stă la îndemână,
Poate că-l urmaţi, fără să ştiţi, chiar de la naştere,
Poate că el se află pretutindeni pe apă şi pe pământ”.

Capitolul 8
Cele două doamne Ivory

Shanghai
Martie 1919
Violet

După ce a murit Edward, am stat în fiecare zi pe băncuţa de piatră sau pe nisip, unde îi citeam Micii Flora şi vorbeam despre dragostea pe care i-o purta tatăl ei. Flora se uita la mine concentrată, de parcă înţelegea ce îi spuneam. În cea de-a patra zi, cineva a bătut la poartă. Am lăsat jos cartea, am deschis poarta şi am dat peste un bărbat cu o înfăţişare gravă, care arăta ca un antreprenor de pompe funebre.

Şi-a scos pălăria şi s-a prezentat: domnul Douglas de la firma de avocatură Massey & Massey, care reprezenta Compania de Transport Ivory.

— Sincere condoleanţe, a spus. Îmi pare rău că trebuie să ne revedem în aceste circumstanţe tragice.

Am încercat să-mi aduc aminte. Îl însoţisem la un moment dat pe Edward la un avocat pentru a stabili dacă scrisoarea lui Lu Shing, prin care îmi oferea această casă, era suficientă din punct de vedere legal pentru a emite ulterior pretenţii asupra ei.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme, a continuat bărbatul. A durat până am pregătit actele. După cum ştiţi, domnul Ivory a făcut anumite aranjamente financiare pentru dumneavoastră şi pentru fiica dumneavoastră.

Am aflat că Edward le trimisese avocaţilor săi o scrisoare prin Micul Berbec. Era datată cu şase zile în urmă, când a fost prima dată atins de boală şi a spus că nu are poftă de mâncare. Ştiuse încă de pe atunci că urma să moară.

Avocatul mi-a arătat documentele. Edward stipulase că, în cazul de deces, fondurile aflate în banca din Shanghai trebuiau să fie transferate imediat, integral, într-un cont nou deschis pe numele fiicei sale, Flora Ivory. Soţia lui, mama copilului său, avea drept de semnătură. Banii se adăugau la orice sumă dobândită ulterior prin moştenire.

Domnul Douglas s-a aplecat către Mica Flora.

— Ce copil frumos. Văd că seamănă şi cu dumneavoastră, şi cu

regretatul domn Ivory.

Mi-a înmânat o hârtie bătută la maşină, cu nişte nume scrise de mână, împreună cu suma de 53.765 de dolari.

— Nu trebuie decât să semnaţi aici pentru accept.

Era o sumă de bani uluitoare, suficient cât să ne ajungă tot restul vieţii. Câtă înţelepciune din partea lui Edward să pună banii pe numele Florei. Ea era moştenitoarea lui, iar banii n-ar fi putut să-i fie luaţi niciodată. M-am uitat la numele din josul paginii: Minerva Lamp Ivory.

— Presupun că numele dumneavoastră este scris corect, a spus avocatul. Aceasta este informaţia pe care avocaţii companiei o aveau în arhivele lor. Nu trebuie decât să verificăm cu paşaportul dumneavoastră.

Edward nu ar fi numit-o niciodată pe Minerva mama fiicei lui. L-ar fi mâniat una ca asta, la fel de mult ca şi pe mine. Am vrut să declar adevărul, dar ştiam că s-ar putea să fie un gest periculos.

— Numele este corect, domnule Douglas. Dar nu pot să vă arăt paşaportul ca să verificaţi. Un fost servitor l-a furat. I-am spus unui funcţionar de la consulat că urmează să mă duc curând să-l înlocuiesc… doar că mi-a fost greu.

Lacrimi sincere mi-au curs pe obraz. N-am mai putut să continui.

— Putem să vă fim de folos cu eliberarea unuia nou? a întrebat domnul Douglas. Cu greu se poate cineva aştepta de la o femeie recent rămasă văduvă să-şi părăsească domiciliul. Cei de la consulat pot cu uşurinţă să găsească în arhivă datele din paşaportul dumneavoastră şi viza. Ar fi nevoie doar de o fotografie.

— Sunteţi mult prea amabil. Însă, cu tot regretul, trebuie să vă spun că nu am înregistrat niciodată paşaportul la consulat. Când am coborât de pe vapor, am fost nerăbdătoare să-mi văd soţul şi descurajată să dau peste o coadă foarte lungă la vamă. Am vorbit cu un agent de pază şi l-am convins cu rugăminţi urgente să-mi găsească o toaletă, dând vina pe greţuri. Ştiu că am greşit. Dar, la vremea respectivă, n-am văzut nimic rău în a-mi declara prezenţa atunci sau mai târziu. Edward şi cu mine urma să remediem problema şi, de asemenea, să o înregistrăm pe Mica Flora drept cetăţean american. Atunci am descoperit că paşaportul nu mai era în sertarul meu. O suspectez pe o servitoare care ieşise din slujba noastră cu o lună înainte.

— Nu e prima dată când ne confruntăm cu această problemă. Paşapoartele americane se vând pe sume mari de bani. Vom obţine

unul nou cu ajutorul unui funcţionar de la consulat pe care îl cunosc. Ştie că poate să aibă încredere în cuvântul meu. Voi garanta personal pentru dumneavoastră că sunteţi Minerva Lamp Ivory. Am fost martor când mi-aţi fost prezentată de către domnul Ivory drept doamna Ivory, soţia lui. Că veni vorba, aţi mai făcut ceva în legătură cu unchiul dumneavoastră şi cu casa pe care doreşte să v-o lase?

De-abia în acel moment mi-am dat seama că îl cunoscusem într-adevăr pe domnul Douglas. De la ultima noastră întâlnire, îşi tunsese părul vâlvoi şi renunţase la barbă.

— În acelaşi timp, vom înregistra certificatul de naştere, a continuat domnul Douglas cel fără barbă. Care este numele complet al copilului?

— Flora Violet Ivory, am spus fără să ezit. Soţul meu a ales numele.

— Un nume foarte frumos. Dulce şi suav. Mai am nevoie doar de o fotografie a dumneavoastră. Se întâmplă să aveţi una?

M-am dus în dormitor şi am găsit o vedere-suvenir pentru peţitori şi clienţi. Eram înfăşurată într-un veşmânt mulat şi mă propteam într-o postură provocatoare de un piedestal dintr-un studio. Am decupat cu grijă doar capul din fotografie şi m-am întors la avocat cu o fotografie mai puţin picantă, înfăţişând o Minerva Lamp Ivory mult îmbunătăţită.

După ce a plecat avocatul, m-am aşezat pe băncuţa de piatră, ameţită de efortul pe care îl depusesem pentru a urzi întreaga înşelăciune. Eram o actriţă desăvârşită în ceea ce priveşte tertipurile dintr-o casă de curtezane, însă nu şi când venea vorba de durerea mea şi de viitorul copilului meu. Micul Berbec mi-a adus ceaiul. L-am întrebat dacă l-a văzut pe Edward când a scris scrisoarea.

A încuviinţat.

— Mi-a spus să nu vă zic. A spus că v-ar supăra. Nu ştiam ce conţinea scrisoarea.

— Era foarte bolnav când a scris-o?

— Avea febră şi îl durea capul. M-a rugat să îi aduc aspirină. Dar mintea încă îi era limpede.

În noaptea aceea, am avut în faţa ochilor o viziune beatifică a lui Edward în timp ce scria scrisoarea. La început strălucea, dar când ajungea la sfârşitul paginii, începea să se stingă până când se alătura umbrelor. Deodată, a apărut iarăşi, radios. De data aceasta,

când imaginea s-a stins, am rămas cu o senzaţie de pace la care ştiam că pot apela oricând. Era posibil să fi adormit şi să fi visat întreaga scenă. Dar nu conta. Ce simţeam era adevărat.

Păcat că nu mă putea ajuta să scriu o scrisoare familiei Ivory în care să-i anunţ de moartea lui. Îl idolatrizaseră, era singurul lor fiu. Cine să pretind că le scrie? Ce ton să folosesc? Un doctor, ineficientul doctor Albee? Un funcţionar care răspundea de regulile şi procedurile aplicate în cazul persoanelor decedate? Dovlecelul Fermecat mi-a adus o scrisoare.

— E de la Lu Shing. Dacă vrei, pot s-o arunc.

— N-am nevoie să fiu protejată de nimic din ce mi-ar putea spune Lu Shing. Răul cel mai mare s-a petrecut deja. Orice altceva o să mi se pară, prin comparaţie, la fel de grav ca o zi cu vreme urâtă.

Stimată doamnă Ivory,

Sunt profund întristat de trecerea în nefiinţă a soţului dumneavoastră, fiul prietenilor mei pe care îi cunosc de peste douăzeci de ani. Sper că veţi continua să locuiţi în casă. Am făcut toate aranjamentele necesare pentru a vă asigura mai departe confortul. Dacă aveţi nevoie de ajutor în orice situaţie, importantă sau minoră, vă rog să nu ezitaţi să-mi daţi de ştire neîntârziat.

Al dvs.,
Lu Shing

Mi-a spus doamna Ivory. A recunoscut atât distanţa dintre noi, cât şi noul statut de soţie a lui Edward. I-am răspuns rugându-l să trimită familiei Ivory – bunii lui prieteni de peste douăzeci de ani – o scrisoare pentru a-i informa de moartea lui Edward: iubitul lor fiu, Edward, fusese răpus de gripă, totul s-a petrecut rapid şi fără suferinţă. I-am cerut lui Lu Shing să nu pomenească nimic de mine sau de Micuţa Flora.

În trecut, îl desconsiderasem pentru că se comportase de parcă nici nu existam. Acum îi ceream să continue să o facă.

Am primit paşaportul a doua zi, împreună cu certificatul de naştere al Micuţei Flora. Mi s-a făcut rău citind jumătatea de jos.

Flora Violet Ivory, născută pe 18 ianuarie 1919, în Shanghai, China

Tatăl: Bosson Edward Ivory III, om de afaceri
Vârsta: 26. Rasă: albă. Locul naşterii: Croton-on-Hudson, New York
Mama: Minerva Lamp Ivory, casnică
Vârstă: 23. Rasă: albă. Locul naşterii: Albany, New York

M-am dedicat trup şi suflet asigurării unui viitor pentru Micuţa Flora. Nu trebuia să afle niciodată despre trecutul meu sau despre circumstanţele naşterii ei. M-am transformat în soţia de drept, văduva lui Edward, Minerva Lamp Ivory. Pentru a mă da drept ea şi pentru a nu stârni suspiciuni, noua doamnă Ivory nu vorbea chineză în public. Avea o coafură diferită de a mea, cu o cărare pe partea cealaltă, nu cum purtam eu. Avea părul tuns bob, ondulat. Hainele ei erau făcute la comandă, conservatoare, şi nu la modă după standardele mele. Era înscrisă la Clubul American, unde participa la prânzuri plicticoase alături de alte soţii, asculta prelegeri despre cum să cumperi porţelanuri, se oferise voluntară pentru a ajuta la organizarea unui bal de caritate în scopul strângerii de fonduri pentru refugiaţii ruşi şi explica în repetate rânduri, cu o durere autentică, că soţul ei murise de gripă şi că acum trăia singură într-o casă de pe strada Fântâna cu Bulbuci, alături de unicul lor copil. Numele străzii le dădea tuturor de înţeles că doamna Ivory era înstărită.

În timpul zilei, mă plimbam în parc cu Micuţa Flora, intram în cinematografele pentru străini şi mergeam cu maşina de-a lungul Bundului, trecând pe lângă clădirile Companiei de Transport Ivory. La început eram deseori speriată interpretând rolul doamnei Minerva Ivory. Vedeam chipul vreunei femei apărând din mulţimea neclară pentru a se uita la mine. Fiecare chip dezaprobator era diferit, însă toate aparţineau unor femei străine şi păreau să ştie că nu sunt cine pretindeam că sunt. Mi-am adus aminte când mi-a spus mama că n-ar trebui să ţin cont de cei care mă dezaprobă în vreun fel sau altul. Eram liberă să gândesc cu capul meu. Dar asta nu era adevărat acum. Trebuie să mă gândesc la Micuţa Flora.

Nu aveam prieteni adevăraţi în afară de Dovlecelul Fermecat. De când murise Edward, se mai îmblânzise şi se arăta mai degrabă grijulie faţă de mine, decât critică. La un moment dat refuzase să fie doica Micuţei Flora. Însă acum i se părea că doica îşi pierdea auzul. O strigase de câteva ori, cu câteva zile înainte, când doica era cu faţa întoarsă în altă parte, şi nu-i răspunsese. Dacă Mica

Flora cădea şi ţipa după ajutor? A insistat să mă însoţească pe mine şi pe Micuţa Flora în plimbările noastre.

— Dacă tu poţi să te prefaci că eşti o femeie aşa cum nu vrei să fii, mi-a spus, atunci pot şi eu să mă prefac că sunt doică.

Din magazine, cumpăra ceai de calitate pentru noi, iar doicii, lână colorată. Doica croşeta rochiţe, botoşei, pălării, hăinuţe, pături şi mănuşele pentru Micuţa Flora, zi şi noapte, din câte se părea. Când Micuţa Flora creştea şi nu îi mai veneau, avea altele gata pregătite. Dădeam hainele vechi la Clubul American, care la rândul său le dona unor organizaţii caritabile pentru săraci. Am aflat că una dintre ele se ocupa de un orfelinat pentru fete de rasă amestecată, aşa că m-am bucurat.

— Oare unele fete pot să treacă drept albe? am întrebat-o pe femeia care se ocupa cu donaţiile.

— Am văzut unele care la prima vedere păreau albe ca noi două, mi-a zis. Dar dacă te uiţi şi-a doua oară, vezi că au ochii un pic migdalaţi, buzele groase sau că pielea are o tentă gălbuie.

Considera că sângele chinezesc al acelor fete era inferior, din câte îmi dădeam eu seama după răspunsul ei. Îmi făceam permanent griji să nu fiu şi eu descoperită că am sânge chinezesc. Suferisem din acest motiv în copilărie, îmi era ruşine şi îi suspectam pe toţi că nu vor decât să mă insulte. Nu aparţineam lumii bune nici din societatea americană, nici din cea chineză. Nu voiam ca Micuţa Flora să sufere vreodată de pe urma îndoielilor privind locul ei în societate.

Într-o după-amiază, m-am întors acasă şi am auzit râsetele subţiri ale Florei venind dinspre bibliotecă. Ea şi cu Dovlecelul Fermecat stăteau în genunchi înaintea unei mese joase pe care se aflau o poză a lui Edward, beţişoare parfumate şi farfurii cu fructe proaspete şi dulciuri. Dovlecelul Fermecat ţinea în mână nişte beţişoare parfumate din care ieşeau rotocoale de fum.

— De-ar putea Edward al tău să-mi audă mulţumirile, mi-a spus ea. Măcar pot să-i transmit admiraţia pe care i-o port oriunde s-ar afla.

Edward l-ar fi găsit drept un omagiu fermecător. M-am întrebat dacă Micuţa Flora va considera într-o bună zi că incantaţiile chinezeşti pentru invocarea spiritelor sunt nişte superstiţii înapoiate.

Septembrie 1922

Trecuseră trei ani şi jumătate de la moartea lui Edward.

Amintirea sa atât de vie mi se ştergea încet-încet. La o lună după ce murise, aveam impresia că dispăruse de foarte mult timp şi, totodată, că se întâmplase cu o clipă în urmă. Îmi dădeam seama câte luni treceau după hainele noi pe care le împletea doica pentru Micuţa Flora: verzi şi galbene în aprilie, galbene şi albastre în iulie, violet şi roz în septembrie. Am început să remarc săptămâna în care înfloreau diverse flori, în care copacii îşi pierdeau frunzele şi în care apăreau pe rămurele mugurii de un verde-aprins. Număram de câte ori Flora cerea să fie luată în braţe, de câte ori întorcea capul spre mine şi zâmbea sau venea spre mine în fugă pe picioruşele ei micuţe, strigându-mi numele, un număr care devenea la fel de greu de ţinut minte precum cel al zilelor de când nu mai era Edward.

Am găsit jurnalul pe care îl începuse Edward chiar înainte să moară. Ce trist că nu a avut suficient timp să mai umple încă o sută. L-am folosit pentru a nota noile cuvinte ale Micuţei Flora, propoziţii simpatice şi idei precoce. În curând, nu mai puteam ţine pasul. Ar fi trebuit să îmi petrec întreaga zi notând tot ce o făcea specială. Adoram jucăriile care îi plăceau ei: păpuşa, bilele care se potriveau în găurile de pe scândura de lemn şi, când a împlinit trei ani, cariocile şi caietul de schiţe pe care a mâzgălit o amestecătură de culori şi linii strâmbe.

Am păstrat obiceiul lui Edward de a citi presa. Micul Berbec îmi aducea două ziare în fiecare zi, unul chinezesc şi unul occidental. N-aveam pe nimeni în afară de Dovlecelul Fermecat cu care să discut evenimentele de actualitate. La început, nu fusese interesată. Apoi a apărut o ştire – un copil străin fusese ucis, fapt care a declanşat un mare scandal în Concesiunea Internaţională. Dovlecelul Fermecat a protestat că ar fi putut să fie ucise şi o mie de fete chinezoaice şi nu i-ar fi păsat nimănui. Am fost de acord cu ea, dar în acelaşi timp mi-am făcut griji că ucigaşul, care nu fusese găsit, ar putea să o răpească pe Micuţa Flora. După aceea, când am început să-i citesc regulat ştirile, Dovlecelul Fermecat îşi dădea cu părerea despre orice.

Dincolo de zidurile micului nostru refugiu, Shanghaiul devenea un loc diferit. Se găseau mai multe din toate – mai moderne, mai la modă, mai luxoase, mai stranii şi mai incitante. Vilele erau mai mari, maşinile mai numeroase, un semn al bogăţiei oamenilor. Apoi mai erau şi staruri de cinema. Orice făceau acestea se răspândea

imediat. Cele trei filme pe care le văzusem cu Dovlecelul Fermecat aveau ca subiect fete tinere şi inocente care erau ademenite în oraşul cel mare şi forţate să se prostitueze. Dovlecelul Fermecat a plâns pe întreaga durată a primului film şoptind: „Asta e povestea mea”, dar la final a zis: „Genul ăsta de sfârşit fericit nu se întâmplă niciodată”. La finalul altui film, a spus că „multe fete se omoară din acelaşi motiv”.

Priveam ce se întâmplă în Shanghai prin ochii unei mame. Pentru a o proteja pe Micuţa Flora, trebuia să ştiu în ce constau pericolele. Shanghaiul era tras şi împins în toate direcţiile, se simţea încordarea din cauza străinilor şi a chinezilor care trăiau laolaltă, dovedindu-şi lipsa de respect unul faţă de celălalt cu cât mai multă pricepere. Erau zile în care credeam că aerul dintre ei o să plesnească şi o să explodeze din nou. Studenţii de la universitate au găsit mai multe motive de protest împotriva drepturilor străinilor şi a felului în care erau trataţi muncitorii chinezi. O campanie anticreştină constituia cea mai recentă ştire, aşa că am urmărit-o să vedem dacă erau semne că se va extinde şi va deveni ceva serios, cum se întâmplase pe timpul Revoltei Boxerilor. Mă temeam să nu izbucnească violenţe, punând astfel în pericol viaţa Micuţei Flora. Viaţa mi se schimbase la abdicarea împăratului. Pe timpul unei revoluţii, existau eroi şi duşmani, dar mai erau şi huligani care puneau mâna pe ce se nimerea, în timp ce toţi ceilalţi erau ocupaţi cu luptele. Deocamdată, protestele se soldaseră cu greve, nu şi cu violenţe. Cea mai lungă dintre acestea începuse chiar după ce fusese semnat Tratatul de Pace de la Paris.

— Dacă eram mai şcolită, a spus Dovlecelul Fermecat, probabil că în clipa asta aş fi fost şi eu o revoluţionară.

M-am întrebat ce părere ar fi mai avut acum Edward despre Woodrow Wilson. În loc să înapoieze provincia Shandong Chinei, aliaţii au decis că este cel mai bine să le permită japonezilor să continue să o ocupe şi să o controleze. În Statele Unite şi în Europa se sărbătorea semnarea tratatului de pace. În Shanghai, studenţii instigau la greve, iar universităţile, muncitorii şi comercianţii li se alăturaseră, aşa că nu mai funcţiona nimic. Când grevele s-au întins pe câteva luni de zile, Dovlecelul Fermecat a glumit că ar trebui şi noi să intrăm în grevă. Nu puteam cumpăra nimic şi nici nu puteam merge la cinema. Nu aveam benzină pentru maşină. Eram cutremurată de ce auzeam la prânzurile pe care le luam cu doamnele la Clubul American. Nu vedeau nimic rău în faptul că

Japonia păstra provincia Shandong. În definitiv, Japonia intrase în război împotriva Germaniei înaintea Chinei şi mai erau şi foarte buni manageri. Nu înţelegeau de ce guvernul chinez crezuse că înapoierea provinciei îi fusese practic garantată.

Iar eu nu-mi înţelegeam propriile reacţii. Oricât de americancă aş fi fost – sau voiam să fiu –, China rămânea patria mea în suflet. După mintea mea, aliaţii Chinei comiseseră o nedreptate. Asta însemna că nu eram o americancă patriotă. Dar îmi displăcea ce făcuse Woodrow Wilson.

Oare ce părere ar fi avut Edward? Nici nu mai puteam să-mi imaginez. Pe vremuri reuşeam să ne ghicim gândurile unul altuia. Acum, că era mort de mai mult timp decât fuseserăm împreună, aveam impresia că abia dacă îl cunoscusem. Şi îl cunoşteam din ce în ce mai puţin pe măsură ce lucrurile pe care îmi doream să le fi cunoscut la el deveneau tot mai numeroase. Întotdeauna aveam să-l iubesc profund, pe el, romanticul care îmi salvase viaţa, care mă cunoştea cel mai bine şi care reuşise să mă facă să cred, dincolo de orice îndoială, că mă iubise cu adevărat.

Prin Micuţa Flora, se întorcea la mine. Mă gândeam la el când mă surprindeau anumite momente, şi mă gândeam la momentele acestea ca fiind ale lui. În dimineaţa aceea, era o musculiţă care aterizase pe felia de pâine prăjită a Micuţei Flora. M-a întrebat de ce am spus că musca e murdară, de vreme ce tocmai se spăla pe mâini. Un lucru pe care oricine l-ar fi considerat banal şi enervant se preschimbase în umorul lui şi mirarea aceea proaspătă. Edward ar fi râs de atâtea ori. Îl vedeam clar în minte.

La înfăţişare şi la felul de a fi, Micuţa Flora era leit Edward. Părul ei lins avea aceeaşi nuanţă a grâului copt, schimbându-se la umbră şi la soare, întocmai ca al lui. Se legăna când alerga pe picioarele ei puternice. Ochii ei căprui erau mari şi adânciţi în orbite. Avea urechile lui subţiri, de un roz aproape transparent. Edward mă tachinase că moştenise toate expresiile mele: încruntătura când eram îngrijorată, o alta când nu-mi plăcea ceva, zâmbetul ezitant, bărbia ţeapănă, semn de încăpăţânare, gura căscată de surprindere.

Într-o zi m-am uitat la ea cum smulge o hortensie din grădină ca să-i examineze sutele de petale. A strâns-o în palme, s-a uitat în ea, apoi a ridicat-o sus de parcă descoperise secretul vieţii. Edward avusese aceeaşi expresie când îmi examinase chipul.

Îmi doream să-i fi dat cele mai bune trăsături ale mele – cinstea,

perseverenţa şi mintea curioasă. N-aş fi vrut să mi le preia pe cele mai urâte, contradicţiile care existau în mine: nesinceritatea, deznădejdea şi scepticismul. Nu voiam să oscileze între ce credea ea însăşi despre sine şi ceea ce considerau ceilalţi că ar trebui ea să fie. Nu trebuia să devină o siluetă captivă într-un tablou, cum fusese mama mea.

Înainte să se nască, am crezut că o să fie fata care ar fi trebuit să fi devenit eu. Dar nu era. Era propria ei persoană. Ce noroc pe mine.

Într-o zi dintre cele mai obişnuite, ne-am trezit cu trei musafiri neaşteptaţi.

Era 16 septembrie, o după-amiază fierbinte. Stăteam în grădină, la umbra unui ulm. Micul Berbec sădise un gazon de jur împrejurul copacului. Violetele pe care le plantasem peste mormântul lui Edward cu trei ani şi jumătate în urmă crescuseră în neorânduială şi acum se răspândiseră pe sub banca de piatră, în jurul gazonului şi în susul potecii, spre casă. Adusesem afară o canapea şi două fotolii de răchită, nişte măsuţe şi o pătură. Terminaserăm cu picnicul, iar eu stăteam pe canapea şi citeam un articol dintr-o revistă. Micuţa Flora trăgea un pui de somn cu capul în poala mea. Avea în păr două fundiţe violete. Dovlecelul Fermecat îşi făcea vânt cu evantaiul ca apucata. Doica adormise cu andrelele şi cu capătul unei noi rochiţe pentru Micuţa Flora în mână. Acoperind zumzăitul insectelor de vară, am auzit pietrişul scrâşnind sub cauciucuri, o portieră trântită şi nişte voci. Micul Berbec a strigat ceva, apoi, după o clipă, l-am văzut alergând către noi. N-a apucat să spună decât că trei oameni intraseră cu forţa pe poartă şi cereau să mă vadă imediat.

I-am zărit, trei occidentali cu haine nepotrivite pentru o zi atât de caldă: un bărbat înalt cu ochelari şi mustaţă, o femeie cu nişte fălci ca de bărbat şi sprâncene arcuite, alături de o femeie mai tânără cu păr blond şi un chip anost. Ochii ei ne-au săgetat nervoşi, pe mine şi pe Flora. Nu i-am invitat să ia loc la umbră. Am ridicat-o pe Flora şi am ţinut-o la piept. S-a trezit şi a protestat uşor, smulsă din visele ei.

— Sunteţi Minerva Lamp Ivory? a întrebat bărbatul.

Apoi, când am confirmat că eu sunt, femeia cu maxilarul pătrăţos a spus:

— E o minciună. Aceasta e Minerva Lamp Ivory. A arătat spre

femeia mai tânără: Iar Bosson Edward Ivory III a fost soţul ei.

Edward avusese dreptate când o descrisese pe Minerva. Nu avea nimic care ar fi putut să-l atragă. Ochii ei nu aveau nicio sclipire ori vreo urmă de inteligenţă, cu greu afişa altă expresie decât aceea de confuzie şi stingherealã. Îşi ţinea buzele strânse ca un copil căruia i s-a spus să facă linişte. Părea să aibă treizeci şi cinci de ani, deşi ştiam că e mai tânără, şi era îmbrăcată ca o şcolăriţă, cu o bluză albă şi o fustă gri plisată. Bretonul jilav şi blond i se lipise de frunte.

Bărbatul s-a prezentat – era un avocat american din Shanghai, domnul Tillman. Mi-a înmânat un document cu un scris mic şi negru, apoi mi-a comunicat cu o voce rece acuzaţiile care îmi erau aduse:

ASUMAREA IDENTITĂŢII SOŢIEI LUI BOSSON EDWARD IVORY, MINERVA LAMP IVORY, DETURNARE DE FONDURI, FRAUDĂ, FURT ŞI REŢINEREA ILEGALĂ A COPILULUI FLORA VIOLET IVORY, FIICA LUI BOSSON EDWARD IVORY III ŞI A MINERVEI LAMP IVORY

A trebuit să-mi folosesc toată prezenţa de spirit pentru a nu părea zdruncinată. Mă aşteptasem la această zi, mi-o imaginasem în multe feluri.

— Nu sunteţi bineveniţi aici şi trebuie să plecaţi, am spus. Dacă doriţi să discutaţi ceva cu mine, putem stabili o întâlnire la birourile avocaţilor dumneavoastră.

Le-am făcut un semn în direcţia porţii, apoi i-am spus Dovlecelului Fermecat în câteva cuvinte ce se petrecea şi că ar trebui să ne grăbim să intrăm în casă pentru ca Micul Berbec şi Isteţul să poată încuia uşile. Am dat să plec, însă Tillman mi-a barat drumul şi mi-a interzis în engleză să iau fetiţa cu mine. Dovlecelul Fermecat şi-a adunat puterile, s-a întins de parcă ar fi fost capabilă să se înalţe cât era individul de mare. A zis în chineză: „S-o fut pe mă-ta cu tot cu câinele tău”. Micuţa Flora i-a spus Dovlecelului Fermecat, tot în chineză, că a rostit cuvinte urâte. Dovlecelul Fermecat i-a arătat cu degetul pe cei trei oameni şi i-a spus că „Sunt oameni răi şi ar trebui să le spui să plece”.

Flora s-a răsucit pentru a-i privi şi a repetat cuvintele Dovlecelului Fermecat în chineză. Cele două femei s-au speriat. Flora s-a întors şi mi-a cuprins gâtul cu mâinile, apoi a fonfăit ceva

în legătură cu soarele. I-am şoptit că imediat cum pleacă oamenii ăia, putem să mergem la chioşcul de îngheţată.

Flora şi-a ridicat privirea în direcţia celor trei şi le-a spus în engleză să plece. Din nou, femeile erau uluite. Micuţa Flora avea puteri de spiriduş. Femeia mai în vârstă a înghiontit-o pe cea tânără.

— Flora, a spus fără vlagă Minerva şi a făcut un pas spre noi.

Micuţa Flora a privit-o cu suspiciune.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii de copilul meu, i-am spus. O sperii.

— Avem dovada că nu eşti mama acestui copil, a spus avocatul în felul lui laconic. A scos la vedere două foi de hârtie: Acesta este certificatul de naştere al Minervei Lamp Ivory. Mi l-a înmânat, iar eu l-am lăsat să cadă pe jos. A continuat: Iar aceasta este Minerva Lamp Ivory.

Mi-a făcut un semn spre Minerva, cu privirea ei opacă, apoi şi-a recuperat foaia.

Femeia mai în vârstă s-a băgat în vorbă:

— Vei găsi şi numele meu înscris acolo, sunt mama Minervei. Mildred Racine Lamp. A zâmbit: Nu încape îndoială că nu sunt mama ta.

— Mă bucur să aud asta, doamnă Lamp.

Am avut parte de reacţia scontată.

Domnul Tillman mi-a arătat cealaltă foaie.

— Acesta este certificatul de naştere al Florei Violet Ivory. Am refuzat să mă uit la el, aşa că avocatul a continuat: Tatăl este Bosson Edward Ivory III. Numele mamei trecut aici este Minerva Lamp Ivory. Cred că aţi mai văzut acest document şi înainte. L-am primit de la Consulatul American.

M-am adresat direct Minervei. Ea era cea slabă.

— Susţii că ai născut-o pe fiica mea când erai la New York? A ieşit din pântecele tău? Prin ce miracol religios?

Minerva a dat să răspundă, dar maică-sa i-a spus că avocatul ar trebui să vorbească în numele ei.

— Ne interesează consemnările oficiale, nu biologia, a spus Tillman. Puneţi la îndoială faptul că numele de pe document ar fi cele înregistrate? Dacă da, va trebui să vă susţineţi afirmaţia în faţa Tribunalului American din Shanghai.

— Iar ceea ce afirmaţi dumneavoastră că veţi face este să-mi furaţi copilul. Am remarcat că doamna Lamp purta la gât o

cruciuliţă de argint. I-am spus: Este un păcat condamnat de Dumnezeu.

— Cine eşti dumneata să ne acuzi de păcate? a răspuns doamna Lamp. Te-ai folosit de numele Minervei pentru a-i fura banii lui Edward. Minerva Ivory – este scris pe paşaportul lui Edward, pe certificatul de naştere, în datele contului bancar. Minerva Ivory, soţia lui Bosson Edward Ivory III. Avem certificatul de căsătorie. Erai amanta lui pe jumătate chinezoaică – o femeie care l-a ademenit pentru a-i deveni concubină. Ăsta-i cuvântul pe care-l folosiţi pe-aici, nu?

— O relaţie neoficială, a spus Tillman, nu vă oferă drepturi legale asupra averii. Toate drepturile aparţin persoanei consemnate în acte.

I-am ţinut piept cu o voce gâjâită:

— Edward a scris o scrisoare. Se cunoaşte că este scrisul lui. Declară acolo că este ultima sa dorinţă ca fiica lui, Flora Ivory, să primească bani şi a cerut ca mama copilului lui să fie persoana împuternicită. Eu sunt mama acestui copil. Nu puteţi să vă folosiţi de trucuri legale pentru a schimba această situaţie.

Îmi regăsisem încrederea de sine.

— Am examinat scrisoarea la birourile Massey & Massey. Domnul Douglas ne-a furnizat-o când cazul a devenit unul de fraudă, care îl implicase, fără voia sa, şi pe el. Scrisoarea nu numeşte pe nimeni, cu excepţia Florei.

— Ai trăit pe picior mare mulţumită banilor lui Edward şi ai Minervei, a spus doamna Lamp. O casă impozantă. A făcut un gest larg înainte să continue: Şi aveţi servitori şi o maşină scumpă care i-a aparţinut lui Edward Ivory, devenind acum proprietatea văduvei sale, Minerva Ivory – cea adevărată.

— Casa aceasta aparţine tatălui meu, Lu Shing.

— N-am auzit de niciun Lu Shing.

— Îl ştiţi drept Shing Lu. Cu numele invers.

Tillman a dat uşor din cap în direcţia doamnei Lamp şi a Minervei.

— Ăsta e obiceiul chinezesc, ca numele de familie să fie puse în faţă.

Le-a nemulţumit faptul că aveam dreptate.

În sfârşit, câştigasem puţin teren.

— M-a lăsat să folosesc casa atât timp cât voi dori, am continuat. De asemenea, voi moşteni casa. Am acest fapt în scris.

Scrisoarea, unde era scrisoarea? Edward îmi spusese că a pus cele două scrisori ale lui Lu Shing unde nimeni nu le va putea găsi. Dar unde anume?

— În China, fiicele chinezoaice ale concubinelor nu au drept de succesiune în cazul proprietăţilor, a spus Tillman. Urmaşii de sex masculin au întâietate.

— Avem atât un drept legal, cât şi o obligaţie morală, a spus doamna Lamp. Flora merită să fie crescută cu demnitate, respect, are dreptul la o existenţă legitimă şi la educaţie – nu una oferită de o prostituată. Dacă o iubeşti, cum poţi să fii atât de egoistă încât să o ţii lângă tine?

Tillman a întrerupt-o.

— Trebuie mai întâi să încheiem cu celelalte treburi.

Îşi jucase doar o parte din cărţile pe care le avea – deci mai existau şi alte chestiuni. Parcurgea un traseu compus din mai multe capcane legale.

— Dacă există o astfel de scrisoare semnată de domnul Lu Shing, vă rog să ne-o prezentaţi. Vă recunoaşte drept fiica lui legitimă sau nu? Nu am găsit niciun document care să ateste naşterea dumneavoastră, nici la Consulatul American, nici în diferite arhive chineze. E greu să emiteţi pretenţii legale când nu deţineţi dovada propriei dumneavoastră existenţe.

Doamna Lamp a râs.

Eram furioasă. Aveam un certificat de naştere, cel care îi fusese furat mamei mele din birou. Îl înregistrase cu numele cuiva cu care se căsătorise când m-am născut eu, un nume care suna ca „Tanner”. Nu reuşisem să îl aud cum trebuie când ascultasem conversaţia aceea în Bulevard. Cât despre scrisoarea lui Lu Shing – am încercat să-mi aduc aminte ce scria mai precis în ea. Dovada mea consta în fărâme de amintiri.

— Încă un aspect pe care îl va lua în considerare tribunalul: Edward Ivory a fost acela care a avut o relaţie anterioară durabilă cu domnul Lu Shing. Acesta cunoaşte familia Ivory de peste douăzeci de ani. A locuit împreună cu ei câţiva ani în calitate de protejat. Au schimbat scrisori pline de prietenie. Din acest motiv, domnul Lu Shing i-a oferit fiului domnului Ivory, Edward, o locuinţă în Shanghai. Există scrisori care atestă şi acest lucru.

— Puteţi să-l întrebaţi personal pe domnul Lu Shing, am spus. Vorbiţi cu el. Am numărul de telefon de la sediul companiei sale.

Mă bazam pe remuşcările lui Lu Shing pentru a salva situaţia.

— Am contactat deja sediul companiei domnului Lu, a spus Tillman. Domnul Lu Shing nu mai este proprietarul companiei. A fost preluată de o întreprindere japoneză în urmă cu două luni. Domnul Lu Shing a dat faliment şi a părăsit ţara. Ultima dată când a comunicat cu fostul director al companiei se afla în Statele Unite.

— Spune-i că ştim cu ce şi-a câştigat pâinea, a zis doamna Lamp.

— Am aflat că aţi practicat meseria de curtezană. Nu constituie o ilegalitate în Concesiunea Internaţională, după cum ştiţi. Nu putem formula nicio acuzaţie legală. Însă am putea pune sub semnul întrebării calităţile dumneavoastră morale, cât şi mediul în care Flora ar fi obligată să crească, în cazul în care veţi pretinde să o păstraţi.

Dovlecelul Fermecat ţipa la mine să chem poliţia şi să-i dau afară cu un şut în fund pe huliganii ăştia de străini.

— Fiţi rezonabilă, domnişoară Minturn, a spus Tillman. Îmi ştia chiar şi numele. Familia Ivory v-a făcut o ofertă generoasă. Va renunţa la toate acuzaţiile şi nu va cere returnarea banilor pe care i-aţi scos din contul bancar, dacă renunţaţi la Flora astăzi. În curând nu veţi mai avea nici casă, nici bani. Nu aveţi niciun argument legal în favoarea dumneavoastră în faţa acestor acuzaţii. Veţi pierde şi veţi fi închisă pentru furt. Caz în care familia Ivory o va primi pe Flora. Dacă încercaţi s-o luaţi şi să fugiţi, veţi fi acuzată de răpirea unui copil care, conform legii, aparţine familiei Ivory. Poliţia se află deja în faţa porţii. Însă, dacă renunţaţi la ea astăzi, aţi acţiona în interesul ei. Va avea o viaţă privilegiată în Statele Unite. Se va bucura de o existenţă legitimă şi de şansa de a duce o viaţă corespunzătoare alături de o familie onorabilă.

Dovlecelul Fermecat turuia mai departe că trebuie să-i dăm afară pe intruşi. Nu ştia încă ce dezastru ne aştepta pe mine şi pe Micuţa Flora.

— Aş putea să mă împac în adâncul inimii cu faptul că aveţi dreptate în ce spuneţi. Dar, mă întreb, cum aş putea să îmi las copilul să trăiască tocmai cu oamenii pe care Edward îi dispreţuia? A venit aici, în China, pentru a scăpa de tine şi de insensibilitatea ta. Tu, Minerva, l-ai păcălit pe Edward să se căsătorească cu tine pretinzând că eşti gravidă – totul ca să poţi dobândi averea şi prestigiul familiei Ivory. Mama ta ţi-a spus să te prefaci că ai avut un avort spontan. Aţi plănuit împreună, l-aţi minţit şi l-aţi manipulat pe Edward cerându-i să facă ce era drept faţă de tine şi de copilul ce urma să se nască. A vrut să se poarte onorabil, să fie bun, iar

apoi, când i-ai spus că ai inventat toată povestea, ţi-ai bătut joc de bunătatea lui. Te găsea respingătoare în toate privinţele. Cu toate acestea, ai complotat să-l aduci din nou lângă tine. Nu s-ar mai fi atins niciodată de tine.

Domnul Tillman le-a aruncat o privire celor două femei. Minerva era şocată. Doamna Lamp a rostit grăbită, pe tonul cuiva care încearcă să înăbuşe adevărul:

— Astea sunt minciuni şi n-avem de ce să le mai ascultăm. Minerva, n-o asculta. Ia-o pe Flora şi hai să mergem.

Minerva îngheţase, îi tremura buza de jos.

— Ştii că spusele mele sunt adevărate. Te-a părăsit pe tine şi pe mama ta pentru că era scârbit de egoismul şi de manipulările tale. Vrei să mi-o furi pe Flora, lucru care dovedeşte încă o dată că eşti tot ce ura pe lume. Ai documentele tale şi certificatele cu numele tău şi faptele alea detestabile. Dar astea sunt doar cuvinte, tot restul e neadevărat. Edward nu ar fi vrut niciodată ca fiica lui să trăiască cu oamenii pe care îi ura şi de care fugise. Am făcut acest copil cu el din dragostea pe care ne-o purtam reciproc. Vreţi să o prindeţi în plasa voastră şi să o înfăşuraţi în minciunile voastre până când îi sufocaţi sufletul. N-o să v-o dau. N-aveţi decât să mă arestaţi şi să mă aruncaţi în puşcărie. Dar n-o voi da niciodată de bunăvoie.

Nu puteam nici să mă uit la ei, ştiam că o vor avea în curând pe micuţa mea Flora. Am strâns-o şi mai tare pe la piept, simţindu-i tot trupul. Şi-a înfundat faţa în umărul meu. Apoi am fugit. Dovlecelul Fermecat a luat-o la goană după mine. Am auzit-o pe doamna Lamp strigând. Apoi Tillman a spus:

— Lasă-le. Se ocupă poliţia de ele.

Micuţa Flora a scos un scâncet.

— Mi-e frică.

— Nu-ţi fie frică. Nu-ţi fie frică, i-am răspuns cu o voce frântă.

Am fugit spre poarta din spate şi am auzit strigăte care ordonau cuiva să vină spre noi. Ştiam că nu avem nicio şansă să scăpăm. Unde puteam să mă duc? Unde puteam să mă ascund? Dar trebuia să mă lupt pentru ea până la ultima consecinţă.

Apoi am ajuns la poartă şi am alergat afară. Doi poliţişti *sikh* m-au apucat de umeri, iar Micuţa Flora a ţipat când mâinile i s-au desprins de gâtul meu şi trupul ei era luat din braţele mele. Ochii ei se uitau ţintă în ai mei.

Poliţistul care a luat-o s-a îndepărtat rapid, în timp ce un altul mă

ţinea. Nu mai puteam să-i văd faţa. Dar o auzeam cum plânge:

— Nu! Lasă-mă! Mama! Mama!

Am strigat după ea:

— Micuţă Flora! Micuţa mea Flora!

I-am strigat numele mult timp după ce dispăruse.

Nu ştiu cât timp am stat acolo până s-o las pe Dovlecelul Fermecat să mă ia. Eram complet bulversată şi nu mă gândeam decât că ar trebui să aştept. M-a condus înapoi în casă, iar eu m-am dus în camera Florei. Speram nebuneşte că Micul Berbec o va salva şi mi-o va aduce din nou în braţe, în siguranţă. Era linişte şi camera parcă n-avea aer fără ea. Dovlecelul Fermecat a intrat gâfâind. Micul Berbec spunea că o văzuse pe doamna Lamp şi pe Minerva cum s-au urcat într-o maşină neagră şi au luat-o pe Bulevardul Nanking. Un poliţist păzea maşina lui Edward. Aşa că au fugit după maşina neagră până când au pierdut-o din vedere. Dovlecelul Fermecat îşi muşca buza şi plângea, umblând de colo-colo prin camera copilului. A găsit o brăţară de argint pe care i-o dăruise în ziua în care s-a născut. Era menită să n-o lase să se desprindă de pământ.

— Ar fi trebuit s-o pun să o poarte.

Până cu câteva clipe în urmă, Micuţa Flora dormise cu capul în poala mea, iar eu îi mângâiasem părul. Doamna Lamp şi Minerva nu se uitaseră niciodată la Flora cu ochi de mamă. Pentru ele, Micuţa Flora nu însemna nimic mai mult decât un document legal. Fusesem atât de naivă să nu intuiesc pericolul. Era fiica lui Edward, singura sa odraslă. Iar Edward fusese singurul copil al familiei Ivory, iubitul lor fiu fără de greşeală. Micuţa Flora era acum fiica legitimă a lui Edward şi a Minervei, moştenitoarea întregii averi a familiei Ivory, pe care Minerva o va ajuta să o cheltuiască. Micuţa Flora urma să-şi ocupe locul în arborele genealogic al familiei, la fel ca şi falsa ei mamă.

M-am dus în camera lui Edward şi am închis uşa. Am înjurat amarnic legile americane, pe Dumnezeu cel surd, soarta cea oarbă şi cruzimea oamenilor. M-am rugat la Edward să-mi spună că monştrii ăia nu îi vor distruge inima Micuţei Flora. M-am învârtit prin cameră implorându-l, de parcă era Dumnezeu şi le ştia pe toate şi putea face promisiuni sau da legi. N-o lăsa pe Micuţa Flora să-şi piardă curiozitatea. N-o lăsa pe Minerva să-i amorţească mintea. Omoar-o pe doamna Lamp. Adu-mi-o înapoi pe Micuţa Flora. Fă în aşa fel încât s-o găsesc. Spune-mi cum.

Mi-am plimbat degetele peste ţepii aspri ai unui pămătuf de bărbierit, care odinioară se rotea zilnic în jurul maxilarelor lui Edward. Obişnuiam să-l privesc cum se bărbiereşte. Cum de el nu mai era, dar pămătuful lui rămăsese? Am luat ceasul de aur al lui Edward, cu lanţul său masiv. Am găsit nişte butoni pe care îi băgase în buzunarul unei veste. Era meticulos şi în acelaşi timp neglijent.

M-am întrebat pe care dintre obiceiurile mele le-ar fi preluat Micuţa Flora, dacă ar fi rămas alături de mine. Prin ce fel de caleidoscop al mirării ar fi văzut lumea? Îi moştenise conştiinţa lui Edward, modestia şi umorul lui, felul în care îşi exprima iubirea, mai profundă şi mai vastă decât a oricui? Simţeam o nevoie chinuitoare de a şti cine avea să devină peste zece ani. Fă-o să fie curioasă, să aibă voinţă. Dacă aş fi putut să-i dau măcar un lucru pe care să-l poată păstra, atunci ar fi fost conştiinţa faptului că este iubită, astfel încât să poată iubi şi ea la rândul ei.

Am aşezat o fotografie de-a ei lângă una cu Edward şi i-am privit chipul. Şi atunci am văzut că avea la gât medalionul în formă de inimă pe care Edward şi cu mine i-l cumpăraserăm chiar după ce s-a născut. Înăuntru erau două poze micuţe, una cu mine, cealaltă cu Edward. Sigilasem medalionul, astfel încât atunci când îl purta Micuţa Flora, cele trei inimi ale noastre să poată fi mereu împreună, niciodată separate. Micuţei Flora îi plăcea medalionul acela, ţipa dacă încerca cineva să i-l ia. Speram că va ţipa şi că se va răzbuna pe falsa ei mamă.

Am sărutat chipul lui Edward din fotografie şi i-am mulţumit pentru dragostea sa şi pentru Micuţa Flora. Am sărutat chipul Micuţei Flora din fotografie şi i-am mulţumit pentru că mi-a arătat cât de profund şi cât de nestingherit puteam iubi. I-am recitat cuvintele lui Whitman pe care le spunea Edward, jurământul care îl făcuse să îşi părăsească familia şi să se regăsească pe sine: „Împotrivire cât se poate, supunere deloc”[9].

După câteva zile, am primit un ordin de evacuare, cu siguranţă precipitat de planul conştiincios al familiei Ivory de-a mă smulge ca pe o buruiană şi de-a scăpa de mine. Un reprezentant al Companiei de Transport Ivory mi-a confiscat maşina. Cineva de la compania japoneză a alcătuit o listă cu toate lucrurile din casă. Când au încercat să ia şi picturile făcute de Lu Shing, pe care Dovlecelul

[9] Walt Whitman, „Caution”

Fermecat dorea să le păstreze, le-a arătat dedicaţia de pe spatele fiecărei pânze pentru a le demonstra că îi fuseseră dăruite mamei mele.

Le-am găsit de muncă doicii, Micului Berbec şi Isteţului graţie generozităţii unei femei de la Clubul American, care i-a recomandat pentru slujbe de servitori în casa unei familii proaspăt sosite din San Francisco. Dovlecelul Fermecat şi cu mine am strâns tot ce aveam de valoare: bijuteriile mele, rochiile, sculpturile, orice puteam vinde, apoi am făcut o listă cu ordinea în care urma să ne despărţim de ele. Nu voiam să dau lucruri de-ale Micuţei Flora sau de-ale lui Edward. Nu aş fi avut niciodată tăria să le vând, dar nici nu puteam să le abandonez ca să le vândă sau să le arunce altcineva.

— Când va veni vremea, a spus Dovlecelul Fermecat, le voi găsi o întrebuinţare, tu nici n-o să ştii vreodată.

Aveam un singur obiect de-al lui Edward de care nu voiam în niciun caz să mă despart, jurnalul lui cu coperte de piele, cuvintele şi gândurile lui, felul în care vedea lumea şi pe sine însuşi. Mă apucasem să-l caut după ce a murit. Acum trebuia să-l găsesc. Împreună cu Dovlecelul Fermecat am căutat prin dulapuri, ne-am uitat sub pat, cel pe care-l împărţiserăm şi în care murise. Ne-am uitat în spatele mobilelor şi am mutat chiar şi garderobul cel mare. Ne-am uitat la fiecare carte din bibliotecă şi am pipăit prin spatele cărţilor. Copertele de piele cafenie îl făceau invizibil printre miile de alte cărţi. Mi se făcea rău când mă gândeam că s-ar putea să nu-l găsim. Pusesem deoparte deja stilourile lui, creioanele, sugativa, frumosul volum îmbrăcat în piele verde, *Fire de iarbă*, pe care mi-l dăruise în chip de scuze, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, iar peste acela, exemplarul uzat pe care îl cumpărase pentru sine pentru a-l înlocui pe celălalt. L-am ridicat. Ţinuse această carte în mâini. Am deschis-o şi am izbucnit în plâns când am văzut ce era înăuntru. Paginile fuseseră decupate pentru a crea un seif secret în care să-şi ţină jurnalul. Iată-l, se afla înaintea mea: cuvintele lui, gândurile şi sentimentele lui. L-am deschis şi am dat pagină după pagină, încetasem să mai fiu tristă, mă cuprinsese bucuria amintindu-mi clipele acelea când îmi citise din aceste pagini. Aici era povestea faptelor lui eroice în urma cărora sfârşise cu faţa în noroi. A fost atât de încântat când am râs. Am mai găsit o însemnare, mai la coadă. Nu am recunoscut-o şi mi-a fost teamă că avea un motiv pentru care îmi ascunsese jurnalul, era posibil să

conţină mărturisirea că nutrea alte sentimente faţă de mine.

Violet conducea încet. Era prima dată când se afla la volan şi îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului, în timp ce eu mă bucuram de decor. Treceam uşor pe lângă sate şi am zărit feţele grave ale fermierilor care nu mai văzuseră niciodată ceva atât de rapid. Radiam vitalitate şi bucurie. Apoi am remarcat pereţii spoiţi cu var ai caselor unde culorile vieţii fuseseră acoperite de albul morţii. Am zărit un cortegiu funerar, toţi îmbrăcaţi în alb, înaintând greoi pe un deal. Boala se răspândea ca o buruiană neagră pe un câmp. Am rugat-o pe Violet să conducă mai repede ca să pot simţi vântul vieţii pe care îl stârneşte viteza. Am vrut să depăşesc durerea în această zi în care eram împreună cu cea pe care o iubeam.

Mă iubise încă de pe atunci. Avusese atâta grijă să nu-şi trădeze sentimentele. Am dat câteva pagini, dar nu am văzut decât foile albe înceţoşate de lacrimile mele. La sfârşit, am găsit două scrisori vârâte între pagini. Erau de la Lu Shing. Edward promisese să le ascundă într-un loc unde n-avea să le găsească nimeni până când nu îi spuneam eu că sunt gata să le citesc. Am deschis-o pe prima din ele. Îi era adresată, cu simplitate, lui „Violet”. Era scrisoarea prin care îmi oferise casa. Spunea că pentru asta trebuia să-şi schimbe testamentul şi că, implicit, asta însemna să mă recunoască drept fiică. Mi-a cerut permisiunea să o facă. Nu-i răspunsesem niciodată. A doua scrisoare era cea pe care refuzasem să o citesc:

Draga mea Violet,

Am vrut să-ţi spun aceste cuvinte de mulţi ani. Îmi pare rău că a durat atât ca ele să ajungă la tine. Îţi ofer răspunsurile sub forma unei confesiuni, nu ca o explicaţie sau o justificare a faptului că te-am abandonat, distrugându-ţi astfel fericirea şi siguranţa.

Din ziua în care te-ai născut, te-am iubit, însă nu îndeajuns. Am iubit-o pe mama ta, doar că nu atât cât ar fi trebuit. Din cauza lipsei de caracter şi de curaj, nu mi-am înfruntat familia. Am cedat în faţa cererii lor de a-mi duce la bun sfârşit datoria de fiu cel mare. Când mama ta l-a născut pe fiul nostru, familia mea i l-a luat. A fost primul născut din

următoarea generaţie. Nu a ştiut cum să îl găsească, iar eu nu puteam să îi zic de frica ameninţărilor familiei mele că, dacă o fac, nu-l voi mai vedea niciodată.

Când a murit tatăl meu, în 1912, am reuşit să îi spun mamei tale că fiul ei se află în San Francisco. Nu ştia nimic despre tot răul care te păştea. Înşelată fiind, s-a urcat pe vapor. Mai târziu, tot din cauza unei înşelăciuni, a crezut că ai murit.

Acum urmează confesiunea marelui rău pe care ţi l-am făcut. Acum cinci ani, eram la o petrecere găzduită de prietenul meu, Fang cel Loial – petrecerea unde ţi-ai recitat pentru prima oară povestea. Atunci am aflat că eşti în viaţă. Am fost oripilat să constat că din cauza faptelor mele ai ajuns să duci să duci acea viaţă. Dar apoi, am văzut cât de îndrăgostită erai de Fang cel Loial şi am auzit mai mulţi bărbaţi afirmând că nu-l mai văzuseră niciodată atât de îndrăgostit nici pe el şi că n-ar fi deloc surprinzător dacă ar deveni patronul sau chiar soţul tău. Cum aş fi putut să te smulg de lângă această şansă? Era lumea ta dinăuntru, ascunsă, pe care o cunoşteai, iar dacă te luam în cea din afară şi spuneam că eşti fiica mea, te-ar fi ocolit toţi. Am crezut cu adevărat că îţi vei găsi fericirea alături de Fang cel Loial.

M-am folosit de acest motiv odios pentru a mă sustrage încă o dată responsabilităţii pe care o aveam faţă de tine. Nu am spus nimănui că îţi sunt tată până când nu am plecat din Shanghai.

Au trecut câţiva ani până m-am întors. După cum ştii, familia Ivory m-a rugat să am grijă de fiul lor, Edward, care nu ştia pe nimeni şi nici nu vorbea chineză. I-am făcut cunoştinţă cu Fang cel Loial, care o rupe puţin pe englezeşte. Fang cel Loial ţi-a făcut cunoştinţă cu Edward. Restul îl ştii. Sunt nespus de recunoscător că ţi-ai găsit fericirea pe care ai meritat-o dintotdeauna. Însă mai ştiu şi că fericirea ta nu mă absolvă pe mine de propriile carenţe morale.

Nu am mai văzut-o şi nu am mai vorbit cu mama ta de la ultima noastră întâlnire din Shanghai. N-a venit să ne întâlnim în San Francisco aşa cum am stabilit. După ce i-am scris numeroase scrisori, mi-a răspuns doar o dată. Mi-a spus că nu doreşte deloc să mă vadă pe mine sau pe fiul nostru. A spus

că a avut un singur copil şi că nu-i zi să nu jelească după ea. Despre tine vorbea. Dacă vrei să o contactez în numele tău, voi face tot ce-mi stă în putinţă. Până atunci, nu voi mai spune nimic, în caz că nu doreşti să deschizi uşi pe care poate că le-ai închis deja pentru totdeauna. Sper că această scrisoare ţi-a oferit răspunsurile de care aveai nevoie. Mă tem să nu te fi şi răvăşit mai tare.

Te rog să îmi comunici dorinţa ta. Îţi rămân la dispoziţie ca un tată şi ca un om care îţi e dator.

Al tău,
Lu Shing

Scrisoarea era un rezumat palid al agoniei sale spirituale. Dincolo de faptul că susţinea că nu merită iertare, încheia pe o notă optimistă. Cum o să-şi plătească datoria faţă de mine fără ca eu să am vreo cale să-l contactez? Surpriza era că, din câte îmi spunea el, mama nu apucase să-şi cunoască fiul. Mă părăsise pentru nimic. Lu Shing îmi furnizase răspunsurile la întrebări care mă chinuiseră mai mulţi ani. Dar dincolo de acele fapte răzleţe, ştiam acum natura celor doi oameni pe care îi desconsiderasem atâţia ani. Erau pur şi simplu slabi, egoişti şi nu le păsa nici cât negru sub unghie de ceilalţi. Îmi doream să mi-i scot din minte. Durerea pe care o simţeam nu lăsa loc şi pentru ei. Pentru prima dată de când aveam paisprezece ani, puteam alege. Aveam de gând să îmi evaluez abilităţile şi să le pun la treabă în funcţie de oportunităţile care se iveau. Eram mai inteligentă decât cei mai mulţi. Eram perseverentă.

Dar, după cum aveam să aflu curând, aceste calităţi nu puteau să schimbe cursul lumii. Mi-am căutat un post de profesor de limba engleză la o şcoală pentru traducători chinezi. Studenţii erau bărbaţi, aşa că nu puteau angaja o femeie. Am căutat o slujbă de guvernantă. Se dusese vorba prin Clubul American că fusesem curtezană şi că îmi asumasem identitatea unei văduve. Gândul că o prostituată le-ar putea educa odraslele îi îngrozea. M-am interesat dacă se angajau profesori la şcolile conduse de canadieni sau australieni, gândindu-mă că la ei nu ajunseseră zvonurile despre trecutul meu. Dacă le aflaseră cumva, au disimulat totul sub pretextul că nu angajează persoane fără experienţă.

Singura mea şansă era să mă întorc în lumea curtezanelor. Doar că în privinţa asta simţeam acum exact ce simţisem la paisprezece

ani. M-aş fi pângărit oferindu-mă altor bărbaţi. L-aş fi trădat pe Edward. Chiar dacă mă întorceam, n-aş fi putut supravieţui decât câţiva ani. Iar după aceea? Mi se făcea rău când mă gândeam că nu am alte opţiuni. Trebuia să-mi accept înfrângerea.

Dovlecelul Fermecat credea că ar trebui să ne deschidem o casă micuţă de curtezane. Puteam să spunem că e o ceainărie intimă, ceea ce ne-ar fi diferenţiat de casele de flori de opiu. Sugera un loc mai rafinat, pentru bărbaţi manieraţi, care să le facă femeilor curte măcar o vreme – poate nu la fel de mult ca la o casă de prima mână. În orice caz, auzisem că şi în casele de prima mână, durata curtării se redusese substanţial. Puteam să luăm patru camere, una pentru ea în calitatea ei de matroană, una pentru mine ca gazdă şi curtezană. Restul casei urma să fie la dispoziţia celorlalte două curtezane pe care voiam să le recrutăm. Am ascultat plictisită planul ei şi i-am spus că era prea devreme să ne gândim la asta. Mi-a spus să mă odihnesc. Apoi a plecat în căutarea unei case potrivite de închiriat. Şi-a notat banii care trebuiau plătiţi Bandei Verzi pentru protecţie, apoi taxele care trebuiau achitate în Concesiunea Internaţională. Am calculat banii necesari pentru mobilarea unei ceainării rafinate. Am obţinut nişte preţuri de la domnul Gao pe bijuteriile noastre. Apoi am constatat la final că abia ne-am fi permis o ceaşcă.

Dovlecelului Fermecat i-a venit altă idee:

— Fang cel Loial ţi-a promis ceva – dacă dai de necaz şi ai vreodată nevoie de ajutor, poţi să apelezi la el.

— Asta se întâmpla acum şapte ani, am spus. Probabil că nu mai ţine minte ce-a spus şi cărei fete.

— Ţi-a dat un inel enorm drept zălog că promisiunea lui era adevărată.

— Multor flori le-a dat câte un inel pentru ceva sau altceva care era adevărat la momentul respectiv. Chiar tu mi-ai zis: cu cât trece timpul, cu atât inelul nu ajunge să însemne mai mult decât o amintire.

— Mai ţii minte când te-am întrebat dacă vrei să păstrăm inelul sau să-l vindem împreună cu celelalte bijuterii de prisos? Ţi-am văzut atunci privirea. Ai ezitat un pic prea mult înainte să-mi spui să-l vând. Aşa că n-am făcut-o.

— Atunci ar trebui să-l vinzi acum.

— Mândria te împiedică să-i pui o întrebare. Nu e nevoie să-i ceri bani. Roagă-l să ne găsească de muncă la o casă de prima mână.

Nu trebuie decât să ne ajute să punem un picior înăuntru. Nu i-ar lua mai mult de două minute, un telefon s-o flateze puţin pe matroană.

Nu îi mulţumisem niciodată lui Fang cel Loial că mă prezentase lui Edward. La început, nici nu aveam pentru ce să-i mulţumesc. El era cel care îşi ceruse scuze pentru comportamentul grosolan al lui Edward. Mai târziu, mi-a venit în minte că poate ar fi trebuit să mă arăt mai prietenoasă cu Fang cel Loial şi cu soţia lui, poate ar fi trebuit să-i invit la cină. Dar am amânat pentru că mi-ar fi amintit de trecutul meu. I-am spus asta lui Edward, care a înţeles. Iar acum, întorcându-mă la Fang cel Loial, urma nu numai să-mi reamintesc tot trecutul, dar şi momentele în care fusesem înnebunită după el. Mă cunoscuse intim – sexual şi emoţional. Îmi cunoştea slăbiciunile şi într-o privinţă, şi în cealaltă, şi ştia cum să mă facă să cedez. Nu-l iubisem profund niciodată, aşa cum mi se întâmplase cu Edward. Dar dacă îl revedeam, cine ştie dacă n-aveam să găsesc pe chipul lui o expresie care în trecut mă făcuse să cred că mă iubeşte, îmi trezise mânia sau mi-ar fi amintit de o anume noapte erotică. Mă cunoştea prea bine. Dovlecelul Fermecat avea dreptate. Eram prea mândră. Aş fi fost o idioată să nu mă duc la el doar pentru că nu voiam să-mi reînvii în minte trecutul meu alături de el. În cel mai rău caz, putea să nu-şi amintească de promisiunea făcută. M-aş simţi umilită, dar asta e. Mândria era un lucru pe care nu mi-l puteam permite.

Când, în sfârşit, am pus mâna pe telefon ca să-l sun pe Fang cel Loial, mi-am cerut scuze fiindcă lăsasem să treacă anii fără să-i mulţumesc vreodată. Am fost sinceră şi i-am spus că îmi dorisem să las în urmă fosta mea viaţă. I-am povestit pe scurt şi despre moartea lui Edward.

— Când am auzit, m-am întristat foarte tare gândindu-mă la tine. Sincer. Mi-am imaginat cât de dureros trebuie să fi fost pentru tine.

I-am spus apoi despre răpirea Micuţei Flora.

— Nu ştiam, a oftat el, şi n-am cuvinte să-ţi spune cât de rău îmi pare. Nu pot să zic decât că dacă i s-ar întâmpla acest lucru fiului meu, i-aş găsi pe responsabili şi i-aş face bucăţi. Îmi pare bine că încă o ai alături pe Dovlecelul Fermecat. Ţi-a fost o prietenă adevărată în toţi aceşti ani.

— Ca o mamă, am zis eu.

— Apropo, mai ai pisica aia care a încercat să mă muşte de mână?

— M-ai întrebat acelaşi lucru şi acum şapte ani. Carlotta a murit.

Am simţit cum mă cuprinde o veche tristeţe şi mi s-a pus un nod în gât.

— Chiar atât de mult timp a trecut?

— Atât de mult, încât tu poate că ai uitat ceva ce mi-ai promis acum şapte ani. Dacă aşa stau lucrurile, nu îţi voi aduce aminte…

M-a întrerupt.

— Am ghicit deja motivul pentru care mă cauţi, a spus. Am luat-o ca pe o critică, dar el a continuat: Ştiu că a trebuit să treci peste mândrie şi peste vechile răni pentru a mă suna.

— Nu eşti obligat să mă ajuţi. S-a întâmplat acum mulţi ani.

— Ah, Violet, încă te împotriveşti celor care îţi vor binele. Mi-ar plăcea să ajut, dacă am cum. Vorbeşte fără ocolişuri.

— Trebuie să revin la vechea mea îndeletnicire. Nu ştiu dacă m-ar primi înapoi la Casa lui Vermilion. Am aproape douăzeci şi cinci de ani şi nu poţi să mă întinereşti la loc oricât de mult m-ai lăuda celor de acolo. Durerea şi grijile m-au îmbătrânit şi mai rău decât vârsta. Dar dacă pui tu o vorbă bună pentru mine, măcar m-ar lua în considerare. Sunt realistă. Apreciez orice ai putea face fără să trebuiască să minţi sau, mă rog, măcar nu prea mult.

N-a spus nimic pentru câteva secunde şi m-am gândit că îşi compune, cu siguranţă, un răspuns plin de tact prin care să-mi explice de ce nu poate să mă ajute.

— Lasă-mă să mă gândesc cum aş putea să procedez. Vrei să treci pe la mine pe la birou mâine?

Am bănuit că vrea să vadă cât de îmbătrânită sunt pentru a-şi putea da seama care casă m-ar lua. A doua zi, şi-a trimis şoferul să mă ia. Am fost surprinsă de cât de simplă şi dezordonată era camera: o masă, două scaune tari, o canapea mică, un fotoliu şi nişte măsuţe joase.

S-a repezit să-mi sărute mâna.

— Violet, întotdeauna mă bucur să te văd. Mi-a acordat bine-cunoscuta lui privire lungă. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

— Mulţumesc. Mă flatezi la fel de bine ca întotdeauna.

Am afişat un zâmbet plăcut, prietenos, dar fără să-i dau impresia că flirtez cu el. Am observat că deja îmi evalua înfăţişarea cu un ochi mai critic.

S-a rezemat de spătar, picior peste picior, şi şi-a aprins o ţigară. Era postura superioară a unui om de afaceri.

— M-am gândit bine la ce pot să fac. Iată ce-ţi propun. Mă voi

duce la Vermilion – ea deţine acum casa. O s-o anunţ că te-ai decis să te întorci şi că în curând îţi vei alege casa. Apoi îi voi spune că sunt nerăbdător să devin unul dintre peţitorii tăi şi, cum Casa lui Vermilion e favorita mea, sper că va face tot posibilul pentru a te convinge să te întorci la ei.

— Eşti foarte generos.

Încercam să descifrez ce dorea cu adevărat.

— În orice negociere de afaceri, e de preferat să faci cealaltă tabără să creadă că obţine mai multe decât tine. Nu îţi strica reputaţia, Violet. Eşti minunată şi reuşeşti să-i înţelegi pe bărbaţi, îi tratezi cu blândeţe când au neputinţe. Ştiu că eziţi datorită sentimentelor tale pentru Edward. Concret, îţi propun ca atunci când suntem în camera ta, să-mi predai lecţii de engleză. Vorbesc serios. Ar fi trebuit să-mi îmbunătăţesc engleza acum ani de zile. Îmi e necesară în afaceri. Acum trebuie să apelez la traducători şi nu ştiu dacă reuşesc să comunice ce vreau eu. Propun să te vizitez de două sau de trei ori pe săptămână. Vreau să fii un profesor strict cu mine şi să mă obligi să exersez. Fără nicio scuză. Te voi plăti pentru lecţii cu o sumă egală cu cea pe care ţi-ar oferi-o un peţitor. Dacă nu exersez suficient de mult, poţi să mă amendezi. Cum n-o să-ţi fiu un peţitor real, voi continua să fac curte altor femei – la alte case, desigur. Asta îţi va da libertatea să primeşti peţitori când te vei simţi din nou în largul tău în casa aceea. Trebuie să fim bine înţeleşi asupra aranjamentului. N-am nicio intenţie ascunsă. Vreau doar să te ajut ca pe o prietenă veche. Şi vreau să învăţ suficientă engleză încât să nu trebuiască să folosesc dicţionare din care să aflu că o casă de curtezane este locul unde găseşti curve pe zece dolari.

Fang cel Loial a fost un student prost şi mi-a plătit o mulţime de amenzi. După două săptămâni, am căzut pradă vechilor obiceiuri şi am redevenit intimi în patul meu. Îmi lipsise mângâierea de a avea pe cineva, iar el îmi era familiar. După încă patru săptămâni, ne certam în fiecare seară din cauza aceloraşi neînţelegeri despre faptul că una se spunea şi alta se gândea. A inventat scuze de câteva ori când nu m-a putut vizita. Am aflat că se vedea cu o altă curtezană.

— Cu cât aflai mai repede, mi-a spus exasperat, cu atât te-ai fi supărat pe mine mai repede. Pentru că am făcut cum m-a tăiat capul, ai fost fericită alături de mine timp de încă două săptămâni.

— Nu-mi pasă dacă te vezi cu alta. Doar să nu mă insulţi cu minciunile tale.

— Nu sunt obligat să-ţi spun nimic.

În zilele de demult în care eram înnebunită după el, aşa ceva m-ar fi devastat. Acum, zbenguielile lui nu făceau decât să mă enerveze. Nu mai eram îndrăgostită de el, iar egoismul lui era obositor. Inima îmi era plină de dor, tânjeam după Edward şi Flora. Îmi doream să fie iarăşi lângă mine. Pe vremea când tânjisem după Fang cel Loial, eram o virgină de cincisprezece ani, care crescuse, dar continua să creadă că avea să se căsătorească cu bărbatul care o deflorase. Mă bucuram că mă lecuisem de iluzii.

— N-o să ne înţelegem niciodată, i-am spus. Nu eram nici furioasă, nici tristă. I-am spus-o de parcă îi recitam o lecţie, una pe care tocmai o învăţasem: Ar trebui să cădem de acord că tu nu te vei schimba niciodată şi că nici eu nu o voi face. Mai mult ne amărâm unul pe celălalt. Ar fi cazul să ne oprim.

— Sunt de acord. Poate peste o lună o să fim mai rezonabili…

— Nu o să fim niciodată rezonabili. Suntem aşa cum suntem. Vreau să ne oprim. N-o să mă răzgândesc.

— Eşti prea importantă pentru mine, Violet. Tu mă cunoşti cu adevărat. Ştiu că nu te fac întotdeauna fericită. Dar între o ceartă şi alta, suntem fericiţi. Mi-ai spus-o chiar tu. Hai să încercăm să avem parte de mai multă fericire şi de mai puţine certuri…

— Nu mai pot continua astfel. Îmi face rău la inimă.

— Adică nu mai vrei să mă vezi niciodată?

— Te voi vedea ca pe elevul meu, iar tu mă poţi vedea ca pe profesoara ta de engleză.

M-a cuprins o senzaţie de linişte. Nu simţeam nicio urmă de animozitate faţă de Fang cel Loial. Ani de zile aşteptasem de la el dovada că mă iubeşte. Nu am reuşit să o fac să apară cu toată răbdarea mea, pentru că nu ştiam ce este dragostea, dincolo de nemulţumirea că îmi lipseşte aşa ceva. Acum ştiam, însă, şi mi-am dat seama că nu voi găsi niciodată dragostea trainică alături de Fang cel Loial. Dragostea lui statornică nu dura decât atâta timp cât mă aflam lângă el. Îmi doream o dragoste mai profundă, una în care să simţim că nu vom şti niciodată destule unul despre celălalt – în inimile noastre, în minţile noastre şi în felul în care vedeam lumea. Faptul că am înţeles în sfârşit acest lucru a fost o victorie faţă de mine însămi.

Capitolul 9
Ani ca nisipurile mişcătoare

Shanghai
Martie 1925
Violet

Fang cel Loial urma să dea o petrecere mare la Casa lui Lin pentru a o sărbători pe curtezana virgină de cincisprezece ani Cer Rubiniu, şi viitoarea sa deflorare, pe care plătise un preţ chiar mai mare decât o făcuse pentru a mea. La fel ca la petrecerea unde l-am întâlnit prima dată, invitase şapte prieteni, iar curtezanele erau prea puţine. Ca de obicei, mi-a solicitat prezenţa, iar eu, ca de obicei, m-am bucurat că primesc de muncă.

În ultimii ani, exersasem serios ca să învăţ să cânt mai bine la ţiteră şi să interpretez cântece din Occident. Fang cel Loial le-a pomenit invitaţilor de talentele mele muzicale excepţionale, îndemnându-i să apeleze la serviciile mele şi pentru alte petreceri. În realitate, abilităţile mele erau doar acceptabile. În ciuda recomandărilor lui, biroul meu nu se îndoia sub greutatea maldărelor de invitaţii. Care dintre clienţii mai tineri ar fi vrut să audă corzile ciupite ale ţiterei când puteau să pună o melodie mai ritmată la gramofon? Lor le plăcea orice era modern, iar Shanghaiul mustea de modernitate. Aveam totuşi un avantaj din punct de vedere muzical, fiindcă interpretam câteva piese în stilul melodic occidental, folosind ţitera doar pentru acompaniament. Un invitat care vizitase Statele Unite mi-a spus că suna ca şi când aş fi cântat la un banjo american – şi de atunci îmi făceam reclamă ca fiind cântăreaţă la banjo, „de mare căutare la petrecerile cu o atmosferă vioaie”.

Matroana Casei lui Lin era fosta curtezană Nor Învolburat de la Tăinuita Cale de Jad. M-a întâmpinat cu mult entuziasm.

— Sunt atât de fericită că nu ai avut niciun angajament în seara asta, a exclamat înainte să ajungă ceilalţi. Ar trebui să te chem mai des. Fetele noastre sunt ocupate în fiecare noapte.

Pe vremuri insinuarea ei că nu am peţitori fideli m-ar fi ofensat. Acum, Dovlecelul Fermecat îi spunea lui Nor Învolburat că ar trebui să mă aibă întotdeauna în vedere când voia să dea o petrecere mai animată. Am intrat în încăperea unde se ţinea banchetul şi l-am

văzut pe Fang cel Loial cu noua sa favorită unduioasă. O privea cu aceeaşi expresie de tandreţe cu care mă fericise şi pe mine pe vremea când şi eu eram virgina lui şi îmi spunea că nicio altă fată nu mai trezise sentimente atât de noi şi de surprinzătoare în sufletul lui.

Fang cel Loial a venit la noi şi ne-a salutat pe mine şi pe Dovlecelul Fermecat cu o curtoazie britanică, sărutându-mi mâna şi înclinându-se uşor. L-am felicitat pentru noua şi minunata sa floare pe care o sărbătorea. Aceasta mi-a aruncat o privire suspicioasă. Dovlecelul Fermecat se plânsese de nişte probleme la stomac, dar insistase să participe presimţind că voi face o nouă cucerire.

Cam pe la mijlocul petrecerii, Fang cel Loial m-a implorat să îi distrez cu cântecele mele. Am început cu două melodii chinezeşti sentimentale, urmate de piesele potrivite pentru banjo, „Always", „Tea for Two" şi „Swanee River", ultima fiind piesa mea de rezistenţă, fiindcă făceam un joc de cuvinte: *suh-wan-nee* însemna în chineză „mă gândesc să te prind", iar acel *fa fa e wei* însemna prima dată când era cântat „ca să-ţi arăt norii frumoşi cum se ridică" şi a doua oară, „ca să-ţi arăt cât tânjesc la focul tău dezlănţuit". „Swanee" îi binedispunea întotdeauna pe toţi, iar eu aveam parte de bacşişuri generoase şi, din când în când, de câte un peţitor nou.

Fang cel Loial a sărit în picioare.

— Mulţumim, Maestră! Folosise apelativul tradiţional rezervat interpreţilor celebri din Salonul Povestirilor. Ne umpli de bucurie, ne aduci buna dispoziţie. Trebuie să ne exprimăm recunoştinţa.

A ţinut un toast, apoi mi-a strecurat un plic cu bani, astfel încât ceilalţi să ştie că trebuie să facă şi ei la fel. Apoi Fang cel Loial a mai ţinut un toast. Au urmat şi mai multe aplauze şi manifestări zgomotoase de admiraţie.

Un bărbat de la capătul celălalt al mesei faţă de Fang cel Loial era peste poate de încântat.

— N-am mai auzit în viaţa mea o asemenea combinaţie de note delicate şi puternice înălţându-se dintr-o ţiteră precum cele pe care le-au scos degetele dumitale astă-seară. Cu atât mai mult când e vorba de o străină!

Din nou exasperanta comparaţie cu străinii.

— Doar pe jumătate, am răspuns ca şi când m-aş fi justificat. Dar încerc, totuşi, să impresionez.

— Nu am vrut să sugerez că talentul dumitale are vreo legătură

cu neajunsurile rasei. Voiam să spun că ai un avantaj în plus fiindcă poţi să cânţi şi în engleză. Jur că n-am mai auzit la nimeni o interpretare atât de uimitoare la banjo.

Era un compliment obişnuit, banal. Puţin probabil să fi auzit vreo altă curtezană cântând muzică de banjo, însă i-am răspuns cu modestie exersată.

— Nu sunt foarte pricepută, în orice caz, mă bucur că te-ai simţit bine.

— Admiraţia mea este sinceră. Nu încerc să dobândesc o invitaţie în budoar. Vorbesc din respect şi din priceperea mea într-ale artelor.

Părea să aibă treizeci de ani, însă pe chip i se citea expresia arzătoare a unui tânăr plin de veneraţie la prima sa vizită în casa unei curtezane. Tinerii îşi doresc să cunoască artele patului. Gargara individului ăstuia era o tactică pe care o întâlnisem de multe ori. S-a prezentat spunând că îl cheamă Perpetuu, din familia Sheng, originară din provincia An-hwei, văr de gradul doi cu Conac, unul dintre prietenii lui Fang cel Loial.

Chiar dacă provenea din An-hwei, vorbea fără accentul de acolo, astfel încât era clar că avusese parte de educaţie. Cât despre aspect, în comparaţie cu Fang cel Loial, nu era un bărbat urât, dar nu era nici primul pe care îţi cădeau ochii când aruncai o privire prin cameră după posibili pretendenţi. În timp ce continua să-mi toarne laude, i-am promovat înfăţişarea la acceptabil de atractivă, însă la modul banal, cu alte cuvinte niciuna din trăsăturile lui nu-mi displăceau în mod special. N-avea umerii înguşti şi osoşi, nici nu era lat în spate ca mongolii. Nu îşi ţinea ochii mijiţi ca un zgârie-brânză. Nu-i fremătau nările ca unui lăudăros. N-avea buzele groase ca bădăranii. Nici dinţi lipsă ca un bărbat care îşi neglijează igiena, inclusiv în zone mai puţin vizibile ale trupului. Nu etala trăsăturile vulgare ale cuiva cu principii morale îndoielnice. Nu avea sprâncenele jumulite ca de sifilitic. Păr avea din belşug, dar nu des şi aspru, încât să sugereze sânge tribal. Nu şi-l purta retezat ca ţopârlanii, ci tăiat cu grijă şi netezit pe spate cu pomadă. Pentru tot ce nu avea şi pentru puţin din ce avea, îl socoteam întrucâtva atractiv.

Greu de zis dacă era înstărit. Venise invitat de Conac. Hainele îi erau curate, dar puţin cam şifonate, chiar dacă asta fusese dintotdeauna problema costumelor din materiale occidentale când era cald afară. Avea unghiile tăiate şi nu-şi lăsase unghia mai lungă

la degetul mic, cu care dependenţii de opiu îşi scot resturile lipicioase din pipă şi ceara din urechi. A continuat pe un ton serios:

— Degetele dumitale fine au dansat precum nişte zâne şi au făcut muzica cu atât mai captivantă.

Era deja prea mult.

— Aparţii vreuneia dintre societăţile literare din Shanghai?

— Încerci să afli dacă sunt demn de compania dumitale?

A zâmbit, dar doar cu gura, nu şi cu ochii. Nu mi-am pierdut aplombul şi am aşteptat răbdătoare răspunsul.

— Nu caut compania intelectualilor care împărtăşesc aceleaşi idei, a spus. Sunt un poet-pictor care preferă singurătatea. Am nişte stări, mă înţelegi, pe care cel mai bine ar fi să nu mi le manifest în public. Stările conferă picturilor mele un stil capricios, care nu este foarte căutat de colecţionari.

— Cei mai mulţi colecţionari consideră că popularitatea reprezintă un stil, am spus eu.

— Oricine poate avea un stil original, mi-a răspuns el. Şi totuşi nimeni nu are unul cu adevărat. Suntem influenţaţi de cei de dinaintea noastră, începând cu pictorii de acum mii de ani, care au imitat natura.

Ce mitocan afectat.

— De ce oamenii învăţaţi caută tot timpul scuze pentru ignoranţă? am întrebat.

— Încerci în continuare să afli dacă provin dintr-o familie de învăţaţi… Ah, te-am supărat, îmi dau seama.

— În niciun caz, am spus eu pe un ton amabil. Pe noi, curtezanele, nu ne deranjează să fim tachinate. Vouă vă place asta, iar eu mă bucur să vă fac pe plac.

M-am întors către Dovlecelul Fermecat, care stătea lângă mine, un pic mai în spate.

— E cald. Am nevoie de evantai.

Mai târziu, dacă îmi puneam evantaiul în poală, era un semnal pentru Dovlecelul Fermecat să mă ia deoparte şi să mă anunţe că cineva mi-a trimis un mesaj urgent. Întotdeauna ţinea un bileţel în buzunar pentru asemenea cazuri. Acum eram sigură că aveam de-a face cu un pretendent fără perspective. Dacă ar fi avut măcar ceva bani, m-ar fi făcut să stau şi-n cap pentru el. Mă aflam deja la petrecere de peste două ore şi era puţin probabil să mai primesc şi alte aprecieri sub formă bănească din partea celorlalţi invitaţi.

M-am întors spre Perpetuu.

— Eşti gata să recunoşti? Ai o barcă plină cu aur? Dumneata eşti birocratul pe care trebuie să-l mituim?

— Recunosc, mă trag într-adevăr dintr-o familie de învăţaţi – şi sunt un vagabond.

— Ai cheltuit întreaga avere? Nu a mai rămas niciun pic pentru mine?

— Ce am irosit eu nu au fost banii. A fost educaţia mea. Am trecut examenele de nivelul trei[10] cu cinci ani în urmă, când aveam douăzeci şi şase de ani, iar acum n-am nimic cu care să mă laud.

— Douăzeci şi şase! Nu cunosc pe nimeni sub treizeci de ani care să fi trecut de acest nivel, inclusiv trişorii.

— De când am ieşit din pântecele mamei, am început să studiez pentru a promova examenele la nivel naţional. Pe când sugeam încă la sân, tatăl meu mi-a planificat întreaga viaţă, cum se făcea pe vremea dinastiei Qing: intri într-o poziţie de înalt funcţionar public într-un district mic, respecţi cu stricteţe obiceiul şi tradiţia, iar la sfârşitul numirii pe doi ani, avansezi în alte posturi în provincii şi districte din ce în ce mai importante. Asta a făcut şi tatăl meu.

— Şi ce s-a întâmplat după laptele de la sân?

— Am excelat în cele şase arte. Veniturile şi impozitele m-au dat gata. Mintea mea n-a putut să priceapă un sistem care lua de la sărmani şi dădea la cei bogaţi.

— Nu sunt subiecte foarte plăcute, sunt de acord.

Mi-am aşezat evantaiul în poală. Curând puteam să plec de lângă acest om obositor.

— Sistemul Qing era nedrept. Cât despre noul sistem? S-au schimbat doar mâinile care primesc banii.

Ce idiot. Ceilalţi bărbaţii din încăpere ar fi putut să ocupe tocmai funcţiile pe care el le vorbea de rău.

Conac a strigat la el:

— Ce faci, vere, o chinui cu toată vorbăria ta revoluţionară ca de obicei? Hai să uităm de toate injustiţiile în seara asta. Poţi să le îndrepţi începând de mâine.

Perpetuu a rămas cu privirea aţintită asupra mea.

— Criticile pe care le-am adus vechiului sistem m-au lăsat fără slujbă. Şi, ca mulţi oameni fără slujbă, îmi zic că sunt un pictor-poet. Ţi-ai primit, deci, răspunsul. Sunt prea sărac să-ţi fiu peţitor. Nu mi-aş fi permis să mă aflu aici, dacă nu m-ar fi invitat vărul meu.

---

[10] Sistemul de avansare în carieră pentru funcţionari publici în China, la începutul secolului XX, era structurat pe patru niveluri.

— Nu sunt atât de mercantilă pe cât susţii dumneata, i-am spus, una dintre replicile mele des folosite. Recită-mi o poezie ca să mă despăgubeşti pentru timpul petrecut.

— Ascultă-l pe vânzătorul ambulant cum strigă sub ferestre chiar acum – laudele sale aduse virtuţii supei fermentate de orez. Asta-i una dintre poeziile mele.

— Modestia ta nu cunoaşte limite. Nu-ţi voi da pace până când nu-mi reciţi o poezie. Doar să fie una care nu are nimic de-a face cu birocraţi sau cu supa fermentată de orez.

A făcut o pauză, apoi a spus:

— Uite una care ţi se potriveşte.

M-a privit în ochi neclintit.

„A trecut o vreme nesfârşită până când ne-am întâlnit,
dar şi mai lungă de când a plecat.
O adiere se strârneşte dinspre est, suflând o sută
de flori în aer,
Iar viermii de mătase primăvăratici încep să ţească, să tot ţească
până ce mor.
În oglinda dimineţii, ea îşi vede părul ca un halou
schimbându-şi culorile,
Şi totuşi ia peste picior răceala razelor de lună cu al său
cântec vesperal.
Iar până în noapte lumânările lăcrimează sub fitiluri.
Nu e departe, nu e atât de departe Muntele ei Vrăjit.
Păsări albastre, ascultaţi atente ce vă spune, purtaţi cuvintele ei
până la mine”.

Eram uluită, aproape că îmi dăduseră lacrimile. Îmi răscolise tristeţea pe care o purtam în mine de când mă despărţisem de Mica Flora. Eram departe una de alta, timpul trecea, iar ea îşi trăia viaţa în altă parte. Bărbatul acesta mă trezise din letargia unei rutine fără sens.

— E magnifică, am exclamat. Sincer. Nu sunt doar politicoasă. Detaliile sunt foarte vii, dar nu exagerate, şi sună atât natural, încât pare scrisă fără efort. Nu se simte niciun stil şi niciun efect forţat. Se naşte din sentimente reale. Am simţit adierea, am văzut lumânarea. Poezia mi-a adus aminte de cele scrise de Li Shangyin. De fapt, e la fel de bună.

Dovlecelul Fermecat a apărut chiar în acel moment să-mi spună

de mesajul meu urgent, aşa cum stabiliserăm dinainte. Ne-am îndepărtat câţiva paşi pentru a vorbi în particular.

— O să rămân. E interesant, iar poezia pe care tocmai mi-a recitat-o a fost surprinzător de emoţionantă. Vreau să o recit în seara asta. S-ar putea să le sporească interesul faţă de mine.

— Poate fi un bun peţitor?

— Are buzunarul gol al unui cărturar din secolul trecut. Dar s-ar putea să mă amuze.

— Pe mine tot mă mai doare stomacul, aşa că o pornesc spre casă.

M-am întors lângă Perpetuu, care a ridicat din sprâncene.

— Ce se întâmplă? Nu recurgi la scuze politicoase ca să mă părăseşti?

— Vreau să mai aud nişte poezii de-ale dumitale.

— Nu îndrăznesc. Ai urechea prea fină. Ţi-a plăcut prima, dar ce mă fac dacă o să-mi spui că a doua sună ca aiurelile vreunei trupe de menestreli. M-ar durea să-ţi faci o părere proastă despre mine.

— Critica, moartea în urma celor o mie de tăieturi.

— Doar o mână de oameni mi-au mai ascultat poeziile. Cei mai mulţi sunt rude care îşi dau cu părerea ca şi cum s-ar plânge de febră sau de vremea rea: *„Ai!* N-o mai suport, e prea dureroasă. Când o să se termine odată?”. Soţia mea era cel mai bun critic al meu. Avea opinii ferme şi vedea binele şi răul în ce scriam. Obişnuiam să vorbim fără ocolişuri despre toate acestea, pentru că gândeam la fel. Numele ei era Azur, precum cerurile albastre unde trăieşte acum. A tăcut şi şi-a întors privirea de la mine. A murit de febră tifoidă acum cinci ani.

N-am spus nimic, nu mi-a venit să-l întrerup.

— Îmi cer scuze, a zis într-un târziu. Nu ar trebui să te împovărez cu tristeţea mea. Nici măcar nu mă cunoşti.

— Nu mulţi înţeleg ce înseamnă să pierzi o mare dragoste, i-am spus. Soţul meu a murit acum şase ani, iar fiica mea mi-a fost furată acum trei ani. Edward şi Flora.

— Erau străini?

— Edward era american. Flora s-a născut în Shanghai.

— Am remarcat ceva diferit la dumneata – îţi lipseşte o parte din suflet. Ochii văd, dar au încetat să mai privească. Durerea.

O asemenea sensibilitate era neobişnuită la un bărbat.

— În cazul meu, a continuat el, durerea nu s-a domolit în timp. Renaşte în fiecare dimineaţă când mă trezesc şi descopăr că soţia

mea nu se află alături de mine. Este ca şi cum aş afla pentru prima dată că a murit. Obişnuiam să urc dealul până la mormântul ei în fiecare zi şi-mi aduceam aminte că n-avea să se mai întoarcă niciodată. Îmi recitam poeziile dinaintea pietrei funerare şi-mi aminteam cum i le citisem ei când respira alături de mine în pat.

— Şi eu vorbesc cu soţul meu. Mă reconfortează să mă gândesc la el, dar când nu-mi răspunde, mă simt iarăşi devastată.

— M-am gândit de multe ori să mă omor pentru a putea fi alături de soţia mea. Doar băieţelul meu mă mai leagă de acest pământ. Vărul meu m-a obligat să vin aici. Mi-a spus: „Vino şi tu să vezi femei frumoase, nu morminte”. Aşa că acum ştii, nu mă îndeamnă inima să alerg după plăceri de niciun fel, nici dacă mi-aş permite. Dar în seara asta, ai trezit la viaţă o parte din mine pe care o credeam amorţită – sufletul. Vorbeşti atât de deschis despre orice. Aşa era şi firea ei.

— Durerea dumitale dă profunzime acestei poezii. Mă emoţionează. Mi-ai îngădui s-o recit în seara aceasta celorlalţi invitaţi?

— Eşti amabilă că mă întrebi. Dar nu cred că ceilalţi ar avea chef să fie întrerupţi.

— Petrecerea cam lâncezeşte şi este rolul meu să îi trezesc cu puţin divertisment. Voi fi prima curtezană care recită poezia în public?

— Soţia mea din mormânt este singura care a mai auzit-o.

M-am dus la Fang cel Loial şi l-am întrebat dacă ar vrea să recit poezia lui Perpetuu ca parte din programul serii. În timp ce o citeam, am simţit un dor mistuitor după Edward şi Micuţa Flora. Mi-am imaginat-o pe Micuţa Flora aşteptându-mă. Perpetuu a fost uluit de cât de bine îi redasem intenţiile.

În noaptea aceea, am primit mai multe laude şi daruri băneşti decât în ani de zile. Am fost pe loc invitată la numeroase petreceri care aveau să fie organizate săptămâna următoare şi, pe măsură ce cererile se înmulţeau, a trebuit să le spun gazdelor mele că nu voi putea sta decât puţin timp datorită numeroaselor mele angajamente. Mă întorsesem la zilele când bărbaţii alergau după mine, întrecându-se în daruri ca să-mi câştige atenţia. Trei bărbaţi mă urmăreau deosebit de interesaţi, luptându-se pentru atenţia mea.

Până la finalul săptămânii următoare, unul dintre peţitori s-a îndreptat în altă direcţie. După încă o săptămână, pasiunile pe care

le stârnisem pentru o clipă se istoviseră şi deja erau vreo zece curtezane care recitaseră poezia lui Perpetuu. Trăiam din nou cu teama că nu voi mai avea vizitatori, nici măcar unii ocazionali. Iar celor care totuşi apăreau, le permiteam să-mi facă curte doar o perioadă scurtă, câteva zile, nu cu săptămânile. În ziua de azi, bărbaţii au prea multe opţiuni şi nu vor să aştepte să vadă dacă o floare îl alege pe el dintre ceilalţi. Puteau să-şi dea întâlnire gratis cu studente moderne, cărora nu le păsa de scandal şi ruşine. Chiar purtau bureţi împotriva sarcinii prinşi de lenjeria intimă, astfel încât să-i poată strecura în vagin dacă se ivea momentul potrivit. Când am acceptat un bărbat încă din prima noapte, Dovlecelul Fermecat m-a certat, spunându-mi că mă comportam ca o fetişcană de la o casă de flori de opiu. Doi bărbaţi m-au vizitat noaptea următoare, spunând că sunt prietenii celui care mă vizitase anterior.

— Vezi! a spus Dovlecelul Fermecat. Trag zgârciţii la tine ca muştele la rahat. Nu există cale mai rapidă de a distruge o reputaţie.

Măcar continuam să primesc cereri pentru a participa la petreceri – cel mai recent din partea vărului lui Perpetuu, Conac. Voia să-i cinstească pe doi oameni importanţi care aveau acces la preşedintele Republicii. Mi se spusese că le plac în mod deosebit melodiile americane.

— Revine alături de noi şi vărul tău Perpetuu? am întrebat. Vreau să-i mulţumesc din nou pentru poezie. A produs o adevărată senzaţie.

Totodată, speram să mă lase să recit şi altă poezie de-a sa.

— O să-l invit data viitoare când îl văd. E tot timpul în trecere. Cred că are un soi de afacere în afara Shanghaiului. Sau poate că doar e ocupat cu vreo curtezană de la altă casă. Ha! E destul de secretos.

O afacere. Deci nu era chiar aşa de sărac pe cât lăsa să se înţeleagă. Şi ştiam că nu e adevărată povestea cu curtezana de la altă casă. Bietul om.

Câteva nopţi mai târziu, Perpetuu s-a alăturat ca invitat al lui Conac la o mică petrecere cu băuturi şi jocuri pentru prieteni apropiaţi. Dovlecelul Fermecat a venit într-un suflet la mine şi mi-a spus să mai scot încă o poezie de la el.

— Crezi că sunt aşa de proastă încât nu m-am gândit şi eu deja la asta?

L-am întâmpinat pe Perpetuu cu o bucurie autentică. După ce

mi-am terminat numărul, m-am aşezat lângă el.

— Mă bucur că Conac te-a obligat să te întorci.

— Nici n-a fost nevoie de prea multă muncă de lămurire. Muzica dumitale mi-a ridicat moralul şi am apreciat în mod deosebit conversaţia noastră.

Conac şi prietenii săi începuseră să joace Ghiceşte Degetul. Perpetuu a refuzat să li se alăture. A spus că nu-i plac jocurile de noroc. Am urmărit amuzaţi câteva runde. Dar apoi am văzut cum se întunecă la faţă. S-a întors şi mi-a aruncat o privire bântuită.

— M-am tot chinuit de când te-am văzut. Ţi-am fost recunoscător că am putut vorbi sincer despre soţia mea, însă apoi m-a cuprins o jale aproape insuportabilă. Eram atât de disperat să-mi domolesc durerea, încât am rătăcit pe străzi ore în şir, până când m-am trezit în faţa unei case de flori de opiu. Înăuntru era întuneric, umbra unei femei m-a condus la un divan. Am auzit voci de bărbaţi şi de femei. Am pufăit de două ori din pipă şi, curând, durerea a slăbit şi am intrat în paradisul fumului albastru. Toată bucuria pe care o simţisem în viaţă m-a potopit într-o clipită. Nu credeam că pot trăi fericire mai mare – până când am simţit o mână apucându-mă de braţ. Azur stătea lângă mine. Jur, o vedeam cum te văd pe dumneata acum. Am sărutat-o şi i-am mângâiat faţa ca să fiu sigur că este reală. M-a asigurat că este. S-a întins pe divan, hainele au dispărut de pe ea, iar trupul ei palid şi frumos s-a unduit nerăbdător să mă primească. Încă o dată, eram uniţi prin minte, inimă, trup şi suflet. A scos aceleaşi ţipete de bucurie, acompaniate de sunetul clopoţeilor pe care îi purta la gleznă. Ne învârteam uşor ca fulgul în mătase şi în aer. Ne-am ridicat în înalturi, mai sus ca niciodată, iar după fiecare culme, o luam de la capăt. De fiecare dată când intram în ea… S-a oprit. Te rog să mă ierţi. Acest lucru atât de drag mie probabil că sună obscen.

— Nu mă şochează nimic, am spus. În secret, mă gândisem şi eu să fumez opiu pentru a-l reînvia pe Edward sub forma unei iluzii pline de viaţă.

— Bucuria nu durează suficient de mult, a spus. Fumul albăstrui dispare în cele din urmă, iar realitatea revine, mult mai dură ca înainte. Acum eram în pat cu soţia mea, oftând mulţumit, apoi, în clipa următoare, mă uitam în ochii unei vampe. Fata respectivă nu avea mai mult de douăzeci de ani, aproximativ vârsta soţiei mele când a părăsit această viaţă. Alţi bărbaţi ar fi considerat-o drăguţă. Dar eu eram revoltat că soţia mea fusese înlocuită de această fată

prostuţă care vorbea cum scânceşte un copil. Mi-am căutat hainele ca s-o şterg cât mai repede. Apoi, brusc, i-am simţit mâna fermă între picioarele mele. Eram dezgustat şi pe punctul de a-i cere să se oprească, dar apoi am fost şi mai dezgustat de mine însumi, fiindcă penisul mi se întărise în mâna ei. Sunt un bărbat normal şi trecuseră cinci ani de când nu mai fusesem atins de o femeie, alta decât iluzia soţiei mele. Fata s-a întins pe spate pe divan, şi-a ridicat rochia şi şi-a desfăcut picioarele. N-am putut să mă opun nevoii. M-am aruncat în ea – apoi, ce am făcut…

I s-a umflat pieptul, ca şi când şi-ar fi înăbuşit un oftat. Şi-a coborât privirea.

— Am făcut ceva dezgustător, iar acum mi-e rău doar când mă gândesc.

A scuturat din cap. Mi-am dorit să continue. Dar s-a ridicat.

— Nu mai pot să vorbesc despre asta. S-a uitat în jur. Dacă m-ar auzi oricine altcineva, ar zice că sunt nebun. Cred că te-am chinuit suficient cu poveştile astea despre viaţa mea mizerabilă. Eşti deosebit de amabilă că m-ai ascultat.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Sincer. Trebuie să ne eliberăm de tot răul pe care îl aduce durerea. Ai putea s-o faci scriind alte poezii.

— Am făcut asta. În mare parte sunt prostii sentimentale. Data viitoare când mă invită vărul meu, îţi voi aduce câteva. Şi atunci poate o să te binedispun. Ca să terminăm odată cu toate amintirile astea melancolice în care ne complăcem.

— Nu e nevoie să aştepţi până te invită dumnealui, i-am spus eu gândindu-mă rapid. Vino mâine spre seară. Pot să-ţi ascult poeziile în liniştea salonului meu şi să bem ceai.

Cum a plecat, Dovlecelul Fermecat a venit repede la mine.

— Ţi-a mai dat o poezie?

— Mâine după-masă. Vine să bem un ceai.

— Dacă îţi dă o poezie, îl laşi şi să ţi se urce în pat?

— Cum adică? Să creadă că sunt o prostituată?

A apărut a doua zi îmbrăcat în haine chinezeşti. M-a surprins puţin. Unii dintre clienţii noştri încă o făceau, dar de obicei erau dintre cei mai în vârstă. Pe de altă parte, se trăgea din An-hwei. De parcă a intuit ce gândeam, a spus:

— Hainele occidentale nu se compară cu roba lungă chinezească în privinţa confortului. Uită-te la mine. Nu arăt mai degrabă ca un

poet?

Avea dreptate, iar eu m-am gândit şi că era mai chipeş, poate pentru că părea relaxat.

L-am invitat să ia loc în fotoliu. Eu m-am aşezat pe canapea şi am aşteptat momentul potrivit pentru a-i cere o poezie. Am aşteptat în timp ce el îmi vorbea de noile probleme cu care se confrunta Shanghaiul. Am tot aşteptat în timp ce îmi înşira nedreptăţile suferite de muncitori şi ţărani. Am încercat să fiu un partener de discuţie interesant, dar nerăbdarea pusese stăpânire pe mine. Am rugat-o pe Dovlecelul Fermecat să aducă vin în loc de ceai. În cele din urmă, discuţia s-a întors la chinurile şi suferinţa lui. Cuvintele i-au devenit un pic neclare.

— Am ezitat să-ţi povestesc ieri ce s-a întâmplat mai departe la casa de flori de opiu, mi-era teamă să nu crezi că am înnebunit. Ştiu că pot să vorbesc deschis cu dumneata, dar dacă îţi spun ce s-a întâmplat, o să fii sinceră cu mine şi o să-mi zici dacă crezi că mi-am pierdut minţile sau că am devenit o fiinţă malefică?

Am îndreptat spre el cea mai înţelegătoare privire din câte eram în stare şi l-am asigurat cât am putut de sincer.

— Ţi-am povestit deja despre soţia mea şi despre fata aceea. După cum ziceam, fata era întinsă pe spate, iar eu deasupra ei, împingându-mă în ea doar dintr-o nevoie pur instinctuală. Zâmbea. Deodată, n-am mai suportat să-i văd faţa. Am rugat-o să-şi întoarcă faţa şi să închidă ochii. Apoi n-am mai suportat să-i simt corpul lipit de al meu, mişcându-se de parcă eram unul singur. Aşa că i-am spus să înceteze, să stea nemişcată. I-am zis să nu mai scoată un sunet. Am închis ochii şi mi-am imaginat că trupul acela nemişcat era cadavrul soţiei mele. Plângeam de bucurie şi de ruşine pentru că eram din nou împreună cu dragostea mea, doar că acum ea era moartă. Am pătruns-o mai tare şi tot mai tare, de parcă aş fi putut s-o umplu cu viaţă. Dar ea a rămas un cadavru şi chinul meu a renăscut, aşa că m-am oprit. I-am cerut fetei o pipă. Curând, pluteam din nou în raiul fumului albăstrui împreună cu iluzia soţiei mele vii. Ce bucurie m-a cuprins când m-am strecurat printre pliurile şi cutele acelea moi şi cunoscute în încăperea ei secretă. Am tăcut dragoste cu iluzia acestui trup viu. Câteva ore mai târziu, mi-am venit din nou în simţiri şi am dat cu ochii de prostituata aia, pe care am pus-o iarăşi să-şi asume rolul cadavrului soţiei mele. Am rămas acolo trei zile, nu mă puteam opri, fiindcă starea aceea de beatitudine îmi înteţea suferinţa, iar suferinţa înteţea nevoia de

alinare… Am reuşit să-ţi stârnesc repulsia?

— În niciun caz, am minţit eu. Fanteziile sale erau respingătoare. Totuşi, era admirabil că un bărbat putea să-şi jelească soţia într-atât, încât să apeleze la metode înfiorătoare pentru a fi împreună cu ea. Nevasta cea moartă s-ar simţi flatată.

Mi-a cuprins mâinile într-un gest de recunoştinţă.

— Ştiam că vei înţelege. Mi-ai spus deja cum îţi imaginezi că e soţul dumitale când alt bărbat te penetrează.

Nu spusesem aşa ceva – şi ce manieră neplăcută de a te exprima – „te penetrează”. Eu mi-l imaginam pe Edward când eram singură, când îmi era dor de clipele noastre tihnite şi îmi aduceam aminte ce-mi spunea.

Perpetuu s-a uitat prin jur şi m-a felicitat pentru gustul cu care era aranjată camera.

— Când ţi-l imaginezi pe soţul dumitale, a spus el, e vorba doar de faţa lui?

— Ce-mi aduc aminte cel mai bine este sunetul vocii lui, i-am răspuns, anumite conversaţii pe care le-am avut. Îi pot vedea şi diferite zâmbete, un zâmbet mulţumit, unul uşurat, altul surprins sau felul în care s-a uitat la fetiţa noastră când s-a născut.

— Expresii. Ce interesant. Dar parfumul, mirosul trupului sau al respiraţiei?

— Nu în mod inconştient. Însă dacă îmi propun, pot să-mi aduc aminte întrucâtva şi asta.

— Eu îmi aduc aminte tot, mai ales mirosul sexului, când eram împreună. E în natura mea de poet să-mi imaginez lucruri interzise. Nenorocirea este sursa poeziilor mele.

În sfârşit, mi se ivise şansa.

— Ştii că ultima poezie a dumitale a generat un puhoi de invitaţii ca să o recit din nou în alte case?

— Mi-a povestit Conac. Mă bucur. M-am uitat printre sutele pe care le-am scris, am încercat să mă decid ce altceva ar putea să-ţi facă plăcere.

Sute. Cariera mea era salvată.

— Am ales una dintre poeziile mele mai noi, parte dintr-o serie pe care am intitulat-o „Oraşul celor două milioane de vieţi”. Te rog să-mi spui părerea ta absolut sinceră despre ea. Întotdeauna încerc să-mi îmbunătăţesc poemele.

Şi-a dres glasul.

„Puterea celor bogaţi se umflă ca un râu ieşit din albie,
şi ia cu ea onoarea oamenilor.
Pe valuri de ocean, străinii acostează,
erodează ţărmurile patriei noastre.
Imnurile lor devin cântece funerare
pentru strămbunii noştri înecaţi în talazurile lor tot mai înalte.
Ne obligă eroii să zacă în paturile lor,
apoi proclamă «Shanghaiul este sclavul nostru bastard!»”.

Rămăsesem mută. Nu semăna deloc cu poezia frumoasă pe care mi-o citise data trecută. Suna ca un discurs al studenţilor cu banderole negre de pe Bulevardul Nanking. Jos imperialismul! Aboliţi tratatele portuare! Să ne luăm înapoi concesiunile!

— Este destul de percutantă, am reuşit să spun, te inspiră... un comentariu excelent asupra problemelor cu care se confruntă Shanghaiul.

— O poţi folosi oricând, a spus cu mândrie. Chiar şi-n seara asta. Vărul meu m-a invitat şi pe mine. I-am zis deja că am o poezie nouă.

A trebuit să-i spun adevărul:

— N-ar fi cea mai potrivită poezie pentru invitaţii noştri. Clienţii noştri sunt tocmai genul de oameni pe care îi acuzi în poezie.

— Unde mi-era capul?! O să încerc să găsesc una mai potrivită. Ce subiect ai dori să abordeze?

— Poate una despre dragostea plină de alean, am spus. Ca ultima. Sentimentul acela dureros de suspendare a timpului, pe care îl încerci când nu ai ce îţi doreşti. Şi despre tinereţe ar fi bună. Invitaţilor noştri le place să-şi aducă aminte de prima dragoste.

Săptămâna următoare, Perpetuu mi-a dăruit o poezie nouă, spunându-mi că avea drept temă dragostea plină de alean.

„Pe fereastra biroului meu,
Văd bujorii, încă desfăcuţi.
Văd cărarea, podul pustiu.
Cum tânjesc să-i aud paşii,
să-i strâng din nou picioruşele în palme!
Cum tânjesc să o îmbrăţişez
şi să-i văd veşmântul cum i se desface!
Dar, vai, respiraţia mea înceţoşează fereastra
şi înnegurează toate amintirile, mai puţin ziua aceea

în care a traversat podul spre nefiinţă.”

Măcar nu era vorba despre nu ştiu ce societate coruptă. Dovlecelul Fermecat mi-a sugerat să scot cuvintele *spre nefiinţă*, astfel încât domniţa din poezie doar să întârzie, nu să fie moartă. În loc să-mi ascult raţiunea, am recitat poezia în acea noapte aşa cum fusese scrisă. Un aer sumbru ca un linţoliu s-a lăsat peste încăpere. Doar un singur bărbat era entuziasmat. Concubina lui favorită îşi luase viaţa recent.

Perpetuu s-a simţit încurajat când i-am povestit, minţind, că poezia se bucurase de o primire călduroasă. Mi-a mai adus una, încă şi mai melancolică.

„Frunzele au tresărit, la fel şi inima mea.
Crengile dezgolite sunt acum îngreunate de zăpadă.
Iar viermii ţesători au dispărut,
dar roba de mătase a rămas lângă baia ei goală.
Sub lumina rece a lunii, nu mai e aurie,
ci albă precum cadavrul ei, pe noua lespede.”

Eram înspăimântată. Cadavrul nevestei se întorsese. Am reuşit să îngaim câteva laude excesive, remarcând cât de frumos contrastau crengile nemişcate cu tresăritul frunzelor, cât de tulburător plasase imaginea viermilor de mătase albi lângă cea rece a zăpezii şi a cadavrului de la final.

Am discutat cu Dovlecelul Fermecat dacă ar fi bine să recit această poezie. În cele din urmă, am căzut de acord că era atât de proastă, încât ar fi provocat doar ilaritate şi mi-ar fi prejudiciat cariera. L-am minţit din nou şi i-am spus că a fost un mare succes.

Dovlecelul Fermecat era dezamăgită, dar nu descurajată.

— Dacă tot are sute, cum pretinde, poate mai bine ţi le-ar da ţie să o alegi pe cea mai bună. Poeţii nu sunt capabili să vadă ce e bun şi ce nu în propriile poezii. Deja a trecut o lună de când îl cunoşti. Ar fi trebuit să poţi să scoţi câteva poezii ca lumea până acum. Dragoste plină de dorinţă sau melancolică, dragoste împlinită, orice, dar nu dragoste tragică. Cred că cea mai bună cale ar fi să-l primeşti în pat. Oferă-i inspiraţie proaspătă în locul celei atât de obositoare a soţiei sale.

— Mă tem că mintea mea se ofileşte, i-am spus lui Perpetuu

câteva zile mai târziu, când s-a întors în Shanghai, dintr-o călătorie de afaceri, am presupus eu. Ai fi de acord să îmi acorzi lecţii de caligrafie? Aş putea să exersez copiind toate poeziile dumitale. Mi-ar oferi atât disciplină, cât şi inspiraţie.

Aşa cum mă aşteptam, s-a simţit flatat şi a acceptat imediat să mă ajute. Cumpărasem deja pensulele, cerneala şi un teanc gros de hârtie de orez. Şi-a luat rolul de profesor foarte în serios. Mi-a spus că va trebui să-mi pregătesc mintea, să pregătesc cerneala şi să mă pregătesc să trasez fiecare ideogramă vizualizând mişcarea pensulei. Eu mă pregăteam să-l seduc.

— Nu poţi desena ideograma de parcă ar fi făcută din câteva bucăţi rupte şi lipite la loc, mi-a spus după prima încercare. Se cer un ritm şi o siguranţă anume. Fără să-ţi tremure mâna, dar nici să fie înţepenită.

Mi-a arătat cum să ţin pensula perpendicular pe foaie, iar eu am ţinut-o intenţionat înclinată. Şi-a pus mâna caldă peste a mea şi m-a ghidat în timp ce făceam mişcările. În mod deliberat, mi-am ţinut braţul ţeapăn şi l-am mişcat sacadat, astfel încât să trebuiască să treacă în spatele meu pentru a-mi controla gesturile. Mi-am legănat şoldurile în ritmul mişcărilor sale şi l-am atins discret pe coapsă. Celor mai mulţi bărbaţi li s-ar fi întărit şi ar fi înţeles imediat invitaţia subtilă de a termina lecţia în pat. Perpetuu, văduv fidel, s-a tras mai departe de mine.

Poezia pe care am transcris-o era diatriba pompoasă din seria pe care el o intitulase „Oraşul celor două milioane de vieţi”. Shanghaiul este sclavul nostru bastard! Perpetuu spusese că dragostea adevărată venea din împărtăşirea ideilor înalte, iar această poezie avea din plin aşa ceva. Trebuia să mă arăt interesată de ele, dacă era să mă întrec cu o nevastă moartă, care inspirase deja cinci ani de castitate.

— Oamenii ar trebui să se conducă în viaţă după idei mai înalte – altruism, sacrificiu, onoare şi integritate. Nu să renunţe şi doar să zică „ei, asta e, nu se poate, aşa că o să mă lăcomesc şi eu cum face toată lumea”.

— Dar bărbaţii trebuie să fie pragmatici. Ideile nu ţin de foame, nici nu dau naştere progresului.

Asta l-a provocat să-mi explice ce voia să spună. Am încetat să-l mai ascult după zece minute, dar el a ţinut-o aşa o oră. Planurile mele de a-l seduce eşuaseră. Îl stârnisem, dar nu în felul în care plănuisem eu. Am sugerat să punem punct şi să reluăm lecţia a

doua zi.

— Mi-a prins bine. E plăcut să-ţi exprimi cu voce tare aceste idei. Obişnuiam să fac asta tot timpul cu soţia mea.

Mai târziu, i-am spus Dovlecelului Fermecat că orice idei inspirate aş avea în legătură cu poeziile lui nu vor putea concura în veci cu forţele reunite ale ideilor lui înalte şi ale soţiei moarte. N-avea niciun rost – şi era costisitor, având în vedere cât de mult îi plăcea să mai ciugulească câte ceva la ceai. Următoarea ocazie când Perpetuu mi-a făcut o vizită, i-am spus că aveam un nou peţitor care dorea să mă vadă în după-amiaza respectivă. Aveam să-i comunic eu când puteam să ne continuăm lecţiile de caligrafie. N-a reuşit să-şi ascundă dezamăgirea.

— Ai fost mult prea amabilă să-ţi petreci atâta timp alături de mine, a spus el de formă.

După-amiezile au trecut fără vizitatori. Am citit un roman, apoi încă unul. L-am trimis pe un servitor după ziare, unul în chineză, altul în engleză. Chiar dacă mă oboseau discuţiile lui Perpetuu despre politică, m-am trezit că acum citeam ştirile din punctul lui de vedere, dispreţuind progresul: alte vapoare, alte clădiri, alte tăieri de panglici, alte strângeri de mână între magnaţi urmărind să se îmbogăţească şi mai mult. Mi-am adus aminte de mama, cum spunea fiecărui client: „Sunteţi exact persoana pe care voiam s-o văd”, în chip de introducere când voia să-i încurajeze pe potentaţi să-şi unească forţele. În timp ce citeam ştirile, mă întrebam care punct de vedere era mai bun – al mamei sau al lui Perpetuu? Care era egoist? Care era distructiv pentru cei rămaşi în urmă?

Când Perpetuu s-a întors două săptămâni mai târziu, m-am bucurat cu adevărat să-l văd. Mă simţisem singură. S-a grăbit să-mi spună că ştie cât de ocupată sunt şi că voia doar să-mi spună că l-am inspirat să scrie poezii noi, asemănătoare celei pe care mi-o arătase în prima noapte, când ne-am cunoscut.

— Poeziile se nasc din puterea emoţiilor, mi-a spus. Ale mele s-au născut din despărţirea noastră. Am descoperit că îmi era dor de compania dumitale şi că mi-o doream, iar după un timp, tânjind după ea, au început să curgă, nestăvilite, poezii melancolice. Dar trebuie să-ţi mărturisesc şi un lucru care s-ar putea să te uimească. Am fost nesincer. Ţi-am spus că durerea mi-a anihilat orice dorinţă pentru altă femeie. Curând după ce te-am cunoscut, am încetat să-mi mai imaginez că în faţa mea se află iluzia cadavrului soţiei mele. Erai dumneata. Astfel că atât dorul pe care l-am simţit de pe urma

despărţirii noastre, cât şi nesinceritatea mea ruşinoasă au dat naştere celor mai puternice poezii pe care le-am scris în ultimii ani. Sunt totuşi destul de modeste, cu siguranţă, dar, dacă doreşti, ţi le ofer drept mulţumire pentru inspiraţia poetică şi pentru că ai stârnit în mine sentimente de dragoste pe care nu credeam că le voi mai trăi vreodată. Nu-ţi face griji, nu aştept nimic în schimb. Voi rămâne admiratorul dumitale, de vreme ce sunt prea sărac să mă transform în altceva. Durerea dragostei neîmpărtăşite îmi va insufla poezii încă şi mai puternice de-a lungul anilor.

Dintre toţi bărbaţii timizi pe care i-am avut, acesta avea cu siguranţă cel mai straniu fel de a-mi spune că vrea să se culce cu mine. Imaginaţi-vă: eram mai dorită decât cadavrul soţiei lui! În orice caz, eram nerăbdătoare să văd poeziile pe care le inspirasem.

— Dacă îţi ofer ce-ţi doreşti, i-am spus, ţi-ai pierde inspiraţia?

Chipul i s-a schimonosit trădând chinurile dorinţei sexuale.

— Poeziile ar fi diferite, dar nu şi-ar pierde din forţă. S-ar putea chiar să fie şi mai puternice, având în vedere intensitatea dragostei mele.

Am tăcut gândindu-mă la această posibilitate: dacă îl primeam în patul meu, aş fi avut parte de conversaţii care să-mi umple după-amiezile altfel singuratice. Aş beneficia de un noian de poezii dintre care să aleg. Acestea, în sine, erau motive suficiente, însă mai exista şi un altul. Mi-aş fi potolit şi propria sete de dragoste – şi nu mă refer la dragostea pentru el. Voiam să mă simt din nou iubită de cineva care îşi dorea mai presus de orice să mă aibă.

— Mi-ar plăcea să văd poeziile melancolice pe care le-ai scris, i-am spus, dar şi pe celelalte care vor fi diferite.

M-am întins pe pat, lăsând să înceapă noile poezii.

Poeziile lui despre dorinţele pe care i le stârnisem nu mi s-au părut rele, însă tot nu erau suficient de bune pentru a fi recitate. Măcar nu erau despre politică. Mă vizita după-amiaza cam de trei sau patru ori pe săptămână. După ce a trecut o lună fără să apară nicio poezie nouă, Dovlecelul Fermecat a fost de părere că Perpetuu era posibil să fie unul dintre poeţii aceia care n-au scris decât o singură poezie bună în viaţa lor. Regreta că mă sfătuise să îl seduc.

— Uite cât timp ai irosit – şi nici măcar nu a plătit toate gustările şi ceaiul, ce să mai vorbim de după-amiezile în care s-a desfătat în patul tău.

Normal, eram dezamăgită de nepriceperea mea de a-l inspira să scrie poezii mai bune. Era o chestiune de mândrie. Dar nu simţeam că toate după-amiezile alea intime fuseseră irosite. Una peste alta, caligrafia mi se îmbunătăţise considerabil. Demonstram ceea ce el numea „un stil literar orbitor precum fulgerul”. Pe lângă asta, mă bucurasem şi să fiu tratată de la egal la egal în timpul dezbaterilor noastre pe teme despre care nu ştiam prea multe: antifeudalism, realismul social, lucrătorii agricoli şi altele asemenea. Subiectele plictisitoare deveniseră un pic mai interesante acum că participam mai activ la discuţie. Mă simţeam, de asemenea, şi victorioasă, pentru că reuşisem să biruiesc cei cinci ani de abstinenţă sexuală, lăsând cadavrul soţiei sale să se odihnească în pace. După cum ştie orice curtezană, căsătoria în calitate de primă soţie era cel mai reuşit final pentru o carieră. Căsătoria cu Perpetuu, însă, însemna să mă mut undeva în provincia An-hwei, iar eu nu reuşeam să scot de la el nicio informaţie care să mă lămurească dacă reşedinţa familiei lui se afla la o sută de kilometri depărtare de Shanghai sau la două sute cincizeci. Era în continuare secretos în materie de finanţe personale. Susţinea că este sărac, dar Conac spusese că avea afaceri pe undeva. Cu siguranţă că nu era implicat în comerţul exterior, dar măcar avea ceva mijloace de a face bani. Ca să nu mai spunem că orice familie cu zece generaţii de învăţaţi de succes trebuie să fi acumulat o oarecare avere de-a lungul anilor.

Dacă aş fi fost îndrăgostită nebuneşte, n-ar mai fi contat distanţa de Shanghai. Dar nu-l iubeam. În schimb, nutream faţă de el un sentiment apropiat de dragoste. Aceste sentimente asemănătoare cu dragostea erau departe de toate ameţelile, privirea crucişă şi palpitaţiile pe care mi le dădea pasiunea pentru Fang cel Loial. Şi nu semănau deloc cu cele pe care le împărtăşisem cu Edward. Acest fel de dragoste părea mai mult un soi de mulţumire sufletească tot mai puternică izvorâtă din faptul că aveam să fiu adorată pentru tot restul vieţii. Nu conta că relaţiile sexuale cu Perpetuu nu erau chiar atât de satisfăcătoare. Nu avea experienţă, mă gândeam eu, pentru că făcuse dragoste cu o singură femeie. Puteam să-l învăţ fără ca el măcar să-şi dea seama. Pe de altă parte, nu mă deranja să am nopţi mai puţin solicitante. După ani de muncă, pensionarea aducea şi ea avantajele ei, cum o făceau şi cuvintele afrodiziace *Zece Generaţii de Învăţaţi de Succes*, care evocau puterea devastatoare a zece generaţii de bărbaţi importanţi şi respectaţi.

Perpetuu şi cu mine eram prinşi într-una dintre dezbaterile noastre de idei înalte când am auzit strigătul portarului:

— Nenorociţii l-au împuşcat!

Am fugit în curtea din faţă unde se adunaseră aproape toţi.

— E mort? a întrebat Vermilion.

— Nimeni nu ştie sigur, a răspuns un servitor.

Un murmur îndepărtat de voci se auzea tot mai tare. Dovlecelul Fermecat ne-a spus că oamenii erau înnebuniţi de furie, pentru că poliţiştii de la Secţia de Poliţie Britanică Louza deschiseseră focul asupra mulţimii de studenţi adunaţi în jurul clădirii, cerând eliberarea liderului lor care organizase protestul împotriva străinilor. Niciunul dintre noi nu ştiam câţi erau răniţi sau morţi, doar că servitorul nostru Micul Bour avusese un drum de făcut şi încă nu se întorsese, chiar dacă trecuse ora la care spusese că o să fie înapoi acasă. Cu cinci minute înainte, un servitor din casa de vizavi îi spusese lui Pin Bătrân că Micul Bour zăcea în drum. Nu ştia dacă e mort sau nu. Pin Bătrân era unchiul Micului Bour şi îl crescuse din fragedă pruncie. Bătrânul suspina printre cuvinte:

— Probabil că a ocolit-o pe Bulevardul Nanking ca să vadă ce se întâmplă cu marea demonstraţie. Altfel ce căuta acolo? Nenorociţii!

Am deschis poarta şi ne-am uitat. Un şir de oameni scandând a trecut în grabă pe lângă noi. Zgomotul creştea cu fiecare clipă.

— Trebuie să-l găsim! a spus Bătrânul Pin, apoi a dispărut în mulţimea care alerga.

— Mă duc eu cu el, a spus Perpetuu.

S-a uitat la mine şi mi-am dat seama că îmi propune să-l însoţesc. Momentul acesta reprezenta toate lucrurile despre care vorbiserăm: dreptate, echitate, solidaritatea necesară pentru a face o schimbare. Am rămas nemişcată poate pentru trei secunde, apoi l-am luat de mână.

— Nu te duce! a strigat Dovlecelul Fermecat. Proasto. Vrei să sfârşeşti ca Micul Bour?

Perpetuu şi cu mine am ajuns într-un loc atât de aglomerat, că nimeni nu înainta. Eram prinşi într-un burduf de furie care se strângea din ambele părţi.

Perpetuu a ţipat:

— Lăsaţi-ne să trecem! Fratele meu a fost împuşcat!

Ne-am îmbrâncit până am răzbit.

Eu am fost prima care l-am văzut pe Micul Bour întins în stradă

cu faţa în jos. L-am recunoscut după cicatricea în formă de semilună de pe ceafă. Pin Bătrân s-a apropiat de el, a căzut în genunchi şi i-a întors capul nepotului său pentru a-i vedea faţa, apoi a scos un urlet. Epitete şi un geamăt solidar de durere au răsunat în văzduh. Şi chiar în acel moment, pământul s-a cutremurat din cauza unei explozii, apoi, într-o clipită, am fost luată pe sus de panica manifestanţilor. Am simţit o mână pe spate. Dovlecelul Fermecat a ţipat:

— Să nu cazi! Să nu cazi!

Nu mă puteam întoarce de teamă să nu fac exact ce mă sfătuise, căci aş fi fost călcată în picioare. Aşa că m-am lăsat purtată în acel miriapod de picioare. În jurul meu se îngrămădeau studenţi cu banderole, muncitori cu pieptul dezgolit, servitori în haine albe, trăgători de ricşe şi pietoni obişnuiţi. Puteam să mor în mijlocul acestor străini şi am simţit cum mă cuprinde amorţeala acceptării, apoi o consternare stranie că aveam să fiu găsită moartă purtând o rochie care nu-mi plăcuse niciodată. Abia atunci mi-a trecut prin minte că Perpetuu nu se vedea nicăieri.

Pe trotuare, protestatarii azvârleau cu pietre în vitrinele magazinelor inscripţionate cu caractere japoneze, apoi dădeau buzna înăuntru şi se dedau la jafuri. „Afară cu japonezii”, „Jos cu englezii”, „Daţi-i afară pe yankei”.

Apropiindu-mă de Casa lui Vermilion, m-am liniştit când l-am văzut pe Pin Bătrân lângă poarta noastră. Privea în sus la o efigie în flăcări, de care atârna o pancartă pe care scria „Şeful poliţiei”.

— L-au învăţat pe nenorocitul ăla ultima lecţie de care o să mai aibă parte.

Vederea i se înrăutăţise de-a lungul anilor. De la trei metri distanţă, n-ar fi reuşit să facă diferenţa între un sikh cu turbanul alb sau un misionar cu părul alb. A fost descurajat când i-am spus că ăla care se făcea scrum nu era şeful poliţiei şi că respectivul va mai apuca să înveţe câteva lecţii. Am bătut la poartă şi am auzit vocea speriată a lui Vermilion întrebându-ne cine suntem înainte să tragă de zăvor. Ne-am repezit în spaţioasa sală de recepţii. Surorile flori stăteau strânse într-un colţ. Eram gata să le dau vestea tristă despre Micul Bour, când prin geam a zburat o piatră, aşa că am fugit toate în partea din spate a casei. Am auzit huiduieli. Pin Bătrân a spus că oamenii credeau că în casa noastră trăia diplomatul englez. Aveau de gând să dărâme poarta. Cu două zile în urmă, diplomatul bătuse cu sălbăticie un vânzător de clătite cu

bastonul, pentru că refuzase să-i facă loc să treacă, şi o mulţime furioasă a ripostat, rupându-i picioarele. Când s-a răspândit vestea că vânzătorul murise, s-a stârnit o adevărată nebunie. Iar acum asta! – zvonul că nenorocitul de diplomat locuia în casa noastră.

Fetele s-au repezit în camerele lor ca să-şi strângă bijuteriile de pe unde le aveau ascunse, în eventualitatea în care ar fi trebuit să părăsească rapid casa. Dar unde să se ducă? Ce s-ar fi întâmplat dacă erau prinse cu mărunţişurile lor câştigate cu greu? Eram bucuroasă că ale mele se aflau ascunse sub patul meu care avea un fund dublu. Doar Dovlecelul Fermecat ştia unde sunt casetele şi care dintre scânduri trebuiau trase la o parte primele. De-abia în clipa aia mi-am dat seama că n-o mai văzusem pe Dovlecelul Fermecat. Mă gândisem că se întorsese acasă.

— Unde e Dovlecelul Fermecat? am ţipat în timp ce alergam prin cameră. S-a întors? M-am dus la Pin Bătrân. Ai văzut-o?

A clătinat din cap. Sigur că n-o văzuse. Era aproape orb!

— Deschide poarta! Trebuie s-o găsesc.

A refuzat. Mi-a zis că e prea periculos.

— Daţi-i drumul de-aici! am auzit-o pe Dovlecelul Fermecat strigând de partea cealaltă a porţii. Sunteţi atât de orbi şi de tâmpiţi că nu vedeţi plăcuţa asta? Citiţi. Casa lui Vermilion. Sunteţi cu toţii de la ţară şi nu ştiţi să citiţi? Tu, de acolo, arăţi ca un student. Ştii ce e locul ăsta sau încă sugi la ţâţă? Asta-i o casă de curtezane de mâna întâi. Unde scrie că e casa diplomatului englez? Arată-mi şi mie!

Am auzit lovituri în poartă.

— Pin Bătrân, gata, poţi să-mi deschizi.

Când s-a deschis poarta, doar câţiva tineri sfioşi mai rămăseseră în faţă. Îşi lungeau gâturile ca să vadă înăuntru.

Chipul chinuit al lui Perpetuu a apărut brusc. M-a prins şi m-a îmbrăţişat atât de puternic, încât am crezut că o să-mi fisureze coastele.

— Eşti în siguranţă! Îmi venea să mă omor, eram sigur că ai murit.

Mi-a dat drumul. Expresia i s-a schimbat într-una nedumerită.

— Nu ţi-ai făcut griji pentru mine? m-a întrebat.

— Sigur că da, am spus. Aproape că mi-am pierdut minţile de frică.

În secret, mă întrebam oare de ce nu-mi făcusem griji unde era. I-am pipăit mâneca sfâşiată şi am rămas cu chipul plecat. Îi

simţeam privirea aţintită asupra mea. Când mi-am ridicat ochii, el încă se uita insistent la mine, dezamăgit, aproape supărat. Amândoi ştiam că ar fi trebuit să izbucnesc în lacrimi de uşurare când am văzut că nu păţise nimic.

În săptămâna aceea cât au durat manifestaţiile, Perpetuu nu s-a mai întors. M-am gândit că e prea periculos să umbli pe străzi, din cauza tulburărilor care se iscau din senin. Se zvonea că şeful poliţiei plecase şi lăsase un subaltern la comanda Secţiei Louza, în timp ce el petrecea o după-amiază plăcută în Clubul Shanghai şi la cursele de cai. Subalternul intrase în panică când au dat buzna studenţii. A ordonat să se tragă şi doisprezece oameni au fost ucişi şi mai mulţi răniţi. Avea să mai dureze ceva până se liniştească lucrurile în cartierul nostru.

Petrecerile fuseseră contramandate. Vermilion i-a sunat pe cei mai buni clienţi, pe rând, susţinând că lucrurile se calmaseră şi că găzduia un mare banchet pentru a sărbători pacea nou-instalată. Eu şi surorile mele flori ne-am sunat peţitorii şi foştii clienţi. Toţi spuneau că au programul prea încărcat şi nu pot participa. Nimic nu mergea cum ne doream. Într-o dimineaţă, am găsit pe treptele noastre cadavrul unui bătrân. Vermilion nu dorea ca stafia lui să se bucure de viaţa de apoi în casa noastră de flori.

— Să-şi facă treaba la Porţile Plăcerii, mai jos pe stradă, a spus ea.

Toată lumea a râs, mai puţin Pin Bătrân, căruia i se spusese să scape de cadavru.

Refuzase deja.

— N-am de gând să las stafia acestui om să pună stăpânire pe corpul meu ca să le-o tragă fetelor cu sula mea.

Am zărit un cerşetor peste drum.

— Hei, tataie! Îţi dau 10 centi dacă iei cadavrul ăsta de-aici.

— S-o fut pe mă-ta, a spus bărbatul cu o voce groasă de beţivan. Eu am fost primar în oraşul ăsta. Dă-mi un dolar.

După ce ne-am târguit puţin, i-am dat dolarul.

Pe măsură ce zilele treceau, auzeam zvonuri că o parte din clienţii noştri ajunseseră cerşetori. Împrumuturi de la bănci luate înapoi. Fabrici incendiate. Dictatori militari care au pus mâna pe afacerile lăsate de izbelişte prin oraşele de provincie. Circulau o groază de poveşti cum că japonezii profitau de acest haos şi că, în curând, urma să apară câte un proprietar japonez în spatele

oricărei uşi, de parcă nu erau deja prea mulţi. Ce se întâmpla? Lumea parcă înnebunise.

Vermilion a trecut în revistă finanţele casei, punând pe listă petrecerile care fuseseră rezervate şi anulate, apoi curtezanele ale căror clienţi aduceau profit regulat. A calculat cât însemna asta în funcţie de banii încasaţi de fiecare fată şi banii care-i intrau ei în buzunar. Am ascultat-o cu inima grea în timp ce-mi nominaliza peţitorii, aceştia aflându-se printre cei mai puţin profitabili şi de încredere. Cum nimeni nu dădea petreceri, nu mai primisem cereri să interpretez melodii la ţiteră în maniera celor cântate la banjo. Nici Perpetuu nu mă mai vizitase. Probabil că era supărat pe mine. Însă nu puteam să-mi fac griji acum şi în privinţa asta. N-ar fi putut să mă ajute cu banii. Contribuise cu o singură poezie bună.

Când, în sfârşit, s-au terminat revoltele şi am început să primim din nou vizite, nu mai erau aceiaşi bărbaţi influenţi care ne treceau pragul înainte. Bărbaţii ăştia aveau bani, dar nu-i aruncau pe noi. Voiau să facă mai puţină curte şi să primească dovezi în dormitor că suntem mai bune decât curtezanele celorlalte case. Chiar şi cu afacerile mergând prost, Vermilion se aştepta ca noi să-i plătim toată chiria şi întreţinerea, dar şi-a dat seama rapid că ar rămâne fără curtezane dacă le-ar da afară pe toate cele care nu reuşeau să plătească la timp. Am intrat în economii ca să-mi pot păstra camera.

Am simţit o mare uşurare când Vermilion a venit la mine cu un nou client. Conac spusese că voia să dea o petrecere privată acasă la el în onoarea invitatului său, un partener de afaceri între două vârste, pe nume Yan Strădanie. Invitatul se declarase interesat de o curtezană pricepută la povestit. Vermilion a spus că nimeni nu avea mai multă experienţă în artele literare ca mine. M-am simţit flatată şi i-am mulţumit că m-a ales pe mine.

M-am întrebat, desigur, dacă Perpetuu stătea în casa lui Conac. Dacă ar fi participat la petrecere, ar fi fost o bună ocazie să-mi arăt în taină afecţiunea faţă de el şi să-l fac să mă ierte pentru că n-am reuşit să mă arăt suficient de îngrijorată în timpul răzmeriţelor. În noaptea aceea, m-am îmbrăcat în haine chinezeşti, dar cu un uşor aer occidental, o combinaţie de vechi şi nou. Mi-am luat şi ţitera cu mine. M-am bucurat să văd că Perpetuu era într-adevăr prezent la dineu şi i-am aruncat ocheade drăgăstoase, fără să-l neglijez pe invitatul de onoare. Când a venit vremea povestitului, sugestiile mele n-au fost luate în considerare. Yan Strădanie m-a rugat să-i

citesc o scenă din *Pruna din vaza de aur.* Am rămas cu gura căscată. Era vorba despre un roman pornografic. Era cunoscut în casele de curtezane, dar numai după ce un peţitor fusese invitat în dormitor. Nu se mai întâmplase să fiu rugată să citesc aşa ceva în faţa unui grup de bărbaţi la o petrecere. Perpetuu şi-a ferit privirea. Tuturor li s-a mai turnat vin în pahare. Conac a venit la mine şi mi-a spus blând că îl convinsese pe Yan Strădanie să fie de acord, în schimb, cu lectura unui fragment în camera lui.

— E aici numai pentru trei nopţi, a spus Conac, şi i-am sugerat să îţi acorde echivalentul a o lună de cadouri, cincizeci de dolari, pentru această favoare. S-ar putea să mai ceară o reprezentaţie mâine noapte. Ştiu că cere cam mult, Violet. Iartă-mă dacă te-am ofensat.

Înainte să apuc să răspund, Perpetuu s-a apropiat de Conac pentru a-i ura noapte bună. Mi-a spus că i-a făcut plăcere să mă vadă, apoi a plecat. Gestul însemna că nu este de acord cu ce urma să fac, din câte mi-am dat seama. Timp de atâtea luni, acest bărbat infatuat mă lăsase să-i ofer plăceri fără să plătească nimic pentru acest privilegiu. I-am spus lui Conac că aş fi mai mult decât încântată să mă ocup de partenerul lui de afaceri. Din fericire, Dovlecelul Fermecat nu era acolo ca să afle că fusesem de acord cu aşa ceva fără măcar o noapte de curtat. Mai interpretasem bucăţi din cartea aceasta şi înainte – dar numai pentru patronii mei. Decizia din seara asta anunţa declinul rapid al carierei mele.

Yan Strădanie s-a dovedit foarte grijuliu în a mă face să mă simt confortabil. Era prea frig? Nu doream puţin ceai? Am vorbit câteva minute despre nimicuri, apoi mi-a adus cartea. Dorea să-i citesc din pasajul în care personajul Floare de Lotus Auriu îi pune coarne stăpânului în urma unor întâlniri lascive cu tânărul grădinar. Mi-a spus că el voia să joace ambele roluri, şi pe cel al grădinarului tânăr, şi pe cel al stăpânului casei. A scos de undeva o perie de păr cu un mâner lung şi îngust, cu care l-am pedepsit pe grădinarul cel obraznic, dar supus. După câteva lovituri, mi-a mulţumit, apoi a scos un bici. Acum era stăpânul casei, iar eu eram Floare de Lotus Auriu.

M-a acuzat furios că i-am fost necredincioasă, iar eu m-am prefăcut că plâng în timp ce susţineam că nu se întâmplase nimic între mine şi grădinar în afară de nişte lecţii de horticultură. Dar, conform poveştii, eu pledam în van, Yan Strădanie îşi folosea biciul, iar eu asiguram ţipetele necesare, implorându-l să mă ierte şi să nu

mă omoare. Biciul era făcut de aşa natură încât să nu fie prea dureros, dar ce m-a usturat a fost sentimentul de umilinţă când Yan Strădanie mi-a cerut să mă zvârcolesc puţin mai mult şi să ţip cu mai mult realism şi mai tare. La sfârşitul reprezentaţiei mele, a redevenit grijuliu şi m-a întrebat dacă nu mi-e frig. Mi-a cerut să ne vedem şi seara următoare.

În cea de-a doua seară, am interpretat urletele cumpărate pe bani cu şi mai mult realism. Conac mi-a dat un cadou suplimentar şi şi-a exprimat generos recunoştinţa pentru că fusesem atât de amabilă. Vermilion era şi ea mulţumită că totul se terminase cu bine, iar eu am rămas cu impresia că ştia de la bun început ce urma să mi se ceară. Am aşteptat să se încheie şi a doua noapte înainte să-i spun Dovlecelului Fermecat ce se întâmplase. S-a supărat doar pentru că nu îi spusesem şi ei. Era servitoarea mea şi trebuia să vegheze asupra mea. O privasem de scopul ei în viaţă. Mi-am dat seama că înţelegea genul ăsta de situaţie în care trebuia să faci orice era necesar.

După două zile, Perpetuu m-a vizitat după-amiaza. N-a spus un cuvânt despre seara când avusese loc petrecerea lui Conac. Am discutat însufleţiţi despre subiectele obişnuite. Eram egala lui şi mă simţeam recunoscătoare pentru că îmi redase respectul de sine. Nu trebuia să urlu şi să mă umilesc. L-am primit în patul meu şi, în timp ce mă ţinea în braţe, mi-a dăruit o poezie nouă şi m-a rugat să o citesc cu voce tare pentru a vedea cuvintele cum se formează şi se revarsă de pe buzele mele frumoase.

„Cerul fără de culoare este o foaie neprihănită.
Când este mângâiată de pensule, răsar carapace,
munţi imenşi se ridică jilavi în dreptul norilor uscaţi.
Cu un singur fir de păr şi cu un pic de cerneală,
sunt mâzgălitura unui pustnic pe o stâncă străveche,
care întreabă zeii unde se ascunde nemurirea,
însă umbre de munţi şi ţancuri de stâncă
Ascund acum vederii bolta cerească”

Am plâns. Poezia era o capodoperă. Îşi regăsise talentul. Începusem să am îndoieli, dar nu mai era cazul. M-am grăbit să-i dau vestea Dovlecelului Fermecat. I-am spus să stea jos în timp ce o recitam.

— Numai fiţe, a spus după ce am terminat. Ce ai văzut în ea? Ţi

se înceţoşează mintea după ce faci sex? Nu vorbeşte decât despre ce important se crede el – măreţ ca muntele şi cerul, pe care îşi închipuie că le-a creat cu pensula lui. Cum poate să fie un învăţat adevărat? Încep să cred că prima poezie pe care ţi-a dat-o nici n-a fost scrisă de el.

Nu mi-a plăcut că a vorbit astfel despre el. Ce ştia ea despre o poezie bună sau despre una slabă? Nu era educată. Iar suspiciunile ei despre caracterul lui erau ridicole. Nu cunoscusem alt bărbat mai deschis. Confesiunile despre soţia sa erau zguduitor de sincere.

— Să nu-i răspunzi imediat dacă te cere de nevastă, a spus ea. Nu ştii mai nimic despre el, cu excepţia faptului că vorbeşte şi vorbeşte şi iar vorbeşte despre ideile lui fără nicio valoare şi că a scris doar o poezie bună. De ce locuieşte cu Conac? Unde e casa familiei lui? A spus că e din An-hwei, dar de unde anume? Şi de unde îi vin banii?

— Are o afacere, am zis.

— Conac *bănuia* că are o afacere. Acum zici că ştii sigur? Unde-i dovada?

— Nu poate să fie sărac. Se trage dintr-o familie de învăţaţi veche de zece…

— Zece, zece, zece. Asta iubeşti tu, numărul de generaţii. Tot mai mult mi se pare că e ceva în neregulă cu el. Simt în stomac ce simţi tu în inimă. Zice că e un bărbat cu idei înalte. Ideile sunt ca aerul. Ce face el cu ideile astea ale lui? Îşi dă cu părerea şi se simte important, iar tu eşti publicul lui, care îl aplaudă din pat. Îşi critică singur poeziile. Şi totuşi ţie îţi dă unele slabe şi crede că sunt bune de recitat. Şi-a jelit soţia până te-a cunoscut pe tine – n-a făcut sex cinci ani? Numai asta şi-ţi dai seama că are ceva la cap, chiar dacă, după toate probabilităţile, e altă minciună de-a lui. Şi mai gândeşte-te la ceva: nu ţi-a dat niciodată nimic, niciun bănuţ pentru ceai sau pentru gustările pe care le-a luat aici. Vermilion mi-a spus că spera măcar să-şi plătească datoria cu câteva poezii bune. Şi a mai spus că ne opreşte nouă banii, din moment ce nu s-a ales cu nimic de pe urma generozităţii ei provizorii. Trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie, Violet. Să nu te tenteze căsătoria cu acest bărbat. Nu el e soluţia la îndemână pentru viitorul tău.

Încă înainte ca Dovlecelul Fermecat să-şi exprime neîncrederea, şi eu avusesem îndoieli asupra sentimentelor mele pentru el. Dar fiecare îndoială pe care o ridica, eu găseam motiv s-o resping, iar dragostea mea devenea din ce în ce mai puternică din pură

încăpăţânare. Am argumentat că discuţiile mele cu Perpetuu despre idei înalte erau mult mai interesante decât să-i ascult pe alţii trăncănind despre convenţii portuare şi dări. Îmi admira mintea, ceva ce voi avea întotdeauna, pe când cei mai mulţi bărbaţi nu aşteptau de la mine decât cuvinte măgulitoare despre cât de virili erau. Când mi se va ofili frumuseţea, bărbaţii aceia nu vor mai avea niciun interes să-şi irosească virilitatea pe mine. Perpetuu mă va iubi chiar dacă voi dormi lângă el în pat sau într-un mormânt. Dovlecelul Fermecat voia să aştept până când se va ivi un bogătaş respingător care să mă ia printre concubinele lui. Ar fi preferat să interpretez scene degradante din romane pornografice decât să recit o poezie.

A doua zi am primit o scrisoare de la Perpetuu cu încă o poezie. Poemul era altă capodoperă.

„Nori vaporoşi ascund muntele,
iazul limpede îi reflectă maiestatea.”

Scria că el este muntele şi că nimeni nu-l înţelegea, iar eu eram iazul, a cărui profunzime a sentimentelor îi dezvăluiau cele mai bune calităţi ale sale. Aceste două versuri reprezentau declaraţia de dragoste a lui Perpetuu şi dorinţa de a-i deveni soţie. Am aşteptat trei zile înainte să-i spun Dovlecelului Fermecat că m-am decis să accept. Nu voiam să-mi strice fericirea abia găsită cu previziunile ei apocaliptice. Oricum, nu s-au lăsat aşteptate.

— Vrei să-mi zici că minciunile astea străvezii ale lui ţi-au întunecat într-atât judecata? a spus Dovlecelul Fermecat. Vapori, maiestate? Ce fel de poezie mai e şi asta? Te-a pus pe tine în iaz şi crede că asta îl face maiestuos. Dacă tu crezi că poezia asta e o capodoperă, e dovada clară că îţi zboară numai nori poetici prin cap şi nu mai eşti în stare să gândeşti limpede.

A doua zi, am primit o scrisoare:

Scumpă oglindire a sufletului meu,

În satul Iazul Lunii nu te va mai necăji decadența Shanghaiului. Nu va trebui să tolerezi sutele de străini aroganţi cu obiceiurile lor grosolane, cu hălcile lor de carne, pretenţiile şi insultele lor. Nu va mai trebui să distrezi bărbaţi lipsiţi de morală. Nu există aici matroane uneltitoare, nici competiţii sângeroase.

În satul meu natal este pace. Te vei afla printre oameni care gândesc la fel ca tine. În fiecare seară, vei putea să *priveşti apusul în momentul maxim al splendorii sale arzând pe un cer trandafiriu, fără să fie estompat de clădiri-turn construite de străini.*

Imaginează-ţi, draga mea, cum ne vom bucura împreună de toate bogăţiile de care avem nevoie, frumuseţea munţilor, apa iazului şi cerul care a inspirat poeziile pe care ţi le-am scris. Vei avea parte de respectul cuvenit unei soţii într-o gospodărie de învăţaţi, unde cinci generaţii trăiesc în armonie sub un singur acoperiş.

Traiul nostru va fi unul simplu, cu siguranţă. Eşti obişnuită cu o viaţă mai palpitantă. Dar simt că mai sunt lucruri pe care până acum nu le-am spus. Este vorba despre ce îţi voi oferi eu, mult mai mult decât tot ce mi-ai oferit tu, ajutându-mă să las în urmă durerea şi să regăsesc bucuria. Te voi copleşi cu poezii în care te preamăresc şi pe care ţi le voi citi chiar înainte să adormi şi imediat ce te-ai trezit, când vom împărtăşi fiecare nouă zi de parcă ar fi cea în care se naşte dragostea.

Dovlecelul Fermecat a ridicat dintr-o sprânceană.

— Se pricepe la vorbe frumoase. Îi vin din zbor. Cât despre viaţa tihnită de la sat cu care se laudă – *oyo!* nu m-am gândit niciodată că plictiseala e atât de avantajoasă în satele astea prăpădite! Desigur, alea cinci generaţii o să te păstreze în formă. Atâţia oameni pe care să-i mulţumeşti, atâtea certuri, exact ca într-o casă de curtezane. O să ai ceva de muncă să aprinzi toate beţişoarele alea parfumate şi să faci plecăciuni politicoase toată ziua, din respect pentru zece generaţii neîntrerupte de învăţaţi. Altarul lor trebuie că are zece metri lungime. Nu-i da niciun răspuns.

— L-am dat deja. Am acceptat.

— Atunci o să trebuiască să te duci şi să-i zici că acum nu mai accepţi.

— De ce ai impresia că tu hotărăşti cum o să arate viaţa mea?

— Pentru că azi am vorbit cu Conac. L-am întrebat despre afacerile lui Perpetuu. Mi-a spus că nu ştie să aibă aşa ceva, pentru că n-a vorbit niciodată de vreo afacere. L-am întrebat ce ştie de familia lui. A spus că nu îi cunoaşte mai deloc, doar că Perpetuu este văr de-al doilea din partea fratelui mamei sale, a cărui nevastă

era sora uneia dintre mătuşile lui Perpetuu. Conac a spus că mama lui se poate să fi ştiut mai multe despre partea aceea a familiei, dar a murit cu mult înainte să-l cunoască el pe Perpetuu. Am întrebat dacă ştie ceva despre nevasta moartă a lui Perpetuu. L-a surprins să audă că Perpetuu avusese o nevastă. Nu adusese vorba de ea niciodată. Conac mi-a spus atunci că bărbaţii nu se gândesc să-şi întrebe rudele asemenea lucruri. Ar fi ca şi când l-ar acuza că ascunde ceva. Şi exact asta cred că face Perpetuu.

Nu mă putea face să mă răzgândesc. Ce aveam să devin, dacă nu profitam de şansa asta? Ce ar mai fi rămas din demnitatea mea? Să aştepţi ceva mai bun este un lux pentru fete mai tinere. Aveam şansa să-mi păstrez respectul de sine şi să ajung respectată şi de alţii. Aş fi putut să-mi petrec zilele fără să-mi fac griji unde voi trăi peste o lună sau peste un an sau la bătrâneţe. O să am răgazul să stau într-o grădină şi să meditez la viaţă, la caracterul meu, la amintirile mele cu Edward şi Flora. Aş fi putut să-mi formez opinii şi să le împărtăşesc cu soţul meu de la egal la egal. Niciun om nu e perfect. Nici eu nu sunt perfectă. Noi doi puteam trăi împreună, cu toate lipsurile noastre, iar împreună vom învăţa cum să ne trecem cu vederea şi să ne acceptăm imperfecţiunile. Am veni fiecare cu durerile noastre şi ne-am consola reciproc. Ne-am aduce propriile speranţe, unele imposibile, altele sentimentale, şi le-am identifica pe cele pe care le împărtăşim şi le-am putea împlini, poate chiar vom avea un copil. Dacă nu dispunea de o avere considerabilă, tot ne-ar fi rămas afinităţile noastre, ceva ce nu poate fi cumpărat. Şi am mai avea dragostea, nu pasiunea nebună – nu precum cea pe care am trăit-o alături de Edward, ci una a noastră. Acea dragoste ar dăinui şi ne-ar permite să fim alături unul de celălalt, ajutându-ne să depăşim orice necazuri ne-ar aştepta.

Apreciam tot ce făcuse Dovlecelul Fermecat pentru mine în toţi aceşti ani. Îmi fusese ca o mamă. Dar nu aveam nevoie de permisiunea ei. Mă ameninţase deja că nu mă va însoţi în casa soţului meu. De-a lungul anilor, ameninţările ei s-au dovedit de obicei false, însă de data aceasta, chiar exista posibilitatea să-şi pună ameninţarea în practică în clipa când va afla, cum o făcusem şi eu recent, că reşedinţa familiei lui Perpetuu se afla într-un sătuc numit Iazul Lunii, la aproape 500 de kilometri depărtare de Shanghai.

Capitolul 10
Satul Iazul Lunii

Din Shanghai spre satul Iazul Lunii
1925
Violet

Căldura verii mi se revărsa în tot trupul, ridicându-se de pe chipul meu ca o febră jilavă şi transformându-mi praful de pe faţă în lacrimi de noroi. Apoi a venit iarăşi ploaia şi mi-a subţiat lacrimile, a înmuiat drumurile şi a adâncit făgaşele, până când, din nou, am rămas înţepenite.

Ne începuserăm călătoria spre Iazul Lunii cu trei săptămâni în urmă. Perpetuu spusese că ne va însoţi ca să se asigure că mergem în siguranţă şi în condiţii confortabile. Dar cu câteva zile înainte să plecăm, a fost chemat şi a trebuit să părăsească Shanghaiul. Avea afaceri în altă parte, în sud, lucruri importante, spusese el. Urma să o ia pe un alt drum către Iazul Lunii şi, cu puţin noroc, avea să ajungă chiar înaintea noastră. Ne asigurase că vom fi în perfectă siguranţă călătorind singure. Drumul până acolo era uşor şi nu auzise niciodată să fi fost probleme cu bandiţii sau orice altceva de genul ăsta.

— În cel mai rău caz, ne spusese, vă veţi plictisi.

A avut dreptate. Călătoria mă obosise deja şi mă întrebam cât voi mai putea să o îndur. Înaintaserăm constant spre Vest, îndepărtându-ne de coastă, urmând un traseu în zigzag pe care nici dracu' n-ar fi vrut să-l parcurgă – pe lângă oraşe, apoi capitale de judeţ şi, mai târziu, târguri tot mai mici, până când nu se mai vedeau trenuri sau camioane, nici vapoare cu aburi sau barcazuri, nici barje sau bărci pescăreşti cu o vâslă, care să ne ducă de la o răspântie la alta. În ultimul oraş de pe râu, Dovlecelul Fermecat a găsit un căruţaş care aştepta în preajma docurilor să apară nişte fraieri. Avea o mutră sinceră şi îşi spunea Săritură Bătrână, un nume care promitea mare hărnicie. Susţinea că are cea mai bună trăsură din cinci judeţe, fusese proprietatea unui dictator militar. Dovlecelul Fermecat a negociat preţul inestimabilei trăsuri, care nu se vedea nicăieri, dar urma să vină dotată cu doi măgari, o căruţă suplimentară, serviciile individului şi umerii a doi bărbaţi puternici, care întâmplător erau cei doi fii zăpăciţi ai lui. Curând, ne

hurducăiam peste gropi şi şleauri adânci lăsate de alte roţi, scuturate şi zgâlţâite pe bancheta cu arcuri a unei trăsuri de bogătaş – o banchetă stricată care fusese smulsă din locul său respectabil şi legată cu frânghii într-o căruţă trasă de catâri, cu un acoperiş din muşama şi mătase mâncată de molii. Căruţaşul susţinea în continuare că drăcia lui de căruţă era cea mai bună şi că Dovlecelul Fermecat n-are decât să bată toate cele cinci judeţe în căutarea alteia dacă credea că minte.

În fiecare dimineaţă, Dovlecelul Fermecat îi ocăra pe Săritură Bătrână şi pe cei doi fii ai lui pentru tot soiul de metehne, dincolo de nesinceritatea lui – cum ar fi că zâmbeau fără alt motiv decât pentru a o sfida.

— Sunt exact genul de idioţi care trăiesc într-un loc ce şi-a luat numele de la un iaz, mi-a spus ea. N-ai idee cum e viaţa la sat, micuţă Violet. S-ar putea să te răzgândeşti, dar asta e tot ce-o să poţi face. Sunt femei care se omoară în locuri de genul ăsta, pentru că nu există altă cale de scăpare.

Astăzi bătea vântul, aşa că îşi legase o eşarfă peste faţă şi peste gât ca să se protejeze de praf. Cum nu i se vedeau decât cei doi ochi mijiţi, arăta ca o mumie care prinsese viaţă. Vântul s-a înteţit şi i-a smuls eşarfa. Cu doar câteva clipe înainte, cerul se umpluse de nori pufoşi ca nişte conopide. Acum era un ocean învolburat de ciuperci negricioase. Îmi imaginasem că vom lăsa problemele în urmă, dar poate că de fapt le prindeam din urmă. Erau deja destule semne că ar trebui să ne întoarcem. Cu două zile în urmă, una dintre roţile de la căruţă se desprinsese şi a durat două ore să fie reparată. Încă o întârziere. Iar ieri unul din măgari păţise ceva la un picior. A refuzat să se mişte câteva ore. Vântul îmi despletise părul şi mi-l sufla peste faţă, iar picături de ploaie de mărimea unor frunze ne cădeau pe cap. Înainte să apucăm să sărim jos din căruţă pentru a ne adăposti sub ea, un fulger a brăzdat cerul deasupra plantaţiilor de orez galben-verzi. Iarba deasă se unduia într-o direcţie, apoi în cealaltă, ca şi când câmpul ar fi fost o creatură vie, umflându-şi plămânii cu fiecare respiraţie şi preschimbându-se din galben în verde. După încă o străfulgerare orbitoare, s-a pornit să cadă ploaia instantaneu, spălându-mi faţa murdară şi udându-mi leoarcă hainele. În doar câteva minute, ploaia a înmuiat făgaşele şi le-a adâncit, astfel încât, atunci când am încercat să ne mişcăm, ne-am afundat în noroi şi ne-am înţepenit. Edward scrisese despre o astfel de situaţie neplăcută în jurnalul său de călătorii. A folosit

nişte scânduri şi le-a învârtit ca pe nişte ace de ceas, apoi a căzut cu faţa drept în noroi. Am izbucnit într-un hohot de râs când mi-am adus aminte, lucru care l-a făcut pe Săritură Bătrână să creadă că îmi băteam joc de eforturile pe care le depunea ca să ne extragă de acolo.

Dovlecelul Fermecat şi-a scos piciorul din pantof, apoi pantoful din noroi.

— Poate că asta e soarta ta, dar de ce trebuie să fie şi a mea legată de ea? Cu ce ţi-am greşit într-o viaţă anterioară? Spune-mi, ca să-mi răscumpăr greşeala şi apoi să-mi văd de drum. Nu vreau să mă întorc în următoarea viaţă în chip de măgar, iar tu să te uiţi în fundul meu şi să-mi zici să merg mai repede.

Când, în sfârşit, ne-am urnit, mi-a spus:

— Ce rost are să ne grăbim să ajungem acolo? Ca să ne întâlnim cu nişte ţopârlani de la sat cu pretenţii de oameni cultivaţi?

Înainte să plecăm din Shanghai, Dovlecelul Fermecat mi-a aruncat în faţă toate necazurile din lume pentru a mă face să mă răzgândesc.

— O să fie confucianişti până-n vârful degetelor, mi-a spus, degete cu care o să te smucească de păr când n-o să faci ce ţi-au poruncit îndeajuns de repede. O să trebuiască să-l venerezi pe fiecare membru al familiei în ordinea cuvenită şi cu o plecăciune suficient de adâncă, de la bătrân la tânăr. Iar locul tău o să fie cel de pe urmă, laolaltă cu găinile. Crezi că Mama Ma a fost crudă? Stai să vezi când o să trudeşti ca o sclavă pentru soacra ta! Nici nu poţi să-ţi imaginezi. Eu de-abia am supravieţuit. Pungaşul ăla linguşitor al meu îmi spusese că o să fiu lipsită de griji până la bătrâneţe – până o să ajung în rai. Nu mi-a spus că întâi o să fac un ocol prin iad în satul lui ancestral. N-am putut să rezist nici măcar o lună acolo. Mi-am zis: „De ce să mor pentru mama acestui idiot? Mai bine fac trotuarul decât să fiu concubină”.

— O să fiu soţia lui, nu concubină.

— *Oyo!* Crezi că o să se poarte mai frumos cu tine, o femeie cu fiţe din Shanghai, cu moaca ta de americancă? Ia uită-te tu la picioarele astea imense ale tale. Oamenii de la ţară o să fie şocaţi când o să le vadă. Şi ochii verzi ca nişte şopârle. O să creadă că eşti spiritul unei vulpoaice. O să se ia de tine la fiecare greşeală pe care o faci. Va trebui să înghiţi să fii acuzată pe nedrept, să vorbeşti cu măsură şi să nu te plângi niciodată, să suporţi tot soiul

de bârfe fără să te enervezi şi să fii de acord din toată inima că metodele vechi sunt cele mai bune. Apoi a zis pe un ton afectat: Da, mamă soacră, foarte înţelept din partea dumneavoastră să mă plesniţi ca să pot să învăţ. Mâinile ei au imitat nişte paşi mărunţi bătând în retragere. Mai bine ai începe să exersezi de pe acum.

Cu siguranţă că unele soacre puteau fi amabile şi altele tâmpite. Şi chiar dacă mama lui Perpetuu s-ar fi dovedit o fiinţă haină la suflet, încetul cu încetul puteam să schimb orice nu-mi convenea. Eram isteaţă. N-aveam nevoie decât de timp. Pe lângă asta, o soacră nu poate să trăiască la nesfârşit. Cea mai mare grijă a mea era că o să mă plictisesc de moarte.

Pregătindu-mă pentru rolul de consoartă a lui Perpetuu, m-am dus la croitor şi l-am rugat să-mi facă o ţinută potrivită pentru soţia unui învăţat şi pentru o noră destoinică.

— O soţie! *Oyo!* a croncănit Dovlecelul Fermecat. Cred că ai vârât viermele geloziei în stomacul fiecărei curtezane. Am făcut haine pentru foarte puţine care au promovat într-o poziţie ca a ta.

— O să trăiesc pe moşia lor de la ţară, în An-hwei – căminul străvechi al unei familii de învăţaţi. Zece generaţii. Ştiaţi că mulţi cărturari celebri se trag din An-hwei? N-o fi la fel de stilat ca Shanghaiul, dar este civilizat, cum te-ai aştepta să fie refugiul unor învăţaţi. Hainele nu trebuie să fie prea extravagante sau moderne. Fără influenţe occidentale cum s-au purtat sezonul trecut. Presupun că sunt un pic mai tradiţionali prin părţile alea. Desigur, asta nu înseamnă că hainele mele trebuie să fie oribil de demodate.

— Le voi conferi o alură istorică – în stilul hainelor purtate de eroinele romanelor de dragoste.

— Doar să nu fie în stilul celor purtate de personajele tragice, am spus. Nu vreau să pară un monument închinat tristului lor destin.

Croitorul a produs patru jachete deosebite, câte una pentru fiecare anotimp. Lucrătura era frumoasă, ca de obicei, mătasea, din cea mai bună, netedă şi deloc lunecoasă, lucioasă, însă fără să fie strălucitoare. Totuşi le lipsea, în opinia mea, orice urmă de alură istorică. Din acest punct de vedere, erau fără gust, ca hainele pe care le poartă văduvele devotate pentru a nu stârni poftele trupeşti, şi atât de voluminoase, încât ar fi încăput în ele încă două ca mine. Croitorul m-a asigurat că arăt întocmai ca o doamnă de viţă nobilă. Îmi mai făcuse trei costume simple, de purtat zilnic, fără broderii. Jachetele de vreme rece aveau căptuşeală de mătase, în loc de bumbac gros. Hainele de vară aveau o căptuşeală de

bumbac fină ca părul unui bebeluş, iar piepţii erau din acelaşi material uşor. Întăriturile erau simple. Forma jachetei aducea cu o haină pe care o comandasem cu mai mulţi ani în urmă şi despre care Dovlecelul Fermecat zisese că e într-un stil „aerisit”. Venea mai ajustată în partea de sus şi se lărgea spre poale. Iar despicăturile de pe margini îmi treceau de talie şi erau ţinute la un loc, nu prea strâns, de nişte copci micuţe. Hainele aveau totuşi o croială demnă şi erau potrivite pentru o viaţă de repaus şi meditaţie în grădină. În ultimul moment, mi-am pus în bagaj şi câteva dintre robele mele *chi-paos,* alegând unele fără guler foarte înalt sau o crăpătură laterală prea lungă. Se putea totuşi ca satul Iazul Lunii să nu fie atât de înapoiat pe cât mă gândeam eu.

Perpetuu îmi alesese noul meu nume în noaptea dinainte să plece în călătoria de afaceri: Xi Yu, „Ploaie Fină”, luat din celebrele versuri ale poetului dinastiei Tang, Li Shangyin, pe care amândoi îl admiram. Alegerea lui sugera că proveneam dintr-o familie de oameni culţi ceea ce, în anumite privinţe, era adevărat. Mama mea occidentală fusese educată în America, aşa că m-a învăţat carte cu profesori particulari, şi în chineză, şi în engleză. Nu urma, însă, să explicăm asta familiei lui Perpetuu. Mai târziu am înjurat când mi-am adus aminte că Li Shangyin era vestit pentru că idealizase dragostea interzisă. Dacă familia lui era cultă, s-ar fi putut să recunoască originile numelui. Era prea târziu să-i mai spun lui Perpetuu că ar fi trebuit să alegem altul.

Pe lângă numele nepotrivit, îmi făceam griji şi în privinţa reacţiei familiei lui când o să dea cu ochii de înfăţişarea mea uşor occidentală. Perpetuu îmi spusese că se va gândi la o metodă de a-i face să accepte. Dacă vor avea obiecţii, cu siguranţă că voi putea să-i îmbunez. Îi furnizasem genealogia inventată a familiei manciuriene, înrudită pe departe cu dinastia monarhică, dintr-o regiune de nord a Chinei, pe care, cu o mie de ani în urmă, o cutreierau în galop invadatori de toate rasele. Pentru a spori credibilitatea poveştii, Dovlecelul Fermecat mi-a vopsit părul negru.

Chiar când ziceam că am rezolvat o problemă, Dovlecelul Fermecat a descoperit alta:

— Mama lui o să se întrebe de ce eşti aşa de bătrână şi necăsătorită. În cazul meu, e simplu. Îi spun că sunt văduva unui funcţionar onorabil care nu a luat niciodată mită şi, prin urmare, fiind o femeie cu mijloace modeste, am dus o viaţă tradiţională, tihnită şi îndoliată. Şi, aşa cum o cere virtutea, n-am cedat

niciodată bărbaţilor care mă momeau cu căsătoria.

— O să ai ceva probleme să-i convingi de asta, dacă n-o să-ţi controlezi nervii şi gura spurcată.

— Şi tu mai bine să nu zici că eşti văduvă. O să trebuiască să explici şi relaţia ta cu mine.

— Mamă şi fiică? am zis aşteptând să pomenească iar de una dintre vârstele ei schimbătoare.

— *Chh!* Cum să-ţi fiu mamă la câţi ani am? Sunt doar doişpe ani între noi. Mai degrabă aş putea trece drept sora ta mai mare. S-a corectat singură rapid. Desigur, *dacă* mă hotărăsc să vin cu tine. De fapt, nu-mi aduc aminte să mă fi întrebat.

Asta devenise o acuzaţie continuă de când îi spusesem, în prostia mea: „Unde ai putea să te duci în altă parte?”

M-a acuzat că mă arăt miloasă faţă de ea de parcă ar fi o cerşetoare. I-am povestit cum îi zisesem deja lui Perpetuu că n-aş putea în niciun caz să mă duc în satul lui fără să mă însoţească Dovlecelul Fermecat – o însoţitoare, nu o cerşetoare. Mi-a replicat că pot să-mi iau pe oricine drept însoţitoare – chiar şi o pisică. Aş putea să-mi găsesc mulţi însoţitori în noua mea casă.

— Te duci acolo ca să fii soţia lui Perpetuu. Ai un scop. Cum eu nu am aşa ceva, nici n-ar trebui să vin. Nu vreau să bat tot drumul până acolo ca să descopăr asta. Pot să mă descurc şi singură în viaţă. Nu trebuie să-ţi fie milă de mine. După câteva minute, a adăugat: Dar dacă ar exista un motiv şi m-aş decide să vin, o să am şi eu nevoie de un nume.

A enumerat cu voce tare posibilităţile. Unele erau cochete, altele erau prea literare pentru nivelul ei de educaţie. În cele din urmă, şi-a ales Wan Xia, „Lumina Amurgului”, care după părerea mea era ridicol. Nimic din firea ei n-ar fi sugerat o trecere treptată de la lumină la întuneric. „Fulger” sau „Furtună” i s-ar fi potrivit mai bine.

Dovlecelul Fermecat aşteptase până în ziua de dinaintea plecării ca să-mi spună motivul, menit să-i salveze mândria, pentru care mă însoţea:

— Micuţă Violet, una dintre servitoare tocmai mi-a povestit ceva groaznic. A lucrat pentru o familie de învăţaţi chinezi acum vreo douăzeci şi cinci de ani. O americancă a devenit concubina fiului celui mare. A adus-o acasă şi mama lui a tratat-o ca pe o sclavă. Indiferent ce făcea americanca, nu reuşea să fie pe placul nimănui din familie, nici măcar al soţului. La scurt timp după ce s-a mutat acolo, soacra ei a omorât-o în bătaie şi nimeni n-a făcut nimic.

Americanii au spus că nu pot să se amestece în treburile unei familii chinezeşti, acesta fiind motivul pentru care îi sfătuiau pe conaţionalii lor să nu se căsătorească cu chinezii. Chinezii au spus că a meritat-o pentru că era insolentă. E adevărat! A murit din cauza insolenţei americane din sângele ei şi nu a fost nimeni lângă ea să o apere.

A aşteptat să-mi vadă reacţia. Chiar eu îi spusesem povestea respectivă cu ani în urmă. Le surprinsesem odată pe mama şi pe Porumbiţa de Aur vorbind despre asta. Dar ştiam ce trebuia să zic.

— *Ai-ya!* Ce mă bucur că vii cu mine! Trebuie să mă aperi, să nu păţesc şi eu aşa ceva. O să faci asta pentru mine, nu-i aşa?

În timpul călătoriei noastre, Dovlecelul Fermecat mi-a împărtăşit din înţelepciunea ei de soră mai mare, sfătuindu-mă cum să mă adaptez mai bine la noua mea viaţă.

— Curând nu vei avea nevoie de cartea aia pe care o citeşti. O să ai de treabă, de brodat batiste până când ţi se usucă ochii şi orbeşti. Şi mai bine uiţi cum e să mănânci ce vrei tu, când vrei tu. Nu sunt restaurante în pustietăţile astea, nici oameni pe care să-i trimiţi să-ţi ia ce-ţi pofteşte gura. Nu poţi să trimiţi supa înapoi la bucătărie doar pentru că are un pic mai mult ulei. O să primeşti mâncarea din ziua precedentă de care nu s-a atins nimeni, fiindcă era deja stricată. Şi acum urmează ce-i mai rău. O să trebuiască să te scoli în fiecare zi odată cu răsăritul soarelui. Singurele dăţi când ai văzut tu răsăritul au fost atunci când nu te culcaseşi încă. Cam aşa e viaţa la ţară. Îmi aduc aminte foarte bine.

A fost întreruptă de hohotele celor doi fraţi care îşi tot spuneau bancuri.

— ...Idiotul ăla din satul Coada Câinelui l-a crezut pe escroc, a plătit doi cenţi pentru nişte pene de zburat şi a sărit de pe o stâncă. Idiotul a spus că se îndoia că o să fie bune de ceva penele, dar i-a părut rău să irosească doi cenţi.

Bătrânul căruţaş s-a repezit la băieţii lui şi i-a lovit cu biciuşca.

— Vă sparg capul şi vă scot tot căcatul şi pişatul pe care-l aveţi în creier de vă face prea tâmpiţi să pricepeţi ce-i aia muncă.

— Vezi! a spus Dovlecelul Fermecat. Ăsta-i genul de limbaj vulgar pe care o să-l auzi de-acum încolo.

Dovlecelul Fermecat înnebunise pur şi simplu. Parcă avea pe undeva o mâncărime la care nu ajungea, nu se putea abţine să sape după avertizări şi poveşti despre sinucidere ca singură

scăpare, iar eu simţeam că o să-mi pierd minţile la rândul meu.

— Aveam aşa de multă libertate în Shanghai, am auzit-o pe Dovlecelul Fermecat spunând pe un ton nostalgic.

A început din nou cu aceleaşi argumente pe care mi le adusese şi în Shanghai, exprimate în exact aceleaşi cuvinte:

— Trebuia să mă asculţi şi să îţi foloseşti economiile pentru a-ţi deschide propria casă de curtezane. Puteam să mergem în alt oraş unde chiria să fie mai mică şi mai puţină competiţie. În schimb, tu ai vrut să ajungi o soţie respectabilă. I-ai dat toţi banii tăi? Dar bijuteriile? Pentru ce, în definitiv? Să fii respectabilă într-un loc unde se duc pustnicii să crape! Cu astea două creiere ale noastre, puteam să ne gândim la ceva…

— Două creiere? Ideile astea nu sunt născute din niciun creier, sunt la fel de naive ca visurile mele cu căsătoria. Ce s-ar fi întâmplat dacă făceam cum ai zis tu? Dacă dădeam greş, ce s-ar fi ales de tine şi de mine? Suntem prea bătrâne să începem o viaţă pe cont propriu. Tu ai aproape cincizeci de ani.

— *Wah!* Cincizeci? Ce faci, îmi dai ani în plus ca să mă jigneşti?

— Dacă rămâneam în Shanghai, curând aş fi ajuns într-un bordel ieftin din Concesiunea Japoneză, unde ar fi trebuit să-mi desfac picioarele cum mă striga un client. Într-acolo te îndreptai şi tu dacă nu te lăsam să fii însoţitoarea mea.

Dovlecelul Fermecat s-a lăsat pe spate.

— *Oyo!* Tu m-ai lăsat să-ţi fiu însoţitoare?

A pufnit şi a coborât din căruţă.

— Niciun pic de recunoştinţă! Dacă n-ai de gând să mă asculţi, bine. Nu voi mai vorbi niciodată despre asta. Nu-ţi mai zic nimic tot restul vieţii. Din partea mea, eşti o fantomă. Cum ajungem în oraşul următor, iau drumul înapoi şi nu te mai deranjez. Îţi promit. Pentru totdeauna. M-ai auzit? Atunci o să fim amândouă fericite!

De multe ori s-a întâmplat, de-a lungul anilor, să mă răsplătească cu zile întregi de tăcere. Din păcate, de data asta, după doar două ore, şi-a încălcat promisiunea şi s-a apucat iar să-mi facă morală.

— Într-o zi o să plângi la mormântul meu şi o să zici: „Dovlecelule Fermecat, ai avut dreptate, am fost o proastă. Dacă te ascultam, nu ajungeam într-o cocioabă ieftină din Iazul Lunii, lăsând ţăranii să sară pe mine pentru doi cenţi numărul. Eram în continuare un om normal, cu un nume şi un creier, care încă îşi aminteşte cine aş fi putut fi…”

Am încetat s-o mai ascult. Deja mă chinuisem singură cu toate lucrurile pe care mi le spusese – şi chiar cu multe altele pe deasupra. Îmi schimbasem viaţa de atâtea ori, mă urcasem pe scenă atât de des pentru a crea iluzia dragostei, încât nu mai ţineam minte ce însemna asta cu adevărat. M-am uitat la inelul primit de la Perpetuu: o verighetă subţire care putea fi sfărâmată atât de uşor. Călătoream 500 de kilometri ca să mă prefac a fi ceea ce nu eram, să trăiesc cu un bărbat pe care a trebuit să mă conving singură să îl iubesc. Încercam să prind din urmă fericirea, salvarea cea falsă, mă duceam după ea până într-un loc pustiu. Poate că n-aveam s-o găsesc. Şi chiar dacă aş fi reuşit, poate că era doar iluzia pe care mi-o creasem în minte, iar dacă mă agăţam de ea ca şi cum ar fi fost reală, aş fi existat numai ca parte a aceleiaşi iluzii.

În trecut, mă temusem că aşa ceva s-ar putea întâmpla şi cu Micuţa Flora. Obişnuiam să mă uit la fotografiile ei şi ale lui Edward în fiecare noapte, până când Perpetuu mi-a spus că îl deranja. Nu voia să mă gândesc la Edward în timp ce făcea el dragoste cu mine – clipă de clipă să-l compar cu Edward sau să-mi doresc să fiu împreună cu Flora. Aşa că am pus deoparte fotografiile. Dar tot îi recitam Micuţei Flora cuvintele care s-o îmbărbăteze până ce aveam s-o găsesc: „Împotrivire cât se poate, supunere deloc.”

Zilele treceau încet, iar eu regretam că nu am haine care să mă apere de soarele fierbinte şi de ploile torenţiale. Dintre jachetele simple de vară, o alesesem pe favorita mea, una verde din voal de mătase. Băgasem de seamă cu durere în suflet primele pete de noroi pe mâneci. Aplicaţiile jachetei arătau ca nişte drapele funerare din cauza vântului care le lovea din lateral.

Dovlecelul Fermecat se afla acum într-o dispoziţie melancolică şi înşira tot confortul domestic şi plăcerile pe care le lăsam în urmă: sălile de petrecere în care spuneam poveşti, cântecele, muzica, libertatea de a râde şi, de asemenea, hainele noastre extravagante, ce lăsau brazde de gelozie printre femeile care se doreau respectabile. Ce să mai vorbim despre pariurile pe care le făceam pentru patronii noştri la masa de joc şi banii pe care îi primeam când pariurile erau norocoase?

— Mai ţii minte cum ne plimbam cu trăsura împreună cu clienţii noştri, a spus, ce ne mai distram când străbăteam oraşul, făcând cu mâna femeilor pioase care îşi duceau ofrandele la temple? Adu-ţi aminte cum râdeam când femeile străine ne aruncau priviri

ameninţătoare şi cum bărbaţii lor se uitau cu jind. Gândeşte-te la mulţimea de bărbaţi care te-au admirat, erau leşinaţi după tine şi ţi-au făcut atâtea cadouri. Ce vremuri, şi acum s-au dus…

Am închis ochii, prefăcându-mă că am aţipit.

Trăsura s-a oprit şi, când am deschis ochii, mi-am dat seama că aţipisem de-a binelea. Pe partea dreaptă a drumului era panta abruptă a unui munte. Pe stânga, un perete de stâncă. La vreo treizeci de metri în faţă, drumul era acoperit de o alunecare de teren care lovise o altă căruţă – cu doar zece minute mai devreme, ne-a spus un băiat. O familie întreagă de şase persoane s-a răsturnat, căruţa lor devenind o barcă care îi purta spre moarte într-o cascadă de noroi.

— Nu se mai vede niciunul, a spus, doar o mână şi creştetul unui cap. Mâna a încetat să se mişte acum ceva vreme.

Ne-a făcut semn să venim să ne uităm. Toată lumea s-a dus, chiar şi Dovlecelul Fermecat, dar eu am rămas în căruţă. Ce nevoie aveam să asist la ghinionul altuia? Ca să mă bucur că nu-i al meu? Ca să mă sperii singură că încă nu-i timpul pierdut să mă lovească şi pe mine?

Nu se mai putea înainta, ne-a anunţat Săritură Bătrână. Trebuia să ne întoarcem, dar ştia el o scurtătură care ne-ar fi făcut să câştigăm puţin timp. Am descoperit curând că scurtătura nu era nici măcar un drum, doar o cărare printr-un câmp de rapiţă, latădoar cât să încapă roţile căruţei. În timp ce ne avântam pe ea, Săritură Bătrână se lăuda.

— Vedeţi? Arătaţi-mi mie cărţile alea care v-ar zice încotro s-o luaţi!

După câteva ore, Săritură Bătrână a înjurat şi măgarii s-au oprit. Cărarea era brăzdată de şanţuri în zigzag, era imposibil să nu alunece într-unul dintre ele o roată de la căruţă sau copita unui măgar. Ne-am întors şi am luat-o prin alt câmp, apoi, după câteva ore, ne-am oprit în dreptul unei baricade de bolovani imenşi, încât ar fi fost nevoie de zece flăcăi ca să-i dea la o parte. Am luat-o pe alt drum. Fermierul respectiv săpase un labirint de gropi pline cu cioburi de argilă care îi aşteptau pe cei care ar fi căzut.

— Ura îl face pe om deştept, a bombănit Săritură.

Eram cu trei zile în întârziere de-acum, şi noi dădeam cu spatele, fiindcă nu puteam să întoarcem căruţa. Dacă o ţineam tot aşa, Perpetuu ajungea cu siguranţă acasă înaintea noastră. Aş fi preferat să se întâmple asta.

— Veşti bune, ne-a anunţat Săritură Bătrână după câteva zile. Ajungem curând la Canalul Magnific. Traversăm râul cu feribotul, apoi suntem la două zile distanţă de satul Iazul Lunii.

Oraşul, ne-a spus el, era un port aglomerat, capitala judeţului. Râul era plin de bărci şi şampane care aduceau mâncăruri de toate felurile. Erau o mulţime de hanuri de unde puteam alege.

— Suficient de curate încât să te mulţumească şi pe dumneata, a spus el, privind-o pe Dovlecelul Fermecat. N-am mai dat pe acolo din tinereţe, dar îmi aduc aminte de parc-ar fi fost ieri. Teatrul în aer liber şi acrobaţii, băieţeii căţăraţi unii peste alţii, ţinându-se mână în mână, apoi picioare peste picioare, apoi din nou mână în mână. Fetele erau mai frumoase ca oriunde. Drăguţe şi timide. Ah, şi gustările alea iuţi – le tot savurez în minte încă de-atunci…

Şi nici nu le va mai savura vreodată decât în amintiri. Canalul Magnific nu mai era nici canal, nici râu, nici măcar un firicel de apă. Era o câmpie mâloasă şi întinsă. Săritură Bătrână alerga înainte şi-napoi, blestemând.

— Trebuie s-o fi luat pe drumul greşit.

Un bărbat care stătea în intrândul întunecat al unei uşi ne-a spus:

— Ăsta-i locul.

Am aflat că, în urmă cu douăzeci de ani, râul care alimenta canalul ieşise din matcă şi îşi schimbase cursul, inundând mai multe sate pe ambele trasee, cel vechi şi cel nou. Când s-au retras apele, au lăsat în urmă doar un oraş-fantomă, lipsit de viaţă. Singurii locuitori mai erau nişte bătrâni care doreau să fie îngropaţi în casa lor strămoşească, alături de membrii familiei ce pieriseră înecaţi.

— Ce soartă m-a adus aici să văd una ca asta? a spus Dovlecelul Fermecat. De ce?

Săritură Bătrână i-a retezat-o:

— Să nu dai vina pe mine! Crezi că am cunoştinţă de toate dezastrele din ultimii douăzeci de ani?

O fâşie din oraş rămăsese încă în picioare, clădirile de acolo erau acoperite cu funingine de la focurile pentru gătit, arătând de parcă oraşul trecuse printr-un incendiu. Zidul unei ceainării care abia se mai ţinea în picioare era proptit într-o bârnă despicată de lemn. La ce bun? Dacă intrai să bei un ceai, locul acela ţi-ar fi devenit coşciug. Scena trupei de acrobaţi se surpase, iar în adâncitura astfel creată se îngrămădiseră lucrurile aduse de ape – găleţi

sparte, secere, scăunele. M-am cutremurat gândindu-mă că şi proprietarii obiectelor ar putea să se afle sub maldărul acela.

Hangiul a fost deosebit de fericit să ne vadă, primii săi clienţi în mai bine de douăzeci de ani. În timp ce ne conducea în camerele noastre, s-a lăudat povestindu-ne despre un duce care fusese cât pe ce să treacă prin Canalul Magnific la un moment dat.

— Construiserăm o arcadă mare, vopsită în roşu şi auriu, cu dragoni sculptaţi la colţuri. Am lăţit şi drumurile, am plantat copaci, am înfrumuseţat templul, am spălat statuile zeilor, le-am cârpăcit puţin… Apoi au venit inundaţiile.

Când a deschis uşa de la camera noastră, s-au format vârtejuri de praf, de parcă tocmai treziserăm un chiriaş fantomatic. Un pat din care nu mai rămăsese decât scheletul de lemn adăpostea un cuib de şoareci morţi, iar cuvertura se făcuse toată zdrenţe. Nu era cel mai groaznic loc pe care-l văzusem în călătoria noastră. În alte părţi, şoarecii erau vii. Dovlecelul Fermecat şi cu mine am făcut curăţenie şi am spălat podeaua. Ne-am întins rogojinile pe fundul de lemn al patului. Am dormit pe sponci. Dovlecelul Fermecat ţipa în somn, trezindu-mă, şi la un moment dat a susţinut că a deschis ochii şi a văzut un şobolan dând din mustăţi, de parcă încerca să se decidă ce ureche să-i mănânce mai întâi. Apoi am ţipat şi eu, pentru că l-am văzut mişunând deasupra noastră pe o grindă. Dimineaţa următoare, l-am zărit pe Săritură Bătrână stând de vorbă cu unul dintre fermierii locali, un bărbat cu trăsături frumoase, atât de tăbăcite de soare, încât ar fi putut avea oricât între treizeci şi cincizeci de ani. S-a uitat la mine şi l-am auzit pe Săritură Bătrână explicându-i că par străină, dar că sunt, de fapt, chinezoaică.

— Veşti bune, domnişoară, a spus Săritură Bătrână, tot numai zâmbet. Bărbatul ăsta ştie exact cum să ajungem de aici unde trebuie. Mai sus e un drum de pământ întărit. Apele au luat pietrele şi au umplut gropile, apoi seceta a ars mâlul bine de tot întărindu-l. Nu prea trece nimeni pe acolo, aşa că nu s-au format nici şleauri.

— Dacă drumul e aşa de bun, atunci de ce nu o ia nimeni pe acolo? am întrebat.

— Toată lumea îi zice Drumul Fantomă, a răspuns bărbatul, pentru că un sat întreg de mai sus a fost luat de ape şi măturat de pe munte – case, vaci, oameni striviţi şi purtaţi de şuvoaie până la următoarea bucată de drum, unde toată mocirla asta îngrozitoare s-a transformat într-un drumeag alb şi lin. Mă rog, asta povestesc oamenii.

Lui Săritură Bătrână îi pierise zâmbetul.

— Tu ai fost vreodată pe drumul ăsta?

Bărbatul a făcut o pauză.

— N-am niciun motiv s-o iau în direcţia aia, a zis. Poţi să o iei şi pe alt drum spre est, dar ocoleşti preţ de o zi. Drumul nu e aşa de bun şi, de câţiva ani, oamenii sunt atacaţi de tâlhari. Am auzit că anul ăsta au omorât doar vreo doi oameni. Era mult mai rău înainte, din cauza foametei. Nu prea poţi să-i condamni. Aveau nevoie de mâncare. Dacă vă hotărâţi s-o luaţi pe acolo, nu trebuie să vă faceţi prea multe griji. Folosesc nişte flinte vechi, lăsate de vânătorii străini care au murit, nici nu trag decât o dată da, o dată ba. Oricum, e alegerea voastră.

Săritură Bătrână dădea din cap neliniştit.

— O luăm pe drumul cel mai scurt.

— Ăla-i Drumul Fantomă. Atunci ascultaţi aici. O luaţi pe drumul ăsta spre vest şi la următorul sat, unde se desparte drumul, o luaţi tot spre vest. Asta vine cam la două zile de aici. Apoi daţi de fâşia aia albă plină de oase de care v-am zis. De-acolo mai sunt de mers două zile. Când ajungeţi într-un loc unde puteţi să mergeţi în continuare spre vest pe Drumul Fantomă sau să o luaţi spre nord pe un drum mai prost, apucaţi-o spre nord şi mai mergeţi în sus încă două zile. Unde se bifurcă drumul, faceţi la stânga spre Dealurile Vălurite. N-aveţi cum să le rataţi. Arată ca nişte buci şi sâni. O să vă placă să vă tot învârtiţi printre ele două zile – s-a uitat la Dovlecelul Fermecat şi la mine, apoi a spus: Mă scuzaţi. Înainte să continue, i-a rânjit lui Săritură Bătrână. O luaţi printr-o trecătoare strâmtă între două dealuri. Când ieşiţi dintre dealurile alea, o să vedeţi în faţă o vale lungă şi îngustă între nişte munţi joşi, cu un râu şerpuind prin mijloc. La capătul văii se înalţă cinci munţi. Iazul Lunii se află la poalele lor. O să vă daţi seama că aţi ajuns pentru că acolo se termină drumul. Sunt munţi înalţi, să nu vă amăgiţi că mai aveţi puţin. O să vă ia o zi întreagă numai ca să coborâţi de pe Dealurile Vălurite. Şi aţi face bine să aveţi sfoară din belşug ca să vă legaţi strâns bagajele pe ambele părţi. Drumul la coborâre este mai abrupt decât pare. Să ţineţi de încărcătură ca să nu tragă măgarii peste margine. E un sat la poalele dealului. Puteţi să rămâneţi acolo sau să mai mergeţi şapte-opt ore până ajungeţi la Iazul Lunii.

După două zile, când am ajuns la Drumul Fantomă, Dovlecelul Fermecat, Săritură Bătrână şi cu fiii lui au tăcut brusc. Priveau solul

alb. Mie mi se părea că arată ca argila obişnuită.

— E mai alb de-atât, a spus Dovlecelul Fermecat, ca oasele dezgropate de hoţii de morminte. Am văzut oase de culoarea asta în satul unde trăiam cu soacra mea aia rea.

Am pornit-o mai departe. Una dintre roţi scheuna ca un animal rănit. De fiecare dată când auzeam zgomote în pădure, Dovlecelul Fermecat icnea şi mă apuca de braţ. Am simţit cum mă străbate un fior rece şi i-am zis să înceteze, că devine caraghioasă. Săritură Bătrână a lăsat măgarii să se odihnească doar câteva clipe, aşa că au protestat când le-a fost luată apa de la bot prea repede.

— Cum poţi să crezi prostiile astea cu fantome? i-am spus Dovlecelului Fermecat.

— Ce se consideră a fi o prostie în Shanghai nu e prostie şi la ţară. Cei care nesocotesc avertismentele nu trăiesc suficient de mult cât să admită că au fost nişte idioţi să nu ia aminte.

La căderea nopţii, Săritură Bătrână şi fiii lui s-au certat dacă e mai bine să meargă înainte sau să se oprească pe timpul nopţii şi unul dintre ei să stea de pază. Măgarii au obiectat şi au luat decizia în locul nostru. Dacă mureau de epuizare, ne-am fi blocat aici definitiv. De fiecare dată când auzeam un foşnet prin tufe, fiii căruţaşului ţipau şi împungeau aerul cu cuţitele lor lungi – de parcă ar fi putut ucide o fantomă deja moartă.

Ne-am pornit din nou puţin înainte de răsărit şi, până pe la mijlocul dimineţii, roţile scrâşneau cu zgomot trecând peste gropi şi pietre. Lăsasem în urmă Drumul Fantomelor şi acum ne aflam pe cel prost care ducea spre nord. Am traversat Dealurile Vălurite. A doua zi, chiar înainte de amurg, am ajuns la trecătoarea strâmtă dintre cele două dealuri. Am văzut valea de dedesubt şi un râu sinuos curgând de-a lungul ei. Era mărginită de dealuri joase, în care fuseseră săpate terase de culturi de orez. În perioada asta începeau să îşi schimbe culoarea în verdele bătând în auriu care anunţa vremea recoltei. La capătul îndepărtat se ridicau piscurile umbroase ale celor patru munţi, unul mai înalt decât altul. Între al doilea şi al treilea se vedea un nor întunecat de furtună ca un uger rozaliu. Razele soarelui îl străpungeau, făcând pământul de dedesubt să strălucească. Şi în lumina aceea se întindea Iazul Lunii.

Era foarte frumos, dar îmi dădea un sentiment ameninţător. Deodată, mi-am dat seama de ce. Mai văzusem o vale ca asta de multe ori, într-unul din tablourile pe care Lu Shing i le dăruise mamei mele şi lui Edward. Dinaintea ochilor mi se aşternea Valea

Minunilor. Acesta fusese destinul meu dintotdeauna? Să vin aici? Cercetasem pictura aia în taină de zeci de ori. Edward credea că valea era luminată la răsărit, în primele ore ale zilei. Iar eu susţineam că este la apus, când viaţa e pe cale să înceteze. El credea că norii de furtună se retrag şi că furtuna s-a oprit. Eu consideram că de-abia începe. Aşa că, până la urmă, amândoi avuseserăm şi n-avuseserăm dreptate. Era la apus şi furtuna se îndepărta.

— Sunt doar patru munţi, nu cinci, a spus Dovlecelul Fermecat. Fermierul ăla nu ştie să numere.

Patru munţi. Tabloul avea cinci, doi pe o parte a deschizăturii aurii, trei pe cealaltă. Cerul s-a schimbat şi norii de furtună au alunecat puţin într-o parte, şi atunci am zărit cel de-al cincilea vârf, un munte imens, întunecat, care se afla chiar în spatele celorlalţi patru. Tabloul fusese un semn prevestitor. Am căutat detalii care erau diferite şi le-am găsit. Aici valea era mai lungă, iar dealurile acoperite cu terase de culturi de orez. Munţii din tablou aveau creasta mai zimţată. De fapt, în afara celor cinci munţi, a văii râului şi a norilor de furtună, nu prea arăta la fel. În tablou era ceva în fundal care strălucea. Aici nu se vedeau decât munţii.

Valea a început treptat să capete propria formă şi propria culoare. Nu era mohorâtă, mi-am spus. Odată cu amurgul care se lăsa, o încheiam şi cu trecutul meu, îngropându-l ca pe un secret. Ziua de mâine avea să aducă un nou început luminos. Urma să fiu soţie. Perpetuu va fi acolo să mă întâmpine şi vom duce viaţa senină şi retrasă a unor învăţaţi. Ne vom plimba prin munţi şi vom simţi amândoi inspiraţia de a scrie poezii. Cine ştie, poate chiar vom avea un copil. Deodată, m-a cuprins tristeţea când m-am gândit la Micuţa Flora. Trăind atât de departe de mare, nu voi mai putea niciodată să o găsesc. Va trebui să insist pe lângă Perpetuu ca să mă pot întoarce în Shanghai să văd dacă nu s-a mai aflat nimic nou.

Ne-am dat jos din căruţă şi Săritură Bătrână a condus măgarii pe cărare. Soarele a apus şi am zărit licărirea fumegândă a focurilor pentru gătit. Am trecut de un rând de case înşirate de-a lungul râului şi am ajuns la o piaţetă cu un templu în capăt. Un bărbat ne-a strigat din pragul întunecat al unei vinării să ne oprim şi să ne potolim setea. Săritură Bătrână a acceptat încântat invitaţia. Am stat la umbra răcoroasă a unui zid de piatră. Bărbaţi, femei, copii, chiar şi câinii se uitau la noi. L-am văzut pe negustorul de vin cum îi

dădea indicaţii lui Săritură Bătrână. Arăta cu degetul în depărtare, către un loc nevăzut, apoi şi-a înclinat capul într-o direcţie şi şi-a îndoit mâna, după care s-a sucit brusc din tot corpul şi s-a ridicat pe vârfuri, privind în jos la un pericol imaginar în care am fi putut cădea. Continuând să se uite în jos, s-a înălţat din nou pe vârfuri, a scrâşnit din dinţi, apoi a căzut în genunchi, sărind aproape imediat la loc în picioare. Mâinile i s-au îndreptat spre pământ, scuturându-se precum coada unui peşte care se zbate. Brusc, a rămas nemişcat. Mâinile i-au ţâşnit drept în faţă şi şi-a holbat un ochi de parcă se uita printr-un telescop. Apoi braţele i-au căzut pe lângă corp şi i-a aruncat lui Săritură Bătrână o privire satisfăcută pentru a-i indica faptul că ajunseserăm cu bine în Iazul Lunii. Săritură Bătrână a repetat gesturile, iar bărbatul a dat din cap şi l-a corectat de două ori. Mulţumit, Săritură Bătrână i-a cumpărat bărbatului o sticluţă de vin, apoi acesta a arătat din nou cu degetul în direcţia în care trebuia s-o pornim, azvârlindu-şi braţul în faţă, de parcă acum ar fi trebuit să călătorim şi mai repede. Alţi doi tineri au intrat pe uşa prăvăliei şi s-au uitat chiorâş la mine. N-au făcut niciun efort să-şi coboare vocile în timp ce discutau despre înfăţişarea mea de străină şi se întrebau ce gust am în pat.

— S-o fut pe mă-ta, a spus Dovlecelul Fermecat.

Cei doi au izbucnit în râs.

Săritură Bătrână s-a întors după ce a achitat consumaţia.

— Veşti bune… a dat el să ne zică.

Dovlecelul Fermecat l-a întrerupt.

— Nu mai începe cu veşti bune în sus, veşti bune în jos. Sună ca un blestem.

— Bine, atunci o să-i zic miresei, a spus, apoi s-a întors spre mine. E pe-aici o văduvă care a înnebunit după ce i-a murit soţul. Nu se mai poate opri din spălat pereţii şi podelele, cu excepţia momentelor când are oameni care să stea la ea.

În seara aceea, am făcut o baie rece. În timp ce îmi descâlceam părul plin de noroi, nebuna a târât în cameră încă o vană mică de lemn, plină cu apă curată, în care m-a pus să intru pentru a o putea lua pe cealaltă. A făcut asta de încă două ori până când am insistat că nu mai am ce să dau jos de pe mine, oricât m-aş spăla, poate doar pielea.

Ne-am trezit devreme dimineaţa următoare. Mi-am pus hainele pe mine. Nebuna le scuturase pe toate de praf. Era vorba despre jacheta verde şi o pereche de pantaloni. Dovlecelul Fermecat îşi

pusese pe ea o jachetă albastru-închis. Nu mai purtasem niciodată haine atât de demodate, dar când ne-a văzut văduva, ochii i s-au mărit şi a rămas cu gura căscată, apoi am auzit-o vorbind pentru prima dată.

— Pot să mor liniştită de-acum, a spus cu un accent rural, ştiind că nevestele zeilor au făcut baie în casa mea.

M-am bucurat că îi făcusem o asemenea impresie. Acestea erau hainele pe care urma să le port când aveam să-mi cunosc noua soacră şi tot restul clanului. Şi când o să-l revăd pe Perpetuu. Punând la socoteală toate întârzierile, drumul durase cu o săptămână mai mult decât preconizaserăm.

Când ne-am urcat în căruţă, simţeam că mă ia frigul. Roţile au început să se învârtă din nou, aruncându-ne tot praful în faţă şi pe haine. Din când în când, ne scuturam cum puteam hainele una celeilalte, ridicând norişori înecăcioşi. Vântul sufla puternic, astfel încât nisipul fin se lipea iarăşi de noi. Pe măsură ce ne apropiam, Muntele Ceresc şi cei patru fii ai săi ne ascundeau vederea cerului. Călătoream acum în umbra lor.

— Cu cât ne apropiem, cu atât vedem mai puţin, am mormăit eu.

— Orbim de tot până ajungem acolo, a răspuns Dovlecelul Fermecat.

Nu am mai spus nimic tot restul drumului. Simţeam o nelinişte crescândă tot gândindu-mă la familia lui Perpetuu, învăţaţi, dar de modă veche, prietenoşi, însă pretenţioşi, exprimându-şi regretul faţă de toate greutăţile pe care le întâmpinaserăm în drumul nostru către ei. Mi-am imaginat o casă impunătoare cu o curte interioară, un iaz frumos în apele căruia se oglindea muntele. Drumul a început să urmeze linia râului, iar de-o parte şi de alta, fermierii strângeau orezul, secerând şi deschizând cărări largi printre lanuri în urma lor. S-au oprit să se uite la noi cu nişte feţe goale de expresie.

Am ajuns la un pod dărăpănat şi îngust, în mod evident partea aceea a drumului despre care fuseserăm avertizaţi că este periculoasă. Apa venea repede, formând şuvoaie peste bolovani mari şi învolburându-se pe sub ei cu atâta forţă, încât trebuia să ţipăm ca să ne auzim. După ce am traversat, am ajuns la drumul principal care ducea în sat şi care curând s-a îngustat, devenind o potecă ce se strecura printre zidurile exterioare ale caselor, dându-ţi senzaţia că străbaţi un tunel. După câteva minute, poteca s-a lărgit ieşind într-o piaţă de lângă un templu, cu coloane date cu lac

roşu care începuse să se scorojească. Mai era o oră până la apus, aşa că cei mai mulţi vânzători de alimente plecaseră, dar mai erau câteva prăvălii unde puteai să găseşti coşuri, cele trebuincioase pentru înmormântări, vin, sare, ceai şi pânză din cea simplă. Viaţa mi se schimba în rău cu fiecare secundă care trecea. După ce am străbătut piaţa, am intrat în alt tunel. La capătul lui, dinaintea noastră s-a ivit un iaz mare şi rotund. Nu era albastru cristalin, ci verde din cauza algelor. Şi nici nu era împrejmuit de copaci şi maluri acoperite de iarbă, cum îmi imaginasem. De ambele părţi ale iazului se ridicau alandala nişte case sărăcăcioase, prost aliniate. Semănau cu două şiruri de dinţi strâmbi dintr-o gură verde, căscată. În punctul cel mai îndepărtat se vedea o casă cu două etaje şi cu un acoperiş întunecat, înălţându-se deasupra unor ziduri ca de fortăreaţă. Era grandioasă în comparaţie cu celelalte clădiri. Totuşi era mult mai mică decât îmi închipuisem – mult mai mică decât vila lui Lu Shing, pe care, îmi dădeam seama acum, mi-o luasem ca model pentru viitoarea mea casă. M-am uitat la Dovlecelul Fermecat. Era atât de uluită, încât rămăsese cu ochii holbaţi.

— Ce-i asta, o nălucire a trecutului meu? a întrebat. Sper că drumul ăsta duce dincolo de acest loc la alt iaz şi la altă casă.

Îmi simţeam gura uscată.

— Mi-e sete de mor, i-am spus Dovlecelului Fermecat. Cum ajungem acolo, să le spui servitorilor să ne facă pe loc nişte ceai şi să ne aducă şi prosoape fierbinţi.

— *Oyo!* Sunt sora ta mai mare, nu sluga ta. În curând tu o să mă serveşti *pe mine* drept pedeapsă pentru locul ăsta unde m-ai adus.

Părul Dovlecelului Fermecat, răvăşit de vânt, arăta ca un cuib de rândunici abandonat. Probabil că şi al meu arăta la fel de rău. I-am spus lui Săritură Bătrână să oprească, apoi mi-am scos trusa de machiaj. Am deschis capacul şi oglinda s-a ridicat la locul ei. Când mi-am şters jegul de pe faţă, nu mi-a venit să cred cum arătam, cu toate ridurile alea pline de praf. Două luni şi jumătate de soare şi vânt mă transformaseră într-o femeie bătrână. Am tras disperată de toate sertăraşele pentru a-mi găsi borcănelul cu cremă de perle. Am reuşit să fac să dispară câţiva din anii ăia. Apoi ne-am ajutat una pe alta să ne pieptănăm şi să ne aranjăm părul strâns la spate. În sfârşit, eram gata. I-am spus lui Săritură Bătrână să-şi trimită unul din băieţi înainte ca să ne anunţe venirea. În acest fel, familia putea să se pregătească rapid să ne întâmpine.

Am ajuns la zidul exterior al casei familiei Sheng. Tencuiala albă era crăpată, în unele locuri mari porţiuni desprinse lăsau să se vadă cărămizile de argilă de dedesubt. Cum de ajunsese casa într-o stare atât de proastă? Nu costa prea mulţi bani să şlefuieşti uşile şi să repari balamalele. Poate că servitorii se leneviseră în lipsa unei soţii care să-i îndrume.

Căruţa s-a oprit în cele din urmă, roţile n-au mai scos niciun zgomot. Ne aflam la poarta din faţă. Era înaltă cât doi oameni. Nu ne ieşise nimeni în întâmpinare. Preţ de câteva momente, nu am auzit altceva decât respiraţia grea şi fornăielile celor doi măgari obosiţi şi inima mea bubuindu-mi în piept.

— Hei! Am ajuns! a strigat Săritură Bătrână.

Poarta a rămas închisă. Probabil că vreun portar leneş adormise. Săritură Bătrână şi-a plimbat degetele peste încuietorile de bronz. Mai rămăseseră numai câteva rotocoale scorojite de lac roşu pe cele două porţi de lemn. S-a uitat la o placă de piatră inscripţionată care trona sus pe poartă. Scria ceva pe ea, dar placa era prea deteriorată ca să se mai poată distinge ceva.

— Nu-i rău, a spus Săritură Bătrână. Se vede că oamenii ăştia au avut la un moment dat bani şi au fost cineva.

După al treilea strigăt, am auzit pe cineva răspunzându-mi tot cu un strigăt, apoi hârşâitul zăvorului porţii trăgându-se într-o parte şi deschizându-ne cele două porţi masive. N-au explodat artificii, n-au fluturat în vânt steaguri roşii. Pesemne că nu aşa era obiceiul prin aceste ţinuturi. Dar unde era Perpetuu?

Şase femei şi şase copii stăteau neclintiţi şi tăcuţi în curtea goală. Reţinuţi şi respectuoşi, m-am gândit, după cum cere tradiţia. Hainele lor erau de calitate, însă dintr-un material lipsit de strălucire, în nuanţe sumbre de albastru, maro şi gri şi, după cum mă temusem, în stilul veşmintelor pe care le purtau văduvele şi bătrânele. Chiar şi femeile tinere erau îmbrăcate aşa. Hainele noastre n-or fi fost ele la modă în Shanghai, însă aici erau chiar o alegere nefericită. Arătam ca nişte păuni printre ciori. Păuni janghinoşi. Poate că se aşteptau ca eu să vorbesc prima, cum se întâmplă când este vorba de vizitatori imperiali. Nu spunea Dovlecelul Fermecat că tradiţiile lor erau respectate de mii de ani? Perpetuu mă înştiinţase că trăiesc sub acelaşi acoperiş cinci generaţii. Am examinat rapid feţele celor care urmau să primească vorbele mele linguşitoare. Cea mai bătrână dintre femei trebuie să fi fost străbunica. Avea cel mai zbârcit chip din câte văzusem

vreodată. Privirea ei era ceţoasă, cum se întâmplă în cazul celor care vor părăsi în curând această viaţă. O altă bătrână avea mai puţine riduri. Bunica, am dedus, iar mama lui era probabil femeia aia care părea cea mai împietrită la faţă dintre toate şi care stătea ţeapănă, soacra pe care trebuia să o câştig sau să o cuceresc. Deocamdată, se cereau câteva dulcegării. Mai erau două femei, una mai tânără ca mine şi una un pic mai în vârstă. Aceasta din urmă îşi purta părul într-un stil care fusese la modă în Shanghai acum câţiva ani: cărare pe mijloc şi două şuviţe arcuite care îi încadrau faţa. Nu le-am acordat mai mult de o privire, căci erau mai puţin importante. L-am căutat din ochi pe fiul lui Perpetuu. Erau cinci băieţi şi o fată ceva mai mare, i-am recunoscut rapid fiul de patru ani după urechile, ochii şi sprâncenele moştenite de la el. Copilul îmi privea atent picioarele care nu erau legate ca ale chinezoaicelor.

În cele din urmă, noua mea soacră a spus pe un ton aspru:

— Ai ajuns, deci. Ce părere ai de noua ta casă? Surprinsă? Îţi place?

Am recitat frazele pompoase pe care le repetasem – preamărind reputaţia familiei, cele zece generaţii de oameni de valoare, onoarea de a mă alătura celor prezenţi în calitate de Primă Soţie a fiului celui mare, oprindu-mă totuşi înainte să zic că nu merit această poziţie.

S-a întors către femeia cu şuviţe care-i încadrau chipul şi i-a spus ceva, apoi femeia şi-a ridicat bărbia şi s-a uitat urât la mine de parcă tocmai o jignisem. Am remarcat că era, de fapt, destul de atractivă.

Dovlecelul Fermecat a început să flecărească afişând un zâmbet tâmp pe chip.

— Ne-am făcut griji toată călătoria că o să vă pierdeţi răbdarea tot aşteptându-ne. Drumurile, vremea, apoi o alunecare de teren periculoasă care aproape ne-a luat pe sus…

Soacra a întrerupt-o.

— Ştiam când să vă aşteptăm. Ştiam şi culoarea hainelor voastre teatrale.

Teatrale! Oare voia să ne insulte? Doi bărbaţi din celălalt capăt al curţii ne-au făcut cu mâna. Erau fiii negustorului de vin, care se uitaseră lasciv la mine.

Săritură Bătrână a ţipat la fiii lui să ne descarce lucrurile. Când au atins pământul, un nor de praf s-a ridicat în jurul lor. Un servitor

s-a uitat cu precauţie la soacră.

— Pune-o în aripa de nord, a spus soacra.

Nord! Ăla era cel mai prost colţ din orice casă, în bătaia vântului şi nu prea văzută de soare. Mai mult ca sigur că Perpetuu nu-şi avea camerele în partea aceea. Sau poate era o tradiţie s-o instalezi pe mireasă departe de aripa principală până la oficierea căsătoriei?

— Şi să puneţi lucrurile servitoarei ei în camera alăturată.

Dovlecelul Fermecat şi-a înclinat capul şi a afişat un mic zâmbet fals.

— Mă iertaţi că aduc vorba de asta. Eu sunt sora ei mai mare, nu servitoarea ei…

— Ştim cine sunteţi, a întrerupt-o soacra, şi ce aţi făcut amândouă în Shanghai. A pufnit pe nas, apoi a continuat. Nu e prima dată când Perpetuu aduce acasă o curvă drept concubină. S-a uitat la mine, apoi a spus: Dar tu eşti prima cu sânge amestecat.

Eram prea uluită să mai zic ceva sau chiar să gândesc. Dovlecelul Fermecat a replicat, surescitată.

— Nu era o curvă oarecare. Era… S-a oprit singură la timp. S-a îndreptat de spate, s-a adunat şi a spus autoritar: A venit aici în calitate de soţie, nu de concubină. Asta a fost promisiunea. Altfel, de ce am fi venit tocmai din Shanghai? Trebuie să vorbiţi cu Perpetuu pentru a clarifica această neînţelegere.

— Unei servitoare nu-i este permis să-mi spună ce trebuie să fac. Te bat până nu mai ştii de tine, dacă mai încerci aşa ceva vreodată.

Mi-am venit la rândul meu în fire şi am apucat-o de braţ pe Dovlecelul Fermecat.

— Nu contează. Când se întoarce Perpetuu, o să reglăm toate astea.

În sfârşit am înţeles de ce viitoarea soacră mă trata în halul ăsta. Chiar credea ţăranca asta afurisită că o să reuşească să mă intimideze? Am reuşit eu să scap teafără din urzelile curtezanelor şi matroanelor. Nu avea nicio şansă în faţa mea. Nu trebuia decât să am răbdare şi să aflu ce preţuieşte ea cel mai mult pe lume. Acolo se va afla şi punctul ei slab, la care voi ajunge şi o voi răni.

— Suntem obosite, am spus. Vă rog să ne arătaţi unde sunt camerele noastre.

Femeia cea frumoasă la faţă i-a spus soacrei că ne va conduce ea. Soacra i-a zâmbit strâmb.

În timp ce străbăteam casa, am observat o combinaţie ciudată

de mobilă nouă şi mobilă veche grosolan reparată. Masa altarului era mare, de calitate, dar pe blatul ei se vedeau urme de arsură. Tablourile străbunilor fuseseră rupte în două şi recondiţionate rudimentar. Am traversat pasajele a două curţi, apoi am ajuns în sfârşit în curtea cea mai îndepărtată, un biet locşor lăsat în paragină, mai mult o fundătură, cu doar două tufe, o piatră a învăţatului pricăjită, proptită lângă un iaz secat, şi două bănci pătate de licheni. O pânză de păianjen acoperea uşa, de parcă nu voia să mă lase să intru. Am dat-o la o parte şi am deschis uşa. Era mai rău decât mă aşteptam – mobilată cu un pat cu baldachin şubred, fără perdele în părţi, un dulap din lemn ieftin, un scăunel scund, o banchetă şi, sub pat, un ţucal îngust de lemn. Se măturase în cameră, dar în colţuri încă se mai vedea mizerie. Dacă stăteam în mijlocul camerei, puteam să fac doar un pas în orice direcţie înainte să mă lovesc de mobilă.

Dovlecelul Fermecat a aruncat un ochi în camera ei fără să intre.

— *Oyo!* Locuiesc într-un coteţ. Unde mi-or fi ouăle?

Înăuntru nu avea decât un pat îngust, un scăunel şi un ţucal. A înjurat de câteva ori.

— Ce fel de maniere au oamenii ăştia pe-aici? Nu ne-au oferit ceai sau mâncare, numai insulte. M-au făcut servitoare! S-a întors către femeia frumoasă şi a continuat: De ce mai eşti aici? Să te bucuri de nefericirea noastră?

Femeia a strigat o servitoare care trecea pe coridor.

— Adu ceai, alune şi fructe.

Ne-au ajuns şi bagajele. Nu m-am deranjat să le desfac. Perpetuu trebuia să sosească şi el din clipă-n clipă şi atunci lucrurile mele aveau să fie mutate în camera lui. Trebuia, însă, să văd ce pot face cu Dovlecelul Fermecat şi camera ei. Nu puteam să le rezolv pe toate odată. Ne-am aşezat în grădină şi, când a ajuns ceaiul, l-am băut cu lăcomie, lăsând la o parte înghiţiturile graţioase, aşa cum cereau uzanţele când stăteai la taclale. De ce să mă mai deranjez s-o impresionez pe femeia asta cu manierele mele?

— Cine eşti? am întrebat-o pe femeie.

— Sunt a Doua Soţie, mi-a spus cu simplitate.

Eram uluită că vorbea dialectul din Shanghai. Probabil că era concubina fratelui lui Perpetuu, sau a unchiului, sau a vărului. Femeia a continuat:

— Ceea ce te face pe tine Numărul Trei. Poţi să îmi faci o plecăciune mai târziu.

Cine era această femeie din Shanghai?

— Oi fi tu a Doua Soţie sau a Şaisprezecea Soţie a cuiva din casa asta, am spus. Dar eu sunt Prima Soţie a lui Perpetuu.

— Să-ţi fac o favoare şi să-ţi spun în ce fel de gospodărie ai venit? Te va scuti de toate bătăile şi necazurile pe care le-am îndurat eu. Şocul şi neîncrederea de pe chipul tău n-o să facă decât să-i distreze pe ceilalţi din casa asta.

— Ce prostii, a bolborosit Dovlecelul Fermecat. Stătea foarte ţeapănă, semn că era neliniştită. Sunt sigură că o să născoceşti tot soiul de minciuni ca să ne faci să plecăm. Dacă plecăm, o să fie pentru că aşa am vrut noi.

— Eu n-aş face asta, mătuşică, i-a spus ea Dovlecelului Fermecat.

Aceasta a ripostat:

— Nu sunt mătuşa ta şi nici servitoarea nimănui, Soră *mai Mare*.

Era o insultă palidă. Femeia era cu cel puţin zece ani mai tânără.

— Chiar şi dacă aş dori să vă alung, cum aş putea? Unde v-aţi duce? Bărbatul cu căruţa a plecat. Nu puteţi angaja altul în satul ăsta. Şi de ce v-aş minţi? N-am nimic de ascuns. Întrebaţi pe oricine din casa asta şi o să vă spună acelaşi lucru. Tu eşti cea de-a Treia Soţie a lui Perpetuu, nimic mai mult decât o altă curtezană din Shanghai care a venit aici în speranţa unui viitor confortabil.

Îmi bubuia inima în piept şi simţeam că-mi pulsează sângele-n tâmple. Femeia a continuat.

— Perpetuu ţi-a povestit despre prima lui soţie? Azur. Adevărata lui dragoste înainte să te cunoască pe tine. Deşteaptă ca un învăţat. A murit la şaptesprezece ani. Sau oare avea douăzeci? Nu-i aşa că e o poveste tristă?

— Mi-a spus, am răspuns. Nu există secrete între soţ şi soţie.

— Atunci de ce nu ţi-a spus şi despre mine?

Ce capcană îmi întindea?

— Tot nu mă crezi? a spus ea prefăcându-se dezamăgită. Lasă-mă să ghicesc. Ţi-a recitat poezia asta: „A trecut o vreme nesfârşită până când ne-am întâlnit, dar şi mai lungă de când a plecat”. A omis cumva să-ţi spună că este scrisă de Li Shangyin?

Îmi venea s-o pălmuiesc, numai să se oprească.

— Vezi! a spus Dovlecelul Fermecat. Ştiam eu că e un escroc omul ăsta.

— E o poezie care le-a frânt inima multor femei, a continuat ea. Ah, văd cum îţi scade neîncrederea în mine, dar cresc îndoielile în

privinţa lui. Aflarea adevărului îţi străpunge creierii ca un cuţit. Durează până te adaptezi, dar odată ce îţi cunoşti lungul nasului, noi două o să ne înţelegem bine. Dacă te pui cu mine, însă, o să-ţi transform viaţa într-un calvar. Nu uita că toate am fost curtezane şi cunoaştem arta distrugerii celeilalte. Când ni se termină vremurile de glorie din casa de flori, nu ne schimbăm şi caracterul. Avem încă nevoie de el ca să nu fim călcate în picioare.

Dovlecelul Fermecat a spus dispreţuitoare.

— Ce poate să ştie una care făcea trotuarul de vremurile de glorie?

— Nu vă aduceţi aminte de numele Piersică Dulce?

Existase în trecut o curtezană celebră cu acest nume, care participase de câteva ori la petrecerile din casa mamei mele. Întotdeauna era o ocazie specială când venea ea. Dar nu avea cum să fie aceeaşi persoană. Piersică Dulce pe care o ştiam eu avea obrajii rotunzi şi fermi, era veselă din fire, părând veşnic amuzată de tot ce vedea. Femeia din faţa mea avea pielea lipsită de orice strălucire. Şi avea felul acela aspru de a spune lucrurilor pe nume, propriu mai curând unei matroane. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi dinaintea noastră, transformându-se instantaneu într-o frumuseţe fără vârstă, cu mişcări curgătoare ca ale apei, ca în zilele de demult. Membrele ei erau moi şi destinse, şoldurile se legănau uşor, umerii i se mişcau pe rând, iar capul i se balansa înainte şi înapoi aproape imperceptibil, toate într-un ritm desăvârşit şi fără pic de efort. Aşa arăta o femeie seducătoare, capabilă, însă cu un aer supus. Pentru asta fusese faimoasă Piersică Dulce. Nimeni nu reuşise vreodată să-i copieze perfect stilul în care mergea şi felul de a fi, chiar dacă ne străduiserăm cu toatele.

A zâmbit, victorioasă.

— Acum port numele de Pomelo – care-i mai puţin zemos ca o piersică. Am venit din acelaşi motiv ca tine. Câteva poezii, o soţie onorabilă într-o familie de învăţaţi, teama de viitorul meu. Când am ajuns, am aflat că nevasta lui era încă vie. Ai auzit bine. Nici vorbă să moară. El doar spera s-o facă. Ai cunoscut-o deja. Femeia care ţi s-a adresat când ai ajuns.

— N-am vorbit decât cu soacra.

— Aceea era Azur, Prima Soţie. După cum ai văzut, stă destul de bine cu sănătatea.

Am simţit acelaşi lucru ca atunci când m-a părăsit mama, nu suferinţă, ci o furie care creştea pe măsură ce îmi dădeam seama

cum fusesem păcălită. Ce altceva mai urma să aflu?

— Cred că ai auzit suficient, a spus Pomelo. Şi aşa e prea mult de înţeles dintr-odată. Ţine minte doar că nu suntem singurele.

— Cum, mai sunt şi altele aici? am întrebat.

— Încă două – cel puţin două – dar nu mai sunt aici. O ştiam pe una, nu şi pe cealaltă. Vino în grădina mea mâine după-amiază. Aripa de vest. Putem să luăm prânzul şi îţi voi spune şi alte lucruri despre casa asta şi despre cum se face că suntem aici.

Nu mai puteam să scot un cuvânt. Mă aşteptam ca Dovlecelul Fermecat să-mi toarne iarăşi toate avertismentele pe care mi le dăduse, toate motivele pentru care nu avusese încredere în Perpetuu. Să mă învinovăţească pentru această decizie prostească care o adusese şi pe ea în balamucul ăsta. În schimb, m-a privit cu o expresie tristă şi îndurerată.

— S-o fut pe mă-sa, a zis. Să-l fut pe unchi-su şi s-o fut în pizda ei putredă pe nevastă-sa. Ce maldăr de căcat ţi-a servit. Ar trebui să-şi lingă propria găoază de unde au venit toate. Apoi un câine şi o maimuţă să-l fută în cur.

M-am dus în camera mea. Mi-am dat jos jacheta de mătase şi am folosit-o ca să şterg mizeria de prin colţuri, înjurându-l pe Perpetuu în tot acest timp.

— S-o fut pe mă-sa, să-l fut pe unchi-su…

Am deschis valiza unde îmi ţineam lucrurile cele mai de preţ. Am scos poeziile lui dintre coperţile tari. Am scuipat pe ele şi le-am rupt în bucăţele, apoi le-am pus în ţucal şi m-am pişat pe ele. Am scos fotografia lui Edward şi pe cea a Micuţei Flora, le-am aşezat pe pat. Le-am vorbit: „N-am iubit niciodată pe altcineva” şi m-am simţit triumfătoare pentru că era adevărat.

A doua zi, Dovlecelul Fermecat mi-a spus că peretele dintre camerele noastre era subţire şi m-a auzit cum am uitat să zic să-l fută în cur pe Perpetuu un câine şi o maimuţă.

— Şi nici n-ai plâns, a spus ea.

— Nu m-ai auzit cum am vomat?

Toată noaptea am pus cap la cap cele întâmplate, ce îmi spusese el, ce-i oferisem eu, ce îmi luase el şi ce refuzase înainte să-i ofer eu iarăşi. Am comparat bucăţelele respective cu ce aflasem între timp şi a fost suficient să mă ia cu rău. Nici nu ştiam cine era omul ăsta.

— Trebuie să plecăm de-aici, am zis.

— Cum? N-avem bani, nici bijuteriile tale. Nu-ţi aduci aminte?

Perpetuu ţi-a zis să le pui într-un seif pe care avea să-l ducă el în locul tău. Apoi am luat-o fiecare pe drumul lui.

A intrat o servitoare care ne-a anunţat că familia se strânge pentru micul dejun. I-am spus că mi-e rău şi am arătat spre oala de noapte. Dovlecelul Fermecat a făcut la fel. Nu voiam să dăm ochii cu ceilalţi până nu ştiam mai multe. La prânz, ne-am dus în curtea lui Pomelo din aripa de vest a casei. Am stat afară sub un prun. Nu ne-a invitat să intrăm în camera ei, dar după numărul de ferestre părea mult mai mare decât ale noastre.

Servitoarea a adus prânzul, dar mie nu-mi era foame. Chiar dacă Pomelo avea un chip sincer şi un fel deschis de a vorbi, nu puteam să am încredere în nimeni din casa asta. În timp ce vorbea, stăteam cu urechile ciulite să prind orice minciună.

Ca şi mine, când venise aici din Shanghai, Perpetuu nu ajunsese încă. Laşul nu voia să fie de faţă în momentul când avea să afle adevărul. Când a sosit în cele din urmă, i-a spus că a crezut cu adevărat că soţia lui murise între timp. A asigurat-o că nu o mai duce mult şi că, în scurt timp, aşa zicea el, Pomelo avea să fie soţia lui de drept.

— De ce l-am crezut? a spus. Noi, curtezanele, suntem experte la detectat minciunile flagrante şi adevărurile spuse pe jumătate ale bărbaţilor. Iar aceştia obişnuiesc să lase deoparte faptele concrete, cele mai importante. Chiar şi aşa, noi îi putem citi limpede. Dar în cazul lui Perpetuu, m-am păcălit. Cum? Când am venit aici, Azur era într-adevăr foarte bolnavă. M-a dus în camera ei. Am văzut o femeie care arăta ca un schelet. Zăcea nemişcată în pat, cu ochii deschişi, holbându-se ca un peşte mort. Pielea îi acoperea oasele ca un giulgiu. Am fost deopotrivă îngrozită şi fericită că Perpetuu spusese adevărul. Azur urma să moară în curând. Şi totuşi m-am gândit că este ciudat că n-a venit la căpătâiul ei să-i spună câteva cuvinte de alinare. Nu vorbise el despre dragostea lor care îi adusese împreună din vieţile anterioare? Şi ce mai spusese el despre destinele lor? Sufletele lor erau ca două constelaţii gemene, fixe în ceruri şi nemuritoare! Aşa a zis. Ştia că o să fie devastat de durere fără ea, aşa că trebuia să se pregătească pretinzând că murise deja. Ce ziceţi de asta! Inima mea era atât de deschisă, l-aş fi crezut şi dacă îmi spunea că era Zeul Literaturii şi că eu sunt o biată fată care mulge vacile.

Pomelo a aflat, în timp, că Perpetuu deformase aproape complet adevărul, până când ajunsese să-i spună fix opusul despre soţia lui.

Încetul cu încetul, adevăratele fapte ieşeau la iveală. De la vârsta de zece ani, se trezise înlănţuit de un contract de căsătorie care nu putea fi rupt din cauza unei mari sume de bani plătite deja ca zestre. Familia lui avea nevoie de bani. Ce ştie un băiat de zece ani despre căsătorie, zestre sau cine ar putea să fie mireasa lui din spatele voalului? Perpetuu avea şaisprezece ani când a văzut-o prima dată şi a intrat în panică, pentru că era vorba despre o femeie costelivă, cu zece ani mai mare decât el, care se uita cruciş cu un ochi şi avea o gură largă, cu dinţii de sus ieşiţi în afară. Cei de jos erau strâmbi şi decoloraţi ca boabele dintr-un cocean de porumb stricat. Perpetuu s-a înfuriat – nu pe familia lui pentru că luase zestrea, ci pe Azur fiindcă era urâtă. Intra în camera soţiei sale numai pentru a-şi îndeplini datoria de-a asigura moştenitori. „După ce-i dă naştere fiului nostru”, i-a spus el lui Pomelo, „nu mai trebuie să însămânţez Ogorul”. După aceea, s-a dus prin alte sate şi şi-a satisfăcut poftele cu prostituate.

— Ogorul! a spus Dovlecelul Fermecat. Ce fel de om vorbeşte aşa despre mama propriului său copil? Un măgar ar trebui să-i însămânţeze lui curul!

— Mi-a zis că a jelit, înfrânându-se de la poftele trupului, timp de trei ani, a spus Pomelo.

— În cazul lui Violet, au fost cinci, a pufnit Dovlecelul Fermecat.

Nu am apreciat faptul că îi dădea astfel de înţeles lui Pomelo că eu am fost o proastă şi mai mare decât ea.

— Când am ajuns aici, nu ştiam nimic din toate astea. Nu îmi dădeam seama câţi ani are Azur sau cum arată. Era mai degrabă o arătare care se ţinea de un fir de viaţă. Însă mi s-a părut ciudat, foarte neplăcut, să văd cât de puţin ţinea Perpetuu la ea. Nu se ducea niciodată în camera ei – iar eu nu i-am adus aminte de anii lui de abstinenţă. Ca şi el, aşteptam să moară Azur, lucru care eram sigură că o să se întâmple săptămâna următoare, apoi cealaltă şi tot aşa.

O dată la câteva zile, Pomelo intra în camera femeii să vadă câtă carne se mai topise de pe oasele ei, dacă ochii îi mai erau umezi sau goi şi stinşi, semn că venise moartea.

— Era ca şi când m-aş fi uitat la o ţestoasă bătrână care nu se mişca niciodată. Mi-ar fi fost milă de ea, dacă aş fi văzut-o slăbind pe zi ce trece, până când s-ar fi făcut cenuşie la faţă şi ar fi murit. Dar era la fel de fiecare dată când o vedeam. Simţeam că înnebunesc de furie.

Într-o zi, ne-a povestit Pomelo, s-a hotărât să nu mai zăbovească şi să-şi intre în rolul de soţie. S-a dus în camera lui Azur şi a făcut un inventar al lucrurilor şi mobilelor ei. Şi-a notat ce dorea să păstreze şi ce nu, criticând bijuteriile şi hainele cu voce tare. „Ce lucruri ieftine. Asta ar face până şi o femeie frumoasă să pară urâtă.” S-a aşezat la oglinda măsuţei de toaletă şi şi-a ciupit obrajii pentru a-i face să arate trandafirii şi sănătoşi. Şi-a exersat expresiile faciale pe care, la vremea aceea, era în stare să şi le schimbe după cum era nevoie – încântătoare, plină de încredere, doritoare, devotată, mulţumită şi recunoscătoare. S-a străduit mai ales să se arate îndrăgostită. A deschis un sertar şi a scos un colier care se afla în familie de sute de ani, un mozaic de perle, rubine şi jad incrustate în inelele alungite ale unui lanţ de care atârna un pandantiv mare din topaz roz. Şi l-a pus la gât şi s-a privit în oglindă. Avea un model destul de grosolan, iar pietrele nu erau de cea mai bună calitate. Dar era o moştenire de familie, purtată de fiecare generaţie de soţii.

Chiar când era pe punctul de-a şi-l desface de la gât, a auzit pe cineva strigând-o: „A Doua Soţie, a Doua Soţie”. Era o şoaptă răguşită, ca a unei stafii. Pomelo, cât pe ce să leşine, s-a gândit că Azur, cu ultima suflare înainte să moară, o blestemă că-i poartă colierul. Dar atunci Azur a vorbit din nou, iar buzele chiar i s-au mişcat. „Perpetuu e în stare să fie o bestie”, i-a spus lui Pomelo. „Nu se poate abţine. Are o boală la cap. Ar trebui să scapi până n-o să pătimeşti şi tu din cauza asta.”

Pomelo a simţit cum o trec fiorii, pentru că pe jumătate o crezuse. Ce motiv ar fi avut o femeie pe moarte să mintă? Dacă era într-adevăr bolnav la cap, l-ar fi vindecat după moartea lui Azur. Dar Azur n-a murit. Pomelo îi dăduse un motiv să trăiască. Femeia aceea nu era o rămurică pe care s-o poţi rupe în două cu uşurinţă. Tăria ei stătea în dragostea faţă de fiul ei. Nu voia ca fiul ei să iubească o fostă curtezană ca pe o mamă. Şi nu voia să ajungă la fel ca Perpetuu. Moştenise firea tatălui său, dar ea avea de gând să se asigure că nu îi va moşteni şi personalitatea. Voia un fiu care să poată readuce gloria familiei Sheng. Şi uite-aşa Azur a reînceput să mănânce. Într-o săptămână, putea deja să se ridice şi să vorbească. După încă o săptămână, putea să umble prin curte şi să imite cântecul păsărilor. Cât timp fusese bolnavă, majoritatea dinţilor i se stricaseră şi mai rău şi îi căzuseră. I-a înlocuit pe toţi, şi-a pus dinţi falşi mari şi drepţi, care o făceau să pară destul de

feroce, mai ales când zâmbea. Era puternică, nu doar când venea vorba de corp şi dinţi, dar avea şi o voinţă de fier. Nu se mai supunea dorinţelor oamenilor, nici măcar celor ale lui Perpetuu. Soacra ei era deja moartă, aşa că Azur conducea gospodăria fără să-i conteste nimeni poziţia. Un lucru pe care Perpetuu îl spusese despre ea era adevărat. Era deşteaptă. Putea să discute despre orice cu la fel de multă judecată ca un bărbat. Şi mai avea trei avantaje însemnate faţă de ceilalţi din casă. Primul era familia ei, care trăia într-un oraş la 80 de kilometri depărtare. Erau bogaţi, iar Perpetuu depindea de sumele de bani care veneau regulat pentru a acoperi cheltuielile casei şi pentru cele personale. Al doilea era fiul ei, primul născut din noua generaţie, fiul ei urma să moştenească averea familiei, fapt de care putea să se folosească pentru a-l face pe Perpetuu să cedeze în faţa voinţei ei. Al treilea avantaj era abilitatea ei de-a gândi limpede, fără ca gelozia să-i ia minţile sau să se lase prostită de minciuni frumoase. Nu se înmuia în faţa farmecelor lui.

Pomelo ne oferise darul cunoaşterii. Tot ce aflasem era de rău. Intraserăm într-o alianţă care se baza pe aceeaşi trădare. Amândouă duseserăm vieţi sofisticate în Shanghai. Vorbeam aceeaşi limbă şi cunoscuserăm fiecare destui bărbaţi şarmanţi. De unii am fost îndrăgostite – şi fiecare suferisem de pe urma unei iubiri înfocate şi devastatoare înainte să-l cunoaştem pe Perpetuu. În cazul lui Perpetuu, amândouă am picat în aceeaşi capcană, împinse de propriile noastre temeri înspre siguranţa unui aranjament ideal şi a unei existenţe alese, cum am crezut noi, într-un refugiu de învăţaţi. Ne dovediserăm la fel de naive, aşa că puteam să fim sincere una cu cealaltă din când în când. Dar nu ne acordam încredere totală. Amândouă fuseserăm înşelate prea des de prea mulţi oameni.

Fără bani, trăiam ca într-o închisoare. Dovlecelul Fermecat şi cu mine am recapitulat minciunile lui Perpetuu şi le-am confruntat cu ce ne spusese în Shanghai. Aşa-zisul său văr Conac cu siguranţă că fusese şi el păcălit. Mă întrebam cine e Perpetuu cu adevărat. Cu cine aveam să dau ochii când ajungea acasă?

Între timp, Azur era cea faţă de care trebuia să mă port cu precauţii. Azur era cea puternică, cea care mi se adresase prima oară când stăteam acolo în curte, în hainele mele elegante din mătase, însetată şi ruptă de oboseală după aproape trei luni de călătorie. Ea fusese cea care mă numise curvă. Ne-a transmis, mie

şi Dovlecelului Fermecat, să ne luăm mesele în partea casei unde stăteam. Şi noi preferam asta la fel de mult ca ea. N-aveam aproape deloc de-a face cu restul familiei: străbunica senilă, bunica melancolică, cele două soţii ale fraţilor lui Perpetuu care muriseră şi numeroşii copii ai respectivelor. Azur nu m-a luat niciodată la bătaie. Dar a găsit diferite moduri să mă umilească. Cel mai rău a fost locul unde ne-a pus să stăm: nişte magazii din aripa dărăpănată dinspre nord, unde iarna era cel mai frig şi vara cel mai cald.

Până să vină Perpetuu, m-am pregătit să aud şi alte minciuni de-ale lui. Mi-am imaginat fiecare scuză pe care ar fi putut să o invoce. O să-i tai firele care ţineau legate la un loc scuzele alea. O să mă comport ca şi cum ar fi vorba de o afacere şi să-i cer să-mi pună la dispoziţie o casă separată pentru a putea fi Prima Soţie a acelei gospodării.

A ajuns cu o lună întârziere, moment în care mă simţeam atât de nefericită, încât abia mai eram în stare să mă dau jos din pat. Devenisem a Treia Soţie a Nimănui în aceste părţi uitate de lume. Unde erau învăţaţii, respectul, grădinile liniştite în care să-mi port hainele făcute la comandă şi să simt cum suflă briza prin ele? Nu era zi să nu mă blestem. Cum de-am putut lăsa să mi se întâmple una ca asta? Credeam mai demult că pot să fac faţă oricărei împrejurări potrivnice. Dar nimic din ce ştiam, gândeam sau credeam nu mai conta aici. Nu mai aveam nimic de care să mă agăţ. Nu mai exista nicio şansă aici. Dovlecelul Fermecat încerca să-mi ridice moralul, dar şi ea căzuse într-o apatie a minţii şi a sufletului.

L-am înjurat când a intrat în camera mea. Am refuzat să-l ascult, însă el mă cunoştea într-un fel anume – îmi cunoştea punctul slab. Aşa că în scurt timp eram dispusă să accept orice fărâmă de scuză mi-ar fi oferit numai să pot spera că dragostea lui pentru mine fusese adevărată. Asta ar fi fost dovada că însemnasem şi eu ceva. Toată inteligenţa mea, bunul meu simţ şi determinarea se transformaseră în nisip care îi curgea printre degete. Şi-a cerut scuze, m-a implorat să-l iert şi a afirmat că nu mă merită. Am vrut să cred toate astea, aşa că am crezut. Mi-a mărturisit că m-a minţit numai dintr-o teamă atroce că m-ar putea pierde. Mi-a explicat că povestea cu soţia era felul lui de a-mi arăta cum mă poate iubi cu un devotament exagerat. A susţinut că sentimentele pe care şi le

exprimase erau adevărate, altfel cum ar fi putut o femeie cu experienţa atâtor bărbaţi – sute – să simtă la rândul ei că erau autentice. A spus că ar trebui să-l urăsc pentru tot restul zilelor sale şi că mi-ar admira tăria de caracter dacă aş face-o. Mi-a spus că m-ar face Prima Soţie dacă ar reuşi să schimbe ordinea lumii, aşa cum fusese ea decretată de împărat. Mi-a spus că mă va duce înapoi în Shanghai şi că îmi va cumpăra o casă unde să-i fiu soţie – când va veni ziua în care să aibă suficienţi bani.

Până atunci, a spus că voi fi Prima Soţie a aripii de nord. Acolo se va simţi liber să mă iubească, pe mine, cea mai dorită dintre toate. Când mă vizita, mă desfăta cu un elixir de cuvinte şi, pentru o vreme, nu mi-am mai adus aminte că în locul acela sufla vântul printre crăpături şi că soarele nu încălzea deloc. Spusese toate lucrurile pe care aveam nevoie să le aud ca să-mi revin după ce mă urâsem atât şi să-mi recâştig sentimentul că însemnam şi eu ceva, iar odată ce acesta a reapărut, mi-am recăpătat şi celelalte simţuri. Nu mă iubea, eu nu-l iubeam, nu o făcusem niciodată. Însă acum eram ca o pasăre, aripile mă purtaseră pe adierile unor minciuni. Aveam de gând să dau frenetic din aceste aripi pentru a mă păstra în aer, iar atunci când vântul va înceta brusc sau mă va arunca de colo-colo, eu voi continua să dau din aripile mele puternice şi să zbor împinsă de propria mea pală de vânt.

Capitolul 11
Muntele Ceresc

Iazul Lunii
Septembrie 1925
Violet

În Shanghai, Perpetuu îşi declarase dragostea faţă de mine prin poezii. Una dintre ele garanta că frumuseţea satului Iazul Lunii ar şterge orice amintire a Shanghaiului. După şapte săptămâni, tot nu suferisem vreun atac de amnezie. De fapt, nu mă puteam abţine să mă gândesc la Shanghai şi la toate felurile posibile în care aş putea scăpa din Iazul Lunii pentru a mă întoarce acolo. Trebuia să fi interpretat poeziile mai sumbre ale lui Perpetuu drept indicii ale vieţii care mă aştepta.

Mă întrebam de ce proslăvea el singurătatea, o viaţă ştearsă şi sentimentul morţii. Când am venit în Iazul Lunii, am descoperit că nu trăia singur; mai avea două soţii. Sărăcia nu fusese alegerea lui, îi displăcea profund. Ce să mai zic despre toate ideile alea înalte? Tot timpul nu-şi dorise altceva decât bogăţie, glorie şi respect cât să-i iasă pe nas. Surprizele şocante pe care le aflam despre personalitatea lui păreau că nu se mai termină – ca să nu mai zic ce aflasem despre cele Zece Generaţii de Învăţaţi. Din momentul în care am ajuns, am avut sentimentul neplăcut că fusesem păcălită. De fiecare dată când apărea subiectul strămoşilor sau al învăţaţilor, pe oamenii din jur îi lovea muţenia.

Cu o săptămână în urmă, am aflat adevărul în timp ce-mi căutam bijuteriile şi banii, pe care Perpetuu mi-i confiscase pentru a-i pune bine. Într-o mapă cu documente din străfundurile unui dulap, am găsit istoria familiei, scrisă de Perpetuu.

> Când aveam nouă ani, bunicul a murit de icter şi a fost aşezat în salonul de ceremonii. Cadavrul lui, cu pielea întărită şi îngălbenită, mi-a băgat frica-n oase şi m-am temut că o să mor de aceeaşi boală. Tatăl meu a întrezărit o ocazie pentru a-mi da o lecţie. L-am urmărit cu atenţie desăvârşită. Era un mare învăţat, ocupa o poziţie judecătorească înaltă în regiune. Dacă voi memora cele Cinci Cărţi Clasice, mi-a spus, voi întâlni curând după aceea un pustnic care îmi va cere o

gură de vin, iar dacă i-o voi da, voi deveni nemuritor. Aşa că m-am pus pe studiat cu patimă. În zece ani, învăţasem pe dinafară toată Cartea Clasică a Poeziei: 60 de balade populare, 105 cântece ceremoniale şi 40 de imnuri şi omagii. Memorasem de asemenea multe dintre discursurile imperiale din *Cartea Documentelor*, o îndeletnicire atât de plictisitoare, că mai aveam puţin şi înnebuneam.

Într-una din zile, Soţia Numărul Şase a decis să-l surprindă pe tatăl meu arătându-se mai grijulie decât celelalte soţii ale sale. Găsise într-un cufăr roba norocoasă purtată de fiecare generaţie de învăţaţi la examenul imperial. A dus-o la croitor pentru a-i repara manşetele uzate. Când i-a spus tatălui meu ce făcuse, era deja prea târziu. Croitorul descoperise sub căptuşeală fâşii subţiri de mătase pe care fuseseră copiate pasajele mai dificile din cele Cinci Cărţi Clasice. Din nefericire pentru tatăl meu, din cauza unui val recent de trişări la examen, se dăduse un edict imperial prin care toţi trişorii trebuiau decapitaţi. După câteva zile, doi bărbaţi l-au condus pe tatăl meu în mijlocul pieţei, deja plină de oameni care îl ocărau şi-şi băteau joc de el, veniţi acolo din mai multe districte. Tatăl meu era cunoscut pentru că acorda sentinţe grele pentru greşeli minore, aşa că nepopularitatea lui se întindea până departe. Unul dintre soldaţi l-a lovit cu piciorul în spatele genunchiului, forţându-l să îngenuncheze în faţa unui maldăr cu cele mai sacre bunuri ale familiei noastre: pergamente pe care se aflau omagii închinate învăţaţilor din familia noastră, mii de poezii scrise de strămoşii noştri, sute de tăblii memoriale şi picturi din străbuni, alături de altarul familiei, cu toate accesoriile pentru ritualuri. Tatăl meu a fost obligat să privească toate aceste comori sfărâmate şi puse pe foc, imediat înălţându-se flăcări mari cât un copac. Tatăl meu a urlat: „N-am trişat. Jur. Eram student sărac şi am cumpărat roba de la amanet”. Am rămas uluit. I se apropia sfârşitul şi tatăl meu continua să mintă. Unul dintre bărbaţi i-a ţinut coada de păr drept în sus, iar celălalt şi-a ridicat sabia. O clipă mai târziu, capul tatălui meu se rostogolea pe pământ, iar corpul i s-a prăbuşit în faţă, în noroi. Reputaţia familiei noastre fusese retezată şi în ceruri, şi pe pământ. Când ne-am întors, am descoperit că sătenii ne dăduseră foc la casă, iar nenorociţii de hoţi furau mobila şi distrugeau tot ce nu luau.

Indiferent cât de mult aş fi învăţat, fusesem deja stigmatizat drept fiul ai cărui înaintaşi erau nişte şarlatani. Niciun pustnic nu a venit să mă roage să-i dau o gură de vin. Dar refuz să moştenesc ruşinea. Să îndrăznească numai cineva să scuipe pe jos când trec pe lângă el. Voi reconstrui casa şi reputaţia noastră. Mă voi ridica prin propriile puteri şi voi crea un nou început pentru următoarele zece generaţii. Voi obţine ceea ce merit.

Asta era reputaţia măreaţă după care alergasem. Asemenea tatălui său, îndruga alte minciuni pentru a le ascunde pe primele. Şi le mai şi justifica. „Dacă ţi-aş fi spus adevărul”, spunea el, „ai mai fi venit?” Sigur că nu. Şi acum, că eram aici, n-aveam nicio intenţie să-l ajut să pună temelia viitoarelor zece generaţii de mincinoşi. Nu aveam de gând să rămân. Însă plecarea mea se dovedea dificilă. Casa era ca o închisoare, iar satul – una şi mai mare. Nemernicul de Perpetuu. Ştia că vom fi prinse în capcană.

Din prima săptămână în Iazul Lunii, Dovlecelul Fermecat şi cu mine am început să căutăm căi de scăpare. Ca să străbatem satul în lung şi-n lat nu ne-a luat decât jumătate de oră. Piaţa era cât o curte obişnuită cu pământ bătătorit pe jos. Când am ajuns noi acolo, spre prânz, fermierii îşi strânseseră deja produsele, terminaseră pe ziua respectivă. Nu exista decât o singură stradă destinată comerţului, cu câteva dughene care ofereau aceleaşi servicii: reparat de cratiţe, găleţi, dălţi, fierăstraie şi seceri, tot ce avea nevoie un fermier pentru truda lui neîncetată. În afară de acestea, singurele produse care se mai găseau erau din cele necesare înmormântărilor, iar dintre acestea, cel mai de soi era un acoperământ de hârtie sub care încăpeau zece oameni. Culorile şterse şi marginile zdrenţuite arătau că stătea în vitrină de mulţi ani. Pe drumul pe care veniserăm în Iazul Lunii am fi făcut o jumătate de zi până în satul din celălalt capăt al văii. Dacă încercam să o luăm pe acolo, am fi fost zărite înainte să facem o sută de metri. Existau cărări care urcau în munţi – spre terasele de culturi de orez şi pădurile unde femei bătrâne tăiau lemn de foc şi aduceau în vale mănunchiuri aruncate pe spinările lor încovoiate. I-am văzut pe fermieri cum munceau din zori, înainte să răsară soarele, şi până se stingea şi ultima lumină a amurgului. Unele cărări se transformau în torente când ploaia se pornea din senin. Le-am notat pe toate şi apoi le-am şters de pe lista noastră pe cele

care nu ofereau nicio ieşire. Prin a doua săptămână, ne-am dat seama că aveam nevoie de haine care să nu atragă atenţia. Mi-am dat la schimb una dintre jachetele mele elegante şi una dintre fuste pentru patru perechi de bluze albastre simple, pantaloni şi bonete cum purtau femeile din sat. Cine ştie unde avea de gând femeia cu care făcusem târgul să poarte noua ei jachetă elegantă?

— Poate să şi-o pună pe ea şi să-şi închipuie, ca într-un vis, că trăieşte într-un loc unde asemenea jachete se poartă în fiecare zi, a spus Dovlecelul Fermecat. Într-acolo ne îndreptăm şi noi. Un vis.

Prin a treia săptămână, se părea că nu există alte căi de-a pleca fără să angajăm pe cineva cu o căruţă. Iar pentru aşa ceva nu aveam bani.

Când s-a întors dintr-o călătorie de afaceri, Perpetuu s-a oferit să mă ia într-o plimbare autumnală ca să văd un loc pitoresc care îl inspirase să scrie multe dintre poeziile sale. M-am arătat nerăbdătoare să merg. Aveam ocazia să mă mai uit după alte poteci şi drumuri. Înainte să plecăm, Perpetuu mi-a recitat cu voce tare una dintre poeziile insuflate de respectivul loc pitoresc ca să apreciez pe deplin importanţa destinaţiei noastre.

„Unde sihastrul îşi poartă giulgiul din noapte croit,
Numai o ploscă de vin pe jumătate goală are drept prieten.
Nu e cu nimic mai presus decât bolovanul de care se sprijină,
Ştiind că odată cu erodarea adusă de timp,
Şi el, şi bolovanul se vor prăbuşi
Pe aceeaşi distanţă, el spre a sa moarte.
Iar stelele vor străluci şi atunci
Indiferente, cum o fac astă-seară.”

Poezia mi-a sugerat că ar trebui să fiu prudentă.

Pentru a ajunge la poteca de pe munte, Perpetuu m-a condus pe drumul principal prin sat. Era o decizie stranie. Vedeam cum deasupra noastră o potecă tăia poalele dealului, ducând în aceeaşi direcţie. Cu siguranţă că ar fi fost o alegere mai bună pentru a mă face să uit de toate. Curând, însă, am înţeles de ce o luaserăm pe acest traseu. Era cel mai bun loc pentru a se etala cu mine – noua curtezană a lui Perpetuu, tocmai din Shanghai. Păşea mândru, cu mine la braţ. Am remarcat cât de mult îi plăcea atenţia de care ne bucuram. Femeile căscau gura şi îşi aruncau vorbe de duh una alteia. Bărbaţii îşi sugeau dinţii şi îmi aruncau priviri pline de

subînţeles. Sătenii nu se comportaseră aşa când ne plimbaserăm pe aici doar eu şi Dovlecelul Fermecat.

Imediat după ce am trecut de pod, am ajuns în sfârşit la cărarea care o lua în sus spre Muntele Ceresc. După un urcuş de zece minute, Perpetuu m-a anunţat că ajunseserăm la locul respectiv. Am scrutat peisajul care se întindea dedesubt: acoperişuri de ţiglă, plantaţii de orez şi şoproane micuţe. I-am spus lui Perpetuu că nu sunt obosită şi că ar trebui să urcăm mai sus.

— Poteca e blocată de alunecări de teren şi bucăţi de stânci, a spus. E prea periculos.

— Atunci de ce ai promis că-mi arăţi *„frumuseţea uluitoare în timp ce păşim pe norii din înălţimi”?*

— Nu e nevoie să mergem mai sus pentru a ajunge la acele înălţimi uluitoare, a spus. Putem face dragoste chiar aici, iar tu poţi să faci cât zgomot vrei. Nu te va auzi nimeni. A făcut un semn spre pântecele său, apoi a zis: Vezi ce-mi faci? Sabia mea este ascuţită. Şi-a ieşit deja din teacă şi vrea să se implânte adânc în fiinţa ta, funduleţul tău să-i devină măciulie.

A trebuit să mă abţin să râd de încercările lui poetice de a mă excita.

— Numai tu îmi provoci această nevoie presantă, a continuat. Nu am rugat-o niciodată pe Pomelo să vină cu mine aici.

— Pomelo are picioarele înfăşate, i-am zis. Nu poate să urce până aici.

— Nu m-am gândit la asta. Faptul că nu m-am gândit este dovada că nu am avut niciodată intenţia de-a o invita. Hai, dă-ţi jos rochia mai repede. Aşteptarea mă chinuie teribil.

I-am arătat pietricelele ascuţite de pe cărare şi i-am spus că ar fi foarte nepotrivite drept pat.

— Voi, fetele din Shanghai, sunteţi foarte răsfăţate. Atunci întoarce-te şi apleacă-te peste bolovanul ăla, cu fundul la mine. O să te pătrund pe la spate. Te-ai umezit?

În Shanghai, când venea vorba de sex, era reţinut până la ridicol. Dar felul în care vorbea acum despre sex era abject.

— Sunt la menstruaţie, am minţit eu. Eram prea stânjenită ca să-ţi zic.

— Dar ar trebui să-mi spui totul, mi-a zis cu blândeţe, întotdeauna, indiferent despre ce e vorba. Am convenit să ne împărtăşim unul altuia totul – mintea, trupul, inima. Deodată, vocea i s-a înăsprit: Să n-ai secrete faţă de mine, Violet, niciunul. Promite-

mi chiar acum.

Am dat din cap pentru a nu-l supăra mai tare, aşa că a revenit la tonul blând. Mi-a spus să îngenunchez şi să-l rezolv cu gura. În câteva clipe a terminat.

Pe drumul de întoarcere, mi-a arătat peisajul pe care nu-l observasem la urcare: un măr pădureţ, buturuga unui fost copac gigantic, movilele unor morminte ca nişte bubuliţe pe suprafaţa dealurilor. M-am prefăcut interesată în timp ce mă uitam după un anumit drum de care tocmai aflase Dovlecelul Fermecat de la servitoarea lui Azur. Toate servitoarele bârfeau între ele despre stăpânele lor şi, cum credeau că Dovlecelul Fermecat este servitoarea mea, i se furnizau aceleaşi frânturi de zvonuri de prin gospodărie. După spusele servitoarei, la fiecare trei sau patru săptămâni, Perpetuu îi spunea lui Azur că trebuie să închirieze o căruţă şi un ponei pentru a se duce în inspecţie la fabrica sa de cherestea, care, chipurile, s-ar afla la vreo 30 de kilometri. Azur îl ruga de fiecare dată să nu mai inspecteze încă o curtezană pe care să o aducă în casă. Servitoarea spusese că ea nu văzuse niciodată oraşul. Nu plecase niciodată din Iazul Lunii. Dar unul dintre servitori, despre care toţi ştiam că este amantul ei nu tocmai secret, se oferise să o ducă într-o zi. Ea a împrăştiat zvonul că această propunere trebuie să fi fost o cerere în căsătorie. Amantul ei auzise că era uşor de ajuns.

— O iei pe drumul principal prin Iazul Lunii, mai mergi un pic până treci de pod, apoi tot înainte până dai de un alt drum care-i destul de lat. O apuci spre est, să ai soarele direct în faţă, şi o ţii aşa vreo 30 de kilometri sau până când se termină drumul şi ai ajuns: Oraşul Wang.

Potrivit servitorului, era un oraş, nu un sat, avea până şi magazine, bordeluri şi un port pe unde se perindau vase mai mici. Dacă era sau nu adevărat, nu ştia să spună. Nu fusese nici el acolo. Dar o dată sau de două ori pe an, cineva trecea prin Iazul Lunii în drum spre Oraşul Wang ori întorcându-se de acolo. Se opreau în Iazul Lunii suficient cât să poată servitorul smulge de la ei cât mai multe informaţii despre lumea de dincolo de aceasta, singura pe care o cunoştea el.

Îmi imaginam deja vasele alea. Nu îmi păsa încotro se îndreptau. M-aş fi urcat pe unul din ele, oricare, m-aş fi dus până unde mergea. Poate că până în alt oraş, iar în acel oraş poate că ar fi fost şi alte drumuri, iar acestea ar fi dus la alte ape, la alte vase. M-aş fi

dus tot mai departe de Iazul Lunii şi mai aproape de mare, de Shanghai. Dar pentru asta aveam nevoie de bani, pe care nu puteam să-i obţin până nu aflam unde îmi ascunsese Perpetuu bijuteriile şi banii. Îi spusesem la un moment dat că doream să-mi port brăţara, iar el mi-a replicat că nu-i nevoie să-mi dau aere în Iazul Lunii. M-ar fi făcut să par arogantă, iar aici nu aveam faţă de cine să fiu arogantă.

Nu aveam de ales decât să-mi recuperez prin furt ce îmi aparţinea de drept. Când i-am spus Dovlecelului Fermecat despre planul meu, mi-a indicat punctele slabe.

— Cât de departe ai ajunge pe drumul de dincolo de pod înainte să te observe cineva? Orice prost te-ar recunoaşte. Şi chiar dacă ai ajunge la drumul către est, Perpetuu ar veni după tine într-o căruţă trasă de ponei, te-ar înşfăca de coamă şi te-ar aduce înapoi acasă. Trebuie să ne gândim la altceva.

Mi-am imaginat zeci de planuri întortocheate şi am analizat chestiunile practice. Ce era mai rău: să lucrez într-o casă de flori de opiu sau să trăiesc la capătul pământului şi să fiu concubina lui Perpetuu? Unul şi acelaşi răspuns îmi revenea în minte: mai bine să mor în Shanghai.

Azur, în schimb, era mulţumită să trăiască şi să moară în Iazul Lunii. Se pregătise să-şi ia locul în ceruri, chiar dacă moartea ei nu era atât de iminentă pe cât spera Perpetuu. Fiind mama fiului lui Perpetuu, sufletul ei avea parte zilnic de ofrande: spirale de fum parfumat, fructe şi ceai, dar şi de reverenţele noastre silite. Avea tăblii ale spiritului pentru Perpetuu şi pentru ea însăşi, confecţionate din cel mai bun lemn de camfor. Nu existau niciunele pentru strămoşii lui Perpetuu din cauza dezonoarei suferite şi, prin urmare, a faptului că nu erau demni de-a fi veneraţi. Aşa că Azur îşi adusese propriii strămoşi – pergamente, tăblii, scrieri şi portrete comemorative, astfel încât băieţelul ei să poată îndeplini ritualul.

Am întrebat-o timidă pe Azur de ce nu erau tăblii ale spiritului şi pentru strămoşii lui Perpetuu. Au ars într-un foc, mi-a răspuns. Nu mi-a spus care a fost cauza focului. Am întrebat-o, atunci, dacă urmau să fie înlocuite curând.

— Când vom avea bani pentru a cumpăra lemnul de camfor, a răspuns. Dacă n-ai fi şi tu o gură de hrănit în plus, s-ar întâmpla mai curând.

Chiar dacă nu aş fi citit relatarea lui Perpetuu despre Marea Dezonoare, aş fi aflat despre ea. Era un secret pomenit deseori –

diferitele frânturi transmise din gură-n gură de servitori sau de Pomelo şi jumătăţile de adevăr pe care mi le oferise Perpetuu până când i-am spus că ştiam ce se întâmplase. M-a durut stomacul o săptămână, atât de supărată am fost pe mine pentru că am alergat cu limba scoasă după reputaţia stricată a unei familii de învăţaţi până am ajuns în iazul ăsta împuţit.

De două ori pe zi, o dată dimineaţă, o dată seara, trebuia să mergem cu toţii la templul pe care Azur se apucase să-l refacă, să ne aşezăm în genunchi pe dalele de piatră şi să ne aducem omagiile familiei ei. Eu nu trebuise să îndeplinesc niciodată asemenea ritualuri. Mama era de părere că sunt nişte păcăleli. Edward habar n-avea de venerarea strămoşilor. Ştiam că vreo câteva curtezane se închinau şi se rugau în intimitatea camerelor lor. Dar cele mai multe fete nici nu ştiau de la ce familie fuseseră răpite. Niciun strămoş nu şi-ar fi dorit ca o curtezană osândită în Lumea de Apoi să le procure un locşor mai bun în iad cu bancnotele ei diavoleşti, obţinute pe căi ticăloase.

Acum că se pornise sezonul ploios, curgea apă prin acoperişul templului. Picăturile ne cădeau pe capete şi stingeau beţişoarele parfumate. M-am gândit că Azur a făcut o prostie cheltuindu-şi banii ca să renoveze interiorul templului fără să repare mai întâi acoperişul. Într-o zi, în timp ce picăturile de ploaie îmi şiroiau pe faţă, am hotărât că e momentul să vorbesc cu Perpetuu şi să-l fac să afle că şi eu puteam avea idei valoroase.

În noaptea aia, după ce l-am satisfăcut în patul meu, am lăudat-o pe Azur pentru devotamentul arătat familiei ei. Mi-am exprimat aprecierea pentru fiecare detaliu – coloanele, masa, podiumul pentru Buddha. Cât de inteligentă fusese să confecţioneze tăbliile spiritelor din lemn scump de camfor. I-am spus:

— Un lemn mai ieftin ar fi atras insecte şi nu e nimic mai groaznic decât să-ţi mănânce insectele numele. Camforul uleios le ţine la distanţă. Apoi i-am spus ce auzisem fără să vreau în dimineaţa respectivă. Nişte fermieri bârfeau lângă fereastra mea despre acoperişul găurit al unui vecin. Toată lumea ştia că soţia fermierului îl cicălea pe soţ de ani de zile să repare acoperişul. Anul ăsta glumise că puţină apă de ploaie nu strica la gătit şi la spălat. Aşa că de ce se plângea? Din câte se spunea, acum câteva zile, acoperişul fermierului s-a prăbuşit, distrugându-i toate rezervele de hrană depozitate sub căpriori. Şobolanii au devorat carnea, găinile au ciugulit ştiuleţii uscaţi, porcii s-au îmbătat cu vinul de orez

vărsat, apoi au dat iama prin oraş şi au căzut în râu. Cel mai grav, fermierul şi-a rupt un picior şi o mână, astfel încât nu mai putea să-şi muncească pământul. Părinţii lui, soţia şi copiii au căutat ajutor în vecini, dar bărbatul se certase cu toată lumea, iar acum familia era condamnată să moară de foame. Povestea m-a cutremurat, i-am zis. La noi în casă, nu trebuie decât să ridici privirea şi o să vezi găuri în acoperiş câte stele sunt în Constelaţia Păunului. Dacă-ţi cad câteva picături pe cap nu-i o problemă. Dar dacă se prăbuşeşte acoperişul şi distruge tot ce-a reparat Azur cu atâta trudă? Cu tot lemnul acela uleios de camfor, ar putea să ia foc casa şi poeziile tale odată cu ea. Ultima parte i-a captat atenţia. Eram gata să-i spun că Azur riscă să fie omorâtă, însă s-ar fi putut ca el tocmai asta să spere. Am adăugat: După părerea mea, acoperişul ar trebui reparat cât mai grabnic.

A zâmbit larg.

— Pentru o fată de la oraş, ai învăţat deja atât de multe.

Mă simţeam la fel de victorioasă ca o curtezană care câştigase un peţitor dorit de alta.

— Vreau să fiu de folos, am spus, chiar dacă sunt doar a Treia Soţie.

Acum, de fiecare dată când mă refeream la poziţia mea inferioară spunând „doar a Treia Soţie”, el nu-şi mai cerea scuze că mă păcălise să vin aici crezând că voi fi Prima Soţie, iar eu nu mă mai plângeam – nu cu voce tare. Fiindcă n-avusesem nimic de câştigat, nefăcând decât să-i stârnesc supărarea, pe care şi-o arăta de faţă cu celelalte soţii ca să mă facă de ruşine. Eu nu simţeam nicio ruşine. Nu îmi păsa ce credeau el sau celelalte. Dar dacă se supăra, probabil că i-ar fi spus lui Azur să mă pedepsească, făcându-mi viaţa şi mai puţin confortabilă. Drept mâncare ne-ar fi servit nişte resturi reci. Spălătoreasa ne-ar fi adus hainele înapoi tot pătate.

— Acoperişul e o problemă veche de mulţi ani, a continuat Perpetuu. Pomelo a sugerat anul trecut să fie reparat. A părut o idee bună până când Azur i-a atras atenţia că străbunii ei sunt atât de fericiţi că se renovează templul, încât mă vor proteja de nenorociri şi de o viaţă scurtă. Aşa că, înţelegi tu, acoperişul nu o să cadă atâta timp cât Azur lucrează la templu.

Se încredea în judecata unei nebune, care trăia cu un picior în Viaţa de Apoi. Când mi-a spus că şi Pomelo avusese aceeaşi idee, m-am întrebat dacă nu cumva dorea să ne întărâte una împotriva

celeilalte. În definitiv, şi ea fusese curtezană, deci ştia cum să folosească un modest subterfugiu drept armă. Îmi spusese deja că putea să-mi facă viaţa un chin, dacă nu înţelegeam unde îmi este locul, şi anume la fund de tot.

Deocamdată nu-mi făcuse necazuri, din câte băgasem de seamă. Din când în când, venea prin curtea noastră, întotdeauna sub pretextul că ne aduce ceai fierbinte ca să mă încălzesc în vreo după-masă răcoroasă. Nu îmi plăceau vizitele ei, dar nu puteam să n-o primesc. Îmi era destul de incomod să evit conversaţii care puteau fi folosite împotriva mea. Eram politicoasă, însă nu ziceam mai nimic dincolo de observaţii lipsite de importanţă.

— Când plouă, am zis, furnicile se pornesc într-o procesiune măreaţă pe toată podeaua.

— N-ai dat cu ceva iute pe ele?

— Ba da, i-am spus. Le place cel mai mult piperul Sichuan.

Exista şi un alt motiv pentru care nu-mi plăceau vizitele ei. Curtea mea şi camerele aferente reflectau poziţia mea, lucru de care eram sigură că râd cu toţii la greu. Dovlecelul Fermecat şi cu mine ne măriserăm recent camerele, dărâmând zidurile de la două cămări. Dar nu prea aveam ce îmbunătăţiri să aducem. Curtea noastră era cea mai îndepărtată de casa principală, iar ca să ajungem din odăile noastre la templu, trebuia să trecem printr-un pasaj întunecos. Pe jos crescuse muşchi verzui, alunecos, din cauza căruia mă dădusem deja cu fundul de pământ de două ori. De acolo, trebuia s-o luăm pe coridoarele ale căror acoperişuri arseseră în marele foc. Toamna târziu, curtea dinspre nord rămânea rece şi umedă chiar şi ziua, iar eu trebuia să folosesc un vas cu mangal – unul care nu-mi ajungea decât să fierb apă sau să-mi încălzesc mâinile. Dovlecelul Fermecat avea un vas şi mai mic decât al meu. Deseori puneam vasele unul lângă altul ca să dea un pic mai multă căldură. Într-o zi, în timp ce ne chinuiam să îndesăm cărbuni în gurile micuţe ale vaselor, Dovlecelul Fermecat şi-a adus aminte de zilele când eram fiica răsfăţată a unei matroane americance. În clipa aceea, m-am decis că nu mai puteam să înghit frigul ăsta mizerabil şi felul groaznic în care se purtau cu mine. Ne-am dus întins până în camera lui Azur. Camera ei era caldă şi uscată.

— Suntem cât pe ce să murim de frig, am zis, iar pământul este prea îngheţat. Aşa că ne vom mulţumi cu un vas de mangal mai mare.

— N-am de unde să vă dau, a răspuns ea, arătându-mi propriul ei vas de pe podea. Nici al meu nu e mai mare ca al vostru.

— Se poate, dar tu ai burlanele de încălzire de sub podeaua *kang*[11]-ului, iar soba care îl încălzeşte arde cărbuni zi şi noapte.

Putea să stea şi în pielea goală, şi tot i-ar fi fost bine.

Pe faţă i s-a citit o îngrijorare prefăcută.

— *Ai-ya!* Voi nu aveţi *kang*? Nici sobă? Nu ştiam. Nici nu mă mir că vă e frig. Voi trimite imediat în curtea voastră cărămizi pentru sobă şi burlane.

Eram sigură că minte. Dar, a doua zi dimineaţă, am descoperit că greşisem. Un morman de cărămizi sparte îmi bloca uşa. A trebuit să le împing pe cele de sus, una câte una, ca să fac o gaură suficient de mare prin care să pot să mă târăsc afară din mormântul ăla. Dovlecelul Fermecat a remarcat că şi dacă ne-am fi făcut un *kang* din cărămizi, tot nu aveam cărbuni pe care să-i folosim, cu siguranţă nu unii primiţi de la Azur.

— Şi să nu te aştepţi să tai lemne pentru tine, mi-a spus. N-o să mă transform într-una dintre femeile alea cocoşate care umblă cu securea după ele şi cară treizeci de kile în cârcă.

Ferestrele din camera mea nu aveau geam. Fuseseră sparte pe timpul Marii Dezonori. Aveam numai obloane peste zăbrele şi trebuiau ţinute trase tot timpul, pentru că fereastra era la o aruncătură de băţ de drumul care trecea pe lângă zidurile casei. Era drumul principal spre oraş şi acolo obişnuiau să se strângă oamenii la bârfă şi la taclale. Auzeam urări sincere la răsărit, certuri la toate orele şi lătraturile câinilor agitaţi. Dovlecelul Fermecat spunea că vecinii pierdeau vremea pe lângă zid de fiecare dată când mă vizita Perpetuu.

— Ştiu exact când îşi dă drumul. A imitat răgetul unui măgar şi câteva grohăituri de porc, apoi a adăugat: Trebuie să-i iau la alergat pe băieţii care se caţără pe zid ca să se uite prin crăpăturile obloanelor. Perverşi nenorociţi. Astăzi le-am arătat cuţitul şi le-am zis că le tai tulpiniţele!

Din cauza ferestrelor oblonite, mă simţeam de parcă aş fi trăit într-un staul. Seara târziu, trecea paznicul, strigând: „Aveţi grijă la foc! Atenţie la focuri!” Trecea pe la fereastra mea atât de des, încât mă întrebam dacă Pomelo sau Azur îl plăteau pentru a-mi strica somnul. Eram neliniştită că stătea atât de aproape de încăperile

[11] Platformă din cărămizi sub care se face focul, folosită în special pentru dormit.

noastre din capătul casei. Pentru a vedea pe unde merge, ducea două talere cu cărbuni aprinşi agăţate pe o bârnă pusă pe umăr. Un pic dacă aluneca şi talerele respective ar fi sărit de la locul lor, aruncând mingi de foc în toate părţile. Se întâmplase deja. Cu o lună înainte, luase foc o casă chiar peste drum de camera mea şi o parte din magazia de grâne arsese. Perpetuu mi-a zis că şi-ar fi dorit ca toate casele din jurul nostru să fie mistuite de flăcări.

Îmi făceam griji în legătură cu focul pentru că Dovlecelul Fermecat auzise o poveste de la servitoarea lui Azur despre o concubină care murise asfixiată cu fum după ce i se răsturnase vasul cu mangal. Asta se întâmplase fix în camera mea şi faptul că femeia murise cu mai bine de o sută de ani în urmă n-avea darul de a mă linişti. Fantomele nu îmbătrânesc.

— Pe vremuri simţeai cum vine Fantoma Poetului, i-am spus Dovlecelului Fermecat. Acum simţi vreo fantomă?

— N-aş şti să fac diferenţa între respiraţia rece a unei stafii şi vântul din nord care suflă prin fereastra asta.

Când mă băgam în pat în fiecare noapte, îmi imaginam că mă transform în fantoma femeii care murise asfixiată cu fum. Încercam să apelez la raţiunea occidentală pentru a mă convinge că nu există fantome. Oricine o fi fost femeia respectivă, poate că murise într-un accident. Sau poate că toată povestea fusese scornită pentru a mă speria pe mine. Dar când mă lua somnul, mintea mea occidentală aţipea, aşa că fantoma se strecura înăuntru cu chipul ei cenuşiu. Visasem că stătea pe marginea patului meu şi îmi spunea:

— Noi două suntem la fel, nu? Ca şi tine, viaţa mea era aşa de nefericită, încât credeam că-mi pierd minţile. Singura metodă de a scăpa era plutind pe nori de fum. Celelalte concubine n-au avut norocul ăsta.

Când m-am trezit, ştiam că fusese un coşmar, dar nu mă puteam abţine să mă gândesc la ce spusese fantoma din vis: „Celelalte concubine n-au avut norocul ăsta”. Ce voia să zică? Dovlecelul Fermecat a încercat să mai afle câte ceva, iar servitoarea lui Azur i-a spus în şoaptă: Au mai fost două concubine care au murit, ambele ale lui Perpetuu. N-a putut să zică mai mult. Stăteam în casa lui Perpetuu de trei luni şi deja mă neliniştea totul în jur. Trebuia să mă ţin tare şi să nu las frica să mă copleşească. Dacă viaţa o să fie tot mai rea, voi fi oare tentată să inhalez vălătuci de fum?

Nu. Eram hotărâtă să nu cedez. Micuţa Flora era motivul meu de-

a rămâne în viaţă. Ea îmi dădea tăria. Aş fi făcut orice pentru a o găsi şi aş fi îndurat orice. Împreună cu Dovlecelul Fermecat, trebuia să ne punem mintea la contribuţie şi să găsim o scăpare. Ştiam cum să ne creăm o ocazie favorabilă, ce trebuie să căutăm, natura riscurilor şi inevitabilul. Trebuia să fim pregătite să profităm de orice portiţă fără să stăm pe gânduri atunci când venea momentul. Ce indicii aveam până acum? Un drum către Oraşul Wang. Banii şi bijuteriile mele, ascunse undeva. O concubină moartă prin asfixiere. Alte două concubine ale lui Perpetuu care nu mai erau aici. Altceva? Mă simţeam de parcă trebuia să culeg de pe jos toţi nasturii care îmi săriseră de pe cămăşi de-a lungul anilor, nasturi care se rostogoliseră sub pat şi sub dulap, pe care nu mă obosisem să-i ridic pentru că puteam să dau cămaşa la reparat servitoarei. Acum căutam orice mărunţiş care putea servi drept indiciu – şi l-am găsit, nasturele care îmi sărise de pe mănuşa mamei chiar înainte să ne despărţim. Nu se deranjase să vadă unde ajunsese.

Pur şi simplu, a aruncat mănuşile. Dar eu îl văzusem, pe jos, lângă piciorul meu, un nasture mic făcut dintr-o perlă, un nasture care-mi rămăsese cumva în minte în toţi anii aceştia. M-am hotărât pe loc: nu voi lăsa să-mi scape niciun prilej doar fiindcă sunt supărată pe ea. Încă nu ştiam cum să ajung la ea. Dar voi afla eu o cale şi atunci îi voi cere să o găsească pe Micuţa Flora în locul meu.

Într-o după-amiază, Pomelo ne-a făcut o vizită şi a insistat să venim în camera ei ca să jucăm Mahjong şi să ascultăm muzică la gramofonul ei.

— V-aţi epuizat scuzele, a spus cu o falsă severitate. Perpetuu e plecat două săptămâni, iar în seara asta nu e nevoie de fete pentru petrecerile din Shanghai. Tânjesc după un pic de companie. Tu şi cu Dovlecelul Fermecat vă aveţi una pe cealaltă, dar eu sunt singură şi am rămas fără lucruri interesante pe care să mi le mai zic. După mulţi ani de singurătate, un prizonier îşi doreşte orice fel de companie, fie şi un şobolan sau un ticălos. Tu nu eşti niciuna, nici cealaltă, dar tot mi-ar plăcea să petrecem o după-amiază împreună.

— Şi nu te-ai gândit să le inviţi pe Azur sau pe sora lui Perpetuu? a spus Dovlecelul Fermecat – destul de nepoliticoasă, m-am gândit eu.

Pomelo nu a părut jignită.

— Sora lui Perpetuu turuie pe nerăsuflate numai despre

realizările fiului ei, uitând până şi să respire între fraze. Am fost tentată de nu ştiu câte ori să-i spun că ştrengarul ăla al ei e leneş, prost crescut şi mai idiot decât mulţi. Iar asta mi-ar fi adus pierzania. Cât despre Azur, ştii la fel de bine ca şi mine că ei îi ţin companie numai statuetele zeilor şi tăbliile spiritelor strămbunilor ei. Nu prea îmi vine să fac plecăciuni toată ziua în templul ăla pe care îl repară. Ea se roagă pentru încă un fiu.

Dovlecelul Fermecat a pufnit.

— Ce prostie. Cum să-i mai iasă din pântece un bebeluş când Perpetuu nu o vizitează niciodată?

— Ah, dar o vizitează, cel puţin săptămânal. Sunt surprinsă că nu ştiaţi. Ar trebui să fie evident. Familia ei îi dă bani ca să ţină gospodăria. Fără banii ăia, am fi murit cu toţii de mult. Părinţii ei trăiesc într-un oraş mare şi o duc bine.

I-am aruncat Dovlecelului Fermecat o privire scurtă. Amândouă ne-am gândit la acelaşi lucru: Oraşul Wang.

— Mama ei o iubeşte la nebunie, a continuat Pomelo. Şi cum ea e singura lor moştenitoare, toată averea o să-i revină fiului ei şi al lui Perpetuu. Iar un al doilea fiu i-ar oferi lui Perpetuu o dublă garanţie că va moşteni bogăţia familiei la moartea lui Azur. El se aşteaptă să se întâmple în orice clipă. N-a stat niciodată prea bine cu sănătatea. Veniţi după-amiază pe la mine şi vă voi spune mai multe.

Ne-a aruncat un zâmbet şiret şi a plecat.

Cu greu mi-i puteam imagina pe Azur şi pe Perpetuu zvârcolindu-se în pat. Ea nu manifesta niciodată afecţiune sau dorinţă faţă de el, nici el faţă de ea. Oare îi cerea să se comporte sălbatic în pat? Sau se împreunau într-o manieră conştiincioasă, ca un sigiliu apăsat în chinovar înainte să fie aplicat pe un pergament?

Spre seară, Dovlecelul Fermecat şi cu mine ne-am dus în curtea lui Pomelo.

— Surorile mele flori, a spus ea. Mă bucur că v-aţi decis să veniţi.

Părea sinceră. Ne-a făcut semn să ne aşezăm pe scaunele de lângă o masă deja pregătită cu stative şi piese de mahjong.

— Haideţi să fim sincere unele cu altele, a spus ea. Ştiu că încă vă întrebaţi dacă puteţi să aveţi încredere în mine. Probabil că sunt la fel de circumspectă în ce vă priveşte cum sunteţi şi voi faţă de mine. Dar pot să vă promit următorul lucru: nu vă voi face rău, dacă nu îmi faceţi rău. Aţi auzit vreodată pe cineva să mă vorbească de rău în Shanghai? În orice casă am lucrat, am tratat pe

toată lumea corect. N-am furat clienţi, n-am împrăştiat zvonuri. Din acest motiv, nici celelalte n-au furat de la mine. Când răneşti o soră, nu mai are nimeni nicio reţinere să te rănească şi pe tine. În după-amiaza asta, ar trebui să lăsăm deoparte suspiciunile şi, în schimb, să ne distrăm puţin.

Ca şi mine, Pomelo nu avusese cum să-şi ia cu ea din Shanghai decât puţine lucruri. Obiectele ei de lux erau piesele de mahjong şi un gramofon Victrola micuţ. Eu, naivă, mi-am luat o masă de machiaj portabilă, care supravieţuise călătoriei cu preţul oglinzii crăpate şi al unei balamale stricate. Îşi bătea joc de mine în fiecare zi arătându-mă deformată. Pomelo a învârtit manivela gramofonului şi imediat a început să răsune o arie dintr-o operă. Îmi aducea aminte de zilele mele petrecute cu Edward, atât de puţine şi atât de îndepărtate. Vechea durere a revenit, aşa că m-am prefăcut că mă ustură ochii de la fumul vasului de mangal. M-am uitat prin cameră şi m-a cuprins o invidie bolnăvicioasă. Toată mobila era lustruită, fără urme sau arsuri – scaunele ei, taburetele, masa şi dulapul. Podelele erau acoperite cu covoare groase. Paravane cu perdele din mătase galbenă şi roşie parcă pluteau în faţa patului. Patru lămpi atârnau din tavan, alungând întunericul din toate colţurile.

— Am muncit din greu pentru a avea lucrurile astea, a spus ea.

— Îmi imaginez, a spus Dovlecelul Fermecat.

— Nu sunt daruri de la Perpetuu.

Ne-a povestit cum găsise mobila în şopron. Scaune şi o masă rupte şi arse când fusese prădată casa. Schimbase piciorul rupt al unui scaun cu un altul întreg de la alt scaun, apoi îl lipise cu răşina unui pin. A umplut găurile din masă cu rumeguş, aşchii de lemn şi lipici, apoi a şlefuit lemnul cu frunze ceruite culese din copacii din apropierea potecii care ducea spre Muntele Ceresc. Pentru a curăţa covorul de pete şi de urmele de fecale, a făcut un soi de noroi amestecând praf fin şi apă, apoi l-a zdrobit îndesându-l bine în covor şi l-a lăsat să se usuce. După care a bătut covorul timp de cinci zile. Pentru a repara locurile în care era ars, a smuls câte un fir de lână din puncte diferite, le-a făcut mănunchi şi le-a lipit. Perdelele de mătase pentru pat, ne-a spus ea, proveneau de la două rochii elegante pe care le adusese, naivă, din Shanghai. Lămpile le confecţionase din nişte rămurele pe care le îndoise astfel încât să formeze un pătrat, acoperindu-l apoi cu lenjerie intimă din voal. Tot ce se găsea în cameră, se lăuda ea, chiar şi

vazele şi piesele de mahjong, fusese reparat sau creat cu ajutorul unor lucruri luate ori din cuferele ei, ori din cuferele rămase din zilele de glorie ale familiei. Vedeam acum camera cu alţi ochi. Perdelele aveau cusături grosolane, locurile cârpite din covor erau inegale, iar suprafaţa mesei se vedea unde fusese peticită. Nu mai eram invidioasă pe Pomelo. În schimb, îi admiram ingeniozitatea.

— Dacă ar fi să mai trăiesc o sută de ani, a spus făcând o grimasă, aş putea să transform camera asta în cea pe care o aveam în casa de flori. Aveam un budoar minunat şi mă mândream cu el. Am lăsat mândria să se pună în calea bunului-simţ. Am tot amânat să mă căsătoresc. Aveam patroni care mă rugau să mă căsătoresc cu ei, dar mă gândeam că o să găsesc un bărbat mai bun, mai bogat şi mai influent. Unul dintre clienţii mei s-a dovedit a fi gangster. M-a ameninţat că îl va omorî pe orice bărbat care se va uita la mine. S-a dus vorba. N-a durat mult şi, după câteva luni, gangsterul a căutat compania altei curtezane. Dar toţi peţitorii mei încă mă evitau din cauza temerilor care persistau. Toţi cu excepţia lui Perpetuu. Iar acum puteţi vedea unde m-a adus ambiţia – aici. E periculos să nutreşti în acelaşi timp şi mândrie, şi ambiţie.

— Nicio şansă să se întâmple una ca asta aici, a mormăit Dovlecelul Fermecat, doar dacă nu te roade ambiţia să ai mormântul pe un deal mai înalt.

— Mai sunt scaune şi covoare în şopron, mi-a spus Pomelo. Pot să te ajut să le repari. Să nu crezi că vreau doar să-ţi fac o favoare. Prefer să fac tâmplărie decât să-mi las mintea să mi se ofilească de plictiseală şi lipsă de activitate.

În timp ce îi mulţumeam, am simţit cum mă cuprinde o teamă sufocantă. Camera asta, cu confortul ei precar, avea un aer de resemnare tristă. Mai bună de atât nu avea să fie viaţa. Pomelo se împăcase cu ideea că va rămâne în casa aceasta pentru totdeauna. Îşi va petrece zilele confecţionând din resturi obiecte de un lux fals. În magherniţa asta avea să-şi petreacă tot restul zilelor, să-şi dea ultima suflare, privind chipurile unor oameni pe care-i detesta. Sau poate că mai avea sentimente de afecţiune faţă de Perpetuu ca să nu-i mai pese ce îndura? Eu nu mai aveam.

— Observ o ezitare pe chipul tău, a spus Pomelo. Te temi că îţi voi cere să îmi plăteşti favoarea mai târziu? N-o voi face. Oferta rămâne valabilă dacă te răzgândeşti.

S-a înserat, aşa că a aprins lămpile. A scos pe masă setul de mahjong. În timp ce curăţam piesele, clincănitul acestora m-a făcut

să-mi aduc aminte de Shanghai: după-amiezile acelea fierbinţi în care aşteptam să înceapă petrecerile şi să sosească peţitorii. În zgomotele acelea familiare, puteam evada din acest loc cu ajutorul amintirilor.

Pomelo mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— Te-a dus Perpetuu pe Muntele Ceresc la locul pitoresc? A, văd deja de pe chipul tău că a făcut-o. Ţi-a promis că o să te ducă şi la grotele lui poetice? Nu? O va face. Am îndurat toate chinurile din lume ca să urc poteca aia. Perpetuu nu s-a oferit să mă ducă în braţe. Aveam legăturile de la picioare roşii de sânge când am ajuns înapoi în cameră.

— Ai ajuns la grote? am întrebat.

— Nici nu sunt sigură că există. Mi-a spus că poteca fusese blocată de o alunecare de teren cu un an în urmă.

— A, da, asta i-a spus şi lui Violet, a zis Dovlecelul Fermecat.

— Chiar dacă poteca ar fi lată şi liberă, a spus Pomelo, oamenii din Iazul Lunii nu s-ar duce acolo. Ei cred că Muntele Ceresc e blestemat. Dacă eram în Shanghai, aş fi zis că e doar o poveste născocită ca să sperie lumea. Dar trăiesc aici de aproape cinci ani. Şi, recunosc, doar când mă gândesc să vă spun povestea, şi simt cum mă trec fiori pe şira spinării.

Povestea mâinii lui Buddha

Pe vârful muntelui există o boltă din piatră albă de forma unei mâini făcute căuş. De sus, se văd pantele abrupte care formează cele cinci degete. Pantele se opresc într-un loc unde bolta se aplatizează şi se deschide ca un evantai, formând palma. Cu trei sute de ani în urmă, un călugăr care se afla în pelerinaj s-a rătăcit şi a urcat pe muntele greşit. Când a ajuns în vârf, a văzut o vale mică şi formaţiunea aceasta ca o mână, dar nu şi templul. Dacă ar fi coborât de pe munte, ar fi avut de înfruntat ruşinea greşelii sale. Imediat cum i-a trecut acest gând prin minte, formaţiunea a scânteiat, iar atunci călugărul a ştiut că Mâna lui Buddha îi spunea să construiască un templu acolo şi, astfel, să transforme o greşeală într-un altar sfânt. Simţind în trup puterea divinităţii, s-a adâncit în pădure şi a găsit arbori mari cu lemnul de culoarea aurului. Având la dispoziţie doar o piatră ascuţită, a tăiat cinci astfel de copaci şi le-a rostogolit trunchiurile până în centrul văii. A construit templul în şapte zile, apoi a petrecut încă o zi sculptând o statuie a lui

Buddha de două ori mai mare decât un stat de om. Palma sa întoarsă înspre cer arăta exact ca formaţiunea de pe vârful muntelui. Pe un pietroi, a inscripţionat cu multă trudă o dedicaţie Mâinii lui Buddha. Includea şi o descriere a isprăvilor sale de tâmplar. Oricine vine în pelerinaj aici, scria în piatră, îşi va găsi rugăciunile împlinite odată ce va atinge Mâna lui Buddha. Apoi călugărul s-a ridicat la ceruri fără să moară, după care s-a întors pentru scurt timp ca să scrie acest final.

După o vreme, un păstor care îşi căuta o bivoliţă rătăcită a ajuns în valea unde se găseşte bolta de piatră. Bivoliţa se afla în dreptul templului auriu şi, când s-a dus să o ia, păstorul a văzut prin uşa deschisă statuia lui Buddha. A vrut să aducă o ofrandă, dar în toată viaţa lui nu avusese nici măcar doi bănuţi. Tot ce putea să ofere era o turtă de mălai care urma să-i fie masa pentru următoarele trei zile. A înfipt turta între degetul mare şi arătătorul lui Buddha.

O clipă mai târziu, i s-a îndeplinit cea mai dragă dorinţă: putea să citească, să scrie şi să vorbească asemenea unui învăţat. A plâns când a putut citi lesne inscripţia de pe placa din piatră. Ba chiar a corectat o mică greşeală la unul dintre caractere. Când a coborât de pe munte, a vorbit cu eleganţă despre templu şi despre Mâna lui Buddha.

În scurtă vreme, templul a devenit locul cel mai sfânt din trei districte, aşa că mulţi au venit în pelerinaj. Reputaţia sfântă a templului era sporită de dificultatea drumului până la el. Te puteai pierde cu uşurinţă. Poteca începea din Iazul Lunii, apoi, după jumătate de kilometru, se bifurca în două poteci care o luau în direcţii opuse. După încă un kilometru, ambele poteci se despărţeau în alte trei poteci, dintre care unele o luau în sus, altele în jos. După alţi doi kilometri, fiecare din cele şase poteci se despărţeau în câte patru, care, la rândul lor, o porneau în sus şi în jos, înainte şi înapoi. Una peste alta, peste o mie de poteci diferite şerpuiau pe toată înălţimea muntelui, chiar dacă nu se ştia sigur cine le numărase pe toate. Oamenii numeau încâlceala asta de poteci „Venele de pe Mâna Femeii Bătrâne care te conduce la Mâna lui Buddha”. În total, distanţa era de aproape treisprezece kilometri. Dacă un bărbat voia să parcurgă drumul de jos, de la Iazul Lunii, până sus, la Mâna lui Buddha, cu toate pericolele care pândeau, trebuia să-i dedice o zi întreagă. O femeie zdravănă ar fi avut nevoie de două zile. Mulţi dintre cei care se porniseră la drum în sezonul musonului fuseseră luaţi de ape. Vânturi stârnite din

senin luaseră multe vieţi. La începutul verii, ieşeau la iveală creaturi veninoase. Spre sfârşitul toamnei, apăreau tigri şi urşi în căutarea hranei care să le ajungă toată iarna. Celor care nu se rătăceau şi supravieţuiau tuturor primejdiilor li se îndeplineau cele mai arzătoare dorinţe – desigur, dacă nu se gândeau la aceste dorinţe, astfel încât să se prezinte în faţa lui Buddha în starea de spirit potrivită. Dacă îţi doreai un fiu, trebuia să-ţi spui să nu te gândeşti la un fiu. Dacă îţi doreai avuţie, trebuia să nu te mai gândeşti la grămezi de aur. Din nefericire, când îţi spuneai să nu te gândeşti la dorinţa ta, de fapt te gândeai la ea. Din acest motiv, puţini şi-au văzut dorinţele îndeplinite.

Erau două poteci care te duceau la Mâna lui Buddha. Una pornea pe partea dinspre sud a Muntelui Ceresc. Asta era partea din faţă a muntelui, dacă te luai după nişte formaţiuni care arătau ca nişte degete de la picior, aflate la poalele sale. Cealaltă potecă începea pe partea nordică, spatele Muntelui Ceresc, unde la poale păreau să se iţească două formaţiuni semănând cu nişte călcâie. Poteca aceea din spatele călcâielor era cea din Iazul Lunii. Nimeni nu ştia cât de greu era să urci pe una şi să cobori pe cealaltă. Singurii care ar fi putut să dea mărturie nu se mai întorseseră niciodată.

Faima templului a dăinuit peste două sute de ani, iar apoi, acum vreo sută de ani, un om lacom căruia nu i se îndeplinise dorinţa a furat degetul mare al statuii lui Buddha. Templul a devenit pe loc blestemat, omul s-a transformat în stană de piatră, iar pelerinii care reuşeau să ajungă la templu aveau parte de o soartă nefastă. Fiecare familie păţise câte ceva: o bătrână care îşi dorea încă un nepot a descoperit, când s-a întors acasă, că primul ei nepot murise fără niciun motiv. O tânără care îşi dorea ca picioarele paralizate ale soţului ei să fie vindecate s-a trezit cu propriile-i picioare întoarse invers. Oamenii povesteau de pietroaie imense care se desprindeau şi se prăbuşeau la vale, de inundaţii dezlănţuite din senin, de versanţi care se fărâmiţau şi de tot felul de urşi şi tigri. Toate acestea erau transmise din generaţie în generaţie, devenind parte a legendei fiecărei familii ai cărei străbuni suferiseră asemenea nenorociri.

A existat însă şi un tânăr pe care nu l-a atins blestemul Mâinii lui Buddha. El susţinea că ajunsese la templu, unde a văzut mai multe stafii rotindu-se pe-acolo. Le-a vorbit, iar ele i-au spus un secret. După asta, era singurul care putea să meargă la templu fără ca el sau familia lui să păţească un mare necaz. Acel tânăr era

străbunicul lui Perpetuu. A transmis mai departe secretul stafiilor, i l-a spus bunicului lui Perpetuu, care, la rândul lui, l-a spus tatălui său. Acesta a murit, însă, înainte să apuce să i-l spună lui Perpetuu. Perpetuu zice că, fără să ştie acele cuvinte, nu ar îndrăzni să urce pe munte la Mâna lui Buddha.

— Poveştile astea sunt nişte prostii, a zis Dovlecelul Fermecat.

A spus-o cu atâta convingere, încât m-am gândit că s-ar putea să creadă cu adevărat în ele.

— Nu poţi să-i convingi pe oameni că sunt prostii când fac parte din legenda familiei, a spus Pomelo. Perpetuu le aduce deseori aminte despre năpasta care îi aşteaptă pe cei suficient de nechibzuiţi încât să pornească în căutarea Mâinii lui Buddha. Le înfăţişează bolovanii care s-au prăbuşit peste cei care nu au ţinut cont de avertizări. Şi totuşi mă întreb de ce continuă să scrie poezii despre pustnici beţi care trăiesc pe munte? Ţi-a recitat vreuna? Şi tatăl lui a scris multe pe aceeaşi temă. La fel şi bunicul, şi străbunicul. Există ceva acolo sus – şi nu e niciun blestem. Perpetuu îşi ţine poeziile într-o cutie de lângă altar. Ai găsit-o? Nu? Dar pe cea în care se află povestea copilăriei lui, în care descrie cum a căzut în dizgraţie familia lui?

Probabil că şi Pomelo îşi băgase nasul printre lucrurile astea cu un scop. Oare şi ea îşi căuta bijuteriile?

— După primul meu an aici, a continuat Pomelo, am observat că Perpetuu scria întotdeauna câte o poezie nouă în noaptea dinainte să plece pentru a inspecta fabrica de cherestea. Într-o dimineaţă, m-am trezit devreme şi l-am spionat. Copia nişte cuvinte de pe un teanc de hârtie pe altul. A rulat copiile şi le-a băgat în teaca unui pumnal. După puţin timp, l-am auzit pe unul dintre servitori stând de vorbă cu servitoarea mea. E vorba de amantul ei, acelaşi care i-a povestit şi despre Oraşul Wang. I-a spus că Perpetuu nu o ia pe drumul de după pod. Merge un pic mai departe, până la o cărare mai mică ascunsă printre tufe. Şi întotdeauna ia cu el o ploscă plină de vin. Cred că ştiu care e adevăratul blestem al Mâinii lui Buddha.

— Ce vrei să spui? Haide, s-o auzim, a spus Dovlecelul Fermecat.

— Eu am ghicit, a răspuns Pomelo. Acum încercaţi şi voi.

— Preferă vreo potecă mai pitorească, am răspuns, şi îi place să se îmbete pe drum spre fabrică.

— Şi poeziile? a întrebat Pomelo.

Dovlecelul Fermecat s-a încruntat.

— Seduce vreo altă curtezană naivă, care habar n-are ce-i aia poezia bună. E din Shanghai? Dacă da, cum de ajunge până acolo şi înapoi în două săptămâni? Circulă vreun tren?

— Nu există nicio iubită şi niciun tren, a spus Pomelo. Putem să mai ghicim şi mâine. Şi aşa o să vă ispitesc şi mâine la încă o partidă de mahjong.

În noaptea aceea, aproape că n-am reuşit să dorm din cauza ghicitorii lui Pomelo şi a noilor informaţii pe care le aflasem: fabrica de cherestea, templul şi blestemul, plosca de vin, minciunile despre alunecări de teren şi versanţi care se prăbuşeau, poeziile despre un pustnic. Având în vedere natura mincinoasă a familiei, îl bănuiam pe străbunicul lui că inventase toată povestea. Blestemul era o metodă de a-i ţine departe de vârful muntelui pe căutătorii de miracole. Nu exista nicio alunecare de teren şi niciun blestem. Era ceva acolo, dar nu un trib de fantome dansatoare.

Mi-am frământat mintea să-mi dau seama de ce mi-ar zice Pomelo lucrurile astea. Ar fi trebuit să-şi facă griji că i-aş putea spune lui Perpetuu ce-mi povestise. Şi totuşi, ştia că n-o voi face. A dorit ca eu să aflu, dar nu dintr-o dragoste de soră. Mi-a împărtăşit secretul pentru că avea ceva de câştigat şi se gândise că poate nu eram dispusă să-i ofer lucrul respectiv.

Acum îmi dădeam seama că Pomelo se poate să mă fi minţit în privinţa sentimentelor ei faţă de Perpetuu şi a sentimentelor lui faţă de ea. Poate că îl iubise la un moment dat – sau poate se convinsese s-o facă, la fel ca mine. Nu îmi imaginam că se bucura de atenţia lui în pat. De când ajunsesem aici, descoperisem că nu mai era la fel de grijuliu. Era pretenţios, dur şi mârlan în mod intenţionat. Pe de altă parte, nici eu nu mai eram la fel de entuziasmată cum mă prefăceam că sunt pe vremuri.

Încetasem să mai port discuţii aprinse cu Perpetuu. Aici, în fundul ţării, nu mai era nimic de discutat. Singurele lucruri care se întâmplau în Iazul Lunii erau certuri mărunte şi diferite îmbolnăviri. Dacă Shanghaiul ar fi luat foc, n-am fi aflat. Cu toate astea, Perpetuu îmi spusese la un moment dat că îmi admira mintea, opiniile pe care mi le formasem trăind în lumea mamei mele, o lume a bărbaţilor şi a afacerilor lor. Se putea să fie altă minciună de-a lui. Mi-a venit în minte, însă, că ar trebui să-l conving să discute mai des cu mine. Aş fi putut să inventez confesiuni care să-l facă să simtă că mi-am deschis complet sufletul în faţa lui. Aşa ar

avea mai multă încredere în mine. Ar putea să vorbească despre confesiunile mele, să-mi dea sfaturi, iar eu m-aş preface recunoscătoare şi i-aş dărui clipe de extaz dincolo de ce puteau celelalte să-i ofere. Iar în acele momente dezgustătoare de intimitate, voi plânge din cauza plecărilor lui. Îl voi întreba când avea să se întoarcă şi dacă poate să-mi aducă dulciuri sau pânzeturi. S-ar putea să-i scape fără să vrea câteva frânturi utile de informaţie. Nu exista ceva să nu fiu dispusă să fac pentru a scăpa.

Când s-a întors din următoarea călătorie, aveam pregătite ceaiul şi gustarea pentru vizita lui. A mâncat cu poftă, iar eu i-am livrat prima confesiune mincinoasă: îmi era foarte dor de el şi eram îngrijorată că nu mă mai iubea atât de tare ca altădată. Cât a fost plecat, îi recitisem poeziile pe care le scrisese pentru mine ca să-l pot păstra înăuntrul meu, cum ar veni. Le găseam erotice, chiar dacă el probabil că n-avusese intenţia asta. Citindu-le, îmi aduceam aminte de momentele când îmi recita din ele înainte să mă ducă în pat şi să-mi ofere tot soiul de alte plăceri poetice. Arta cuvântului şi arta amorului erau de neseparat. El era piscul muntelui, iar eu eram iazul în care se reflecta imaginea lui, fremătând de excitare. Când îi citeam poeziile singură, i-am spus, nu puteam să mă abţin să îmi imaginez piscul lui. Era bucuros să mă audă zicându-i aşa ceva. Se iubea aşa de tare, încât a crezut până şi această minciună stridentă. S-a şters de firimituri la gură şi mi-a îndeplinit falsele mele fantezii, recitându-mi o poezie despre un pustnic beat în timp ce se împingea în mine.

Mai târziu, în timp ce stăteam întinşi în pat unul cu faţa la celălalt, i-am mai făcut o confesiune. Îl doream atât de mult, încât îmi făceam griji că găsise pe altcineva în călătoriile sale. Ştiam că nu trebuie să-i pun la îndoială fidelitatea. Dar acestea erau gândurile geloase ale unei femei arzând de dragoste, care şi aşa trebuia să-l împartă cu alte două soţii. După cum mă aşteptam, m-a liniştit cu blândeţe spunându-mi că nu se vedea cu nicio altă femeie. Eu eram favorita lui, împărăteasa lui din curtea de nord.

— De ce trebuie să stăm departe unul de celălalt atâtea zile? i-am spus cu o voce îndurerată. Te rog, ia-mă cu tine. Aşa, am putea să facem dragoste pe drum oriunde am avea chef. Mai ţii minte clipele pe care le-am petrecut în locul nostru pitoresc?

Mi-a spus gingaş că nu poate. Era ocupat cu treburi care îi cereau atenţia totală, iar tentaţiile trupului meu l-ar fi distras.

M-am prefăcut timidă şi l-am tachinat:

— Ce necesită mai multă atenţie decât îmi doresc eu să-mi dai?

Buna dispoziţie i-a dispărut brusc.

— Nu mă întreba despre afacerile mele. Nu te privesc.

Ştiam că era riscant să insist prea mult ca să-i smulg nişte informaţii. M-am prefăcut oripilată că l-am supărat şi i-am cerşit iertarea. M-am întors şi mi-am acoperit faţa cu mâinile de parcă îmi ascundeam lacrimile. După o vreme, am spus cu o voce sfioasă:

— Ar fi exagerat din partea mea să te rog să-mi dai mai multe poezii care să mă aline cât timp eşti plecat? Favoritele mele sunt cele despre pustnic. Poate că ai fi şocat să afli că îmi imaginez că tu eşti pustnicul, iar eu sunt grota ta.

A fost de acord din toată inima să-mi mai dea poezii. Mi-a recitat alta, o variaţiune a uneia pe care o scrisese deja.

— Îţi imaginezi o grotă când îţi scrii poeziile? E vreuna pe care ai vrea să o vizitezi mai des ca pe a mea?

Mi-am desfăcut lent picioarele.

— A ta e mai bună.

S-a rostogolit deasupra mea.

— Ai văzut vreodată o grotă adevărată precum cea din poezii?

M-a privit lung.

— De ce pui aşa de multe întrebări azi?

S-a dat jos de pe mine şi mi-a spus să-i mai torn ceai. Mi-am cerut scuze şi i-am mărturisit că pur şi simplu vreau să însemnăm totul unul pentru celălalt, aşa cum a spus odată că ar trebui să fie. Nu încercam să-mi bag nasul în treburile lui. Mi-am pus pe mine halatul, dar mi-a zis să-l dau jos. Lucrând în casa de flori, îmi depăşisem de mult orice jenă în ce priveşte goliciunea trupească. Dar acum mă simţeam vulnerabilă, de parcă ar fi putut să vadă dacă îl mint sau dacă sunt sinceră. Curtezană fiind, învăţasem să-mi dau seama ce gândesc bărbaţii şi ce îşi doresc luându-mă după gesturile lor şi după cât de încordaţi le erau muşchii. Mi-am relaxat membrele, mi-am destins muşchii. S-a aşezat pe pat şi m-a privit în timp ce-l serveam cu ceai. A muşcat dintr-o brioşă şi s-a strâmbat.

Mi-a apropiat brioşa de buze.

— Nu ţi se pare râncedă la gust? mi-a spus.

Mi-a îndesat-o în gură înainte de-a apuca să răspund.

M-am întors şi mi-am acoperit gura în timp ce mestecam. Am dat din cap. Ziceai că-i cauciuc, nu alta. După ce am înghiţit-o pe toată, am încercat să-i mai fac o confesiune, una despre dorinţa mea de a avea un copil cu el.

— Sigur că vrei, a spus şi mi-a mai vârât o brioşă în gură, de data asta mai puternic. Şi asta e veche?

Am dat din cap. Punea ceva la cale. Trebuia să spun ceva măgulitor pentru a-l readuce într-o stare mai veselă.

— Atunci scuip-o afară, mi-a zis.

Am fost recunoscătoare că n-a trebuit să o mănânc toată şi pe asta. M-a luat de umeri şi m-a apăsat ca să îngenunchez, iar în clipa în care am făcut-o, mi-a umplut gura cu tulpina sa.

Devenind tot mai excitat, a ţipat:

— Deschide gura mare, târfo!

M-am zbătut să mă desprind de el.

— Cum poţi să-mi spui aşa? am ţipat, prefăcându-mă rănită.

S-a încruntat.

— Pot eu să ştiu ce-mi scapă de pe buze când mă las pradă simţurilor? Mi-a umplut din nou gura, apoi a reînceput să mă facă în fel şi chip: Mai repede, pizdă ordinară!

Când a terminat, s-a întins pe pat, moleşit şi satisfăcut. A adormit. M-am aşezat în capătul celălalt al camerei. Ce se petrecuse? În mod evident, dădusem peste nişte indicii importante. Exista o grotă şi nu voia să ştiu de ea. Avea să mai dureze ceva până să aflu informaţii suplimentare. Până atunci, aveam de gând să-i cer ce îmi promisese când am ajuns: să-mi construiască nişte odăi mai bune în altă parte a clădirii, departe de strada zgomotoasă şi într-un loc unde să ajungă soarele. Asta nu fiindcă mi-aş fi dorit să-mi fac traiul un pic mai confortabil. Speram nici să nu rămân aici atât de mult încât să fie gata vreo construcţie. Din experienţa mea, cu cât cheltuiau mai mult pe mine, cu atât clienţii mă preţuiau mai mult. Acum eram ca vai de mine, iar el urma să mă trateze cu tot mai puţin respect până nu-mi îmbunătăţeam statutul în casă. Trebuia să ajung cel puţin egala lui Pomelo.

Data următoare când m-a vizitat, în timp ce mă cuibăream în braţele lui după o rundă mulţumitoare de extaz, am adus vorba de frigul de dinăuntru pentru că nu bătea soarele şi de ruşinea de-a trebui să am camere atât de puţin confortabile faţă de cele ale restului familiei.

— Pasajul de piatră ne poartă vocile ca pâlnia unui gramofon. Toţi pot să audă ce vorbim.

— Nu exagera, a spus el râzând.

— Păi aşa e. Dovlecelul Fermecat mi-a spus că vecinii stau lângă zid ca să ne asculte, de parcă am fi nişte cântăreţi de operă.

A râs.

— N-au decât s-asculte. E singurul lucru mai interesant care li se întâmplă în viaţă. De ce să-i lipsim de aşa ceva?

I-am spus că n-aveam nevoie de o aripă complet nouă. Ar fi suficient doar să extindă aripa dinspre curte astfel încât camerele mele să dea spre interior, departe şi de drum, şi de pasajul cu ecou.

— Mă simt foarte prost că ne aud Pomelo şi Azur.

A tăcut câteva momente.

— N-am auzit pe nimeni să se plângă de zgomot.

— Zgomotele sunt purtate şi în direcţia mea. Am adoptat imediat o voce plânsă: Pot să te aud cum o faci pe Pomelo să delireze de fericire. După ţipetele tale, îmi dau seama exact ce-i faci, fie că stă pe spate, pe burtă sau zboară prin aer.

A râs.

— Ce imaginaţie ai şi tu.

— Cum pot să dorm când aud cum îi spui că eşti al ei, că e favorita ta?

— Nu i-am spus că e favorita mea.

— Nu-ţi dai seama ce-ţi scapă din gură când te înalţi spre nori şi spre ploaie! Mi-am făcut vocea să sune şi mai plină de durere: Cum pot să dorm când inima mi-e atât de rănită?

Din nou s-a mulţumit doar să râdă.

— Soţia mea fără somn. O să le anunţ pe toate că tu eşti favorita mea. Întoarce-te şi strigă cât te ţine gura.

A fost brutal de la bun început. Degetele lui erau ca rădăcinile uscate ale unor copaci morţi. M-a apucat de sâni şi i-a răsucit, făcându-mă să scot un scâncet. M-a muşcat de gât, de ureche, de buza de jos, şi de fiecare dată când ţipam de durere, el urla:

— Spune-mi că sunt al tău. Spune-mi că mă vrei! Mai tare.

După ce a încetat chinul, m-am întors pe o parte. Adoptasem strategia greşită. Mă mângâia pe păr, spunându-mi că Pomelo ştia acum cât de mult ţinea el la mine. A enumerat părţile care îi plăcuseră cel mai tare, iar eu am încetat să-i mai ascult cuvintele respingătoare. Nu am spus nimic. M-a întors cu faţa spre el şi i-am văzut pupilele mărite şi negre ca ale unui animal. Mi-am ferit privirea ca să nu i le mai văd. M-a apucat de bărbie şi mi-a ridicat chipul.

— Uită-te la mine, mi-a spus. Ai nişte ochi aşa de frumoşi. Sunt ca nişte ferestre spre mintea ta. Mi-a sărutat pleoapele. Chiar şi

când eşti tăcută, pot să mă uit în ochii tăi, adânc, până în locul unde îţi sunt ascunse sentimentele adevărate. Să intru şi să mă uit? Ce simţi tu cu adevărat pentru mine?

Pupilele lui erau două luni negre. Chiar am avut senzaţia că îmi pătrunsese prin ochi. Mi-am simţit capul infinit de greu. Abia dacă mai puteam să gândesc. Îmi sufoca gândurile, voinţa. Trebuia să-mi întăresc voinţa. Mă ţinea de bărbie. Eram hotărâtă să nu mă arăt speriată. Mi-am coborât pleoapele pe jumătate pentru a da impresia unei priviri visătoare.

— Deschide-le ca lumea, mi-a poruncit. Vreau să te cunosc în întregime. Acum văd. Uite-le acolo, gândurile tale preţioase. Şi uite-l şi pe al meu: n-o să te las niciodată să pleci.

Am tresărit şi pesemne că mi-a simţit corpul încordându-se.

— Ce este, dragostea mea? m-a întrebat. Mi-a întors din nou faţa spre el. Uită-te la mine. Spune-mi de ce te temi.

Nu am putut să vorbesc imediat.

— Nu mi-am închipuit că o să te aud vreodată promiţându-mi asta. Am fost surprinsă, iar acum sper că se va adeveri.

A continuat să se uite fix în ochii mei şi m-a forţat să fac şi eu la fel.

— Eşti a mea. Pentru totdeauna. Eu sunt al tău?

I-am simţit din nou prezenţa copleşitoare printre gândurile mele. Mi-am adunat toate forţele care-mi mai rămăseseră pentru a-mi alunga teama din minte.

— Eşti al meu, i-am spus.

Îl simţeam cum se gândea. Era supărat că îl minţisem. Aşa că am repetat cuvintele mai blând, cu o voce mai tandră, forţându-mă să par veselă şi plină de uimire că eram atât de norocoasă să fie adevărat.

Dovlecelul Fermecat mi-a zis că ducea viaţa unei călugăriţe budiste. Supunerea în faţa unor idioţi şi netoţi o făceau mai vrednică de răsplată în Viaţa de Apoi. Existau, însă, şi avantaje în a trăi cu servitorii, îmi spunea ea. Îi permitea să afle ce se plănuieşte – Azur e bolnavă. Azur se preface iarăşi că e bolnavă. Azur minte că fiul lui Perpetuu e bolnav. Pomelo e bolnavă. Pomelo se preface iarăşi că e bolnavă. Pomelo se plânge de mâncare. Azur o ceartă că se plânge din orice. Pomelo i-a oferit lui Perpetuu o partidă de sex aşa cum îi plăcea lui, drept care a primit o brăţară. Azur nu găseşte brăţara pe care intenţiona să i-o dea viitoarei mirese a fiului ei.

Pomelo e furioasă că trebuie să dea înapoi brăţara. Perpetuu pleacă să vadă cum merg lucrurile la fabrica de cherestea, iar noi vom avea o săptămână de linişte.

Dovlecelul Fermecat şi cu mine vorbeam în şoaptă – pentru ea era o victorie faptul că reuşea să se controleze. O suspecta pe servitoarea lui Azur, pe care o prinsese deja trăgând cu urechea. Ca s-o împiedice să mai asculte pe la ferestrele noastre, Dovlecelul Fermecat răspândise zvonul că văzuse fantoma unei femei, cu o privire de om sufocat, care se plimba prin camerele noastre. Chiar şi cu asemenea precauţii, vorbeam în şoaptă. Cine ştie dacă nu ascultau celelalte servitoare – alea care îi slujeau pe membrii familiei din partea cealaltă a casei? Îmi făceam griji în privinţa servitoarei lui Pomelo, până când a lăsat-o însărcinată un bătrân din Iazul Lunii, iar bătrânul l-a plătit pe Perpetuu să i-o dea lui. Azur nu dorea să folosească banii pentru a-i lua lui Pomelo altă slujnică.

Cât timp Perpetuu era plecat, apăsarea existenţei noastre de zi cu zi dispărea temporar. Dovlecelul Fermecat, Pomelo şi cu mine vorbeam despre trecut, uneori cu nostalgie, alteori cu haz. Ne spuneam poveşti despre favoriţii noştri. Nu retrăiam umilinţele. Aproape fiecare peţitor, patron, amant, curtezană sau matroană îşi aveau locul în raftul nostru cu poveşti. Aveam de unde alege dacă voiam să vorbim pe îndelete: bărbaţi bădărani, bărbaţi generoşi, bărbaţi amabili, tineri ale căror cerinţe în materie de sex nu se mai terminau. Am căzut de acord că avuseserăm parte fiecare de câte un client care ne făcea munca să pară lipsită de efort, pe care îl iubiserăm şi am fi vrut să îl luăm de soţ şi după care nu credeam că vom mai cunoaşte dragostea vreodată. I-am povestit lui Pomelo despre Fang cel Loial.

Îmi jurasem la un moment dat că n-o să mă mai gândesc niciodată la el. Dar era imposibil să împiedic amintirile să mi se strecoare printre gânduri. Mă cunoştea de la şapte ani şi mă văzuse crescând de când eram doar o fetiţă americancă răsfăţată. Ştia ce îmi dorisem de la el, ce îmi dorisem de la orice bărbat. Suferise din pricina suspiciunilor mele, a felului în care mă vâram tot timpul în sufletul lui, reclamând sinceritatea. Îmi aduceam aminte cum îmi spusese la un moment dat să primesc bunătatea când îmi este oferită, să recunosc dragostea acolo unde ea există. Privind în urmă, îmi dădeam seama cât de mult mă iubise în felul lui, dar eu voiam mai mult. Amintirile plăcute pe care le aveam cu el erau acum daruri.

Cele mai frumoase amintiri, desigur, erau cele cu Edward şi Flora. Şi totodată cele mai triste. Toate trei ne păstram amintirile cele mai pline de amărăciune la loc de cinste. Erau dovezi ale dragostei, iar eu aveam multe poveşti care dureau.

Într-o după-amiază, plânsesem foarte mult după Micuţa Flora. Era 18 ianuarie, împlinea şapte ani. Împreună cu Dovlecelul Fermecat, am evocat ziua în care se născuse. Mai ţii minte expresia de pe chipul lui Edward când a luat-o în braţe? Mai ţii minte ziua în care a văzut cum îşi curăţa picioruşele o musculiţă? Speram că este fericită. Mă temeam că nici nu mă mai ţine minte. Deodată, am auzit un strănut dincolo de fereastră, aşa că am deschis obloanele. Servitoarea lui Azur se îndepărta grăbită. Îmi zărise lacrimile.

În Shanghai, înainte să aflu că Perpetuu îmi făcea curte, vorbisem deschis cu el despre Edward. În definitiv, şi el îşi vărsase toată durerea legată de Azur. Îi spusesem de micile mele momente împreună cu Edward, care erau întotdeauna cele mai importante în amintirea mea – o conversaţie despre natura vigilentă a păsărilor, nuanţa schimbătoare a ochilor noştri, mici lucruri de genul acesta. Perpetuu a lăudat dragostea pe care mi-o purtase Edward – „iubitul tău soţ” – şi m-a încurajat să-i povestesc mai multe. Eram compatrioţi într-ale durerii, a spus, iar eu am fost de acord, fără să-mi dau seama cât de periculos era să îi dau de înţeles unui viitor iubit că n-o să iubesc niciodată alt bărbat mai mult decât pe cel care murise.

După ce Perpetuu şi cu mine am devenit amanţi, mă întreba cu delicateţe dacă mă mai gândeam la Edward. Am recunoscut că da, dar adăugam repede că mă gândeam mai des la el. Perpetuu izbucnise în plâns când a auzit asta. Treptat, am început să simt că nu vrea să-mi mai aduc aminte nimic despre trecutul meu. Aşa că evitam să aduc vorba de Edward. Cu timpul, a trebuit să mă prefac că îmi pierdusem amintirile tuturor momentelor fericite pe care le trăisem alături de altcineva. Voia să dea impresia că viaţa mea începuse odată cu el şi că el fusese cel care îmi descătuşase toate sentimentele. Dar servitoarea lui Azur aflase adevărul: îmi văzuse lacrimile. Avea să-i spună lui Azur, care o va răsplăti.

— Azur mi-a spus că ai plâns, a zis Perpetuu în noaptea în care a venit în patul meu. Eşti tristă, dragostea mea?

Părea îngrijorat.

— De ce-aş fi? Poate m-a auzit cum cântam azi după-amiază. Era o melodie tristă.

— Cântă-mi-o.

Mi s-a blocat mintea.

— Mi-e prea jenă. Nu mai pot să cânt atât de frumos ca în casa de curtezane. Trebuie să exersez, altfel îţi voi zgâria urechile cu cârâitul meu.

— Tot ce faci tu e fermecător. Când e imperfect, e cu atât mai fermecător. Şi-a încolăcit braţele în jurul meu. Cântă. Altfel nu-ţi dau drumul.

Mi-am stors creierii şi, din fericire, mi-am adus aminte un cântecel american pe care îl uram. Surorile flori obişnuiau să îl pună la gramofon şi să danseze foxtrot, drept care melodia îmi răsuna în minte zile în şir. Am început să-i cânt lui Perpetuu în engleză cât de trist am putut:

„Un chinez micuţ, cuprins de dor,
Îşi face bagajul, porneşte la drum,
pe un vapor mare de tot acum.
Deloc nu-i place să-şi părăsească patria.
După-atâţia ani,
Pleacă iar pe-ocean.
Cântă cu alean
Adio, Shanghai!”

Perpetuu a bătut din palme.

— Vocea ţi-e la fel de frumoasă. Dar ce înseamnă versurile? Nu am înţeles decât *Adio, Shanghai.*

— E despre o fată tristă care îşi părăseşte familia în Shanghai.

— O cântai pentru că ţi-e dor de Shanghai? Unde avea să mă poarte melodia asta nefericită?

— Nu-mi e dor de Shanghai aproape deloc, am spus.

— Aproape deloc? Asta înseamnă că de ceva ţi-e dor, totuşi. De ce ţi-e cel mai tare? De petreceri, de hainele frumoase, de mâncarea bună?

Am încercat să găsesc ceva inofensiv.

— Mi-e dor de peştele de mare, atât.

M-a mângâiat pe obraz, apoi, când m-am uitat la el, mi-a zis:

— Ţi-e dor de bărbaţi?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

— Te jenezi să recunoşti, dragostea mea?

— Nu tânjesc după trecut, i-am spus tăios. Am fost doar surprinsă că mă întrebi aşa ceva.

— De ce îţi fereşti privirea? M-a întors cu faţa spre el: Cred că îţi aduci aminte cu plăcere de unii dintre bărbaţii ăia, de unii anume.

— Nu. Era doar o afacere.

— Cu siguranţă că ţi-a făcut plăcere să fii cu unii dintre ei, ăia mai chipeşi, mai fermecători. Fang cel Loial. El a fost primul tău bărbat, nu?

M-am străduit să respir normal. De unde ştia? Oare Fang cel Loial i se lăudase? Sau mă auzise servitoarea lui Azur?

— N-am sentimente speciale faţă de el, i-am spus.

— Unei femei îi este întotdeauna drag primul iubit, mi-a zis. Trebuie că l-ai primit de-a lungul anilor şi fără sentimentul că este doar o afacere. E un om mult mai de succes decât mine şi probabil că ţi-a oferit cadouri frumoase. Uită-te la mine. E mai chipeş decât mine? M-a prins strâns de braţe şi m-a privit în ochi. Mi-am întors puţin faţa în altă parte. Apoi a continuat: Te gândeşti la el chiar acum? De asta te uiţi în altă parte? Vrei să-ţi imaginezi că penisul meu e al lui? Atunci ia întoarce-te ca să nu-mi vezi faţa.

M-a întors pe burtă înainte să-i pot răspunde şi m-a încălecat ca o maimuţă nebună, grohăind şi urlând. Parcă înnebunise.

Noaptea următoare a fost potolit, dar eu mă pusesem în gardă. Am vorbit despre băiatul lui, despre cât se înălţase. Perpetuu vorbea cu o voce domoală. Şi-a lăudat fiul, mi-a spus cât de silitor e la învăţătură. Mi-a spus câteva lucruri isteţe pe care le auzise de la el. Era vesel când m-a dezbrăcat şi m-a tras în pat. Dar în câteva clipe, s-a schimbat. S-a încolăcit în jurul meu şi m-a privit direct în ochi. Nu a spus nimic, dar puteam să-l simt cum îmi împresura gândurile, cum mi le inocula pe ale sale.

— La ce te gândeşti, dragostea mea? m-a întrebat. La Edward?

Eram pregătită.

— Nu răspund la întrebări despre Edward. Am încercat să scap din îmbrăţişarea lui, dar m-a strâns şi mai puternic. Nu înţeleg de ce mă întrebi. Edward nu mai este. Pe când tu eşti aici.

— De ce minţi? Minciuna ne îndepărtează unul de celălalt. Minciuna înseamnă că îl ascunzi şi că e în continuare aici. Ştiu că ţi-e dor de el, nu-i nicio ruşine.

Era adevărat, m-am gândit, acum mai mult ca oricând. Dar ştiam că nu trebuie să zic nimic. Perpetuu a continuat pe un ton rugător:

— Ca să te pot iubi pe deplin, trebuie să-l dai uitării, să-l vezi aşa

cum era în realitate. Era un străin care ţi-a spus că se căsătoreşte cu tine ca să aibă parte de o pizdă gratis. De ce tremuri? Din cauza lui? Îţi aduci aminte ce ţi-a făcut, cum te-a futut ca pe o curvă. E încă aici, nu-i aşa? Un hoit cu noi în pat.

M-am abţinut să nu ţip la el. Am vorbit pe un ton calm.

— Nu vreau să mai discut despre asta.

— Haide, dragostea mea, spune-mi adevărul. Ce senzaţie ai avut când te-a atins prima oară? Te-ai înfiorat? L-ai vrut înăuntrul tău imediat? Erai o femeie experimentată. Femeile ca tine nu-şi ascund dorinţa. Am simţit asta când ne-am cunoscut. M-ai dorit. Dar m-am abţinut. Te-am făcut să aştepţi înainte să te iau. M-a îmbrăţişat cu brutalitate. Chipul lui lipsit de expresie era înfricoşător. Apoi a continuat: Pe el cât timp l-ai aşteptat? Te-a luat pe la spate ca un câine? La asta se pricep cel mai bine străinii? M-a întors cu spatele la el şi m-a pătruns cu putere: Aşa a făcut? Mai tare? Mai repede? I-ai supt mădularul? De ce te împotriveşti? Arată-mi ce ai făcut pentru el şi n-ai făcut niciodată pentru mine. Vreau să primesc tot ce a primit şi el. Vreau ce le dădeai bărbaţilor cu care zici că nu era vorba decât de afaceri. Şi mai vreau şi ce nu le-ai dat niciodată nenorociţilor ălora.

Se împingea violent în mine, iar eu nu mai aveam suflu să vorbesc. Mă apăsa cu toată greutatea lui. Mă strivea. Am încercat să îl împing la o parte. Mi-a strigat cuvinte ca să mă aţâţe, de parcă aş fi fost excitată. Mi-am dat seama că trebuia să-i spun ce voia să audă. Aşa că am ţipat că eram a lui şi el al meu. I-am ţipat să ia mai mult de la mine, să mă ia toată. S-a mai potolit.

Când a terminat, s-a întins pe spate, mulţumit şi extenuat. A redevenit tandru.

— Dragostea mea, ţin atât de mult la tine. Ce s-a-ntâmplat? De ce arăţi aşa de nefericită?

— Nu puteam să respir. Am crezut că o să mă sufoc.

— Te-am lovit? Îmi pierd controlul când facem dragoste, ştii doar. Mă simt descătuşat şi liber, credeam că şi tu te simţi la fel. Dar văd că nu e cazul. Te gândeai la nenorocitul ăla de american, la mincinosul ăla.

Vechea şi incontrolabila durere a reînviat. M-a cuprins o ură nemărginită faţă de Perpetuu.

— Sigur că mă gândesc la el. Nu poţi să-ţi baţi joc de amintirea lui, s-o transformi în ceva obscen.

S-a ridicat, s-a dus la masă şi m-a privit. Lampa îi lumina faţa de

jos în sus, astfel încât ochii lui păreau să fie două găuri adânci. Chipul i s-a schimonosit.

— Nu pot să cred că-mi spui asta după experienţa pe care tocmai am trăit-o.

Şi m-a scuturat atât de puternic, încât cuvintele mi-au ieşit pe gură ca un tril când am ţipat:

— Îl voi iubi întotdeauna! Mi-a oferit respect şi dragoste. Mi-a oferit-o pe fiica mea, care e mai preţioasă pentru mine decât oricine de pe pământul ăsta.

Perpetuu mi-a dat drumul. Şi-a cuprins trupul cu braţele, apoi a făcut o grimasă de durere.

— Îi iubeşti pe amândoi mai mult ca pe mine?

Eram bucuroasă că reuşisem să-l rănesc. Voiam să-l rănesc tot mai mult până când mă va urî şi mă va alunga.

— Niciodată nu te-am iubit, i-am spus. Ar trebui să mă laşi să plec.

S-a ridicat din pat şi a venit spre mine. Faţa îi era dură ca stânca.

— Nu te mai recunosc, mi-a spus.

Apoi m-a lovit cu pumnul.

Nu mi-am mai simţit jumătate de faţă pentru câteva clipe, înainte să-mi zvâcnească puternic, de parcă eram lovită iar şi iar. L-am văzut ca prin ceaţă, un bărbat gol bălăbănindu-se înainte şi înapoi, cu gura deschisă, îngrozit că mă lovise. A dat să mă atingă, dar eu i-am spus să plece. Mi-am luat halatul şi, în timp ce îşi cerea iertare, eu continuam să ţip la el că vreau să plece. M-a apucat de mână, eu m-am smucit şi m-am îndepărtat. Am simţit un şut înfiorător în spate, apoi am căzut pe burtă. Înainte să-mi revin, m-a lovit din nou cu piciorul, apoi m-a apucat de păr şi m-a lovit peste cap cu pumnul. Plângea şi scheuna cu o voce ascuţită:

— Opreşte-te, opreşte-te, trebuie să te opreşti, zicea, de parcă el era cel bătut.

Înnebunise şi voia să mă omoare. Simţeam izbiturile surde ale picioarelor şi pumnilor, şocul loviturilor succesive în umăr, în coapsă, în stomac. Am auzit-o pe Dovlecelul Fermecat cum a ţipat la el, aşa că m-a lăsat câteva momente în pace, dar apoi am auzit-o pe ea cum urlă de durere. S-a întors la mine şi a continuat să mă bată. După fiecare pumn, vedeam mici cercuri albe care se măreau şi dispăreau, şi atunci îi zăream iarăşi chipul înfiorător. Am simţit o explozie în ceafa şi dinaintea ochilor mi s-a aşternut bezna. Mă orbise. M-a împins şi am avut senzaţia că mă prăbuşesc pe spate,

aşteptam ca trupul meu să se lovească de sol. Am continuat să cad şi să aştept, holbându-mă în întuneric cu ochii mei orbi.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, am văzut legănându-se deasupra mea faţa hidoasă a unui străin. M-am speriat. Era Dovlecelul Fermecat. Avea un ochi vânăt, atât de umflat, încât nu se mai deschidea. Jumătate din faţă îi era violet cu roşu.

— O să-i tai viermişorul ăla al lui, a spus. Jigodie ordinară! Crezi că glumesc? O să iau cel mai ascuţit cuţit din bucătărie după ce se culcă toţi. Dacă tot vrea să te omoare, atunci măcar să-l omorâm noi primele.

Vocea ei avea ceva melodramatic, cuvintele pluteau în sus şi în jos. Îmi dăduse opiu medicinal, mi-a spus. Mă simţeam de parcă mă legănam pe bule de aer.

— Îi ştiu eu pe bărbaţii de felul ăsta. Odată ce lasă cruzimea să pună stăpânire pe ei, nu mai pot s-o ţină în frâu. A văzut cât de teamă ţi-era şi asta l-a excitat. Când ţipi de durere, devine tandru, plin de dragoste. Apoi – trosc! – se schimbă şi vrea să te faci mică de spaimă, ca să poată fi din nou tandru. Oamenii cruzi sunt dependenţi de frica celeilalte persoane. Odată ce i-au prins gustul, nu se mai pot dezobişnui.

L-a blestemat pe Perpetuu. N-o mai auzeam şi m-am întrebat dacă nu cumva surzisem.

Când am deschis ochii, am zărit faţa înceţoşată a lui Pomelo ca încreţită de valuri. Pentru o clipă, am crezut că mă înecasem şi că o vedeam de pe fundul apei. Poate că murisem, dar măcar nu eram oarbă. Pentru o clipă a părut severă, apoi iertătoare. De ce trebuia să mă ierte? Am încercat să o întreb, dar nu mi-am putut auzi cuvintele.

Efectele opiului s-au diminuat, iar eu m-am trezit cu o durere care îmi provoca greaţa. Mi se învârteau ochii în cap căutându-l cu groază pe Perpetuu. Nu puteam să fug de el. Îmi simţeam mâinile şi picioarele ţepene, iar când încercam să mă mişc, o durere ascuţită mă săgeta în fiecare părticică a corpului. Pomelo îmi punea comprese cu ierburi pe vânătăi, dar greutatea lor îmi sporea durerea.

Nu ştiu câte zile au trecut până când Perpetuu a venit la mine cu ochii înroşiţi, o mutră plină de căinţă şi un cadou. În ciuda durerii, m-am tras mai departe de el. Dacă avea de gând să mă omoare, aşa să fie.

— Cum am putut să fac aşa ceva? a strigat. Te-am făcut să-ţi fie teamă de mine. A susţinut că era beat şi că dragostea, disperarea şi vinul duseseră la toate astea. Se temea, de asemenea, că fantoma tatălui său îl posedase. A continuat: Toată seara m-am simţit de parcă n-aş fi fost eu însumi. Eram îngrozit de ce se petrecea şi totuşi nu mă puteam opri.

Mi-am adus aminte de scâncetele lui. *„Opreşte-te. Opreşte-te. Trebuie să te opreşti.”*

Mi-a examinat urmele de pe maxilar, vânătăile de pe umeri, mâini şi picioare, sărutându-le pe fiecare în parte şi provocându-mi valuri de scârbă. A zis că vânătăile aveau culoarea fructelor – unele prună, altele kumquat, altele mango.

— Cum am putut să-i fac aşa ceva pielii tale minunate, dragostea mea?

A aşezat lângă mine pe pat un săculeţ de mătase. Nu l-am atins. L-a desfăcut şi a scos afară o agrafă, un phoenix suflat în aur, cu inserţii de turcoaze şi o coadă în evantai din perle. Mi-a spus că îi aparţinuse străbunicii lui.

— Ca să vezi cât de mult însemni pentru mine.

A lăsat cadoul pe pat.

În fiecare zi venea şi stătea lângă pat câteva minute. Teama mi se tocise, transformându-se în dezgust. Îmi aducea fructe şi dulciuri. Nu le-am mâncat. Nu mi-a cerut nimic altceva. La două săptămâni după bătaie, m-a întrebat dacă poate să facă din nou dragoste cu mine. Mi-a spus că o să se poarte cu blândeţe. Că n-o să mă mai lovească niciodată. Ce puteam să fac? Unde puteam să mă duc? Ce mi-ar fi făcut mai târziu dacă refuzam?

— Sunt soţia ta, i-am spus. E dreptul tău.

M-au trecut fiorii când m-a atins. Mi-a venit să mă ridic şi să fug. Când am reuşit, în cele din urmă, să stau nemişcată, mâinile lui mi s-au părut ca nişte greutăţi din piatră aşezate peste carnea mea moartă. Nu era încântat de lipsa mea de pasiune, dar a înţeles că va dura până vom putea să ne iubim iarăşi fără rezerve. Când a plecat, am vomitat. La scurt timp, l-am auzit ţipând extaziat din camera lui Pomelo. El urla la ea, iar ea îi răspundea tot ţipând că îi aparţine, fiecare părticică a ei. Dacă ea îl voia atât de mult, putea să-l aibă în fiecare noaptea. O voi ajuta. Voi insista.

Aproape săptămânal, Perpetuu se mânia şi mă bătea. Nu o făcea ca prima dată când am crezut că o să mă omoare. Urla la mine şi eu strigam la el, ştiind foarte bine ce provoc. Din câte spunea

Dovlecelul Fermecat, vecinii se aşezau lângă ferestre şi ronţăiau alune, ascultând tot spectacolul nostru de operă. Perpetuu avea grijă să nu mă lovească la faţă. În schimb, îmi trăgea palme peste ceafă, îmi dădea roată, apoi mă lovea cu şutul în fund şi în picioare. Mă împingea în zid şi mă obliga să mă uit la el, apoi mă smucea de păr şi mă culca la podea. Când îmi era prea rău ca să mai continui, mă făceam ghem. Dovlecelul Fermecat avusese dreptate despre nevoia lui Perpetuu de a mă trata cu cruzime pentru ca, ulterior, să se arate chinuit de remuşcări. Mi-era silă de el şi refuzam să-mi arăt teama.

Când venea la mine în pat, mă pierdeam în amintiri ca să-l fac să dispară. Nu putea să îmi vadă sau să-mi audă gândurile, aşa că îmi evocam amintire după amintire, până când se dădea jos din patul meu. Mintea mă purta în locurile îndrăgite. Salonul cel mare unde o alergam pe Carlotta. Se juca cu o minge împletită dintr-o batistă de-a mamei făcută nod. Mă duceam pe strada de unde luam trăsurile pentru plimbări. Făceam cu mâna bărbaţilor. Treceam pe o străduţă pe care se înşirau magazine unde se vindeau cărţi, medalioane şi ceasuri. Îmi cumpăram dulciuri. Mă duceam la Edward. Eram în maşină, eu conduceam. Ţipam pentru că îmi era teamă să nu dau peste o raţă care trecea drumul urmată de puii ei. M-am întors cu gândul la una dintre după-amiezile când era prea cald să facem altceva decât să stăm tolăniţi pe divane, faţă-n faţă. El citea… *Potirul de aur.* Ascultă, îmi spunea. Eu ce citeam? Un pasaj din noul lui jurnal. Jurnalul lui. Am citit pasajul cu voce tare. Eram la volan. M-am întors în dormitorul nostru şi l-am văzut pe Edward cu Micuţa Flora în braţe. Era aproape în zori, camera scăldată în tonurile calde ale luminii sepia devenea tot mai luminoasă şi mai plină de culoare. Îi vedeam pe amândoi atât de clar, expresia feţei lui Edward când i-a şoptit Micuţei Flora că este un miracol. Am simţit când s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Este perfecţiunea dragostei, pură şi nevătămată”.

De ce folosise cuvântul acela, *nevătămată*? Am vrut să-l întreb mai târziu, după ce se culca Flora. Aş fi vrut să-l întreb atâtea lucruri, iar acum singurele răspunsuri pe care le primeam erau cele în care aveam nevoie să cred. Ştiam despre ce vorbea. O voi proteja şi toată durerea care îmi fusese provocată se va vindeca până când aveam să devin din nou pură, iar în inima mea nu va mai fi niciun strop de ură, doar dragoste.

Dovlecelul Fermecat şi cu mine mergeam de două-trei ori pe săptămână în curtea lui Pomelo ca să jucăm mahjong. Deveniserăm surori flori de-acum şi renunţaserăm la suspiciuni, promiţându-ne să nu ne punem beţe în roate. Într-o zi, Pomelo a pomenit un fel de mâncare cu care se delectase în Shanghai. I-am şoptit că s-ar putea să o audă servitoarea lui Azur şi să-i dea raportul lui Perpetuu că se gândea la vechea ei casă.

— Servitoarea lui Azur? a spus. Spioana aia mică nu îndrăzneşte să mă toarne ea pe mine. O am la degetul mic. Ea şi cu servitorul ăla tânăr sunt amanţi, iar eu ştiu sigur că el a tot furat mâncare din cămară ca să-i dea ei. Dar Azur o răsplăteşte pentru că te spionează pe tine. Îţi sugerez să o laşi să-şi primească răsplata. Când ştii că te spionează, vorbeşte despre iubirea ta nemuritoare faţă de Perpetuu şi despre cât de tare o respecţi pe Azur. Las-o pe servitoare să-ţi răspândească minciunile.

Pomelo a pus un disc la gramofonul Victrola.

— Servitoarea nu ne poate auzi dacă pun muzică.

Cu ocazia ultimei noastre vizite la ea, în timp ce ne aranjam piesele de mahjong, Pomelo a început conversaţia cu o nemulţumire.

— Am tot vrut să-ţi zic că nu poţi să-ţi arăţi dragostea faţă de Perpetuu mai bine ca mine. M-am uitat la ea, întrebându-mă ce urmăreşte. A continuat: Pot să aud din partea cealaltă a curţii ce faci când te vizitează Perpetuu. Şi tu poţi să mă auzi pe mine. Dar eu sunt mai convingătoare decât tine. Ai devenit destul de delăsătoare când vine vorba să-i lauzi scula. Îţi sugerez să îţi îmbunătăţeşti abilităţile de actriţă. Mă gândeam că am putea să intrăm într-o competiţie, cine îl păcăleşte cel mai tare cu disimulările noastre. Putem să fim ca nişte surori flori din Shanghai, ca în trecut, şi să ne luptăm pentru un bărbat pe care nu-l dorim. Să ţipăm de plăcere. Să declarăm că suntem ale lui pentru totdeauna. Să-i spunem că îl iubim pe el şi numai pe el. Să o facem pentru mândria pe care o aveam odată faţă de profesia noastră.

— Prefer să mă snopească în bătaie decât să fac aşa ceva.

— Asta a spus şi una din celelalte două concubine. Era puternică, la fel ca tine.

Mi-am ţinut respiraţia. Tot aşteptasem să-mi povestească despre asta. Până acum refuzase să îmi spună mai multe.

— A locuit în camera mea?

— În a mea. Eu am stat în a ta până când am fost promovată.

Numele ei era Prospeţime, a spus Pomelo. Îl iubise cu adevărat pe Perpetuu la un moment dat, chiar şi după ce a venit aici şi a descoperit că a minţit-o. Dar când am ajuns eu, a înnebunit. L-a ocărât că fusese nesincer, şi-a bătut joc de el că locuia într-un loc aşa de prăpădit. Nu i-a mai arătat tandreţe sau pasiune. Şi nici nu se făcea mică de teamă. A bătut-o până n-a mai ştiut de ea. I-a scos doi dinţi şi i-a vătămat un ochi, astfel că n-a mai putut să şi-l deschidă niciodată. Într-o noapte am auzit-o ţipând şi mai tare decât de obicei. A doua zi dimineaţă dispăruse. Evident, m-am temut că Perpetuu a omorât-o şi că îi scosese deja corpul din casă ca să-şi ascundă fapta.

— *Ai-ya!* a făcut Dovlecelul Fermecat.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi am simţit un nod în stomac. *Perpetuu, criminal.* Acelaşi sfârşit m-ar fi putut aştepta şi pe mine.

— Până la urmă, s-a dovedit că a fugit, a spus Pomelo.

Am început să respir din nou. Acum îmi doream să aflu cum o făcuse. Pomelo ne-a povestit mai departe:

— A luat-o pe poteca de-a lungul râului. La primul cot, două femei care lucrau pe câmp i-au văzut pe Perpetuu şi pe Prospeţime luptându-se. A reuşit să scape şi a intrat repede în râu, apoi a pornit mai departe, clătinându-se, peste pietrele netede de sub apă. La mal, apa nu era adâncă decât până la genunchi, poate i s-a părut că ar putea lesne să treacă pe partea cealaltă. Dar muşchiul de pe pietre era alunecos, iar apa curgea repede, aşa că a căzut de câteva ori. Când a început să fie mai adâncă, spre mijloc, apa îi ajungea la coapse. Hainele i s-au lipit de picioare, astfel că se chinuia să nu se răstoarne. De fiecare dată când cădea, apa o ducea puţin mai departe înainte să apuce să se ridice la loc. Apoi râul a devenit şi mai adânc, îi ajungea până la brâu, a luat-o pe sus ca pe o frunzuliţă. A reuşit să se îndrepte către mal şi s-a prins de rădăcina unui copac. Perpetuu a găsit o creangă groasă şi i-a întins-o, iar Prospeţime s-a prins de ea. Femeile care priveau toată scena asta s-au mai liniştit. În timp ce Perpetuu o scotea din apă, i-a strigat ceva. Ea a ţipat la rândul ei. Femeile nu ştiau exact ce şi-au spus pentru că apa curgea năvalnic şi tumultuos. Dar una din ele a povestit că Perpetuu părea furios şi că a dat drumul crengii. Prospeţime a fost luată de apă ţinând încă creanga în mâini. Capul i-a mai apărut la suprafaţă de două ori înainte ca trupul să-i dispară dincolo de o cascadă micuţă şi să-i fie tras în adâncuri. Femeia a spus că Perpetuu a părut mulţumit, ca un bărbat care prinsese un

peşte mare.

Vedeam în minte cele povestite şi eram complet năucită. Pomelo a continuat:

— Cealaltă femeie avea o variantă diferită. Ea zicea că în timp ce ţipau unul la celălalt, lui Prospeţime i-a apărut o privire nebunească în ochi. I-a mai strigat ceva o ultimă dată şi a dat drumul crengii, lăsându-se luată de ape. Femeia asta zicea că Perpetuu arăta ca un bărbat care prinsese un peşte mare, dar căruia îi scăpase din mâini înapoi în ape. Corpul lui Prospeţime a fost găsit la un kilometru şi jumătate în aval, lipit de un pietroi. Apa curgea cu atâta forţă, încât n-au reuşit să-i desprindă corpul decât după venirea verii, când a scăzut nivelul apei. Oricum s-ar fi întâmplat lucrurile, au zis oamenii, Perpetuu nu putea fi învinovăţit pentru moartea ei. În definitiv, fugise. A intrat singură în apă. Dar dacă mă întrebaţi pe mine, eu cred că ea a dat drumul crengii. Aşa era femeia asta. Semăna cu tine.

Am simţit o gheară în gât.

— Ai spus că mai era o concubină. A murit şi ea?

— Despre ea am tot vrut să-ţi povestesc. Farmec a ajuns după mine şi a plecat cam cu un an înainte să vii tu. Avea camera ta.

Am sperat că Pomelo nu o să-mi spună că şi Farmec avusese parte de o moarte cumplită. A continuat:

— Am devenit apropiate ca două surori Farmec şi cu mine. Ne făceam confidenţe, mărturisindu-ne ura pe care o simţeam faţă de Perpetuu. Născoceam planuri să plecăm de-aici. Ea avea două picioare zdravene, eu aveam două neputincioase. Farmec îl bănuia pe Perpetuu că, de fiecare dată când zicea că merge la fabrica de cherestea, urca de fapt pe Muntele Ceresc. Într-o dimineaţă, devreme, s-a ascuns la poalele potecii secrete. Exact cum se aştepta, Perpetuu a apărut şi-a luat-o în sus pe potecă cu pas vioi. Când s-a întors acasă, l-a copleşit cu vin şi câteva picături de opiu, apoi l-a epuizat cu o partidă de sex pasional. Când Perpetuu a picat într-un somn plin de sforăituri, Farmec s-a uitat în buzunarele pantalonilor pe care îi purtase în călătorie. A scos de acolo un pliculeţ de piele şi înăuntrul lui a găsit o bucăţică de hârtie împăturită de cinci ori. Părea să fie o poezie despre peisajul de pe Muntele Ceresc. Descria un copac cu o creangă îndoită semănând cu braţul unui om, o piatră de forma unei ţestoase – multe alte mici detalii de acest fel, inclusiv bolovani de pe cărare peste care putea trece un om, dar nu şi un cal. Erau şi cuvinte precum *stânga*,

dreapta, *drept*, *sus, jos, al treilea*, *al doilea.* Farmec şi-a dat seama că ţinea în mână indicaţiile pentru a ajunge în vârful muntelui, la Mâna Lui Buddha.

Mi-a crescut inima. O cale de scăpare.

— Ţi-ai notat şi tu răspunsurile?

— Lasă-mă să termin. Când a plecat, n-a vrut ca Perpetuu să ştie unde s-a dus. Şi-a sfâşiat o jachetă şi o pereche de pantaloni şi mi le-a arătat. „Să-l faci să creadă că m-am dus după Prospeţime în mormântul apelor.” A promis că o să-mi dea de ştire când va ajunge undeva unde o să fie în siguranţă. A plecat în noaptea aceea, după ce l-a lăsat pe Perpetuu neputincios cu combinaţia ei de băutură şi sex. A luat cu ea indicaţiile, hainele sfâşiate şi un săculeţ cu mâncare şi apă. A doua zi, Perpetuu a găsit hainele rupte în râu. Chiar i s-a sfâşiat inima. Eu mă bucuram că Farmec scăpase urcând pe Muntele Ceresc. Dar pentru că n-am primit nicio veste de la ea după două luni, m-am gândit că poate murise. Am jelit-o şi am sperat că sfârşitul nu i-a fost dureros.

Deci, până la urmă, chiar fusese o fantomă în patul meu. Farmec. Pomelo a tras un sertar şi a scos de acolo o foaie împăturită.

— Acum două zile am primit dovada că e în viaţă. Un cizmar voiajor a trecut pe aici şi mi-a spus că mi-a adus nişte pantofi de la sora mea. Pantofii îmi păreau cunoscuţi, aşa că i-am acceptat. Îi aparţinuseră lui Farmec. Îşi rupsese pantofii şi-i transformase în unii care să fie potriviţi pentru picioarele mele înfăşate. Cusăturile erau perfecte. Am căutat o deschizătură în căptuşeală – cum facem noi, curtezanele, pentru a ascunde bani sau bileţele de la iubiţi. Am tăiat cu grijă cusătura de la călcâi a pantofului stâng.

Mi-a întins un bileţel:

Foloseşte indicaţiile de mai jos pentru a urca pe Muntele Ceresc. În vârf, o să vezi valea şi o boltă de piatră de forma Mâinii lui Buddha. Priveşte în jos de pe creastă şi vei vedea oraşul Panorama Muntelui. Vino la Casa lui Farmec şi te voi primi cu drag.

Mi-am imaginat un oraş care se vedea din vârful muntelui. Dovlecelul Fermecat şi cu mine ne-am îmbrăţişat de fericire.

— Când plecăm? am întrebat-o pe Pomelo.

— Cât mai repede cu putinţă. Eu voi rămâne aici să le spun că v-

am auzit vorbind şi că voiaţi să fugiţi luând-o spre râu. Când ajungeţi în Panorama Muntelui, să-mi trimiteţi un bileţel într-o pereche de pantofi în care să-mi spuneţi cât de anevoios a fost drumul.

Şi-a arătat picioarele înfăşate. Chiar dacă nu erau prea mici, părea clar că nu va putea să urce tot drumul singură. Ne-am contrazis câteva minute, Dovlecelul Fermecat şi cu mine insistând că ar trebui să plecăm împreună ca trei surori.

Dovlecelul Fermecat şi-a ridicat picioarele.

— Vezi? Şi ale mele au fost înfăşate, dar tot vreau să încerc.

Pomelo le-a dat la o parte cu un gest.

— Ale tale au fost dezlegate când erai mică. Sunt aproape la fel de mari ca ale lui Violet, poate chiar mai mari.

Am continuat să discutăm în contradictoriu. Voiam să găsim o cale s-o ajutăm. Ea insista că nu ar fi decât o povară. I-am atras atenţia că ea ne dăduse instrucţiunile şi scrisoarea de la Farmec. În cele din urmă, Pomelo ne-a spus:

— Sunteţi amândouă prea bune cu mine. Măcar dacă reparam vreo mobilă pentru camera voastră.

După seara aceea, am văzut viaţa altfel. Dimineaţa, i-am auzit pe fermieri salutându-se cu voci răguşite. Mi s-au părut mai blânde. Am văzut bătrâni pe stradă care trăgeau din pipe. O haită de câini urlau şi lătrau, apoi larma lor s-a potolit pe măsură ce se îndepărtau, iar eu mi-am închipuit că fug alături de ei.

Era primăvară şi ieşeau primele frunze. În sfârşit, ploaia se oprise şi zilele deveneau mai calde. Pomelo îşi confecţionase deja o pereche de cârje din picioarele unor scaune rupte. Îşi lipise mai multe straturi de piele întărită pe tălpile pantofilor şi avea un săculeţ cu ierburi pentru a-şi calma umflăturile. Exersa mărşăluind în lung şi-n lat prin camera ei, în nopţile când nu era împreună cu Perpetuu şi după ce se duceau la culcare servitoarele.

Am adus din şopronul plin cu mobilă stricată alte bucăţi de lemn pe care le-am folosit ca să confecţionăm păpuşile cu care speram să-i păcălim pe cei de-aici că nu plecaserăm nicăieri. Fundurile unor scăunele au devenit capetele noastre, jumătatea unei măsuţe de ceai a servit drept trunchi, iar picioarele meselor s-au preschimbat în mâini şi picioare. Dovlecelul Fermecat a insistat să facem şi feţe pentru păpuşi. A amestecat nişte argilă şi a modelat mai multe moviliţe pe fundurile scăunelelor, apoi, cu ajutorul unor pietricele şi

ţăruşi de diferite dimensiuni a creat ochii, nasul şi buzele. Feţele noastre arătau destul de înspăimântător.

Dovlecelul Fermecat şi cu mine strânseserăm mâncare cât să ne ajungă trei zile pentru toate trei. Nu exista nimic de care să nu mă pot despărţi. Toate n-ar fi fost altceva decât o povară pentru inima mea ori pentru spatele meu. Aveam să iau cu mine doar hainele care mi-ar fi fost cel mai de folos pentru căldura din timpul zilei şi răcoarea nopţilor. Dar apoi mi-am adus aminte de ceva ce nu puteam să las în urmă: jurnalul lui Edward şi fotografiile cu el şi cu Micuţa Flora. Mi-am amintit ziua aceea îngrozitoare în care Flora a fost luată de lângă mine. Mă uitasem la fotografia ei şi îi spusesem „Împotrivire cât se poate, supunere deloc”. Urmasem şi eu acest sfat. Am scos fotografiile din ramă şi le-am vârât între paginile jurnalului.

Dovlecelul Fermecat mi-a aşezat pe pat o bluză cu croială occidentală şi o fustă lungă.

— De ce mi-ai adus astea? am întrebat-o.

A zâmbit cu viclenie.

— Ca să te poţi transforma în jumătatea ta occidentală. O femeie occidentală care călătoreşte fără soţ nu o să fie luată la întrebări. Oamenii ştiu că străinii sunt nebuni şi umblă pe unde au chef. Merită încercat.

— Şi dacă mă întreabă cineva ce caut să urc pe munte, ce-i zic?

— Îi spui în engleză că eşti o artistă. Urci pe munte ca să pictezi peisaje. Eu voi traduce în chineză.

M-am încruntat.

— Şi unde îmi sunt vopselurile? Cu ce dovedesc că sunt artistă? Dovlecelul Fermecat a scos dintr-un sac două pânze făcute sul, iar eu i-am spus: Nu trebuie să mi le arăţi.

Ştiam deja ce erau – picturile lui Lu Shing, portretul mamei mele şi peisajul cu valea. De fiecare dată când le aruncasem la gunoi, Dovlecelul Fermecat le recuperase.

— Merită măcar să încercăm, a spus ea. Le car eu. A desfăşurat o pânză, cea pe care era pictată valea. Cum aş putea să arunc aşa ceva? a zis ea încet. Seamănă cu locul unde trăieşte mama.

Am aşteptat până a venit rândul lui Azur să primească vizita nocturnă lui Perpetuu. Pe cer luna era la pătrar. În după-amiaza respectivă, când servitoarea lui Azur era prin preajmă, Pomelo a avut grijă să vadă cum ne invită să jucăm mahjong, iar noi iniţial ne-am scuzat, apoi am acceptat după ce a insistat de două ori. În

ultima săptămână, ne aduseserăm deja toate lucrurile în camera ei, unul câte unul. La şapte, ne-am dus la Pomelo pentru jocul nostru de mahjong. La zece fix, când s-a făcut linişte şi servitoarea lui Azur era cu iubitul ei, ne-am îmbrăcat în hainele simple ale nevestelor de fermieri. Am pus cele trei păpuşi pe podea, lângă peretele cel mai îndepărtat, îmbrăcate în rochii elegante. Fără să facem zgomot, am aşezat masa şi scaunele pe podea să pară că ar fi fost răsturnate. Am împrăştiat pe jos piesele de mahjong şi ceşti de ceai, de parcă jocul nostru fusese întrerupt brusc. În mijloc am pus o lampă cu ulei. Am stropit cu ulei cuverturile de pe pat, baldachinul de mătase, lămpile acoperite cu voal şi covorul. Vai, odată ce se pornea focul, nimeni nu va mai putea să intre şi să ne salveze – adică pe cele trei păpuşi cu pietre pe post de ochi. Pomelo şi cu mine am ieşit pe poarta din spate, aflată chiar după curtea lui Pomelo. Dovlecelul Fermecat a pornit gramofonul, a pus o arie tristă şi a răsturnat vasul cu mangal şi lampa cu ulei, apoi a aprins perdelele de la pat şi a fugit spre poarta unde o aşteptam.

Am luat-o pe cărarea de deasupra. După cinci minute, am auzit strigăte pe drumul principal de dedesubt. Mi-am imaginat chipurile îngrozite ale celor care vedeau sărmanele noastre păpuşi prinse în acel infern, puţin prea departe ca să se poată ajunge la ele, mistuite de flăcări încât nu mai puteau fi recunoscute. Azur probabil că le poruncea tuturor să salveze templul. Perpetuu oare ce-o să facă? Ce o să simtă? Cât timp va trece până când cineva o să intre în cameră şi o să examineze cadavrele cu pielea din scoarţă de copac carbonizată?

Poteca a început să urce, iar noi priveam tot timpul peste umăr şi vedeam cum se înteţeau flăcările portocalii. M-am întrebat dacă luase foc toată casa. Oare urma să ardă şi satul? La gândul acesta m-a cuprins vinovăţia. Toate trei vorbeam încercând să părem curajoase, dar vocile ne dădeau de gol. Eram speriate. Aveam senzaţia că Perpetuu o să sară de după vreo tufă din faţa noastră. Satul a dispărut din raza noastră vizuală, nu mai zăream nici fumul care se ridica deasupra dealurilor de jos, şi atunci am simţit o alinare.

Am mers timp de trei ore. Pomelo era nevoită să se odihnească pentru că braţele îi oboseau din cauza cârjelor. A trebuit să ne oprim când am ajuns într-un loc unde poteca era acoperită cu pietre. Puteam să ne strecurăm, dar era întuneric şi nu voiam să riscăm ca vreuna dintre noi să cadă, aşa că am găsit un loc între

tufişuri şi am dormit cu rândul, în timp ce una stătea de pază.

A doua zi, am fost uimite de frumuseţea cerului larg şi de coastele şi povârnişurile muntelui. M-a cuprins o senzaţie de pace cum nu mai trăisem niciodată. Când ne-am reluat drumul, am văzut că un lucru din ce spusese Perpetuu chiar era adevărat. Pământul de pe versanţi alunecase şi poteca era acoperită cu bolovani. Dovlecelul Fermecat şi cu mine am fi putut să sărim de pe un pietroi pe altul ca să trecem. Dar am rămas lângă Pomelo, în timp ce ea îşi proptea cârjele cu grijă la fiecare pas. Se clătina când trebuia să treacă peste bolovanii mai mari, iar noi eram pregătite să o prindem. Când am ajuns în partea cealaltă, Pomelo era sfârşită, la fel ca noi. Ne-am îngăduit o oră de odihnă şi o masă. Avansam lent, iar Pomelo ne mulţumea des şi din belşug, cerându-şi totodată scuze.

— Oamenilor nu le pasă de necazurile altuia când le au pe ale lor, mi-a spus.

Cineva mi-a zis odată: când salvezi pe cineva, chiar şi fără voie, te simţi legat pe viaţă de respectiva persoană. Aşa ne simţeam şi noi faţă de Pomelo. Dovlecelul Fermecat o întreba des dacă avea nevoie să se mai odihnească. Eu o întrebam dacă o dureau picioarele. Iar ea ne întreba dacă obosiserăm să-i tot cărăm micul săculeţ cu lucruri. Protestam energic că nimic nu era o povară, şi chiar nu era.

Până după-amiaza, urcasem suficient de mult încât poteca intrase acum în pădure unde, din fericire, era răcoare. Ne făceam griji, însă, că un tigru sau un urs ar fi putut să sară la noi de după copaci. Am mărturisit că eu îmi imaginam ce era mai rău: să apară Perpetuu.

— Cum ar putea? a spus Dovlecelul Fermecat. O să-i ia ceva până să-şi dea seama că nu suntem noi cele trei cadavre arse. O să caute prima dată la râu. De ce şi-ar închipui că am luat-o pe munte?

Am străbătut pădurea de pini şi am început să vedem câte un petic de cer, apoi, curând, întreg cerul. Frica apăsătoare mi s-a evaporat imediat din piept. Dar a revenit rapid când poteca s-a îngustat mult şi a continuat de-a lungul unui versant. M-a luat ameţeala când am văzut cât de departe era pământul de dedesubt. Mi-am adus aminte povestea pe care mi-a spus-o Edward despre băiatul care a zburat dincolo de marginea unei prăpăstii încercând să prindă o păpuşă.

— Priviţi în faţă, nu în jos, ne-a avertizat Dovlecelul Fermecat. Unde vă uitaţi, acolo o să ajungeţi.

— După harta asta, suntem aproape de grotă, a spus Pomelo. Trebuie să fie undeva într-acolo. A indicat un loc dincolo de abis. Ar trebui să ajungem în câteva ore.

Pomelo presimţea că acolo erau ascunse bijuteriile noastre. Mi-am imaginat un pustnic stând în grotă, ca în poeziile care îl descriau. Întotdeauna m-am gândit că Perpetuu era pustnicul. M-au trecut fiori la ideea că am putea să-l găsim în grotă.

— Ia uitaţi acolo, a spus Pomelo.

A arătat cu degetul în josul muntelui. O siluetă mică, în depărtare, care se mişca. Ne-am uitat atente şi am convenit că nu era un tigru sau o căprioară. Mergea pe două picioare şi nu putea să fie altcineva decât Perpetuu. El era singurul care ştia că Muntele Ceresc nu e blestemat.

Am iuţit pasul pe poteca periculos de îngustă, sperând să găsim dincolo o pădure unde să ne ascundem. După jumătate de oră, puteam să-mi dau seama văzând grimasa lui Pomelo că se chinuia îngrozitor. Braţele şi palmele îi erau pline de băşici de la cârje. Iar picioarele o dureau la fel de tare. Se clătina pe poteca aceea care nu era mai lată decât şoldurile ei. Un pas greşit şi ar fi căzut în prăpastie. Dovlecelul Fermecat stătea în spatele ei şi o apucase de jachetă ca să o ţină când se clătina. Mi-am zis să nu privesc în jos. Dintr-o parte ne pândea un pericol, din spate alt pericol. Am ajuns în cele din urmă la o potecă mai lată care se îndepărta de versant. Dovlecelul Fermecat şi cu mine am luat-o repede înainte ca să vedem mai bine pe unde ar putea să fie Perpetuu. Am fost amândouă şocate să descoperim că era mult mai aproape decât ne-am fi imaginat. Drumul pe care noi îl făcuserăm în ore bune părea să nu-i fi luat nimic. Era în mod evident grăbit. Ne urmărea pe noi? Sau venea la grotă dintr-un alt motiv?

Am continuat să urcăm poteca în zigzag, astfel încât ni se părea că mergem şi înainte, şi înapoi, fără să progresăm deloc. Abia dacă mai puteam respira de teamă.

După încă o cotitură, am privit înainte şi toată speranţa mi s-a evaporat. O alunecare de bolovani acoperea o porţiune lungă de cărare. Data trecută ne luase aproape o oră să ne croim drum printre pietroaie, iar până nu treceam de astea, n-aveam unde să ne ascundem. Tâmplele îmi zvâcneau. Ne-am uitat una la cealaltă. Una dintre noi trebuia să decidă ce să facem. Mă gândeam că

Perpetuu avea un pistol sau un piolet, ceva cu care să îi fie mai uşor să ne captureze – sau să ne ucidă – pe toate trei.

— Mergeţi voi înainte, a spus Pomelo. Avea ochii goliţi de expresie, indiferenţi.

— Prostii, a spus Dovlecelul Fermecat. Ce fel de oameni crezi că suntem?

Am fost de acord. Dar ştiam şi că dacă rămâneam, renunţam la orice şansă de scăpare. Mi-am imaginat ce bătăi o să primim toate trei şi cum, odată ce am fi fost duse înapoi, urma să fim închise într-o cuşcă înnegrită de flăcări şi să suferim de zece ori mai rău decât în tot restul vieţilor noastre. Aveam să trecem prin asta împreună, iar faptul că eram unite ar fi făcut chinul să fie suportabil.

— Nu vă opriţi! a spus Pomelo supărată. După toate planurile şi eforturile noastre, mi-aţi face un rău să rămâneţi aici. O să reuşesc şi eu să traversez. Poate că e o tufă undeva în faţă. O să mă ascund acolo.

Era puţin probabil, o ştiam toate trei. Acum câteva luni, aş fi abandonat-o fără să stau pe gânduri. Dar deveniserăm surori flori şi ne străduiserăm din răsputeri să ne salvăm una pe alta. Cum puteam să o abandonăm? Pomelo a insistat din nou şi ne-a spus tăios:

— Mă voi simţi victorioasă dacă măcar una dintre noi e eliberată de omul ăsta. Nu puteţi să-mi zădărniciţi toate speranţele pe care mi le-am făcut în toţi aceşti ani că îl voi păcăli pe nenorocit.

A plâns şi a încercat să ne convingă încă vreo câteva minute.

— O să mergem, a spus Dovlecelul Fermecat, dar doar ca să vedem dacă găsim un loc unde te poţi ascunde. Dacă găsim, o să coborâm să te luăm şi pe tine. Până atunci te poţi odihni.

M-am întrebat dacă Dovlecelul Fermecat chiar credea că planul ei are vreo speranţă. Nu ne-am luat rămas-bun. Am asigurat-o că ne întoarcem imediat s-o luăm.

— Hai, duceţi-vă, ne-a spus ea.

Ne-a făcut semn să plecăm, de parcă o deranjam. Am luat-o la goană peste pietroaie. Din când în când mă uitam înapoi şi am văzut-o în genunchi, ţinându-se de un pietroi de lângă ea. Mi s-a strâns inima şi, chiar dacă ne poruncise să plecăm, simţeam că o trădasem. După o oră, n-am mai rezistat.

— Trebuie să ne întoarcem, am zis.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, a spus Dovlecelul

Fermecat. Oricum o să ne prindă mai târziu. N-avem cum să ne ascundem în pădure la infinit.

— Putem să încercăm s-o cărăm peste bolovanii ăia, am zis eu. Împreună s-ar putea să reuşim.

— Nu contează dacă vom putea sau nu. Vom fi împreună.

Ne-am repezit la vale stârnind nori de praf în urma noastră.

Eram atât de speriată, încât am crezut că o să-mi plesnească inima.

Într-un sfârşit am văzut-o pe Pomelo. Şedea pe un bolovan. Ne-am uitat dincolo de ea, pe potecă. Perpetuu era suficient de aproape încât să-i putem distinge faţa, sprâncenele lui groase. Dădea cu putere din braţe ca să-şi ia avânt. Probabil că o văzuse pe Pomelo. Îi striga numele. Ea nu făcea nimic. Renunţase, prea obosită să mai înainteze fie şi un centimetru. Am văzut o urmă însângerată pe fruntea ei. Probabil căzuse şi se lovise. Îşi scutura capul de parcă era buimacă.

Perpetuu se afla acum la mică distanţă sub ea, mai avea doar două cotituri ale potecii până s-o ajungă. S-a oprit şi şi-a ridicat braţul.

— O să vă bat până vă omor, curvelor!

Pomelo s-a dat în spate împingându-se cu picioarele într-o piatră din faţă, desprinzând-o de la locul ei. A alunecat şi s-a oprit în solul moale înainte să lovească poteca. Pomelo s-a împins în altă piatră, iar noi ne-am dat seama că o făcea intenţionat. A împins mai multe pietre mai mici care s-au rostogolit şi au săltat în aer. Unele au lovit bolovanii de dedesubt înainte să ricoşeze în alte direcţii, şuierând şi prăvălindu-se la vale. Erau prea departe să-l lovească pe Perpetuu, însă el şi-a dat seama ce făcea Pomelo, a înjurat, apoi a început să urce şi mai repede. Pomelo împingea pietroaiele cu cârjele, cu picioarele şi cu mâinile. Zburau în toate direcţiile pe lângă Perpetuu. Acum ajunsese chiar pe poteca de sub ea. Pomelo împingea pietre cât de repede putea, vreo zece de dimensiunea unei nuci au lovit un pietroi mai mare de dedesubt şi au sărit în altă direcţie. Una a zburat la trei metri în faţa lui Perpetuu. Acesta s-a oprit şi a privit în urmă, apoi s-a uitat în sus, spre Pomelo. Cu o privire şi mai îndârjită, s-a avântat înainte.

Faţa lui Pomelo era roşie de efort. S-a tras înapoi, s-a proptit în ambele mâini şi a împins din răsputeri. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am uitat cum zeci de pietre, unele de mărimea unui deget, altele cât un pumn, se rostogoleau în nori de praf, sărind şi dislocând alte

pietre, şuierând în timp ce despicau aerul dintre Pomelo şi Perpetuu. Acesta s-a ferit de avalanşa pietrelor şi, fugind să se adăpostească după un bolovan mare, a privit în sus, şi în clipa aceea o explozie roşie i-a acoperit faţa smucindu-i capul într-o parte, apoi în spate. Membrele lui au părut moi, fără oase când a căzut îndărăt.

În primele clipe, Dovlecelul Fermecat şi cu mine nu ne-am mişcat, dar Pomelo se chinuia să ajungă la Perpetuu, aşa că am alergat s-o oprim. Am ajuns toate la el în acelaşi timp şi am văzut un terci roşu de carne fără ochi, nas sau gură. Pieptul şi membrele îi erau răsucite în direcţia greşită. Praful încă se aşeza în jurul lui. Sângele se aşternea ca un drapel pe sub el.

Dovlecelul Fermecat mi-a dat un ghiont şi mi-a arătat-o pe Pomelo. Şedea jos pe pământ. Părea că se bucură de ce făcuse. De fiecare dată când se uita la corpul lui Perpetuu, izbucnea în hohote de râs, lăsându-se pe spate. Era o privelişte şocantă. Când ne-am apropiat, ne-am dat seama că bocea ca o nebună. S-a întors şi ne-a privit; pe chip avea întipărită o expresie de neajutorare şi groază. A întins mâna spre noi, iar noi ne-am aşezat lângă ea şi am plâns în tăcere. A continuat să bocească:

— Nenorocitul! De ce m-a obligat să fac asta?

Ne-a spus printre hohote că încă îl ura. Trebuia să-l omoare ca să ne salveze pe noi şi îi fusese prea frică să facă altceva decât să împingă şi iar să împingă în pietrele alea. Dar în momentul în care piatra i-a făcut zob faţa, n-a vrut să se întâmple asta. Îl omorâse, dar asta nu era o crimă. Şi totuşi, să omori pe cineva – cu o piatră sau să-l faci să cadă într-o prăpastie – îţi pângăreşte spiritul şi te face diferit de cei care nu au omorât niciodată. Oricare din noi putea să fie în locul ei. Eram recunoscătoare că ne salvase de Perpetuu şi că îi fusese călău. Inima mi s-a cufundat în fântâna adâncă a tristeţii ei şi mi-am imaginat prin ce chinuri va trebui să treacă, văzând iar şi iar în faţa ochilor fapta sa, pentru tot restul vieţii. Îmi aduceam aminte ce îmi spusese Edward: „Să omori o altă persoană înseamnă să fii violent şi faţă de tine însuţi, iar urmele alea o să le porţi cu tine până la sfârşitul zilelor”.

Pomelo a vrut să-l îngropăm. A spus că nu se cuvine să-l lăsăm pradă vulturilor şi lupilor. Am convins-o că nu e o idee bună. Dacă l-ar fi găsit cineva aşa, o să creadă că fusese ucis de o alunecare de teren şi că soarta făcuse să se rostogolească pietroaiele, nu picioarele ei.

Dincolo de pădure, poteca se încolăcea în jurul muntelui, iar când am răzbit în partea cealaltă, am văzut o dumbravă umbrită, un iaz micuţ şi un izvor care îl alimenta cu apă. Ne-am pus jos boccelele şi am băut apa plăcută la gust, apoi ne-am stropit pe faţă.

Mai departe, în faţa noastră, încă un izvor susura într-o scorbură întunecată. Aceea trebuie să fi fost ascunzătoarea lui Perpetuu. M-am oprit când am ajuns la cincisprezece metri de ea. Am zărit un bărbat care şedea cu spatele la noi: pustnicul. Pentru o clipă, am crezut că se va întoarce şi atunci vom vedea că era Perpetuu. Am luat o piatră de jos, Dovlecelul Fermecat a făcut şi ea la fel.

— Tu, ăla de acolo! a strigat Dovlecelul Fermecat.

Silueta nu a răspuns. Dovlecelul Fermecat a înaintat câţiva paşi şi a mai strigat o dată. Nicio mişcare. Apoi Dovlecelul Fermecat s-a întors la noi.

— Exact cum am bănuit. Călugărul nostru meditează de atâta amar de vreme, că s-a transformat în stană de piatră.

Ne-am repezit şi noi într-acolo, am păşit pe lângă pietroi şi ne-am trezit în grotă. Într-o parte, un firicel de apă şiroia dintr-o crăpătură pe un bolovan pe care îl erodase astfel încât luase forma unui castron. În rest, nu se mai vedea nimic. Nicio comoară. Nici măcar un loc unde să te aşezi.

Dovlecelului Fermecat i-a stârnit suspiciunea o grămadă de pietre de lângă grotă. Le-a dat repede la o parte şi în faţa ochilor noştri s-a căscat o peşteră întunecată, nu mai mare de jumătate de stat de om. La intrare era o sfoară. Dovlecelul Fermecat a tras de ea, apoi am început s-o ajutăm şi noi. Am tras ceva greu spre noi. Speram să nu fie un cadavru. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o grămadă de păianjeni albicioşi mişunând pe capacul unei cutii. Ne-am îndepărtat dintr-un salt. Dovlecelul Fermecat a rupt o creangă şi a măturat creaturile.

În cutie erau cărţi şi mai multe suluri micuţe. Eram dezamăgite. Unde erau bijuteriile noastre – inelele, brăţările şi colierele pe care ni le confiscase Perpetuu? Pomelo a despăturit un sul. Era o poezie. A scos o carte. Conţinea edictele împăratului Qianlong. Am zărit ceva pe fundul cutiei, aşa că am scos rapid restul de cărţi şi am dat de două casete subţiri.

Una era din piele întărită, ceva mai lungă decât o carte. Avea imprimată în relief, cu auriu, imaginea unei incinte şi a locuitorilor săi. Nu avea lacăt la încuietoare. Pomelo a ridicat capacul. Mi-am

ţinut respiraţia – şi iată-le acolo, iată bijuteriile noastre. Mi-am trecut degetele peste brăţara mea de aur, colierul de perle şi inelul cu jad şi diamant pe care mi-l dăruise Fang cel Loial şi pe care Dovlecelul Fermecat refuzase să-l vândă, împotriva dorinţei mele. Spusese că inelul acela era ca un cont în bancă. Tot ce trebuia să fac era să i-l flutur sub nas lui Fang cel Loial şi aveau să urmeze banii.

Dovlecelul Fermecat şi-a găsit brăţara de argint şi două agrafe de aur. Pomelo avea mai multe: o agrafă cu diamante, două brăţări de aur, câteva inele şi cercei cu jad şi diamant.

— Farmec ar fi putut să ia şi bijuteriile noastre, a spus Pomelo, zicându-şi că nu vom ajunge niciodată aşa de departe. Dar şi-a luat numai obiectele ei de preţ. E un om bun.

Cealaltă cutie era din lemn simplu şi avea o încuietoare de alamă. Era grea. Am ridicat capacul şi toate trei am scăpat un icnet în acelaşi timp. Înăuntru erau douăsprezece lingouri micuţe de aur şi treizeci şi trei de dolari mexicani din argint. Când aveam să ajung la oraşul de la Mâna lui Buddha, urma să am bani pentru a cumpăra mâncare, pentru o casă şi un statut respectabil.

Am decis să ne petrecem noaptea în grotă. M-am trezit de mai multe ori, speriată de vise în care Perpetuu stătea lângă mine. Pomelo scâncea: „A venit după mine”. Am liniştit-o spunându-i că e doar un coşmar.

— Nu dorm, mi-a spus, îl simt pe-aici, pe-aproape.

Am pornit înainte de răsărit. Dacă era să ne luăm după hartă, mai aveam numai câteva ore până în vârful muntelui, asta dacă urcuşul nu era prea abrupt sau dacă nu mai dădeam peste alunecări de teren. Nu mai eram urmărite, ci înaintam pline de speranţa că vom avea parte de o viaţă mai bună în oraş.

— E ciudat că nimeni din Panorama Muntelui nu a coborât vreodată până în Iazul Lunii, a spus Dovlecelul Fermecat.

— Toată lumea din trei districte ştie de blestem şi de fantomele care dansează în vârf, a spus Pomelo. De ce să rişte cineva să vină într-un loc atât de groaznic ca Iazul Lunii? I s-a dus buhul până departe.

— Unii oameni sunt idioţi, merg oriunde, a spus Dovlecelul Fermecat. Sau sunt viteji, ca noi.

Nu mai auzisem niciodată de un oraş aflat chiar în vârful unui munte, poate doar în basme. Dar în scrisoarea sa, Farmec îl numise oraş. Odată ce ajungeam pe culme, o să-l putem vedea. În mintea

mea, Panorama Muntelui arăta exact ca un oraş aglomerat precum Shanghaiul – cu magazine de dulciuri şi restaurante, chioşcuri de ziare şi librării, străzi şi felinare, un magazin general, un cinematograf, trăsuri, tramvaie şi autoturisme. Oamenii erau educaţi şi îmbrăcaţi în haine moderne. Era acolo chiar şi un râu şi un port forfotind de negustori – şi toate astea pe vârful unui munte.

Shanghaiul acesta nu era un loc, ci un sentiment de mulţumire. Mă întorceam întreagă şi sănătoasă – la membre, la minte şi la suflet. Îmi pierdusem mândria, acea povară inutilă a suficienţei mele pe care o cărasem peste tot ca pe măsuţa mea de machiaj cu oglinda ei spartă. Perpetuu şi cu mine ne asmuţiserăm mândria unul împotriva celuilalt, iar eu aş fi murit ca să-i demonstrez că sunt superioară. Şi dacă aş fi făcut-o, ar fi spus oare „Violet, eşti mai bună ca mine”? Prefer să trăiesc şi să fac ceea ce este cu adevărat important – să o găsesc pe Micuţa Flora, să-i spun cât de mult o iubeam. Voi face tot ceea ce este necesar.

Când mai aveam două cotituri până să ajungem pe vârful muntelui, ne-am dezbrăcat de hainele noastre de fermieri şi ne-am pus rochiile. M-am transformat într-o femeie modernă din Vest. Niciuna dintre noi n-a scos un cuvânt în timp ce traversam pădurea. Am mers cu pas susţinut pentru că soarele avea să apună curând şi să se lase întunericul. Eram sigură că pe Pomelo o dureau picioarele şi braţele, dar n-a zis nimic.

Am ieşit din pădure şi am mers de-a lungul unui luminiş, cerul deschizându-se larg deasupra noastră. În faţa noastră era o movilă de pietre. Biletul de la Farmec pomenea de ea. După aceea aveam să ajungem pe culme. Dovlecelul Fermecat şi Pomelo păreau nerăbdătoare şi inocente ca nişte fetiţe. Ne-am căţărat pe movilă. Ajunseserăm. Dinaintea noastră se înălţa o boltă albă de forma unei mâini. Dedesubt se întindea o vale mică acoperită cu iarbă. Dar unde era oraşul? Valea era prea mică pentru a adăposti un oraş. Nici măcar Iazul Lunii n-ar fi încăput aici.

— Farmec a spus că e un oraş, a spus Pomelo, aşa că un oraş trebuie să fie.

Soarele a coborât şi Mâna lui Buddha şi-a schimbat culoarea în auriu. Mă îndreptam spre un loc care îmi era străin şi familiar deopotrivă. M-am gândit la pictura mamei mele, *Valea Minunilor.* Locul ăsta nu arăta precum cel din pictură. Dar îmi lăsa aceeaşi senzaţie de ghicitoare despre mine însămi. Să fie oare acest loc mai rău decât ce lăsasem în urmă? Eram sigură de asta. Dar

imediat am ezitat între îndoială şi certitudine.

Am înaintat în linişte de-a lungul marginii micuţei văi înverzite. Pomelo gâfâia, obosită, având dureri mari. Ce femeie puternică. Am zărit un templu mai jos, în vale. Deci nu era doar un mit. De la distanţa de unde ne aflam noi, templul părea o ruină, nimic altceva decât un schelet pe care să se cocoaţe păsări hoitare. Nu dansau fantome în jurul său. Ştiam că şi Dovlecelul Fermecat, şi Pomelo se uitaseră după ele.

Se făcea răcoare, iar curând soarele avea să asfinţească. Degetele albe ale Mâinii lui Buddha s-au făcut rozalii. Am mers în continuare de-a lungul culmii. Iarba din vale a devenit de un verde mai închis, iar templul s-a întunecat până a ajuns ca o coajă arsă.

— Ha! Templul ăsta nu-i decât un staul, a zis Dovlecelul Fermecat. Vedeţi fantoma vreunei vaci învârtindu-se pe-aici? Mintea păcăleşte ochiul. Ochiul ne face să părem nişte proaste.

Apoi a amuţit din nou.

Ne aflam în felia aceea de timp care pare liniştită într-o clipă, apoi ameninţătoare în următoarea. Soarele tot cobora la orizont, iar degetele Mâinii lui Buddha deveniseră de un cenuşiu cadaveric. Totul în jurul nostru se înceţoşa, culorile păleau, apoi, într-o clipită, soarele a dispărut, iar noi am rămas singure cu gândurile noastre. Oraşul trebuia să se afle undeva în împrejurimi. Ajunseserăm atât de departe.

Pomelo ne-a rugat să poposim puţin. Sfârşeala o biruise. Pe cer, o semilună a luat locul soarelui. Au apărut câteva stele palide. Până a putut Pomelo să se ridice din nou în picioare, cerul era ca un bol de întuneric, perforat de stele luminoase şi tăioase. Am ridicat-o pe Pomelo şi ea a scâncit când s-a sprijinit în picioare. Am mers cu paşi grijulii pe culmea neregulată. Cotea la stânga, ne ducea mai aproape de Mâna lui Buddha. Cât de ciudat că stelele străluceau atât de jos, m-am gândit. Păreau acum să fie mai aproape, nu atât de stridente şi colorate, dar strălucitoare. Le simţeam căldura ridicându-se către noi.

Am strigat toate deodată:

— Panorama Muntelui!

Farmec avea dreptate. Odată ajunse la Mâna lui Buddha, tot ce aveam de făcut era să ne uităm în jos de pe culme.

Era prea întuneric să vedem altceva decât luminile oraşului Panorama Muntelui licărind în depărtare. În mintea noastră, aproape că ajunseserăm la destinaţie. În realitate, mai aveam de

mers opt ore până acolo sau poate o zi, posibil chiar mai mult, dacă poteca era acoperită cu pietre şi traseul devenea din nou periculos. Nimic din toate astea nu ne îngrijora în clipa asta. Nu mai puteam să aşteptăm până dimineaţă. Trebuia să pornim la drum neîntârziat.

Am pus-o pe Pomelo între noi, iar ea şi-a trecut braţele pe după umerii noştri. Am fost surprinsă să descopăr ce uşoară era, cât de uşoară mă simţeam eu. Împreună, am făcut primul pas şi ne-am început noua noastră viaţă.

Capitolul 12
Valea Minunilor

San Francisco
1897
Lucia Minturn

Aveam şaisprezece ani când m-am trezit în pragul uşii cu ceea ce părea să fie un împărat chinez – arăta ca proaspăt desprins din paginile unei cărţi cu basme. Era îmbrăcat cu o robă lungă din mătase albastru-închis şi o vestă brodată cu simboluri. Avea faţa netedă, o pantă lină care urca dinspre bărbie spre obraji, apoi spre creştet. Şi o codiţă tipic chinezească care îi ajungea până la jumătatea spatelui.

— Bună seara, doamnă Minturn, domnule profesor Minturn, domnişoară Minturn.

Mi-a aruncat o singură privire. Engleza lui nu era deloc stricată, ci, dimpotrivă, înfrumuseţată de un accent britanic, şi se purta protocolar, dar cu naturaleţe. Dacă închideam ochii, aveam impresia că vocea îi aparţine unui gentleman englez. Când îi deschideam, ilustraţia de basm apărea din nou.

Desigur, am ştiut de la bun început că nu era un împărat, chiar dacă sperasem la o persoană ilustră, un mandarin din Manciuria. Tatăl meu a făcut prezentările:

— Domnul Lu Shing, un student interesat de pictura peisagistică americană, vine din Hudson Valley, New York, originar din China.

— Shanghai, a spus el. Nouă, celor din Shanghai, ne place să facem această distincţie.

Avea un aer mulţumit şi pe chip i se citea încredere în sine, îmi dădeam seama că era mândru să fie atât de diferit de ceilalţi. Şi eu eram diferită, aşa că am avut ceva în comun din prima clipă. Îl aşteptasem pe geamănul meu spiritual şi, chiar dacă nu îmi imaginasem că o să fie chinez, eram totuşi nerăbdătoare să aflu totul despre el. Înainte să apuc să-i spun măcar un cuvânt, a intrat cu părinţii mei în salon pentru a-i cunoaşte pe ceilalţi invitaţi, iar eu am rămas singură în hol. Întotdeauna se înfruptau ei primii din tot ce era mai bun.

Chiar din clipa aceea, am vrut să pun mâna pe el: inima lui chinezească, mintea, sufletul, tot ceea ce era diferit, inclusiv ce se

afla sub roba albastră de mătase – un gând şocant, ştiu – dar trăiam deja în promiscuitate de aproape un an, aşa că de la impuls la distracţie era un pas mic.

La vârsta de opt ani, eram hotărâtă să nu îmi trădez Eul meu adevărat. Desigur, era esenţial să aflu în ce consta acest Eu. Manifestul meu a început în ziua în care am descoperit că avusesem un deget în plus la fiecare mână, câte un geamăn pentru degetele mici. Bunica mea recomandase ca surplusul să fie amputat înainte să părăsesc spitalul, astfel oamenii să nu creadă că în familia noastră există tendinţa de a se naşte caracatiţe. Mama şi tata erau liber-cugetători. Opiniile lor se întemeiau pe raţiune, logică, deducţie şi propriile concepţii. Mama, care nu era niciodată de acord cu niciun sfat primit de la bunica, a spus:

— Trebuie să renunţăm la degetele în plus numai ca să poată purta mănuşi de la prăvălie?

M-au luat acasă cu toate degetele intacte. Dar apoi, un vechi prieten de familie, domnul Maubert, care era şi profesorul meu de pian, i-a convins să-mi transforme mâinile neobişnuite în unele normale. Era un fost pianist a cărui carieră promiţătoare se încheiase repede când şi-a pierdut braţul drept în timpul asediului Parisului de către prusaci.

— Există doar câteva compoziţii pentru o singură mână, le-a spus părinţilor mei, şi niciuna pentru şase degete. Dacă intenţionaţi să-i oferiţi o educaţie muzicală, ar fi păcat să se apuce de tamburină din cauză că nu există instrumente potrivite pentru ea.

Domnul Maubert a fost cel care m-a înştiinţat mândru, când aveam opt ani, că el influenţase luarea acelei decizii.

Puţini pot înţelege şocul suferit de o fetiţă când află că o parte din ea a fost considerată nedorită şi, prin urmare, trebuia îndepărtată în mod violent. A generat teama că oamenii vor putea schimba părţi din mine fără permisiunea sau ştirea mea. Astfel a început lunga mea căutare a atributelor pe care trebuia să le protejez şi pe care le-am numit în mod ştiinţific „Fiinţa Eului Meu Pur”.

La început, lista completă cuprindea preferinţele şi antipatiile mele, sentimentele mele puternice faţă de animale, animozitatea faţă de oricine râdea de mine, aversiunea faţă de lucrurile lipicioase şi alte câteva lucruri pe care între timp le-am uitat. Am adunat şi secrete despre mine, în general lucruri care îmi răniseră

inima, iar simplul fapt că trebuiau păstrate la loc ferit era dovada că făceau parte din Fiinţa Eului Meu Pur. Am adăugat mai târziu pe listă inteligenţa mea, opiniile altora, temeri şi repulsii, cât şi unele neplăceri sâcâitoare, pe care le-am înţeles apoi ca fiind griji. Câţiva ani mai târziu, după ce mi-am pătat lenjeria intimă, mama mi-a explicat „fenomenele biologice care au dus la existenţa ta” – în mare, începuturile mele sub formă de ovul alunecând printr-o trompă uterină. A făcut să sune totul de parcă aş fi fost o masă amorfă lipsită de raţiune, iar după venirea pe lume, preluasem o personalitate făurită după îndrumările părinţilor mei.

În ce priveşte înfăţişarea mea, nu am putut evita complet biologia. Moştenisem o combinaţie de la amândoi, ochi verzi, păr negru, ondulat, urechi mici şi aşa mai departe. Dar cel mai grav, luasem felul mamei mele de a se înroşi la faţă când era indignată, ceea ce la mine se manifesta sub forma unor pete acolo unde mi se înfierbânta pielea, înflorindu-mi pe gât şi pe sâni – şi nu e vorba de vreo îmbujorare plăcută, ci mai degrabă de nişte urme de arsură cu aspect dureros. Petele mă trădau când eram foarte agitată şi, în situaţiile mai rele, mi se aprindea toată faţa, fapt care mă făcea să dispar în camera mea. Mama mea învăţase să-şi controleze sentimentele atât de bine, încât rar arăta altceva dincolo de o bruscă îmbujorare sănătoasă. Am încercat din răsputeri să mi le controlez şi eu, dar am descoperit că era la fel de dificil ca şi când aş fi încercat să-mi ţin respiraţia, mai ales când ai mei mă umileau în faţa altor oameni, spunând lucruri de genul: „Pe Lucia o apucă emoţiile şi din cauza unor pisici vagaboande”, „Lucia are o aversiune nefirească faţă de florile cu ghimpi”, „Lucia are toane. Aşteaptă o oră şi o să uite de ce au apucat-o”. Mă răneau şi nu păreau să-şi dea seama. Dar asta nu îi scuza.

Mama şi tata erau excentrici, iar asta nu era doar părerea mea. Tatăl meu, John Minturn, avea o slujbă destul de respectabilă, era profesor de istorie şi un om foarte învăţat într-ale artelor, renumit pentru cunoştinţele sale în domeniul picturii figurative. Dar favoritele sale rămâneau nudurile, „zeiţele”, spunea el, „ale căror robe diafane alunecaseră în jurul gleznelor lor clasice, ca de fildeş”. Tata era de asemenea colecţionar de obiecte fetiş din Orientul Îndepărtat – iar în biroul său stătea expusă la loc de cinste, pe un perete, o pictură erotică din Japonia cu un cuplu îmbârligat, având o expresie dementă pe feţe. Într-o vitrină de sticlă, se aflau expuse bicele subţiri din păr de cal şi mâner de fildeş cu care învăţaţii

chinezi îndepărtau muştele. În aceeaşi vitrină erau şi pantofii femeilor din Manciuria care trăiseră în palatul imperial al Grădinii Undelor Limpezi. Numai numele şi mă făcea să îmi doresc să merg acolo – până când tata mi-a spus că fusese ars şi jefuit. Pantofii erau parte din pradă. Tronau pe un suport înalt de lemn şi semănau cu nişte bărci neancorate balansându-se pe chilele lor. Acest design deloc practic, îmi spunea tata, conferea femeilor manciuriene acelaşi mers mărunt ca al femeilor din China, care îşi înfăşau picioarele până ajungeau să arate ca nişte copite pentru a fi mai atractive sexual.

Mama era fiica unui ilustrator şi naturalist amator, Asa Grimke, care călătorise vreme de trei ani împreună cu marele botanist Joseph Dalton Hooker în Darjeeling, Gujarat, Sikkim şi Assam, unde a făcut ilustraţii cu specii de flori rare recent descoperite. Acele ilustraţii îi aduseseră o mică faimă, fapt care îl făcuse să se mute cu soţia sa, Mary, şi cu fiica sa, Harriet – mama mea –, în San Francisco. Primise o comandă importantă să ilustreze flora de pe coasta Pacificului. Din nefericire, a păşit în faţa unui cal speriat aparţinând chiar bărbatului care venise să-l ia, Herbert Minturn, un om bogat care îşi făcuse averea vânzând opiu în China şi cumpărând terenuri în San Francisco. La înmormântare, domnul Minturn, care îşi pierduse recent soţia, i-a spus bunicii mele că îi înţelegea durerea. I-a invitat pe ceilalţi membri ai familiei să locuiască în reşedinţa sa până când se puneau pe picioare. Bunica mea nu a mai reuşit niciodată să se pună pe picioare. S-a trezit în dormitorul domnului Minturn în urma unor numeroase episoade de somnambulism, o afecţiune despre care susţinea că nu se poate controla nici prin voinţă, nici prin medicaţie. Iar domnul Minturn a profitat din plin de pe urma acestei maladii, luând-o de nevastă. Asta era povestea pe care o spunea mama, bătându-şi joc de lipsa de consideraţie a mamei sale faţă de amintirea tatălui ei.

Fiindcă soarta voise astfel, domnul Minturn avea un fiu, John, care era cu doisprezece ani mai mare decât mama mea. Mama avea şase ani când veniseră să locuiască în casa aceea. Iar el era plecat la colegiu în cea mai mare parte a timpului. Dar când mama a împlinit optsprezece ani, tânărul care până atunci o tratase ca pe sora lui mai mică a luat-o de nevastă, apoi, în primul an de căsnicie, mama m-a născut pe mine. Deci aşa arăta casa în care m-am născut.

Aceştia erau oamenii care m-au crescut, niciunul nu gândea

precum celălalt. Toţi duceam vieţi separate sub acelaşi acoperiş. Bunicul fusese în trecut un om important, care părea să-şi piardă din inteligenţă an de an. La serate arunca în stânga şi în dreapta cu sfaturi de afaceri depăşite, dar oamenii erau politicoşi şi spuneau că este bine intenţionat. Bunica mea, însă, nu era bine intenţionată. Reuşea să-i jignească pe oameni lăsând impresia că se purta cu amabilitate. Era şireată şi începea să se certe cu mama, apoi, când mama clocotea ca un boiler pe punctul de a exploda, iar petele i se răspândeau pe gât şi pe faţă, bunica spunea calmă că nu vedea niciun motiv să se certe şi pleca. Toţi îi spuneam bunicii doamna Minturn, chiar şi soţul ei. Mama era deseori furioasă pe tata pentru că el nu se enerva la fel ca ea. El spunea că n-are de ce să-l deranjeze soacră-sa doar fiindcă era ridicolă şi că mama ar trebui să adopte aceeaşi atitudine. Pe mama o înfuria şi faptul că prietenii lor îl lăudau pe tata pentru firea sa plăcută, despre care mama spunea că nu este altceva decât o formă de-a ignora problemele ca metodă de-a le rezolva. Când eram mai mică, îmi plăceau anumite lucruri la tata. Era sociabil, vorbăreţ, spiritual – oamenilor le plăcea compania lui, iar mie îmi acorda o atenţie deosebită. Îmi făcea pe plac. Câteodată îmi dăruia fel de fel de rarităţi pe care mi le doream sau o versiune a acestora, cum ar fi un şarpe de grădină în locul unuia cu adevărat veninos. După ce am mai crescut, părea la fel de conştient de prezenţa mea ca pisica vagaboandă care a intrat într-o zi de pe străzi şi n-a mai plecat niciodată.

Mama avea două stări. Era ori temperamentală, adică iute la mânie şi nefericită, ori melancolică, adică apatică şi nefericită. În general, era o singuratică. Când vremea era caldă, îşi petrecea zilele în grădină, plantând sau culegând flori. Mă lăsa să-mi aleg o singură floare, pe care puteam să o plantez pe o bucată de sol liberă şi însorită din apropierea trandafirilor. Alegeam violete, multe specii, mov cu galben, alb cu mov, roz cu mov. Violetele nu puteau fi stăpânite şi invadau orice loc liber de sub copaci sau tufe. Mama le numea buruieni Hopa-Mitică şi le-ar fi smuls pe toate, dacă nu îi aduceam aminte că m-a lăsat să le plantez, deci erau ale mele.

Dacă nu ar fi fost grădina, cred că mama l-ar fi presat şi mai tare pe tata să renunţe la confortul căminului familial şi să cumpere una dintre casele care apăruseră pe aproape fiecare deal, în şir, câte şase-şapte laolaltă. Când o apuca melancolia, îşi petrecea mai toate zilele în biroul ei, unde examina insecte moarte găsite în bucăţi de chihlimbar – douăzeci şi două la număr, pe care tatăl ei le

descoperise într-o mină abandonată din Gujarat şi le îndesase în buzunare ca un hoţ. Lumea ei aurie conţinea muşte, furnici, ţânţari, termite şi alte insecte dăunătoare. Le privea printr-o lupă în fiecare zi, cu orele. Dacă aş fi lăsat-o pe mama să mă influenţeze, aş fi sfârşit într-un azil de nebuni.

Încă din ziua în care m-am născut, îşi dorise să ajung o sufragetă mică şi supărată. Mi-a dat numele Lucretia după Lucretia Mott, oratoarea. Pe măsură ce creşteam, îmi displăcea tot mai mult numele Lucretia pentru că silabele sale îmi aduceau aminte de cuvinte cu sunete asemănătoare: *ludicrous*, *secretious* şi *cretin*[12]. Am oscilat între numele Lucia şi Lulu ca alternative. Mama îmi spunea că Lulu e banal, aşa că acesta era numele pe care îl foloseam mai des când mă aflam în preajma ei, cu excepţia cazurilor când voiam să fiu mai puţin banală, iar asta depindea de persoana cu care vorbeam.

După cum am spus deja, mama şi tata erau liber-cugetători. Acest lucru însemna că vorbeau deschis şi în faţa mea despre orice subiect. Această lipsă de cenzură poate părea admirabilă, dar eu am luat-o drept neglijenţă. Nu erau interesaţi de bunăstarea mea mintală, nu-şi puneau niciodată problema dacă ar fi mai bine totuşi să nu menţioneze faptul că domnul Beekins a fost găsit în căminul băieţilor cu pantalonii în vine. Tata spusese asta chiar înainte să vină la cină domnul Beekins. De multe ori, tata îşi etala colecţia de obiecte fetiş altor colecţionari, iar eu puteam să-mi dau seama după privirile pe care mi le aruncau aceste persoane şi după şoaptele lor că nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. Când eram mai mică, mă jucam cu unele dintre obiectele din biroul tatălui meu fără să ştiu ce sunt, inclusiv cu un set de manechine din fildeş sculptate de vreo şapte centimetri înălţime, ale căror detalii includeau penisuri şi sâni, despre care aveam să aflu mai târziu că erau manechine folosite de femei în timpul masturbării. În ciuda tuturor discuţiilor libere despre sexualitate, mama şi tata nu păreau să aibă dorinţe sexuale unul pentru celălalt. Dormeau în camere separate şi, în toţi anii pe care i-am petrecut în casa aceea, nu am auzit niciodată uşa vreunuia deschizându-se şi închizându-se, apoi, imediat uşa celuilalt închizându-se şi deschizându-se, pecetluind astfel actul sexual. Relaţia lor era mai curând cea anterioară, de frate şi soră.

Nu am descoperit decât la cincisprezece ani că tata avea dorinţe

[12] Ridicol, secreţii, cretin (engl.).

sexuale din belşug, dar şi le rezolva în altă parte. Pe atunci aveam deja obiceiul de a mă furişa în biroul lui şi să-i răsfoiesc cărţile pornografice, mai ales pe cea cu cincizeci şi două de fotografii închise între nişte coperţi din pânză albastră, care înfăţişau bărbaţi musculoşi şi femei durdulii în diferite ipostaze contorsionate ale copulaţiei. *Anatomia clasică a exerciţiilor fizice* scria pe ea. Găsisem şi o cutie măricică, făcută dintr-un lemn noduros, cu un capac care culisa într-o parte. Conţinea scrisori de dragoste primite de el, numeroase şi scrise de persoane diferite, de bărbaţi şi femei, care descriau fapte lascive, amintiri ale unor acte săvârşite în trecut sau mai recent sau care urmau să se petreacă.

Cu cât citeam mai mult, cu atât mă supăram mai tare. Îşi dăruise dragostea multor oameni, pe când eu nu mai primisem nicio atenţie din partea lui de ani de zile. Iubiţii şi iubitele lui îl numeau „Dumnezeul Vârtejului Dragostei”, „Zeus Tunător”, „Colosul Sulelor”, „Goliat Zdrobitorul”. Se descriau pe sine drept ale sale „Voluptate Trezită” sau „Vulvă Vorace” sau „Vagin Vibrând”. Descriau cu lux de amănunte lungimea, grosimea, umflăturile, sincronizarea şi rezistenţa. Vorbeau despre sex de parcă erau nişte nesătui îmbuibându-se cu mâncăruri pe care eu, una, n-aveam să le mai pot mânca niciodată: budincă, sos, smântână, cârnaţi. Îl lăudau pe tatăl meu pentru eficienţa lui în a provoca dezastre geologice şi fenomene meteorologice nefavorabile – fisuri şi cutremure, inundaţii şi tornade, insule noi apărute în urma unor erupţii în mijlocul oceanelor. Iar eu nu-mi dorisem decât afecţiunea lui. Şi-o dăruise, fără rezerve, altora, atât de mulţi şi într-o multitudine inimaginabilă de ipostaze.

Eram furioasă. Nu-mi mai trebuia această afecţiune. Şi eu aveam dorinţe.

Pentru prima mea aventură sexuală, am ales mai întâi locul, înainte să aleg băiatul. Crângul se afla la capătul îndepărtat al terenurilor universităţii unde preda tata. Era o toamnă caldă, iar tufele de hortensii erau luxuriante, grele de atâtea flori. Crângul îmi aducea aminte de decorurile din picturile cu zei şi zeiţe în pielea goală, o oportunitate pentru un desfrâu divin.

Cum universitatea gemea de tineri, m-am bucurat de suficientă atenţie doar stând pe o bancă sub un stejar. Membrii corpului profesoral ştiau că eram fiica domnului Minturn şi, drept urmare, nu era neobişnuit să mă aflu acolo, pierzând vremea pe pajişte,

studiind exerciţiile fizice. Ţineam cartea cu poze în poală, aşa că tinerii care treceau îşi închipuiau că citeam în timp ce aşteptam pe cineva. Primilor şase tineri le-am răspuns că era o carte despre principiile croitoriei. Celui de al şaptelea i-am spus, tachinându-l: „Ţi-ar plăcea să afli!”. Acest tânăr merita o probă. Îndeplinea condiţiile: lat în umeri şi viril, o înfăţişare ca de zeu, păr des şi negru şi ochi albaştri cum e cerul, mâini frumoase şi puternice, buza superioară proeminentă, senzuală şi un *filtrum* pronunţat, care, conform unei scrisori adresate tatălui meu, era adâncitura erotică dintre buză şi nas, ce trebuia linsă, asemenea altor adâncituri, cu atenţie deosebită. Ţin minte că avea o atitudine încrezătoare şi că s-a simţit în largul său flirtând cu mine, iar limbajul i-a devenit rapid obraznic – „Aş vrea foarte tare să văd ce-ai tu în poală” –, semnul unui bărbat cu experienţă la capitolul copulaţie. Mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă ridic cu atâta graţie, încât m-am simţit ca o balerină.

Acolo, printre hortensii, m-a sărutat cu poftă, izbindu-şi buzele de dinţii mei şi acoperindu-mă cu salivă de la nas la bărbie. Mi-am ridicat faţa, astfel încât să mă poată săruta pe gât, şi asta mi-a dat fiori de plăcere ca nişte gâdilături pe şira spinării. Mi-a cuprins cu mâinile lui frumoase, care acum tremurau uşor, sânii mei de adolescentă şi i-a sărutat prin bluza de bumbac. Cu cât bluza mi se umezea mai tare de la sărutări şi cum el nu dădea semne că ar mai exista şi o continuare, cu atât mă gândeam mai mult să întrerup proba. Dar chiar atunci mi-a descheiat bluza şi mi-a lins sfârcurile. Din nou, m-au trecut fiori de excitare. Au dispărut repede când a început să se chinuie cu alţi nasturi. I-am oferit o privire pe furiş a unei singure pagini din cartea mea de exerciţii fizice şi i-am spus să se grăbească. Am aşteptat în timp ce se lupta, ca un iepure într-o capcană, să-şi descheie nasturii de la pantaloni, cu mâinile alea frumoase, dar neîndemânatice. Chiar în momentul în care penisul i-a ţâşnit afară, am auzit voci, aşa că şi-a tras repede pantalonii şi şi-a îndesat sula la loc cu o expresie îndureratã. Mi-a rămas întipărită în minte imaginea penisului său – cât de diferit arăta faţă de fotografii, nu era neted şi încremenit ca marmura albă, ci robust, cu vene şi straniu de neajutorat, ca un rozător orb şi spân în căutarea unui sân plin de lapte. Mi-am încheiat bluza, mi-am netezit părul şi mi-am legat funda. Vocile s-au îndepărtat. M-am ridicat. I-am dat tânărului adresa mea şi i-am spus să mă aştepte lângă stejar la zece fix în aceeaşi seară.

A fost extrem de punctual. L-am băgat în casă pe uşa din spate, prin bucătărie, şi am urcat scările înguste pe care le foloseau servitorii. La jumătatea drumului, m-a întrebat dacă eram sigură că e înţelept ce facem.

— Înţelept? am spus. Cum ar putea să fie înţelept?

Am trecut de etajul pe care se afla camera mea şi am continuat să urcăm pe treptele în spirală până în turnuleţ. Decorasem camera cu sariuri indiene şi acoperisem podeaua cu o amestecătură de carpete persane mici pe care le tăiasem – fuseseră aruncate la gunoi din cauza urmelor de ţigară sau de ceară vărsată. O scară cu şapte trepte ducea la o mansardă cu bovindou. Pe podea aşezasem o saltea groasă umplută cu fulgi. Era refugiul meu, unde citeam şi trăgeam câte un pui de somn şi unde mă ascundeam câteodată când voiam să ard nişte şuturi în ceva sau să ţip, fără să ştiu exact de ce. Aprinsesem deja lumânările, parfumasem cuvertura cu apă de trandafiri şi aşezasem în raft *Anatomia clasică a exerciţiilor fizice,* cu cotorul uşor ieşit în afară. Ne-am dus acolo, iar eu m-am aruncat pe saltea cu un zâmbet prietenos, apoi am început. M-a sărutat pe gură şi pe gât, mai blând, respectându-mi rugăminţile. Mi-a desfăcut nasturii de la bluză, dar cu mai multă îndemânare decât înainte, astfel încât l-am bănuit că exersase între timp. Îmi dădusem deja jos lenjeria intimă, toată, ca să nu mai trebuiască să pierdem vremea. Vârtejul meu în devenire a părut să ezite în faţa a ceea ce urma să facem, pentru că tocmai îl înştiinţasem că sunt fiica profesorului Minturn – trebuie să recunosc, i-am spus numai ca să văd ce reacţie are. Mă urmărea buimăcit cum îmi dădeam jos hainele, apoi mi-a privit pubisul înainte să examineze şi restul părţilor mele interzise, de la sâni la fese, cu o solemnitate religioasă. După ce s-a holbat suficient la mine, l-am ajutat să-şi dea jos hainele. Penisul său a ţâşnit afară, iar eu mi-am plimbat un deget pe o venă în sus, apoi pe o alta în jos. Ce aparat straniu. A gemut şi a fost gata să se arunce asupra mea când i-am spus să aştepte. Am scos cartea cu fotografii din raftul de jos şi i-am arătat exerciţiile pe care mă gândisem că am putea să le încercăm. Cele alese de mine păreau destul de simplu de executat şi nu ne obligau să stăm în picioare, lucru care s-ar fi dovedit dificil având în vedere tavanul scund. Tânărul Titan a dat din cap, acceptând provocarea. Mi-am ridicat picioarele în aer, dezvăluindu-mi părţile intime în toată splendoarea lor, iar el s-a aşezat în poziţia corectă, cu un genunchi lângă şoldul meu, celălalt lângă fesă, cu capul sub

piciorul meu îndoit. Dar acum penisul lui nu era aliniat cu vulva mea. Aşa că a consultat fotografia, şi-a modificat poziţia genunchiului stâng, însă acea mişcare uşoară a fost suficientă ca să-şi dea drumul pe pulpa mea. Am fost foarte dezamăgită – „Ai stricat totul!” – şi mi-a părut rău că nu m-am putut abţine să nu-mi scape cuvintele alea pe gură. A fost pur şi simplu distrus. După jumătate de oră, şi-a revenit din stânjeneală şi am râs împreună de cât de excitaţi fuseserăm. Dar când am încercat din nou poziţia, rezultatul a fost acelaşi. M-a implorat să nu spun nimănui şi mi-a promis că va exersa. În noaptea următoare, s-a întărit cu un pic de whisky. A ales o poziţie mai uşoară din carte şi, în sfârşit, după ce s-a împins şi şi-a verificat poziţia să vadă dacă se afla unde trebuie, m-a penetrat. Am suportat bine durerea, m-am gândit eu, şi am fost bucuroasă că mi se deschisese în sfârşit poarta. Dar el s-a ridicat brusc, a pipăit cearşafurile şi şi-a dat seama că vărsase sânge de fecioară. Era profund tulburat. I-am spus:

— Şi dacă ai fi ştiut, ce ai fi făcut – ţi-ai fi băgat penisul ăla zvâcnind în chiloţi şi ai fi plecat acasă?

Ne-am mai întâlnit de patru ori, ceea ce i-a îmbunătăţit întrucâtva rezistenţa. Dar nu mi se părea că mă bucur de toate beneficiile, având în vedere că nu experimentasem încă nimic care să se compare cu un dezastru geologic.

De-a lungul anului următor, am recrutat alţi câţiva tineri doritori după ce-i ochisem din postul meu de observaţie de pe gazonul universităţii. Cei mai mulţi se purtau de parcă ei reuşiseră să mă seducă. Deveneau plini de solicitudine odată ajunşi în pat – „Eşti sigură?” „Nu te deranjează?”. Erau mai mari cu câţiva ani, dar încă imaturi, plesnea încrederea în ei, apoi imediat apărea nesiguranţa stânjenitoare de băieţandru. Nu îmi plăcea că trebuia să-i încurajez pe cei timizi fără să par critică sau să mă port ca o profesoară. Dacă tânărul meu avea emoţii, o luam ca pe un semn că i se părea greşit ce facem din punct de vedere moral. Nu voiam să accept una ca asta. Unul dintre Adonişi a fost destul de eficient. Apăruse un pic de vreme rea – un vârtej micuţ, valuri mai înalte –, dar după două luni de zbenguială, a început să mă deranjeze personalitatea lui anostă. Am continuat să mă văd cu el şi am început în acelaşi timp o relaţie cu altul mai puţin expert, dar capabil să poarte o conversaţie după ce terminam.

Între timp, mama şi tata nu aveau nici cea mai vagă idee despre aventurile mele sexuale, cum n-aveau habar de nimic din ce

făcusem vreodată. Nici nu ştiu de ce mă aşteptam la altceva. Dacă n-ai avut niciodată parte de dragoste, de unde ştii dacă îţi lipseşte? Poate că întotdeauna făcuse parte din Fiinţa Eului Meu Pur să mă nasc aşteptându-mă la atenţia unei mame şi a unui tată – să-mi acorde mai multă importanţă decât unei insecte în chihlimbar sau unui manechin fetiş. Şi această importanţă pe care mi-ar fi acordat-o m-ar fi făcut să mă simt iubită.

Voiam ca mama şi tata să afle despre promiscuitatea mea – să îi pedepsesc şi să îi văd cum mă privesc cu un dezgust făţiş. Apoi aş fi putut să le urlu în faţă cât de egoişti erau, cât de mare era propriul meu dezgust, aş fi putut să enumăr câteva incidente pe care mi le notasem. I-aş fi spus tatălui meu că m-am bucurat de multe erupţii vulcanice precum cele pe care le descătuşau stilourile în scrisorile ce îi erau adresate.

În noaptea în care a venit la cină împăratul chinez, părinţii mei invitaseră alte opt persoane care ne vizitau frecvent: domnul şi doamna Beekins – un astronom şi soţia sa o cântăreaţă de operă, domnişoara Huffard şi iubitul ei, Charles Hatchett; profesorul meu de pian, domnul Maubert, şi juna lui soră, domnişoara Maubert; mult stimata sufragetă, doamna Croswell; şi o apreciată arhitectă de grădini, domnişoara Pond, a cărei reputaţie includea şi faptul că avusese un copil ilegitim pe care a trebuit să-l dea spre adopţie. Tatăl meu o vizita des pentru partide de sex exemplar descrise.

Ne-am strâns în salon pentru un pahar de sherry. Tata l-a prezentat pe invitatul nostru chinez:

— Domnul Lu Shing. Primul nume, Lu, este de fapt numele de familie, iar Shing este prenumele.

— Pentru americani, numele noastre sunt de-a-ndoaselea, a spus Lu Shing cu un zâmbet amuzat. Dar în China aceasta este ordinea firească. Familia ocupă primul loc când vine vorba de nume şi de îndatoriri. Eu îmi folosesc întotdeauna şi numele, şi prenumele, Lu Shing, aşa, împreună, un fiu inseparabil de familia sa.

Lu, m-am gândit eu, ca Lucia sau Lulu. Când mi-a venit rândul să fiu prezentată, tatăl meu mi-a spus Lulu, iar eu l-am corectat:

— Lucia.

— Ah, în seara asta e Lucia, a spus tata, făcând cu ochiul.

Am început să mă aprind la faţă.

— Domnule Lu Shing, a spus astronomul, engleza dumneavoastră este mai bună ca a mea. Cum se poate una ca asta?

— Am avut profesori englezi de la vârsta de cinci ani. Tatăl meu este ministrul afacerilor externe şi a considerat un avantaj să pot vorbi engleza.

Este un privilegiat, mi-am spus. Se bucură de o poziţie înaltă în societate. Are o voce frumoasă.

— Lu Shing studiază arta occidentală, a spus tata. În ultimii trei ani, s-a aflat sub îndrumarea pictorilor peisagişti din Hudson River School. Iar acum are şansa extraordinară de a-şi face ucenicia alături de Albert Bierstadt, care se întoarce în California pentru a imortaliza încă o dată insulele Farallon şi Parcul Yosemite.

A urmat un murmur de felicitări.

— Sunt mai degrabă valet şi hamal, a spus Lu Shing. Eu mă ocup de cazare şi transport. Dar sunt cu adevărat privilegiat că pot să dau o mână de ajutor. Voi putea să-l urmăresc pe domnul Bierstadt încă din primele faze ale muncii sale.

Tata a început o discuţie animată despre diferenţele dintre arta americană şi cea chinezească, pictură în ulei versus tuş negru. Lu Shing vorbea degajat, de parcă aceşti oameni, mulţi dintre ei mai în vârstă, i-ar fi fost prieteni de ani de zile. Era politicos şi cuviincios când trebuia, dar se vedea că îi eclipsa în orice zicea. Îşi arăta aprecierea când ceilalţi exprimau idei pe care nu le mai auzise. Părea amuzat în secret în cea mai mare parte a timpului.

Tata a mai lansat alte câteva subiecte de conversaţie, de parcă ţinea un curs: tradiţiile chinezeşti şi influenţa occidentală. Societatea în plină prefacere a Shanghaiului. Forme de artă în schimbare. Influenţa artei asupra societăţii şi viceversa. De fiecare dată când tata deschidea un alt subiect plicticos, mie îmi venea să urlu: „Gata!”

— Cum surprindem un moment de emoţie în artă? a întrebat domnişoara Pond şi l-a privit pe tata.

S-au auzit mai multe opinii, dar când i-a venit rândul, Lu Shing a spus:

— Momentul se modifică în clipa când încerci să-l surprinzi, aşa că, din punctul meu de vedere, este imposibil.

Cât de adevărat, m-am gândit. Momentele dispar imediat ce te gândeşti la ele.

Tata era de neoprit, mama se cufundase în tăcere, iar domnişoara Pond îşi exprima puţin prea des admiraţia faţă de afirmaţiile tatălui meu. Apoi, domnişoara Maubert, cu ochii sclipind, a început şi ea să-l laude generos pe tata, şi la fel a făcut şi

doamna Croswell, care îşi înclinase cochetă capul într-o parte. Până şi doctorul Beekins, astronomul, părea să aibă o lucire în priviri. Toată lumea era îndrăgostită de el. Formau cumva sabatul său de acoliţi sexuali? Oare Lu Shing băgase de seamă? Doar eu vedeam aceste lucruri? Peste tot, în jurul nostru, conversaţia devenea tot mai gălăgioasă. Vorbeau în cor despre Izbăvire. Simbolismul zeilor. Mântuirea creştină. Vicii şi virtuţi. Purgatoriu. Păcate. Karma. Destin.

— Lu Shing, a spus tata, care este părerea ta despre destin?

— Sunt chinez, domnule profesor Minturn, a spus el. Nu-mi ajung cuvintele să vorbesc îndeajuns de ales despre destin.

M-am dus lângă el şi am încercat să par calmă şi sofisticată.

— Domnule Lu Shing, nu mi-am dat seama dacă glumiţi sau nu. Chiar credeţi în ideea de destin?

— Desigur. Toţi ne aflăm aici datorită destinului, oriental sau de altă natură.

Eram gata să-l întreb mai multe despre asta, dar tata a ciocănit cu unghia în paharul de vin şi a anunţat că acum vom vedea realizările lui Lu Shing în timpul studiilor sale în Statele Unite. Ne-a arătat o mică pictură înrămată. Chiar şi de la distanţă, îmi dădeam seama că e vorba despre o capodoperă. Culorile erau minunate. Am văzut pe faţa celorlalţi că îmi împărtăşeau părerea. Pictura a trecut din mână în mână, laude peste laude copleşind atât opera, cât şi artistul: „Nu mă aşteptam să văd atât talent la un student”, „Culorile sunt bogate, dar subtile”, „Surprinde un moment perfect”.

În cele din urmă, tabloul a ajuns şi la mine. Prima senzaţie a fost una de înfiorare. Am recunoscut locul din pictură. Trăisem acolo. Cu toate astea, ştiam că e imposibil. Lumina din cameră a pierit, vocile celorlalţi s-au estompat şi m-am trezit transportată în pictură, în acea vale lungă şi înverzită. Îi simţeam aerul, atât de real şi de prezent, atingerea unei adieri răcoroase, şi am înţeles cu toată fiinţa că aceasta era casa mea, iar solitudinea nu însemna singurătate, ci claritatea cunoaşterii de sine. Eu eram acea vale lungă şi înverzită, neschimbată de la începuturile timpului. Cei cinci munţi erau parte din mine, puterea şi curajul de-a înfrunta orice s-ar fi petrecut în valea aceea. Pe cer atârnau nori de un cenuşiu-închis care aruncau umbre pe o parte a văii, iar eu am înţeles că mă loviseră furtuni în trecut, fusesem nevoită să mă agăţ de copacii de pe munte. Îmi fusese la un moment dat teamă că norii întunecaţi se vor risipi, iar eu mă voi evapora odată cu ei. Dar iată –

părţile de dedesubt ale norilor erau roz, atârnau greu şi erotic. Şi mai uimitor decât orice altceva: o vale aurie se întindea dincolo de o deschizătură dintre munţi. În acel loc aurit se afla pictorul acestei utopii. L-am surprins pe Lu Shing privindu-mă cu expresia sa mulţumită. Ca şi când ştia exact ce gândeam.

— *Tu* ce părere ai, Lucia? m-a întrebat tata. Te-a impresionat în mod evident.

Am emis o opinie mai intelectuală:

— Surprinde multe momente, multe sentimente, am început să explic, uitându-mă la Lu Shing. Speranţă, dragoste şi puritate. Văd în ea nemurirea, fără de început ori sfârşit. Pare să spună că toate clipele sunt nemuritoare şi nu vor dispărea în veci, cum nu vor dispărea nici pacea din vale sau tăria munţilor sau nemărginirea cerului…

Aş fi continuat, dar m-a întrerupt tata.

— Lucia poate atinge uneori culmea emotivităţii, iar în seara asta, Lu Shing, tabloul tău are onoarea de a-i fi provocat emoţia.

Toţi au râs cu căldură. Am simţit cum mă îmbujorez.

Tata şi mama întotdeauna mă ridiculizau când considerau că sunt prea emotivă. Atingeam culmi peste culmi ale emotivităţii, aveam culmi cât pentru un întreg lanţ muntos. Erau de părere că trebuia să le controlez. Mama aşa făcea până în punctul în care cădea într-o stare de apatie. Dar oare tata îşi controla culmile orgiastice?

— Sunt într-adevăr norocos, a spus Lu Shing. Sincer, am avut intenţia grandioasă de a surprinde un moment de nemurire şi am crezut că n-am reuşit. Dar domnişoara Minturn m-a făcut să mă simt în al nouălea cer cu complimentul ei că am reuşit să surprind toate clipele de nemurire. Nu cred că un artist poate fi mai recunoscător când aude aşa ceva.

Camera a devenit mai luminoasă. Ţurţurii de cristal ai candelabrului scânteiau, flăcările lumânărilor s-au lungit. Feţele celorlalţi au devenit străine, doar Lu Shing îmi era familiar. În clipa aia, aproape am leşinat. Nu mai trăisem niciodată acest sentiment, dar l-am recunoscut imediat, eram doborâtă de dragoste. M-am luptat să rămân calmă în faţa celorlalţi, în timp ce mă agăţam de secretul meu. Am remarcat o plăcuţă de bronz în partea de jos a ramei. Am citit cu voce tare: *Valea Minunilor.* Toată lumea de la masă murmura că era un nume atât de potrivit.

— Aşa m-am gândit şi eu, a spus Lu Shing, când am găsit-o

pomenită într-o traducere în chineză a unui poem sufist: *Graiul păsărilor.* Am folosit titlul fără să ştiu la ce se referea de fapt şi am descoperit ulterior că Valea Minunilor nu este un popas plăcut. Este un loc al îndoielii, iar îndoiala este periculoasă pentru un pictor. Aşa că acum m-am trezit fără un titlu.

Nimeni nu a fost de acord cu înţelesul sufist. Valea Minunilor descria foarte bine pictura, a spus cineva, şi nu avea nicio legătură cu sensul acela ameninţător.

— Noi nu suntem sufişti, a spus domnişoara Maubert.

Nu făceau bine că-i desconsiderau cu atâta nonşalanţă sentimentul de îndoială. Dacă el avea îndoieli, trebuia să le înfrunte, să le doboare şi să se lupte cu ele pentru a-şi da seama dacă sunt reale sau nu. Altfel, ar fi rămas în mintea lui. L-aş fi putut ajuta să facă asta pur şi simplu fiind alături de el, arătându-i cum propria încredere putea să-i biruie îndoiala. Şi eu făcusem la fel de nenumărate ori, i-aş fi spus.

Conversaţia a trecut la alte subiecte, apoi a intrat servitoarea şi ne-a anunţat că cina era gata. Lu Shing şedea pe aceeaşi parte a mesei cu mine, dar la capătul celălalt, chiar lângă tata, care stătea în capul mesei. Între noi se aşezaseră trupeşa cântăreaţă de operă şi domnul Beekins. Nu puteam să-l văd din cauza sânilor şi a coafurii voluminoase a mezzosopranei. Mă nemulţumea faptul că eram ţinută la distanţă atât de mare de el. Domnul Maubert şedea în stânga mea, iar domnişoara Huffard stătea lângă el. M-am uitat în jurul mesei. Feţele sufragetei, domnişoara Maubert, şi a astronomului nu mai erau pătrunse de adoraţie faţă de tatăl meu. Ce ciudată era noaptea aceea. Lumânările, cu mirosul lor puternic, au pâlpâit când bucătarul a aşezat pe masă o pulpă imensă a unui animal, care înota într-un sos gras. Când interpreta de operă s-a lăsat pe spate în scaun, m-am uitat pe furiş la faţa netedă a lui Lu Shing şi la scalpul său ras, în toată splendoarea goliciunii sale. Nu s-a întors să privească în lungul mesei, spre mine.

M-a cuprins îndoiala. Poate că el nu simţea nimic din ce pusese stăpânire pe mintea şi pe corpul meu. Eu băusem din elixir, dar el nu gustase nicio picătură. Poate că găseşte neatrăgătoare femeile albe. Poate că avusese relaţii intime cu sute de femei frumoase din rasa lui. Mă păcălisem singură, din cauza nevoii mele de afecţiune.

Prin acest nor gri, auzeam pălăvrăgeala din jur, apoi vocea lui Lu Shing ridicându-se deasupra celorlalte. Lumina din cameră avea acum o strălucire slinoasă. Conversaţia ajunsese la şederea

domnului Bierstadt la Cliff House, unde urma să se bucure de o privelişte mai bună asupra îndepărtatelor insule Farallon, dacă vremea era bună. Lu Shing dusese deja geamantanele domnului Bierstadt la hotel şi urma să-i pregătească cele necesare pentru deplasări în împrejurimi, un întreg atelier mobil.

— Am stat la Cliff House, a spus domnişoara Pond, şi în fiecare dimineaţă când mă uitam pe fereastră, nu încetam să mă minunez că insulele erau la patruzeci de kilometri distanţă – desigur, cu excepţia zilelor în care nu vedeam nimic în afară de ceaţă. O să staţi şi dumneavoastră acolo, domnule Lu Shing?

— Un ucenic nu beneficiază de acest lux, a spus. Mi-am găsit o mică pensiune în apropiere de Cliff House.

— Mai bine staţi la noi, am spus repede. Avem suficient spaţiu.

Mama a părut surprinsă, dar tata a fost de acord imediat.

— Aşa este, a spus el.

— Avem deseori musafiri, am adăugat. Nu-i aşa, mamă?

A dat din cap, iar ceilalţi au fost de acord că s-ar simţi mult mai confortabil. Lu Shing a refuzat politicos până când tata a spus că s-ar bucura să-i arate întreaga sa colecţie de tablouri cât va sta la noi.

Mama a chemat o servitoare şi i-a spus să fie aerisită camera albastră. Era camera de oaspeţi de pe partea dinspre sud a primului etaj. A mea se afla spre nord şi, desigur, turnuleţul era chiar deasupra.

— Mamă, am spus, cred că lui Lu Shing i-ar plăcea mai mult să stea în turnuleţ. E mic, dar are cea mai frumoasă vedere asupra golfului.

Tata m-a lăudat spunând că era o sugestie excelentă. Domnişoara Pond s-a oferit să-l ducă pe Lu Shing în trăsura ei ca să-şi poată aduce lucrurile de la pensiune. Am căutat să-mi dau seama dacă intenţiona să-l seducă. Dar apoi tata s-a oferit să-i însoţească.

A doua zi, dimineaţa devreme, Lu Shing şi părinţii mei erau deja aşezaţi la micul dejun când am coborât. Cum de se treziseră cu toţii aşa dimineaţă şi pe mine nu mă înştiinţase nimeni? Eram încântată să-i văd chipul de chinez. Dar am observat că lipseşte ceva. Purta haine banale: pantaloni negri, o cămaşă albă şi o vestă gri. Mi-aş fi dorit să se schimbe la loc în veşmintele lui chinezeşti. Pe de altă parte, îmi plăcea să mă uit la fizicul său ca de zeu. Era mai înalt decât tata, care avea o înălţime medie.

— Toată lumea care se duce pe insulele Farallon vrea să vadă leii de mare, balenele şi delfinii, am auzit-o pe mama spunând. Asta-i doar pentru amatorii de spectacol. Îşi avea pe masă preţioasa ei carte cu păsări ilustrate. Cred că varietatea de păsări de pe insulă este cu mult mai interesantă. Domnul Bierstadt crede şi dumnealui acelaşi lucru, evident, de vreme ce a pictat multe în ultima sa vizită. Printre favoritele mele se numără *Ptychoramphus Aleuticus,* care arată destul de banal de la depărtare, grasă, semănând cu o cârtiţă, până când îţi dai seama la ce trebuie să fii atent pe măsură ce te apropii. Picioarele albăstrui, pata albă care-i acoperă un ochi şi capul rotunjit cu ciocul subţire. Asta este provocarea când vine vorba de păsări – să observi detaliile şi micile diferenţe: cele ale pinguinilor nordici, ale păsărilor de mare, ale cormoranilor…

De mult nu o mai văzusem pe mama atât de însufleţită.

Tata a intervenit.

— Harriet, ar trebui să-i însoţeşti pe domnul Bierstadt şi pe tânărul nostru amic în călătoria lor spre insulele Farallon. Ar putea să le fie de ajutor ochiul tău ager.

Mama a fost deopotrivă surprinsă şi flatată. Îi plăcea în mod evident ideea.

— Cred că domnul Bierstadt ar fi foarte recunoscător, a spus Lu Shing. Dar doar dacă vă puteţi face timp pentru aşa ceva.

— Mi-ar plăcea o zi de observare a păsărilor! am spus.

Mama mi-a aruncat o privire sceptică.

— Tu ai rău de mare.

— O să suport ca să văd păsările, am spus. Ştii că întotdeauna m-au interesat păsările. Mi-a aruncat încă o privire circumspectă, iar eu am adăugat: Am şi timp să le studiez dinainte.

În noaptea aceea m-am tot foit în pat, încercând să mă decid dacă să mă furişez sau nu pe scările în spirală până în turnuleţ. Lu Shing dormea chiar deasupra mea. Mi-l imaginam întins în pat, lumina lunii învăluindu-i corpul gol. Ce scuză aş putea să inventez pentru a intra în cameră: dorinţa de-a vedea o navă intrând în golf, luna, stelele, sau o carte pe care o uitasem acolo? Apoi mi-am adus aminte că exista, de fapt, o astfel de carte. *Anatomia clasică a exerciţiilor fizice.* M-a trecut un fior din cap până-n picioare şi am simţit un zvâcnet în plex. A doua zi, când Lu Shing era la Cliff House pregătind studioul domnului Bierstadt, m-am repezit în turnuleţ după cartea cu poze. O băgasem sub saltea. Era la locul ei. Am

scos-o de-acolo. Am pus-o în raft, pe jumătate ieşită în afară. După cincizeci şi două de pagini, va fi mai mult decât bucuros să mă primească.

A doua zi dimineaţă, l-am salutat pe Lu Shing la micul dejun. Era prietenos, dar fără să-mi arunce priviri îndrăgostite sau zâmbete tainice, nimic din atenţiile pe care i le acorda domnişoara Pond tatălui meu. Probabil că nu văzuse ghidul exerciţiilor amoroase pe care i-l lăsasem în cameră.

— Am o serie de cărţi favorite în turnuleţ, am spus. Poţi s-o răsfoieşti pe oricare din ele.

Am fost atentă la orice semn care să-l dea de gol că o făcuse deja.

— Mulţumesc. Deocamdată citesc cât de mult pot despre insulele Farallon şi Parcul Yosemite.

— Cred că avem o carte excelentă despre Yosemite. Să te uiţi prin biblioteca din mansardă.

După micul dejun, ne-am dus direct în biroul mamei. Stătea într-un colţ, studiindu-şi insectele, iar noi ne-am aşezat la un secreter din colţul opus al camerei. Cartea mare cu păsări ilustrate se afla între noi. Am observat conştiincioşi colorituri, forme de ciocuri, anverguri ale aripilor şi lungimi ale cozii – o sută de detalii care ofereau oportunităţi de conversaţie de genul: „Coada aia e mai lungă ca asta”.

El încerca să dea paginile la dreapta, eu le dădeam înapoi. I-am aruncat cea mai tare privire cu care ştiam să flirtez: o ocheadă peste umăr cu ochii în jos, după care mi i-am ridicat lent şi l-am fixat. Mi-a răspuns cu un simplu zâmbet. De două ori mi-am atins, chipurile din greşeală, braţul de al lui. S-a tras mai încolo şi şi-a cerut scuze. Când discutam despre anverguri şi rute ale păsărilor migratoare, mă apropiam de faţa lui şi îi şopteam, sub pretextul că nu voiam să o deranjez pe mama de la treaba ei importantă. Nu vedeam niciun semn că ar fi interesat şi îmi pierdeam speranţa cu fiecare oră care trecea.

— Lucia, mi-a zis mama, nu-ţi pune coatele pe pagini.

M-am dat repede înapoi şi am simţit roşeaţa umilirii cuprinzându-mi gâtul.

Lu Shing s-a întors spre mine şi a spus:

— Lucia, Lu Shing. Atât de asemănătoare. Voi, americanii, îi spuneţi coincidenţă. Noi, chinezii, îi zicem destin.

Capitolul 13
Fata morgana

San Francisco
1897
Lucia Minturn

Cu trei zile înainte să plecăm în călătoria către insulele Farallon, domnul Bierstadt ne-a trimis o scrisoare de scuze anunţându-ne că a trebuit să se întoarcă la New York pentru că boala soţiei sale se agravase.

— Tuberculoză, a spus Lu Shing, de asta vorbeşte şi se teme lumea.

Părinţii mei au murmurat cuvinte de compasiune pentru maestru. Eu l-am blestemat în tăcere. Se terminase cu studiul păsărilor şi cu călătoriile romantice.

— Ce planuri ai? l-a întrebat tata pe Lu Shing.

— Familia mea m-a tot întrebat anul acesta când mă întorc, aşa că pot să le dau răspunsul pe care doreau să-l audă.

China. Urma să păşească înapoi în paginile cărţii de basme, coperţile se vor închide şi acesta va fi sfârşitul poveştii Luciei şi a lui Lu Shing. Până acum, nu îmi trecuse prin minte că avea să-şi încheie la un moment dat migraţia şi să facă drumul înapoi spre casă. Măcar dacă ar fi ştiut care era miza mea, de ce aveam nevoie să evadez în valea cea verde, oriunde şi indiferent ce ar fi fost aceasta. Trăiam ca la balamuc, alături de oameni lipsiţi de inimă. O mamă care era îndrăgostită de corpurile insectelor. O bunică ce băga fitile tot timpul. Un bunic care bătea câmpii, dar avea destulă avere. Un tată care împrăştia afecţiune în toate vulvele vorace ale femeilor străine. Ăştia erau nebunii care stăteau în jurul mesei, dându-şi atâtea aere de superioritate la cină, unde tata prezida precum Sofocle, moderând o dezbatere despre inutilitatea analizei în artă în timp ce ronţăia un cotlet de porc. Trebuia să le rezist şi să nu-i las să mă schimbe, să mă umilească, să-mi bătătorească emoţiile.

Numele noastre, Lucia, Lu Shing. A spus că era vorba de destin. Greşeam, însă. Nu voia să spună că ne vom agăţa amândoi de aceste cuvinte de-acum înainte. Destinul ne-a aruncat la un loc, două particule dintr-un nor de polen, apoi ne-a suflat în direcţii

diferite. Mă bizuisem pe prea multe din cauza puseurilor mele emoţionale. Eu eram proasta, acum surescitată.

L-am auzit pe Lu Shing pomenind despre dezamăgirea de a nu mai putea studia cu domnul Bierstadt. A menţionat câteva treburi banale – plata hotelului şi ridicarea lucrurilor domnului Bierstadt, achiziţionarea unui bilet de vapor spre Shanghai, preferabil pe o rută rapidă. Avea impresia că era una care pleca săptămâna viitoare. Mama m-a întrebat dacă mi-e rău. Am dat din cap, recunoscătoare că mi-a oferit pretextul de a pleca din cameră înainte ca faţa să mi se acopere cu pete de ruşine. M-am dus repede în camera mea şi m-am aşezat la birou pentru a pune rapid pe hârtie ceea ce deja pierdeam.

Toată fiinţa mea era cuprinsă în pictura aceea. Nu pot explica suficient de bine în cuvinte, sunt conştientă doar că Fiinţa Eului îmi scapă deja printre degete, iar curând vor rămâne numai aceste cuvinte. Mi-am simţit sufletul vibrând, iar acum nu este decât o amintire ştearsă – tot ce era adevăr, puritate, putere, ceea ce era de neschimbat şi original, indiferent cât de mult ar fi fost lovit sau luat în râs de alţii. Îl doream pe creatorul acestei picturi, făuritorul de miraje. Voiam ca el să-mi dezvăluie îndoielile sale, astfel încât să i le pot dezvălui şi eu pe ale mele, iar împreună să găsim adevărata vale, nu doar pe aceea din pictură, ci o vale reală între doi munţi, departe de lumea nebună.

Acum ştiu că nu a fost o viziune extatică. Nu există nicio vale, nicio lume. Ce am simţit nu a fost nici măcar sufletul meu vibrând. Am văzut o pictură şi am vrut să văd şi să simt mai mult decât ceilalţi din cameră. Am vrut noutatea pe care o aducea un bărbat din China şi m-am păcălit singură crezând că posedă înţelepciunea orientală şi ar putea să mă tragă din calea nefericirii şi să mă ducă departe. Venise din basmele copilăriei mele, cineva care să mă salveze şi să mă iubească. Mă îndrăgostisem de pictor, care putea să-mi picteze un loc unde să trăiesc. Toate aceste sentimente aproape dispăruseră, mă părăsiseră, ca o viaţă scurgându-se prin valea morţii. Cu toate acestea, de ce mi-l doresc în continuare pe pictorul ăsta? Dacă ar fi acum în faţa mea, m-aş lăsa amăgită, m-aş lăsa purtată de aripile dragostei oriunde ar vrea să mă ducă pofta trupească.

Servitoarea a ciocănit la uşă şi am tresărit, trezindu-mă din reverie. Mi-a aşezat pe noptieră o băutură întăritoare. După câteva minute, a intrat în cameră mama – o surpriză, nu obişnuia să mă viziteze prea des. M-a întrebat dacă am luat vreo boală. Mă durea stomacul? Aveam frisoane şi febră? Cât de ciudat că o interesau simptomele mele. Da, credeam că am febră. Îşi făcea griji, mi-a zis, să nu-i dau boala lui Lu Shing. Anul trecut, toţi asiaticii care veniseră în San Francisco intraseră în carantină din cauza unei epidemii de ciumă bubonică izbucnite în Shanghai.

— Dacă se îmbolnăveşte Lu Shing, ar putea să se tragă concluzii greşite şi să fim puşi în carantină toţi cei din casă.

Ce perspective minunate. Prizonieri cu toţii în această casă, Lu Shing şi cu mine întemniţaţi împreună, el în camera lui de deasupra patului meu. Simţeam că-mi creşte febra.

Mama a continuat.

— Lu Shing probabil că ar fi trimis înapoi în China şi ţinut în carantină în cala vaporului. Ar fi o călătorie spre casă extrem de neplăcută.

Febra începea să-mi treacă.

— Nu cred că am nimic contagios. Probabil a fost de la napi, am spus eu.

— Orice o fi, mi-a spus mama, sper să te faci bine la timp ca să vii cu noi în insulele Farallon, joi. Bunicul tău a spus că nu are niciun sens să irosim această oportunitate. A spus că va plăti el pentru toate, inclusiv un picnic cu friptură de vită, exact cum a făcut-o acum douăzeci de ani…

M-am însănătoşit în mod miraculos graţie băuturii întăritoare şi a veştii bune, care şi-au făcut efectul atât de rapid, încât am putut să mă alătur celorlalţi la cină şi să ne facem şi alte planuri legate de călătorie. L-am surprins pe Lu Shing privindu-mă cu un zâmbet, lucru pe care l-am interpretat ca fiind plin de însemnătate – deşi încă nu eram perfect convinsă. Eram conştientă că între noi intervenise destinul şi perspectivele erau cu totul altele acum.

Nu aveam să mă mai bucur de momente extatice, dacă nu mă grăbeam. Sexul nu ne-ar fi apropiat în spirit, ştiam de-acum. Unirea noastră avea să fie şi una carnală, dar mai promiţătoare decât ce trăisem cu ceilalţi tineri ai mei. Nu aveam nevoie de pretexte legate de nave cu catarge înalte sau de luna răsărind de după o

insulă. Am lăsat deoparte teama de umilire. Mă voi culca dinaintea lui şi îi voi cere să se bucure de mine. Aveam încrederea în sine a unei curve, ştiam că voi izbuti măcar în această privinţă.

La ora zece i-am auzit paşii, apoi scârţâitul scării. M-am dat jos din pat în cămaşa de noapte, am urcat treptele în spirală şi am bătut la uşă de două ori. A strigat tare: „Da?” Am luat acest răspuns ca pe o invitaţie şi am intrat în cameră. Era în mansardă, conturul corpului său vizibil în lumina lămpii cu gaz. Dar nu puteam să-i disting expresia feţei. Nu am spus nimic, iar el nu m-a întrebat de ce am venit. M-am dus la scăriţă şi am urcat. Era la bustul gol, iar restul corpului îi era ascuns de un cearşaf. S-a mişcat într-o parte, făcându-mi loc să mă bag lângă el. M-am întins pe spate şi mi-am întors faţa spre raftul cu cărţi. Nu eram încă pregătită să-i văd chipul, să văd ce gândeşte despre venirea mea aici atât de îndrăzneaţă şi neinvitată.

Am zărit cartea cu exerciţii fizice exact cum o lăsasem, neatinsă. Nu m-am întins s-o iau. Nu voiam ca bărbaţii ăia musculoşi şi femeile vesele să se afle în pat cu noi. Am auzit sirena de ceaţă, urmată de lătraturile leilor de mare, zadarnicele lor strigăte de împerechere. Numai de-ar începe odată să-mi facă ce mi-au făcut ceilalţi tineri, lipindu-şi gura de una dintre părţile corpului meu.

— Nu sunt virgină, l-am anunţat, iar părinţilor mei nu le pasă ce fac. M-am gândit să-ţi spun, în caz că îţi faci griji.

Am întors capul şi l-am privit. Pe chip avea o expresie calmă – sau poate înţelegătoare şi amuzată. Mi-am desfăcut primul nasture al cămăşii de noapte pentru a-i comunica mai clar misiunea cu care venisem. Şi-a aşezat ferm mâna peste a mea pentru a mă opri. Nu mă gândisem că o să se întâmple asta. Am simţit cum îmi înfloresc petele de roşeaţă pe piept şi pe gât.

— Lasă-mă pe mine, l-am auzit spunând, apoi degetul i-a alunecat de-a lungul întăriturii de la cămaşa de noapte şi toţi nasturii au sărit din butonierele lor. S-a aplecat, apropiindu-se de faţa mea, iar eu am fost surprinsă de cât de chinez arăta. Puteam în sfârşit să-l ating, fără toate întrebările care populau distanţele dintre ce s-ar putea întâmpla şi ce ar fi permis. Mi-am plimbat mâinile peste pantele netede ale obrajilor lui, peste frunte, peste creştet, peste maxilar, până la bărbie. M-am uitat în ochii lui negri.

— Plec într-o săptămână, mi-a spus.

Am refuzat să accept acest lucru, dar am dat din cap şi, în aceeaşi clipă, am simţit cum cămaşa de noapte alunecă de pe

mine. Geamurile erau deschise, aerul, rece, tremuram. O mână caldă a trecut încet de-a lungul corpului meu, pornind de la umeri, apoi lunecând pe o parte, în timp ce ochii lui urmăreau mişcarea cu aceeaşi linişte, dar şi cu o curiozitate, de parcă mă studia cum fusesem sculptată, cum fusese făurită acea curbură, cum fusese stabilită lungimea braţului meu, cum fusese strunjită urechea mea. Am închis ochii. Mâna i se mişca în cercuri uşoare, încet, mai ferm, apăsându-mă pe interiorul coapselor. Am deschis ochii şi, din nou, am fost surprinsă să-i văd chipul de chinez, apoi dragostea mi-a încetinit gândurile şi a înceţoşat lumina din jurul lui, astfel încât tot ce puteam vedea acum erau detaliile feţei lui. Am închis ochii şi l-am simţit cum îmi mişca şoldurile într-o poziţie nouă. Am deschis ochii, stranietatea lui minunată s-a întors, doar că acum îl cunoşteam, la fel cum îl cunoscusem şi în valea din pictură, cunoaştere fără cuvinte şi bucuria familiarităţii. M-a mângâiat pe burtă în jos cu coada lui de păr – privelişte, atingerea şi senzaţia interzisă a unui bărbat chinez împingându-şi coada în susul şi în josul fantei mele, apoi pătrunzându-mă într-un ritm interzis, în timp ce eu îi priveam chipul nefamiliar, mintea mea plutind printre gânduri succinte despre diferenţa raselor noastre şi indecenţa împreunării lor, apoi cufundându-se iarăşi în plăcerea încălcării acestui tabu. Am închis ochii şi l-am rugat să-mi vorbească. A început să recite cu accentul său britanic:

„Bărcuţă cuminte ce eşti,
bărcuţă cuminte ce eşti
Fără catarg, fără ramă,
pe valuri pluteşti.
Spre maluri te legeni.”

Am deschis ochii şi am zărit o expresie dureroasă de plăcere pe chipul lui de chinez şi mi-am dat seama că şi pentru el era un tabu, o fată albă nebunatică, excitantă pentru că eram interzisă şi nefamiliară, diferită, rară şi neobişnuită. Am oftat, împlinită în acea vale unde eram Eu Însămi. Ne-am privit în ochi în timp ce rostea cuvintele care ne-au purtat mai departe.

„Ai încredere, ai încredere,
Te voi duce în port.
Mergi la pupă, vino la bord,

Suie, suie pe catarg.”

Împăratul meu chinez a închis ochii şi acum vorbea în chineză, nu o rimă de copii, ci sunete aspre în timp ce se împingea în mine, până când corpurile noastre se plesneau unul de altul, apoi m-a purtat în mijlocul taifunului şi al dezastrului geologic.

M-am trezit când a aprins lampa. Mi-a spus doar:

— Soarele o să răsară într-o oră.

Lumea din afara acestei camere se întorcea la viaţă.

— Lasă-mă să mai stau aici puţin, am mormăit, cuibărindu-mă lângă el. Mi-a plăcut să citesc aici de când eram mică, am spus somnoroasă, fericită. Îmi plăcea că eram singură, chiar dacă uneori mi-era urât. Camera mă reconforta. Poate că are de-a face cu pereţii rotunjiţi la colţuri. Nu există un colţ drept. Camera e la fel oriunde te uiţi. Te-ai gândit ce rotundă e camera asta?

— Mi-au trecut prin cap gânduri neliniştitoare – imposibilitatea de a atârna un tablou pe pereţii curbaţi. Nu am la degetul mic misticismul oriental, aşa cum poate crezi tu. Sunt un tip foarte practic.

— Ce spuneai în chineză când făceam sex?

A râs încetişor.

— Cuvinte obscene pe care le rosteşte un bărbat în culmea excitaţiei. *Chuh nee bee.*

— Şi ce înseamnă, mai exact?

— Sunt destul de vulgare. Cum să zic…? Înseamnă plăcerea unirii dintre noi, bărbat-femeie.

— Nu asta înseamnă cuvintele. Plăcerea unirii! Bărbat-femeie! Nu asta mormăiai tu.

A râs.

— Bine. Dar să nu o iei ca pe o insultă. Cuvintele înseamnă „să te fut în pizdă”. Foarte vulgar, cum am spus, dar dovedeşte că pasiunea mea este atât de intensă, încât mi-am pierdut minţile şi vocabularul elevat.

— Îmi place că nu-ţi poţi controla vulgarităţile, am spus. M-am gândit în secret la tinerii mei. Cei mai mulţi doar gemeau, dacă nu punem la socoteală gâfâielile. Altul îl striga pe Dumnezeu. Am continuat: Ai spus cuvintele acestea incontrolabile multor femei?

L-am privit drept în ochi astfel încât să creadă că îl întreb doar din curiozitate, deşi simţeam deja un pumnal îndreptat asupra inimii mele.

— N-am numărat niciodată. Se obişnuieşte să începi frecventarea caselor de curtezane de la cincisprezece ani. Dar nu m-am dus prea des, nu atât de des pe cât voiam. Bărbatul trebuie să le facă curte, să le dea daruri, să se întreacă cu alţi bărbaţi pentru a le intra în graţii şi să i se frângă inima. Eu nu aveam bani. Tatăl meu nu prea mă răsfăţa.

El nu m-a întrebat despre tinerii cu care fusesem. Mi-a părut bine că nu a făcut-o, şi totuşi mi-am dorit să fi simţit nevoia să întrebe, cum o făcusem şi eu pentru a mă chinui singură, vrând să cred că nu mai existaseră alte femei – sau măcar nicio alta care să-i fi câştigat inima.

În noaptea următoare, am urcat din nou în turnuleţ, iar de data asta ne-am lăsat mai uşor cuprinşi de vraja intimităţii. În timp ce ne sărutam, am închis ochii pentru a mi-l putea imagina ca pe împăratul acela. În schimb, mi l-am imaginat doar pe el, am văzut doar chipul de lângă mine. N-am mai fost surprinsă când am deschis ochii. Eram nespus de bucuroasă să-l văd. Exaltarea încălcării tabuului nu dispăruse, un bărbat chinez făcând sex cu o fată americancă. Mi-a şoptit cuvinte vulgare în timp ce mă pătrundea, apoi le-a repetat cu fiecare mişcare. Înotând fără să conştientizăm unul în corpul celuilalt, am devenit intimi. Mi-a ridicat şoldurile, capul îmi plutea, mi-am pierdut toate simţurile, cu excepţia celui care ne unea, nelăsându-ne să ne rupem unul de celălalt. Dar, în cele din urmă, ne-am rupt unul de celălalt şi am rămas tolăniţi pe o parte, faţă în faţă, cufundându-ne în tăcere, în vreme ce distanţa dintre rasele noastre creştea tot mai mult.

În ciuda promisiunii mele că nu mă voi aştepta la mai mult decât la aceste câteva zile de plăcere, nu am putut să-mi alung teama că în curând îl voi pierde, care începuse să se facă simţită. Se gândise oare şi el la acest moment inevitabil în timp ce îmi dezmierda corpul? „O să-ţi fie dor de mine?”, voiam să-l întreb. În a treia noapte, înainte de excursia noastră în insulele Farallon, nu am putut să-mi înăbuş întrebarea. L-am întrebat pe întuneric, când nu putea să-mi vadă faţa. Mi-am ţinut respiraţia, iar când mi-a răspuns „O să-mi fie foarte dor de tine”, lacrimile mi-au ţâşnit din ochi şi l-am sărutat. Când i-am atins faţa, am simţit-o udă de lacrimi. Cel puţin cred că erau lacrimile lui, nu doar ale mele. Îndoiala mi-a fost înlăturată când mi-a tras şoldurile mai aproape de el, mi-a ridicat piciorul peste umărul său şi s-a aruncat în mine cu o dorinţă încă şi mai mare ca până atunci.

În acel moment, m-am decis să plec în China şi am ştiut imediat că acesta fusese dintotdeauna răspunsul la marasmul meu spiritual şi la traiul meu lipsit de dragoste. Pluteam pe culmile emoţiei, mai entuziasmată decât aş fi crezut vreodată că este posibil. Curajul îmi năvălise în inimă, înfrângându-mi toate temerile. Puteam, în sfârşit, să simt cu toată fiinţa şi fără reţineri. Cum aş fi putut să îmi întemniţez din nou sufletul şi să mă întorc la viaţa pe care o dusesem înainte să-l cunosc? Ştiam că era o nebunie şi deloc prudent să plec în China, dar acesta era momentul să-mi asum riscuri şi să înfrunt pericolul, în loc să mă izolez în existenţa moartă a siguranţei şi stagnării. Cum aş fi putut să mă abţin? Corpurile noastre se mişcau împreună, vâsleau spre China, se apropiau tot mai mult de Valea Minunilor, unde sentimentele noastre erau libere şi unde puteam să rătăcim odată cu sufletele noastre.

Mama a chemat mai multe trăsuri pentru a-i transporta pe pasageri la chei. Cântăreaţa de operă, iubitul ei, domnul Maubert şi sora sa, domnişoara Pond, tata, mama, Lu Shing şi cu mine. Ne-am îmbarcat ducând în mâini haine şi coşuri de mâncare, carneţele, creioane, vopseluri şi un ghid al insulelor.

În timpul voiajului către insule, mama ne-a ţinut prelegeri despre diverse creaturi ale adâncurilor pe care aveam ocazia să le zărim din când în când din barcă.

— Ştiţi că balenele nu sunt peşti, ci mamifere cugetătoare ca şi noi, ţipa ea în vântul tăios, astfel încât era ori imposibil, ori deloc plăcut să o asculţi.

Hainele pe care le aduseserăm cu noi erau mai mult arătoase decât utile – cu excepţia domnişoarei Huffard, îmbrăcată cu o haină groasă de blană care, cum era mare la trup, o făcea să semene cu un urs. Vasul îşi croia drum prin vânt, iar vântul îşi croia drum prin pielea mea, ajungându-mi până în măduva oaselor. Domnul Maubert, sora sa şi domnul Hatchett se înverziseră la faţă şi se repezeau periodic spre balustrade. În mod miraculos, pe mine răul de mare m-a cruţat, cu siguranţă datorită dragostei ameţitoare. Mama a coborât sub punte şi s-a întors cu nişte pături groase, aşa că am stat toţi şi am scos aburi pe gură în aerul rece arătând ca nişte indieni care fumează pipa păcii.

Lu Shing şi cu mine stăteam lângă balustradă, chipurile atenţi să vedem balenele, dar tot aruncându-ne ocheade. Reperam când şi când câte un leu de mare, dându-le astfel de înţeles tuturor că ne

făceam conştiincioşi datoria. Uneori mă prefăceam că mişcarea vasului m-a făcut să îmi pierd echilibrul şi cădeam peste Lu Shing, care mă sprijinea.

Apoi, vasul chiar s-a clătinat mai puternic. Prova s-a ridicat şi s-a prăvălit la loc în apă, iar toţi au râs, de parcă treaba fusese aranjată ca să ne şi distrăm puţin. Valurile mărunte se uneau, transformându-se într-unele mai mari şi spărgându-se. Îmi ţineam respiraţia la fiecare asemenea smucitură. Râsetele au încetat. Nori întunecaţi au înflorit deasupra noastră şi fâşii lungi de lumină s-au întins la orizont. Vântul s-a înteţit şi ne-a biciuit feţele, înroşindu-ne şi amorţindu-ne obrajii. Pescăruşii au dispărut, iar apele învolburate au înghiţit înotătoarele leilor de mare. Lu Shing şi-a strâns codiţa la ceafa şi şi-a îndesat mai bine pălăria pe cap. Purta haine occidentale, un sacou gros din lână şi pantaloni. Îmi împletisem părul la spate pentru a mă asorta cu al lui. Vântul îl slăbise, astfel încât şuviţe de păr mi se lipeau de ochi.

Căpitanul striga indicaţii imposibil de auzit din cauza vântului, iar bărbaţi sprinteni se repezeau la ghiu şi se luptau cu el până când revenea unde trebuia. Un bărbat tânăr, de culoare ne-a împărţit veste de salvare şi ne-a asigurat că este doar o măsură de siguranţă. Vasul s-a înălţat şi a aterizat violent între valuri. Ne-a sfătuit să coborâm sub punte dacă nu voiam să fim udaţi de valuri. Domnişoara Huffard şi iubitul ei au fost primii care i-au urmat sfatul. A fost nevoie de puţin tact pentru a o strecura pe cântăreaţa durdulie prin deschizătura micuţă, iar ea ţipa de fiecare dată când piciorul îi aluneca pe o treaptă. Apoi au coborât domnul Maubert şi sora sa, după care domnişoara Pond şi tata. Mama i-a urmat fără tragere de inimă. Chiar înainte să închidă chepengul, tata mi-a strigat:

— Veniţi?

— Mai rezistăm. Cred că am văzut o balenă ceva mai în faţă.

Curând, Lu Shing şi cu mine am rămas ultimii pasageri de pe punte. Ne-am zâmbit în voie. Era prima dată în ziua aceea când rămâneam singuri. Îmi tremura bărbia şi lacrimile îmi ardeau ochii, dar nu de dragoste, ci din cauza vântului violent. Dinţii îmi clănţăneau ca nişte castaniete. Mi-am imaginat că ne aflăm pe alt vas, peste o săptămână, îndreptându-se spre Shanghai.

— E aşa de frumos aici, în larg. Îmi doresc ca vasul ăsta să ne ducă până în China, am spus.

El nu a zis nimic. Poate că ştia de ce spusesem fraza aceea. Era

grav, imperturbabil, un străin. Am continuat:

— Mi-ar plăcea să merg în China într-o zi. Poate o s-o conving pe mama dacă îi zic că vreau să plec într-o expediţie în căutare de păsări rare.

A râs şi a spus că există multe. Asta m-a încurajat enorm. Am continuat:

— Îmi imaginez că e dificil pentru americani să trăiască în Shanghai, având în vedere limba şi obiceiurile diferite.

— În Shanghai vin tot mai mulţi oameni din Statele Unite – şi, de asemenea, din Anglia, Australia, Franţa şi din multe alte ţări. Cred că duc o viaţă destul de confortabilă – chiar de lux – şi locuiesc într-o zonă a oraşului care este ca o ţărişoară în interiorul alteia mai mari.

L-am privit încercând să-mi dau seama ce voise să spună. Poate că luase de bun ce-i zisesem – că mă gândeam să vin cu mama în China.

— Desigur, dacă mama nu vrea, aş putea să vin singură.

Ştia la ce mă gândeam. Avea aceeaşi expresie înţelegătoare ca atunci când urcasem prima dată în turnuleţ şi mă întinsesem dinaintea lui neinvitată.

— Sunt deja promis altcuiva, mi-a spus. Am o învoială pentru o soţie, iar când mă întorc, mă voi căsători cu ea şi voi locui împreună cu familia ei.

Vestea şi felul fără menajamente în care mi-a spus-o m-au şocat.

— De ce îmi spui asta? i-am zis, simţind valul de căldură care mi se ridica spre faţă. M-am întors într-o parte ca să nu mă poată vedea şi am spus: Nu insinuam că vreau să te iau de soţ. Speram, însă, să-mi dai un sfat cum să îmi aranjez vizita, exact cum ai fi făcut-o şi pentru domnul Bierstadt.

M-am îndepărtat înainte să poată vedea cât de rănită eram, m-am dus în partea cealaltă a iahtului, umilită de propriile mele acţiuni. Mă uram pentru că spusesem atât de multe – şi unui străin, practic. Ce proastă fusesem să-mi închipui că nişte ţopăituri în pat o să-l facă să simtă că nu ar putea trăi fără mine. Dar dacă acum aş fi spus că nu mai merg în China, după dezvăluirea pe care tocmai mi-o făcuse, ar fi crezut că într-adevăr umblam după dragostea lui, nu după păsări. Un gând nebunesc mi-a venit în minte: o să-i arăt că nu e aşa. O să plec în China şi o să vedem ce-o să mai aibă de zis atunci! Cu fiecare secundă care trecea, supărarea şi hotărârea mea creşteau până m-am convins singură că vreau cu adevărat să

văd China, indiferent dacă o să se însoare cu altă fată. O să fiu independentă şi o să-mi croiesc singură un drum în viaţă, o să fiu la fel de diferită ca toţi oamenii ăia de acolo.

Apele s-au liniştit. Vântul s-a potolit. Am auzit o voce strigând. M-am întors să mă uit, dar nu era Lu Shing. Era căpitanul. Învăluit de un nor, părea că pluteşte în aerul sărat. Mi-a făcut semn cu ocheanul să privesc în faţă. La orizont se vedeau vârfurile de pe insulele Farallon. Erau fix în faţă. Era imposibil să fi ajuns aşa departe atât de repede. Abia ne porniserăm de-o oră. Atunci mi-am dat seama că ce vedeam eu nu erau vârfuri, ci siluetele întunecate a trei dragoni imenşi. Cum îi priveam uluită, s-au transformat într-un elefant. Mi-am mijit ochii. S-a scurs încă o jumătate de minut şi am văzut o balenă, care apoi s-a micşorat transformându-se într-un iaht ca al nostru. Ce se petrecea? Oare înnebunisem? L-am privit pe căpitan. Avea o expresie de nebun şi râdea. Tot echipajul râdea la rândul său, strigând cuvintele acelea italieneşti: Fata morgana. Fata morgana. Un miraj.

Mama îmi spusese că văzuse odată o Fata Morgana în timp ce se uita spre insulele Farallon. Mi-a povestit că arătase ca un vapor, apoi ca o balenă. La vremea respectivă, am crezut că nu fusese decât o închipuire. Ce straniu că se întâmplase asta chiar când mă gândeam să plec în China. O avertizare că văzusem iluzia dragostei. Era falsă şi putea să ia multe aparenţe înşelătoare. Dar în acelaşi timp o puteam lua şi drept un semn că trebuie să plec în China, că viaţa pe care mi-o doream era mai aproape decât mă gândeam. Chiar când îmi ziceam asta, o pală de vânt ca un zid m-a împins şi un pescăruş a ţipat de trei ori fix deasupra mea cu un sunet ascuţit. Prova s-a înălţat pe o creastă neregulată, albă, iar vasul s-a înclinat brusc într-o parte. Eram împinşi spre miraj – sau atraşi de el, ca Odiseu de către sirene. Ăsta chiar era un semn. Odiseu a trebuit să aleagă între viciu şi virtute. Eu trebuie să mă decid între a fi o marionetă şi a deveni propria mea persoană. Mâinile îmi erau prea amorţite ca să mă mai pot ţine de balustradă, iar când prova a plonjat din nou printre valurile întunecate, picioarele mi-au alunecat, aşa că am descoperit şocată că alunec pe punte. Pătura mi-a zburat de pe umeri, iar fusta mi s-a umflat ca pânza unei ambarcaţiuni. M-am lovit puternic de ce părea să fie un colac de frânghie şi am încercat să mă prind de el, însă din cauza frigului sau a fricii, nu am avut forţa să mă ţin suficient de bine. Am alunecat spre balustrada de pe cealaltă parte şi am văzut cât de

uşor aş fi putut să trec pe sub ea şi să cad în apele cernite. Am ţipat. Mi-a răspuns un strigăt într-o limbă străină. Am simţit o pereche de mâini apucându-mă de glezne. Mă ţinea un băiat care nu avea mai mult de paisprezece ani, cu o faţă ţigănoasă şi părul unsuros. M-a târât spre chepeng, iar eu am încercat să mă ridic, însă eram nesigură pe picioare. M-a prins în timp ce mă prăbuşeam. M-a ajutat să îmi recapăt echilibrul şi apoi am privit din nou spre orizont.

Până în acel moment, nu mă uitasem în jur să văd unde dispăruse Lu Shing. Nu-l vedeam nicăieri. Oare căzuse peste bord? I-am făcut gesturi frenetice băiatului negricios la faţă. M-a asigurat dând din mâini că bărbatul cu codiţa lungă era bine, doar că îşi pierduse pălăria. A mimat cum pălăria a zburat luată de vânt. Tot prin gesturi mi-a comunicat că Lu Shing era în cealaltă parte a vasului, în siguranţă. M-am înfuriat. Eram sigură că se simte foarte bine, fără să-i pese că era cât pe-aci să mor. M-aş fi dus până acolo şi să-i zic vreo două, dar eram rebegită de frig.

Când am coborât treptele cu picioarele tremurând, am simţit cum mă învăluie căldura şi îmi ard obrajii, semn că îmi reveniseră simţurile. Cabina era mobilată ca un salon. Se aflau acolo divane şi scaune, ghivece cu ferigi şi covoare orientale colorate în ocru şi rubiniu. În mod remarcabil, toate erau la locul lor. Domnul Hatchett a spus că mobila era fixată în cuie, tot ce se găsea acolo, nu însă şi serviciul de ceai. A arătat spre un ceainic şi nişte ceşti sparte, care zăceau pe covor alături de câţiva biscuiţi împrăştiaţi peste tot. Un mus strângea cioburile, vârându-şi biscuiţii în buzunar. Mama stătea pe o sofa de un roşu-închis şi discuta serioasă cu domnişoara Maubert, care zăcea pe o canapea cu spătarul asimetric, verde la faţă, de parcă era gata s-o apuce leşinul. Domnişoara Huffard mi-a pus în mână o cană de ceai fierbinte şi mi-a spus să îl beau ca să mă încălzesc pe dinăuntru. Am auzit-o pe domnişoara Pond spunându-i tatălui meu cum şi-a pierdut carneţelul în valuri. Nimic din ce auzeam acum nu mai avea vreo importanţă. Domnişoara Huffard îmi fricţiona braţele cu mâinile ei calde. A remarcat cât de puţină carne aveam pe oase. M-a întors şi m-a frecat pe spate. Mirosea a trandafiri.

— Aproape că ţi-a îngheţat funduleţul, mi-a spus. Câte prostii trebuie să îndurăm în numele dragostei. M-am crispat. Ce voia să zică? M-a bătut pe spate şi a continuat: Am făcut-o şi eu de multe ori, spre paguba mea, dar n-am regretat. A început să cânte cu

toată vocea: „Inima nu-şi mai aminteşte nimic când dragostea se întoarce la mine”. Toată lumea a aplaudat. M-a întors din nou ca să fim faţă în faţă şi mi-a spus: Am cântat asta de nenumărate ori, în faţa a o mie de admiratori, pe scenă, cât şi în dormitor, teribil de singură.

Bunătatea ei m-a emoţionat. M-a condus pe o scară de tambuchi până la o cuşetă întunecoasă, m-a întins acolo şi a tras peste mine o haină enormă de blană. Şi aceasta mirosea a trandafiri.

Eram pe punctul de a aţipi când am auzit strigăte puternice deasupra mea, pe punte. Am sărit din pat luptându-mă cu haina voluminoasă de blană a domnişoarei Huffard pentru a ajunge în cabina principală. Doi băieţi îl coborau cu grijă pe Lu Shing prin chepeng, iar alţi doi îl aşteptau jos să-l ia în primire. Avea chipul schimonosit de durere. Piciorul îi era prins cu două atele improvizate.

— Şi-a rupt glezna, mi-a spus tata. Căpitanul spune că laba piciorului era îndoită la nouăzeci de grade, de parcă n-ar fi avut niciun os. S-a întâmplat când am fost ridicaţi de un val imens. Au trebuit să-i pună atele înainte să-l transporte sub punte.

Domnişoara Maubert cea verde la faţă a fost rugată să elibereze canapeaua. Toată supărarea mi-a fugit din inimă. Voiam să-i iau durerea, să-i dau curaj cu dragostea mea. Dar erau prea mulţi strânşi în jurul lui, încercând să decidă ce e de făcut cu proaspătul invalid. Mi-am croit şi eu drum până la urmă. Avea faţa albă ca varul şi îşi muşca buza. I-am privit glezna când mama a desfăşurat cârpa din jurul atelelor improvizate. Capătul ascuţit al unui os îi trecuse prin piele. Prin faţa ochilor mi-au jucat câteva luminiţe, apoi s-a făcut beznă. Am leşinat.

M-am trezit iarăşi în miros de trandafiri. Eram cuibărită tot în căldura hainei de blană a domnişoarei Huffard. Stătea lângă mine. Toţi coborâseră de pe vas.

— Ai dormit ca un prunc în pătuţul lui, mi-a spus.

— Ce s-a întâmplat cu Lu Shing?

— I-a mai trecut puţin durerea cu nişte whisky. Bărbaţii tocmai l-au urcat într-o trăsură. Doctorul este deja în drum spre casă. Mai e o trăsură care ne aşteaptă pe noi două.

În timp ce bâjbâiam după pantofi, am auzit-o pe domnişoara Huffard spunându-mi pe o voce nostimă:

— Mare păcat că şi-a rupt piciorul. N-o să mai poată pleca spre China cel puţin trei luni. Am îmbrăţişat-o şi am izbucnit în plâns.

Apoi a adăugat: Ţi-aş recomanda să te foloseşti de timpul ăsta pentru a te despărţi de el cu eleganţă, nu ca să-ţi faci şi mai mult sânge rău. Dar eu nu m-am priceput niciodată prea bine să ascult genul ăsta de sfaturi.

În cele trei luni de convalescenţă a lui Lu Shing, mi-am văzut mai departe de planul meu fără să-i spun nimic. Mi-am amanetat obiectele de preţ. Un ceas de aur. Un inel cu rubin. O brăţară-talisman din aur. Am deschis cutia cu dolari de argint pe care îi primisem în dar de-a lungul anilor de la domnul Minturn. Am făcut destul de uşor rost de paşaport şi de viză. Am schimbat câteva vorbe amabile cu funcţionarul care mă întrebase dacă am din ce să trăiesc în China, inspirându-i o poveste despre un unchi fictiv din Shanghai care mă invitase să predau engleză la şcoala lui americană.

— Profesoară la numai şaisprezece ani? m-a întrebat.

I-am răspuns că împlineam şaptesprezece în două săptămâni şi că eram precoce, aşa că, din punct de vedere al cunoştinţelor şcolare, eram cu câţiva ani înaintea elevilor de vârsta mea. Am continuat să-mi pun planurile la punct şi tot ezitam ce să iau cu mine. După ce am rezolvat şi asta, m-am întrebat cum o să le dau vestea părinţilor mei – şi lui Lu Shing – că plec în China.

Lu Shing fusese cazat în camera mea pe timpul convalescenţei. Eu am primit camera albastră, dar stăteam în turnuleţ şi coboram regulat pentru a avea grijă de Lu Shing – îi aduceam cărţi, carneţelul său, mâncarea şi o mulţime de alinări, netezindu-i aşternuturile, mângâindu-l pe braţ şi întrebându-l dacă-l durea. De faţă cu ceilalţi, îl compătimeam că fusese nevoit să-şi amâne plecarea în China. Nimeni nu bănuia că aş putea avea alte motive pentru care mă transformasem într-o adevărată Florence Nightingale pentru el. Când nu ne vedea nimeni, ne dedam la activităţi lascive ori de câte ori aveam chef. Din grijă faţă de glezna lui ruptă, sexul necesita ajustări geometrice şi poziţionări atente, lejer suplinite de felaţie. N-am mai spus nimic de planurile mele de a pleca în China. De fapt, am recurs la un subterfugiu: i-am zis că intenţionam să mă duc la o facultate de fete de pe Coasta de Est şi menţionam trei la care mă gândeam. Astfel, i-am permis să-şi coboare garda. Am vorbit despre prietenia noastră, pe care aveam s-o păstrăm întotdeauna, şi am făcut comentarii amuzate despre anumite activităţi sexuale ce au dus la surprize de care ne-am

putea aminti în viitor şi care ne-ar reînvia vechea dorinţă. I-am povestit despre un tânăr fictiv care mă curta şi cum, astfel, Lu Shing nu trebuia să-şi facă griji că voi suferi după ce el se va întoarce în China. I-am spus ce îmi zisese tânărul fictiv despre atributele mele aţâţătoare: firea mea aventuroasă, inteligenţa mea, faptul că nu eram o virgină pudică, dar nici nu semănăm cu vreuna dintre fetele pe care le cunoscuse, ci eram diferită într-un fel misterios şi incitant. Lu Shing a fost de acord cu admiratorul meu imaginar şi a părut uşurat de faptul că aveam un iubit care era gata să-i ia locul. Mi s-a confesat că nu îi plac anumite tradiţii chinezeşti, spre exemplu cea care îl obliga să se căsătorească cu o fată pe care nu o iubea. A mărturisit că avea dubii în legătură cu valoarea sa ca artist. Se temea că îi lipsesc originalitatea şi capacitatea de a exprima idei profunde pentru că nu avea niciunele. Nu putea decât să aplice o tehnică. A apreciat când i-am spus că eu cred că greşeşte în privinţa opiniei despre sine.

Într-o după-amiază, după o partidă tandră de sex şi după multe cuvinte dulci, pe când stăteam lungită în braţele lui, i-am spus că îmi voi aminti întotdeauna de el ca de împăratul meu chinez. L-am simţit inspirând adânc şi am ştiut că îşi înăbuşea un oftat trist. Cât de bine ajunsesem să-i cunosc corpul şi mintea. L-am rugat să se gândească şi el la mine ca la americanca lui nebunatică. Mi-a răspuns că în amintirea lui voi fi mult mai mult decât atât. Am adăugat că nu îmi doream ca din cauza mea să-şi încalce jurămintele de căsătorie.

— Căsătoria mea din China este aranjată în familia mea şi nu se bazează pe dragoste. Este mai curând ca o afacere între prieteni vechi şi mame băgăcioase. Viitoarea mea soţie îmi e complet străină. Nici nu ştiu dacă o să îmi placă vreodată de ea. S-ar putea să fie neatrăgătoare sau să nu aibă nimic interesant de zis.

I-am atras atenţia că se poate duce să viziteze curtezane, iar el a răspuns într-o doară că s-ar putea s-o facă. Am continuat:

— Părinţii mei au o căsătorie similară. Asta nu-l opreşte pe tatăl meu să se ducă în alte părţi pentru a-şi satisface nevoile. Au o loialitate ciudată unul faţă de celălalt, bazată pe ataşamentul faţă de această casă. Au fost practici şi totuşi viaţa lor împreună devine tot mai goală pe dinăuntru, iar ei nu-şi dau seama cât de tragică e situaţia. Cine altcineva ar fi putut să o iubească pe mama atât de mult şi să o scape de sărăcie?

Eram sigură că acum se gândea la posibilitatea propriei sale

căsnicii lipsite de iubire, o casă searbădă, fără o soţie adevărată.

— Dacă te-ai fi născut în America, mi-aş fi dorit pe cineva ca tine să-mi fie soţ.

A intrat imediat în logica sentimentelor gemene:

— Dacă tu te-ai fi născut în China, mi-aş fi dorit pe cineva ca tine drept soţie.

Până să plece în China, aveam să încerc să schimb aceste cuvinte în următoarele: „Dacă ai trăi în China, m-aş bucura să te iau de soţie”.

Nu intenţionam să mă folosesc de sarcină ca de motivul pentru care ar trebui să se însoare cu mine. Aş fi preferat o căsătorie din dorinţă, nu din necesitate. Dacă se căsătorea cu mine pentru că aveam să aduc pe lume un bebeluş, întotdeauna ar fi existat îndoieli asupra motivelor pentru care eram împreună. Cu două săptămâni înainte de data plecării lui, i-am spus cu o teamă pe care încercam să mi-o ascund că ştiam fără nicio urmă de îndoială că sunt gravidă, probabil în două luni. Mi-era teamă pentru ce-ar fi putut să simtă sau să spună despre asta.

A fost şocat, desigur. Am văzut în ochii lui cum calcula tot ce însemna acest lucru înainte să vină la mine şi să mă ia în braţe. Am rămas îmbrăţişaţi şi chiar dacă nu am primit niciun răspuns despre ce vom face, am simţit în îmbrăţişarea lui protecţia şi încrederea că vom găsi unul.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine şi să rămân în Statele Unite, a zis.

M-am supărat că ăsta a fost primul lucru pe care a găsit de cuviinţă să mi-l spună. Nu mă aşteptam să sară în sus de bucurie. Dar sperasem măcar că o să-şi arate îngrijorarea.

— N-am de gând să-mi risc viaţa făcând un avort, am spus. Iar dacă rămân aici şi nasc, nu voi putea să-l păstrez. O să fie dat la un orfelinat. Asta a păţit şi domnişoara Pond şi ea e liber-cugetătoare. A încercat să păstreze copilul şi a fost ostracizată. Nu mai putea să muncească. Acel bebeluş era probabil al tatălui meu, iar el n-a făcut nimic. L-a lăsat să ajungă într-un aşezământ de caritate. Asta ar păţi şi bebeluşul nostru şi nu l-ar adopta nimeni pentru că va purta stigmatul sângelui tău de chinez. Va suferi pentru că nu se va simţi niciodată iubit.

— Copilul nu ar fi mai acceptat în China decât aici, a spus Lu Shing.

— N-ai şi alte sugestii în afară de ce nu poţi să faci? am spus.

Sunt singura care caută o soluţie?

— Nu ştiu ce ţi-aş putea oferi astfel încât să fie acceptabil pentru tine. Familia mea nu va desface contractul de căsătorie şi, pentru că eşti străină, nici nu te-ar lăsa în casă, cu siguranţă nu cu scopul de-a mă vizita. În cel mai bun caz, te-aş putea primi ca pe-o amantă, fără să fii recunoscută de familia mea. Şi nu m-aş putea vedea sau trăi exclusiv cu tine. Se va aştepta de la mine să fac sex deseori cu soţia mea în ideea conceperii unui moştenitor – de fapt, cât mai mulţi fii cu putinţă şi, dacă este necesar, cu mai multe concubine, dacă soţia mea nu va putea să aibă imediat copii de sex masculin. Aşteptările sunt mai împovărătoare în China decât în America şi mai există şi alte complicaţii pe care tu nici n-ai putea să le înţelegi. Ştiu că nu ăsta era răspunsul pe care voiai să-l auzi. Îmi pare rău.

Se limitase doar la a-mi recita regulile societăţii lui. Nici nu se gândise vreo clipă să le încalce. Eu îmi sfidam părinţii. El de ce nu putea să o facă? Nu era dispus să ia în calcul şi alte posibilităţi, fiindcă el nu suferea la fel de mult ca mine. Nu îşi dorea cu disperare să scape de frică şi confuzie, nu mai avea puţin şi îşi pierdea minţile.

— De ce nu poţi să fii independent? De ce nu poţi pur şi simplu să pleci?

— Nu pot să-ţi explic motivul, doar să-ţi spun că ceea ce gândesc şi fac îmi este înrădăcinat în minte, în inimă, în fire şi suflet. Nu vreau ca asta să sune ca şi cum aş pune-o în balanţă cu importanţa pe care o ai tu pentru mine. Dar indiferent cât de mult te iubesc, nu pot să smulg partea aceea din mine şi nu pot să mă transform într-o persoană care şi-ar trăda familia. Nu mă aştept să înţeleagă cineva imensitatea responsabilităţii mele decât dacă acea persoană a fost crescută în China, într-o familie asemănătoare cu a mea.

— Spune-mi că nu mă iubeşti ca să încetez să mai sper că o vei face. Spune-mi că mi-ai lăsa de bunăvoie sufletul să mi se ofilească şi să moară ca tu să bagi în pat o fată pe care nici nu o cunoşti. Nu voi avea niciodată încredere în dragoste. Doar mă voi urî pentru că am lăsat un om slab să-mi distrugă inima.

În sfârşit, pe chip i s-a citit durerea. Pentru o clipă mi s-a părut că va izbucni în plâns. M-a îmbrăţişat.

— Nu te voi abandona, Lucia, mi-a spus. N-am iubit niciodată mai mult pe cineva. Pur şi simplu încă nu ştiu ce am putea face.

Cuvintele lui mi-au dat curaj şi mi-au creat aşteptări pe care eu

le-am amplificat. Le-am adus cu mine când familia mea s-a strâns în salon după ce i-am anunţat că am ştiri de maximă importanţă. Stăteau ţepeni, cu nişte expresii îngrijorate. Lu Shing şi cu mine am rămas în picioare, el lângă mine, puţin mai în spate.

— Sunt gravidă, am spus direct.

Înainte să pot adăuga ceva despre planurile mele, mama a sărit în picioare şi a ţipat la Lu Shing că a abuzat de „ospitalitatea noastră, încrederea noastră, onoarea noastră, bunele noastre intenţii…”. Lu Shing a repetat de mai multe ori că regreta şi că avea conştiinţa încărcată, că era profund ruşinat. Şi totuşi a rămas prea calm pentru ca aceste sentimente să fie reale.

— La ce bun nenorocita ta de conştiinţă chinezească? a spus mama pe un tot sarcastic. Nu este sinceră. În curând o să te urci pe vapor şi o să laşi în urmă toată porcăria asta!

Mama şi tata s-au întors spre mine, aruncându-mi în faţă toate defectele pe care le aveam: că eram „nerecunoscătoare”, „proastă”, „arogantă”, „promiscuă”. Ai spus că vrei să-ţi alegi singură lucrurile care te interesează, hobby-urile şi pasiunile. Aşa că ai ales asta? Sex pasional cu un bărbat care este pe punctul de a te abandona?

Am simţit revolta unui copil ridiculizat pentru persoana care este. Dar faţa mea nu s-a înroşit de umilinţă. Eram furioasă.

— Pasiune şi hobby-uri cu un bărbat chinez, a spus mama mea batjocoritor. Un bărbat chinez cu codiţă. O să râdă oamenii de noi că l-am invitat în casă! Ce idioţi am fost în generozitatea noastră.

Aceste ultime remarci mi-au provocat o furie incontrolabilă. Întotdeauna se gândea doar la ea. Dar cum rămâne cu tot răul pe care mi-l făcuse de când eram mică?

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în plâns şi în acelaşi timp mă enerva să-mi vadă lacrimile de copil.

— Ce vă pasă ce-o să păţesc eu? am spus. N-am fost niciodată nimic mai mult decât o umbră în casa asta. N-aţi vorbit cu mine despre ce vreau să fac cu viaţa mea sau ce simt. N-aţi băgat niciodată de seamă dacă eram tristă sau bucuroasă. V-am auzit vreodată să-mi ziceţi că mă iubiţi? N-aţi făcut nici cel mai mic efort. Doar m-aţi neglijat. Dacă dragostea era hrană, aş fi murit de mult. Ce fel de mamă ai fost? Mai e de mirare că m-am îndreptat către cineva căruia i-a păsat de mine? Fără dragoste, aş fi înnebunit. Nu voiam să ajung ca voi. Dar a trebuit să rămân aici şi să îndur să fiu umilită pentru ideile mele, să fiu ridiculizată pentru că am

sentimente. Ai zis că sunt prea emotivă. Ai vrut să striveşti orice sentimente aveam ca să ajung ca tine. Neiubită, egoistă, furioasă şi singură.

Mama a părut întristată, dezamăgită de mine. Voiam să se simtă atât de mizerabil, încât să plângă aşa cum plângeam eu. Cu cât îi spuneam mai multe, cu atât îmi doream să fiu mai nimicitoare. Nici vorbă să mă opresc. Nu mai gândeam, apucam orice-mi cădea în mână şi aruncam în ea.

— Ce ştii tu despre dragoste? am întrebat. Le acordai mai multă atenţie gândacilor morţi de milioane de ani decât mie. Eu eram vie. N-ai observat? Eşti fericită cu căsnicia asta ta? Tot ce faci este să te încui în camera ta şi să lâncezeşti în nefericire. Şi când ieşi de acolo, cel mai măreţ sentiment pe care îl arăţi este furia. Vocea mi-a devenit şi mai batjocoritoare, rănea şi mai mult: Nu e de mirare că toată lumea zice despre tata că este un sfânt pentru că te suportă. Toţi prietenii tăi dragi pe care i-ai criticat au râs de experimentele tale ştiinţifice şi au declarat că puteau să-ţi zică ei din prima răspunsul pe care îl căutai ca să nu mai pierzi timp: insectele sunt moarte. Tu erai omul de ştiinţă nebun care îşi închipuia că o să descopere ceva valoros. În schimb, ţi-ai irosit viaţa.

Domnul Minturn era prea senil să înţeleagă ce spuneam.

— De ce e supărată? Poate ar trebui să mai mergem o dată cu barca, să o înveselim.

Doamna Minturn a privit-o cu superioritate pe mama.

— Asta se întâmplă dacă nu eşti mână de fier când îţi creşti copiii. Trebuia să o încui într-un dulap de fiecare dată când se comporta urât. N-ai vrut să mă asculţi. Nu e de mirare că are principii morale atât de laxe.

— Taci din gură! Eşti o femeie diabolică şi idioată, o prezenţă malefică ce otrăveşte această casă. Toată viaţa ta ai lăsat numai porcării în urmă. Toată lumea te urăşte. Nu-ţi dai seama? Şi să nu mă acuzi pe mine de moralitate îndoielnică. Tu te-ai folosit de somnambulism ca să îl seduci pe domnul Minturn şi să-l faci să te ia de nevastă. Acum de ce nu mai suferi de somnambulism?

— Calmează-te, Lucia, a zis tata. Spui lucruri pe care nu le crezi şi pe care le vei regreta mai târziu. Când o să fii mai puţin agitată, putem să discutăm raţional şi vei vedea că nu este adevărat ce spui tu acolo.

— Problema asta n-ai s-o moderezi cum faci la cină cu

conversaţiile tale plicticoase, cu întrebările tale pompoase despre artă, i-am zis. Vrei să-mi ascund sentimentele cum îţi ascunzi tu amantele. Mamă, ştii cu câte femei a făcut sex pe la spatele tău?

Tata a gemut:

— Nu, nu… opreşte-te.

— Am citit scrisorile de dragoste în care ţi se laudă instrumentul amoros şi talentele tale, poziţiile la care ai recurs, scrisori de recunoştinţă de la femei şi de la bărbaţi. Bărbaţi! Da, mamă, a avut aventuri şi cu bărbaţi. Te şochează ceva din ce auzi? A vizitat-o şi pe domnişoara Pond. Ştii că a venit aici cu o oră înainte de cină acum câteva seri şi a întrebat dacă poate să-i vadă colecţia? Colecţia! N-ai văzut-o la masă cum îi arunca ocheade pline de afecţiune postorgasmică. Mă faci pe mine promiscuă pentru că m-am culcat cu Lu Shing. Tu eşti modelul meu, tată. Lu Shing nu este primul bărbat cu care am făcut sex. Am avut şi studenţi de-ai tăi. Ţi-am folosit cărţile cu fotografiile alea dezgustătoare cu bărbaţi şi femei în diferite poziţii. Am folosit manualul profesorului Minturn. E un miracol că n-am devenit o perversă ca tine, să m-apuc să colecţionez obiecte scârboase folosite pentru sex şi masturbare. Greşesc pentru că vreau să păstrez acest copil? Domnişoara Pond nu ţi-a născut un copil? Dar tu ţi-ai abandonat propriul copil! Ce s-a întâmplat cu bebeluşul acela? Nu îţi pasă dacă suferă într-un pătuţ sau dacă va ajunge într-o zi să lucreze într-o fabrică de şireturi?

Nu mă puteam opri şi nu ştiam de ce. Am luat pe rând toate secretele pe care o familie le ţine ascunse de ochii lumii şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-i distrug. În tot acest timp, eram conştientă că mă distrugeam şi pe mine.

Mama a părăsit încăperea, cred că plângea. Tata nu a spus nimic. Dar când a ridicat privirea, am văzut în ochii lui spaimă şi durere. Abia atunci mi-am dat seama cât de crudă fusesem. Îl rănisem pe acest tată pe care cândva îl iubisem, iar acum îl îndepărtam de la sufletul meu, după cum îl îndepărtam şi de mama. Mă transformasem într-un monstru.

Nu mai puteam să stau nicio zi în casa aceea. Lu Shing şi cu mine aveam să ne mutăm într-o pensiune. Când am ieşit din casă, nu era nimeni la parter să mă vadă plecând.

În cele două săptămâni de dinaintea plecării mele spre China, Lu Shing nu a discutat niciodată despre lucrurile pe care le spusesem familiei mele. I-am zis că exagerasem mult când vorbisem despre

experienţele mele cu ceilalţi tineri. Am recunoscut, de asemenea, că îmi pierdusem controlul şi, cu toate că acelea erau sentimentele mele şi tot ce spusesem era adevărat, ştiam că mersesem prea departe. M-am întrebat dacă l-am speriat arătându-i această parte tumultoasă a personalităţii mele. Era posibil să-l fi zdruncinat, făcându-l astfel să creadă că am aşteptări mai mari de la el decât mi-ar putea oferi. De acest lucru mă temeam – că voi dori mai mult şi tot mai mult, din cauza nevoilor mele insaţiabile.

Îndoiala mi s-a strecurat în suflet. Îl făcusem să se căiască şi să-mi spună că mă iubeşte. Mi-a declarat că e egoist, că nu mă merită şi că nu mă va abandona niciodată. Un bărbat supus la torturi va spune orice. Nu îmi aduceam aminte cum îl făcusem să spună acele cuvinte, dar ştiam că nu le rostise spontan, mărturisindu-şi dintr-un suflet dragostea. Cu toate astea, speram ca declaraţiile sale disparate să nu fie lipsite de integritate şi profunzime.

În ultimul moment, i-am trimis o scrisoare domnişoarei Huffard, cântăreaţa de operă. Ea cunoştea pasiunea şi numai ea mă putea asculta. I-am scris unde plec şi că urma să mă căsătoresc cu Lu Shing după ce vom depăşi problemele care erau de aşteptat să apară din cauza diferenţelor rasiale. I-am spus că îi voi scrie din Shanghai şi am rugat-o să-mi ureze noroc. Am dus scrisoarea la poştă. Când au luat-o din faţa mea, am simţit că aceasta fusese declaraţia mea de final, că îmi lăsam în urmă vechea viaţă şi începeam de la zero. Mi-a dat un plus de încredere.

Când am ajuns la vapor, l-am sărutat pe obraz. Nu îmi păsa cine ne vedea. Urma să nu ne mai vedem toată luna. Lu Shing a luat-o pe una din pasarele, eu pe alta. A lui îl ducea pe o punte pentru orientali. Pe a mea ajungeam la puntea rezervată exclusiv albilor. Mai devreme, când mi-am dat seama că urma să fim împărţiţi pe rase, nu luasem regulile în serios, considerându-le ridicole. Puteam să ne furişăm unul în camera celuilalt exact cum făcusem acasă.

— Dacă sunt găsit în cabina ta sau tu în a mea, a zis Lu Shing, eu aş putea ajunge în puşcăria din cala vasului. Pe tine te-ar debarca în Honolulu înainte să ajungi în China.

M-a asigurat că avea un pat confortabil într-o cabină de o singură persoană, pe o punte cu alţi chinezi înstăriţi. Aveam să ne revedem după ce debarcam. Familia lui ştia că vin împreună cu el. Trimisese o scrisoare – la insistenţele mele. Nu ştia care avea să fie reacţia lor, dar primise de la ei prin telegraf vestea că ne aşteaptă.

În a doua zi pe mare, mi-am despachetat şi restul bagajelor. La

fundul unuia am găsit două obiecte pe care nu le pusesem eu acolo. Unul era un săculeţ din catifea roşie. Înăuntru am dat peste ocheanul tatălui meu. Când eram mică, obişnuiam să ne uităm împreună prin ochean din turnuleţ şi să urmărim vasele intrând în port. Îmi aduc aminte cum îmi spunea ţările de origine ale vapoarelor.

Apoi am găsit un săculeţ violet din piele de căprioară. Conţinea trei bucăţi de chihlimbar cu viespi înăuntrul lor. Am plâns toată noaptea pentru că nu înţelegeam semnificaţia obiectelor. Bănuiam că tata îmi reproşa că îl spionasem. Poate că mama îmi transmitea că într-adevăr iubea mai mult aceste insecte decât pe mine. Mi-am zis că poate exista o mică şansă şi ca aceste obiecte să fie nişte umile mărturii ale iubirii pe care mi-o purtau şi pe care probabil că mi-o arătaseră la un moment dat. Altfel, cum aş fi putut simţi atât de palpabil, atât de dureros că s-ar putea să însemne dragoste?

Pe lângă greaţa provocată de sarcină, am avut şi rău de mare în primele trei zile. Am invocat răul de mare pentru a mă scuza în timpul cinei, când mă făceam verzuie la faţă. Fusesem aşezată la o masă cu alte cinci femei care călătoreau singure. Soţii de diplomaţi şi de afacerişti, care se reîntorceau la soţii lor din Shanghai. Când m-au întrebat de ce merg în China, le-am servit minciuna pe care o spusesem şi la biroul de paşapoarte: aveam un unchi care administra o şcoală şi urma să fiu profesoară de limba engleză.

— O şcoală pentru chinezi? m-a întrebat femeia care era cea mai în vârstă.

Am dat din cap.

— Pentru copiii de diplomaţi.

Lu Shing îşi primise educaţia printre asemenea copii.

— În acest caz, mă cunosc destul de bine cu unchiul tău! a spus ea. Doctorul Thomas Wolcott. Trebuie să luăm ceaiul împreună după ce te aranjezi acolo.

Am bâiguit că trebuie să fie vorba de altă şcoală, pentru că unchiul meu era altcineva, doctorul Claude Maubert. Nimeni nu auzise de el.

— E o şcoală nouă, am spus. Nu cred că a început să primească elevi. Unchiul meu se află în Shanghai de puţin timp…

— Şi eu care credeam că îi ştiu pe toţi, a spus femeia. E un cerc foarte mic de străini în Shanghai. Dar toată lumea spune că Shanghaiul creşte pe zi ce trece.

M-au încurajat să mă înscriu în societăţile de acolo, o biserică, un

cerc organizat de nişte doamne pentru ajutorarea orfanilor, altul pentru salvarea fetelor sclave.

După o săptămână de când ne aflam la bord, am îndrăznit să le spun o poveste interesantă pe care, chipurile, o auzisem.

— Unchiul meu mi-a spus că a cunoscut un cuplu în Shanghai, o americancă şi un chinez. Erau căsătoriţi şi locuiau cu familia lui. Aveau chiar şi un copil. M-am gândit că e un aranjament foarte modern.

Nevasta diplomatului s-a încruntat.

— N-are cum să fie adevărat. Nu există căsătorie legală între un bărbat chinez şi o femeie americancă.

Am încercat să-mi ascund îngrijorarea.

— Din cauza legii chinezeşti sau a celei americane? am întrebat. Sunt sigură că unchiul meu mi-a spus că erau căsătoriţi.

— Şi, şi. Soţul meu lucrează la Consulatul American şi mi-a povestit despre câteva cazuri de acest fel. Fie că era vorba de o chinezoaică şi un american, fie o americancă şi un chinez. În oricare din cazuri, nu se termină bine pentru femeie.

Le-am ascultat poveştile terifiante. Femeile americane erau dispreţuite. Nu aveau niciun statut legal şi nu erau niciodată acceptate în familiile chineze drept soţii, din cauza importanţei acordate descendenţei şi venerării generaţiilor şi generaţiilor de înaintaşi. Îşi aduceau aminte doar de două cazuri în care americance trăiseră alături de familii de chinezi şi doar pentru scurt timp. Într-unul din cazuri, americanca fusese făcută concubină – făcea parte dintr-un harem, ca să zicem aşa, şi se purtau cu ea de parcă ar fi fost o servitoare de la bucătărie, era tratată rău şi de celelalte concubine, şi de soacră. Soacrele chinezoaice erau în general o adunătură de vipere, au căzut cu toatele de acord, dacă era să se ia după poveştile care se spuneau. Iar acest lucru s-a adeverit din păcate în cazul bietei fete. A fost omorâtă în bătaie.

— Pica în jurisdicţia părţii chinezeşti din oraş, a spus soţia diplomatului, aşa că de toată tărăşenia s-a ocupat un tribunal chinez. Nu a venit nimeni să depună mărturie pentru fată. Cine ştie ce-o fi făcut sau ce-o fi zis soacra, dar moartea fetei a fost găsită justificată.

Cealaltă femeie americancă fugise de la familia soţului ei şi devenise o prostituată. Nu avea bani, iar familia ei din Statele Unite nu voia să o primească înapoi. S-a dus să muncească pe unul dintre vapoarele din port, se ocupa de marinari.

— Dacă poţi lua legătura cu această tânără, sugerează-i să se ducă la Consulatul American şi să îi roage să-i contacteze familia ca să-i poată aranja întoarcerea cât mai rapid, a spus soţia diplomatului.

M-am întrebat dacă îşi dăduse seama că eu eram femeia din minciuna pe care o spusesem. Cele auzite mă înspăimântaseră. Nu ţinusem cont de avertismentele părinţilor mei, nici de cele ale lui Lu Shing.

În scurt timp, mi-am revenit de pe urma valurilor de teamă care mă cuprinseseră, la fel cum o făcusem şi după greţurile sarcinii. Aveam să îi câştig de partea mea pe părinţii lui Lu Shing. Eram deşteaptă şi tenace. Lu Shing îi scrisese tatălui său, aşa cum îl rugasem. Avuseseră timp să digere noutăţile. Şi îi anunţase că urma să fiu curând mama copilului său, poate întâiul născut al viitoarei generaţii. Mă gândeam că tatăl lui era un om instruit, un funcţionar important la Ministerul Afacerilor Externe. Precis aveau o mentalitate modernă în privinţa americanilor. Toate urmau să se rezolve de la sine cât de curând.

La o lună după ce am plecat din San Francisco, mă aflam pe chei şi îl aşteptam pe Lu Shing să coboare de pe pasarela destinată chinezilor. Eram slăbită de emoţii, epuizare şi căldură. Nu reuşisem să mănânc din seara precedentă. Spre regretul meu, purtam o rochie potrivită verii ceţoase din San Francisco, nu băii de aburi chinezeşti care era Shanghaiul. Hamalii care voiau să-mi ia bagajele au venit în fugă şi i-am uşuit. Eram nerăbdătoare să apară Lu Shing şi să se ocupe el de aceste treburi.

În cele din urmă, l-am zărit. Am rămas uluită. Purta haine chinezeşti. Arăta la fel ca prima oară când îl văzusem în pragul uşii noastre. Atunci îmi păruse un împărat din basme, unul de care m-am îndrăgostit. Aici, pe un chei plin de chinezi şi pasageri, arăta pur şi simplu ca un chinez. Un hamal cu pantaloni scurţi se afla în spatele lui, ducându-i bagajele la subsuori, în mâini şi în spinare. Lu Shing m-a văzut, însă nu a venit spre mine. I-am făcut cu mâna. Tot nu a venit. M-am îndreptat repede spre el.

În loc să mă îmbrăţişeze, mi-a spus, pe tonul unui străin:

— Bună, Lucia. Îmi pare rău că nu pot să te îmbrăţişez aşa cum mi-aş dori.

Arbora aerul său solemn. Mă avertizase deja că trebuie să fim precauţi până când familia lui se va obişnui cu ideea căsătoriei.

— Arăţi diferit, am spus. Hainele tale.

Mi-a zâmbit.

— Diferit numai pentru tine. S-a uitat la mine amabil, ca un străin. Lucia, te-ai gândit cu grijă la toate lucrurile astea în luna care a trecut? Eşti sigură că vrei să rămâi în Shanghai? S-ar putea să nu izbândim. Trebuie să fii pregătită.

S-ar fi cuvenit să mă liniştească, nu să mă sperie.

— Te-ai răzgândit? l-am întrebat eu cu o voce tremurată. Vrei să mă întorc?

Vocea mi-a răsunat mai tare decât intenţionam. Câteva feţe curioase s-au întors spre noi.

Lu Shing a rămas impasibil.

— Vreau doar să fii sigură. Faptul că am stat separaţi pe vapor e doar o idee despre ce ne aşteaptă mai departe. Va fi dificil.

— Am ştiut asta dintotdeauna, am spus. Nu m-am răzgândit.

În secret, mi-era teamă. Dar în luna aceea îmi adunasem un altfel de curaj – pentru copil. Copilul nu mai era o problemă, devenise o parte din mine, iar eu trebuia să ne apăr pe amândoi.

Lu Shing şi hamalul au schimbat două vorbe. Suna de parcă se certau. M-a şocat faptul că Lu Shing vorbea fluent chineză. Cât de ciudat era. Nu-l auzisem niciodată vorbind cu alt chinez. Unde dispăruse gentlemanul meu englez cu chip de chinez? Unde dispăruse iubitul meu chipeş, cu hainele lui impecabil croite, creştetul ras şi codiţa ieşind de sub melon? Unde era dorinţa lui fierbinte faţă de mine?

Hamalul mi-a aruncat o privire încurcată. A mai schimbat câteva cuvinte cu Lu Shing, apoi a dat din cap. Oare ce se întâmplase? Am pornit spre bulevard şi, când am ajuns pe trotuarul lat, Lu Shing a spus:

— Familia mea aşteaptă peste drum. Sunt toţi. Tata, fraţii, bunicul bolnav şi fata cu care trebuie să mă căsătoresc, alături de tatăl şi de fraţii ei.

— Fata de ce este aici? am întrebat. Mergeţi de pe chei direct la biserică? Pot să fiu domnişoara ei de onoare.

— Nu o pot împiedica să vină. N-au venit să ne întâmpine cu bucurie, Lucia. Este felul în care se fac lucrurile aici pentru a impune respectarea deciziilor de familie. Au venit ca să mă facă de ruşine dacă nu îmi îndeplinesc responsabilitatea faţă de familie. Sunt cei de-o vârstă cu mine şi bătrânii.

Faţa îi era scăldată de sudoare, ştiam că nu e doar din cauza

căldurii. Avea emoţii, iar eu încercam să văd lucrurile din perspectiva lui. Curând va trebui să-şi înfrunte familia, aşa cum făcusem şi eu cu a mea. Aveam să stau lângă el pentru a-l sprijini în hotărârea lui. Singura întrebare care rămânea era: ne vor lăsa să locuim în casa lor?

— Unde sunt?

Am privit în jur. Lu Shing mi-a arătat un loc cam la zece metri distanţă, unde aşteptau două birje, alături de zece ricşe acoperite. Ziceai că e un cortegiu funerar. Hamalul tocmai punea geamantanul lui Lu Shing într-una dintre ricşele din spate. Lu Shing s-a îndreptat spre familia sa. Eu l-am urmat.

S-a oprit.

— Cred că mai bine rămâi aici până mă duc eu să netezesc calea, mi-a spus. N-ar fi o idee bună să-i sfidăm.

Să-i sfidăm? De ce pusese problema astfel?

— N-am de gând să mă las intimidată, i-am spus. Nu mă pot ignora.

— Te rog, Lucia, lasă-mă să o fac în felul meu.

S-a îndreptat spre prima birjă fără mine.

Am făcut semn hamalului să-mi ducă bagajele la ricşă. Acesta s-a uitat la Lu Shing cu o expresie întrebătoare, iar Lu Shing i-a răspuns scurt. Bărbatul a mai pus o întrebare, iar Lu Shing a mormăit. Ce spunea? Nu mai înţelegeam nimic. Mă aflam într-o lume a secretelor.

Să le ia naiba de bagaje! Am pornit-o fără ele spre batalionul de birje şi ricşe. Lu Shing a alergat spre mine şi mi-a blocat drumul.

— Lucia, te rog să aştepţi. Haide să nu îngreunăm o situaţie şi aşa dificilă.

Eram exasperată că Lu Shing părea mai grijuliu cu sentimentele familiei sale decât cu ale mele. Trebuia să le arăt alor lui de la bun început ce fel de femeie eram. Îmi adusesem cu mine libertatea şi spiritul întreprinzător american. Eram obişnuită să am de-a face cu oameni de toate felurile, domnul şi doamna Minturn cei plini de ei, profesori care credeau că le ştiu pe toate.

Lu Shing a ajuns la prima birjă şi a început să vorbească cu un bărbat aşezat în spate. Am mai făcut încet câţiva paşi pe trotuar, de unde puteam să văd un bărbat cu o înfăţişare severă aşezat în birjă. Purta o pălărie ca a lui Lu Shing. Când bărbatul a vorbit, Lu Shing şi-a ţinut capul plecat. M-am apropiat până când am ajuns în linie cu ei, la vreo şapte metri de bordură. Auzeam cuvinte în

chineză curgând precum apa peste pietre. Bărbatul era tatăl lui Lu Shing. Se vedea. Semănau leit, doar vârsta îi deosebea. Erau amândoi chipeşi şi păreau inteligenţi, amândoi aveau aceeaşi înfăţişare gravă, doar că expresia bărbatului în vârstă era mai rigidă.

Lu Shing vorbea cu o voce joasă, părând că-şi cere scuze, iar expresia tatălui său nu se schimba. O fată drăguţă aflată în ricşa din spatele celei de-a doua birje mă privea fix. Mireasa lui, fără îndoială. M-am uitat şi eu ţintă la ea până şi-a ferit privirea.

Brusc, tatăl lui Lu Shing s-a ridicat în picioare, a ţipat ceva, probabil o înjurătură, şi şi-a aruncat pălăria în faţa lui Lu Shing. Lu Shing şi-a dus mâna la ochi. Tatăl lui a mai scuipat câteva cuvinte, nişte sunete aspre din fundul gâtului, ordine sacadate însoţite de mişcări viguroase ale mâinii. Lu Shing îşi ţinea în continuare capul plecat şi nu spunea nimic. Ce însemnau toate acestea? De ce Lu Shing nu făcea nimic, nu spunea nimic? Poate că aşa trebuia. Refuzul prin tăcere. Nu părea probabil ca bărbatul să se calmeze prea curând. Aveau să plece fără noi.

Chiar când trăsesem această concluzie, Lu Shing s-a întors spre mine, a venit şi mi-a îndesat nişte bani în mână. M-a implorat să aştept. O expresie tragică îi schimonosea chipul.

— O să mă întorc cât de repede pot. Aşteaptă-mă aici. Ai răbdare şi iartă-mă pentru ce se întâmplă.

În clipa următoare, înainte să-mi revin din uluială ca să protestez, s-a urcat în birja tatălui său. Mă uitam la toate astea de parcă era într-un vis. Birjarul a scuturat din frâie, apoi birja în care se afla Lu Shing s-a pus în mişcare, îndepărtându-se de mine. Birja din spate i-a urmat, apoi toţi trăgătorii de ricşă au ridicat de jos mânerele ricşelor şi au început să alerge. Rudele lui Lu Shing se uitau fix înainte, de parcă nici nu existam. Numai fata m-a privit ameninţător. Apoi au dispărut.

M-a luat cu leşin şi mi s-a făcut rău de la stomac. Nu mai puteam să mă ţin pe picioare. Am văzut un copac mai în faţă. Cum o să-mi car bagajele atât de departe? Imediat ce asta mi-a trecut prin minte, am văzut un hamal alergând pe lângă mine cu bagajele mele în braţe.

Am fugit după el ţipând:

— Hoţul! Hoţul!

Nu l-aş fi prins din urmă. M-am oprit şi era gata să mă prăbuşesc la pământ, când l-am văzut că îmi pune bagajele la umbra

copacului unde tânjeam să ajung. Le-a aranjat astfel încât să formeze un soi de divan, apoi mi-a făcut semn să vin şi să mă aşez. M-am îndreptat spre el încetişor, nepreaştiind ce să înţeleg din toate astea. Şi-a rotit larg braţul, de parcă era un chelner care mă aşeza la o masă într-un restaurant elegant.

După o vreme, am observat că hamalul rămăsese pe-aproape, uitându-se la mine. Avea o figură întrebătoare, apoi a arătat spre palma deschisă şi a făcut un gest ca şi cum ar număra nişte bancnote. Voia să-l plătesc. M-am uitat la banii chinezeşti pe care încă îi strângeam în pumn. Habar n-aveam cât să-i dau. Nu putea să coste mai mult de câţiva cenţi. Dar care din bancnotele astea erau mai mari? Sau mai mici? Hamalul a făcut gesturi pentru mâncat şi băut, apoi s-a frecat pe burtă de parcă murea de foame. Era o păcăleală ca să scoată mai mulţi bani de la mine? A spus ceva de neînţeles, iar eu am bolborosit la rândul meu:

— S-o ia naiba de căldură şi de oraş! Să-l ia dracu pe Lu Shing!

Am căutat o bancnotă cu cea mai mică cifră pe ea. Cinci. I-am dat-o. A zâmbit larg. Probabil că îi dădusem o groază de bani. A rupt-o la fugă. Bine că am scăpat. M-am uitat la birjele şi ricşele care veneau şi plecau, fiecare dintre ele lăsându-mă într-o disperare şi mai adâncă.

După zece minute, hamalul s-a întors. Adusese un coş. Înăuntru erau două ouă cu coaja roşie, crăpată, trei banane mici şi o sticlă cu ceai fierbinte. Mi-a oferit şi ceva ce semăna cu un baston. Era de fapt o umbrelă de soare. Mi-a dat înapoi nişte monede. Surprinzător. Lu Shing probabil că îl angajase să aibă grijă de mine. Am examinat coşul de mâncare. Nu eram sigură cât de curate erau cele oferite. Mi-a arătat prin gesturi că sunt curate şi că nu aveam de ce să-mi fac griji. Eram înfometată şi însetată. Ouăle aveau un gust ciudat, dar delicios. Bananele erau dulci, iar ceaiul, liniştitor. În timp ce mâncam, am rămas cu privirea aţintită la stradă. Era o arteră intens circulată. Servitorul mi-a făcut un semn şi mi-a arătat cealaltă parte a copacului. Mi-a dat de înţeles că pot să îl strig dacă am nevoie de el. Am dat din cap. S-a întins pe o parte şi a adormit aproape imediat.

Şi pe mine mă lua somnul. Dar nu puteam să cedez. Toţi m-ar fi văzut ca pe o ratată: o proastă de americancă, singură şi având deja necazuri în mai puţin de o oră de la debarcare. Am rămas neclintită. Voiam să arăt că îmi ştiu bine locul meu pe lume – care era acum sub copacul de pe o arteră aglomerată, într-un oraş unde

nu puteam să vorbesc o iotă în limba locului, cu excepţia cuvintelor vulgare în chineză *chuh nee bee.* Le-am strigat în gura mare, iar hamalul a tresărit.

Am aşteptat ore în şir, aşezată pe divanul acela ridicol. Mândria mi s-a ofilit, postura mea verticală s-a înmuiat. Pleoapele aveau o voinţă a lor. M-am întins şi am lăsat somnul să mă cuprindă.

Capitolul 14
Locuitori ai Shanghaiului

Shanghai
Septembrie 1897
Lucia Minturn

În cea mai liniştită oră a nopţii, hamalul a fost primul care l-a zărit pe Lu Shing apropiindu-se de noi. M-a trezit, apoi a fugit în stradă şi a început să dea din mâini ca un om care se îneacă. Trecuseră optsprezece ore de când Lu Shing mă lăsase pe chei, fără să am habar dacă se va mai întoarce vreodată.

Înainte să pună piciorul jos din ricşă, strigătele mele au sfâşiat aerul:

— Să te ia naiba! Să-i ia naiba şi pe ai tăi!

M-a urcat iute în ricşă, hamalul a sărit în alta, împreună cu bagajele mele. Văzând expresia sumbră a lui Lu Shing, mi-am dat seama că nu ne îndreptăm spre casa familiei lui. Am plâns şi l-am acuzat că m-a părăsit ca pe un cerşetor în stradă – într-un oraş străin unde nu puteam vorbi cu nimeni. De ce nu m-a apărat, de ce nu a mers cu mine în loc să mă lase în soarele fierbinte să mă coc şi să mor cu un bebeluş în burtă?

Eram atât de speriată, că mai aveam un pic şi îmi pierdeam minţile. N-aveam decât şaptesprezece ani şi luasem o decizie cu consecinţe ireversibile. Îmi distrusesem mama şi tatăl cu ura pe care le-o purtam lor şi lipsei lor de dragoste. Le dădusem în vileag secretele dezgustătoare, putreziciunea sufletească şi le arătasem cât de ridicoli erau. Mai existau adevăruri tăioase pe care să nu le fi aruncat în direcţia lor? Pe vas, începusem deja să simt cum mă schimb. Preluasem trăsăturile alor mei chiar în timp ce îi condamnam şi continuasem să mă schimb din cauza propriei cruzimi. Oare avusesem dintotdeauna capacitatea şi dorinţa de a distruge altă persoană? Nu mai aveam încrederea în mine şi în mintea mea independentă. Eram singură, fără să am la cine să mă răţoiesc. Mă făceam tot mai mică pe măsură ce mă apropiam de Shanghai şi de un viitor nesigur ce depindea de o singură persoană care pretindea că mă iubeşte, dar care nu putea să-mi ofere asigurări în ce fel o s-o arate odată ce deveneam o străină în ţara lui. Gândurile îmi oscilau când într-o direcţie, când în cealaltă, ca

tangajul vasului, în timp ce mă agăţam de ideea că voi putea birui orice obstacol îmi va apărea în cale. În definitiv, cucerisem inima împăratului chinez. Dar apoi am cedat în faţa temerii ca îndrăzneala mea americană să nu capete un destin chinezesc. Lu Shing părea deja diferit, nu mai era împăratul meu chinez, ci un fiu chinez speriat.

Când Lu Shing şi-a cerut scuze, a rostit cuvintele atât de încet, atât de slab, încât m-am înfuriat. Cum putea el să mă protejeze? De fiecare dată când îmi explica ce se întâmplase, eram şi mai speriată că nu putea gândi cu mintea lui. Nu îl cunoşteam pe acest bărbat. Trebuia să-mi fi spus în San Francisco că nu simte absolut nimic pentru mine. Mă avertizase, ce-i drept, dar îmi spusese şi că nu mai iubise atât de mult pe nimeni altcineva, ceea ce, îmi dădeam seama acum, nu însemna mare lucru dacă nu mai iubise pe nimeni niciodată. Speranţele mele, oricât de firave, biruiseră pericolul evident. Avertizările erau plasate undeva în viitor, iar eu trăiam de pe o zi preţioasă pe alta, adunând dragoste care să mă poată susţine, indiferent ce s-ar fi ivit mai departe. Iar acum ascultam nişte scuze neconvingătoare şi explicaţii inutile despre cum fusese nevoit să aleagă familia, şi nu pe mine. Nu înţelegea teama mea şi ce îndurasem pentru el. Aş fi vrut să le fi auzit şi el pe americancele de pe vas, cele care povesteau de fetele alea albe care fuseseră omorâte în bătaie de soacrele chinezoaice şi nimănui nu i-a păsat. Aş fi vrut să facă foamea şi să se coacă în soarele fierbinte şi el din dragoste pentru mine. Să îşi distrugă şi el familia şi şansele de a se mai întoarce vreodată acasă, aşa cum făcusem eu.

— Să te ia naiba! Să-i ia naiba şi pe ai tai!

De epuizare, am încetat să mai ţip în cele din urmă şi am izbucnit în plâns. Mi-a culcat capul pe umărul lui, iar eu nu m-am tras la o parte, primind această infimă alinare.

În timp ce străbăteam străzile întunecate şi umede, mi-a explicat că-şi petrecuse toate orele care se scurseseră de când ne despărţiserăm ascultându-l pe tatăl lui cum ţipa la el şi-i reamintea responsabilităţile faţă de familie. Tatăl lui îl pălmuise în timp ce îi înşirase numele tuturor străbunilor săi de cinci sute de ani încoace, nume pe care Lu Shing le memorase în copilărie. Tatăl lui i-a amintit propria funcţie în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, faţă de care avea o obligaţie morală şi o loialitate mai presus de familie. Oamenii se vor întreba ce defecte morale moştenise fiul lui cel mai

mare de la el, de se apucase să-şi trădeze familia şi să le distrugă reputaţia şi onoarea. Mama lui merita o viaţă tihnită la bătrâneţe, în loc să fie băgată cât mai repede cu putinţă în mormânt. Acum căzuse la pat, se plângea de dureri de piept şi de cap. Cei doi fraţi mai mici ai lui Lu Shing, fiii concubinelor tatălui său, îl mustrau, ceva ce nu mai făcuseră până acum niciodată. Spuneau că o să îi facă pe oameni să se întrebe dacă şi ei se vor încurca cu femei străine şi se vor deda la dezmăţ în toate felurile occidentale. Ce şanse mai aveau la un viitor bun dacă el îl întina?

Sunt o familie cultivată, a spus Lu Shing, dar asta nu înseamnă că abandonează tradiţia şi datoria filială. Dacă ar pleca de acasă pentru a trăi cu mine, ar fi fost dezmoştenit şi izgonit pentru totdeauna din sânul familiei, şters din istoria ei şi niciodată pomenit – nu ca şi când ar fi murit, ci ca şi când n-ar fi existat în veci. Nu va mai putea niciodată să se răzgândească şi să se întoarcă precum fiul risipitor din Biblia creştină.

— Sunt gata să-mi risc averea şi condamnarea la neant pentru tine, mi-a spus. Dar nu îmi pot distruge familia.

— Eu mi-am distrus-o pe a mea, am spus. Nu mai am nimic. Iar acum ai de gând să pui reputaţia familiei tale mai presus de viaţa mea?

— Nu s-a pus niciodată problema unei alegeri. Nu poţi să înţelegi decât dacă ai crescut cu povara a cinci sute de ani de istorie a familiei tale. Mi-a fost pusă în cârcă din momentul în care m-am născut ca prim fiu. Şi trebuie să o car mai departe.

— Eşti un laş. În momentul în care am coborât de pe vas, te-ai transformat într-un adorator superstiţios de stafii. Dacă ştiam că aşa eşti cu adevărat, n-aş mai fi venit.

— Ţi-am spus încă din San Francisco că lucrurile în care cred se bazează pe felul cum am fost crescut. Nu pot să schimb asta, cum nu pot să-mi schimb nici rasa sau familia în care m-am născut.

— Cum voiai să înţeleg cu adevărat ce însemna asta? Dacă eu ţi-aş fi spus că am fost crescută să-mi ascult părinţii, să le urmez sfaturile, ar fi însemnat automat că trebuie să le împlinesc asemenea aşteptări?

— Te voi ajuta să te întorci acasă, dacă nu poţi să înduri toate astea.

— Laşule! Ăsta e răspunsul tău? Am distrus-o pe mama, l-am distrus pe tata şi le-am distrus căsnicia. Mi-am distrus orice şansă de-a mă întoarce acasă. Nici măcar nu au coborât să-şi ia la

revedere când am plecat. Sunt deja moartă în ochii lor. Nu mai am la ce să mă întorc. Aici nu am nimic, iar tu vorbeşti de reputaţie. Nu înţelegi cât de disperată sunt. Nu mi-a mai rămas niciun strop de curaj. Sunt în cădere liberă şi nici nu ştiu în ce abis mă afund, dar e un chin mai groaznic ca moartea.

Când cuvintele mi-au secat, am început să plâng.

Ricşa ne-a dus de-a lungul cheiului, apoi a luat-o pe o stradă mai îngustă. Am mai cotit o dată şi ne-am trezit pe o stradă mai lată cu case impunătoare cu porţi de piatră. Am trecut de un parc, apoi de case mai modeste, în stil englezesc, ascunse în spatele zidurilor.

— Unde mă duci? Un cămin pentru gravide?

— La o pensiune deţinută de un amic, un american. Am plătit chiria în avans. Nu e locul ideal, dar e tot ce pot să fac pentru moment. Şi se află în Concesiunea Internaţională, deci te vei afla printre oameni care vorbesc englezeşte. Odihneşte-te un pic şi ne hotărâm mai târziu cum să acţionăm. Dar dă-mi voie să-ţi spun de pe-acum, Lucia, că dacă rămâi, nu te voi abandona. Însă nici nu pot să-mi abandonez familia. Chiar dacă n-am găsit încă o cale de mijloc, promit să fiu sincer şi cu tine, şi cu ei.

Am ajuns la pensiune cu o oră înainte de răsărit. Becurile de gaz ardeau puternic. Un bărbat masiv pe nume Philo Danner ne-a întâmpinat cu mult entuziasm. Părea să aibă vreo cincizeci de ani. M-am gândit că îşi sacrificase somnul pentru a ne primi. Dar ne-a asigurat că nu dormea decât în orele când se odihnesc vampirii, între răsărit şi amiază.

— Spune-mi Danner, mi-a zis în timp ce mă conducea spre sufragerie, iar eu îţi voi spune Lucia, doar dacă nu preferi alt nume. Poţi să-ţi schimbi numele destul de uşor în Shanghai.

Lu Shing îmi spunea Lucia, numele care ne hărăzise să fim împreună.

— Prefer să mi se spună Lulu, am zis de faţă cu Lu Shing.

Danner era, într-un cuvânt, flamboaiant. Purta o jachetă chinezească subţire de un auriu deschis peste pantalonii largi de pijama, albaştri. Părul era o coamă brunetă de bucle lungi şi angelice. Avea ochii mari şi tiviţi cu gene lungi. Nasul era bine proporţionat, nasul ăla de aristocrat roman pe care-l au englezii. Falduri de carne moale îi atârnau de la bărbie la baza gâtului. În timp ce mergea, corpul său se balansa dintr-o parte în cealaltă şi deseori rămânea fără suflu, respirând greoi între cuvinte.

Casa asta americană cu grădină era proprietatea lui, mi-a spus.

Era o clădire cu două etaje pe Aleea Floralã de Est, într-o zonă bună a Concesiunii Internaţionale. Avea ziduri groase de piatră care nu lăsau să pătrundă căldura vara şi frigul iarna. Fiecare centimetru de perete din salon, din sufragerie şi de pe holuri era acoperit cu picturi în ulei înrămate, reprezentând peisaje din Vestul Sălbatic sau scene cu indieni. Pe mesele şi poliţele şemineurilor tronau măşti primitive, creând efectul unor alţi locatari care se holbau la mine, intrusa. În mijlocul sufrageriei, zăceau vrafuri de cărţi care îţi ajungeau până la brâu, ca un Stonehenge în miniatură. Danner s-a strecurat prin acest labirint cu o graţie surprinzătoare. Am remarcat ciucuraşii pernelor de pe scaune, apoi i-am văzut peste tot – mov, roşii, bleumarin şi aurii, pe marginile canapelei, pe şnururile draperiilor, pe clanţe, la colţurile pragurilor, pe pian, la feţele de masă şi în colţurile oglinzilor – o adevărată invazie.

Danner m-a invitat să iau loc pe canapea şi a murmurat că poate să-şi dea seama de pe faţa mea că suferisem un şoc cumplit. I-a aruncat lui Lu Shing o privire acuzatoare.

— Ce i-ai făcut acestei biete fete?

L-am plăcut imediat. Un servitor ne-a adus ceai şi chifle cu unt. După ce le-am devorat rapid, Danner i-a spus servitorului să aducă unt, şuncă şi pâine. Mâncarea a avut un efect liniştitor asupra mea şi, curând, Danner a scos o pipă.

— Lasă-ţi necazurile să dispară în fum, a spus. Opiu.

Lu Shing a murmurat că nu ar trebui să consum aşa ceva, ceea ce m-a făcut să accept cu entuziasm propunerea lui Danner. În timp ce Danner vorbea, servitorul făcea pregătiri complicate cu un soi de clei cafeniu-închis. Danner mi-a întins pipa şi mi-a spus să trag doar puţin şi scurt. Fumul a fost înecăcios la început, dar imediat senzaţia de râcâială din gât mi s-a domolit. Gustul era unul pătrunzător, de pământ, apoi de mosc. S-a transformat rapid într-o aromă dulceagă. Mirosea a lemn-dulce şi cuişoare, apoi a ciocolată şi trandafiri. Curând, nu mai era doar un gust sau un miros, ci o senzaţie, ceva catifelat care mă învăluia într-o dulceaţă seducătoare. Am dat să-l întreb pe Danner ceva, însă am uitat pe loc despre ce era vorba, fiindcă îmi dădusem seama că Danner avea o faţă ca de djin. Cânta o muzică stranie la pian. De parcă ar fi fost mai multe voci cereşti la un loc.

L-am observat pe Lu Shing aşezat în capătul celălalt al canapelei, o figură cenuşie şi tristă într-o cameră colorată. Nu mai eram supărată. Părea pierdut. După încă un pufăit, am descoperit

încântată că lumina lămpilor mă făcea să mă simt ca un fulg. Când îmi treceam mâna prin aer, vedeam mii de alte mâini. Sunetul vocii lui Lu Shing rostindu-mi numele a făcut să-mi apară scântei în faţa ochilor. Vocea lui era frumoasă, muzicală, atât de plină de dragoste. L-am privit din nou şi era înconjurat de o aureolă de lumină care emana dorinţă sexuală. Tânjeam să mă atingă ca în acea primă noapte din turnuleţ când toate mă surprindeau. Nu ştiusem niciodată până atunci că poţi simţi o pace şi o fericire atât de profunde. Clipele de fericire din trecut pe care mi le aminteam erau atât de plate şi de subţiri, că puteau fi destrămate cu uşurinţă. În acest minunat nor de fum al minţii nu aveam nicio grijă, doar o senzaţie de bucurie că mă voi simţi întotdeauna ca acum. Abia acum mi se deschiseseră ochii!

— Du-mă în pat, i-am spus lui Lu Shing, iar cuvintele mi s-au desprins de pe buze şi au plutit unul câte unul până la el.

Lu Shing părea uluit când vorbele l-au izbit în faţă. Danner a râs şi l-a îndemnat pe Lu Shing să facă ce-i spun.

Am plutit în sus pe scări. Lampa era aprinsă şi lumina făcea vârtejuri în jurul patului ca nişte mărgele aurite. Dincolo de un prag care radia, am văzut o cadă ce semăna cu o supieră de porţelan pictată cu flori pe interior şi pe exterior. Apa era strălucitoare şi liniştită. În momentul în care mi-am trecut mâna prin apă ca o vâslă, florile pictate – trandafiraşi şi violete – au devenit reale şi s-au învolburat, parfumând aerul. M-am descotorosit rapid de hainele care îmi provocau mâncărimi şi m-am băgat în apa răcoroasă, fericită să-i simt atingerea catifelată pe pielea goală. Lu Shing a îngenuncheat lângă cadă şi m-a sărutat pe gât.

— Lucia, îmi cer scuze…

— Şşşş, am râs eu.

Şşşş a devenit sunetul ploii care îi acoperea vocea. *Şşşş.* Mă legănam pe valuri de flori, stropită de ploaie.

I-am simţit mâinile cum mă cuprind, cum mă mângâie. Am oftat. Mi-a desfăcut părul şi m-a sărutat pe gât. Am murmurat cuvintele vulgare în chineză şi l-am rugat să mi le spună. Le-a repetat pe un ton ciudat de politicos. Am râs şi i-am spus să mă ducă în pat şi să-mi arate ce înseamnă cuvintele alea. Când m-a ajutat să mă ridic, am simţit apa cum mi se scurgea pe fluierul piciorului ca o cascadă. M-am întins în pat şi l-am privit pe Lu Shing cum se dezbracă. Corpul lui licărea. S-a întins lângă mine şi m-a mângâiat pe spate. Am râs şi am rostit vorbele acelea aspre şi vulgare. M-a pătruns

repede şi, câteva clipe mai târziu, am observat uluită că devenisem el. Chipul care se uita la mine eram eu însămi, părând teribil de tristă, deşi eram euforică. „Bărcuţă cuminte ce eşti”, am spus, şi am vâslit împotriva valurilor, iar funiile înnodate în jurul frunţii sale au căzut. M-am oglindit în ochii lui, care s-au dat peste cap şi atunci teama m-a părăsit. Am repetat cuvintele vulgare cu insistenţă şi le-am auzit venind şi din gura lui. Împreună, cuvintele noastre vulgare ne îndepărtau armurile, a mea şi a lui, ca să putem simţi şi mai multă bucurie, şi mai multă plăcere. Expresia de pe faţă i s-a schimbat, nu mai era disperată, ci cuprinsă de extaz şi m-am simţit victorioasă pentru că îl cucerisem şi pentru că era, în sfârşit, numai şi numai al meu. Am râs pentru că făcusem acest lucru să se întâmple.

M-am trezit atât de năucă, încât nu ştiam nici cine sunt. Treptat, mintea mi s-a limpezit. Camera părea decolorată şi ştearsă, fără umbre şi lumina aceea aurie. Cineva trebuie că îmi luase hainele, nu mai erau pe canapea, unde le lăsasem. Mi-am adus aminte cât de fericită fusesem în noaptea care trecuse – dar acum nu mai rămăsese nicio urmă din ea. Aerul era greu şi mirosea a mucegai de vară. M-au cuprins din nou vechile griji şi vechea furie. Unde era Lu Shing? Mă abandonase iarăşi?

M-am dat jos din pat şi mi-am văzut rochia atârnată într-un dulap, alături de alte haine. Cine o pusese acolo? Înainte să apuc să mai fac un pas, o fată a intrat în fugă în cameră, iar eu, din pudoare, am scos un icnet, încercând să mă acopăr. Mi-a ţinut un halat albastru de mătase şi s-a uitat în altă parte în timp ce eu mi-am vârât braţele în mâneci. La picioarele mele au apărut, ca prin minune, o pereche de papuci, aşa că m-am încălţat. Mi-a făcut semn spre un locşor în spatele unui paravan. Cada fusese golită. Era simplă, albă, nu semăna deloc cu o supieră pictată. În apropiere se afla un lavoar de porţelan pe un suport înalt, plin cu apă. Mi-a arătat prin gesturi că mă pot spăla pe faţă. M-am stropit cu apă pe faţă pentru a-mi îndepărta ceaţa din minte. Am continuat să-mi dau cu apă rece pe mine până când lavoarul s-a golit şi am făcut baltă pe jos, dar îmi revenisem doar în parte. Fata m-a condus la un dulap cu sertare. Hainele mele se găseau înăuntru. A deschis alt sertar. Acolo erau împăturite cu grijă pijamale chinezeşti – haine subţiri şi mătăsoase. Înţelegeam de ce le purta Danner. Aerul era dens şi umed.

La parter, l-am găsit pe Danner vorbind în engleză cu o pisică cenuşie, care părea că-i răspunde la fel de animat, doar că pe limba ei felină.

— Ştiu că e şase seara, Elmira, dragă, dar nu putem să începem cina fără invitata noastră. A, *voilà,* a ajuns şi Lulu.

Cum de putusem să dorm mai bine de douăsprezece ore? Am mâncat o cină compusă din feluri reci cu gust straniu: feliuţe de vită şi porumbel de mărimea unor monede, ouă, castraveţi cruzi săraţi şi nişte legume de un verde-deschis. Pisica stătea la celălalt capăt al mesei şi mânca dintr-o farfurie de porţelan. Toate mesele aveau să arate aşa?

— Nu voi vorbi despre situaţia ta, a spus Danner, decât dacă vrei şi tu. Totuşi, am să-ţi spun ceva ce trebuie să ştii despre chinezi, şi anume: nu poţi schimba o tradiţie de mii de ani despre ce înseamnă la chinezi ruşinea în familie. Noi ne elaborăm propriile legi în Concesiune şi decidem de ce drepturi se bucură chinezii. Dar nu există nicio lege la care să apelezi pentru a respinge perspectiva lor filosofică. Ruşinea, onoarea, datoria nu pot fi tăgăduite. N-o să-ţi găseşti fericirea alături de acest tânăr – sau în Shanghai – dacă îţi închipui că poţi schimba acest lucru.

Nu am răspuns nimic. Nu aveam de gând să renunţ şi nici să mă întorc acasă.

— Pot să-ţi citesc răspunsul în ochi, draga mea. Ascultă-mi şi mie oful. Fiecare nou-venit găseşte ceva dezagreabil la chinezi, un lucru pe care doreşte să-l schimbe. Am auzit o mulţime de plângeri şi am avut şi eu câteva – cât de zgomotoşi sunt la ore nepotrivite, standardele lor de curăţenie, accepţiunea lor selectivă în privinţa punctualităţii, ineficienţa stilului lor de a nu face un lucru altfel decât a fost făcut de o mie de ani. S-ar putea să se mai schimbe un pic aceste lucruri în timp, dar ei nu sunt în stare să-şi schimbe fricile care guvernează majoritatea acţiunilor lor. Şi mulţi nou-veniţi, aşa ca tine, cred că vor reuşi ce îşi propun. E din cauza acelui spirit american de pionier care explorează râuri şi munţi, deschide noi frontiere şi îi cucereşte pe indieni. Aşa că de ce nu şi pe chinezi?

M-am prefăcut că mănânc, dar nu prea aveam poftă de mâncare ciudată într-o noapte aşa de caldă.

— Unii dintre americani renunţă şi pleacă acasă, a continuat Danner cu o voce veselă. Cei nevoiţi să stea câţiva ani pe aici ajung să-şi bodogăne nemulţumirile unii altora. Cei ca mine, care s-au

stabilit în Shanghai, adoptă o atitudine chinezească în multe privinţe. Nu ne băgăm. Noi ne vedem de treaba noastră, ei de-a lor. Mă rog, de cele mai multe ori.

Aveam să descopăr mai târziu că Danner se trăgea din Concord, Massachusetts, „un bastion de puritani pioşi”, cum îi spunea el. În tinereţe trăise în Italia, unde a început să colecţioneze picturi pe care le vindea la un preţ bun când s-a întors în State. S-a tot plimbat între Europa şi Coasta de Est, fiind cunoscut drept un colecţionar cu un ochi bun pentru peisaje din Est, în manieră tradiţională şi, mai târziu, impresionistă. Se mutase în Shanghai cu aproape douăzeci de ani în urmă din motive pe care nu mi le-a dezvăluit. Mulţi vin în Shanghai cu secrete, mi-a explicat Danner, sau le lasă în urmă şi se vâră în alte scandaluri. A adus cu el cufere întregi de picturi, le-a păstrat pe cele care îi plăceau şi a început să le vândă pe celelalte într-o galerie de artă de unde occidentalii nostalgici cumpărau picturi ce le aduceau aminte de peisaje familiare, locuri în care se bucuraseră de picnicuri tihnite într-o lume aflată foarte departe de cacofonia Shanghaiului.

Lu Shing vizitase galeria lui Danner de la vârsta de doisprezece ani, de când devenise fascinat de pictura occidentală. Familia sa aştepta de la el să atingă un nivel înalt de învăţătură şi să promoveze examenele imperiale, dar, în secret, el spera să devină pictor. A petrecut ore întregi copiind picturile din galeria lui Danner – peisajele bine-cunoscute cu oi şi cai, căsuţe pitoreşti de lângă izvor, corăbii albe pe mări răscolite de furtună. Acestea aveau căutare printre occidentali.

— După cum ştii, mi-a spus Danner, lucrează destul de bine, chiar dacă sunt doar imitaţii după opere semnate de artişti faimoşi.

Am simţit cum mă ia ameţeala.

— Le-a copiat? Adică n-a fost în locurile acelea din tablouri?

— Le copiază îndeajuns de bine încât e dificil să distingi originalele de ale lui.

Îmi era teamă să întreb despre pictura care mă adusese în Shanghai. Dar ce mai conta răspunsul lui?

— Ai văzut vreodată una cu nori grei de ploaie, o vale lungă, munţi în fundal…

— *Valea Minunilor*, una dintre favoritele lui. Am cumpărat-o la Berlin pentru o nimica toată. *Das Tal der Verwunderung*, a unui artist obscur care a murit de tânăr. Friedrich Leutemann. A stat în galerie ani de zile până s-o vând. Lu Shing a făcut mai multe

variante şi a adăugat un element propriu. O vale aurie în depărtare. Trebuie să mărturisesc că nu mi-a fost foarte dragă schimbarea. Originalul avea o frumuseţe întunecată, un sentiment de incertitudine. El a eliminat această incertitudine. Dar era un artist tânăr pe atunci, în căutarea unui sens.

Eu îmi dorisem certitudine, iar pictura aceea mă făcuse să mă simt de parcă eram pe punctul de-a o găsi. Mă bucuram că făcuse acea schimbare. Valea aurie pe care o adăugase era un element de originalitate.

Lu Shing şi-a vândut copiile într-o galerie până când a avut suficienţi bani pentru a pleca în America – împotriva dorinţei familiei sale. Danner i-a trimis o scrisoare de recomandare pentru unul dintre cei mai buni clienţi ai săi: Bosson Ivory II, un colecţionar de pictură peisagistică. Familia Bosson colecţiona şi protejaţi şi le plăcea ideea de a avea unul din Orient. Timp de câţiva ani, Lu Shing a locuit în casa lui Ivory din Croton-on-Hudson oferindu-i, în schimb, picturi. Îi scria regulat lui Danner şi spunea că domnul Ivory făcea sul picturile pe care nu le dorea şi le punea undeva bine.

După ce am terminat de mâncat, Danner mi-a spus că masa principală va fi servită la miezul nopţii. Lu Shing urma să ni se alăture, împreună cu pisica, Elmira, şi, posibil, musafirul de la etajul trei. Era o chinezoaică, ne-a explicat Danner, care oferea bărbaţilor lecţii de engleză. Lecţii de engleză! Asta era povestea inventată pe care le-o spusesem femeilor de pe vas. I-am pomenit lui Danner despre această coincidenţă.

— Într-un oraş cu atâtea femei disperate şi atât de puţine oportunităţi, o să dai peste multe coincidenţe. Alegerea ei e una obişnuită şi nu se ocupă chiar cu lecţii de engleză, chiar dacă poate să converseze destul de bine. Adevărul este că are un aranjament cu doi bărbaţi, unul pe timp de zi, celălalt noaptea. Le ţine de urât în mod regulat, iar ei îi oferă, tot regulat, un salariu.

— Cum le ţine de urât?

— Este o doamnă a nopţii, draga mea. *Prostituată* e un cuvânt prea aspru. Este o amantă profesionistă. Nu a mea, a râs scurt Danner. Eşti şocată. Nu conduc un bordel, draga mea. Femeia este o cunoştinţă veche, o persoană pe care o ştiu de când ducea o viaţă destul de respectabilă. Dar condiţiile se schimbă rapid pe aici, iar o femeie fără un soţ nu are prea multe şanse. Putea să ajungă să adune zdrenţe, să fie spălătoreasă sau cerşetoare. Putea să se ducă la un bordel ieftin sau să ajungă pe străzi. A ales, în schimb,

să accepte propunerea mea de a locui cu chirie în camera de deasupra şi să primească domni în vizită. Nu-ţi face probleme, n-o să trebuiască să suporţi du-te-vino-ul vizitatorilor ei. Intră pe poarta de pe cealaltă parte a casei, de pe următoarea alee. Când o s-o cunoşti, o vei găsi interesantă şi plăcută. Toţi sunt de părerea asta. Numele ei este Porumbiţa de Aur.

În ciuda spuselor lui Danner, eram deranjată de prezenţa femeii. Aveam un sentiment neplăcut că situaţia mea semăna deja prea mult cu a ei. Şi eu primeam în vizită un domn care îmi plătea chiria.

Hamalul lui Lu Shing a adus un bileţel pe care scria că Lu Shing va veni în seara aceea şi, după cum a promis, a ajuns cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Danner pusese să ni se gătească multe feluri la cină. Mie nu-mi era foame. Lu Shing şi cu mine ne-am dus imediat în camera mea şi am încercat să-i citesc pe chip ce se petrecuse între timp. Eşec şi disperare. I-am povestit despre femeia care locuia deasupra mea. Dacă mă abandona, aş fi avut aceeaşi soartă. Mi-a spus că nu trebuie să mă chinuiesc singură cu gânduri groaznice care nu se vor adeveri niciodată.

— Ţi-ai dat toată silinţa? am ţipat. Le-ai spus despre mine?

Danner îmi spusese că este imposibil să schimbi o familie chinezească. Dar eu voiam ca Lu Shing să fie la fel de insistent cum fusesem şi eu – şi să se simtă la fel de mizerabil. Ne-am întins pe pat cu faţa unul la celălalt.

— Ezit să-ţi dau speranţe, mi-a spus. Dar m-am gândit la o posibilitate. Putem să îi înmuiem inima mamei mele întâi, ceea ce ne va oferi o cale către inima tatălui meu. Dacă o să avem un băiat, o să fie primul fiu din generaţia nouă. Şi pentru că eu sunt fiul cel mare, naşterea lui o să fie un eveniment important. Nu pot garanta că îl vor accepta, de vreme ce nu e în întregime chinez. Dar dacă este primul, măcar nu-l vor putea ignora.

Această posibilitate era opiul meu. Dulceaţa din aer s-a întors. Gândurile negre mi s-au risipit. Deci exista o cale! Primul născut al primului născut. Eram atât de încântată de răspunsul acesta, încât nici n-am conceput ca bebeluşul meu să fie altceva decât băiat. Mi-am făcut planuri pentru noua mea viaţă într-o familie de chinezi. Printre primele lucruri pe care trebuia să le fac era să învăţ chineză.

M-am prezentat femeii de deasupra, Porumbiţa de Aur, care într-adevăr era o persoană plăcută. Avea cam douăzeci şi cinci de ani, era drăguţă, chiar dacă cele două jumătăţi ale feţei erau puţin asimetrice, un obraz fiind mai sus decât celălalt. Partea dreaptă a

buzei de sus părea să se răsucească înăuntru. M-am bucurat să aflu că vorbeşte engleza, nu la fel de frumos ca Lu Shing, dar îndeajuns de fluent cât să putem sta de vorbă. Mi-a vorbit deschis despre viaţa ei, ghicea ce îmi doream să aflu. Fusese abandonată încă din faşă şi crescută într-o şcoală de pe lângă o misiune americană. S-a îndrăgostit de un bărbat chipeş şi a fugit de la şcoală la şaisprezece ani. După un an, bărbatul a abandonat-o, aşa că s-a angajat într-o casă de curtezane. Nu era o viaţă îngrozitoare. Avea mulţi admiratori. Se bucura de libertate. L-a cunoscut pe Danner într-o ceainărie şi au luat adesea ceaiul. Dar cu doi ani în urmă, a făcut greşeala să-şi ia un amant, lucru care l-a înfuriat atât de tare pe unul dintre peţitorii săi, încât i-a fracturat maxilarul şi nasul. S-a vindecat la Danner acasă, unde a şi rămas de atunci.

— Viaţa de care avem parte nu este întotdeauna viaţa pe care o alegem.

Nu am întrebat-o despre domnul respectiv. În parte pentru că-mi era frică să nu descopăr că seamănă cu Lu Shing – o familie înstărită, un fiu care nu doreşte să o ia de nevastă sau drept concubină. Orice similarităţi ar fi existat acum, situaţia o să se schimbe. Eram americancă şi aveam o mulţime de oportunităţi, chiar dacă deocamdată nu îmi dădeam foarte clar seama care erau acestea. Între timp, o să-mi îmbunătăţesc şansele. Am întrebat-o dacă poate să-mi dea lecţii de chineză.

— M-ai ridicat la rangul de profesoară! mi-a spus. La un moment dat, sperasem să devin una.

Lu Shing mă vizita la ore imprevizibile. Îl aşteptam în fiecare zi pe hamalul lui să vină cu un bileţel prin care Lu Shing să mă anunţe dacă urma să mă viziteze în ziua aceea sau în următoarea. Hamalul era acelaşi bărbat care avusese grijă de mine în prima zi. Îl auzeam cum intră în fugă pe poartă, ţipând în chineză: „E aici!”, şi inima începea să-mi bată mai repede. Mesajul lui Lu Shing era scris pe o hârtie de culoare crem, pusă într-un plic asortat, apoi într-un săculeţ de mătase, astfel încât să nu poată fi pângărită de mâini murdare.

Întotdeauna începeau cu „Draga mea Lucia…” şi urma acelaşi scris de mână elegant, perfect caligrafiat, chiar dacă îşi exprima regretul că nu mă poate vizita sau îmi anunţa momentul venirii sale, de parcă scrisese biletul într-o manieră relaxată, deloc grăbită, în timp ce-şi savura ceaiul de după-amiază. Vizitele lui aveau loc dimineaţa devreme sau mai spre seară sau noaptea

târziu. Niciodată nu venea la ora prânzului sau a cinei. Încercam să mă arăt veselă în timpul vizitelor sale, dându-mi seama că în ultima vreme mă lăsasem pradă unor stări precum cele ale mamei mele, devenind frustrată şi critică. Însă era dificil să îmi reprim ce simţeam atunci când Lu Shing părea atât de puţin tulburat de aranjamentul nostru. Nu puteam să mă prefac când începeau să mi se întindă pe piept şi pe gât pete trandafirii.

Decât să mă lase să sufăr în tăcere, Danner a devenit ghidul meu vesel prin Shanghai. Din cauză că era ditamai omul, trebuia să folosim două ricşe, iar cei care le trăgeau se bucurau când îl vedeau venind. Întotdeauna plătea în plus. Mâncam la restaurante franţuzeşti, intram în magazine de rarităţi, am văzut un spectacol de vodevil pus în scenă de evrei ruşi şi ne-am plimbat cu barca pe râul Soochow. Shanghai oferea distracţii nesfârşite, iar eu le luasem la rând în încercarea de-a uita de situaţia mea delicată şi de absenţa iubitului meu. Când ne întorceam din oraş, însă, mă cuprindea din nou starea de nelinişte.

Într-o seară, l-am întrebat pe Danner dacă am putea să facem un ocol în drumul spre casă şi să trecem pe la locuinţa familiei lui Lu Shing. Danner mi-a spus că nu ştie unde e.

— Nu mint, a protestat. Într-o zi, o să trebuiască să te mint şi o să vezi cât de prost mă descurc. Oraşul ăsta colcăie de mincinoşi. Ai zice că ar fi trebuit să-nvăţ să mint mai bine. Dar n-am avut niciodată un motiv să fiu nesincer. Nu am un trecut de delincvent. Nu mă aflu aici ca să îi duc pe oameni cu vorba şi să le iau banii, însă cei care vin în Shanghai au întotdeauna un motiv foarte bun pentru asta. Să facă avere, de pildă, ăsta e unul des întâlnit. O să găseşti în casele de opiu mulţi care au eşuat. În cazul meu, am venit cu un prieten drag pe care îl ştiam de la universitate. Era artist, iar estetica orientală îi influenţase puternic opera, chiar se considera un orientalist. Am dus o viaţă minunată împreună. A murit de pneumonie acum nouă ani. Atât de demult, şi parcă a fost ieri.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, am spus.

A râs încetişor.

— Iar acum m-am făcut cât noi doi la un loc. Eram de nedespărţit, ca gemenii, ne potriveam în toate privinţele – mai puţin ciucuraşii. Sunt opera lui.

Era homosexual. M-am gândit la tatăl meu şi la aventurile lui cu bărbaţi şi femei deopotrivă. Fusesem furioasă că îşi oferise

dragostea atâtor oameni, dar nu şi mie. Tatăl meu, însă, nu vorbise niciodată despre ei cu afecţiune – despre niciunul, nici măcar despre domnişoara Pond. Nu iubise niciodată pe nimeni mai mult decât mă iubise pe mine. Poate că aş fi devenit incapabilă de-a mă simţi iubită sau de-a iubi pe cineva dacă nu l-aş fi cunoscut pe Lu Shing. Spre deosebire de Danner, eu nu puteam spune că am avut o viaţă minunată împreună.

— Cum îl chema pe prietenul tău? am întrebat.

— Teddy, mi-a răspuns.

De fiecare dată când intram într-un magazin de rarităţi, îl întrebam pe Danner ce părere ar fi avut Teddy despre o gravură sau despre o pictură ori despre un vas de porţelan.

— Teddy ar fi considerat că aceste mărunţişuri suflate cu aur sunt oribil de pretenţioase. Şi că aceste obiecte de artă nu sunt artă, ci imitaţii vulgare. I-ar fi plăcut coloritul acestor vase.

Cu timpul, începusem să ghicesc ce i-ar fi plăcut lui Teddy cu o precizie stranie, mi-a zis Danner. Când mă apuca plânsul sau eram supărată ori speriată din cauza incertitudinilor care planau asupra noii mele vieţi, Danner mă consola.

— Mă simt atât de singură, îi spuneam.

— Teddy mi-a spus odată că e normal să ne simţim singuri, asta pentru că inimile noastre sunt diferite de ale celorlalţi şi nu ştim în ce fel. Când suntem îndrăgostiţi, ca prin farmec, inimile noastre diferite se unesc perfect pentru că nutresc aceeaşi dorinţă. În cele din urmă, diferenţele revin, după care încep necazurile, apoi vindecarea şi, între acestea, multă singurătate şi teamă. Dacă dragostea rămâne în ciuda acestor diferenţe chinuitoare, trebuie protejată, căci este rară. Asta mi-a spus Teddy şi asta e ce aveam şi noi.

Lu Shing şi-a adus vopselurile. Voia să-mi facă portretul.

— Felul în care ne vedem pe noi înşine nu este niciodată felul în care ne văd ceilalţi, a spus. Aşa că îţi voi arăta ce văd şi ce simt eu. Te voi picta drept Lucia, femeia pe care o iubesc.

M-a aşezat într-un fotoliu şi a aranjat o lampă astfel încât să-mi lumineze chipul. Nu mi-am acoperit sânii, chiar dacă portretul era doar de la umeri în sus.

— Vreau ca pictura să emane senzualitatea ta, spiritul tău liber şi dragostea ta pentru mine. Fără haine eşti liberă să fii tu însăţi.

— Cu burta asta, cu greu mă simt eu însămi.

Eram un pic supărată, pentru că întârziase două nopţi la rând.

— Am spus întotdeauna că îmi este imposibil să surprind un moment nemuritor, a continuat el. Dar tu mi-ai zis odată că am reuşit. Aşa că simt nevoia să încerc din nou. Când l-am întrebat dacă pot să văd cum apar acele momente nemuritoare, mi-a spus că trebuie să aştept până termină. Un moment nemuritor nu înseamnă timp nemuritor.

În nopţile când putea să vină la mine, picta timp de o oră sau două. Eu doar mă uitam în ochii lui când îşi ridica privirea de pe pânză. Avea o expresie serioasă, studiată şi de câteva ori mi-am zis că nu simte nimic mai mult faţă de mine decât faţă de scaunul pe care şedeam. Dar chiar atunci punea pensula jos, încheind pentru noaptea respectivă. Chipul i se inunda de adoraţie şi dorinţă, apoi mă ducea în pat.

Eram nerăbdătoare să văd portretul şi să ştiu ce vedea el, cine îşi imagina el că sunt. Îmi surprinsese spiritul meu nemuritor în *Valea Minunilor*. Ţin minte ce surpriză am avut când m-am recunoscut în valea aceea lungă şi verde, când mi-am recunoscut sufletul în valea aurie. Cine eram eu nu avea nimic de-a face cu vreo înfăţişare îngrijită, cu manierele sau opiniile superioare ale părinţilor mei. Nu trebuia să-mi ascund defectele. Nu aveam niciunul, pentru că nu trebuia să mă compar cu alţii. Aveam cunoaşterea, certitudinea a ceva important – dar acum nu mai puteam să-mi aduc aminte ce era. Îmi scăpase din nou. Dacă aş fi intrat în posesia acelui lucru, nu m-aş mai fi simţit chinuită de îndoieli – dacă eram sau nu iubită, dacă ar trebui să rămân sau să plec. Speram ca noua pictură să-mi restabilească sentimentul acela de certitudine.

Două săptămâni mai târziu, mi-a dăruit pictura cu o dedicaţie pe spate, în chineză şi engleză: „Pentru Lucia, cu ocazia împlinirii a şaptesprezece ani”. Ziua mea de naştere reală trecuse când ne aflam pe vapor. Pictura era şi frumoasă, şi tulburătoare. Mă înfăţişase pe un fundal negru, într-un spaţiu gol şi amorf, de parcă nu aparţineam niciunui loc. Un umăr îmi era alb ca laptele, celălalt era cufundat în penumbră. Pictura mă arăta până la brâu, iar peste sâni purtam o fâşie splendidă de satin pe care o ţineam cu o mână, sugerând un amestec erotic de pudoare şi indecenţă. Irisurile mele verzi erau două inele subţiri, iar pupilele erau mari şi negre, negre ca locul ăsta neştiut în care mă aflam. Îmi aduceau aminte de prima dată când mă uitasem atent în ochii lui Lu Shing şi am văzut

că sunt atât de întunecaţi, încât nu aş fi reuşit niciodată să mă uit în ei şi să aflu cine este. Oricine vedea pictura putea să confirme că eu eram fata zugrăvită acolo. Chiar dacă era bine executată, nu voiam să fiu fata aia cu o privire goală, care nu putea să vadă altceva decât pictorul, de parcă acesta avea să fie întreaga mea lume pentru totdeauna. Acesta nu era spiritul meu, ci ceea ce rămăsese după ce îl pierdusem. Lu Shing nu mă cunoştea. Dar ce mă speria şi mai tare: eu nu mă cunoşteam. El iubea o fată care nu exista. Nu era sufletul meu pereche. Şi totuşi gândul de a renunţa la el era de neconceput, pentru că atunci ar fi trebuit să distrug ce văzusem în pictura cu valea cea verde: era vorba despre dragostea de sine.

— M-ai făcut frumoasă, i-am spus.

M-am bucurat că era întuneric, astfel încât să nu-mi vadă gâtul care mi se împurpurase. M-am prefăcut că mă minunez la vederea picturii, găsind cât mai multe lucruri frumoase pentru a-mi ascunde dezamăgirea. Apoi l-am rugat pe Lu Shing să scrie altceva peste numele pe care mi-l dăduse în engleză şi chineză.

— Ar trebui să scrie „Lucretia Minturn” am spus. Dacă pictura va fi moştenită de generaţii viitoare ale familiei tale, ar trebui să-mi cunoască adevăratul nume.

Am aşteptat să-i văd reacţia. Nu s-a uitat la mine.

— Desigur, a spus.

Am mai cerut o pictură.

— Pictura aceea cu valea, i-am spus. Poţi să o pictezi din memorie?

Mi-a adus pictura după trei zile, ceea ce m-a făcut să cred că mi-a dat una dintre multele copii pe care le avea deja gata, tot atâtea reprezentări ale locului unde mă regăseam cu adevărat.

Au trecut trei luni şi m-am îngrăşat prea mult ca să mai pot purta hainele pe care mi le adusesem cu mine. Danner şi Porumbiţa de Aur mi-au făcut la croitor nişte rochii noi şi largi. Cele în care mă simţeam cel mai bine erau precum hainele lui Danner, pijamale şi robe foarte lejere. Bebeluşul devenise ceva real, nu doar o soluţie ca să mă accepte familia lui Lu Shing. Bebeluşul acesta era viitorul meu, indiferent ce urma să se întâmple. Nu-mi puteam îngădui alte aşteptări dincolo de acest punct. Lu Shing mă vizita uneori în fiecare noapte câte o săptămână la rând. Rareori rămânea până dimineaţa. Chiar când simţeam că aş putea să accept

aranjamentul, dispărea pentru o săptămână, iar eu mă simţeam azvârlită în infernul celor abandonaţi. Când se întorcea, întotdeauna avea un motiv bun pentru absenţa lui. Fusese obligat să îl însoţească pe tatăl său în calitate de interpret la o întâlnire importantă pe tema scutirilor de taxe prevăzute în tratate. Mama lui se îmbolnăvise şi îl chema zilnic pentru a-i întări speranţele. Eram suspicioasă în ce privea sinceritatea lui, dar nu voiam să îi pun întrebări suplimentare şi să aflu, poate, că suspiciunea aceea greţoasă fusese justificată.

În timp, partidele noastre de sex au început să trădeze o oarecare răceală. Mi-am zis că avea de-a face cu sarcina, poate că nu găsea o parteneră atractivă într-o femeie umflată ca un balon. Dar am observat şi că foarte rar stătea mai mult de câteva ore. Părea grăbit când se îmbrăca. Puteam să ghicesc ce ascunde, dar adevărul îmi provoca un nod în gât. M-am forţat să rămân calmă, să-mi reţin lacrimile şi petele de roşeaţă, să îmi păstrez mintea limpede. Când îşi lua la revedere din prag, o făcea stângaci şi avea o faţă vinovată care îi contrazicea promisiunea de a fi sincer.

— Te-ai căsătorit? am întrebat fără multă emoţie.

A făcut o pauză şi a venit către mine.

— Nu am vrut să îţi spun până nu eram sigur că poţi să primeşti vestea. Dar erai ori într-o dispoziţie tristă, ori într-una foarte fericită. Momentul nu a părut niciodată potrivit.

Adevărul era supărător, dar justificarea lui era bicisnică şi nesinceră.

— Şi când aş fi putut să primesc vestea? Când aş fi fost cu copilul în braţe?

— Lucia, ştiai că îmi este promisă o mireasă. Căsătoria nu schimbă nimic între noi.

— Nu-mi mai spune Lucia. Fata aia nu îţi mai aparţine. Numele meu este Lucretia.

— Am fost obligat să mă căsătoresc cu o fată pe care n-o iubesc. Dar tu ai putea să fii în continuare soţia mea.

— O concubină.

— Ai fi recunoscută de toţi ca a Doua Soţie. Nu este neapărat o poziţie inferioară dacă tu oferi primul fiu din generaţia următoare. Împreună cu fiul nostru, ai putea să trăieşti în propria ta casă, dar familia te va recunoaşte ca fiind soţia mea. Aranjamentul ar fi mult mai confortabil decât dacă ai trăi în casă drept Primă Soţie. Întreab-o pe Porumbiţa de Aur dacă te mint.

— Şi dacă copilul nu e băiat?

— Nu poţi să gândeşti aşa.

Porumbiţa de Aur mi-a confirmat adevărul spuselor lui Lu Shing despre ce însemna să devin a Doua Soţie.

— Totuşi, a adăugat ea, există o diferenţă între ceea ce este posibil şi ceea ce se întâmplă de fapt, mai ales când bărbatul dictează posibilităţile. Am aflat pe pielea mea. Dar poate că în cazul tău posibilităţile vor fi altele.

În seara în care trebuia să se nască copilul – exact data la care în America se aniversează ziua de naştere a lui Lincoln –, Danner s-a aşezat la parter, aşteptându-l pe hamalul lui Lu Shing. Porumbiţa de Aur nu mă părăsise o clipă toată ziua, repetându-mi în engleză: „Fii curajoasă. Fii tare”. După zece ore de durere, nu am mai putut să rezist, am început să ţip şi să icnesc. Toate cuvintele ei de alinare în limba engleză au fost înlocuite de unele frenetice în chineză, pe care nu le puteam înţelege, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva eram pe cale să mor. În cele din urmă, hamalul s-a întors cu binecunoscutul plic crem şi un mesaj scris cu scrisul îngrijit al lui Lu Shing: era obligat să participe la un banchet şi la festivităţile prilejuite de ziua de naştere a mătuşii sale, care împlinea şaizeci de ani. „Şaizeci de ani este printre cele mai importante aniversări”, îmi scria.

Un număr era mai important decât să fie alături de mine când se năştea copilul nostru? Singurul motiv acceptabil pe care ar fi putut să-l invoce ar fi fost acela că îşi pierduse viaţa. Danner i-a dat hamalului un bileţel prin care îl înştiinţa că sunt gata-gata să nasc.

O oră mai târziu, o moaşă chinezoaică m-a anunţat cu solemnitate că bebeluşul meu este o fată. A aşezat-o în braţele mele. Când a început să plângă, am plâns şi eu împreună cu ea. Am bocit pentru durerea de care urma şi ea să aibă parte la fel ca mine. Am bocit pentru toate speranţele mele care se risipiseră. Aveam să o protejez, să am grijă de ea. Nu să o neglijez cum făcuse mama mea cu mine. Nu să o schimb. Ea va şti că am iubit-o aşa cum era. Avea să fie precum violetele pe care le plantasem în grădină pe când eram copil, cele pe care mama le-a considerat buruieni ce trebuie smulse. Le-am îngrijit astfel încât să crească libere, în orice direcţie voiau, şi s-au răspândit, nestânjenite, până când au ajuns peste tot.

Danner era încântat că avem printre noi „o regină în miniatură”. Avea să fie cel mai loial supus al ei. Când i-am spus că m-am decis

să o numesc Violet, după floarea mea favorită, mi-a spus că violetele sunt şi printre preferatele lui pentru că aveau nişte feţişoare frumoase şi expresive. A spus că a doua zi de dimineaţă va trimite un servitor pentru a găsi violete pe care să le putem planta prin grădină.

Mesajul vag al lui Danner a avut efectul dorit asupra lui Lu Shing. Înainte să treacă două ore, Lu Shing a apărut urcând scările într-un suflet. A venit la mine cu ochii măriţi de speranţă. În următoarea clipă, a aflat adevărul văzându-mi expresia de pe chip. Când am dat la o parte cuvertura în care era învelită, Lu Shing nu a schiţat niciun gest, doar s-a uitat la ea, nu cu admiraţie, ci cu o uşoară ezitare care îi trăda dezamăgirea. Nu o putea ascunde.

— E minunată, a murmurat. Atât de mică.

S-a chinuit să găsească alte câteva declaraţii fără noimă despre trăsăturile unui nou-născut.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare. Aştepta din partea mea să recunosc ce însemna pentru viitorul meu naşterea unei fetiţe. În clipa aia, l-am urât. Credea că sunt dezamăgită pentru că bebeluşul nostru se născuse fără un penis şi că ea era motivul pentru care îmi pierdusem toate speranţele de-a fi acceptată în familia lui. Apoi mi-am dat seama că el o vedea pe Violet ca fiind cauza tuturor necazurilor lui. Din cauza ei venisem cu el în Shanghai. M-am hotărât să n-o las pe Violet să reprezinte dezamăgirea nimănui. Va fi primită cu braţele larg deschise pentru ceea ce era. Era copilul meu, fiica mea, pe care acum o iubeam mai mult decât orice altceva pe lume, mai mult decât pe Lu Shing.

— I-am pus numele Violet, am spus şi, fără să-l privesc, am adăugat: O iubesc mai mult decât îţi imaginezi.

A dat din cap. Nu a întrebat de ce i-am pus numele Violet, nici n-a comentat pe marginea declaraţiei mele de dragoste.

A doua zi, a venit o femeie care m-a informat că a fost trimisă de Lu Shing pentru a fi doica bebeluşului. Acest gest de dragoste mi-a dat curaj. Oare chiar era dragoste? O doică? Mă deranja că trebuie să pun la îndoială tot ce făcea Lu Shing în ultima vreme. De fiecare dată când venea în vizită, aducea cadouri, iar eu îi priveam faţa când o lua în braţe. Nu părea încântat. Mai târziu, când copilul a învăţat să râdă, se bucura împreună cu ea, dar tot nu simţeam că o iubeşte la fel ca mine. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi luptat ca tatăl lui să o accepte. Când ea plângea roşie la faţă şi cu pumnii strânşi, se arăta îngrijorat, dar nu părea să-i simtă supărarea la fel ca mine.

Nu făcea nimic pentru a o linişti.

— Niciun tată nu are aceste instincte, a spus Danner.

— Dacă o iubeşte, de ce nu a vrut să-şi pună numele pe certificatul ei de naştere?

— Ar fi însemnat că este odrasla lui şi ar fi ostracizat-o pentru totdeauna. Până nu ai o poziţie oficială în cadrul familiei, ar fi bine să aştepţi.

— E mai bine pentru ea să poarte stigmatul unui copil din flori, nelegitim, dacă eu n-o să am niciodată o poziţie în cadrul familiei lui? Nu pot s-o las pe Violet să trăiască în dispreţul celorlalţi.

— Am o soluţie, a spus Danner.

A ieşit. După două ore, s-a întors cu un certificat de căsătorie pe care scria că m-am căsătorit cu Philo Danner. Era datat cu luni de zile înainte de naşterea lui Violet. Apoi a scos un certificat de naştere pentru Violet Minturn Danner.

— Am înregistrat-o deja la Consulatul American, mi-a spus. Este cetăţean american şi i se va cere să cânte melodii patriotice, precum „My Country ‘Tis of Thee”.

Am izbucnit în plâns. Îi dăruise lui Violet legitimitatea.

— Dacă preferi să fii căsătorită cu altcineva, mi-a spus, pot să merg la acelaşi individ care mi-a făcut certificatele. Este unul dintre cei mai pricepuţi din Shanghai – are toate formularele potrivite, sigiliile pentru nume cu cerneală roşie, caracterele chinezeşti şi toate aiurelile alea în engleză.

Pentru a sărbători faptul că devenise tată, Danner i-a cumpărat lui Violet un coş şi o zornăitoare din argint cu un ciucuraş.

— Rugăciunile mele de puritan mi-au fost ascultate. În sfârşit, sunt tată.

Ca şi mine, Violet avea părul şaten şi ochi verzi. Pielea ei era albă, dar forma ochilor o făceau să pară mai mult chinezoaică decât albă. Danner nu era de acord. A spus că a moştenit partea italienească a familiei lui Teddy. De parcă ar fi ascultat ce decretase Danner, Violet s-a schimbat în decursul primului an. Străinii care o vedeau şi o admirau credeau că este pe jumătate italiancă sau pe jumătate spanioloaică.

Danner şi cu mine duceam în multe privinţe o viaţă de cuplu căsătorit. Aranja să putem lua masa împreună. Porumbiţa de Aur ni se alătura în chip de mătuşică a lui Violet, aşa că toţi trei ne ocupam pe rând de Violet. Eram atenţi la toate lucrurile noi pe care le făcea, la ceea ce o interesa. La unsprezece luni, Violet i-a spus

lui Danner „tati”, ceea ce l-a făcut să plângă şi să spună că e una dintre cele mai fericite zile din întreaga lui viaţă. Când ne plimbam, discutam despre viitorul ei – şcolile la care urma să meargă, băieţii pe care trebuia să-i ocolească. Ne făceam griji pentru sănătatea ei şi ne contraziceam asupra celor mai bune remedii ca s-o liniştim când plângea de se înroşea la faţă.

Danner o ducea prin magazine de jucării şi cumpăra toate obiectele spre care ea întindea mâna. A trebuit, în cele din urmă, să-i spun că douăsprezece păpuşi cu arc sunt suficiente. Era clar că Violet îl iubea şi râdea când mergeau împreună, săltând pe burta lui enormă. Dar Danner, am observat eu, obosea uşor când ducea orice greutate în plus. Trebuia să se aşeze repede şi să-şi recapete suflul. M-am îngrijorat pentru sănătatea lui şi mi-am folosit prerogativele de soţie ca să-i cer să slăbească.

Prin mai, când nu se împlinise bine un an de când ajunsesem în Shanghai, vizitele lui Lu Shing deveniseră nesatisfăcător de aleatorii. Se putea întâmpla să fie cu mine trei zile, după care să nu-l mai văd o săptămână. O învăţase pe Violet să spună „Baba” în loc de tata, dar ea nu îşi ridica braţele spre el când îl vedea că se apropie, aşa cum făcea cu Danner. Datorită ei, încetasem să mai resimt atât de puternic dezamăgirile pe care le trăisem cu Lu Shing. Violet îmi ocupa cea mai mare parte din gânduri. Îmi umplea inima. Când îşi flutura mânuţele, mi se risipea orice supărare. Mergea de-a buşilea peste violetele din grădină. Când o vedeam cum râde printre pernuţele de flori, de multe ori îmi tresălta inima de surpriza fericirii.

Într-o zi caldă de mai, în timpul Festivalului Tuen Ng, aleea era mult mai liniştită decât în cele mai multe după-amiezi. Majoritatea locuitorilor – atât chinezii, cât şi străinii – plecaseră spre râul Soochow pentru a privi întrecerile Bărcilor Dragon[13]. În grădina aceea liniştită, în timp ce Lu Shing stătea cu Violet în braţe, i-am dat vestea cea nouă: eram iarăşi însărcinată.

Lu Shing i-a spus doicii să-mi dea mâncăruri care să întărească copilul care creştea în mine. N-a spus cuvântul *băiat.* Ştiam că amândoi trebuia să fim prudenţi. Dar am fost bucuroasă să las speranţa să reînvie. Şi nu era doar pentru şansa mea de-a fi acceptată în familia Lu. Voiam ca Violet să fie recunoscută drept

[13] Întrecere nautică în care se folosesc bărci tip canoe, decorate cu capul unui dragon în partea din faţă.

fiica lui Lu Shing.

Bebeluşul s-a născut pe 29 noiembrie 1900, de Ziua Recunoştinţei. Lu Shing îmi spusese că va fi plecat în perioada aceea pentru a-şi asista tatăl. Şi totuşi a venit la trei ore după ce i-am trimis vestea. A ridicat bebeluşul şi i-a privit chipul, vorbind despre viitorul măreţ care-l aştepta. Se mândrea că fiul său se născuse într-o zi specială, cea de după ziua de naştere a bunicului său. Lu Shing spunea că apropierea dintre zilele de naştere purta semnul continuităţii între generaţii. Când s-a uitat să vadă cât de mult îi semăna bebeluşul la chip, s-a referit la „fruntea familiei Lu”, „nasul familiei Lu”. Mi-a surprins privirea.

— Este important să vadă asemănarea, mi-a explicat, ca să ştie dincolo de orice dubiu că acest bebeluş este fiul meu.

M-a sărutat pe frunte şi mi-a mulţumit.

A doua zi, s-a întors încărcat cu numeroase daruri. Haine chinezeşti pentru bebeluşi, un medalion de argint, o pătură dintr-o mătase scumpă. A spus că bebeluşul trebuia să arate ca un mic chinez când urma să fie prezentat mamei sale. Trebuia să arate ca şi cum făcea deja parte dintr-o familie bogată.

L-a ridicat pe bebeluş în dreptul chipului său şi i-a zis:

— Bunica ta te-a aşteptat cu nerăbdare. A adus ofrande zilnic, îi era teamă că o să aibă doar nepoate…

Pe Lu Shing îl luase gura pe dinainte, iar suspiciunea mi s-a strecurat imediat în suflet şi mi s-a făcut rău.

— Soţia ta i-a oferit bunicii tale tot o nepoată?

N-a dat semn că i-ar părea rău pentru ce zisese.

— Haide să fim bucuroşi astăzi, Lucia. Să uităm de toate celelalte şi să avem încredere că soarta ni s-a schimbat.

— Intenţionezi să mă faci a Doua Soţie? am întrebat.

— Sunt gata să încerc. Acum avem o şansă mai bună.

— Cum estimezi că va decurge acceptarea mea de către familia ta? O îmbrăţişare călduroasă? Toleranţă? Ranchiună? Fii sincer. Fericirea mea depinde de asta.

— S-ar putea să dureze.

A vorbit de planurile sale de a o aborda pe mama sa, de a o ruga să fiu recunoscută.

Nu îl ascultam. De-o oră mă tot gândisem la cum s-ar putea schimba viaţa mea dacă mă mutam din casa lui Danner. Aici aveam libertate şi nu mă controla nimeni. Violet îl adora pe Danner, iar el o adora pe ea. Iar Danner, Porumbiţa de Aur şi cu mine deveniserăm

prieteni adevăraţi şi puteam să ne bazăm unii pe alţii fără reţineri.

— Prefer să rămânem la aranjamentul pe care îl avem acum, i-am spus lui Lu Shing. Poţi să-mi dai ce poziţie doreşti în familia ta atâta timp cât Violet şi fiul nostru sunt acceptaţi şi, de asemenea, recunoscuţi ca fiind ai mei. Voi continua să trăiesc aici, în casa lui Danner, împreună cu copiii noştri.

Lu Shing părea uşurat. A vorbit din nou despre şansele lui de-a câştiga acceptul familiei sale odată ce li-l prezenta fiul nostru.

— Până nu sunt amândoi acceptaţi în familia Lu, am spus, vor fi consideraţi copiii lui Danner. Voi avea un certificat de naştere american care să ateste acest lucru. Şi chiar dacă vor fi acceptaţi, copiii vor continua să locuiască cu mine.

— Fiul nostru ar trebui să petreacă timp cu bunicii lui, mai ales când sunt ocazii importante. Acest lucru va asigura poziţia lui legitimă în cadrul familiei noastre.

— Şi Violet?

— Voi avea grijă să fie acceptată şi tratată cum trebuie. Dar nu pot să schimb felul în care părinţii mei îl privesc pe primul născut de sex masculin al noii generaţii.

Cu doi ani în urmă, nu aş fi fost de acord cu acest aranjament nici în ruptul capului. Însă acum îmi dădeam seama că din prostie şi mândrie îmi dorisem să mă vâr pe gâtul familiei lui Lu Shing şi sufeream de pe urma respingerii lor. Propunerea mea nu era un compromis, reprezenta ceea ce îmi doream. Puteam să-mi las deoparte resentimentele, iar Lu Shing putea să facă la fel cu secretele lui. În ziua aceea, s-a întins în pat, cu fiul nostru între noi. A vorbit blând, cu toată tandreţea pe care nu o mai auzisem de un an. Avea să îşi informeze familia că îşi va împărţi timpul între casa lor şi cealaltă casă pe care o aveam pe Aleea Floralã de Est. În ciuda conversaţiei noastre entuziaste despre viitor, aveam mintea limpede. Era posibil ca părinţii lui să nu-l accepte pe fiul nostru drept primul urmaş legitim de sex masculin. Dacă aşa se va întâmpla, nu conta. Tot îi aveam pe cei doi copii ai mei. Lu Shing s-ar fi putut să mă dezamăgească în continuare, dar fericirea mea nu mai depindea de el. Danner era soţul meu mai mult decât putea vreodată să fie Lu Shing. Era un tată mai bun decât fusese al meu vreodată.

După ce a plecat Lu Shing, i-am dezvăluit lui Danner planurile mele.

— A refuzat să trăiască aici ca al Doilea Soţ, i-am spus. Drept

urmare, cum tu eşti Primul Soţ, iar eu, Prima Soţie, familia noastră va fi formată doar din Violet, noul bebeluş şi noi. Lu Shing va veni să ne viziteze ca până acum. Lu Shing poate să-i dea băiatului ce nume doreşte. Dar numele lui american va fi Teddy Minturn Danner.

Danner a fost atât de impresionat, încât a plâns până aproape n-a mai putut să respire.

Lu Shing a venit a doua zi, dimineaţa devreme, în timp ce Danner, Violet şi cu mine luam micul dejun. Se vedea că este nerăbdător să-şi vadă fiul.

— Bebeluşul doarme, i-am spus, şi nu poate fi deranjat.

Lu Shing mi-a cerut să vorbim între patru ochi.

Am ieşit în grădină. Mi-am dat seama că sentimentele mele faţă de Lu Shing se schimbaseră. Nu mai aveam nevoie de el pentru a-mi găsi fericirea, o casă sau un viitor. Mintea îmi fusese eliberată, aşa că acum îl vedeam exact cum era: un bărbat de care fusesem obsedată, pe care poate că încă îl mai iubeam, dar nu eram sigură de acest lucru. M-am întrebat dacă el sesiza această schimbare a mea.

— Mama mea a fost de acord să-l vadă pe fiul nostru, a spus. I-am zis că are multe dintre trăsăturile familiei Lu şi că nu încape îndoială că face parte din neamul nostru. Din momentul în care l-am văzut, i-am zis, m-a ţintuit cu privirea şi m-a recunoscut drept tatăl lui.

Am râs când am auzit minciuna. Lu Shing a continuat:

— I-am mai spus şi că îl cheamă Lu Shen. Shen înseamnă „profund”. Aş fi ales un nume împreună cu tine, dar n-am avut timp. Am prins o ocazie de-a sta de vorbă cu mama când nu mai era nimeni prin preajmă ca să audă ce voiam să-i zic.

— Nu pot să-ţi reproşez că i-ai dat un nume chinezesc. Eu i-am dat deja unul american. Teddy Minturn Danner. Teddy, nu Theodore. Două nume, date separat, un semn că ne îndepărtaserăm foarte mult unul de altul. Am continuat: Tocmai mi-am dat seama că nu m-am gândit niciodată să te întreb ce înseamnă numele tău, Shing.

— „Realizare” mi-a spus, un nume ironic în ceea ce mă priveşte. Nu am realizat nimic – nici faţă de tine, nici faţă de familia mea. Am eşuat ca artist. Dar fiul nostru va compensa eşecurile mele. Într-o zi, va fi capul unei familii alese.

Ultimele lui cuvinte au fost precum opiul pentru sufletul meu.

— Când doreşte mama ta să-l vadă?

— În seara aceasta. Este deja nerăbdătoare. Ar fi cel mai bine dacă i l-aş duce singur. Dacă îl doreşte ca nepot, atunci îl va prezenta tatălui meu. Dacă şi el va fi de acord, putem atunci să le spunem că trebuie să fii recunoscută ca mama lui.

— Mai spune-mi o dată, ce facem dacă nu mă recunosc?

— Îl vom creşte împreună în afara familiei. Dar nu va avea legitimitatea unui fiu chinez, astfel încât nu va avea dreptul la o poziţie sau la vreo moştenire, lucruri pe care le doresc pentru fiul nostru.

L-am rugat să mă lase să mă gândesc şi i-am spus că mă voi decide până seara dacă va putea să îl ia pe fiul nostru fără mine. Le-am pus întrebarea Porumbiţei de Aur şi lui Danner. Pot să îl respingă, le-am spus. Sau pot să-l accepte pe el, dar nu şi pe mine. Am discutat toată ziua. Le-am expus posibilităţile, iar ei le-au întors pe toate părţile împreună cu mine. Iar atunci când îmi dădeau sfaturi care nu se potriveau cu dorinţele mele, nu le auzeam. Voiam pentru copiii mei – Violet şi Teddy – să fie recunoscuţi şi să aibă toate şansele de-a duce o viaţă bună pe care să şi-o aleagă singuri.

În seara în care a venit Lu Shing, îl înfofolisem şi-l pregătisem pe Teddy. Adusese cu el o dădacă şi pijamale de mătase pentru bebeluş. M-a îmbrăţişat recunoscător şi mi-a declarat dragostea ce mi-o purta. A doua zi după-amiaza, urma să mi-l aducă înapoi, aşa că n-o să apuc să mi se facă dor de el. I-am sărutat chipul lui Teddy în timp ce dormea. Apoi l-am lăsat să plece.

N-am putut să dorm. Îmi imaginam ce va simţi mama lui Lu Shing când îl va vedea. Îmi imaginam tot ce era mai rău, chipul ei plin de dezgust. Danner mi-a ţinut de urât, încercând să mă abată de la gândurile mele cu poveşti despre tizul micului Teddy. Când am dat glas grijilor că totul va fi în zadar, i-am fost recunoscătoare că mi-a înşirat motivele pentru care puteam să sper că Lu Shing va izbuti. A început cu nevoia disperată a unei bunici de-a vedea că i se naşte un nepot înainte să părăsească această lume. Danner a spus că probabil este îngăduitoare cu Lu Shing, pentru că el fusese primul băiat născut. Mi-a pomenit numeroase familii despre care se ştia că aveau sânge amestecat. A spus că Teddy era prea frumos ca o bunică să aibă inima să-l refuze.

La 9 dimineaţa, hamalul lui Lu Shing a apărut cu binecunoscutul plic în săculeţul de mătase: „Draga mea Lucia, speranţele noastre sunt mai aproape de a se transforma în realitate. A fost foarte

plăcut impresionată de el”. Am lăsat să-mi scape un ţipăt de bucurie. Am continuat să citesc: „Este încrezătoare că poate să-l convingă pe tatăl meu să ne accepte fiul drept nepotul său. Va face asta mâine, când tatăl meu se întoarce în Shanghai. Deocamdată, doreşte să mai petreacă timp cu bebeluşul. Acest lucru, mi-a spus ea, îi va permite să spună exact cuvintele potrivite ca tatăl meu să-şi poată depăşi toate rezervele. Trebuie să mai avem răbdare încă o zi.”

Nu mă bucura prea tare faptul că mama lui Lu Shing îl păstra pe Teddy. Îmi fusese suficient de greu şi o singură noapte. M-am gândit dacă să nu-i trimit o scrisoare în care să-i cer să mi-l dea înapoi pe Teddy până mâine. Dacă mama lui era atât de mulţumită pe cât spunea el, atunci va fi mulţumită şi când se va întoarce tatăl lui Lu Shing. I-am trimis un bileţel în care îi ceream lui Lu Shing să se întoarcă cu bebeluşul.

După-amiază, când îl aşteptam să mi-l înapoieze pe Teddy, am primit o scrisoare de răspuns: „Draga mea Lucia, totul merge înainte cu semne încurajatoare. Mama i-a trimis tatălui meu un mesaj şi se întoarce mai devreme. Va ajunge în seara asta”.

Ar fi trebuit să fiu fericită cu evoluţia evenimentelor. Dar nu eram fericită pentru că Teddy nu se afla în braţele mele. Trebuia să fi insistat să mi-l aducă. Oare trăgeau de el prea mult? Îl lăsau să doarmă? Apoi o nouă teamă, de mărimea unui grăunte de nisip, mi s-a strecurat pe sub piele. O să mi-l dea înapoi? Grăuntele de nisip mi-a pătruns în ochi, eram atât de agitată, încât mă plimbam dintr-o parte în alta pe alee. Danner nu putea ţine pasul cu mine fără să-şi piardă suflul. Mi-a sugerat să fumez opiu pentru a-mi îndepărta gândurile de la ce nu puteam schimba deocamdată.

A doua zi dimineaţă, Lu Shing mi-a trimis alte veşti bune: „Fraţii mei şi soţiile lor au văzut bebeluşul şi l-au îndrăgit pe loc foarte tare. Şi ei au zis că a moştenit trăsăturile familiei. Tatăl meu este deja atât de ataşat de nepotul lui, încât îi tot vorbeşte despre viitorul lui. Toate obstacolele sunt înlăturate din drum”.

Nu puteam să sărbătoresc victoria până când nu se întorcea Lu Shing cu Teddy. Danner şi Porumbiţa de Aur au încercat să-mi abată grijile. Au vorbit despre toate privilegiile de care se vor bucura copiii mei – educaţie, respect şi putere. Fiul meu putea ajunge un birocrat corupt dacă nu îi insuflam valori pozitive. Danner o sălta pe Violet, care împlinise doi ani, pe burta lui, îngânându-i un cântecel şi ridicând-o deasupra capului: „Călare pe-

un cal semeţ, haide sus, dii, dii…”. Teddy trebuia să se întoarcă până în prânz.

Seara, eram deja înnebunită. Lu Shing tot nu ajunsese. Dacă fusese reţinut, ar fi trebuit să trimită un mesaj în care să-mi explice situaţia. Am întors pe o parte şi pe alta diferitele posibilităţi: Teddy se îmbolnăvise şi nu voiau să-mi spună. Poate că tatăl lui Lu Shing se răzgândise, iar mama lui dorea să-l mai ţină pe Teddy pentru a-l face să-şi schimbe părerea. Poate soţia lui Lu Shing a obiectat şi mai aveau nevoie de timp pentru a rezolva conflictul. Dar niciuna dintre temerile acestea nu s-a dovedit la fel de înspăimântătoare faţă de cum au decurs lucrurile în realitate.

Noaptea târziu, hamalul mi-a dat un bileţel scris în grabă. „Draga mea Lucia, nu ştiu cum să-ţi spun ce s-a întâmplat…”. Părinţii lui Lu Shing se deciseseră să-l păstreze pe Teddy. Nu doreau să mă recunoască pe mine drept mamă. Urma să devină fiul soţiei lui Lu Shing. Mama lui îl luase deja pe Teddy când i-a comunicat hotărârea. Nu ştia unde se află copilul. „Lucia, dacă ştiam unde se află, ţi l-aş fi adus şi l-ai fi ţinut în braţe până acum. Mi-e scârbă că s-a întâmplat aşa ceva, nu pot decât să-mi imaginez şocul prin care treci.” Mai departe, mi-a povestit cum familia lui îl ameninţase că n-o să-l mai lase niciodată să-l vadă pe Teddy, dacă mai încerca vreodată să mă vadă pe mine.

Tremuram şi eram incapabilă să înţeleg ce citeam în bilet. Am alergat la parter, dar hamalul plecase. Am ieşit în fugă în alee, apoi pe Bulevardul Nanking. Am blestemat şi am plâns. Când m-am întors în cele din urmă, după două ore, Danner şi Porumbiţa de Aur erau aşezaţi la masă cu nişte feţe sumbre. Citiseră scrisoarea de mai multe ori pentru a descifra înţelesul fiecărei fraze.

— Asta-i răpire, a spus Danner. Mergem la Consulatul American la prima oră.

După câteva momente, oroarea i s-a aşternut pe chip. Fuseserăm atât de încântaţi că vom câştiga acceptul familiei Lu, încât uitaserăm să îl înregistrăm pe Teddy ca pe fiul lui Danner şi al meu la Consulatul American. Cum puteam să susţinem că un copil fusese răpit când acesta nici nu exista în evidenţele lor? Lu Shing poate chiar depusese o cerere legală de înregistrare a lui Teddy.

Am zăcut în pat trei zile fără să dorm sau să mănânc. Porumbiţa de Aur şi Danner au avut grijă de Violet. Am revăzut în minte tot ce se petrecuse. Simţisem pericolul. Ar fi trebuit să-l însoţesc pe Lu Shing, măcar în birjă. Trebuia să fi luat o birjă pentru a-l urmări pe

hamal. M-am luptat cu ideea că Lu Shing fusese de la bun început părtaş la acest complot. În sfârşit scăpase de mine, problema lui, fata din State care nu ar fi înţeles niciodată ce înseamnă să fii chinez. N-avea niciun sentiment faţă de mine sau faţă de micuţa Violet.

Danner a jelit aproape la fel de mult ca mine. Prin micul Teddy, îl readusese la viaţă pe vechiul prieten, iar acum îi pierduse pe amândoi. În loc să mai înfulece lacom cum îi stătea în fire, n-a mai vrut să se atingă deloc de mâncare. Porumbiţa de Aur plănuia să-l găsească pe Teddy şi m-a asigurat că o va face. Şi-a întrebat prietenele din casele de curtezane dacă îl cunoştea cineva pe un bărbat numit Lu care lucrează la Ministerul Afacerilor Externe. I-au răspuns că există zeci de mii de familii Lu. La ce departament în Ministerul de Externe? Sunt mulţi străini care vor să vorbească cu cineva din administraţie zilele astea. Ce treabă ai cu el? De ce vrei să-l găseşti?

Când am reuşit să-mi vin în fire şi să mă dau jos din pat, am ţinut-o pe mica Violet strâns, de frică să nu dispară cumva şi ea. S-a zbătut. Am pus-o jos şi am privit-o cum se duce clătinându-se pe picioare până la un teanc de cărţi pe care l-a răsturnat. S-a uitat la mine să vadă dacă aprob ce făcuse, iar eu m-am forţat să zâmbesc. Pentru ea nu existau noţiuni precum ura, trădarea sau dragostea falsă.

La o lună după ce l-am pierdut pe Teddy, Danner s-a ridicat de la masă cu un geamăt, plângându-se că are indigestie. În seara aceea s-a dus să se culce la ora zece. Nu s-a mai trezit niciodată.

Inima îmi era prea secătuită ca să mai resimt durerea morţii sale. Nu mai eram capabilă de suferinţă şi refuzam să înţeleg ce însemna pierderea lui. Dar zilele au trecut şi un gol de durere mi se căsca tot mai tare în suflet. Unde era bărbatul care îmi oferise toată inima lui, casa lui, compasiunea şi dragostea lui? Trăise alături de mine speranţele şi înfrângerile mele, furia şi necazul meu. Îmi oferise un trai decent şi îi dăruise legitimitate lui Violet când se născuse. M-a înzestrat cu o armură ca să fiu curajoasă şi să pot merge înainte. Danner fusese tatăl pe care mi-l dorisem întotdeauna. Ar fi trebuit să-i spun. Noi eram mica familie pe care el şi-o dorise întotdeauna. Noi eram ai lui şi el era al nostru. Ştia asta.

Când m-am dus la Consulatul American pentru a-i înregistra decesul, am descoperit că averea lui Danner îmi revenea mie –

casa, tablourile, mobila şi ciucuraşii. Fusesem soţia lui, iar acum eram văduva lui. Nu o uitase nici pe Porumbiţa de Aur. Chiria pe care o luase de la ea se afla într-un cont la bancă pe numele ei. Porumbiţa de Aur s-a oferit să-mi plătească în continuare chiria obişnuită, astfel încât să nu trebuiască să se mute şi să poată să-şi servească mai departe clienţii. I-am spus că poate trăi alături de mine ca musafir, iar ea mi-a zis că sunt mai bună ca o soră. Chiar dacă moştenisem casa, nu rămăseseră decât puţini bani pentru cheltuielile zilnice. Folosisem deja o mare parte pentru înmormântarea lui Danner. Ca să aibă un venit, Danner vindea o pictură sau două în fiecare lună, întotdeauna după ce delibera îndelung de care putea să se despartă. Am dus câteva tablouri la o galerie de artă şi mi s-a spus că nu valorează aproape nimic. Nu aveam de gând să las picturile lui Danner să ajungă în mâinile unor şarlatani. Am dus picturile acasă şi am spus servitorilor că nu aveam cu ce-i să-i plătesc. Doi au plecat, dar doica şi hamalul au rămas. Au spus că le ajunge să aibă o locuinţă şi ceva de mâncare, ba chiar au susţinut că ar putea să se târguiască şi să cumpere produse la preţuri mult mai mici decât cele care i s-ar oferi unui străin. Le-am fost recunoscătoare, totuşi ştiam cu toţii că nu făceam decât să amânăm inevitabilul. Şi apoi ce-ar fi urmat? M-am plimbat prin casă uitându-mă după ce am mai fi putut să vindem – canapeaua, fotoliul cel mare cu pernele lui deformate, masa şi lampa – treceam totul în revistă în timp ce păşeam printre teancurile de cărţi care şerpuiau prin toată casa şi se îngrămădeau pe poliţa căminului, cel cu ghirlande de ciucuraşi. Cărţi şi ciucuraşi, excesul a doi risipitori, care acum trebuiau să întreţină două femei cumpătate.

La început, am insistat să nu vând decât cărţi pe care nu le-aş fi citit niciodată: beneficii medicale ale lipitorilor, efemeride de maree, mecanica instrumentelor muzicale, densitatea lichidelor. S-a întâmplat să fie exact aceleaşi cărţi pe care nici alţii nu doreau să le citească. Apoi, m-am despărţit de romanele care se vindeau rapid printre americanii şi englezii recent sosiţi în Shanghai. Istoria maritimă, relatări istorice ale căpitanilor de pe vasele britanice şi un atlas au fost surprinzător de căutate. După ce am eliberat podelele de cărţi, am început cu cele din rafturi. Am calculat în cât timp urma să ni se termine banii: şase luni, chiar mai puţin în cazul în care cărţile rămase se dovedeau lecturi nepopulare. Prin librării întrebam întotdeauna dacă intrase un client pe numele de Lu

Shing. Întotdeauna aveam cu mine un stilou cu peniţa ascuţită astfel încât, dacă l-aş fi găsit, să îl tai pe faţă dacă nu mă ducea la Teddy. Să îşi poarte ruşinea veşnic, în văzul tuturor.

Porumbiţa de Aur şi cu mine am făcut o listă cu toate căile posibile prin care puteam să facem bani. Ea putea să predea engleză şi chineză. Eu puteam să fiu ghid pentru străinii care doreau să exploreze „misterele Shanghaiului”. Am lăsat anunţuri în magazine americane, în cluburi, pe zidurile din apropierea Consulatului American. Între timp, mergeam la galeriile de artă în căutarea picturilor cu norii de ploaie întunecaţi, cu valea cea lungă şi verde înconjurată de munţi. În fiecare zi băteam străzile Concesiunii Internaţionale în căutarea locurilor unde am fi putut să facem reclamă serviciilor pe care le ofeream şi ne-am jurat să nu renunţăm, în ciuda numărului tot mai mare de oameni care înţesau Shanghaiul – un milion, îmi spusese Danner, dublu decât fusese până nu demult. Mulţi dintre bărbaţii pe care-i vedeam prin Bund[14], pe Bulevardul Nanking şi prin alte părţi ale Concesiunii Internaţionale erau chinezi bogaţi îmbrăcaţi în costume făcute la comandă şi care purtau pălării Homberg ca Lu Shing, iar eu mă repezeam să le zăresc feţele. Întotdeauna mă întorceam acasă epuizată, dar nu învinsă.

După toate aceste eforturi, am descoperit un lucru: nu existau străini interesaţi să înveţe chineză – cu excepţia misionarilor, dar ei aveau propriii lor profesori de chineză. Am găsit câţiva americani nerăbdători să facă turul Shanghaiului, dar îşi imaginau că eram prostituate care le vor oferi un tur al misterelor organelor genitale feminine.

Într-o zi călduroasă, un bărbat care mă privea cum lipesc un anunţ pentru turul nostru m-a întrebat dacă ştiu unde putea găsi un pub. I-am sugerat Clubul American. Prea scorţos, mi-a răspuns. I-am pomenit de barurile care se înşirau de-a lungul Bundului. Prea gălăgioase şi pline de marinari beţi. Voia un pub cum vezi în orice orăşel, care să-i aducă aminte de cel de acasă.

— Toată lumea spune că Shanghaiul are de toate, a zis, dar încă n-am reuşit să găsesc un pub unde omul să poată bea o halbă cu amicii, să fumeze un trabuc şi să cânte melodii vechi în jurul pianului.

— Dacă doriţi un loc primitor, ştiu eu. Se deschide într-o

[14] Zonă populară din centrul Shanghaiului, cu multe clădiri istorice şi alte atracţii turistice, situată pe malul râului Huangpu.

săptămână.

I-am scris pe o bucăţică de foaie numele şi adresa: „Pubul Danner. Aleea Floralã de Est nr. 18”.

Când m-am întors acasă şi i-am spus Porumbiţei de Aur ultimele noutăţi, a fost încântată.

— În sfârşit! a strigat. Apoi a adăugat: Ce-i aia un pub?

— Orice ar fi, am spus eu, ne descurcăm noi.

Pubul Danner a căpătat contur de-a lungul următoarelor luni graţie sugestiilor şi nemulţumirilor primilor clienţi. În prima săptămână am început cu un inventar demn de milă: bere, trabucuri ieftine şi un whisky care îţi ardea măruntaiele. Cel mai mare avantaj al nostru s-au dovedit a fi melodiile sentimentale. I-am fost recunoscătoare domnului Maubert pentru că îmi tăiase cele două degete în plus de la mâini şi astfel am putut să iau lecţii de pian. În interiorul banchetei de la pian, am găsit maldăre de partituri – cele mai multe pentru balade dulcegi. Îmi notam piesele favorite ale clienţilor pe care ei voiau să le interpretez. Le ziceam să se întoarcă în seara următoare şi le promiteam că vor putea să le cânte atunci. A doua zi dimineaţă, eu şi cu Porumbiţa de Aur colindam magazinele cu instrumente muzicale la mâna a doua ca să găsim partiturile. Câteodată reuşeam să le găsim. Clienţii noştri ne spuneau şi preferinţele lor în materie de whisky, bere şi trabucuri. În fiecare zi, cu încasările din seara precedentă, cumpăram băuturi şi trabucuri mai bune, pe care le vindeam apoi la preţuri tot mai mari. Foloseam tehnica mamei mele pentru a-mi aduce aminte numele clienţilor, astfel încât să-i pot saluta pe fiecare în parte seară de seară. Stăteam puţin la taclale, suficient de mult cât să le pot pune genul de întrebări care să-i facă să se simtă ca acasă: „Ai mai primit vreo scrisoare de la iubita ta?”, „Cum se mai simte mama ta, mai bine?”. Îi compătimeam, îi felicitam şi le uram mult noroc. Aceste mici gesturi, am descoperit, îi aduceau înapoi pe clienţi şi a doua zi, şi în ziua următoare. În şase luni de zile, afacerea mergea ca pe roate. Am găsit o casă pe altă alee cu camere de închiriat la parter. Piane abandonate se găseau, precum şi muzicieni rămaşi fără lucru. Ne-am botezat al doilea pub „La Lulu”.

Porumbiţa de Aur, am observat, nu se mai sătura de succes. Vindea coniac din ce în ce mai bun, vin de Porto, băuturi deosebite, toate la preţuri din ce în ce mai mari. Puburile făceau destul de mulţi bani, dar Porumbiţa de Aur nu credea că e suficient. Mai erau

şi alte oportunităţi, spunea ea. Cei care se mişcă repede fac avere. Ştia acest lucru pentru că în puburi îi auzea des pe cei din Occident cum vorbeau despre noi afaceri. Avea un talent pentru trasul cu urechea. Clienţii noştri nu bănuiau că o femeie chinezoaică vorbeşte engleză suficient de bine încât să le înţeleagă discuţiile. Învăţase la perfecţie să arboreze faţa aceea mereu zâmbitoare a unei femei care nu înţelege nimic şi astfel era invizibilă pentru ei.

Ascultându-le conversaţiile, i-a venit ideea de a deschide un mic club social unde oamenii de afaceri să se poată întâlni într-o atmosferă mai elegantă şi mai liniştită decât cea dintr-un pub. Ideea era şi să fie mai discret decât Clubul American şi alte asemenea locuri unde nu te puteai bucura de intimitate. Am închiriat câteva camere într-o casă cu un aspect impunător – erau multe disponibile, eliberate de afacerişti care veniseră cu planuri mari, dar dăduseră faliment. Am mobilat camerele cu canapele, măsuţe mici şi rotunde acoperite cu feţe de masă, palmieri, obiecte lustruite din alamă şi pardoseală din marmură. Am atârnat pe pereţi cele mai frumoase dintre tablourile lui Danner. Celelalte au fost vândute de un negustor, un fost prieten de-al lui Danner, un bărbat cinstit care ne ajuta să le vindem pe rând şi la un preţ bun. Ne-am botezat clubul Porumbiţa de Aur. Pe lângă băuturi de calitate, serveam şi ceai. În loc să mai cântăm la pian melodiile preferate ale clienţilor, am angajat un violonist şi un violoncelist care cântau Debussy. Puneam la dispoziţie camere mici, intime, unde bărbaţii să-şi poată încheia afacerile. Fiind gazda unui club sofisticat, purtam haine simple şi la modă. La fel cum făcusem şi în puburi, îi salutam pe „musafirii” noştri – aşa le spuneam – pe nume. Porumbiţa de Aur a angajat câţiva chelneri şi i-a instruit bine. Supraveghea atentă cât alcool era turnat într-un pahar, o uncie şi un pic. Observa şi îşi nota care erau preferinţele fiecărui bărbat şi ce comanda, astfel încât data viitoare eu să-i pot oferi oaspetelui aceeaşi masă şi să-l întreb dacă doreşte ce a comandat ultima dată.

Porumbiţa de Aur stătea la postul ei în camerele private. Debarasa rapid paharele goale şi se întorcea cu altele curate şi pline. Printre clienţii înstăriţi, secretele erau mai profitabile. Aflam ce noi afaceri fuseseră încununate de succes şi care eşuaseră, ştiam de asemenea şi motivul. Am auzit că anumite bănci puneau mâna pe informaţii înaintea tuturor şi-şi luau partea leului din profit. Am reţinut cum făceau acest lucru. Am aflat şi despre

scheme ilegale, una având de-a face cu patru indivizi de la patru companii diferite, care umflaseră cifrele de afaceri, păcălindu-l pe un investitor naiv. Am aflat cum să recunoaştem înţelegeri necinstite.

— Ştim mai bine ca alţii despre cum se fac banii, a spus Porumbiţa de Aur. Trebuie doar să ne decidem ce afacere să pornim.

Nu a durat mult până s-o găsim. În Shanghai, aceleaşi bunuri puteau fi cumpărate şi de chinezi, şi de occidentali, dar nu din aceleaşi magazine. O frizerie pentru occidentali bine cunoscută şi-a găsit curând un echivalent într-una deschisă pentru bărbaţi chinezi înstăriţi. Unui coafor pentru femei occidentale îi corespundea un coafor pentru femei chinezoaice înstărite. Cu alte cuvinte, orice era popular şi la modă printre occidentali avea să găsească o clientelă dornică printre bogătaşii chinezi. Când am deschis Clubul de Aur pentru clienţii chinezi, am descoperit că Porumbiţa de Aur nu mai avea acelaşi avantaj secret: oaspeţii chinezi ştiau că poate vorbi chineză şi evitau să discute secrete de faţă cu ea. Iar eu nu ştiam suficientă chineză încât să pot să prind confidenţele – până când am învăţat arta *momo* – să tac şi să scriu din memorie. Porumbiţa de Aur îi întâmpina pe musafiri, iar eu trebuia să ascult şi, mai târziu, să îi recit ce îmi aduceam aminte. În prima zi, am repetat frazele folosite des: „Când te-ai întors?”, „Când pleci?”, „Asta-i o prostie”. Într-un an, puteam să înţeleg în întregime aproape orice conversaţie despre afaceri, aveam un vocabular special pentru animale, flori şi jucării, deprins de la Violet, care la patru ani vorbea engleză şi chineza învăţată de la doica ei de parcă erau o singură limbă.

Dacă un musafir căuta să formeze o alianţă comercială cu o companie americană, Porumbiţa de Aur menţiona clienţilor noştri chinezi posibilitatea existenţei unei „noi prietenii”. Eu făceam acelaşi lucru pentru clienţii noştri din Occident. Cele două cluburi gemene au devenit furnizorii pieselor de puzzle pe care le presupunea orice afacere de comerţ exterior. Pentru mici succese, primeam un mic dar. Pentru cele mai mari, ne ieşeau recompense frumoase. În cele din urmă, am introdus un onorariu şi încasam un procent din profituri. Porumbiţa de Aur continua să fie neliniştită, stare pe care mi-o transmitea şi mie. Cu cât clientul era mai bogat, cu atât afacerea era mai captivantă, şi cu atât mai mulţi bani urma să facem.

— Dacă vrem să atragem bărbaţi şi mai bogaţi, a spus, ar trebui să deschidem o casă de curtezane de prima mână. Ştiu una cu o reputaţie foarte bună, matroana este dispusă să vândă.

Doi ani mai târziu, am deschis un loc care combina cele două componente ale afacerii noastre: un club pentru occidentali, o casă de curtezane pentru chinezi. Am numit-o Casa lui Lulu Mimi în chineză, iar în engleză, Tăinuita Cale de Jad. Calea era locul unde ambele tabere se întâlneau la mijloc.

— În zece ani, o tachinam pe Porumbiţa de Aur, o să ajungi să cumperi zece ţări, iar în douăzeci de ani, patruzeci. Nu te mai saturi. Este boala succesului.

Îi plăcea să audă aşa ceva.

— Mi-ajunge cât am acum, zicea. Aveam nevoie să mă întorc în trecutul meu şi să-l schimb. Acum zece ani, a trebuit să părăsesc casa de curtezane cu faţa distrusă. Acum deţin una dintre cele mai bune case din Shanghai, iar pentru a fi cu adevărat de succes, trebuie să devin o doamnă cu mult timp liber la dispoziţie, niciodată grăbită, întotdeauna calmă, poate chiar un pic leneşă.

Eu nu eram nici calmă, nici nu aveam timp liber. Trebuia să-i preiau o parte din muncă. După o săptămână, când a observat că mi se duseseră ochii în fundul capului din cauza lipsei de somn, a spus că o să fie mai puţin leneşă. Cred că voia să apreciez că trăgea din greu, aşa că de atunci încolo am început să remarc deseori acest aspect.

După-amiaza până începeau petrecerile de seară, mă jucam cu Violet, citeam poveşti, îi făceam baie şi îi cântam melodii în engleză şi în chineză, îi spuneam cât de mult o iubesc şi o culcuşeam în pătuţ, apoi aşteptam să adoarmă. Aşa era rutina dragostei noastre. Putea să aibă încredere în mine. Doica ei avea grijă de ea dimineaţa, cât eu încă dormeam. Din când în când, îmi luam un amant, aveam grijă să-mi aleg unul care să-mi fie inferior din punct de vedere financiar, al puterii sau al inteligenţei. Îi testam, cum o făcusem la şaisprezece ani, îi păstram pe cei cu experienţă şi renunţam la cei fără sare şi piper. Mă foloseam de bărbaţi în mod egoist, lacom, fără să-mi pese de sentimentele lor. Îmi îngăduiam preambulul stimulator al dorinţei, satisfacţia impulsurilor, dar nu sentimentul ameţitor al îndrăgostirii, nici vreun preludiu care să poată fi confundat cu dragostea. Dragostea mea îi aparţinea lui Violet. Pe la patru ani, devenise un copil care ştia ce voia. Eram bucuroasă, înseamnă că nu era limitată în gândire.

Cam în perioada aceea, am descoperit că şi inima poate să fie ca un copil care ştie ce vrea. Se comporta după cum te-ai aştepta. Dacă inima mea începea să bată mai repede, ştiam că este momentul să scot picturile care mi le lăsase Lu Shing şi pe care le uram. Mă uitam la portretul pe care mi-l pictase când nesiguranţa îmi pătrunsese deja în suflet, dar încă mă agăţam de încrederea mea în el. Sau fusese vorba doar de speranţă prostească? Priveam cu atenţie şi pătrundeam prin pupilele acelea mari şi negre, poarta spre o fată fără minte care iubise un pictor. În pupilele acelea negre, strălucitoare, el văzuse o oglindă a dorinţelor lui, a dispoziţiei mele de a i le îndeplini, de-a fi oricine credea el că sunt. Apoi treceam mai departe şi studiam a doua pictură, *Valea Minunilor*, şi întotdeauna mi se făcea rău la gândul că crezusem la un moment dat în iluzia unei Fiinţe a Eului Meu Pur, ceva ce îmi cerea să îmi păstrez calităţile originale. Nici nu ştiusem care erau acestea, dar eram hotărâtă să nu permit să fie alterate sau influenţate. Îl lăsasem pe Lu Shing să le altereze. Cât de uşor renunţasem la mine însămi. Mă lăsasem purtată de dragoste, o lăsasem să-mi aleagă drumul în viaţă – spre o vale aurită care nu exista, spre un oraş de la celălalt capăt al oceanului. Am mers până în acel loc imaginar şi aproape am suferit moartea minţii mele, a inimii şi a sufletului. M-am întors ştiind că voi deveni mai deşteaptă decât dragostea. Eram în continuare hotărâtă să-l găsesc pe Teddy. Îmi aparţinea de drept, dar de fiecare dată când mă gândeam la el, mă cuprindea o furie criminală, nu durerea de-a fi ţinut în braţe un bebeluş care mă recunoştea şi îmi zâmbea. Am încercat să-mi aduc aminte cum arăta. În schimb, îi vedeam faţa lui Lu Shing când îşi privea fiul, o amintire pe care am izgonit-o din minte.

Singura fiinţă căreia urma să mă dăruiesc fără rezerve era Violet. Eram constanta ei, cea care hotăra când răsare soarele şi când apune, crea norii arătând cu degetul cerul, încălzea ziua de afară dându-i jos puloverul, o răcea îmbrăcând-o cu o haină groasă, îi dezgheţa degetele amorţite cu magia respiraţiei, înmiresma violetele învârtindu-le sub nasul ei, care o făcea să bată din palme când îmi declaram dragostea, în fiecare oră, în fiecare loc, astfel încât să se simtă la fel ca mine: ea era raţiunea existenţei mele.

Unul dintre primii noştri musafiri de la Tăinuita Cale de Jad a fost un bărbat seducător cu numele de Fairweather, un nume, i-am spus, care deja ar fi trebuit să mă avertizeze să-l evit. Era o poreclă

afectuoasă care îi fusese dată de numeroşii săi amici, mi-a spus. Îl invitau la cine şi la petreceri şi ştiau că dacă n-ar fi fost într-o situaţie financiară precară, le-ar fi întors generozitatea şi o va face îndoit când i se va împlini speranţa de îmbogăţire în Shanghai. Mi-a mărturisit de la bun început că fusese un tânăr impertinent şi familia sa înstărită îl dezmoştenise. Spera ori să strângă avere, ori să intre din nou în graţiile tatălui său. Ambele ar fi fost ideal.

La început, am considerat că Fairweather semăna cu tânărul care fusese primul meu iubit – ochi albaştri, păr negru ca al unui zeu grec. Dar era în mod evident mai seducător decât bărbaţii din trecutul meu apropiat. Cel puţin recunoştea de la început că dorea să mă facă să gem noaptea, pe întuneric, şi să râd la lumina zilei. Şi am râs încă de la început – de lăudăroşenia sa.

— Mă evitaţi, domnişoară Minturn, mi-a spus pe un ton slugarnic şi amuzant, dar vă voi aştepta, ca Rousseau pe Madame Dupin.

Deseori arunca nişte referinţe istorice de felul ăsta, precum şi aluzii obscure şi citate extinse pentru a lăsa să se înţeleagă că provenea dintr-un mediu rafinat. I-am devorat isteţimea ca pe opiu. După prima săptămână de când ne cunoscuserăm, l-am primit în pat şi, spre nenorocul meu, s-a dovedit a fi un amant înzestrat cu o cunoaştere a femeii superioară altora. Era întotdeauna gata să asculte cum se plânge o femeie şi cum îşi mărturiseşte durerile inimii ei singuratice, faţă de care arăta infinită înţelegere, completată imediat de consolarea de sub cuverturi.

Şi aşa m-a ascultat cum i-am povestit despre toate pierderile mele neaşteptate, trădările care mi-au ucis sufletul, sentimentul de vinovăţie pentru cât i-am rănit pe alţii, momentele de singurătate autoimpusă. Mi-a aflat slăbiciunea faţă de relaţiile intime şi faţă de împăratul din basm. M-a consolat pentru pierderea lui Danner şi a lui Teddy şi pentru că-mi pierdusem definitiv încrederea în oameni. I-am spus tot mai multe pentru că, în schimb, îmi oferea cuvintele pe care aveam nevoie să le aud: „Ţi s-a făcut o mare nedreptate. Meriţi să fii iubită”. Pentru câteva vorbe prefăcute, m-am dovedit mână largă cu secretele mele, iar mai târziu acest om avea să-mi fure tot ce aveam mai de preţ.

San Francisco
Martie 1912
Lulu Minturn

Înainte ca Shanghaiul să dispară la orizont, scotocisem deja tot vasul, de la pupă la provă, de la babord la tribord. Am dat buzna în cabina noastră de zece ori, aşteptându-mă ca Violet să apară acolo ca prin farmec. Îi strigam numele, vocea mi se frângea în vânt, mi se făcea rău când mă gândeam că se putea să fi rămas în Shanghai. Îi promisesem că nu voi pleca fără ea. Parcă-i vedeam chipul, expresia îngrijorată în timp ce eu mă agitam de colo-colo, împachetând lucruri în cufere, gândindu-mă la ce ne trebuie pentru noua noastră casă. Mă purtam ca şi când nu se întâmplase nimic, în parte pentru a-i domoli temerile şi îndoiala. Dar nu putea să fie consolată – nu era deloc liniştită în clipa când Fairweather a condus-o la plecare.

Acum mă forţam să cred că ea şi cu Fairweather doar pierduseră vasul. Că nu apucaseră să ridice certificatul de naştere şi viza necesare. Sau nu ajunseseră la timp pe chei. Dar apoi mi-am adus aminte de hamalul care venise cu un bilet de la Fairweather în care scria că sunt deja la bord şi să mă văd cu ei în partea din spate a vaporului. Îmi trimisese mesajul ăla, acum îmi dădeam seama, ca să se asigure că plec. Ce putea să însemne? Am trecut în revistă detaliile înşelăciunii sale. Mi-a spus că Violet are nevoie de certificatul ei de naştere. Şi că nu era în sertarul meu. Putea să-l fi furat ultima dată când fusese în patul meu. Avusese destule ocazii să mă vadă când deschid sertarul. Odată plecată, probabil că se dusese cu Violet înapoi la Tăinuita Cale de Jad. Ce altceva ar fi putut să facă cu ea? Să-l ia dracu' de nenorocit. Mi-am imaginat furia de pe chipul lui Violet şi Porumbiţa de Aur încercând să o calmeze. Porumbiţa de Aur îi va fi explicat cum am fost păcălită. Îi va fi spus că va dura o lună să ajung în San Francisco şi încă o lună să mă întorc. Iar când aveam să mă întorc, ştiam că o să mai fie încă furioasă pe mine, pentru că îi nesocotisem temerile şi o dădusem pe mâna unui bărbat pe care nu-l plăcuse niciodată – pe care îl dispreţuia. Nu conta pentru ea dacă asta se întâmplase din cauza unei înşelăciuni sau a nebuniei mele. O abandonasem.

Cu cât îmi imaginam chipul ei, cu atât teama mea creştea. Ceva grav se întâmplase. Probabil că nu se întorsese cu Violet la Tăinuita Cale de Jad. Nu ar fi vrut să afle Porumbiţa de Aur ce făcuse. Ea ar fi contactat autorităţile şi l-ar fi aruncat în puşcărie. În schimb, Porumbiţa de Aur îşi imagina probabil că Violet se afla pe vapor cu mine. Dar de ce s-o fi ţinut cu el? O considera o răsfăţată. Apoi mi-am dat seama: poate că o vânduse. Câţi bani ar aduce într-o casă

de curtezane o fată drăguță de paisprezece ani? Odată ce mi-a intrat în cap această posibilitate, n-am mai putut să alung teroarea pe care o simţeam la gândul că s-ar putea să fie adevărat. M-am dus la un bărbat îmbrăcat într-o uniformă albă.

— Trebuie să vorbesc imediat cu căpitanul, am spus.

Mi-a răspuns că el era doar un chelner. Am fugit în sala de mese şi l-am întrebat pe ospătarul-şef cum pot să dau de căpitan.

— Trebuie să trimit un mesaj urgent. Fiica mea nu este pe vapor.

Cu fiecare minut, panica creştea în mine şi interpelam pe oricine vedeam că poartă o haină albă. A venit la mine comisarul de bord.

— Situaţia nu este, din păcate, neobişnuită. O persoană se află la bord, cealaltă nu ajunge la timp. Dar, în cele din urmă, toate se termină cu bine.

— Nu înţelegeţi, i-am spus. Nu e decât un copil şi se află în mâinile unui borfaş. I-am promis că o aştept. A avut încredere în mine. Vă rog, trebuie să trimit un mesaj. Mi-a răspuns că mesaje se trimit numai în chestiuni care ţin de navigaţie sau în cazuri de urgenţă. La rândul meu, i-am spus: La naiba cu chestiunile tale de navigaţie! Asta e o urgenţă! Cum poţi să fii atât de idiot? Dacă nu pot să trimit un mesaj, întoarceţi vaporul ăsta! Doctorul navei apăruse lângă mine. Mi-a spus că pot să mă întorc în Shanghai imediat cum ajungem în San Francisco. Am continuat: Crezi că am terci în loc de creier? Durează o lună până ajungem în San Francisco şi încă una până mă întorc în Shanghai. Unde o să fie copilul peste două luni? Trebuie să mă întorc acum. Există vreo barcă de salvare? Spuneţi-mi. Unde sunt colacii de salvare? O să mă întorc înot, dacă trebuie.

Doctorul navei mi-a spus că vor aranja ca un marinar să mă ducă înapoi într-una dintre bărcile de salvare. Între timp, a spus, ar fi bine să încerc să mă calmez şi să beau puţin ceai ca să mă întremez pentru călătoria dificilă de întoarcere.

— Beţi, a spus, vă va linişti un pic.

Şi aşa s-a şi întâmplat, pentru că nu m-am mai sculat din somn două zile.

M-am trezit cu un rău de mare violent, perfect conştientă de faptul că nu visasem tot acest coşmar. Pentru tot restul lunii, am reluat în amănunt cele întâmplate, de parcă tricotam un fir, îl împleteam bine, apoi trăgeam de el şi îl desfăceam pentru a o lua de la capăt. O vedeam în Tăinuita Cale de Jad, în biroul meu,

plângând pe umărul Porumbiţei de Aur, blestemându-mă. O vedeam într-o casă de curtezane, terorizată, pe cale de a fi pângărită. I-am văzut chipul când a plecat cu Fairweather, plin de temeri şi de îndoială. Ce i-am făcut? Cât rău?

Când am ajuns în San Francisco, un bărbat mă aştepta pe chei. Mi-a înmânat o scrisoare, apoi a plecat. Am deschis-o, apoi am simţit cum mi se taie picioarele şi mă prăbuşesc la pământ. Scrisoarea era de la Consulatul American şi îmi dădea trista veste că Violet Minturn Danner fusese omorâtă în timp ce traversa Bulevardul Nanking. Martorii spun că se smulsese din mâinile a doi bărbaţi şi că striga că este răpită. Din nefericire, bărbaţii au fugit înainte să poată fi prinşi.

Nu era adevărat. Încă un şiretlic. Unde era mesagerul care îmi dăduse scrisoarea? Cu o voce gâtuită, am reuşit să îi rog pe cei din jur să mă ducă la o secţie de poliţie. Au trecut douăzeci de minute până când am găsit o trăsură liberă care să mă ia. Odată ajunsă acolo, au mai trecut alte douăzeci de minute până când a catadicsit să stea de vorbă cineva cu mine. Apoi o oră întreagă au încercat să mă reducă la tăcere. O femeie m-a îndrumat în cele din urmă spre un oficiu poştal de unde puteam să trimit o telegramă Porumbiţei de Aur. Pentru că era miezul nopţii în Shanghai, a trebuit să aştept răspunsul, aşa că am stat în faţa poştei până când telegrama a ajuns în cele din urmă.

Draga mea Lulu,
Cu profundă tristeţe trebuie să-ţi spun că este adevărat. Violet a murit într-un accident. Fairweather a dispărut. Înmormântarea acum trei săptămâni. Trimit şi o scrisoare.
A ta,
Porumbiţa de Aur

Dacă o pierdusem doar pe Violet, aş fi jelit o viaţă întreagă. Dar ştiam şi că, înainte să moară, îi zdrobisem credinţa că o iubisem vreodată. Ştiam aceste adevăruri teribile pentru că şi eu mă simţisem la fel când mă abandonase dragostea. Acestea nu erau răni pe care să le poarte când părăsea viaţa aceasta. M-am simţit jupuită de vie imaginându-mi cât a suferit în ultimele ore din viaţă. Nu conta cum se întâmplase – într-un accident, din neatenţie sau din cauza unei înşelăciuni – ea tot era încredinţată că o abandonasem. Teama pe care o zărisem în ochii ei nu-mi dădea

pace. Se transformase în teroare în mintea mea şi în oroarea că o dădusem la schimb pentru o amărâtă de foaie de hârtie – un certificat de naştere fals cu ajutorul căruia puteam să ajung la un bebeluş pe care-l ţinusem în braţe mai puţin de două zile.

Întotdeauna fusese o fată foarte atentă, chiar prea atentă, cum fusesem şi eu la un moment dat. Ştia ce este fals şi ce este evident. Putea să vadă cu ochiul unui clarvăzător puterea de distrugere pe care o are egoismul. Vedea aşa ceva în mine: mândrie egoistă, dragoste egoistă, jale egoistă. Aveam puterea să obţin orice doream, încetasem să mai văd că ea se afla chiar în faţa mea.

Îşi închipuia că îmi iubesc fiul mai mult ca pe ea, atât de mult încât aş fi fost gata s-o dau la schimb. El era bebeluşul pe care îl ţinusem în braţe atât de puţin. Ea era fiica mea care mă trăsese de fustă timp de paisprezece ani. Greşisem să cred că avea să fie întotdeauna acolo şi că puteam să îi ofer tot ce avea nevoie mâine sau poimâine. O cunoşteam atât de bine, o iubeam atât de mult şi i-o arătasem atât de puţin pe măsură ce se făcea mai mare, mai independentă, credeam eu, exact ca mine la vârsta ei. Aşa îmi justificam timpul pe care mi-l dedicam afacerilor. Uitasem că la vârsta ei nu eram independentă. Eram singură şi mă durea în fiecare zi când mă gândeam că nu eram la fel de importantă ca un gândac mort sau ca o pereche de pantofi manciurieni dintr-un palat incendiat.

Dacă s-ar fi aflat atunci în faţa mea, i-aş fi spus că nu îl iubesc mai mult pe bebeluş. Eram doar obsedată de o amăgire de pe vremea când aveam şaisprezece ani şi de care nu mă puteam elibera. Eram împinsă de furia de-a ucide toate visurile mele naive. Bebeluşul era parte din acea amăgire. Iar acum, în fine, puteam să mă despart şi de el.

M-am dus acasă. Locuinţa nu fusese vândută şi ocupată de străini, aşa cum crezusem. Supravieţuise cutremurului, exact cum îmi spusese domnişoara Huffard într-una dintre scrisorile ei. Mama şi tata trăiau în continuare acolo, nu erau zdrobiţi de durere, cum am crezut. Mama mi-a luat mâna cu blândeţe şi a plâns. Tata a venit la mine şi m-a pupat pe obraz. Domnul şi doamna Minturn muriseră, mi-a spus mama pe un ton plin de respect, după cum mi s-a părut. N-am zis nimic despre ce se întâmplase.

Luni de zile, am dus o viaţă banală, luam mesele împreună, dar

trăiam separat. Nu arboram o falsă veselie. Eram politicoşi şi atenţi, iar prin acele gesturi mărunte, recunoşteam răul pe care ni-l făcuserăm unii altora. Am văzut-o pe mama cum mă privea din când în când cu ochi plini de durere. Încă se ocupa de grădină, dar nu o mai vedeam retrăgându-se în biroul ei pentru a-şi studia insectele. Chihlimbarul fusese pus la păstrare pe undeva. Din biroul tatălui meu dispăruseră colecţiile lui. Mi-am încuiat într-un loc nevăzut amintirile despre Tăinuita Cale de Jad. Era la fel de importantă pentru mine ca un morman de nisip.

Serile noastre erau liniştite. Nu mai existau petreceri unde tata să modereze toate discuţiile alea. Domnul Maubert venea în continuare la cină de trei ori pe săptămână. Se cocoşase de tot şi ajunsese mai scund decât mine. I-am cântat la pian şi mi-a spus că nu mai fusese de mulţi ani atât de fericit. Iată cât de puţin îi trebuia.

La şase luni după ce mă întorsesem, le-am spus părinţilor mei:

— Am fost căsătorită cu un bărbat de treabă pe care-l chema Danner şi am avut o fiică. I-am pierdut pe amândoi.

În timp ce plângeam, au venit la mine şi m-au cuprins în braţe. Au început şi ei să plângă, ştiam că plângeam pentru tot amarul pe care ni-l aduseserăm unii altora şi din cauza căruia aveam să suferim pentru totdeauna.

Martie 1914

Doi ani de zile, Lu Shing mi-a trimis scrisori şi din San Francisco, şi din Shanghai. În toate îmi spunea că mă aşteptase la hotelul unde ne înţeleseserăm să ne vedem. Repeta de fiecare dată că nu fusese pregătit să mă ducă să-mi văd fiul. Adăuga că soţia lui acceptase să mă lase să-l văd şi că el m-ar fi luat în continuare să trăiesc cu el ca a doua soţie, după care spunea şi că fiul lui era legat afectiv de familia Lu. Fiul lui era moştenitorul familiei şi nu ştia că este pe jumătate alb.

— Ar trebui să-l scutim de acest şoc, scria Lu Shing, al aflării adevărului despre părinţii lui.

Mă apuca o furie oarbă de fiecare dată când ajungeam la această parte a scrisorilor lui. Oare chiar credea că mi-aş răni în mod intenţionat vreunul din copii?

Scrisoarea lui cu numărul douăzeci, care venise cu două săptămâni în urmă, relua multe din ce îmi spusese în Shanghai. Dar

de data asta făcea o mărturisire în plus:

Am spus la un moment dat că numele noastre sunt legate prin destin: Lucia, Lu Shing. Numele noastre au fost semnul că ne vom recunoaşte unul pe celălalt, iar o pictură ne-a făcut să simţim că suntem meniţi să fim împreună. Cred în continuare că eşti parte din mine. Dar, prin multele feluri în care te-am dezamăgit, mi-ai arătat cine sunt cu adevărat. Nu m-ai scăpat de îndoieli. M-ai forţat să văd cum şovăi. Ai dorit un suflet profund; nu ţi-ai dat seama că nu mai aveam ce să-ţi ofer. Trăieşti în iazuri adânci. Eu plutesc în ape mici. Mă tem că acest lucru o să fie întotdeauna adevărat şi în ce priveşte arta mea. În fine, în punctul acesta din viaţa mea, pot să mă descotorosesc de îndoială şi să accept că sunt mai puţin decât ce speram să fiu, mult mai puţin decât cine ai crezut tu că sunt. Sunt mediocru, Lucia. Nu te păcăleam pe tine. Am fost născut cu o inimă săracă. Regret că neajunsurile mele te-au rănit atât de mult.

I-am răspuns:

Bebeluşul pe care l-am pierdut avea două zile şi se numea Teddy. Nu l-am cunoscut dincolo de acele câteva ore în care l-am ţinut în braţe. După atâţia ani în care l-am tot căutat zadarnic, recunosc într-un sfârşit că bebeluşul pe care eram atât de disperată să-l găsesc nu există. Lu Shen nu este acel bebeluş. E fiul tău, în întregime, exact cum Violet este a mea, în întregime a mea. Ea e singurul copil pe care l-am pierdut. Este singura pe care o plâng şi îmi voi petrece mulţi ani căutând-o în zadar, chiar dacă este moartă.

Capitolul 15
Oraşul de la capătul oceanului

Între Mâna lui Buddha şi Shanghai
Iunie 1926
Violet

Farmec spusese că atunci când vom ajunge în vârful Mâinii lui Buddha, vom vedea oraşul dedesubt. Nu l-am văzut. M-am uitat la Dovlecelul Fermecat, apoi la Pomelo. Îşi muşcau amândouă buzele. Am reuşit să coborâm şi am continuat de-a lungul văii mici, refuzând cu încăpăţânare să ne abandonăm speranţele. Nu am văzut nimic până n-am ajuns chiar la capătul câmpiei verzi, unde ne-am oprit pe marginea culmii. Deasupra, am zărit printre lacrimi stelele, zeci de mii de sclipiri pe fundalul negru al cerului, apoi m-am uitat în jos şi am văzut printre aceleaşi lacrimi alte zeci de mii de sclipiri. M-am forţat să-mi înfrâng îndoiala şi mi-am spus că nu erau o mână de stele într-un iaz, niciun nor de licurici, nici frunze strălucind în lumina argintie a lunii. Mi-am şters lacrimile şi am văzut ce am dorit să văd. Un oraş cu zeci de mii de lumini strălucind în ferestre.

Am ţipat una la alta: „Ştiam că o să fie acolo!”, „Simţeam că-i acolo!”, „L-am văzut cu ochii minţii şi l-am făcut să fie real”.

Stelele şi luna ne-au luminat calea pe poteca întortocheată. Eram atât de entuziasmate, încât, la început, nici eu, nici Dovlecelul Fermecat n-am remarcat că Pomelo se poticnea în urma noastră, cu picioarele ei umflate. Ne-am întors şi am sprijinit-o de câte o subsuoară, apoi bucuria ne-a ridicat moralul într-atât încât parcă am plutit până jos, fără să simţim nicio greutate. Cu cât ne apropiam de oraş, inspiram mai adânc şi îmi umpleam plămânii cu aerul proaspăt, încrezătoare că indiferent ce vom găsi va fi tot ce nu aveam cu o zi în urmă. În trecut mă aşteptasem la tot ce era mai rău, acum mă aşteptam la tot ce era mai bun: un loc curat unde să stăm, o baie caldă, ceai fierbinte şi o pară dulce. Mi-am imaginat un râu, calea de întoarcere spre Shanghai. Niciuna dintre aşteptările acestea nu erau nişte dorinţe imposibile.

Pomelo a insistat să o găsim pe prietena ei, Farmec, care scăpase cu un an în urmă. Voiam să vadă cu ochii ei că ne salvase.

Am luat două ricşe ca să ne ducem la Casa lui Farmec.

Dovlecelul Fermecat şi cu mine ne-am urcat într-una, iar Pomelo a stat singură în cea de-a doua. O dureau picioarele, aşa că şi le-a ridicat, apoi a oftat adânc. În zece minute, am ajuns la Casa lui Farmec şi am descoperit că nu era extravagantă, ci avea o eleganţă clasică, potrivită pentru un orăşel modest. Când servitorul ne-a anunţat, Farmec probabil că a sărit din pat în două secunde. S-a grăbit să ne iasă în întâmpinare îmbrăcată în cămaşa de noapte, a apucat-o de umeri pe Pomelo, i-a privit chipul de aproape şi a scuturat-o.

— Nu eşti o stafie, a ţipat. Am avut dreptate? Nenorocitul ăla ne-a minţit. Exista o cărare.

— Perpetuu e mort, a spus Pomelo firesc.

Farmec a făcut un pas în spate.

—*Wah*? Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură. I-am văzut toate cadavrul şi faţa. Dar acum mă dor picioarele prea tare ca să-ţi povestesc mai multe.

Farmec i-a spus servitoarei să o ducă pe Pomelo chiar la ea în cameră şi să-i desfacă legăturile. A cerut apă caldă şi ierburi pentru a-i curăţa picioarele şi pentru a le face să se dezumfle. Am fost conduse în camerele noastre, nişte budoare frumoase. O servitoare a umplut cada cu apă suficient de fierbinte încât să mi se ia de pe mine straturile de piele rugoasă şi să devin din nou moale la atingere. Cum m-am ridicat din baie, o altă servitoare m-a înfăşurat în prosoape. Mi-am tras pe mine o jachetă şi nişte pantaloni largi. O a treia servitoarea a aşezat ceai şi gustări pe o masă. Am mâncat cu lăcomie, ca o biată ţărăncuţă, ceea ce şi devenisem. Şi, cum am pus jos ceaşca golită de ceai, m-am întins în pat fără să mă mai trezesc până a doua zi dimineaţă târziu.

Ne-am aşezat la micul dejun, iar Pomelo a spus că părem atât de relaxate, că nu ne mai recunoştea. Dar de fiecare dată când îl blestemam pe Perpetuu, tresăream, aşteptându-mă să fiu pălmuită sau trântită la pământ. Teama îmi intrase în sânge şi ştiam că o să mai trebuiască ceva timp pentru a scăpa de ea.

Ne-am petrecut mare parte din zi odihnindu-ne muşchii care ne dureau. Flancate fiecare de câte două servitoare care ne masau picioarele, povesteam pe rând cum ne ajutaserăm una pe alta. Trăiserăm împreună spaima şi supravieţuiserăm toate trei ca să ne-o putem aminti. Era suficient să ne facă surori pentru tot restul vieţii. Am lăsat-o pe Pomelo să relateze varianta ei asupra morţii lui Perpetuu. În timp ce povestea, probabil că vedea iarăşi scena în

faţa ochilor. Chipul i s-a încordat când ne-a descris cum se căţăra peste pietroaie, având senzaţia că merge pe cărbuni încinşi. Durerea aproape că o orbise. Soarele ardea nemilos, dogorind ca un cuptor. Tigrii pândeau în pădurea întunecată, iar ea tresărea la cel mai mic zgomot.

S-a întins către noi şi ne-a strâns mâinile.

— Ele s-au dovedit mai bune cu mine decât nişte surori. Ar fi putut alege să se salveze, dar, în schimb, şi-au riscat vieţile pentru a mă ajuta.

Noi i-am spus modeste că obosiserăm să tot auzim despre noi. În cele din urmă, a ajuns la momentul în care Perpetuu era pe poteca de sub ea. A început să tremure şi m-a apucat de mână, apoi a privit în jos, spre podea. Ne-am dat seama că retrăia momentele acelea, pe poteca plină de bolovani. Ochii i se holbaseră, se schimonosise la faţă, gâfâia şi pufăia, incapabilă să mai scoată vreo vorbă pentru câteva momente. Deodată, şi-a întins în faţă ambele mâini, aruncând cu pietre imaginare care săltau şi zburau, zeci de pietre, a spus ea, dar numai una fusese necesară.

— Deseori mi-am dorit să moară, a murmurat ea. M-am gândit cum ar fi să-l ucid. Dar dacă aş fi ştiut… ce urma să văd, ochii lui, momentul când şi-a dat seama ce-l aşteaptă, oroarea prea mare pentru a mi-o putea imagina până când nu l-am văzut zăcând acolo, răsucit ca nişte rădăcini de copac, faţa lui ca un ciot înroşit… întrebându-mă: Eu am făcut asta? Cum am putut să fac eu una ca asta? Acum îl voi vedea pentru totdeauna fără faţă. Nenorocitul. Şi-a şters o lacrimă cu un gest nervos, apoi a zis: Îl urăsc pentru că m-a făcut să-l ucid. Mi-a răpit umanitatea.

Mai târziu am vorbit despre ocaziile când Perpetuu ne păcălise. Toate am negat că l-am fi iubit. Ne amăgiserăm să credem că îl iubeam. Am făcut schimb de impresii despre poeziile, promisiunile, darurile şi poveştile familiei sale. *Wah!* Ţi-a spus şi ţie asta? Am luat la bani mărunţi toate făţărniciile pentru a găsi acele bucăţele care s-ar fi putut dovedi adevărate. Existase oare şi vreo parte bună?

— Poeziile proaste erau ale lui, a spus Dovlecelul Fermecat. De ce le-ar fi furat pe alea dacă erau atât de mizerabile?

Farmec a zis:

— Avea ceva probleme cu capul, pesemne că i se trăgea de când fusese dezonorat taică-su.

— Refuz să-mi fie milă de el, a spus Dovlecelul Fermecat. Trecutul nu-l scuză. E trecutul lui şi cu asta, basta.

Eu nu-l iertasem pe Perpetuu. Dar cunoşteam sentimentul de-a fi trădată prin minciuni în care ai crezut la un moment dat. Era ca o crăpătură în peretele din spatele tău, care se lărgea pe nesimţite, până când întreaga casă se năruia peste tine.

La prima vedere, oraşul Panorama Muntelui, aşezat tot într-un decor montan, nu părea mai plăcut decât Iazul Lunii. Dar odată ce intrai în oraş, vedeai oamenii plini de viaţă, apa limpede şi străzile curate. Iazul Lunii fusese mai mult o iluzie optică, frumos de la distanţă, dar când ajungeai în el, descopereai că iazul era o mocirlă, casele stăteau să se dărâme, iar oamenii erau amărâţi, deveniseră suspicioşi şi răi.

Pomelo s-a decis să rămână în Panorama Muntelui. Şi-a investit partea ei din bani în afacerea lui Farmec. Oraşul creştea, la fel şi competiţia între casele de curtezane.

— Să veniţi în vizită, a spus Pomelo.

Dovlecelul Fermecat i-a răspuns:

— Ba tu să vii în vizită la Shanghai când ţi-e poftă de peşte proaspăt prins din mare.

Dovlecelul Fermecat şi cu mine am primit rochii simple şi curate. Farmec ne-a explicat:

— Asta ca să nu creadă lumea în Shanghai că veniţi de unde veniţi.

Am luat o trăsură până în următorul oraş, aflat la cincisprezece kilometri depărtare. Se numea Opt Poduri, datorită numeroaselor poduri de peste un râu, suficient de lat şi de adânc pentru vase de pasageri. Pe partea asta a Muntelui Ceresc, ne-a spus Farmec, se găseau şosele, râuri navigabile şi căi ferate care să ne ducă tot mai aproape de Shanghai. De cealaltă parte a muntelui, unde se afla Iazul Lunii, parcă erai înţepenit în trecut, cu tot ce avea mai rău.

— Nu-i de-ajuns câtă nefericire am trăit în Iazul Lunii, a spus Dovlecelul Fermecat, a trebuit să suferim şi în călătoria noastră până acolo.

Am ajuns în alt port, am mâncat bucate autohtone, ardei iuţi şi peşte din râu, apoi am petrecut noaptea acolo. Am plătit să fim duse cu o maşină la alt râu, pentru a ne putea îmbarca pe alt vas. Cu cât ne apropiam mai mult de Shanghai, cu atât şi vasele erau mai mari, cu atât erau mai bune hanurile şi mâncarea. Nu mai vedeai căruţe trase de măgari, noroi şi căruţaşi spurcaţi la gură. La două săptămâni după ce ne despărţiserăm de Farmec şi de Pomelo

în Panorama Muntelui, am ajuns la gara din Hangzhou. Ne-am schimbat în hainele noastre curate, ne-am examinat feţele reciproc şi am mormăit nefericite că ultimul an ne îmbătrânise cât zece, fapt pe care nu aveam cum să-l ascundem.

Pe drumul spre Shanghai, Dovlecelul Fermecat a spus că ar trebui să ne deschidem şi noi propria casă de curtezane. A tot trăncănit despre stilul mobilierului şi despre caracteristicile care ar fi făcut-o să iasă în evidenţă şi să-şi câştige rapid faima: Casa Dovlecelului Fermecat.

Aveam propriile mele planuri, care începeau cu o vizită la Fang cel Loial – de data asta nu pentru a-i cere o favoare, ci o slujbă.

Octombrie 1926

Nu m-am dus la el acasă. Am intrat în biroul său de la firma de construcţii. Şedea la birou şi a rămas trăsnit.

— Eşti o stafie?

Nu ne mai văzuserăm de un an, iar acum îl descopeream cu alţi ochi. Un bărbat între două vârste, încă arătos, de fapt chiar mai atrăgător acum, când trăsăturile îi erau mai mature şi pline de personalitate. Sau aşa mi s-a părut mie.

A rânjit.

— Mi-a fost dor de tine.

S-a ridicat în picioare şi a dat să înconjoare biroul pentru a mă întâmpina în modul său obişnuit – un sărut şi o palmă peste fund în timp ce îmi inspira adânc parfumul, de parcă am fi fost nişte câini.

— Nu te formaliza, i-am spus şi m-am aşezat. Suntem prieteni vechi.

A dat din cap.

— Am uitat. Eşti măritată. Deci, cum e căsătoria cu un ţărănoi din provincie? Te-ai plictisit de munţi înnouraţi şi cascade?

— Perpetuu e mort.

Rânjetul i-a dispărut.

— Îmi cer scuze.

Nu voiam să-i arăt lui Fang cel Loial adevăratele mele sentimente.

— Căsătoria noastră se terminase înainte să moară. Iar acum m-am întors, o iau de la zero.

A cerut să ni se aducă ceai. Ne-a fost servit în ceşti cu farfurioare din porţelan făcute de compania lui.

— Arăţi minunat. Traiul la ţară şi aerul proaspăt ţi-au prins bine din câte văd.

— Mincinosule. Am îmbătrânit cu zece ani în locul ăla groaznic.

Deseori ne ironizam aşa unul pe altul. Dar tachinările lui mai mult mă răneau decât să mă amuze. Ştiam că nu sunt atractivă în felul în care era obişnuit să mă vadă – cu siguranţă nu eram deloc şic – şi o făcusem intenţionat. Alesesem o rochie chinezească anostă de culoare albastră şi un pulover gri. Părul îmi era strâns la spate într-un coc simplu. Nu voiam să-mi înţeleagă greşit cererea. Nu mă îmbrăcasem ca să îl seduc.

— Am nevoie de o slujbă, am spus.

— Bineînţeles că te voi ajuta. Chiar în seara asta o să fac o listă cu toate casele care merg bine şi o să-ţi spun mai multe despre fiecare. Apoi poţi să ţi le alegi pe cele care-ţi convin şi voi pune o vorbă bună pentru tine.

— La Casa de Curtezane Bătrâne? Am douăzeci şi opt de ani, nu mai sunt vreo fătucă naivă pe care s-o aştepte dezamăgirea în dragoste. Nu caut să mă întorc la o viaţă păguboasă. Vreau o slujbă aici, în cadrul companiei tale.

A ridicat din sprâncene.

— Poftim?

A râs încetişor. Eu am rămas calmă.

— Ştii că am talente preţioase şi altele decât să mă dau bine pe lângă tine ca să-mi faci cadouri. Înţeleg lumea afacerilor. Am crescut în această lume. Am asistat la discuţii între oameni de afaceri care luau cina la casa de curtezane. De fapt, le-am dat şi sfaturi la o petrecere pe care ai organizat-o tu, când ne-am întâlnit prima dată. Şi, după cum ştii, vorbesc engleză, dialectul din Shanghai şi mandarină, la fel de fluent toate.

Fang cel Loial părea amuzat.

— Şi ce propui? Vrei să devii vicepreşedinte?

— Vreau o poziţie în cadrul companiei ca traducător pe partea de comerţ exterior. Nu traduc pur şi simplu cuvinte, spre deosebire de traducătorii ăia care au fost la şcoala de limba engleză. I-am auzit suficient la Tăinuita Cale de Jad. Fac atâtea greşeli, încât te-ai putea trezi cumpărând un măgar în locul unei companii. Eu nu traduc ca un dicţionar prost. Pot să redau toate subtilităţile dintr-o negociere. E unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la mama. Dacă mă descurc şi am calificările necesare pentru alte slujbe, mă poţi promova. Dacă nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale, poţi

să mă retrogradezi într-un post banal. Sau poţi să mă concediezi. Sau pot să-mi dau demisia.

Fang cel Loial a devenit serios.

— Acum mulţi ani, am spus că eşti surprinzătoare, acesta fiind şi lucrul care m-a fascinat la tine. Acum eşti şi mai surprinzătoare de-atât. Sunt într-adevăr intrigat de posibilitatea de-a te angaja. Cu toate astea, nu-ţi pot da o slujbă doar pentru că te cunosc dintr-o altă afacere destul de diferită. Eşti femeie şi niciunul dintre clienţii mei nu ar avea încredere în tine ca traducător.

— Pune-mă într-o cameră fără ferestre şi dă-mi să traduc scrisori şi documente, reclamele şi anunţurile tale, care, apropo, sunt pline de greşeli pe care le-ai găsi jenante dacă le-ai vedea. Şi dacă ai fi fost un elev mai bun la engleză, ai şti cât de calificată sunt.

— Îmi ceri să fiu şeful tău, dar deja mă cicăleşti înainte să primeşti slujba? Bine. Totuşi va trebui să-ţi dovedeşti calităţile. Nu poţi să te bazezi doar pe faptul că ţin la tine.

— Când m-am bazat eu vreodată pe asta? Îţi voi dovedi prin propriile forţe că sunt mai mult decât potrivită pentru această slujbă şi o voi face într-un birou, aşezată pe un scaun, nu în patul tău. Partea aia a vieţii mele am încheiat-o definitiv.

După două săptămâni, Fang cel Loial m-a declarat meticuloasă şi indispensabilă. Pe lângă faptul că m-am ocupat de corespondenţa şi de documentele lui, îi sugerasem să dea companiei şi un nume englezesc, nu doar unul chinezesc care în transcriere suna aşa: Jing Huang Mao.

— Niciun american nu poate să pronunţe asta, cum o să-l ţină minte?

I-am sugerat o traducere în engleză: Golden Phoenix Trading. Am pus să fie făcute o siglă şi cărţi de vizită. Mi-a dat o slujbă cu normă întreagă.

Acum că aveam asigurat un loc de muncă, era timpul să-mi îndeplinesc promisiunea pe care mi-o făcusem, raţiunea mea de a trăi, datorită căreia am putut să îndur captivitatea în Iazul Lunii. Voiam să o găsesc pe Flora şi să ştiu că este bine. Voiam, de asemenea, şi să dau de mama mea. După ce mi-a fost luată Micuţa Flora, citisem în cele din urmă scrisoarea pe care mi-o scrisese Lu Shing despre mama – despre durerea ei că fusese păcălită şi că din asta mi se trăsese şi mie moartea. Mi-a promis că nu îi va spune mamei mele că sunt în viaţă, că nu-i va spune nimic despre mine, dacă nu-i dădeam permisiunea s-o facă. Dacă se ţinuse de cuvânt,

atunci ea probabil credea în continuare că sunt moartă. Întotdeauna văzusem plecarea ei de lângă mine numai din perspectiva unui copil nedreptăţit. N-ar fi trebuit să plece niciodată. N-ar fi trebuit niciodată să creadă că am murit. Dar durerea mea după ce am pierdut-o pe Flora mă făcuse încet-încet să mă schimb. Am văzut-o pe Flora prin ochii unei mame. Acum îmi vedeam mama cu aceiaşi ochi. Ne temeam că fiicele noastre vor crede că nu au fost iubite şi că le-am abandonat în mod intenţionat. Flora poate că nu-şi aducea aminte nimic despre mine, cu excepţia faptului că îi dădusem drumul din braţele mele. Voiam ca Flora să ştie şi să simtă că fusese întotdeauna iubită. Eram pregătită să-i spun mamei mele că ştiam că mă iubise. Nu o mai uram cum o făcusem înainte.

Cu toate acestea, nu puteam să o iert pentru tot ce se petrecuse. Fusese păcălită, da, dar totul plecase de la dorinţele ei. Eu am suferit consecinţele – şi nu au fost doar suferinţe ale inimii. Ce era iertarea, în definitiv? Să o absolv de vina ei? Voiam să-mi acord singură răsplata raiului? Ce putere divină mi-ar fi dat dreptul să o ajut cu inima împăcată să fie iarăşi împlinită, ştiind foarte bine că eu nu voi fi niciodată? Îmi doream să o pot ierta şi să mă eliberez durerea din mine. Dar o parte din inima mea lipsea – locul acela unde se găseau odinioară iertarea şi încrederea. Acum era un gol şi nu mai aveam nimic de oferit.

— Vreau să mă ajuţi să-l găsesc pe Lu Shing, i-am spus lui Fang cel Loial. El trebuie să ştie ambele adrese, şi pe cea a familiei Ivory din New York, şi pe cea a mamei mele din San Francisco.

— Probabil că o să pot să-ţi fac rost de adresă de la Compania de Transport Ivory, mi-a spus Fang cel Loial.

— Nu vreau să stârnesc suspiciuni. Familia Ivory ar afla că le-ai cerut adresa şi şi-ar trimite spionii pentru a afla de ce. În orice caz, vreau ca Lu Shing să înţeleagă cât de importantă este Flora pentru mine. E bunicul ei. Trebuie să-şi asume responsabilitatea. Când obţinem adresa familiei Ivory, le vom trimite o scrisoare din partea ta, pe care o voi scrie eu, desigur. Le vom explica că ai fost bun prieten cu Edward de pe vremea când aveai afaceri cu Compania de Transport Ivory. O să zicem că aţi petrecut mult timp împreună în primul lui an în Shanghai – asta înainte să mă cunoască pe mine. O să le spunem că ai ceva care îi aparţinuse lui Edward, ceva împrumutat de la el – nişte butoni, pe care îi voi cumpăra eu. Că i-ai păstrat când ai auzit că a murit şi că, la momentul respectiv, nu ai ştiut cui ai putea să-i înapoiezi. Asta o să-i facă să creadă că nu mă

cunoşti. Abia recent ai aflat că are un copil care trăieşte la New York, aşa că vrei să trimiţi butonii fiicei lui Edward ca să-i aibă ca amintire. Pachetul va ajunge înainte de Crăciun şi va include un cadou din partea ta – poate o brăţară cu talismane –, un cadou de Crăciun din partea unchiului Fang cel Loial. Da, o să fii unchi! Vei spune că respecţi obiceiul chinezesc de a fi unchi pentru copilul unor prieteni buni. Familia Ivory este genul de familie care va avea politeţea de a o pune pe Flora să-ţi scrie o scrisoare de mulţumiri. Apoi, în fiecare an, unchiul Fang cel Loial are o scuză să-i trimită o felicitare de Crăciun şi un mic cadou. Când Flora îţi va trimite scrisori de mulţumiri, o să am şi eu această mică parte din ea drept amintire.

— E un plan foarte bun, a spus. Îmi place să fiu unchi. Înţeleg de ce vrei să-ţi găseşti fiica, dar de ce vrei să dai şi de mama ta? Mi-ai spus odată că o urăşti.

— Odată te-am urât şi pe tine.

— Aşa ai făcut?

Cuvintele mele au părut să-l rănească.

— Doar puţin, pentru scurt timp – până când ai scăpat de stricata aia, curtezana virgină care a încercat să-mi facă necazuri mai târziu. Sentimentele mele faţă de mama mea, însă, au fost mai complicate. Sunt în sfârşit gata să-i spun că sunt în viaţă.

Nu m-am întors îndeajuns de repede cu spatele, aşa că a putut să-mi vadă lacrimile.

A venit la mine şi m-a îmbrăţişat.

— Voi găsi o cale, mi-a spus.

Fang cel Loial şi-a contactat prietenii care ar fi putut să-l cunoască pe Lu Shing. Unul dintre ei auzise că se află în San Francisco şi şi-a rugat un amic de acolo să-l găsească.

— Toţi chinezii din San Francisco se ştiu între ei, i-a spus lui Fang cel Loial.

I-am trimis amicului său scrisoarea mea ca s-o poată da din mână-n mână până ajungea la Lu Shing. Înainte să se scurgă o lună, am primit un răspuns de la Lu Shing.

Începea cu „Draga mea Violet”.

Îţi sunt recunoscător că mi-ai scris. Ştiu că nu ţi-a fost uşor. Adresa mamei tale şi cea a familiei Ivory sunt pe o pagină separată, la sfârşitul acestei scrisori.

Mă gândesc des la tine. Poate că vei găsi acest lucru greu de crezut, dar este adevărat. Cum nu am primit răspuns de la tine la ultima mea scrisoare, ţi-am respectat rugămintea de-a păstra tăcerea în faţa mamei tale. În orice caz, nu am mai văzut-o de când ne-am întâlnit în Shanghai, în 1912. Nu m-a mai contactat. După numeroase eforturi de a stabili o legătură cu ea, am primit în cele din urmă o scrisoare de la ea în 1914. Mi-a spus că nu mai doreşte să mă vadă – nici pe mine, nici pe fiul ei. Aşa cum ţi-am scris în ultima mea scrisoare, te jeleşte în permanenţă. Locuieşte cu părinţii ei în casa în care a copilărit. Cum refuză să mă mai vadă, nu îţi pot spune mai multe.

Dacă pot să-ţi mai fiu de ajutor în orice fel, te rog să îmi dai de ştire.

Al tău, ca întotdeauna,

Lu Shing

Îmi compusesem scrisoarea către mama cu săptămâni în urmă, schimbând părţi din ea în repetate rânduri. Când am primit adresa de la Lu Shing, mi-am citit scrisoarea încă o dată, apoi, cu inima bătând să-mi sară din piept, am trimis-o:

Dragă mamă,

Ştiu că te va şoca să afli că sunt în viaţă. Au trecut paisprezece ani, mulţi dintre ei foarte dificili pentru mine. Nu voi intra în detalii în această scrisoare. Nu aş şti cum să îţi relatez tot ce s-a petrecut. Este suficient să-ţi spun că sunt bine.

Am primit o scrisoare de la Lu Shing în care m-a informat că nu ai ştiut că vestea morţii mele era neadevărată. Mi-a spus că te-ai învinovăţit tot timpul şi că nu ai încetat să jeleşti. Când am aflat acest lucru, nu am fost în stare să îţi scriu şi l-am pus să-mi promită că nu îţi va spune nimic. Încă aveam o inimă de copil şi refuzam să accept orice explicaţie pentru plecarea ta din Shanghai. Credeam că nu voi înceta niciodată să te urăsc.

Dar acum am o inimă de mamă. Mi-am pierdut copila când avea trei ani şi jumătate. Tatăl ei a murit în timpul epidemiei, apoi familia lui mi-a luat-o cu forţa în 1922. Jelesc o fiică vie de aproape patru ani. Nu am mai primit nicio ştire despre ea

şi îmi doream cu o disperare tot mai mare ca ea să ştie că nu am lăsat-o să plece de bunăvoie. Mă bântuie gândul că ar putea crede că nu am iubit-o. Mă tem că va ajunge ca mine: o fată care s-a simţit trădată în dragoste, pentru ca apoi să refuze dragostea, să nu o mai poată recunoaşte şi să nu se mai încreadă în ea. Trebuie să ştie că am iubit-o necontenit de când s-a născut, mai mult decât pe oricine altcineva. Are acum şapte ani. Aş dori să mă ajuţi să o găsesc. Trebuie să ştiu dacă este fericită.

Pe vremuri am crezut, cu o inimă de copil, că m-ai părăsit intenţionat. Te-am urât. Ştiu cât te-ai chinuit la gândul că aş putea crede acest lucru. Şi eu simt acelaşi chin, profund şi constant. Chiar dacă nu te pot ierta întru totul nu îmi doresc să te mai chinuieşti.

Fiica ta,

Violet

Răspunsul mamei era scris în grabă şi acoperit de pete despre care am presupus că sunt lacrimi.

Scumpa mea Violet,

Am citit primul rând al scrisorii tale de zece ori ca să mă asigur că este adevărat. Apoi am fost înălţată din infernul inimii mele aflând că eşti în viaţă. M-am prăbuşit într-altul când mi-am dat seama că ai crezut lucrul de care m-am temut eu – că nu te-am iubit îndeajuns de mult încât să te salvez. Nu există scuze pentru o mamă care dă greş, iar sufletul meu va purta acest stigmat pentru totdeauna.

Ţi-ai simţi inima măcar un pic mai uşoară aflând că aproape mi-am pierdut minţile pe vapor când am început să bănuiesc ce se întâmplase, că i-am ordonat căpitanului să întoarcă vasul, că am fost sedată pentru a nu încerca să mă întorc înot? Când am primit scrisoarea de la consulat, apoi pe cea de la Porumbiţa de Aur, amândouă confirmându-mi moartea ta, mi-am imaginat ultimele tale gânduri – că nu te-am iubit la fel de mult ca pe bebeluşul meu fantomă. Vreme de paisprezece ani, mă trezeam în fiecare dimineaţă având dinaintea ochilor chipul tău înspăimântat care mă privea în timp ce îţi promiteam că nu voi pleca fără tine. Am reluat în minte fiecare pas greşit pe care l-am făcut şi care a dus la moartea

ta. M-am condamnat pentru slăbiciunile mele. Şi iarăşi mă întorc la imaginea chipului tău înspăimântat privindu-mă.

Nu voi putea dobândi niciodată iertarea ta. Dar consider faptul că mi-ai scris drept o dovadă de imensă bunătate. Şi îţi sunt recunoscătoare că mi-ai cerut ajutorul ca să-ţi găseşti fiica, pentru că ştiu ce simte o mamă care şi-a pierdut copilul. Îmi asum această misiune nu ca pe o penitenţă, ci cu toată dragostea.

Vreau să-ţi spun atâtea, draga mea Violet, şi totuşi ştiu că nu ar trebui să-mi las sentimentele să dea pe-afară şi mai mult decât am făcut-o deja. Aşa că deocamdată nu pot decât să sper că într-o zi o să crezi, dincolo de orice îndoială, că nu a mai existat nimeni în inima mea mai preţios decât tine.

Mama

Am început cu mama o relaţie ezitantă, sub forma unui schimb de scrisori. Înţelegea foarte bine nevoia mea de a ajunge la Flora – copila mea mică şi neajutorată, atât de naivă şi lesne influenţată de gândurile şi sentimentele celorlalţi. Mama avea dreptate să spere că voi găsi o mângâiere să aflu că a suferit când m-a pierdut, chiar dacă descrierea pe care a făcut-o temerilor mele şi a încrederii zdruncinate mi-au răscolit propriile răni deschise.

În următoarea scrisoare, a reliefat optimismul neabătut de care a dat dovadă când a pus pe picioare Tăinuita Cale de Jad. „Nimic nu este imposibil”, mi-a scris. „Pur şi simplu trebuie să avem perseverenţă şi ingeniozitate. Ţi-o voi aduce înapoi.” Eram recunoscătoare şi mai plină de speranţă decât oricând datorită hotărârii ei. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, mi-aş fi zis că sunt doar cuvinte goale. Ştiam însă că mama nu ar fi renunţat niciodată. Va reuşi să găsească o soluţie acolo unde nimeni nu vedea niciuna.

Scrisorile au început să circule între noi din ce în ce mai repede. Îi povesteam despre Flora, apoi despre Edward, fapte seci la început, după care am ajuns să adaug şi sentimente în jurul faptelor. Ea, în schimb, mi-a vorbit despre un loc de aducere aminte pe care-l amenajase în grădina ei, unde violetele creşteau în voie. Schimbase deja piatra funerară cu un bazin pentru păsărele. Mi-a scris în amănunt despre un bărbat numit Danner – nu Tanner, cum greşit crezusem eu că îl cheamă când eram mică. El mă făcuse cetăţean american legitim. Eram sigure că familia

Ivory ştia că certificatul meu de naştere exista şi că mituiseră pe cineva ca să-l distrugă. Mama m-a asigurat că, dacă doresc, poate să-mi scoată ea un certificat de naştere. Ne-am adus aminte de Porumbiţa de Aur, deopotrivă aşa cum o vedeam eu, cât şi în felul în care mi-o înfăţişă mama – o femeie care îi fusese ghid şi mentor, care biruise obstacolele, înlăturându-le ca pe nişte cuburi de jucărie. „Fără ea”, mi-a scris mama, „probabil că aş fi rămas o americancă neajutorată, înjurându-mi propria prostie şi lipsa de coloană vertebrală.”

În acele prime scrisori, ea era mult mai deschisă decât mine. Părinţii ei erau nişte ciudaţi, mi-a scris la un moment dat. Nu i-am mai răspuns că acum înţelegeam de unde se trage excentricitatea mamei. Cu fiecare scrisoare, amintea tot mai multe despre ai ei.

Crezusem în mod greşit că ciudăţeniile alor mei îmi erau ostile, luasem neglijenţa lor ca pe o lipsă totală de dragoste. Neglijenţa ucide pe ascuns inima. Are drept complice neatenţia. Ciudăţeniile părinţilor mei au mai trecut cu vârsta şi au fost înlocuite de fragilitatea care ne aşteaptă pe toţi. Mama şi tatăl împotriva cărora m-am răzvrătit eu nu mai există. Au devenit alţi oameni – mai blânzi, mai duioşi, cu lipsurile lor şi încurcaţi de această postură. Aveau nevoie de mine. Când au murit – tata primul, apoi mama i-am jelit cu adevărat, mai ales partea aceea din ei pe care, copil fiind, refuzasem să o văd.

Mama mea, cea alături de care crescusem în Shanghai, încetase să mai existe. Îi luase locul o persoană nouă, în acelaşi timp străină şi familiară. Puteam să o iau de la început şi să mă decid dacă era cazul să am încredere în ea. Îmi îngăduia să o văd cum e prin prisma lucrurilor care o făceau vulnerabilă – cum îşi pierduse inima, sufletul, calea în lume şi pe mine. Era sinceră, câteodată chiar şocant de sinceră când îmi făcea confesiuni pe care nicio mamă nu le-ar fi făcut nestingherită fiicei sale.

Mă cutremur când mă gândesc la cuvintele criminale pe care le-am aruncat alor mei. I-am spus mamei mele că toată lumea o vorbea pe la spate şi că era ţăcănită pentru că îşi petrecea ani din viaţă în camera ei, stând şi uitându-se la insecte moarte de milioane de ani. I-am spus tatălui meu că

aveam scrisorile de la amantele lui şi i-am recitat poreclele vulgare şi ridicole pe care le primise în urma performanţelor sexuale. Vârtej al Sexului! Cred că puţin a lipsit să nu moară de ruşine. Privind în urmă, mă îngrozesc că i-am condamnat cu atâta violenţă pentru a-mi justifica dragostea faţă de un pictor mediocru. Din fericire, gustul meu îndoielnic în materie de artă a dus la apariţia ta pe lume. Mă bucur că nu poţi să mă vezi cum roşesc când mă gândesc ce-oi fi găsit atât de interesant la acel pictor chinez şi de ce am crezut că tablourile sale erau capodopere fenomenale. Doamne Dumnezeule! Atât îţi zic, Violet. Ai noroc că ai moştenit frumuseţea tatălui tău.

Ne scriam frecvent, câteodată chiar zilnic. I-am împărtăşit rând pe rând momentele din viaţa mea. La început, nu includeau zilele din casa curtezanelor. Am vorbit despre ziua în care se născuse Flora şi cea în care murise Edward. L-am descris pe Perpetuu ca fiind ultima şansă de a-mi câştiga respectabilitatea. Am recunoscut că l-am cunoscut pe Fang cel Loial într-o casă de curtezane, dar nu i-am spus cum a cumpărat dreptul de-a mă deflora. În materie de sex, am rămas plină de tact, pentru că acest subiect mă făcea deosebit de conştientă de faptul că era, în definitiv, mama mea. Pentru mine nu conta că lucraserăm în aceeaşi branşă.

Şi totuşi, în multe feluri, puteam să vorbesc despre speranţele mele, disperările şi momentele mele de fericire mai liber decât o făcusem cu oricine altcineva. În sfârşit, le înţelegeam. De multe ori nu îi scriam ei, ci mie, dublului meu spiritual, copilului singuratic care fusesem la un moment dat, femeii care îşi dorise odată să fie altcineva. Şi mama spusese ceva similar despre faptul că scria acele scrisori. Le-a asemănat cu holurile unei case care începeau în capete diferite – o porneam mai întâi cu nelinişte, care se transforma apoi în surprindere când ne regăseam într-o cameră despre care nici nu ştiam că există.

Într-un sens foarte important, era aceeaşi mamă pe care o cunoşteam din Shanghai, şi anume în privinţa tenacităţii şi ingeniozităţii ei de care se folosise pentru a transforma Tăinuita Cale de Jad într-o afacere de succes. S-a condus după aceleaşi principii şi în căutarea Florei. Când şi-a pus în aplicare planul, mi-a spus ce făcuse. „Am închiriat un bungalou în Croton-on-Hudson, la vreun kilometru distanţă de casa unde locuieşte Flora. Oraşul este

foarte drăguţ şi suficient de plictisitor încât să ofere o seninătate forţată şi timp din belşug pentru a pleca la spionat.”

A aflat curând unde merge Flora la şcoală (şcoala de fete Chalmer’s), de ce biserică aparţine (metodistă) şi unde ia lecţii de călărie (ferma Gentry). Mama chiar s-a aflat în public la o piesă de teatru jucată de eleve *(Pinii care şoptesc),* pretinzând că este în căutare de talente pentru un producător de film anonim, dar celebru, de la Hollywood. Acea afiliere fictivă a făcut-o un musafir binevenit. S-a lăudat că i-au dat „un loc în primul rând”. A doua zi, i-a dezvăluit directorului că, din nefericire, nu găsise copilul actor pe care îl căuta faimosul regizor – o fată smeadă la chip, cu o înfăţişare mediteraneană şi cu un temperament aprins. Directorul a afirmat că niciuna dintre fetele lor nu întrunea aceste atribute. Plină de tact, mama i-a lăudat piesa de teatru şi s-a interesat dacă au nevoie de serviciile ei ca voluntar la catedra de arte teatrale.

— Am fost actriţă, a spus, am jucat în mare parte în filme mute, dar şi în câteva sonore. N-o să mă recunoaşteţi după nume. Lucretia Danner. N-am jucat niciodată în rolul principal, întotdeauna eram fosta iubită a protagonistului şi, mai recent, mama miresei năbădăioase.

A enumerat filmele în care jucase: *Tăinuita Cale de Jad*, *Doamna din Shanghai*, *Tinerii Baroni...* Directorul a declarat că-şi aduce vag aminte de unul dintre filmele ei inventate. Mama i-a explicat directorului că locuia împreună cu soţul ei în Manhattan, dar că îşi petreceau weekendurile în Croton-on-Hudson.

— Lui îi place foarte mult acest oraş. Să nu ai nimic de făcut este unul din luxurile cele mai de preţ ale vieţii, nu credeţi? În orice caz, cred că putem să fim şi utili din când în când.

A început să se implice, ca voluntară, în montarea a două piese şcolare pe an. Ajuta la construirea decorurilor, la pregătirea costumelor şi îi învăţa pe copii să vorbească cu dicţia potrivită pentru fiecare personaj. S-a lăudat că excela în voluntariat. Însă nu a putut să facă nimic când idiotul de regizor a distribuit-o pe Flora în rolul mărunt al unei sperietori de ciori în una din piese, iar în alta, în corul strident format din trei ţărăncuţe şi vacile lor mugind.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul de fiecare dată când primeam o scrisoare cu ştampila oficiului poştal din Croton-on-Hudson. Mama îmi promisese că nu se va cenzura când îmi dădea raportul. Dacă Flora era fericită, îmi spunea. Dacă nu era, iarăşi îmi spunea.

Flora are aceeaşi minte independentă pe care o aveai şi tu la vârsta ei, dar nu pare să-i pese de nimeni în mod special. Dacă îţi aduci aminte, în piesa şcolii, Flora a avut un rol foarte mic, era una dintre cele trei sperietori de pe un câmp năpădit de păsări. După ce s-a terminat piesa, odioasele alea de Minerva, doamna Lamp şi doamna Ivory s-au năpustit ca vulturii asupra Florei. Nici urmă de domnul Ivory şi nici n-am auzit să îl pomenească cineva. Ori e bolnav, ori e mort. Cele trei femei au lăudat-o din belşug pe Flora, însă Flora nu era nici mulţumită, nici mândră. Apatia ei mi s-a părut îngrijorătoare. Mai târziu însă, mi-am adus aminte că atunci când erai mică, treceai şi tu prin aceste perioade în care te prefăceai că nu îţi pasă de nimeni. Mai mult, fusese o piesă groaznică şi e ridicol să vezi cum cineva poate să-l laude pe copil pentru că a stat cu mâinile răstignite pe o cruce de lemn de parcă era sora moartă a lui Iisus, îmbrăcată într-o faţă de masă în pătrăţele.

Dar trebuie să-ţi spun că nu am văzut-o pe Flora manifestând vreo urmă de afecţiune faţă de Minerva. Nu se duce după ea niciodată. Tu nu te comportai aşa. La vârsta ei, tu trăgeai tot timpul de fuste pentru a primi atenţie.

M-am bucurat să aflu că Flora nu este apropiată de Minerva. Dar apoi m-am îngrijorat. Dacă Flora n-avea niciun sentiment de mulţumire sau mândrie, acest lucru ar fi fost îngrozitor. Dacă nu simţea dragoste pentru cineva, ar fi fost tragic. Am sperat că insensibilitatea ei să aibă mai mult de-a face cu oamenii respingători cu care trăia. Peste câteva zile, am primit încă o scrisoare de la mama:

Se află în relaţii cordiale cu profesorii şi interacţionează cu ceilalţi elevi, dar nu e apropiată de cineva în mod special. Nu le caută compania. Şi nici ei nu îi caută compania. Preferă singurătatea când se află în curtea şcolii. Are un copac favorit şi o veveriţă care îi mănâncă din palmă. Stă acolo şi se uită la ceilalţi. Pare să fie destul de ataşată de calul ei cafeniu, care se află în grajdul unde învaţă echitaţie. Companionul ei preferat este un căţel cu urechile ciulite, de culoarea unei cârpe murdare. Am aflat asta după ce am făcut o gaură, din

întâmplare, în gardul viu care împrejmuieşte proprietatea familiei Ivory. Căţelul aleargă roată în jurul ei, răspunde la câteva comenzi şi latră ascuţit. M-am dus la bibliotecă şi, după ce am căutat în enciclopedie toate cuvintele care încep cu litera C şi D, am ajuns la concluzia că este vorba despre un terrier cairn, ale cărui talente se limitează la săpat şi la furat mâncare. O să fac rost de unul curând.

„Unchiul Fang cel Loial" a primit o scrisoare din partea Florei, care, cu un scris caligrafic, îi mulţumea pentru butonii tatălui ei.

— Scrie foarte frumos pentru un copil de şapte ani! a exclamat el. Apoi a citit lent cuvintele în engleză: Dragă domnule Fang... dragă domnule? De ce nu dragă unchiule?

A părut încurcat, de parcă propriul lui copil îi nega drepturile. Dezvoltase nişte sentimente de unchi faţă de Flora doar pentru că mă ajutase pe mine în încercarea de-a o găsi. I-am spus că nu ar trebui să se descurajeze – şi să-i trimită încă un dar de la unchiul Fang cel Loial anul viitor.

Am devenit tot mai valoroasă pentru compania lui Fang cel Loial. Mă punea să particip la întâlniri cu clienţii săi pe partea de comerţ exterior. Eram aşa-zisa lui secretară care îşi lua notiţe despre ce spunea el. În timp ce traducătorul lui îşi făcea treaba uzuală, eu îmi asumam rolul de *momo.* Cu clienţii săi vorbitori de limbă engleză, mă transformam într-o secretară care vorbea doar chineză. Cu cei chinezi, deveneam o străină. Conform unui plan stabilit anterior, Fang cel Loial şi traducătorii lui erau chemaţi în altă parte de cel puţin două ori în timpul acelor întâlniri şi astfel le ofereau clienţilor săi posibilitatea de a vorbi în particular între ei, închipuindu-şi că eu nu înţelegeam nimic. Dacă îmi aruncau vreo privire, le zâmbeam cordial. Mai târziu, îi dădeam lui Fang cel Loial raportul despre grijile clienţilor în legătură cu calitatea sau viteza procesului de fabricare, despre concurenţi mai ieftini ori despre sinceritatea lor.

I-am mai făcut o observaţie. Mulţi dintre noii săi clienţi doreau să meargă la cele mai recent apărute cluburi de noapte. Discutau metode prin care să scape de petrecerea pe care Fang cel Loial voia să o organizeze la o casă de curtezane. I-am spus lui Fang cel Loial că aceste case de curtezane nu mai erau la fel de în vogă, iar unele erau cunoscute pentru că încercau să-şi jecmănească clienţii. O vreme, Fang cel Loial s-a împotrivit sugestiei mele de a deschide

un cont la unul din cluburile mai la modă. Fusese la un moment dat privit ca întruchiparea perfectă a unui om de afaceri sofisticat şi de succes, dar nu se schimbase odată cu vremurile. Purta aceleaşi haine, ceea ce, i-am atras eu atenţia, sugera că nu se mai bucură de chiar atât succes. În cele din urmă, a renunţat la încăpăţânarea lui şi şi-a cumpărat costume noi, pe care le purta la clubul Luna Albastră unde, cu ajutorul meu, a devenit membru şi, curând, un client favorit care era întotdeauna aşezat la masa lui preferată.

— Violet, de fiecare dată eşti surprinzător de inteligentă, mi-a spus într-o zi, după ce i-am sugerat să le dăruiască clienţilor săi americani suveniruri din Shanghai.

Încă din primele noastre zile în casa de curtezane, îmi spunea deseori că sunt surprinzătoare dintr-un motiv sau altul. Ar fi trebuit s-o iau drept un compliment, dar datorită trecutului nostru comun, mi se părea că lasă să se înţeleagă faptul că avea aşteptări mai scăzute din partea mea. Îmi făceam griji că într-o zi va înceta să mai fie surprins, iar eu voi simţi că m-am ridicat doar la acele aşteptări scăzute. Până la urmă, i-am spus că mă irită cuvântul respectiv.

— De ce nu e bine să-ţi spun aşa ceva? Ceilalţi traducători ai mei nu fac nimic surprinzător. Întotdeauna vei fi surprinzătoare pentru mine, pentru că eşti mai bună decât majoritatea, iar acest lucru nu este adevărat doar când vine vorba de munca ta, se referă şi la ceea ce însemni tu pentru mine. Ăsta e felul tău, şi de-aia apreciez şi te-am iubit întotdeauna.

— Nu m-ai iubit întotdeauna.

— Ba sigur că da. Chiar şi când ai fost căsătorită – ambele dăţi –, dragostea mea pentru tine a rămas la fel de vie. În toţi aceşti ani, n-am iubit pe nimeni mai mult decât pe tine.

— Vrei să spui pe nimeni în afară de soţia ta.

— De ce tot îi dai înainte cu povestea asta? Ştii că era o căsătorie doar pe hârtie. Suntem divorţaţi acum. Am rămas împreună doar de dragul fiului nostru. De ce nu vrei să mă crezi? Vrei să vorbeşti cu ea la telefon? Stai că o sun chiar acum.

— De ce mai discutăm despre chestiunile astea din trecut? De acum încolo, poţi să-mi spui că sunt surprinzătoare, dar nu-mi spune că mă iubeşti, pentru că ştiu unde anume în corpul meu vrei să-ţi depui dragostea aia.

— După atâţia ani, tot nu ştii cum să primeşti dragostea şi bunătatea atunci când îţi sunt oferite.

Fang cel Loial şi cu mine am cedat în faţa vechii intimităţi înainte să treacă patru luni de când începusem să lucrez în compania lui. A trebuit să admit că mă făcea să râd mai mult decât mă rănea. Mă aprecia. Şi îmi plăcea atenţia pe care mi-o acorda în pat. Mă ştia atât de bine în atât de multe feluri. Dar relaţia noastră se schimbase şi ea. Nu mai legam afecţiunea lui pentru mine de numărul de cadouri pe care mi le dădea, nici nu mai nutream temeri şi îndoieli în timp ce aşteptam să se decidă dacă se va vedea cu mine sau nu. Nu mai stătea în puterea lui să ia asemenea decizii. Nu era clientul meu, iar eu nu eram curtezana lui. Locuiam în propriul meu apartament şi îl vedeam zilnic la birou, iar altminteri de două sau de trei ori pe săptămână. Îl numeam „amicul meu”, nu „iubit” cum sugerase el.

— Un amic nu este la fel de special ca un iubit, se plângea el.

— Dovlecelul Fermecat este o amică şi suntem foarte apropiate. Un iubit poate să fie un bărbat care să-ţi dorească doar corpul.

I-am spus că îmi doresc un iubit fidel şi pe care să pot conta, nu pe cineva despre care să mă întreb cu ce se ocupă atunci când pleacă de lângă mine fie şi numai pentru o jumătate de oră. Atât îi trebuia ca să flirteze cu o femeie şi să-i sugereze să continue flirtatul în altă parte. Făcuse acest lucru. Şi continua să frecventeze case de curtezane.

— Ce bărbat nu se uită la o femeie frumoasă fără să-şi imagineze mai mult? Nu se cheamă că eşti infidel, doar curios. Dacă găseşti tu un bărbat aşa cum îl descrii, ar fi ceva nefiresc, după părerea mea. Chiar te-ai duce cu un individ de genul ăsta?

— În afaceri, nu vrei să ai parte de sinceritate şi de încredere? Dacă l-ai bănui pe un partener sau pe un angajat că te înşală, nu ai ezita înainte să mai ai de-a face cu el? Poate crezi că ar trebui să mă aştept la mai puţin de la tine pentru că am fost o curtezană şi pentru că de la clienţi nu te puteai aştepta niciodată la fidelitate, nici măcar dacă aveai un contract. Chiar când lucram în lumea aia, tot îmi doream o dragoste atât de puternică, încât bărbatul să nu fie interesat de nicio altă femeie. Poate că tu n-o să reuşeşti niciodată să oferi o astfel de dragoste. Îmi spui că vreau prea mult. Şi poate că aşa este, dar ca şi tine şi imaginaţia ta, nu mă pot abţine.

Am pus capăt relaţiei dintre noi de multe ori, strigându-i că era un nenorocit infidel, care îmi oferea o iubire prefăcută – câteodată îl acuzam, de asemenea, că mai ales momentele noastre tandre

fuseseră şi ele false, lucru care îl rănea.

— Tu eşti cea care vrei să renunţi, îmi replica el la motivele pe care le invocam pentru a încheia idila noastră. Aşa că cine este demn de încredere şi fidel?

Logica lui era înnebunitoare. Spunea despre sentimentele mele că sunt nerezonabile.

A continuat să se vadă cu alte femei pe la spatele meu, trecând şi pe la curtezane de cel puţin o dată sau de două ori pe săptămână. Într-o zi am observat ieşindu-i puţin din buzunar un cadou într-un săculeţ de mătase roşie. A recunoscut că se ducea la o casă de curtezane, dar cadoul nu era pentru cineva în mod special. Îl lua cu el în caz că cineva cânta sau spunea o poveste bună. Toate sentimentele mele pentru el s-au evaporat instantaneu. A fost ciudat cât de repede s-a întâmplat. În loc să mă apuce furia din cauza minciunilor lui, m-am simţit eliberată. Atunci am ştiut că puteam să închei cu adevărat relaţia noastră. I-am spus-o cu calm. I-am explicat că suntem doi oameni diferiţi şi că dorinţele noastre nu sunt compatibile. A început să se tocmească în privinţa cadoului – că nici măcar nu costase aşa mult. A scos din săculeţ o agrafă. I-am spus că nu ar fi contat nici dacă ar fi încetat să mai meargă pe la curtezane. Pur şi simplu nu îl mai iubeam.

A fost şocat, apoi pe chip i s-a citit tristeţea.

— O văd în ochii tăi. S-a întâmplat, în sfârşit. Te-am pierdut. Ce prost am fost că nu m-am purtat mai frumos cu tine. Îmi pare rău. A tăcut. Avea o privire pierdută. Apoi a continuat: În ciuda tuturor slăbiciunilor mele, să nu crezi că dragostea mea pentru tine nu a fost îndeajuns de puternică. M-am purtat urât cu tine şi am crezut că pot să mă bizui că o să mă ierţi. În definitiv, nu ţi-ai iertat propria mamă, dar pe mine m-ai iertat de atâtea ori. Este prea târziu să iau înapoi toată suferinţa pe care ţi-am provocat-o. Dar nu pot să suport gândul că te-am făcut să ai şi mai puţină încredere în dragoste. Trebuie să mă crezi că te-am iubit dintotdeauna. De la început, am avut senzaţia că mă cunoşteai. Când eram departe unul de celălalt, simţeam că lipseşte ceva. Indiferent câţi prieteni aveam alături, mă simţeam singur. Nu eram mulţumit oricât succes aveam. Nu am vrut niciodată să recunosc acest lucru, Violet, dar alături de tine puteam să fiu din nou copil, inocent şi bun. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Fang cel Loial, un om de succes – redevenit un ştrengar micuţ, un băieţel care se trezeşte în miez de noapte, atât de speriat de cât de mult te iubeşte, încât are nevoie să-ţi atingă

chipul ca să se asigure că eşti tot acolo. Era ca şi când tu ocroteai o parte ascunsă din mine. Şi când nu erai lângă mine, simţeam că o să mor singur. Îmi doresc să-ţi fi spus toate acestea acum mulţi ani.

Avea lacrimi în ochi.

L-am primit înapoi pe acest băieţel şi nu m-am mai despărţit de el. M-am mutat în casa lui, unde am continuat să ne certăm, dar nu la fel de mult. Întotdeauna ajungeam la concluzia că ne iubeam unul pe altul. Nu ne declaram acest lucru. Nu ni-l împărtăşeam cu încântarea unui secret în sfârşit ieşit la iveală. Îl recunoşteam doar.

Într-o după-amiază, după ce ne-am întors de la înmormântarea unui văr, mi-a spus:

— Violet, promite-mi că nu vei muri înaintea mea. N-aş suporta. Mi-aş pierde minţile fără tine.

— Cum aş putea să-ţi promit aşa ceva? Şi cum poţi să fii atât de egoist să speri că tu vei muri primul şi o să mă laşi pe mine să sufăr?

— Ai dreptate, tu ar trebui să mori prima.

Am intrat într-o rutină de cuplu căsătorit, cunoşteam tabieturile celuilalt, ce ne plăcea şi ce nu ne plăcea. Observam cum corpurile noastre îşi pierdeau fermitatea odată cu vârsta şi cum atmosfera din Shanghai devenise înnebunitoare din cauza decadenţelor care mai de care, fapt pe care nu-l mai găseam atractiv. Cât de ciudat că ajunseserăm şi noi de modă veche. De cele mai multe ori ne înţelegeam şi treceam peste enervări – doar câteva dintre defectele lui îmi stârneau aceleaşi certuri care în trecut ne dezbinaseră.

Eram împreună de aproximativ trei ani când Fang cel Loial mi-a spus că îi vine din ce în ce mai greu să-şi golească vezica. Se întâmpla de ceva timp, dar n-a vrut să-mi spună ca să nu cred că-şi făcea griji, ceea ce se şi întâmpla. Şi-a minimalizat temerile, spunând că era probabil ceva de genul unui blocaj. Câteva zile mai târziu, a urinat cu sânge şi a venit la mine palid la faţă. L-am programat să-l vadă un doctor.

Ne ţineam de mână când doctorul ne-a spus că este vorba de cancer la prostată. Trebuia să facă radiaţii. Doctorul a spus că asta l-ar ajuta cel mai mult şi că dacă n-o să aibă efectul dorit, atunci va încerca alt tratament. Fang cel Loial se temea că radiaţiile îi vor micşora penisul şi testiculele, iar că al doilea tratament va presupune tăierea lor, transformându-l în eunuc. Întotdeauna se comportase ca un bărbat puternic, fără să arate niciun semn de slăbiciune. M-a durut să-l văd fără masca aceea, cu disperarea şi

teama citindu-i-se în ochi.

— Refuz să te las să te duci, i-am spus. Ne-am certat atâta din cauza unor lucruri lipsite de importanţă. Acum mă voi lupta să te ţin lângă mine. Ştii cât de puternică sunt.

— Draga mea Violet, dacă un temperament puternic poate vindeca, atunci în curând mă voi face bine.

În vreme ce el se trata cu metode occidentale, m-am dus la doctorii chinezi în căutarea unor medicamente. Am cumpărat cantităţi mari de ciuperci ale nemuririi, pe care în trecut le mâncau şi împăraţii.

Fang cel Loial râdea fără convingere când îi spuneam acest lucru.

— Nemurire? Păi şi unde sunt împăraţii ăştia acum?

— Au fost ucişi de neveste.

Doctorul chinez cu acele lui de acupunctură venea zilnic. Îl obligam pe Fang cel Loial să practice *qigong.* Îl hrăneam cu mâncarea cea mai proaspătă, respectând echilibrul între *yin* şi *yang.* Am angajat un maestru *feng shui* pentru a scăpa de spiritele negative din casă. Nu conta dacă credeam sau nu în existenţa spiritelor. Era declaraţia mea că îl iubesc şi că voi face orice este posibil pentru el.

— M-am purtat atât de urât cu tine, şoptea el, şi tu tot mă iubeşti. Eşti încă aici. Eşti întotdeauna surprinzătoare, Violet. Nimic din ce credeam că este important nu este de fapt. Afacerea, casele de flori, nimic din acestea nu dăinuie. Doar tu eşti importantă. Fetiţa mea scumpă. Te vreau numai pe tine până la sfârşitul zilelor mele, puţine, multe, câte-or fi.

— Ah, dar dacă te vindec, băieţelul meu, o să susţii că boala ţi-a afectat memoria şi că nu mai ţii minte partea în care ai spus că nu mai mergi pe la casele de flori?

Brusc, durerea şi teama i-au fugit de pe chip. Părea din nou sănătos. M-a luat de mână.

— Te rog, căsătoreşte-te cu mine, Violet. Nu ţi-o cer acum pentru că mor. Am vrut de atâtea ori s-o fac în trecut. Dar întotdeauna erai supărată pe mine. Niciodată nu am găsit momentul potrivit să-ţi declar că ar trebui să fim împreună tot restul vieţilor noastre când tu ţipai la mine că n-o să mai dormi niciodată în acelaşi pat cu mine.

Ne-am căsătorit în 1929. Familia lui a obiectat. Se căsătorea cu o femeie care nu părea să fie pe de-a-ntregul chinezoaică şi cu o

istorie de familie obscură. Am vărsat râuri de lacrimi că s-a împotrivit voinţei lor. Când avusesem paisprezece ani, visasem să mă căsătoresc cu el. La douăzeci şi cinci de ani, am pierdut-o pe Flora pentru că nu eram căsătorită. Mă căsătorisem cu Perpetuu din disperare şi pentru că mă temeam pentru viitorul meu. Iar acum mă căsătoream cu Fang cel Loial din dragoste. La optsprezece luni după ce ne-am căsătorit, doctorii ne-au spus că Fang cel Loial nu mai are cancer. Atât medicii occidentali, cât şi cei chinezi şi-au asumat victoria. Fang cel Loial a spus că se afla în viaţă datorită mie.

— Cu toate supele alea groaznice la gust pe care mi le-ai făcut şi cum mă cicăleai să le beau, a spus Fang cel Loial, nici măcar cancerul n-a rezistat, şi-a luat picioarele la spinare.

În fiecare zi, la micul dejun, Fang cel Loial mă săruta pe frunte şi îmi mulţumea că i-am dat posibilitatea să vadă o nouă dimineaţă. Mă servea cu ceai. Acest gest era o dovadă uluitoare a recunoştinţei şi dragostei sale. Fang cel Loial era obişnuit ca alţii să se îngrijească zilnic de confortul său. Nu trebuise niciodată să se gândească la confortul meu sau al altcuiva.

Ne mai certam din când în când, întotdeauna de la lucruri mărunte. Nu suportam când se uita lung la femei. De cele mai multe ori, nu le stârnea interesul. Dar dacă ele îi zâmbeau, le zâmbea şi el. Dacă se întâmpla la o petrecere, găsea un motiv să se apropie de femeia respectivă şi să-şi lase ochii să zăbovească şi mai mult asupra ei. Când îl acuzam că râvneşte la alte femei, refuza să recunoască. Felul în care se uita la oameni era felul în care funcţionau ochii lui, susţinea el. L-am întrebat de ce nu funcţionează la fel şi cu bărbaţi. Indiferent ce făceau ochii lui, mi-a spus, măcar nu se ducea cu alte femei. Aşa că de ce nu eram mulţumită? Apoi ne puneam iarăşi pe ceartă despre cât era el de nesincer şi eu de absurdă, ceartă care se termina cu mine dormind singură în camera mea, în timp ce el bătea la uşa încuiată, câteodată în miez de noapte, câteodată două nopţi la rând.

Cele mai frumoase momente ale noastre erau serile banale când luam cina împreună acasă, iar el mă săruta pentru că gătisem ceva care îi plăcea în mod deosebit. Ascultam radioul şi discutam despre ştiri sau despre Flora ori mama mea. Câteodată povesteam despre Tăinuita Cale de Jad. Îl purtam înapoi în timp, pe vremea când le ascultam pe curtezane vorbind despre necazurile lor, îmi aminteam ce anume remarcam la bărbaţii care aveau emoţii la petreceri, apoi

ce vedeam şi ce auzeam când mă ascundeam în spatele glasvandului ce despărţeau Bulevardul de biroul mamei mele. Am rememorat de cel puţin o sută de ori seara în care ne-am cunoscut, amândoi adăugând detalii inventate, exagerând dimensiunile Carlottei sau sperietura pe care o trăsese Fang cel Loial, până când eu nu mai puteam să respir de râs când Fang cel Loial îmi povestea cum s-a scăpat în pantaloni în clipa în care i-am spus că o să trebuiască să-i amputez braţul pe loc.

De multe ori încheia spunându-mi:

— Mi-ai spus să te aştept să creşti şi, într-o bună zi, ne vom uni destinele. Am fost prea idiot să fac asta mai repede, dar acum, iată, eşti aici.

Apoi mă lua cu el în pat, cum făcea de fiecare dată când vorbeam despre destinele noastre împletite.

În multele momente în care mă vedea plângând în tăcere, lăsa totul şi venea la mine să mă îmbrăţişeze, fără să mă întrebe de ce sunt tristă. Ştia că e vorba despre Flora sau despre Edward sau despre ce am simţit în ziua în care a plecat mama. Doar mă ţinea în braţe şi mă legăna de parcă eram o fetiţă. Acestea erau motivele pentru care ştiam amândoi cât de adâncă era dragostea, durerea împărtăşită care urma să dăinuie mai mult decât orice altă durere ne-am fi provocat unul celuilalt.

Dovlecelul Fermecat locuia la câteva străzi distanţă. Marile ei planuri de a-şi deschide o casă de curtezane au fost rapid date uitării când s-a întâlnit cu un client vechi, Armonie Chen, care fusese la un moment dat bogat, iar acum deţinea o mică afacere, comercializa maşini de scris şi „rechizite de birou moderne pentru firme moderne”. Armonie fusese clientul ei şi îşi aducea bine aminte de ea. Spunea că nu uitase niciodată cum îşi legăna şoldurile şi nu îl deranja personalitatea ei. Aşa că s-au căsătorit, mi-a spus ea, ca să poată vedea legănarea aceea în fiecare zi. Armonie mi-a zis că îl face să râdă tot timpul.

— E un bărbat bun, a spus Dovlecelul Fermecat. Atent. La bătrâneţe, să trăieşti bine înseamnă mâncare bună, dinţi buni cu care s-o mesteci şi câteva griji când te bagi seara în pat. Un soţ bun este practic un bonus şi poate influenţa numărul de griji, mărindu-l sau micşorându-l. Eu am mai puţine griji.

De fiecare dată când venea în vizită, îi plăcea să rememoreze greutăţile prin care trecuse în viaţa ei. Ochii i se luminau când îşi

aducea aminte de ceva nou.

— Hei, îl mai ţii minte pe căruţaşul – cum îl chema pe escroc? Băşină Bătrână? Ţi-am spus vreodată că mi-a bătut un apropo să fac sex cu el? Nenorocitul mi-a propus să mergem în lan şi să văd cât de mare e porumbul.

— Groaznic.

Dovlecelul Fermecat a pufnit.

— I-am spus că nu trebuie să mergem în lan. Ştiam că porumbul nu e decât atât de mare – şi-a ridicat degetul mic. A fornăit furios tot restul zilei.

Îl evoca des pe Perpetuu.

— Hei, mai ţii minte când nenorocitul ăla te bătea de-ţi suna apa în cap? Nu ţi-am spus că am încercat să-l trag de pe tine. De-aia m-a lovit în ochi. Cât pe ce să orbesc. I-am mulţumit, dar ea m-a oprit cu un gest: Nu, nu. Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. A aşteptat să-i mai mulţumesc o dată, apoi a continuat: Hei, ţii minte noaptea aceea când am crezut că o să ia foc tot satul? Am primit acum o scrisoare de la Pomelo în care mi-a spus că n-au ars decât camera ei şi o magazie. A auzit vestea de la negustorii care bat drumul dintre Panorama Muntelui şi Iazul Lunii. Poteca aceea care trece pe lângă Mâna lui Buddha este ca o şosea acum. Cineva a fost suficient de inteligent încât să transforme piatra aia albă într-un altar, iar acum locul e plin de pelerini care cumpără turtiţe dulci de mălai şi bastoane. Unul dintre pelerini a găsit cadavrul lui Perpetuu la un an după ce a murit, mai erau doar câteva oase şi nişte resturi de haine, lângă un săculeţ de piele cu o poezie înăuntru. Şi fii atentă la asta! La nouă luni după ce a murit Perpetuu, Azur a mai născut un fiu. Susţine că e al lui Perpetuu, dar se zvoneşte că tatăl copilului este iubitul servitoarei, şi el tot servitor. Şi mai circulă un zvon: mama copilului ar fi servitoarea, iar tatăl, Perpetuu. În orice caz, Azur pretinde că este al ei.

Când am început să discut cu mama despre venirea ei la Shanghai ca să mă vadă, Dovlecelul Fermecat s-a prefăcut încântată.

— O să fii atât de fericită să-ţi revezi mama adevărată.

A trebuit să o asigur în repetate rânduri că ea mi-a fost ca o mamă mai mult decât orice mamă adevărată. Îşi riscase viaţa pentru mine. Suferise pentru mine.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine, am spus. Tot timpul.

— E-adevărat. De mai multe ori decât ai tu habar.

— Şi eu mi-am făcut griji pentru tine. Mi-a aruncat o privire plină de îndoială. Am continuat: Când ai luat gripă. Am crezut că o să mori şi am stat la căpătâiul tău şi te-am ţinut de mână. Te-am implorat să deschizi ochii şi să te reîntorci printre noi.

— Nu-mi aduc aminte.

— Asta pentru că erai pe moarte. Şi s-ar putea ca vorbele mele să fi avut efect.

Indiferent dacă avuseseră efect sau nu, Dovlecelul Fermecat era profund impresionată.

— Ţi-ai făcut griji? a început să spună întruna. În viaţa mea nimeni nu şi-a făcut griji pentru mine. Tu ai fost prima.

Se îngrijora de fiecare dată când îl ameninţam pe Fang cel Loial cu divorţul. Nu voiam cu adevărat să divorţez. Doar îi transmiteam cât de supărată eram. Întotdeauna din acelaşi motiv: flirta cu vreo femeie. Dovlecelul Fermecat venea în vizită şi mă asculta, fiind de acord cu tot ce spuneam. Era aşa de urât din partea lui, aşa de egoist, aşa de prostesc.

— Dar nu trebuie să divorţezi, zicea ea. Există o buruiană pe care poţi să i-o pui în ceai. Am auzit că ofileşte dorinţa şi alte lucruri. Doar să nu i-o pui prea des, că atunci efectul devine permanent şi o să ai şi tu de suferit. Apoi mă lua cu binişorul şi mă convingea că Fang cel Loial nu era un om rău în comparaţie cu alţi soţi: O fi Fang cel Loial nestatornic, dar nu este niciodată meschin. Unde mai pui că e şi chipeş, şi un amant bun. Şi te face deseori să râzi. Patru lucruri. Cele mai multe femei nu au parte nici măcar de unul.

Shanghai 1929

M-am înţeles cu mama, în cele din urmă, că ar trebui să vină la Shanghai. Nu ne-am scris exact cuvintele *înainte să fie prea târziu,* dar amândouă sugeram asta în diferite moduri. I-am zis că nu cred că ar trebui să ştergem cu buretele trecutul discutând despre ce ar fi putut schimba cursul vieţilor noastre. Făuriserăm o relaţie de prietenie apropiată între doi adulţi care-şi fac confidenţe, ceea ce era mai mult decât o prietenie normală, dar mai puţin decât una dintre mamă şi fiică. Purtam conversaţii intime scrise, totuşi erau schimburi impersonale, distanţa ne separa. Confesiunile şi aducerile noastre aminte cereau încredere şi, deşi cuvintele

noastre curgeau nestingherite de cele mai multe ori, ştiam că ne putem refugia în siguranţa pe care ne-o oferea foaia de hârtie, fără să trebuiască să explicăm de ce o facem. Nu ne îngrijoram că am putea să o jignim pe cealaltă atunci când ne exprimam măsurat, drămuindu-ne cuvinte atent alese care ţineau loc unui amestec neclar încă de sentimente. O întâlnire faţă în faţă în Shanghai s-ar putea să ne expună îndeajuns de mult trecutului nostru traumatizant, încât să distrugă tot ce clădiserăm şi era acum important pentru noi. Amândouă am decis că merita să riscăm. Am avertizat-o că s-ar putea să nu îmi doresc să o îmbrăţişez; pentru mine nu exista deocamdată decât pe hârtie. Nu ştiam ce urma să simt atunci când aveam să o văd în carne şi oase. Poate o să-mi trezească sentimente pe care le credeam uitate, caz în care trebuia să fie pregătită şi să nu se simtă rănită dacă nu mă aruncam în braţele ei, aşa cum ar face o mamă şi o fiică fericite că s-au regăsit. A consimţit că probabil avea să fie un moment dificil şi imprevizibil şi a spus că este pregătită să existe o distanţă între noi. M-am gândit la momentul reuniunii toată luna înainte de sosirea ei, am trăit o gamă largă de emoţii, de la cele ale unui copil trădat, la cele ale unei femei care ştia că fusesem mai importantă pentru ea decât Lu Shing şi fiul ei. Urma să mă văd cu ea ştiind că se chinuise amarnic şi că mă jelise, aşa cum făcusem şi eu cu Flora.

Aşteptând să ajungă vaporul, l-am avertizat pe Fang cel Loial ca nu cumva să înceapă cu privirile lui lungi, seducătoare.

— Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? a spus el prefăcându-se indignat.

— Te-ai uita aşa şi la o femeie bătrână întinsă în coşciug.

A râs şi m-a sărutat.

— O să fiu acolo, lângă tine. Să mă strângi de mână dacă te simţi copleşită şi o să găsesc nişte scuze să plecăm.

Chiar dacă făcusem schimb de fotografii prin poştă, mi-o imaginasem într-una dintre rochiile ei de seară, după ultima modă, nu într-un costum simplu, maro. Trăsăturile ei erau frapante, dar scoasă din lumea ei, nu avea calităţile acelea fascinante care îi atrăgeau pe bărbaţi. Mişcările nu-i erau pline de graţie, ci smucite şi agitate, în timp ce îşi căuta bagajul. A venit la mine, s-a oprit la trei metri şi m-a privit fix, de parcă vedea o stafie. Îşi muşca buzele şi mă privea direct în faţă.

— Ştiu că am convenit să ne abţinem să vorbim despre sentimentele noastre. Dar s-au strâns în sufletul meu toţi cei

şaptesprezece ani cât ai fost absentă şi nu mai pot să-mi stăvilesc cuvintele pe care mi-am dorit atât de tare să le auzi: Te iubesc aşa de mult.

Pentru a doua oară în viaţă, am văzut-o plângând. Am dat din cap şi am lăsat-o să mă îmbrăţişeze, apoi am plâns şi eu în voie.

După câteva minute, mi-a dat drumul şi şi-a şters ochii.

— Gata! Am rezolvat-o şi pe-asta. Putem să revenim la momentul când ne frământam gândindu-ne despre ce-o să vorbim.

Fang cel Loial a tratat-o pe mama mea cu foarte mult respect.

— În casa dumneavoastră am cunoscut-o pentru prima oară pe minunata dumneavoastră fiică pe când era o ştrengăriţă de şapte ani. Nu s-a schimbat mult de atunci, cu excepţia vârstei.

Mama l-a plăcut imediat. Vorbea cu el în chineza ei ruginită. Ne era de mare ajutor să-l avem cu noi pentru a putea redirecţiona conversaţia spre subiecte mai sigure atunci când ne simţeam stingherite. Îşi aduceau aminte de oameni pe care îi cunoscuseră amândoi, descendenţi ai unor familii înstărite, iar el o punea la curent cu ce li se mai întâmplase unora dintre ei – dacă o duceau la fel, mai rău sau mai bine. Cei mai mulţi o duceau mai rău.

Dovlecelul Fermecat ne aştepta la noi acasă. O pomenisem în multe dintre scrisorile mele, iar prima oară îi amintisem mamei că în urmă cu aproximativ douăzeci şi cinci de ani o rugase pe Nor Fermecat, cum era pe atunci cunoscută, să părăsească Tăinuita Cale de Jad în urma unei chestiuni legate de o stafie şi un client. Dovlecelul Fermecat, i-am povestit eu mai departe, se aflase lângă mine când îl cunoscusem pe Edward, când se născuse Flora, când murise Edward, când Perpetuu aproape că mă omorâse, când am scăpat din Iazul Lunii – fusese acolo în fiecare moment din viaţa mea de când mă părăsise mama. Nu am menţionat nimic despre rolul Dovlecelului Fermecat în pregătirea mea pentru a deveni curtezană. Dar îi spusesem clar că Dovlecelul Fermecat îmi fusese ca o mamă. Din cauza distanţei, nu am putut vedea faţa mamei mele când a citit aceste cuvinte, „ca o mamă”. Dar când am primit răspunsul, am observat că scrisul era mai ordonat decât de obicei. Şi-a exprimat tristeţea că se purtase atât de urât cu Dovlecelul Fermecat, mai ales dacă ţineam cont de felul în care avusese grijă de mine şi de faptul că întruchipa atributele pe care ar fi trebuit să le aibă o mamă adevărată, să mă protejeze, să urmărească ce e mai bine pentru fiica ei în primul rând, să fie altruistă şi să îşi dea propria viaţă ca să nu lase să i se întâmple ceva rău copilului ei.

Acele cuvinte însumau toate felurile în care mă dezamăgise. În fiecare din scrisorile ei ulterioare, mă întreba ce mai face Dovlecelul Fermecat. Dovlecelul Fermecat mă întreba şi ea, politicoasă, acelaşi lucru despre mama.

Înainte să ajungă în Shanghai, mama ştia deja că Dovlecelul Fermecat se numeşte acum doamna Armonie Chen şi că Fericire era prenumele pe care îl primise – deci o chema Fericire Chen. Era mândră de poziţia ei şi nu îi plăcea când alţii foloseau vechiul ei nume. Eu eram singura excepţie.

În maşină, pe drum spre casă, mama şi cu mine am vorbit despre cum să se prezinte Dovlecelului Fermecat. Aveam emoţii. Nu putea să pretindă că nu se mai întâlniseră niciodată. Iar Dovlecelul Fermecat nu era genul de om care să-şi ascundă sentimentele. O anunţasem dinainte pe mama că nu o va recunoaşte pe Dovlecelul Fermecat. Avea acum peste cincizeci de ani şi era o femeie corpolentă, cu guşă, iar colţurile gurii îi atârnau când era nervoasă sau îşi arăta dezaprobarea. Dar atunci când zâmbea sau era încântată, se ridicau luminându-i obrajii ampli. Avea în continuare ochi mari şi frumoşi, mai des amabili decât critici.

Când am intrat pe uşă, Dovlecelul Fermecat şi Armonie savurau relaxaţi o ceaşcă de ceai. S-a prefăcut surprinsă să ne vadă.

— S-a făcut atât de târziu? a spus. Credeam că nu ajungeţi decât peste o oră.

Mama s-a dus la ea şi a început prin a-i spune că a citit despre ea în multe dintre scrisorile mele şi că îi părea bine să îi poată în sfârşit mulţumi. Nu a apucat să treacă mai departe.

— Îţi aduci aminte de mine, i-a spus Dovlecelul Fermecat. M-ai dat afară. Motivul avea de-a face cu stafia din casă şi cu un zvon răspândit de o curtezană lacomă. Aproape a dus la ruină întreaga casă. Mi-am dorit ca fata care începuse să bârfească să ducă o viaţă rea, apoi am auzit că a ajuns într-o cloacă din Hong Kong, lângă o piaţă de peşte, fără dinţi în gură. După asta, mi-am spus că nu mai trebuie să mă gândesc la povestea respectivă. A zâmbit: Niciuna din noi nu mai trebuie s-o facă.

Mama era acum liberă să-şi exprime în continuare recunoştinţa folosind cuvinte de genul „precum o mamă adevărată” şi menţionând atributele unei astfel de persoane. Acest lucru a dezlănţuit prima dintre interminabilele poveşti pe care Dovlecelul Fermecat le avea pregătite despre vremurile cumplite prin care

trecuserăm împreună. Începând cu Casa Seninătăţii, a informat-o pe mama cum mă pregătise, astfel încât să nu cad în mâinile soioase ale clienţilor zgârciţi. Mama nu a părut şocată. A spus:

— Ar fi putut să ajungă pe străzi fără îndrumarea ta.

După o oră, Dovlecelul Fermecat a descris festinul extravagant pe care Fang cel Loial l-a organizat pentru mine când am împlinit paisprezece ani. În cele din urmă, a ieşit la iveală că Fang cel Loial îmi cumpărase deflorarea. S-a întors spre Fang cel Loial.

— Să nu te simţi jenat. Trebuia să se întâmple cu cineva şi Violet a avut noroc că ai fost tu.

Dovlecelul Fermecat i-a spus:

— Vrei să ştii ce cred eu? Nu cred că a fost vorba doar de noroc. Destinul a făcut să te urci pe vaporul acela. Dacă ai fi rămas, Violet nu l-ar fi cunoscut pe Edward. Nu ar fi născut-o pe Micuţa Flora. Nu ar fi acum, aici, cu Fang cel Loial. Ce a păţit Violet a fost groaznic şi nu vreau să spun că uneori soarta poate fi şi provocată. Dar când ceea ce ne rezervă soarta se termină cu bine, toţi ar trebui să dăm uitării drumul greu pe care l-am străbătut. Acum ar trebui să ne concentrăm cum să facem ca Micuţa Flora să-şi cunoască adevărata mamă. Dacă toţi o să dăm o mână de ajutor, n-avem cum să nu reuşim.

Am luat-o pe mama la plimbare prin vechile cartiere. A văzut că acum Tăinuita Cale de Jad era o reşedinţă privată a cuiva suficient de influent încât să aibă gărzi cu puşti la poartă.

— Gangsteri, am spus. Sau politicieni care sunt prieteni cu gangsteri. Fairweather a picat pe mâinile lor, ştiai? A sfârşit-o foarte rău, şi nu prea pot să spun că am mari regrete.

A cerut detalii, iar când i-am povestit, am văzut-o cum tresare. Şi-a petrecut a doua săptămână în Soochow, împreună cu Porumbiţa de Aur, care, după propriile ei spuse, se făcuse grasă şi leneşă. Era plinuţă, dar cu greu putea să fie numită leneşă. La doi ani după ce s-a mutat din Shanghai, s-a căsătorit cu un bărbat care deţinea un magazin de mobilă. L-a transformat într-un magazin universal. Ne-a spus că, spre patruzeci de ani, a dat naştere unui fiu care îi făcea viaţa mai puţin liniştită. Era atât de fericită.

Mama s-a întors acasă după trei săptămâni. Ne-am reluat corespondenţa, analizându-ne reuniunea. Am recunoscut că amândouă am vrut, în secret, să recreăm ziua în care a părăsit Shanghaiul. Am vrut să stau în biroul ei, să ascult minciunile escrocului, iar ea să întrezărească pericolul şi să mă protejeze. Dar

nu puteam recrea un trecut diferit. Era ca şi când am fi mers la un film al cărui final îl cunoşteam deja şi mai constatam şi că actorii nu arătau aşa cum ne aşteptam.

Chiar dacă eram bucuroase că ne îmbrăţişaserăm la începutul şi la finalul vizitei, am căzut de acord că preferam intimitatea de care ne bucuram în scrisori. Faţă-n faţă ne cântăream prea atent vorbele pe care le spuneam. Ne uitam la expresia celeilalte, la gesturi şi la direcţia în care ne întorceam privirea încercând să decidem subiectele despre care puteam să vorbim. În preajmă erau alte persoane care încercau să dezamorseze tensiunea când aceasta nici nu exista sau care contribuiau la un disconfort pe care l-am fi putut evita cu uşurinţă. Una peste alta, însă, vizita fusese un succes. Ne-am scris cu şi mai multă sinceritate şi înţelegere. Dovlecelul Fermecat spusese că trebuia să încercăm să dăm uitării anii scurşi între timp. Dar nu voiam s-o facem. Era necesar, din cauza rănilor noastre, să ne deschidem sufletul una în faţa celeilalte cât mai mult cu putinţă.

Mama se întorcea anual în Croton-on-Hudson pentru a fi pe lângă Flora câteva luni când aceasta era în vacanţă. Şi-a asumat rolul unei vecine băgăcioase. Se tot întâlnea cu Flora la târg, la biserică, în parc sau pe trotuar în timp ce-şi plimba căţelul.

Odată am văzut cum căţelul s-a dus să amuşine un alt câine aflat pe partea cealaltă a străzii. O maşină aproape că a dat peste el şi Flora a ţipat „Cupidon!”. Am simţit pericolul în inima nepoatei mele, cât şi uşurarea când căţelul s-a întors cu capul, coada şi picioarele la locul lor.

A fost prima dată când a numit-o pe Flora „nepoată”. Ştiam că îşi asumase sarcina de a o găsi pe Flora din dragoste pentru mine. Dezvoltase şi alte motive pe parcurs, lucru care mă bucura.

Mi-am cumpărat un terrier cairn cu urechile ciulite ca al Florei, gândindu-mă că cei doi căţei vor fi dornici să se joace împreună. I-am dat numele Salome. Evident, când Cupidon a văzut-o, a luat-o la goană pe trotuar spre ea, apoi lesele li s-au înfăşurat în jurul nostru, de arătam ca un pom de arminden. În încercarea de a se elibera, Salome a încercat să-l omoare pe Cupidon. Din fericire, după ce i-am eliberat, cei doi

căţei au devenit destul de prietenoşi, de fapt, chiar destul de intimi, ceea ce a necesitat alte intervenţii pentru a-i despărţi.

Cu ajutorul lui Salome, dădea adesea peste Flora în parc. Avea la ea biscuiţi pentru câini, în aşa fel încât Cupidon să vină la Salome şi la ea. A întrebat-o pe Flora dacă terrierii cairn erau cea mai bună alegere din punct de vedere al inteligenţei. Flora a ridicat din umeri şi a zis: „Nu ştiu”. Sunt convinsă că mama s-ar fi apucat şi de călărie ca să fie în preajma Florei, dacă nu i-ar fi fost frică de cai. A reuşit să-şi învingă aversiunea faţă de religie şi a început să meargă la biserica metodistă. Graţie relatărilor şi fotografiilor ei, am văzut-o pe Flora de la distanţă. Am aflat astfel că avea părul tuns scurt, purta o rochie ecosez şi îi plăcea să deseneze. Când mama îi punea o întrebare – despre vreme sau despre bâlciul care avea să se ţină în oraş, răspunsul era întotdeauna acelaşi: o înălţare din umeri şi un „nu ştiu”.

Când Flora a împlinit şaisprezece ani, mama mi-a transmis îngrijorată că prietenii ei nu erau „din cel mai bun soi”. În special unul dintre băieţi apărea destul de des, iar ea fugea la maşina lui, apoi băiatul se sprijinea de portieră şi îi oferea o ţigară aprinsă. Ăsta era salutul lui. Mama a văzut-o plecând supărată într-o zi, după slujbă, şi ţipând la Minerva: „Nu e treaba ta să ştii”. S-a urcat în maşina prietenului ei care o aştepta. Prietenul s-a aplecat spre Flora şi a sărutat-o lung. Minerva a rămas printre enoriaşi, abătută şi stânjenită. Mama remarca la Flora semnele rebeliunii, ceva normal la o fată de şaisprezece ani, considera ea. Dar prevedea şi necazuri. Flora era nechibzuită.

Anul următor, Flora părea să se fi liniştit, mă anunţa mama. Era mai tăcută. Îşi purta părul tuns şi mai scurt, într-un stil destul de neatrăgător. Făcea lungi plimbări prin parc şi desena în caietul ei. Mama a rugat-o la un moment dat să-i permită să arunce o privire. Flora i-a răspuns: „Poftiţi!” O văzuse pe Minerva lăudând orice făcea Flora, lucru care Florei aproape că părea să-i displacă. Ofta şi pleca. Mama a ştiut să fie mai reţinută, unul dintre vechile ei talente de pe vremea Tăinuitei Căi de Jad.

— Perspectiva mi se pare destul de interesantă. Creează o iluzie optică. Aşa o văd eu. Dar fiecare vede altceva într-o operă de artă.

Flora i-a răspuns:

— Asta am vrut să redau, mai multe perspective, dar încă nu mi-a ieşit cum trebuie.

Era pentru prima dată când Flora purta cu adevărat un dialog cu mama. Când mama s-a prezentat drept doamna Danner, Flora a spus:

— Ştiu cine sunteţi. Aţi încercat să ne faceţi staruri de cinema.

În 1937, după terminarea liceului, Flora a plecat la facultate, dar mama nu ştia unde anume. A continuat să închirieze casa din Croton-on-Hudson ca să poată veni vara, în caz că se întorcea şi Flora. Dar nu văzuse nici urmă de Flora şi era nefericită.

Eram pe cale să-i răspund la scrisoare, însă războiul cu Japonia izbucnise în forţă. Avuseseră loc incidente ici şi colo. În august, Gara de Sud a fost bombardată şi aproape toţi cei aflaţi acolo au murit. Apoi bombe lansate de aviaţia chineză au căzut din greşeală pe Bund, iar în altă zi, una a lovit Magazinul General Sincere. De fiecare dată când se întâmpla una ca asta, nu ştiam dacă noi eram cu adevărat în siguranţă, chiar dacă Concesiunea Internaţională nu se afla în zona unde se purta războiul. Japonezii înconjuraseră Concesiunea, gata să pună mâna pe orice chinez care nutrea sentimente antijaponeze şi care era suficient de inconştient încât să se furişeze afară. Şi au fost mulţi. La câteva zile după fiecare bombardament, cluburile de noapte se deschideau din nou, iar viaţa continua în mod straniu la fel ca înainte. Fang cel Loial mă avertiza din două în două zile să nu mă apropii de Bulevardul Nanking sau de graniţa Concesiunii. Îi era frică să nu mă consider suficient de americancă încât să umblu pe unde poftesc.

— Pentru liniştea mea sufletească, îmi zicea, vreau să te consideri chinezoaică. Nu pe jumătate în siguranţă şi pe jumătate nu.

În ianuarie 1938, Fang cel Loial mi-a pus în mână o scrisoare. Venea de la Flora şi era adresată „unchiului Fang cel Loial”. Era prima dată când îl numea unchi pe Fang cel Loial aşa că i-au curs câteva lacrimi în timp ce-mi arăta cu un deget tremurător cuvântul „unchi”.

26 *decembrie 1938*

Dragă unchiule Fang cel Loial,

Dacă ai primit vreo scrisoare de mulţumire în ultimii nouă ani, să ştii că nu eu ţi-am trimis-o. Nu ţi-am văzut niciodată scrisorile până astăzi. Minerva Ivory, fosta mea mamă, *le-a*

interceptat, cum a făcut şi cu cadourile. În primul rând, sunt impresionată că ai păstrat butonii tatălui meu, stiloul şi cartea de poezii. Îmi imaginez că aţi fost amici foarte buni, dacă te-ai ostenit să expediezi toate lucrurile tocmai din China. Aşa că îţi mulţumesc că mi le-ai trimis. Chiar înseamnă foarte mult pentru mine.

Mulţumesc şi pentru cadourile de Crăciun, mai ales pentru căluţul de jad. Nu am ştiut niciodată că asta eram în zodiacul chinezesc. Bănuiesc că ochii nu sunt rubine adevărate. Brăţara cu talismane mi-ar fi venit când aveam zece ani, îmi pare rău că nu am apucat să o port atunci, îmi plăceau foarte mult brăţările cu talismane la vârsta aceea. Nu ai idee cât de mult. De fapt, sunt destul de surprinsă că ai ghicit că unei fete i-ar putea plăcea aşa ceva.

Apropo, în timp ce căutam scrisorile primite de la tine, am găsit câteva scrise de tatăl meu. M-au lămurit dincolo de orice umbră de îndoială că Minerva Ivory nu este mama mea adevărată. (Ea e mincinoasa care a scris scrisorile pe care le-ai primit.) Întotdeauna avusesem o bănuială în sensul ăsta şi mă bucur să descopăr că este adevărat, din tot soiul de motive pe care nu le mai menţionez. Faptul că nu este mama mea, desigur, mă face să mă întreb cine este adevărata mea mamă. În ultima scrisoare expediată de tatăl meu, i-a spus Minervei că s-a căsătorit cu o femeie din Shanghai care urma să dea naştere copilului lor (adică mie). Problema este, însă, că nu a spus cum o cheamă. Probabil că sunt slabe speranţe, dar se întâmplă cumva să ştii numele mamei mele adevărate? Ştiu că s-a întâmplat acum foarte mulţi ani şi poate a murit şi ea în timpul epidemiei, alături de tatăl meu. Oricum, nu este atât de important. Sunt doar curioasă. Dar dacă o cunoşti cumva şi se-ntâmplă s-o vezi, te rog să-i transmiţi salutările mele din New York.

Cu sinceritate,
Flora Ivory

P.S.

Niciodată nu prea mi-a plăcut poezia, dar poate o să mă străduiesc acum că am aflat cât i-a plăcut tatălui meu cartea pe care mi-ai trimis-o. Nu se ştie niciodată.

Fang cel Loial era furios.

— Nici n-a primit scrisorile mele! Căţeaua aia de mă-sa a scris scrisorile. Dragă domnule Fang cel Loial. Şi toţi anii ăştia în care putea să mi se spună unchi.

— Flora ştie.

Atât am zis, nimic mai mult.

M-am gândit la ce să scriu. Să-i spun că a fost smulsă din braţele mele în timp ce amândouă ţipam una după cealaltă? Să-i spun că Minerva şi doamna Lamp nu m-au lăsat să o păstrez? În final, i-am comunicat Florei marea mea bucurie că am găsit-o şi că cea mai scumpă dorinţă a mea a fost întotdeauna să ne revedem într-o zi.

Am multe să-ţi spun despre tatăl tău şi despre cât de mult te-am iubit amândoi. Până atunci, dacă doreşti să-ţi cunoşti bunica, este chiar acolo, în Croton-on-Hudson, unde te-a vegheat în toţi aceşti ani.

Am primit răspunsul Florei prin telegraf. Voia să-şi cunoască bunica.

Mama mi-a spus că stabilise cu Flora să se vadă în parc. Flora, cum a văzut-o stând pe podeţ, a izbucnit:

— Ştiam eu că era ceva la mijloc. Întotdeauna dădeam peste tine. Am crezut că te-au pus părinţii mei să mă spionezi. Apoi am zis că eşti doar vreo bătrână nebună.

Nu şi-a arătat imediat afecţiunea faţă de bunica ei. Era mai mult curiozitate – şi prudenţă. Mama înţelegea acest lucru şi i-a spus Florei că nu a vrut decât s-o asigure pe mama ei adevărată că este bine.

— Poţi să-i spui ce doreşti, mi-a zis. Dar cum ţi-ai putea da seama dacă sunt bine sau nu? Nici măcar eu nu ştiu dacă sunt bine.

I-a spus mamei că aflase adevărul despre mine când venise acasă într-o vacanţă de Crăciun. Minerva plecase două săptămâni în Florida, în luna de miere, cu noul ei soţ, „lipitoarea profesionistă”, cum îi zicea ea. În cutia poştală, Flora a găsit scrisoarea lui Fang cel Loial într-un cadou de Crăciun care conţinea o eşarfă. Nu a înţeles exact de ce scria „încă o felicitare de Crăciun” şi de ce îi mulţumea pentru ultima scrisoarea de mulţumire primită. Apoi a scotocit prin biroul Minervei, prin rafturi şi dulapuri. Minerva nu arunca nimic, aşa că Flora ştia că trebuie să

fie pe undeva. În pod, a găsit mai multe cutii de pantofi legate cu sfoară. Înăuntru erau scrisorile – nu doar de la unchiul Fang cel Loial, dar şi de la tatăl ei. Le-a citit pe toate, simţind cum i se face rău de la stomac pe măsură ce înţelegea ce se petrecuse. Majoritatea scrisorilor erau datate de dinainte să se nască ea. În ele, tatăl ei o ruga pe Minerva să accepte divorţul, apoi urmau declaraţiile că nu se va întoarce niciodată la ea, că nu o iubeşte şi că nu a iubit-o niciodată. În scrisorile cele mai vechi pomenea de viclenia Minervei şi a doamnei Lamp, care îl păcăliseră să intre într-o căsnicie de formă. Mai urmau scrisori în care o înfiera pe Minerva că recursese la minciuni privind starea sănătăţii tatălui său pentru a-l ademeni acasă. Apoi Flora a citit scrisoarea în care el declara că iubea o altă femeie şi că se căsătorise cu ea în Shanghai. „Un copil se va naşte curând”, scria el, „unul real, nu ca acela pe care l-ai inventat ca să mă păcăleşti să mă căsătoresc cu tine. Ce altă dovadă mai vrei că nu mă voi mai întoarce niciodată?” Scrisoarea aceasta avea data de 15 noiembrie 1918 şi era ultima primită de la el.

Flora i-a spus mamei că voia să ştie adevărul – cine era mama ei adevărată, de ce se afla în Shanghai şi cum l-a cunoscut pe tatăl ei.

— Te rog să nu-mi spui minciuni frumoase. Toată viaţa numai asta am auzit. Nu vreau să aflu că am fost din nou păcălită în cine ştie câte alte feluri. Dacă sunt lucruri rele, pot să fac faţă. Nu îmi pasă ce s-a întâmplat, doar să nu mai aud minciuni.

Am început prin a-i spune că mama ei este pe jumătate chinezoaică. Flora a fost uluită la început, dar apoi a râs şi a zis: „Ca să vezi, ce ironie”. Se pare că, la vârsta de treisprezece sau paisprezece ani, a implorat-o pe Minerva să o ducă la un restaurant chinezesc din Albany. Minerva a tot insistat că n-o să-i placă. Flora a întrebat-o de unde ştia. S-a supărat foarte tare când Minerva n-a mai zis nimic şi şi-a văzut de condus. Când avea şaisprezece ani, a mers cu maşina împreună cu prietenul ei – băiatul ăla rău de care ţi-am zis – până în oraş şi şi-au luat mâncare chinezească. A făcut-o doar ca să o enerveze pe Minerva, dar a descoperit că îi plăcea. I-am spus Florei că probabil a mâncat mai mult mâncare chinezească decât occidentală atunci când era mică. Apoi, ea a zis: „Normal că mi-a plăcut. Am şi eu sânge de chinezoaică în mine”.

Apoi am continuat cu adevărurile mai greu de înghiţit. I-am spus: „Am născut-o pe mama ta în afara căsniciei, iar mama ta te-a născut pe tine fără să fie căsătorită legal. Acesta a fost motivul pentru care familia Ivory a putut să te ia de lângă mama ta! Flora nu a spus nimic. Nu am putut citi nimic pe faţa ei. În cele din urmă, mi-a zis: „Vreau să o cunosc. Dacă n-o să-mi placă de ea, nu trebuie s-o mai văd şi a doua oară. Dar bănuiesc că dacă e ca tine, nu poate să fie prea rea”.

Martie 1939

Mama şi Flora s-au dus mai întâi la San Francisco, de unde aveau să ia vaporul spre Shanghai o săptămână mai târziu. Cât timp au stat în San Francisco, Flora a dormit în dormitorul despre care mama îmi spusese la un moment dat că o să fie al meu. Încă puteam să mi-l imaginez: pereţii galbeni ca soarele, fereastra pe care se vedeau ramurile groase ale unui stejar, atât de aproape, încât puteam să mă cocoţ în ele. Acel dormitor fusese pentru mine un simbol al fericirii. Mi-am imaginat-o pe Flora cum se căţăra pe ramurile copacului.

Casa devenise o dărăpănătură care avea nevoie de multă muncă, din câte îmi povestise mama. Era prea mare pentru o singură persoană şi conţinea mai multe amintiri triste decât frumoase. Când i-a spus Florei că probabil o va vinde, aceasta i-a răspuns: „N-o vinde. Poate o s-o repar eu şi o să vin să locuiesc aici. Vreau să mă mut cât mai departe posibil de Minerva şi o să am nevoie de un loc unde să stau”. Nu a spus dacă mama va putea să locuiască împreună cu ea. Dar unde în altă parte ar fi putut să locuiască mama?

A sosit momentul de care se temea mama. Flora a vrut să-şi cunoască „partea chinezească din ea”, adică pe Lu Shing, pe care mama nu-l mai văzuse din 1912. Îi ignorase rugăminţile stăruitoare de a se revedea ca să-şi poată cere scuze şi sperase că va dispărea cu totul din existenţa şi memoria ei. Dar a spus că nu putea să-l condamne că o ademenise să se întoarcă în San Francisco cu promisiunea că va putea în sfârşit să-l vadă pe Teddy. Se lăsase ademenită, iar acum nu voia să i se aducă aminte de toate deciziile proaste pe care le luase în numele dragostei. Am bănuit-o că îi era teamă să nu se reaprindă vechea lor dragoste.

Am primit o scrisoare când mama şi Flora se aflau deja pe vas.

Era datată cu o săptămână în urmă, când se aflau încă în San Francisco.

Am devenit un ghem de nervi numai gândindu-mă la întâlnirea asta. Au trecut peste douăzeci şi şapte de ani de când l-am văzut ultima dată. N-am uitat ce fermecător era. Mă tem că o va fermeca pe Flora într-atât încât va dori ca acest minunat bunic chinez să rămână în viaţa ei. A spus că vrea să ştie adevărul despre tot ce se întâmplase, dar a trebuit să am grijă să-i prezint doar faptele, nu şi opinia mea subiectivă asupra lor. Aşa că i-am povestit despre dubla sa relaţie cu domnul Ivory; bunicul ei, colecţionarul de artă, şi tatăl meu, John Minturn, străbunicul ei, expertul în artă. Tocmai îi ziceam cum Lu Shing fusese protejatul domnului Ivory şi că locuise în casa lui câţiva ani, când Flora a zis: „Stai o secundă. Am auzit de el – adică, l-am auzit fără să vreau pe bunicul, vorbea despre un bărbat chinez care locuise cu ei în casă cu mulţi ani în urmă. L-a numit «trădătorul ăla de doi bani, nenorocitul ăla cu ochii oblici, pseudopictorul ăla chinez – a sedus-o pe fiica lui John chiar sub nasul lui»". Mi s-a părut foarte amuzant cum i-a zis bunicul meu pictorului. Era ca un exerciţiu de dicţie. M-am apucat să spun fraza aceea întruna, din ce în ce mai repede. «Trădătorul ăla de doi bani, nenorocitul ăla cu ochii oblici, pseudopictorul chinez – a sedus-o pe fiica lui John chiar sub nasul lui». Acum înţeleg de ce a zis asta. Fiica erai tu, iar tu ai născut-o pe mama mea, de care s-a îndrăgostit apoi tatăl meu, iar ea a încurcat complet copacul genealogic născându-mă pe mine. De-abia aştept să-l cunosc pe acest trădător de doi bani, nenorocitul cu ochii oblici, pseudopictorul chinez care te-a sedus pe tine" Apoi i-am mai spus câteva lucruri despre Lu Shing, faptele, nimic altceva, de pildă cum mi-a luat bebeluşul şi a dispărut timp de doisprezece ani cu tot cu el.

Am mai primit o scrisoare a doua zi.

Flora are un stil foarte deconcertant de a spune una sau alta. Ieri eram pregătite să ne vedem cu Lu Shing. Eu eram agitată, poţi să-ţi imaginezi, după ce nu-l mai văzusem la faţă douăzeci şi şapte de ani. Pe vremea aia, omul ăsta putea să

facă să-mi sară hainele de pe mine doar privindu-mă. Înainte să ieşim pe uşă, Flora mi-a spus că îi place rochia mea, că e foarte drăguţă şi se asortează cu ochii mei verzi. I-am mulţumit. Apoi m-a întrebat dacă este nouă. Înainte să-mi revin din agitaţie, mi-a mai spus că cei de la salonul de coafură au făcut o treabă bună cu părul meu. «Sincer, aşa cum îţi stătea înainte, te făcea să pari un pic trăsnită. Fac pariu că pictorul de doi bani o să regrete ziua în care te-a părăsit!» Apoi mi-a făcut cu ochiul. Îţi vine să crezi aşa ceva? Drept să-ţi spun, am vrut să arăt cât mai bine în momentul în care urma să-i zic lui Lu Shing «hai, valea». «Hai, valea», apropo, este o expresie învăţată de la Flora. Este un fel politicos de a spune «Du-te-n pizda mă-tii».

Am ajuns la 10 dimineaţa la galeria de artă din Nob Hill, unde Lu Shing îşi vinde picturile. E o chichineaţă, dar se pare că el e proprietarul locului. Cine altcineva să-i vândă toate picturile alea? Flora a fost politicoasă şi a afişat expresia ei obişnuită, tăcută şi neutră. S-a uitat atentă la faţa lui Lu Shing când i-a strâns mâna. Mă întrebam ce vedea. Mie mi se părea atât de uzat, atât de lipsit de viaţă, chiar dacă, recunosc, încă era chipeş, iar vocea lui – atât de melodioasă şi sunând aşa de britanic. A avut întotdeauna un aer de împărat chinez care te face să crezi că e mai important decât în realitate. La un moment dat, l-am surprins zâmbindu-mi şi m-am întrebat la ce se gândeşte. «Săraca Lulu, a ajuns o babă trăsnită. Măcar părul ei arată drăguţ.» S-a apropiat de mine şi mi-a mulţumit că am venit. Ochii lui erau plini de tristeţe. «Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa», a spus. «Îmi pare rău.» Mi-a dispărut toată nevoia de a-l blestema. M-a năpădit melancolia.

«Ce face soţia ta?», am întrebat pe o voce veselă. Mi-a spus pe un ton respectuos că a murit. Mi-a revenit un pic speranţa – nu o speranţă reală, mai curând o amintire a ei – că într-o zi o să fie liber să mă ia de nevastă. Te vei bucura să afli că mi-am venit în fire după doar două secunde. «Îmi pare rău să aud asta», am spus. «Şi îmi pare rău să spun că niciunul dintre soţii mei nu au murit. A trebuit să divorţez de toţi. Am ajuns la al patrulea.» Cu siguranţă ştia că mint, dar ce putea zice?

Flora se plimba prin mica galerie şi părea să examineze piesele de artă – sau, mai precis, produsele. Erau scene cu

vase ancorate în golf, unele cu valuri liniştite, altele cu nişte valuri întunecate şi violente demne de Revolta de pe Bounty. *Pictase telegondole urcând dealul şi îndreptându-se spre stele. Avea multe cu noul pod Golden Gate, pe care îl pictase auriu, chiar dacă în realitate e roşu. Mai erau şi câţiva lei de mare pe insule pline de stânci. Ochii mi s-au oprit asupra unei picturi în mod special. O ştii.* Valea Minunilor. *Erau zeci de variante, unele înfăţişau un apus, altele un răsărit, una înainte de furtună, alta după furtună. Într-una, un covor de flori violet acoperea întreaga vale. În altă pictură florile erau albastre. În câteva apărea un oraş de aur în miniatură care se întindea dincolo de deschizătura dintre munţi, strălucind în lumina razelor raiului.*

Te vei bucura să afli că fiica ta este un critic de artă perspicace. I-a spus lui Lu Shing că pare să se specializeze în scene optimiste. A arătat spre una dintre picturile cu Valea Minunilor şi a întrebat dacă putea să picteze una mai mare şi să adauge păsări pe cer. A spus că ar putea să facă asta cu uşurinţă şi că de multe ori aducea retuşuri tabloului conform dorinţelor clienţilor. Fata noastră cea şmecheră a spus că aşa se gândea şi ea. Lu Shing a întrebat-o dacă nu-şi doreşte una, dar ea a refuzat, spunându-i că era doar curioasă să vadă cum îşi câştigă traiul. Mi-am dat seama că Lu Shing înţelegea unde bate şi mi-a părut rău pentru el, mi-am adus aminte de scrisoarea aceea în care recunoscuse că este un pictor mediocru, un spirit lipsit de profunzime. Se cunoştea îndeajuns de bine încât să fie dezamăgit de existenţa sa. În clipa aceea, nu am mai putut să fiu supărată pe el. Mi s-a făcut milă de el.

După ce am plecat de la galerie, Flora mi-a spus că Lu Shing e un fals artist. Tot ce făcea el era o copie a ceva făcut deja de altcineva, a spus, şi nici măcar nu o făcea foarte bine. «De parcă tot adevărul fusese muşamalizat printr-o falsă fericire», a spus, «doar că nu era fericire, şi nu doar falsă, ci mai rău. Era periculoasă.»

Fang cel Loial, Dovlecelul Fermecat şi cu mine stăteam pe chei şi le aşteptam pe Flora şi pe mama. Aveam o uşoară stare de ameţeală, abia puteam să respir. Le-am spus încă o dată lui Fang cel Loial şi Dovlecelului Fermecat să fie atenţi la ce vorbesc. Nu

voiam să pomenesc de Perpetuu, Fairweather sau de casa de curtezane.

— Ne-ai spus de zece ori, mi-a răspuns Fang cel Loial strângându-mă uşor de mână. Şi eu am emoţii.

— O să ştie cine eşti în secunda în care te vede, mi-a spus Dovlecelul Fermecat făcându-mă să am şi mai multe emoţii. Din poze pare să semene cu tine.

Am văzut-o întâi pe mama, apoi, după o clipă, a apărut şi Flora. Stăteau pe chei în mijlocul vânzolelii a sute de pasageri şi hamali care sortau bagajele. Nu îi vedeam trăsăturile Florei, doar pălăria verde în formă de clopot pe care o purta. Era înaltă pe lângă mama şi cei din jur. Avea înălţimea lui Edward. Am privit-o venind în direcţia mea, plutind prin haos. Cu cât se apropia, cu atât vedeam mai mult chipul lui Edward, expresia lui serioasă. Avea tenul lui, culoarea lui de păr. S-a oprit înainte să ajungă la mine, a arătat cu degetul spre un cufăr şi a dat din cap înspre unul dintre hamali, l-a identificat pe un doilea şi a făcut iarăşi semn. Văzusem fotografii de când avea şapte, zece, treisprezece, şaptesprezece ani şi una mai recentă, făcută cu şase luni în urmă, în care părea mai sofisticată. Dar în inima şi în mintea mea aveam în continuare două amintiri puternice cu ea: bebeluşul care gângurea şi râdea şi fetiţa care ţipa în timp ce-mi era luată. Îmi imaginasem cum îi simt greutatea în timp ce dormea în braţele mele. Mica Flora nu era această femeie înaltă şi stilată, dată cu ruj roşu şi cu părul tuns scurt.

Mama a apărut deodată în faţa mea şi m-a îmbrăţişat scurt. Îmbătrânise în ultimii zece ani. Părul îi încărunţise aproape de tot, era acum mai scundă decât mine. Părea recent coafată, purta o rochie care se asorta cu culoarea ochilor. Lu Shing trebuie că aşa o văzuse arătând când se întâlniseră la galerie. Era încă plină de viaţă, părea să aibă totul sub control. S-a întors şi i-a făcut cu mâna Florei, apoi a arătat spre mine. Flora s-a uitat în direcţia mea şi a dat din cap. Expresia nu i s-a schimbat. Pe chip nu i s-a citit nicio urmă de surprindere sau bucurie.

Dovlecelul Fermecat şi-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Ei, vezi? Are aceeaşi expresie ca tine când încerci să dai senzaţia că nu vrei ceea ce vrei. Îi vezi gura? Aşa arăţi şi tu chiar în clipa asta. M-a apucat de bărbie: E încleştată.

M-am forţat să zâmbesc, apoi în minte mi-a năvălit un întreg repertoriu de formule de întâmpinare pe care le-aş putea folosi. „Mă bucur să te cunosc.” „Eu sunt Violet Fang.” „Mă bucur atât de

tare că te cunosc în sfârşit, Flora. Eu sunt mama ta.” „Eu sunt mama ta, Flora.” „Sunt Violet Fang, mama ta.” „Îţi mai aduci aminte de mine, Flora?”

Dar toate aceste fraze pregătite dinainte mi-au zburat din cap, aşa încât, în clipa când a ajuns lângă mine, i-am spus:

— Cum a fost călătoria? Cred că eşti obosită. Ţi-e foame?

Mi-a spus că pe vapor a fost în regulă. Şi că nu era nici obosită, nici nu-i era foame. M-am uitat după expresia pe care o avea când era mică şi am regăsit-o în ochii ei. Când ochii mi s-au umplut de lacrimi, m-am întors cu spatele. Am simţit o mână pe umăr şi am auzit-o spunându-mi: „Poftim”. Mi-a dat o batistă. După ce mi-am şters ochii, mi-am ridicat privirea spre ea şi i-am mulţumit, aşteptându-mă să aibă şi ea lacrimi în ochi. Dar ochii ei erau uscaţi. Mi s-a făcut frică. Nu simţea nimic pentru mine.

Mama vorbea în chineză cu un hamal şi îi spunea să aibă grijă. Chineza ei era şi mai ruginită decât la ultima ei vizită. I-am dat instrucţiuni hamalului să ducă cuferele pe cealaltă parte a drumului, unde ne aştepta maşina noastră.

— E un pic ciudat să te aud vorbind în chineză, a spus Flora. Ştiu că eşti pe jumătate chinezoaică, dar nu pari până nu deschizi gura. O să mă obişnuiesc, presupun.

— Şi tu vorbeai chineză când erai mică de tot, am spus. Nu vorbeai în altă limbă cu mătuşica ta Chen.

Am făcut un semn spre Dovlecelul Fermecat, care a dat din cap încântată.

— Vorbeam chineză? Ce tare.

Am tras-o pe Dovlecelul Fermecat mai aproape de Flora şi i-am spus:

— Aceasta este doamna Chen. E prietena mea cea mai bună, a avut grijă de mine mulţi ani. Îmi e ca o soră.

Dovlecelul Fermecat a încuviinţat şi a spus în engleză o propoziţie învăţată dinainte:

— Zici la mine mătuşica Vesel-Vesel.

Mama s-a strecurat lângă mine şi m-a mai îmbrăţişat o dată scurt.

— Ţi-am spus că seamănă cu tine la faţă. Stai să vezi la ce altceva mai seamănă cu tine.

Fang cel Loial aştepta răbdător să fie prezentat. Flora s-a îndreptat spre el şi i-a strâns mâna.

— Tu trebuie să fii unchiul meu, Fang cel Loial.

Fang cel Loial radia de fericire.

— Da, da, este adevărat. Iar tu eşti – care este cuvântul? – engleza mea e aşa de proastă – fiica mea.

Flora a zâmbit.

— Aşa se pare.

Bunica, mama şi fiica s-au aşezat pe bancheta din spate. Mama mă pusese pe mine la mijloc, intenţionat, ştiam asta, astfel încât Flora să stea lângă mine, în stânga mea. Era un chin că nu puteam să mă uit la Flora drept în faţă, îmi ţineam privirea înainte. I-am spus şoferului să ne ducă pe un drum fără puncte de control japoneze la graniţa cu Concesiunea Internaţională. Nu voiam să o sperii pe Flora. În maşină era linişte. Am început să simt cum mi se strânge stomacul. Aveam senzaţia că o să izbucnesc în lacrimi. Nu aşa trebuiau să se întâmple lucrurile. Nimic nu era cum trebuia să fie. După atâţia ani de aşteptare, nu puteam să-mi descătuşez niciun pic din durere sau bucurie. Flora nu mă cunoştea. Pentru ea, eram un străin care arăta ca un alb şi vorbea chineză. Bebeluşul care se agăţase de mine era acum complet indiferent faţă de mama care stătea lângă el. Din cauza Minervei, devenise incapabilă de sentimente. Mi se pusese un nod în gât. Mama mă avertizase deja că Flora îmi va părea distantă. „După câteva zile, se mai dezgheaţă ea”, îmi scrisese.

Acum că a trecut o lună, aş zice că e mai afectuoasă. Dar nu mi-a spus niciodată «bunica». Pentru ea sunt doamna Danner. Să nu te răneasc prea tare, Violet, dacă o să descoperi că nu este copila adorabilă pe care ai păstrat-o în amintire în toţi aceşti ani. Adu-ţi aminte cât de ciudat ne-am simţit când ne-am revăzut după ce am stat departe una de alta atâta vreme.

Eram gata s-o întreb pe Flora dacă ar vrea să vadă ceva în mod special în Shanghai, când am zărit la gâtul ei medalionul de aur în formă de inimă. Îl păstrase. Minerva nu i-l luase. Oare îl deschisese vreodată ca să vadă ce e înăuntru?

— Porţi medalionul de la mine, i-am spus. Îţi aduci aminte de el de când erai mică?

L-a atins cu degetele.

— Îmi aduc aminte că mă jucam cu el într-o cameră cu pereţi galbeni. Şi îmi aduc aminte de o femeie care încerca să mi-l ia.

Cred că era mama. Vreau să zic, Minerva. Nici nu pot să-i mai spun vreodată mamă femeii ăleia. În fine, Minerva tot încerca să mi-l ia, aşa că am muşcat-o, ea a ţipat şi m-am gândit că poate ar trebui s-o mai muşc o dată. Nu l-am mai dat jos de la gât. Dar nu ştiam că tu mi l-ai dat. Minerva susţinea că a ajuns la mine din partea familiei ei. Tot ce ţine de ea a fost o minciună imensă.

— L-ai deschis? am întrebat.

— N-am încercat niciodată până nu am citit scrisorile de la tata. Apoi am avut o presimţire că s-ar putea să fie ceva în medalion. A trebuit să mă chinuiesc serios ca să-l forţez, dar am reuşit până la urmă. Am văzut pozele, a ta, a lui tata, apoi cea în care eraţi amândoi. Dacă nu l-ai fi sudat în halul ăsta, poate că aflam adevărul mult mai devreme.

— N-am vrut să cadă din greşeală pozele şi să se piardă. Stăteai tot timpul cu medalionul în gură. Ai văzut urmele de dinţi.

— Deci asta sunt adânciturile de pe el. Şi-a aşezat palma peste medalion şi a continuat: Întotdeauna a fost deosebit pentru mine, chiar înainte să ştiu de unde îl am. Era ca o inimioară fermecată, o atingeam şi mă făcea puternică, invizibilă sau puteam dintr-odată să citesc minţile oamenilor. Cumva asta şi credeam când eram mai mică. Nu eram nebună, totuşi. Era doar un lucru pe care aveam nevoie să-l cred.

Ochii mi s-au umplut iarăşi de lacrimi, apoi m-am întors spre mama.

— Ai pierdut batista pe care ţi-am dat-o? am auzit-o pe Flora spunând. Am dat din cap. Şi-a lăsat mâna pe braţul meu: E-n regulă. Poţi să plângi dacă vrei.

Acolo, între fiica şi mama mea, am plâns.

Pe drumul spre casă, Fang cel Loial ne-a arătat câteva atracţii. Când ne-a zis să ne uităm la stânga, am profitat de ocazie şi i-am studiat chipul Florei. Când şi când îmi arunca câte o privire, apoi îmi zâmbea vag.

— Nu pot să mă obişnuiesc că vorbeşti chineză, mi-a spus, şi că arăt ca tine.

— De fapt, semeni mai mult cu tatăl tău, i-am spus. S-a uitat fix la mine, încurcată. Forma ochilor, culoarea irisului, sprâncenele, nasul şi urechile…

Flora s-a aplecat şi s-a uitat la mama.

— Nu vede bine sau cum?

Mama i-a spus:

— Ţi-am zis eu, Flora. Arăţi exact ca mama ta.

În primele două zile, n-am adus deloc vorba despre trecut. Toţi patru am purtat-o pe Flora într-un tur al Shanghaiului – cât puteam să vedem fără să ieşim din Concesiunea Internaţională. Era interesată de arhitectură, mai ales de acoperişurile cu cornişe curbate.

— Are ceva aparte un acoperiş care arată ca un cap cu faţa întoarsă spre cer.

Exersa pronunţia unor cuvinte simple în chineză împreună cu Dovlecelul Fermecat: copac, floare, casă, bărbat, femeie. Reuşea să şi le aducă aminte chiar şi după o oră.

În a treia zi, la micul dejun, Flora mi-a spus:

— Sunt gata să aflu despre tine şi tata. Zi-mi pur şi simplu, nu încerca să faci să sune cuviincios sau mai ştiu eu cum. Să nu omiţi părţile suculente.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, i-am spus, pentru că unchiul Fang cel Loial mi l-a prezentat ca pe cineva cu care aş putea să port conversaţii în engleză. Tatăl tău a crezut, de asemenea, că eram o prostituată de rând dintr-un bordel de doi bani. Nu ne-am înţeles bine la început.

I-a plăcut să afle despre neînţelegere şi despre rolul jucat de Fang cel Loial în respectiva situaţie. Când i l-am descris pe Edward, a ascultat fără să se clintească. Mi-a fost dificil să găsesc cuvintele pentru a exprima ce însemnase Edward pentru mine şi ce însemnase pentru ea. I-am spus ce frumoasă voce avea, apoi i-am cântat melodia aceea pe care o născocise el şi i-o cânta în fiecare dimineaţă. I-am spus că era serios, câteodată trist, blând şi amuzant. I-am povestit pe scurt despre suferinţa lui când un băiat pe nume Tom a căzut în prăpastie şi a murit din cauza unei farse pe care i-o jucase el. Flora a fost curioasă să afle ce părere au avut bunicii ei despre ce făcuse. Când i-am spus că nu l-au considerat vinovat, a pufnit şi mi-a spus că aşa îşi imaginase şi ea. Cu cât îi povesteam mai mult din ce îmi aduceam aminte, cu atât descopeream că în memorie mi se redeşteptau tot mai multe detalii legate de Edward – eliberat din fotografie, acea amintire îngheţată, revenea la viaţă.

M-am dus la o masă unde lăsasem jurnalul lui Edward. I l-am pus în mâini. Şi-a plimbat degetele peste coperta moale, maro. L-a deschis şi a citit cu voce tare titlul pretenţios pe care i-l dăduse

Edward.

Departe în Orientul Îndepărtat
de B. Edward Ivory III
Un călător fericit în China

I-am arătat pasajul scris de Edward când ne-am dus în provincie şi m-a învăţat să conduc. În timp ce Flora citea, mi s-a părut că mă găseam iarăşi în prezenţa lui. Mă îndemna să merg mai repede, să simt viteza vieţii, într-o cursă împotriva morţii care acoperea pământul, când nu voia decât să simtă fericirea de-a fi alături de mine, femeia iubită. M-am întors spre el şi şi-a dat seama că şi eu îl iubesc.

— Aceasta a fost dragostea pe care am trăit-o şi pe care ţi-am transmis-o ţie. M-a transformat într-o fiinţă pură. Încetasem să mai fiu curtezana care fusesem forţată să devin. Acum eram iubită, iar acest lucru nu mai putea să-mi fie şters din minte. Când doamna Lamp m-a numit prostituată, nu a reuşit să îmi ia dragostea lui. În schimb, mi-au luat bebeluşul. Te-au luat pe tine şi te-au făcut să uiţi cine sunt.

Flora era serioasă.

— Într-un anume sens, n-am uitat. De asta n-am lăsat pe nimeni să-mi ia medalionul. Atâta timp cât îl aveam la mine, ştiam că cineva aşa ca tine se va întoarce. Te-am aşteptat. În fiecare zi, oamenii ăia groaznici îmi spuneau că nu exişti, că ai fost doar un vis urât. În fiecare zi mi-au spus asta până când chiar ai devenit un vis.

S-a uitat la mine cu o figură disperată. Ochii ei arătau exact ca ai lui Edward înainte să îmi spună povestea îngrozitoare a băiatului care căzuse de pe stâncă.

— M-au luat de lângă tine şi au încercat să mă transforme în altcineva. Eu nu sunt ca ei. Îi urăsc. Şi nu sunt nici ca tine. Nu te mai cunosc. Nu ştiu cine sunt. Oamenii care se uită la mine cred că sunt aşa de sigură pe mine. Hei, norocoaso, eşti bogată şi nu ai nicio grijă. Dar nu sunt aşa cum cred ei. Port o rochie scumpă. Păşesc cu spatele drept ca o fată încrezătoare care ştie încotro merge. Dar nu ştiu ce o să fac în viaţă. Nu vorbesc de viitor, după ce termin facultatea – dacă o s-o termin. Nu ştiu ce vreau să fac mâine. Zilele mele sunt lipsite de continuitate. Sunt zile disparate şi în fiecare zi trebuie să decid ce vreau să fac şi ce-o să fiu.

Minerva a încercat să îmi inventeze o personalitate. Să mă transforme în fiica ei. Dar ştia că nu o iubesc şi nici ea nu mă iubea pe mine. Mă străduiam să cred că o făcea. Dar, cumva, am ştiut că ce simţeam din partea ei nu era dragoste. Am crezut că e ceva în neregulă cu mine. Eram o fată care nu putea să fie iubită, care nu putea să iubească. Le vedeam la şcoală pe celelalte fete cu mamele lor. Îşi împodobeau coşurile de Paşte şi spuneau lucruri de genul „culoarea preferată a mamei mele e albastru”. Trebuia să mă prefac la fel de încântată ca ele. Apoi am obosit să mă mai prefac. De dragul cui mă prefăceam? Cine aş fi fost dacă încetam să mă mai prefac?

Aşchia nu sare departe de trunchi. Am fost crescută în minunata tradiţie a familiei Ivory. Nu poţi să greşeşti. Întotdeauna ai dreptate. Poţi să minţi de-ngheaţă apele şi să-i obligi pe oameni să facă ce vrei tu pentru că ai îndeajuns de mulţi bani să ieşi basma curată. Poţi să cumperi admiraţie, să cumperi apreciere, respect – toate false, desigur. Pentru ei, nişte faţade şubrede din carton erau suficient de bune. Am făcut tot ce am putut să le arăt că nu este aşa.

Am încetat să mai învăţ când eram mai mică şi am picat la examene. Dacă ştiam răspunsul corect, îl treceam pe cel greşit. Familia mea i-a acuzat pe profesori că mă defavorizau şi i-au intimidat până m-au lăsat să dau din nou examenele în particular. Au angajat pe cineva să scrie răspunsurile. Am devenit o elevă model!

Am început să fur din magazine la unsprezece ani. Era palpitant din cauza pericolului, puteam să fiu prinsă oricând. Nu mai trăisem niciodată emoţii atât de puternice – cel puţin din câte îmi aduceam aminte – şi simţeam nevoia s-o fac. Am furat un soldăţel de tinichea dintr-un magazin de jucării. Nici măcar nu mi-l doream, de fapt. Dar când l-am dus acasă, am simţit brusc că îmi aparţine şi că aveam dreptul să-l iau. Era dreptul meu. Am furat lucruri care erau valoroase şi altele care nu erau: o cană pentru bebeluşi din argint, un măr, nasturi lucioşi, un degetar, un căţeluş din argint care încăpea în degetar, un creion. Cu cât furam mai multe, cu atât simţeam dorinţa să mai fur. Parcă aveam în mine un sac imens ca al lui Moş Crăciun pe care trebuia să-l umplu fără să ştiu de ce. M-am gândit că nici nu o să ştiu până n-aveam să-l umplu. În cele din urmă, am fost prinsă şi fosta mea mamă m-a pus să ne aşezăm la o discuţie şi m-a întrebat dacă îmi lipseşte ceva. N-am zis nimic,

pentru că nu puteam să-i spun de sacul gol al lui Moş Crăciun dinăuntrul meu. M-a asigurat că nu trebuie decât să-i spun ce-mi doresc şi o să capăt imediat. Mi-a dat zece dolari. Am aruncat banii cum am ieşit din casă. M-am supărat foarte tare, credea că poate să mituiască partea cea rea din mine astfel încât să dispară. M-am reapucat de furat. Voiam să fiu din nou prinsă. Dar nimeni nu a observat. Aşa că am început să fur lucruri mai mari, în văzul tuturor – o păpuşă, o puşculiţă, un puzzle din lemn. Ştiam că vânzătorii mă vedeau, dar nu spuneau nimic. Fosta mea mamă, am aflat ulterior, deschisese câte un cont la fiecare magazin, iar vânzătorii îşi notau costul oricărui obiect furat de mine. Suma de bani urma să fie luată din cont. Era ca un joc pentru ei.

Nu voiam să fiu rea. Nu aşa eram eu. Mă simţeam doar mai aproape de cine eram de fapt, pentru că nu eram ca ei. Dacă aş fi fost ca ei ar fi însemnat să nu mi se pară că ar fi ceva în neregulă cu ei, cu lumea, cu cei care îşi frecau mâinile şi pretindeau că îi respectă, când de fapt nu umblau decât după banii lor. Să fii ca ei însemna să crezi că dragostea era un sărut pe obraz. Dragostea trebuia să te facă să te simţi fericită, să simţi că nu mai eşti singură. Simţeai ceva ce n-ai fi putut simţi alături de nimeni altcineva. Parcă ţi se strângea inima. Aşa ceva simţeam faţă de câinele meu. Oamenii spun că dragostea adevărată este statornică. Ei bine, nicio dragoste nu e statornică.

Când am mai crescut, m-am înhăitat cu genul de prieteni pe care familia Ivory îi considera nişte scursuri, mai ales cu un băiat pe care-l chema Pen. Ştiu că doamna Danner l-a văzut în timp ce mă spiona. Fumam. Beam alcool. Făceam toate lucrurile pe care nu trebuia să le fac, apoi am rămas însărcinată. Când mi-am dat seama că urma să am un copil, am simţit că în fine am întrecut limita. Mă schimbasem singură. Eram de-acum diferită. Corpul îmi era diferit. Felul în care mă vedeau oamenii era diferit. Fetele care rămâneau însărcinate erau imorale şi tâmpite. Dar acum schimbarea nu mi-a mai plăcut. Nu eram imorală, nici tâmpită. M-am trezit într-o *situaţie* şi, pe deasupra, cu un băiat pe care nu-l iubeam. Credeam pe atunci că e diferit, pentru că lui nu-i păsa de ce credeau oamenii. Era amuzant şi periculos. Dar ştiam că nu-l iubesc. Aş fi vrut, însă nu era chiar atât de deştept. Până la urmă, şi-a dat arama pe faţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Iar acum zicea că vrea să facă din mine o femeie cinstită. A zis că mă iubeşte şi voia să ştie dacă îi împărtăşesc sentimentele. A

împărtăşi! Era cel mai complicat cuvânt pe care-l folosise vreodată. Avea ocazia să se căsătorească cu domnişorica Bogătaşă, aşa că se dusese la dicţionar ca să afle cum se face. Până şi el devenise un fals. Doar copilul era autentic.

Ce era de făcut, prin urmare? Nu îmi făcusem niciun plan încă, dar aveam de gând. Ştiam că în scurt timp va trebui să plec de acasă. Nu intenţionam să-mi las copilul să crească în spiritul fostei familii. Iar ei aveau să se bucure că am plecat. Nu existau suficiente minciuni pe care să le îngrămădească una peste alta pentru a masca o burtă ce creştea tot mai mult. I-a luat Minervei două luni să sesizeze că e ceva în neregulă cu mine. Vomitam în fiecare dimineaţă în camera mea. Într-o zi, mi s-a făcut rău la cină. Era gata să cheme doctorul, credea că am ceva la stomac. I-am zis: „Nu te deranja. Sunt gravidă”. A închis uşile de la sufragerie şi am rămas doar noi două. I-am spus că nu ştiam cine era tatăl doar ca să o supăr şi mai tare. I-am spus că poate să fie oricare din vreo cinci-şase băieţi. A spus ceva extrem de ciudat: „Ştiam că o să se întâmple asta. Te-ai născut lipsită de moralitate şi n-am reuşit să schimb lucrul ăsta oricât de tare m-am chinuit”. Atunci nu mi-am dat seama, dar se referea la tine. Mi-a spus că am distrus reputaţia familiei, statutul familiei Ivory în societate, şi că voi ajunge subiect de multe bârfe. Mi-a plăcut la nebunie s-o aud zicând toate astea. „Domnişoară”, a spus cu un glas strident, „ai depăşit măsura şi ai ajuns în puterea Diavolului”.

Am izbucnit în râs. A ţipat la mine să mă opresc. Ordinul ei m-a făcut să râd şi mai tare. Râdeam ca o isterică. Apoi mi-am dat seama că nu pot să mă opresc, a fost chiar înfricoşător. Cum poate să fie râsul înfricoşător? Ea continua să ţipe, iar eu continuam să râd. Mi-a spus că dacă aveam de gând să fug cu băiatul ăla nenorocit, o să ajung să trăiesc pe străzi cu copil cu tot. Am râs şi am tot râs până când am început să şuier, abia mai putând să respir. Mă sufocam de râs. Apoi a ţipat că dacă fug de-acasă şi nasc acest copil, atunci nu voi mai vedea niciun ban de la ea. Brusc, am reuşit să mă opresc din râs. I-am spus: „Eu sunt aia care o să moştenească banii, nu tu. Tu eşti aia care n-o să vadă *niciun* ban”. A tăcut din gură.

I-am spus că, indiferent dacă îi place sau nu, eu aveam să trăiesc în casa aceea şi să nasc, iar dacă o să ajungem paria oraşului, măcar să fim sincere în privinţa asta. A schimbat imediat placa şi a spus pe o voce fals liniştitoare că nu trebuie să-mi fac griji în

privinţa copilului şi a viitorului meu. Totul o să fie bine, mi-a spus cu glasul ei chipurile plin de preocupare. „Nu-ţi face griji, draga mea”, mi-a zis. „Acum o să chem doctorul să-ţi dea ceva pentru greţuri”. Mi-a spus „draga mea”. Moştenirea mea cumpărase acele cuvinte şi o făcuse să le scuipe afară. Am fost recunoscătoare când a sosit doctorul. Stăteam pe marginea patului, îndoită de durere. A pus pe noptieră o sticluţă cu medicamente şi i-a spus Minervei să-mi dea o pastilă de trei ori pe zi. Apoi a spus că o să-mi facă o injecţie ca să mă simt mai bine cât ai zice peşte. Acul a pătruns prin piele, eu am spus „Au”, apoi nu mi-am mai adus aminte nimic până când m-am trezit cu nişte dureri cumplite. Minerva mi-a spus că era normal din cauza greţurilor şi mi-a dat o pastilă. Am adormit. M-am trezit iarăşi, apoi mi-a mai dat o pastilă.

Au trecut trei zile înainte să îi dau peste mână Minervei când încerca să-mi bage pastila în gură. Ştiam că durerea surdă din pântece nu era greaţă. Mă curăţaseră pe dinăuntru. Scoseseră din mine ce consideraseră ei că e greşit, că i-ar fi umplut de ruşine şi le-ar fi distrus statutul social. Minerva îşi luase înfăţişarea ei de falsă bunătate şi mi-a spus printre dinţii ei mincinoşi că făcusem un avort spontan. A spus-o atât de sincer. Mi-a zis că nu-mi aduc aminte, pentru că mă duruse atât de tare, încât leşinasem. Am înjurat-o cum mi-a venit la gură. Urlam, iar Minerva spunea că totul o să fie bine şi că este normal să fiu deprimată după toate cele prin care trecusem. Apoi am tăcut. De ce urlam? Ce mai puteam schimba? Nu puteam să câştig în faţa ei, pentru că nu era nimic de câştigat. Eram o orfană. Eram a nimănui. Nu aveam nimic şi pe nimeni de care să mă pot agăţa. Singura persoană în care puteam avea încredere şi pe care mă puteam baza eram eu. Dar eram neajutorată şi voiam să renunţ – nu mai voiam să fiu puternică. La ce bun?

Am simţit că o să mor înainte s-apuc să aflu diferenţa între cine eram şi cine nu voiam să fiu. Am fugit de acasă imediat cum am putut să mă dau jos din pat. Poliţia m-a găsit şi m-a adus înapoi. Am fugit iarăşi şi iarăşi am fost prinsă. De fiecare dată când mă prindeau, mai murea ceva în mine. Mi-am tăiat părul. Mi-am tăiat venele şi am alergat prin casă lăsând sângele să ţâşnească peste tot. S-ar putea zice că am avut o cădere nervoasă. Doctorul a fost chemat din nou. În loc să mă interneze la azilul de nebuni, Minerva a angajat o soră medicală care să aibă grijă de mine până îmi mai reveneam. Îmi băgau medicamente în ce mâncam sau în ce beam

ca să mă facă docilă. Am încetat să mai mănânc, aruncam mâncarea la WC. Mi-am pierdut puterile tot mai mult. Apoi m-am gândit că era o tâmpenie să mor doar pentru că îi uram. Ştiam ce trebuie să fac pentru a scăpa. Trebuia să devin fata care trăia o viaţă falsă. Trebuia să zâmbesc la masă şi să spun ce zi frumoasă era afară. Ce norocoşi eram că nu muream de foame ca alţii. Ce norocoşi că nu eram evrei în Polonia. Ce norocoşi că nu eram ca alţi oameni care trăiau de cealaltă parte a râului. Am învăţat, am luat toate examenele fără să am nevoie de meditatori şi am fost primită într-o şcoală din New Hampshire, unde se ajungea după un drum de câteva ore pe serpentine, lucru care ştiam că o face pe Minerva să vomite.

Nu m-am mai întors acasă decât de două ori. Prima dată a fost când a murit bunica mea, doamna Ivory. Avocaţii au anunţat oficial că moştenisem întreaga avere a familiei Ivory. Îmi fusese lăsată mie, nu Minervei. Dar ea, în calitate de presupusă mamă a mea, avea puterea să hotărască cum să cheltuie averea după bunul ei plac până când împlineam eu douăzeci şi cinci de ani. Practic, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se căsătorească cu un bărbat care pretindea că deţine un puţ de petrol. Dacă aşa o fi fost, atunci trebuie că era vorba despre un puţ în vreo curticică unde vărsase o sticlă de ulei pentru gătit. A doua oară când m-am întors acasă a fost de Crăciun, când ştiam că Minerva era plecată cu noul soţ în Florida. Mă întorsesem ca să-mi mai iau din lucruri. Nu voiam să rămână acolo nicio părticică din mine. Atunci am găsit scrisoarea şi cadoul de la unchiul Fang cel Loial în cutia poştală.

Când am aflat că Minerva nu era de fapt mama mea, m-am simţit complet dată peste cap. Aveam senzaţia că toate emoţiile mele fuseseră puse într-o solniţă şi curgeau una câte una. Acum parcă fuseseră turnate toate deodată. În sfârşit, înţelegeam atât de multe lucruri. Minerva nu mă suporta. Îmi ura chipul, pentru că era cel al femeii iubite de tatăl meu. Nu putea să mă iubească. Eu nu puteam să o iubesc. Nu era nimic în neregulă cu mine, cu excepţia faptului că eram copilul altcuiva. Nu-mi mai încăpeam în piele de fericire. Puteam să fiu eu! Dar apoi, imediat, m-am speriat. Nu ştiam cine sunt. Eram precum sacul gol al lui Moş Crăciun.

Deci asta sunt, o fată impertinentă care nu prea ştie cine e deocamdată. M-am pierdut. Dar mă simt mai bine în China, pentru că totul este atât de diferit şi oricine ajunge aici s-ar pierde. Nu vreau să zic că s-ar pierde pe străzi. Totul este confuz, zguduitor,

straniu şi nou. Limba este diferită şi nu cunoşti regulile. Şi toată confuzia asta de aici dă la o parte vechile mele confuzii. Pot să am din nou trei ani şi jumătate. Pot să învăţ câteva cuvinte: lapte, lingură, bebe, vreau în braţe. Şi chiar îmi aduc aminte aceste cuvinte. Mă simt de parcă o parte din mine există în cuvintele astea şi acum o regăsesc. O amintire cu mine. O amintire cu tine. Îmi aduc aminte că spuneam „mi-e frică”. Nu ţin minte dacă în chineză sau în engleză, îmi aduc aminte că eram o fetiţă şi stăteam în braţele mamei, în braţele tale. Ştiu că erai tu, pentru că atunci când am ajuns în Shanghai şi ne-am urcat în maşină, m-am uitat la bărbia ta. Mi-am adus aminte că vedeam aceeaşi bărbie când mă ţineai în braţe şi o aveam în dreptul ochilor. Te împungeam cu degetul în bărbie, iar când zâmbeai, se schimba şi ea, ca o feţişoară. Se schimba când vorbeai sau când râdeai. Se schimba când erai tristă sau supărată. În maşină, ţi-am văzut bărbia crispată şi am ştiut că ţi-e frică, pentru că mi-am adus aminte cum stăteam în braţele tale – eram mică şi săltam în braţele tale în timp ce tu alergai. Mă ţineam de gâtul tău. Ţi-am spus: „Mi-e frică”. Tu mi-ai răspuns pe limba noastră: „Nu te teme! Nu te teme”. Apoi am simţit cum cineva mă smulge de lângă tine. Încercam să-ţi ating faţa şi am văzut cum bărbia ta s-a crispat puternic. Îmi strigai numele şi ţi-era frică. Aşa că mi-a fost şi mie frică.

Ieşeam la plimbare cu Flora, dimineaţa devreme, şi urmăream viaţa de zi cu zi cum începea să ţâşnească afară pe uşile clădirilor, revărsându-se pe bulevardele cele mai late şi pe străduţele cele mai înguste. Flora voia să înţeleagă viaţa mea în Shanghai şi să cunoască experienţele de care avusese parte tatăl ei. Cum era să fii chinez? Cum era pentru un occidental? Cine avea moravuri mai stricte? Ce s-ar fi ales de mine dacă mama mea nu ar fi plecat?

Obişnuiam să-mi pun aceeaşi întrebare tot timpul. Ce s-ar fi întâmplat cu mine? Dacă aş fi trăit în San Francisco, mintea mea ar fi fost alta? Aş fi avut gânduri diferite? Aş fi fost mai fericită?

— Am vrut să trăiesc în altă parte, mi-a spus Flora. Dar n-am vrut să devin altcineva. Voiam să rămân aceeaşi ca întotdeauna. Şi aşa am şi rămas.

Ne-am dus la casa de pe strada Fântâna cu Bulbuci, unde locuisem împreună cu Edward. Acum era o şcoală generală pentru copii de străini.

— Străini, a spus Flora. Eu sunt o străină.

Copacul cel mare era încă în grădină. Am stat la umbra lui ca în clipele dinainte să-mi fie luată. Banca de piatră era şi ea acolo, avea o placă pe care era trecut numele lui Edward. Sub ea erau plantate violete. Mama şi cu mine puseserăm placa acolo cu o săptămână în urmă şi plantaserăm din nou florile. Făcuse o donaţie bunicică şcolii şi, de asemenea, plătise un grădinar să se ocupe de ele.

— Chiar e îngropat aici? m-a întrebat Flora.

Am dat din cap. Mi-am adus aminte cum priveam pământul aruncat pe dulapul care îi servise lui Edward drept coşciug. Vechea durere a revenit: Edward, cum ai putut să mă părăseşti?

Flora şi-a trecut degetele peste violete şi a închis ochii.

— Vreau să simt cum mă ţine în braţe.

Mi l-am imaginat pe Edward cum o legăna pe Micuţa Flora, privind-o plin de uimire, liniştind-o, spunându-i că era pură şi nevătămată.

Flora şi mama au stat în Shanghai o lună. Cu câteva zile înainte de plecare, am început să simt că-mi era iarăşi luată de lângă mine.

— Ar trebui să vii la noi, în San Francisco, mi-a spus mama. Ai un certificat de naştere cu numele Danner care zice că eşti cetăţean american. Pot să te ajut să-l obţii. Chiar dacă poate n-ai încredere să mă mai laşi să încerc o dată chestia asta.

— N-o să obţinem o viză pentru Fang cel Loial. Mii de cetăţeni chinezi vor să plece, iar cei de la consulat ştiu că nu se mai întorc. Nu pot să-l las singur pe Fang cel Loial, am spus. N-ar şti să aibă grijă de el singur.

Nu i-am spus că Fang cel Loial mă pusese deja să îi promit că nu voi pleca fără el. Se temea că America o să mă atragă, acum că îmi regăsisem atât mama, cât şi fiica. Când oamenii pleacă în America, îmi spusese, nu se mai întorc multă vreme.

— După război, voi veni împreună cu Fang cel Loial, i-am spus mamei. Sau poţi să te întorci tu şi să o aduci şi pe Flora. Putem să mergem pe muntele pe care l-am urcat eu şi cu Edward, sau la Hong Kong sau Canton, locuri unde n-am fost niciodată. Putem să le vizităm împreună.

Mama m-a privit plină de înţelegere. Ştia că voiam să o mai văd pe Flora. M-a strâns de mână şi mi-a spus:

— O să văd ce pot să fac.

Trei zile mai târziu, Fang cel Loial, Dovlecelul Fermecat şi cu mine ne aflam pe chei alături de Flora şi mama. Cât timp avea să treacă până când ne vom revedea? Cât timp avea să mai dureze războiul? Ce alte lucruri îngrozitoare se vor mai întâmpla până când le voi revedea? Dacă n-aveam s-o mai văd pe Flora zece sau cincisprezece ani de-acum încolo? Dacă mama o să moară în mijlocul unei scrisori pe care mi-o va scrie? Iar mă părăseau. Prea curând.

Dovlecelul Fermecat a strecurat o pungă mare de nuci glazurate în braţele Florei. Gătise la ele de două zile.

— Aşa arătai şi tu la vârsta ei, a spus Dovlecelul Fermecat. Îmi spusese asta aproape în fiecare zi de când sosise Flora. A continuat: Mă întrebam odată ce s-ar întâmpla dacă cineva te-ar salva, apoi ai pleca şi eu aş rămâne singură. Am vrut să fii salvată, dar apoi… Şi-a muşcat pumnul ca să nu izbucnească în plâns. Mă uit la ea cum pleacă şi parcă te văd pe tine.

Flora a îmbrăţişat-o şi i-a mulţumit în chineză pentru grija deosebită pe care i-a purtat-o când era mică.

— Are o inimă bună, mi-a spus Fang cel Loial în chineză. De la tine a moştenit-o. Trei ani şi jumătate au fost suficienţi ca să i-o dai. Este fiica pe care poate am fi avut-o şi noi. O să-mi fie dor de fiica noastră.

A pus-o pe Flora să-i promită că o să ne trimită o telegramă imediat cum ajunge ca să ştim că a călătorit cu bine.

Apoi a venit momentul. Flora s-a apropiat de mine şi mi-a spus cu o voce ciudat de seacă:

— Sunt sigură că o să ne revedem curând. În plus, o să ne scriem des.

Credeam că începuse să mă placă, dar am fost surprinsă să descopăr că nu era adevărat. Nu se putea să plece. Aveam nevoie să petrec mai mult timp cu ea. Simţeam că intru în panică, începusem să tremur.

Mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Nu e la fel de greu de data asta, nu-i aşa? Plec, dar o să mă întorc. M-a îmbrăţişat şi m-a strâns cu putere, apoi mi-a şoptit: Cum îţi spuneam când eram foarte mică şi mă luau de lângă tine? Mami? Aşa ziceam, nu? Te-am găsit, Mami. N-o să te mai pierd niciodată. Mami a mea s-a întors dintr-o amintire, la fel ca şi Micuţa Flora.

I-am şoptit că o iubesc. Apoi n-am mai putut să spun nimic.

— Gata cu supărarea, mi-a spus. M-a sărutat pe obraz şi s-a

desprins de mine. Uite că a apărut iarăşi feţişoara aia pe bărbia ta. M-a împuns în bărbie până am început să râd. Nu mai trebuie să ne fie frică, mi-a spus. M-a sărutat din nou pe obraz. Te iubesc, Mami.

A pornit împreună cu mama spre pasarelă. S-a întors să ne facă cu mâna de trei ori şi noi ne-am fluturat mâinile la rândul nostru. Am urmărit-o cum a urcat, apoi, din capătul pasarelei, ea şi cu mama ne-au mai făcut o dată cu mâna. Am dat şi noi din mâini ca nebunii până când Flora şi-a lăsat braţul jos. A rămas nemişcată şi m-a privit. Apoi a dispărut înăuntrul vaporului împreună cu mama.

Mi-am adus aminte de ziua în care trebuia să plecăm din Shanghai spre San Francisco. Mama ar fi trebuit să mă aştepte. N-a făcut-o. Ar fi trebuit să se întoarcă. N-a făcut-o. Viaţa americană care mi-era destinată a părăsit portul fără mine, iar din ziua aceea n-am mai ştiut cine eram.

În nopţile în care nu puteam să dorm, când viaţa mi se părea de neîndurat, mă gândeam la vaporul acela şi îmi imaginam că mă aflu la bord. Fusesem salvată! Eram singurul pasager, stăteam în partea din spate a navei, priveam Shanghaiul îndepărtându-se în zare – o fetiţă americancă în costum de marinar, o curtezană virgină într-o jachetă de mătase cu guler înalt, o văduvă americancă cu şiroaie de lacrimi pe obraz, o nevastă chinezoaică cu un ochi vânăt.

O sută de ipostaze de-ale mele de-a lungul anilor se îngrămădeau pe punte, privind în urmă spre Shanghai. Dar vaporul nu a mai pornit niciodată la drum, aşa că a trebuit să debarc şi să-mi încep viaţa din nou în fiecare dimineaţă.

Încă o dată, mi-am imaginat că eram fata în costumul de marinar. Stăteam acolo, în spatele vasului. Porneam spre America, unde aveam să fiu crescută de o mamă care mă ducea la San Francisco. Aveam să cresc într-o casă frumoasă şi să dorm într-o cameră cu pereţii galbeni ca soarele şi cu o fereastră sub care creşte un stejar şi încă una care dădea spre ocean. De la fereastra aceea, aş fi putut să văd hăt departe, până la oraşul de la capătul oceanului, până la cheiul de pe fluviul Huangpu, unde stăteam împreună cu Dovlecelul Fermecat, cu Edward, cu Fang cel Loial, cu mama şi cu Micuţa Flora, făcând cu mâna fetei în costumul de marinar, în timp ce vaporul se îndepărta, făcând cu mâna până dispărea din vedere.

Cuprins

Mulţumiri.....7
Capitolul 1 Tăinuita Cale de Jad.....11
Capitolul 2 Noua Republică.....55
Capitolul 3 Casa Seninătății.....96
Capitolul 4 Eticheta Frumuseţilor Budoarului.....137
Capitolul 5 Amintirea dorinţei.....171
Capitolul 6 O vrabie cântătoare.....209
Capitolul 7 O boală albastră.....254
Capitolul 8 Cele două doamne Ivory.....271
Capitolul 9 Ani ca nisipurile mişcătoare.....298
Capitolul 10 Satul Iazul Lunii.....328
Capitolul 11 Muntele Ceresc.....358
Capitolul 12 Valea Minunilor.....409
Capitolul 13 Fata morgana.....427
Capitolul 14 Locuitori ai Shanghaiului.....455
Capitolul 15 Oraşul de la capătul oceanului.....496

Una dintre cele mai în vogă autoare americane contemporane, AMY TAN s-a născut în 1952 în Oakland, California. Părinții ei imigrară din China în urma Războiului Civil. Studiază limba engleză și lingvistica la San José State University. Debutează cu proză scurtă în reviste literare de prestigiu precum *FM* și *Seventeen*. În 1987, după o călătorie în China, începe să scrie la romanul *Clubul Norocoaselor*, apărut mai întâi în foileton în *Ladies' Home Journal*, *The Atlantic Monthly* și *San Francisco Focus*. Romanele *Soția zeului bucătăriei* (1991), *Cele o sută de simțuri secrete* (1995), *Fiica tămăduitorului de oase* (2000) și *Salvând peștii de la înec* (2005) îi consolidează poziția în fruntea listelor de bestselleruri. A mai publicat, printre altele, volumul de nonficțiune *Împotriva sorții* (2003), precum și două cărți pentru copii, *Doamna de pe Lună* (1992) și *Sagwa, pisica siameză* (1994). Amy Tan este, de asemenea, solista formației Rock Bottom Remainders, din care mai fac parte scriitori celebri precum Stephen King și Dave Barry și care susține concerte în scopuri caritabile.

Coperta seriei: Radu Răileanu
Foto copertă: © L.F./Shutterstock.com

BIBLIOTECA POLIROM ACTUAL

„În noul ei roman, Amy Tan renunţă la fugile realist-magice şi intră în lumea dură a curtezanelor din Shanghai, explorându-i tandreţea şi durerile."

San Francisco Chronicle

„Iată un roman creat de o scriitoare care ştie să evoce tirania simţămintelor, cu femei puternice, supravieţuitoare în ciuda obstacolelor vieţii."

The New York Times Book Review

„Amy Tan a creat un portret al Shanghaiului atât de incitant, încât îţi trezeşte nostalgia unui oraş pe care nu-l vei cunoaşte niciodată."

The Boston Globe

„*Valea Minunilor* oferă o viziune unică asupra unei lumi populate de o galerie de personaje fascinante."

Financial Times
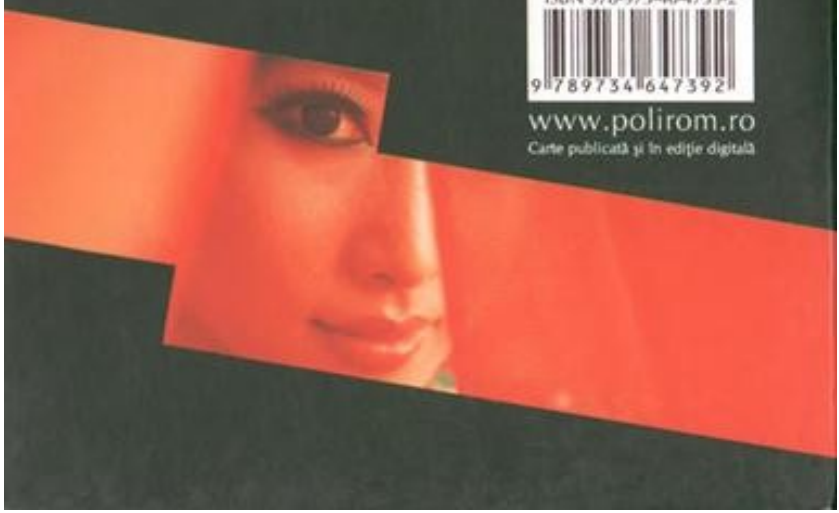
ISBN 978-973-46-4739-2
9 789734 647392
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală